HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK 4

EFSANELER VE LANETLER

N.G. KABAL

DEX

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik

(1) Lordlar ve Varlsler
(2) Krallar ve Soytarıları
(2.5) Ejderha ve Yıldız
(3) Deliler ve Cellatlar
(4) Efsaneler ve Lanetler

EFSANELER VE LANETLER
Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik 4

Yazan: N. G. Kabal
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Karton kapak 1. baskı / Ekim 2024 / ISBN 978-625-6932-91-3
Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu
Kapak Tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Sayfa Uygulama: Yasemin Çatal
Baskı: Optimum Basım
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad. NO:51/1
34295 K.Çekmece/İSTANBUL
T: +90 212 463 71 25
Sertifika No: 41707

ZM

Duzenleme
Ny.Ozlem

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

N.G. KABAL

HEPİMİZ GÖKYÜZÜ OLMAK İSTEDİK

EFSANELER VE LANETLER

DEX

Ninova

Işığını aramaktan vazgeçmeyen soluk mavi noktalara...

Varoluşta her şey bir bütündür.

Tüm unsurlar bir araya geldiğinde varlık meydana gelir.

Evrenin kökleri ateş, hava, toprak ve sudan oluşur.

Boşluk her şey ve her yerdir. Var olan ve olacak her şeye alan sunan evrenin hafızasıdır. Duyguları, duyuları, varlığı ve yokluğu içinde tutar. Tüm unsurlar boşluktan doğar ve boşluğa karışır.

Yaratılışın başında hepsi vardı ama her şeyi başlatan o ilk kıvılcımdı.

Efsaneler ve masallar, gökyüzünden inen canlı formlarının, zıtlıklarından doğarak yeni bir yaşam inşa ettiğini anlatır.

Dörtlüden biri ateşi savunur, ateş başlatır. Yıkıcı ve yok edicidir. Başlangıç ve sonu temsil eder. Ateş tutuşur ve eyleme geçer. Benmerkezlidir devamlılığı ya da sürekliliği önemsemez. Harekete geçme ve başlatma gayretindedir. Büyük yaratılış ateş unsuru ile alevlenmiştir.

Dörtlüden diğeri suyun ateşi söndürdüğünü savunur. Su, özümseyerek yansıtır ve böylece iyileştirici de olabilir yok edici de. Ateş istediği şekli alır ama su gördüğüne dönüşür. Her şeyin varoluşunda su vardır. Yıkıcılığı değişkenliği ile birdir. Su yaşamın özüdür, birliği ve beraberliği temsil eder. Yağmur damlaları değdiği yerde bir araya toplanır ve çoğalır. Denizler ve nehirler birleşir daha kuvvetli akar. Neyi verirsen onu alırsın, su yansımalarla ilgilidir.

Dörtlüden bir diğeri havayı, savunur. Hava, ateş ve suyun sonucudur ve kendini yaratır. Hayat nefesinin kendisidir. Yaşam ruhla

birdir ve ruhun var olabilmesi için nefes alması gereklidir, canlılara sunduğu gibi evrenin kendisine de soluk olur. Hava iletmek, gelişmek ve ustalaşmakla ilgilidir. Görüneni görünmeyene bağlayan bir köprü, bağlayıcı bir güçtür.

Dörtlüden diğeri toprağı savunur. Toprağın yaratıcı ve değiştirilemez olduğunu öne sürer. Varlık toprakla anlam bulur ve yaşam topraktan oluşur. Toprak dokunduğun ve görebildiğindir. Somut ve sabit unsur sürekliliği anlatır. Başlatmaz, devam ettirir ancak değişim göstermez ve sona erdirmez.

Masalların peşinden bir kehanet gelir.

Kehanet öyle der ki, Atlantis çöktüğünde ejder ruhu da suların ve surların altında kalmıştır.

Kehanet anlatır, o gün gökyüzü aşağıya inmiş ve alevler yukarıya tırmanmıştır.

Kimsenin yüzemeyeceği derinliklere çökerken şehrin üzerinde kristal küreleri andıran su baloncukları uçuşur. Kimine göre felaketin habercisi, kimine göre şehri koruyan ejder ruhunun aldığı son nefestir. Bilinen, uygarlığın ve ejder ruhunun kristal bir kürenin içine saklandığıdır.

Kehanet der ki uygarlığın kapısı aralandığında, ejderha uyanmalı ve savaşmalıdır.

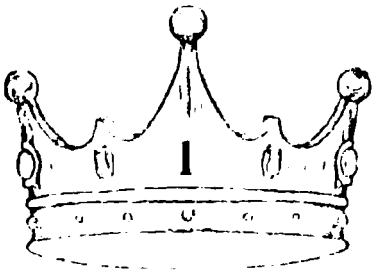

Çatlaklar ve Sızıntılar

Gökyüzü saldırı altındaydı.

Yağmur damlaları öyle sert çarpıyordu ki antik zamanda dövülmemiş olsa mağara duvarlarını aşıp üzerimdeki elbiseyi çekip alırdı. Yerle ve gökle çarpık bir mücadele içinde olan rüzgâr gümüş parşömeni sürükleyerek ayağıma kadar getirdi. Eğildim ve Tanrıçaların ilanını soğuk parmaklarımın arasına aldım. Hâlâ ruhumun titremesine neden olan o gece Su Lordu tarafından buruşturularak atılan parşömeni düzelttim. İki gece önce Ateş Sarayı'na gitmiş ve geri dönüşü olmayan bir zaman döngüsü başlatmıştım. Düelloları ilan eden çanlar çalınmış ve sınırların içinde kalan herkes resmi olarak işaretlenmişti. Parşömen hiç katılmayacağımızı düşündüğümüz, uygarlık için çekip gitmeyi planladığımız ama benim yüzümden artık zorunda olduğumuz düelloların ve açılış balosunun ilanıydı...

Parşömeni parmaklarımın arasında işe yarayacakmış gibi tekrar buruştururken buz gibi çağlayan gecenin altında, karşımdaki aynayla göz göze geldim. Ay ışığı saçlarımın üzerinde parlıyordu. Artık gecenin rengine sahip değildim.

Artık gece yarısına sahip değildim.

Gök gürültüleri kulağımı tırmalarken masanın başında durmuş Yıldız Okuyan'ın yazmalarına bakıp neyi gözümden kaçırdığımı anlamaya çalışıyordum. Beşinci element bana ne vaat ediyordu? Bütün bunlar sadece bir öğreti olamazdı. Yarı tanrıçaydım ve bununla yapabileceğim bir şeyler olmalıydı. Değiştirebileceğim, düzeltebileceğim bir şey olmak zorundaydı.

"Vârisim..."

Mağaranın içindeki oyma merdivenin ucunda Adalia bana bakıyordu. Duruşumu düzelterek, "Adalia," diye karşılık verdim. Elimdeki notları kutunun içine toparlayıp sandalyede ona doğru döndüm.

"Meditasyon yaptığınızı sanıyordum," dedi şüpheli şüpheli. Arın olup bitenleri ona anlatmamış olmalıydı.

"Yapıyorum," dedim sadece. "Gelişinin bir amacı var mı?"

"Aslına bakarsanız var." Bana doğru birkaç adım daha attı. "Arın'ı bu kadar sinirlendirecek ne yaptığını merak ediyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Onu çok iyi tanıyorum çünkü." Kendinden emindi ve olmaması için bir sebebi yoktu. Deniz kızı tüm varlığıyla Arın'a bağlıydı. Öyle olmak kolay ve konforlu olmalıydı.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Öyle veya değil, Arın ve benim aramda olanlar seni ilgilendirmez."

Pencereden baktığımda Arın'ı dışarıda görüyordum, her zaman olduğu gibi köprünün oradaki masasında yemeğini yiyor ve her şeyle ilgilenmeye devam ediyordu. O gece düelloların başlangıcıydı, gece yarısına kadar diyarı terk etmemiz gerekiyordu ama ben Arın'ın tüm uyarılarına rağmen Daren'e gitmiş ve gece yarısını geçirmiştim. Ve o geceden beri iki gün geçmişti ama Arın benimle hiç konuşmamıştı.

"Düellolara katılmadan ayrılacağınızı sanıyordum." Rahatsızlığını gizleme gereği duymadı. Buraya gelip beni soru yağmuruna tutmak ve iğnelemek için bu kadar beklemesine bile şaşırdığımı fark ettim.

"Arın'dan alamadığın cevapları benden alabileceğini düşünmene neden olan neydi?"

"Nova," dedi resmiyeti bırakarak. "Sana inandım ve onu savaşmanın iyi bir fikir olmadığına, taçtan vazgeçebileceğine ikna etmek için çabaladım. Ama ne olduğunu dahi anlamadan gökyüzünde fokur fokur kaynayan bir enerji peyda oldu ki bunun sebebini ikimiz de biliyoruz." Daren'le geçirdiğim gecenin hesabını soruyordu. "Ve buna karşılık Arın tüm krallığa kayıp uygarlığı ilan ettikten

hemen sonra ikiniz de köşelere çekildiniz. Bana şu an resmi bir mesafe koyamazsın."

Dışarıda ne olduğunu bilmiyordum. Ateş Krallığı'nda ne olduğunu bilmiyordum. Ve o geceden sonra Daren ne yapıyor bilmiyordum. İçimdeki kötü his bana eskiden olsa beni görmeye geleceğini söylüyordu ama günler geçiyordu ve Daren gelmiyordu.

Bağ kopmuştu. Artık bana bağlı değildi ve artık her şeye sahipti.

"Kayıp uygarlığı bulacağız," dedim. "Düellolardan sonra. Planda biraz değişiklik oldu ama büyük bir mesele değil." Tüm olanların üzerine bir de Adalia'yı karşıma almak istemediğim için kendimi tuttum.

"Daren ve senin aranda olanlar için çıldırmadı yani?" dedi tek kaşını kaldırarak.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Daren ve benim gibi karşıt enerjiler birleştiğinde diyarda yaşayan herkesin hissedeceği bir güç patlaması açığa çıkar. Arın hem Ateş Krallığı'na bu gücü verdiğim için hem de zamanı geçirip burada kalmamıza sebep olduğum için çok öfkeliydi. Krallığımıza benim Atlantis'in anahtarı olduğumu ilan etmişti. İlan etmişti ama ben artık anahtar değildim. Bağ kopunca ateşi ve toprağı kaybetmiştim. O kapıyı açamazdım ve bunca olan bitenin üzerine bunu Arın'a nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ve artık ateşe ve toprağa sahip değilsem nasıl beşinci element olacağımı ve dengeyi nasıl sağlayacağımı da bilmiyordum.

"Bizi tebrik etmemesi sürpriz olmazdı," dedim masanın üzerindeki bir şeylerin yerini değiştirerek.

"İyi görünmüyorsun." Biraz daha yaklaştı. "Neler oluyor, Nova? Neden son anda Daren ile bu kadar ileri gitmeye karar verdiniz?"

Arın'a her şeyi anlatabilirdim, her şeyi, tüm gerçekleri. Tanrıça çocuğu olduğumu, beşinci elementi, ikiz alev bağının koptuğunu. Ve onun çıldırmasına neden olurdum.

"Böyle şeyler bir anda olur." Yarım yamalak omuz silktim.

Daren'e her şeyi anlatabilirdim. Belki bağın kopmasının bir önemi yoktu. Belki de o da hâlâ benim gibi hissediyordu. Belki yine benim için her şeyi elinin tersiyle iterdi. Ona verdiğim her şeyi geri

alırdım ve bir kez daha benim için bir dolu fedakârlık yapmasına neden olurdum.

İki ihtimalde de kendimi kurtarmak için onları mahvediyordum.

"Sen Su Vârisi'sin! Ateş Lordu'na sahip olduğun her şeyi vereceksen, bu bir anda olamaz."

Ses tonu öyle uyarıcıydı ki, ona bakmama neden oldu ama geri adım atacak gibi değildi.

"Onun tarafına geçtiysen bunu bilmemiz gerekiyor," deme cüretinde bulunması normalde kanıma dokunurdu ama hiçbir şey hissetmedim.

"Benimle bir daha bu şekilde konuşursan sana gerçekten Su Vârisi olduğumu gösteririm ve bir daha şüphe duymamanı sağlarım," dedim. "Biraz kafanı kullanırsan eğer, nerede durduğumu sorgulayacak kadar ileri gitmeden kendini durdururdun. Çünkü ben tam karşında duruyorum Adalia. Eğer vârisliğimi sorguluyorsan..." Ayağa kalkıp karşısına dikildim. "Neden düellolarda bana meydan okumuyorsun? O zaman Arın'ın her şeyi olmak için bir şansın olur belki." Gözümü kırpmadan ona bakarken içimdeki dalgalar kayalıkları lime lime ediyordu.

"Asla böyle bir şey yapmam!" Sözlerimin onu nasıl yaraladığını görebiliyordum. Bunu söylediğime değil, bunu düşündüğüme bile inanamamıştı.

"Çıkabilirsin." İfademi sabit tuttum.

"Nova... neler olduğunu bilmek zorundayım. Bilmeden krallığı koruya..."

"Krallığı korumak senin işin değil!" diye aniden çıkıştım. "İşin, Lordunun ve Vârisinin söylediklerini yapmak. Ve Vârisin sana çıkabilirsin diyor."

Biraz daha gözlerimin içine baktıysa da başka bir şey söylemeyecek kadar şuuru yerindeydi. Gözlerimde, sesimde, varlığımda daha önce görmediği şeyleri gördü. Alev alev yanan yangını gördü. Söndüremediğimi ve beni zorlarsa o ateşle herkesi yakabileceğimi gördü.

Başıyla selamlayıp hızla merdivenlerden çıktı.

Öfkem duvarların üzerinde karanlık bir gölge gibi dolanıyordu. Bunca fedakârlığın ardından, bunca azabın içinde hâlâ nasıl sorgulayabilirlerdi?

Beni Arın'ın kapısına götürüp, karşısına diken şey bu sorgulama oldu. O geceden beri geri çevrilirim diye buraya gelmeye korkuyordum. Çünkü daha önce bunu yapmış, beni krallığın kapısından çevirmişti. Beni görmek istemeyeceğinden endişelenmiş ve ona ne söyleyeceğimi bilememiştim.

Şimdi bilmeme rağmen onunla aynı odada bulunmak içimden soğuk bir ürperti yükselmesine neden oldu. Arın yağmurları etrafına topladığında her şey ondan korkuyormuş gibi hissetmek kaçınılmazdı. Enerjisi buram buram bir ürperti yayıyordu. Gergin ve geniş omuzlarıyla yadırgamayacağım bir şekilde pencerenin önünde duruyor ve her şey onun önünde diz çöküyordu. Bazen bunu sadece bana yapamadığını hissediyordum.

"Artık konuşacağız," dedim net bir şekilde.

Döndüğünde ifadesindeki katılık cesaretlendirici olmasa da bir adım ileriye çıktım.

"Beni bu krallıkta zorla tutmuyorsun," dedim. "Hiç kimse beni burada zorla tutmuyor. Buradayım çünkü ben bu krallığın vârisiyim ve bu krallık için çok şey yapıyorum. Sürekli gözüm kapıdaymış da beni burada sen tutuyormuşsun gibi davranıyorsun. Daren'le olanlar belki zamansızdı ama oldu ve bundan dolayı suçlu hissetmeyeceğim." Bittiğinde soluğum kesik kesikti. Korku değildi, sadece dönüşü olmayan bir yoldaydım ve tamamıyla kaybolmuş hissediyordum.

"Suçlu hissetmediğini görebiliyorum." Konuşurken dudakları çok az kıpırdamıştı, çatlamak üzere olan kaskatı bir heykeli andırıyordu.

"Neden suçlu hissetmem gereksin? Ona âşık olduğum ve acı çekmesine göz yummadığım için mi?"

Başını hafifçe yere eğip yeniden bana baktı. "Uğruna krallığını yan yolda bıraktığın Daren neden günlerdir seni görmek için biraz zaman ayırmadı?" diye sordu. "Şu an nerede, ne yapıyor?" diye ekledi.

"Bu Daren ve benim aramda," Özgüvensiz bir şekilde karşılık verdim. "Ama ben kimseyi yarı yolda bırakmadım," derken tereddüt etmedim. "Aynı anda her yerde olamam. Sırf seni dinlemediğim için beni herkesin önüne attın." Bunun adil olmadığını anlatmayı denedim. "Gözünü bile kırpmadın! Uygarlığın yerinden de, gerçekten anahtar olduğumdan da emin değiliz ama sen onlara o kapıyı açacağımı söyledin. Beni bu şekilde mi yanında tutacağını düşünüyordun?"

"Hayır," dedi yine sakince. "Bundan sonra yaptığın veya yapmadığın her şeyin açıklamasını onlara sen yapacaksın." Meydan okurcasına hafifçe kaşlarını kaldırdı. "Aranızda ben olmayacağım." Okyanusu ikiye ayıran bir dalganın yükseldiğini hissettim. "Ben sürekli onlara vârisleri için açıklamalar yapmayacağım." Fırtınanın şiddeti gemileri devirmek ister gibi değildi, okyanus gemileri üzerinden atmak istiyordu. "Ateş Lordu ile birlikte mi olmak istiyorsun? Bunu da onlara sen açıklayacaksın." Ne benim gibi bağırıyordu ne de hiddetli görünüyordu; bu daha rahatsız ediciydi.

"O kapıyı açıp açamayacağımı bile bilmiyoruz Arın!" dedim. "Sen onlara bir hayal verdin ve benim o hayali gerçekleştirmemi bekleyecekler." Sesim bunu nasıl yaparsın dercesine kırıktı.

"Kendini yabana atma!" Soğuk soğuk gülümsedi. "Bu diyarda bir hiç olan Ateş Lordu'nu tahta çıkarttın. Kendini yabana atma." Hafifçe başını sallarken siniri açığa çıktı ve kelimeleri üst üste bindi.

Elimle kaskatı kesilen ensemi tutup gözlerimi duvarda çatlaklar oluşturan yağmur damlalarına çevirdim. "Her şeyden beni sorumlu tutamazsın!"

"Tutabilirim!" derken bu defa bağırdı. Bakışlarım refleksle ona döndü. "Eğer sen olmasaydın en başında Ayzer'e bu kadar tolerans göstermezdim. Eğer sen olmasaydın Ayzer, Hava Sarayı'nda kapısında bekçilerle oturur ve olması gerektiği gibi her şeyden habersiz olurdu. Ama sen ona imtiyaz göstermemi istedin ve o da Tanrıçaları geri getirdi." İşaretparmağı hırsla beni gösterdi. "Eğer sen olmasaydın Daren bu kadar güç kazanıp bana meydan okumaya cesaret etmezdi. Eğer sen olmasaydın deniz kızlarına saldıran Ateş Halkını gözümü bile kırpmadan yok ederdim."

Sözleri buzdan oklar gibi canımı acıtırken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Eğer sen olmasaydın Cehennem Kraliçesi uyanmazdı. Ama sen onlara ordu verdin." Hayali bir orduyu işaret ederek elini pencerenin dışına çevirdi. "Sen onlara umut verdin." Ve işte hayal kırıklığını ortaya çıkaran cümlesi bu oldu. Arkasını dönüp kendini tutmak istercesine başını göğe kaldırdı. "Bedenen buradasın ama bu diyara döndüğünden beri sadece diğerlerine hizmet ettin. Herkese el uzattın, herkese yardım etmek için uğraştın." Tekrar bana döndüğünde gözbebekleri büyümüştü. "Kendi krallığın için ne yaptın? Bizi güçsüz düşürmek dışında ne yaptın?"

"Eğer ben olmasaydım sen hâlâ bir büyü boşluğunda, Adalia bir kuyunun dibinde, halkımız da taş kesmiş şekilde uykuda olurdu." Haksızlığa uğramış hissederek kaşlarımı kaldırdım.

"Beni o büyü boşluğundan çıkarmasaydın sen de hâlâ bu diyarda oradan oraya sürülen, kimsenin kıymet vermediği, örseleyip durduğu insan kız olmaya devam ederdin." Aynı şekilde karşılık verdi.

"Yeter, Arın!" dedim. "Buna sonsuza kadar devam edemeyiz. Hoşuna gitsin ya da gitmesin ben bu krallığın vârisiyim ve en az senin kadar söz hakkım var. Sonsuz zamana sahibiz, düelloları atlattıktan sonra uygarlığın peşine düşeriz. Bundan caymış değilim. Ama gidip bütün diyarı yerle bir etmek ve en yakın dostlarından birine saldırmak istiyorsan sana engel olmayacağım, git hakkın olduğunu düşündüğün ne varsa al hepsini. Senin çıldırmandan korkmaktan usandım, benim de bir çılgınlık eşiğim var, sen de bunu unutuyorsun."

Bakışlarımız birbirine kilitlendiğinde gök gürlemesi hiddetlendi. Söylenmeyen sözler yağmurun şiddetini daha da artırdı. Odanın içindeki ay ışığı fanusları söndü ve gecenin karanlığı bariyer gibi aramızda set oluşturdu.

Konuşma bitmişti.

O pencereye döndü, ben kapıdan çıktım ve tekrar odama bedenledim.

Yatağın üzerine oturduğumda derin bir soluk verdim. Beklediğimden daha az kötü geçmişti. En azından içimizi dökmüştük. Bu diyarda tehlikeli olan sözler değildi, söylenmemiş sözlerdi.

Şimdi düelloları atlatmalı ve kayıp uygarlığın kapısını nasıl açacağımı bulmalıydım çünkü Arın'a o kahrolası kapıyı açamayacağımı söylemek yerine ölmeyi tercih ederdim. Ki şu sıralar bu fikir bana oldukça cazip görünüyordu.

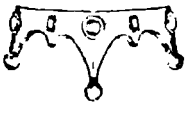

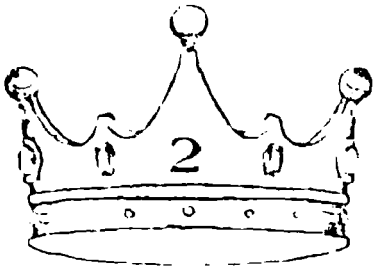

Yanan Yıldızlar ve Sönen Yangınlar

Dolabın karşısında en son bu kadar vakit geçirdiğimde Ateş Krallığı'nın müttefiklik davetine hazırlandığımı anımsamak ruh halime iyi gelmemişti. Oturduğum yerden sihrimi kullanarak sadece elimi oynattım ve elbiselere tekrar tekrar baktım. Yosun yeşili uzun kuyruklu elbiseyi seçtim ve özenle hazırlandım. Çok az uyuduğum için sabahın erken saatlerindeydik ve artık burada saklanmaya son veriyordum.

Mağaradan çıktığım anda bana dönen herkese nahoş bir gülümsemeyle karşılık verdim. Arın'ın uygarlığın anahtarı olduğumu ilan etmesinden beri ilk kez meydana çıkıyordum. Onların gözünden nasıl göründüğümü düşündüm. Büyük Yıkım'ın ardından, yüz yıllık bir esaretin sonunda dönen vârisleri gökyüzü ile taçlandırılmıştı. Vârisleri lordlarını kurtarmış ve halklarını uyandırmıştı. Onlara bu kaderi reva gören Toprak Lordu'nu öldürmüş ve hayatta kalmıştı. Elemental diyarında nefes alan herkesin hayali ve kâbusu olan kayıp uygarlığın ve gökyüzünün anahtarı olduğuma kim inanmazdı ki?

"Vârisim." Krallığın muhafızı Alfios, yerlere kadar eğilerek selamladı ve havuzun oraya gidene kadar koluma girerek bana eşlik etme nezaketinde bulundu.

"Varlığınız krallığımızın üzerinde asla sönmeyen bir ay ışığı," dedi. Sözleri şairaneydi ama benim kulağıma karanlıktan gelen ürkütücü bir uğultu gibi yankı yaptı. Varlığımın aslında krallığımızın üzerindeki gölge olduğundan habersizlerdi.

"Tatlı sözlerin için teşekkür ederim." Ona doğru baktığımda yüzünün kızardığını görmek günler sonra gerçekten tebessüm etmeme neden oldu. Su Krallığı'nın muhafızı ne zaman doğrudan gözlerine baksam resmi selamıyla başını eğerek yüzünün kızarıklığını sakınırdı.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. "Ne dilerseniz."

"Benim için her şeyi yapar mısın?" Gülümsememi biraz daha büyüttüm.

"Dilemeniz yeterli."

"Peki ya lordunun emrine karşı gelmeni istersem..." Ona doğru eğilerek fısıldadığımda küçük oyunuma kanmadı ve centilmen bir edayla gülümsedi.

"O zaman kılıcımı size teslim eder ve kalbimi sökmeniz için yaşamım boyunca ilk ve son kez yalvarırım."

"Zekice," dedim dudak bükerek. Etkilenmediğimi söyleyemezdim. Aldığı karşılıktan memnun bir şekilde koltukları kabardı, elimin üzerinden nazikçe öptü ve köprünün üzerine çıkabilmem için kenara çekildi.

Arın'ın oturduğu masaya yürürken bir gün o an gelse herkes onun gibi mi davranır diye düşündüm. Su Krallığı'nın Arın'a sorgusuz bir bağlılığı ve sadakati vardı ama bana olan hayranlıkları da göz ardı edilemezdi. Sandalyeye oturdum ve başımla onu selamlayarak tabağıma rastgele bir şeyler doldurmaya koyuldum. Bir konuda yanılıyordum. Su Krallığı benim gökyüzü ile olan yakınlığıma hayranlık duyuyordu. Ben gökyüzü vârisiydim ama onların hayranlık besledikleri bunun illüzyonuydu. Altında yatan gerçek o an geldiğinde kimsenin hoşuna gitmeyecekti.

Zorlukla bir şeyler yedim ama her lokma ağzımın içinde zehir gibi büyüdü. İkimiz de konuşmadık ama sorun değildi, üstesinden geleceğimize inanıyordum.

Yengeç Birliğinden Leka benim için neşeli ve mistik bir ezgi çalmaya başladığında ona minnettar bir şekilde gülümsedim. Su Krallığı'ndan çıkan her melodi ruhuma dinginlik veriyordu.

Ay'ın da var iki yüzü
Bir yanı gölgede
Ama parlar gece çökünce
Rüyalar ve kâbuslar
Dolunay ve hilal
Rüzgâr ıslık öttürür
Kelebek kanat çırpar
Yağmur diner, su çekilir
Kıyıdan döner tatlı anılar

"Bitirdiğinde odama gel," dedi Arın. Gözlerimi ona çevirdiğimde sandalyesinden kalkmış yürümeye koyulmuştu. Köprüde buraya doğru gelmekte olan Kali ile karşılaştılar ama birbirlerinin yanından geçip gittiler. Dikkat çekmemek adına bir parça peynir kestim ve ağzıma attım. Dik durarak müziğin tadını çıkarıyormuş gibi cam armonikanın içinde dönen ve asla batmayan gemiyi seyretmeye koyuldum.

"Oturabilir miyim?" diye sordu Kali.

"Elbette." Göstermelik bir şekilde elimle yanda duran sandalyeyi işaret ettim.

"Senin için burada olduğumu biliyorsun değil mi?" Sorusu ya da konuşmaya başlama şekli şaşırmama neden olsa da gülmeden edemedim.

"Aslında içten içe burada olmak istediğini ama beni bahane ettiğini düşünüyorum." Dürüstlüğüne aynı şekilde karşılık vermemin adil olduğuna karar verdim. Belki de bir ihtiyaçtı artık bu. Herkese o kadar çok yalan söyleyip o kadar çok şey saklıyordum ki elimdeki küçük anlara tutunmazsam gerçeklik algımı tamamen yitireceğimden korkuyordum.

"Hayır." Başını iki yana sallarken çok ciddiydi. "Ailem seni korumak için canlarını verdi. Bu onların mirası. Gardiyanın olmama izin verirsen burada kalmaya devam ederim, yoksa bu zamana kadar nerede isem oraya döneceğim."

Başka bir şaşkınlıkla sandalyeye yaslandım ve onu incelemeye koyuldum. Kali ile Sadakatsizlerin arasında tanışmıştık. Belki

onunla bir araya gelmemiz bile kadim dostum Tayga'nın planının bir parçasıydı. Başta sadece beni izleyerek sessizce etrafta dolanan kadın zamanla arkadaşım olmuştu. Arın ile her zaman çatışıp duruyorlardı ama gerçek hislerinin bu yönde olduğunu hiç fark etmemiştim. Aksine, ailesinin ölümüne neden olduğum için benden nefret ettiğini düşünmüştüm.

"Değer miyim?" diye sordum ve ağzımdan çıkan kelimeler şok edici olsa da, o bunu beklermiş gibi gülümsedi.

"Hayatlarımızı eylemlerimizin sonuçlarını düşünerek yaşayamayız," dedi. "Hayatlarımızı varsa hayallerimiz yoksa hedeflerimiz için yaşarız." İçli bir şekilde başını çevirdi ve öylece etrafına bakındı. "Ben hayal kurmayı bırakalı epey oldu ve yaşamak için bir hedefe ihtiyacım var."

Umutsuzluğu kara bulutlar gibi kasvet dağıtıyordu. Teselli etmek için doğru kelimeleri aradım ama yine işlevsizdim. Dahası umutsuzluk çukuruna beni çekmesine izin verdim. Başımı kaldırıp gökyüzüne, ne zaman baksam hayallere daldığım maviliğe baktım. Artık hayal kuramadığımı kabul etmek gözlerimin dolmasına neden oldu. Ben de hedeflere inanmaya karar verdim. *Bunu atlat.*

"Tamam," dedim tereddüt etmeden. "Gardiyanım olmandan onur duyarım."

Ayağa kalktı ve bir asker gibi yumruğunu göğsüne bastırıp başını eğdi.

"Varlığım devam ettiği sürece sizin için yaşayacak ve sizin için savaşacağım. Sözleriniz emir olacak ve sorgusuz itaat edeceğim. Yolunuz yolum, amaçlarınız yaşamımın yegâne sebebi olacak. Yaşamım son bulduğunda ışık olacak ve sizin için parlamaya devam edeceğim."

Ellerini iki yanında birleştirip tekrar başıyla selamladı.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim.

"Umarım yaşamım sadakatine değer." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Birisi karşınıza geçip sizin için öleceğini ve öldüreceğini

ilan ettiğinde kelimeler kifayetsiz kalıyordu. "Otur lütfen," diye gözlerimi devirdim. "Beni geriyorsun."

Herkesin birkaç saniye önce ne olduğunu anlaması bazılarının kıskançlıkla suratlarını asmasına neden oldu. Kali kendini beğenmiş şekilde onlara bakarken yırtıcı bir hayvanı anımsatıyordu. Genişçe güldü ama sözlerimi ikiletmeden yeniden yerine oturdu.

"Bunu almak epey zor oldu." Omzunda asılı yeşil işlemeli deri çantadan küçük bir şişe çıkardı. "Ama kutlama için daha iyisi olamazdı."

"Giz şurubu mu?" Neredeyse kahkaha atacaktım. "Lala artık deniz kızlarının tükendiğini söylüyordu." Bunun büyük oranda yalan olduğunu bilsem de deniz kızlarının mutluluk gözyaşlarını paylaşma konusunda ne kadar katı olduklarını biliyordum.

"Bu bir ritüeldir." Küçük şişenin tıpasını açtı ve bana uzattı. Bağlılığını kabul etmek için onun sunduğu bir içecek. Ve doğrudan şişeden içilmeliydi.

Tüm gözlerin üzerimizde olduğunu bilerek dikkatlice şişeyi aldım ve çekimser bir şekilde dudaklarıma götürdüm. Çekinmemin nedeni bu şurubun gerçekten etkili olması ve ruh halimi iyice dengesiz hale getirecek olmasıydı.

Yarısına kadar içmeye çalışarak şişeyi Kali'ye uzattım, hiç tereddüt etmeden başına dikti ve sonuna kadar içti. Bazıları bu paylaşımımızı alkışladı ama özellikle Akrep Birliğinden olan kardeşler mutsuz homurtular çıkardı.

"Arın'ın bundan haberi var mı?" diye sordum.

"Tahmin ediyordu ve bunu biliyordum ama yine de ona söyledim." Omuz silkip şişeyi yeniden çantasına koydu.

"Nasıl tepki verdi?"

"Arın'ı bilirsin." Yine omuz silkti. "Kendi kontrolünde olmayan durumlara tahammülü yoktur. Suratını astı ama benimki daha asıktı." Yine omuz silkti.

Kıkırdadım ve bunun sebebi şurup değilmiş gibi hissettim.

"Bu anı seçmenin bir sebebi var mı?" Daha önce ima etse dahi doğrudan bana gardiyanım olmak istediğinden hiç bahsetmemişti ve şu an her şey hassas bir terazideydi.

"Koruma güdüsü." Yüzündeki ifade nadiren olduğu şekilde yumuşadı. Gözleri, artık bembeyaz olan ama kimsenin konuşmadığı saçlarımda dolaştı. "Tayga'yı kaybettiğini biliyorum."

Yapmamam gerekirdi ama zayıf görünmek umurumda değildi, başımı parmaklarıma eğdim ve gözlerimi kaçırdım.

"Onunla aranızdaki bağ gibi olmayacağını biliyorum ama bu da sonsuzluğa içilmiş bir ant. Sırlarını saklayacak ve senin savaşını vereceğim. Ve birkaç gece önce olanları düşünürsek yalnızlık seni köşeye kıstırdı. Annem ve babam korunman gerektiğine inanmasa seni korumazdı Nova. İkisi de güçlü ve bilge alfinlerdi. Canları pahasına seni korumak istedilerse kendine inan."

Başımı biraz daha eğdim ki perçemlerim yüzüme düşsün ben de onları düzeltiyormuş gibi göz pınarlarımdaki yaşları silebileyim.

"Bu benim için çok şey ifade ediyor." Küçük bir gülümsemeyle ona baktım. "Minnettarım."

"Annem ne zaman çıkmaza girse kendini gecelerce kapatır ve ay ışığı altında meditasyon yapardı. Bazen çok uzun sürerdi ama sonunda istediği cevabı alırdı." Yerinden kalkıp sandalyesini masanın altına doğru itti. "Sana onun kitaplarını veririm. Gözlerin çok yorgun ve hâlâ cevapsız sorularla dolu." Başıyla selamladı ve gözleri uyarıcı şekilde etrafında dolaştı.

Kali'nin gidişinin ardından biraz daha oyalandım ve müzik bitene kadar bekledim. Son notayı çaldığında Leka'ya başımla teşekkür ettikten sonra Arın'ın odasına doğru yola koyuldum.

Nefes alıp vermek külfet haline gelmişti. Mağaranın girişinde soğuk kaya duvarlara yaslanıp birkaç saniye bekledim. Avuç içlerimi duvara bastırıp her an kayıp düşecekmişim hissinden kurtulmak için çabaladım.

Bilmiyorlardı. Meditasyon yapıyor, bilincimin ötesine taşıp ilahi birilerine ulaşmaya çalışıyordum ama işe yaramıyordu. Gece yarısı bütün varlığımla odaklanmış enerjimi ay ışığı ile pekiştirmiştim. Diyara ilk geldiğimde, Hava Sarayı kütüphanesinde haludan öğrendiğim ve Arın'a rüyalarım aracılığıyla ulaştığım tılsımı denemiştim. Bu defa Gela için. Onunla bir anne kız kavuşması yaşama niyetinde değildim ama bana bir cevap vermek zorundaydı. Beni

böyle bir kadere mahkûm edip öylece çekip gitmiş, yok olmuş olamazdı. Derin yolculuklarıma rağmen ne Gela'dan ne de başka birinden, *Tayga'dan*... karşılık alabildim ama bunu da itiraf edecek yüzüm yoktu.

Perçemlerimi düzelttim ve merdivenleri tırmanmaya koyuldum.

Adalia ile birlikte odanın köşesinde, masanın önünde ayakta duruyorlardı. Geldiğimi görünce bir an başını kaldırdı ama sonra yeniden masanın üzerindeki kâğıtlara döndü. Adalia beni selamlayıp daha dik bir duruşa geçti.

"Yarın başlıyor," dedi Arın doğrudan. Balodan bahsediyordu. Yarın gece yarısı başlayacaktı ve onu takip eden günlerde de sıra meydan okumalara gelecekti.

"Katılacak mıyız?" diye sordum. Düellolara katılmak zorundaydık ama baloyu atlayabileceğimizi düşünmüştüm.

"Zorundasınız," dedi Adalia. "Yarın oraya taşınıyorsunuz."

Düellolar boyunca herkes krallığından çekiliyordu. Yarından itibaren hiçbirimiz lord ve vâris olmayacaktık. Yanımızda muhafızlar olmayacak, hiçbir imtiyaza sahip olmayacaktık. Daha kötüsü ne kadar süreceği belirsizdi. Arın'ın bu denli öfkeli olmasının sebebi de bu belirsizlikti. Sadece mevcut krallıklar değil, diyarda yer edinmek isteyen herkes meydan okuma hakkına sahipti ve bu aylarca sürebilirdi.

"Pekâlâ," dedim. "Bir planımız var mı?"

"Dikkatli olmalıyız," dedi Arın tekrar konuştuğu zaman. "Kimsenin o kadar aklını kaçırmadığını söylemek isterdim ama artık herkes onlardan beklenmeyecek eylemlerde bulunuyor." İmalı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bu da her türlü saldırıya hazır olmamız anlamına geliyor."

"Daha önce düello görmediğinizi sanıyordum." Kollarımı göğsümde bağlayıp duvara yaslandım.

"Asırlar önce yaşandı ve çocukluğumuz o hikâyeleri dinleyerek geçti. Yarından itibaren diyar üzerimizdeki korumayı kaldıracak. Öldürülebilir olacağız, bu da deneyecekleri anlamına gelir. Bu tür düellolarda sadece meydan okumayla karşılaşmayız; çoğu, en güçlü rakibini meydana çıkmadan önce alt etmeyi dener."

"Ama hâlâ güçlerimize sahip olacağız," dedim teredüttüyle. Biraz gerilmediğimi söyleyemezdim.

"Evet ama seni zehirleyebilirler, uykunda boğabilirler, arkandan saldırabilirler. Hazırlıksız yakalamak için her şeyi yaparlar." Adalia bunları söylerken yüzünü buruşturdu.

"Kimsenin Arın'a saldırabileceğine ihtimal veremiyorum." Neredeyse komik bulduğum durum karşısında biraz gülmeden edemedim.

"Yapabilirler," dedi Arın.

"Kim böyle bir şeye cesaret edebilir?" Düşüncesi akla yakın gelmiyordu. Arın bu diyarda en korkulan şeydi. Tanrıçalar bile doğrudan ona saldıramıyor, dolaylı bir şekilde ondan kurtulmaya çalışıyordu.

"Onlara sunduğum güç kaynağından sonra Ateş Krallığı," dedi bana bakmadan. "Seni kendilerine isteyecekler. Ateş Krallığı diğer krallıklara benzemez. Zamanında kendi lordlarına bile sırtını dönüp Vera ile krallığı ikiye böldüler ve İshalarını tanımadılar. Aşırılıktan ve ortalığı karıştırmaktan haz alırlar. Bu yüzden bana saldıracaklar ki Daren vârisine sahip olduğu gibi krallığıma da sahip olsun." Saklınca söylediği sözler kollarımı çözmeme neden oldu. Haklıydı. Lilith en başından beri beni kendi tarafına çekmeye çalışmıştı ve Şafak bile bana açıkça onların tarafında olmam gerektiğini ima etmişti. Vârisleri yoktu ve çok güçlü olan ikiz alevlerini istiyorlardı. Su vârisi olan ikiz alevlerini.

"Arkamı kollarım," dedim tok bir sesle.

Yine bana bakmadan sadece başını salladı. "Bu yüzden orada davranışlarına dikkat et, kim olduğunu anlamalarını sağla."

Yani Daren'le yan yana gelme. Onlara ikiz alev bağının koptuğunu söylesem belki de sandığım kadar büyük tepki vermez ve derin bir nefes alırlardı.

"Hava Krallığı?" diye sordum. "Son ânа kadar çekimser kaldılar ve kimseyle müttefiklik kurmadılar. Onlara güvenebilir miyiz?"

"Kısmen," diye dudak büktü. "Sina olup bitenlerden ve bu düello saçmalığından en az bizim kadar rahatsız. Ama kimsenin kavgasına karışmaz."

"Meydan okumalarda en çok başı ağrıyacak krallık Ateş Krallığı olacak," diye omuz silktim. "Belki de bizimle uğraşmazlar."

Daren şimdi güç kazanmış olabilirdi ve destekçileri de olabilirdi ama Ateş Halkı da Toprak Halkı da melez bir İsha istemiyordu bu yüzden gidebildikleri kadar ileri gideceklerdi. Sınırların ötesinden gelenlerse Toprak Lordu olmak için şanslarını zorlayacaklardı çünkü herkes Daren'in asıl önemsediğinin Ateş Krallığı olduğunu biliyordu.

"Aksine," dedi Arın. "Tüm o hengâme onları daha da harlayacak. Daren'in meydanda kazandığı her zafer daha fazlasını istemelerine neden olacak. Ateşin tek derdi daha çok yakmaktır."

Üzerine konuşmak ya da yorum yapmak istediğim bir mesele değildi. Dikkatli davranarak anladığımı belli edercesine başımı salladım.

"Sınırların ötesinden gelen çok fazla kabile var," dedi Adalia yumuşak bir şekilde. "Daha önce onları hiç görmedin. Bu yüzden onlar konusunda çok dikkatli ol ve beni dinleyeceksen eğer kimseyle konuşma ve onlardan uzak dur."

Tek elimle masadan destek alarak ağırlığımı dengeledim, devam etmesi için başımı salladım.

"Onlar alfinlere benzemez. Vahşi ve yabaniler. Lord ve Vâris olmanız onlar için önemli değil. Sana saygı duymuyorlar ve göstermekten çekinmeyecekler. Bu yüzden daha önce olmadığın kadar ciddi ve resmi olmak zorundasın. Herkese doğrudan bir mesafe koy, cüret edememelerini sağla."

"Korkunç bakışlar," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Anladım..."

İkisi de gülümsedi.

"Yani," dedi Arın gülümsemesini yüzünden hemen silerek. "Başına buyruk davranamazsın, dost canlısı davranamazsın, nazik olamazsın. Herhangi biriyle göz göze geldiğin zaman çılgınlıktan başka bir şey görmediklerine emin ol. Biz Su Krallığı'yız ve hâlâ yıkılmaz olduğumuzu göstermemiz gerekiyor."

"Ah, bir de kimsenin verdiği bir şeyi yiyip içme," diye uyardı Adalia. "Her gün buradan size yemek getireceğiz. Orada hiçbir şey yiyip içemezsin."

"Lala da mı benimle gelmeyecek?" İşte bundan hoşlanmamıştım.

"Hiç kimse," dedi Arın. "Yarından itibaren halkımız, halkımız olmayacak. Yarından itibaren herkes potansiyel rakibimiz. Önümüzde eğilmeyecek ve bizi kollamayacaklar. Su Krallığı'nda böyle olmaz ama kurallar böyle." Saçmalık dercesine başını iki yana salladı.

"Diyarda bunu umursamayan tek krallık biziz," diye ekledi Adalia. "Bizim için seçilen kişiler lord ve vâristir ve başkasını tanımayız. Ve kimsenin sizi yenebileceğine de inanmayız."

"Deli diyorlar ama en aklı başında olan biziz," diye gülümsedim. Ben de en başından beri öyle düşünüyordum. Kim bir lordu ve vârisi alt edebilirdi ki?

"Şimdi gidip iyice dinlen," dedi Arın. "Bir daha ne zaman rahatça uyursun bilmiyorum."

"Onlara..." Dışarıyı gösterdim. "Halkımıza bir açıklama yapmamız gerekmiyor mu?"

"Hayır," dedi. "Çünkü bizim için önemi olan bir durum değil. Gerekli ayarlamalar yapıldı. Burada her şey her zamanki gibi yürüyecek."

"Sen bizimle gelecek misin?" diye sordum Adalia'ya.

"İsteyen herkes orada olacak ama sizinle değil, seyirci ya da potansiyel rakip olarak."

"Ne yani konuşmamız falan da mı yasak?" Gözlerim irileşti. Başımda bin tane dert olduğu ve son âna kadar zaten katılmayı planlamadığımız için düelloları ciddiye almamıştım ama şimdi biraz eteklerim tutuşuyordu.

"Değil ama kimsenin size yardım ettiğimizi düşünmesine izin veremeyiz. Siz Su Krallığı lordu ve vârisisiniz başka hiçbir şeye ihtiyacınız yok."

"Bazıları orada olacak," diye açıkladı Arın. "Kimlerin gelip orada boy göstereceğini ayarladık. Diğer türlüsü garip olurdu."

Her şeyi düşünmüş ve ayarlamıştı ve söyleyecek bir şey kalmamıştı.

"Lordum," Adalia Arın'ın önünde hafifçe diz çöktü. "Vârisim." Beni de selamladı. "Müsaadenizle ben çıkayım."

Arın onu başıyla onaylamasına rağmen deniz kızı dönüp benden de onay bekledi. Başımla çıkabileceğini işaret ettim.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum çekimser bir şekilde. Konuşmamız, daha çok tartışmamızdan ve tüm olanlardan sonra fazla sakin görünüyordu.

"Seninle tartışmaktan yoruldum," dedi fincanını masanın üzerine bırakıp doğrudan. Gözlerindeki soğukluk iliklerime kadar işledi. "Beni soktuğun durum, bizi getirdiğin hal, hepsinin üzerine düşünüyorum. Bana ufku özlüyor musun, diye sorduğunu hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum."

"Özlüyorum," dedi. "Dalgaların seslerini... Krallığımızın bu diyarın üzerinde Ay gibi parladığı zamanları özlüyorum. Kıymetini bilmiyormuşum." Kısa bir anlığına penceredeki açıklıktan direkt görünen tepedeki meşaleye baktı. "Ariana'yı özlüyorum. Onu düşünmek seni anlamama neden oluyor. Ama anlamıyorum, Nova. Seni anlamak istemiyorum bu yüzden sana kızgınım. Senin ve Daren'in mutlu olmaya hakkınız var, sizden bunu esirger gibi görünmek istemiyorum ama lord ve vârislerin buna hakkı varsa eğer ben neden mutlu değilim. Lord ve vârislerin buna hakkı varsa Ariana neden burada değil?" Yavaşça doğrulup gözlerime baktı. "Çünkü lord ve vâris olarak üzerimize düşenleri yaptık. Çünkü kendi mutluluğumuzu krallığımızın önüne koymadık. Çünkü kazanmak için birbirimizi kaybetmeyi göze aldık."

"Aynı kaderi yaşamamızı mı istiyorsun?" diye fısıldadım.

Onların başına gelenlerin haksızlık olduğu aşikârdı ama bu bizim de haksızlığa uğramamız gerektiği anlamına mı gelmeliydi?

"Kayıp uygarlığı bulmama yardım et," dedi sorumu başından savarak. "Sonra ister onunla birlikte diyarın tahtına otur, istersen vârisliğinden feragat et. O kapıyı açtıktan sonra ne istersen yap ama o kapıyı açacaksın."

Ne bana bakıyor ne de artık gerçek bir tepki veriyordu. Sandalyeye oturdu ve masanın üzerindeki parşömenlerden birine bir şeyler yazmaya başladı.

Neden bilmiyorum ama sözleri adil geldi. Ne bekliyordum ki diye düşündüm ve esasında daha fazlasını ve daha kötüsünü bekle-

diğimi fark ettim. Onun hemen ardından en kötüsüne maruz kaldığımı anladım. Bağırıp çağırması, esip gürlemesi daha iyiydi. Daha iyiydi çünkü biraz önce Arın da benden vazgeçmişti. Çünkü biraz önce ya da bir gece ya da üç gece önce sadece ikiz alevin bağını değil, lord ve vâris bağımı da kaybetmiştim. Artık bana inanmıyor ve güvenmiyordu. Bunu hak etmiyordum ama yine de söyleyecek hiçbir şeye sahip değildim.

"Benden istediğin bir şey var mı?" diye sordum olmadığını bile bile.

Olumsuz anlamda başını salladı.

"O halde yarın görüşürüz."

Kapıdan çıktım ama merdivenleri çok yavaş inebildim. Üzerimde beni sürekli yerin dibine belki de boşluğa çeken bir ağırlık vardı. Uçurumun kıyısındaydım, bir dala tutunmuştum, kimse sesimi duymuyordu, ellerim çok yorulmuştu ama ölmek istemiyordum ve tutunmaya devam ediyordum. Hissettiğim tam olarak buydu.

Dışarıya çıktığımda Adalia'nın orada beklediğini görünce omuzlarımı dikleştirdim.

"Vârisim," diyerek beni durdurdu. "Geçen gün için özür dilerim."

"Tekrarlama," dedim. Beni ve vârisliğimi sorgulamak üzerine vazife değildi ve bu artık canımı sıkmakla kalmıyordu beni çıldırmanın eşiğine getiriyordu.

"Elbette," dedi. "Bir ricam olacak." Hem mahcup hem de rahatsız bir hali vardı. Ondan beklenmeyen bu tavır karşısında meraklanmadan edemedim ve devam etmesi için bekledim.

"Lütfen ona dikkat et. Ve lütfen herkese onun yanında olduğunu ve ona değer verdiğini göster. Tacı kaybedebilir Nova ama onu yıkacak şey, seni kaybetmesi olur. Ateş Lordu'nu sevmenin asıl lorduna sırtını dönmek olmadığını göster onlara." Endişelendiğini görüyordum. Ses tonu neredeyse ağlamaklıydı. Gözleri çaresizdi. Kırıktı çünkü yetersiz hissediyordu. Ama bana da yetersiz hissettiriyordu ve artık sadece Arın için bana saygı duyuyordu. Arın bana sırtını döndüğünde onu destekleyecek ilk kişi Adalia olacaktı. Çünkü bunu ölse dahi dile getirmezdi ama benim tüm bunları akıl

edemeyeceğimi düşünüyordu. O söylemese yapmayacakmışım gibi.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak." Yürümeye devam ettim.

Acı çekmek zor değildi, acıyla baş edebilirdim ama acı çektiğimi görmemeleri, dahası ben ıstırap içinde kavrulurken bir de bana yetersiz ve suçlu hissettirmeleri... Doğrudan odama geçmek yerine köprüye ilerledim ve akşam ışığının altında korkuluklara yaslandım. Hâlâ vaktim varken burada olmak ve herkese gülümsemek istiyordum. Hâlâ bana sevgi ve saygıyla bakarlarken...

Leka orada değildi ama ezgiler yeniden yankılandı. Cam armonikanın bir kalbi olduğunu düşünüyordum çünkü ne zaman varlığımı hissetse müzik çalmaya başlıyordu.

"Vârisim, izninizle biraz konuşabilir miyiz?" Akrep Birliğinin başındaki iki kardeş Ahuele ve Aram başları eğik bir şekilde beklerken, "Elbette," diye cevap verdim. Onları gördüğüme şaşırmamıştım çünkü ne zaman ortaya çıksam onlar bir köşeden beni izliyor oluyordu.

"Nasılsınız?" diye sordular. Onlardan hep çekiniyordum. Halkımızdan. Halkımdan. Çünkü hep yanlış bir şey yaptığıma inanmama neden olanlar vardı. Ama ben ne zaman dışarıya çıksam onlar bana gülümsüyor ve benimle göz göze gelmek için, iki çift laf edebilmek için etrafımda pervane oluyorlardı.

"Teşekkür ederim, siz nasılsınız?"

Bir daha bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim. Kimsenin bana yetersiz hissettirmeyeceğine. Saklanmayacağıma.

"Bir hayli heyecanlı," dedi Ahuele. "Bir an evvel düelloların sonuçlanmasını ve kaderimizi yazmanızı arzuluyoruz."

"Kayıp uygarlık..." diye gülümsedim. Herkes bunu bekliyordu öyle değil mi?

"Yalnızca o değil vârisim," diye heyecanlı bir şekilde araya girdi Aram. "Ateşi çağırdınız." Gözlerinde parlayan kıvılcımlar ona dikkat kesilmeme neden oldu. "Su Krallığı ateşten hoşlanmaz ama bu akrepler için geçerli değil. Ateş Lordu ile olan birlikteliğiniz bizi bir o kadar heyecanlandırıyor."

"Neden?" diye sormadan edemedim. Ortada öyle bir birliktelik yoktu ama birileri beni bununla suçlamadığı için memnun olmuştum.

"Ateş ve su birbirinin zıttı olabilir ama aynı zamanda görülmemiş bir güç açığa çıkarırlar. Yanan bir okyanustan daha tehlikeli ne olabilir? Bizler sıcak sularda doğduk. Krallığımız yağmuru, kanı, buzu ve kışı sever ama biz ateşi de içimizde taşırız. Bu yüzden varlığınız bizim için kutsal çünkü siz sadece okyanusu değil, ateşi ve yıldızları da dizeceksiniz önümüze."

"Biz her zaman destekçiniz olacağız," diye devam etti diğeri. "Zamanın görmediği hükümdarımızın hizmetindeyiz."

Gülümseyerek minnetlerini kabul ettim ama karşılık olarak bir şey söylemedim.

"Orada iyi şanslar," diyerek bir adım geri çıktılar. "Yıldız ışıkları sizinle yansın."

Yanımdan ayrıldıklarında bile söyledikleri, armonika ile birlikte zihnimde çalıp durdu.

Yıldız ışıkları sizinle yansın.

Geriye ne ateş ne de yıldız kalmıştı. İlk defa birileri bundan memnundu ama ortalıkta ne birliktelik vardı ne de Ateş Lordu.

Ateş Lordu... Yarın karşılaşmamız kaçınılmaz olan Ateş Lordu... Artık ikiz alevim olmayan Ateş Lordu. Ve artık ne olduğumuzu bilmediğim Ateş Lordu...

Kalbimin vazgeçmediği ama aklımın dizginleyemediği Ateş Lordu.

Birden müzik daha hiddetli ve daha hüzünlü bir hal aldı.

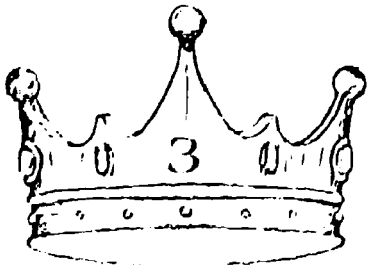

Dostluklar ve Karanlık Bağlar

Sabahın erken saatlerinde şelalelerde istemediğimiz bir hareketlilik boy gösterdi. Tanrıçaların ulağı kapıda geri çevrilince ışık bekçileri Arın dışarıya çıkana kadar kargaşaya neden olmuştu. Gelen bildiride talimatlar oldukça açıktı. Alana bedenleme yapamazdık, sarmaşıkları takip ederek yolu bulacaktık. Arın uzatılan parşömeni kabul etmedi; sadece, "Orada olacağız," dedi ve onlara sırtını döndü.

Sabahın geri kalanını Lala ile birlikte kıyafet dolabının önünde geçirmiş ve en kullanışlı olacak şekilde benim için bir sandık dolusu kıyafet ayıklamıştık. Umduğumdan daha uzun sürmüş ve sıkılmama neden olmuştu. Başında Arın'ın önerdiği gibi su alfinlerinin hazırlamasına izin vermediğime pişman olmuştum.

"Düellolar boyunca orada duracaksın ve her an bir meydan okumaya hazır olman gerekiyor, bu yüzden en rahat pantolonları ve tulumları koydum. Ama zaferler ziyafetle taçlandırılır bu yüzden en güzel elbiselerinden de birkaç parça koydum. O tuhaf insan giysilerini çıkarıp ortalarda dolanma sakın," diye tekrar uyardı beni peri kızı.

"Onlar daha rahat," diye omuz silktim.

"Nasıl hissediyorsun?" Her zamankinden tuhaf davranıyordu. Gergindi ve sesi beni göndermek istemediğini ele veriyordu. Daha önce çok kez ayrı düşmüş olmamıza rağmen Lala bu defa umutsuz görünüyordu.

"Normal." Sesimi olağan tutmayı başararak komodinin üzerindeki takıları bileğime geçirmeye koyuldum.

"Normal olmaman gerekiyor. Senin için çok endişeleniyorum."

"Birilerinin beni alt edebileceğini mi düşünüyorsun?" diye güldüm.

İç çekerek yanıma yatağa oturdu.

"Düellolar yalnızca büyü gücüyle yapılıyor olsa endişelenmezdim ama orada her türlü oyun dönecek. Senden daha iyi kılıç tutanlar olacak ve akıl oyunları da cabası." Beceriksizce boynuma takmaya çalıştığım kolyeyi elimden aldı. Saçlarımı kaldırarak onun yapmasına izin verdim.

"Deneyecek kadar budalalar olursa ben de epey iyi kılıç kullanıyorum." İhram'dan aldığım onca ders boşa gitmeyecekti. Tayga beni bu düellolar için en iyi şekilde eğitmiş ve kendisi hazır olduğumu söylemişti. Eğer bundan emin olmasaydı söylemezdi.

"Daren Lordum ve Prenses de orada olacak."

O geceden sonra, Daren ve benim birlikte geçirdiğimiz ve artık herkesin bazı münasebetlere girdiğimizi bildiği geceden sonra Lala ilk kez onun adını anıyordu.

"Herkes gibi," diye geçiştirdim.

"O gece ne oldu, Nova?" diye soludu sessizce. "Büyülü birleşme gerçekleştiyse sen neden günlerdir mutsuzsun, Daren Lordum neden hiç buraya gelmedi?"

Büyülü birleşme... Herkes böyle sanıyordu ama tam aksiydi. Büyülü bir kopuş anıydı o gece ve henüz kimseye bundan bahsedememiştim.

"İsyan edenleri duymadın mı?" diye mırıldandım. "Daren'in başı çok kalabalık."

"Daren Lordum ne olursa olsun gelirdi. Ve sana baktığımda kırık bir kalp görüyorum."

"Bence sen çok fazla cin masalı dinliyorsun," diye tersledim. "Daha önemli bir dolu meselemiz var, gönül işlerimize kafa yoramayız." Ayağa kalkıp saçlarımı fırçalamaya koyuldum.

"Tahta çıkarsa ne yapacaksın? Onun yanında mı oturacaksın yoksa Arın Lordum ile birlikte karşısında mı duracaksın?" Can sıkıcı bir şekilde etrafımda bir şuraya bir buraya uçmaya başladı. Küçük kanatlarının sesi kulağımın dibinde pırpır ediyordu.

"Kayıp uygarlığın peşinde olduğumuzu biliyorsun, taht o kadar önemli değil."

"Ne yaptığını biliyor musun Nova?" Sesinde gerçekten endişe vardı ve bunun için minnettardım ama elimden gelen bir şey yoktu ne yazık ki.

"Endişelenme pericik," diye güldüm. "Unutma, ben gökyüzünün kanını taşıyorum. Bu diyarda benden büyüğü yok."

Sandığı almaları için kapının önünde bekleyen bekçilere işaret ettim ve dışarıya çıktım.

Eşyalarımız önden gidecekti. Düellolar için bizzat Tanrıçalar devasa bir alanı tekrar düzenlemişlerdi. Katılımcıların hepsi, ki bu yüzlerce kişi anlamına geliyordu, orada konaklayacaktı. Bunun nasıl gideceğini merak ediyordum.

"Nova!" diye oturduğu sandalyeden zıpladı Alin. Köprünün orada Arın ile birlikte bir şeyler yiyordu. Onu epeydir görmediğimi fark edince kötü hissettim. Haze'nin emanetiydi ve ona iyi bakacağıma dair ardından söz vermiştim.

"Nasılsın ufaklık?" Kollarımı etrafına sarıp bir anlığına da olsa iyi hissettim. Çocuklar hep böyle hissettirirdi. Tasasız ve masum.

"Sen de gidecek misin?" diye sordu nazlanarak. Arın ona bakıp güldü. Sanırım veda konuşmasını yapmıştı.

"Seni görmeye geleceğim," dedi beni şaşırtarak. "Söz verdim."

"Beni de götür," dedi Alin ona doğru gidip yanındaki ona ait sandalyeye tırmanarak. Su Lordu küçük su alfini için daima yanında bir yer ayırıyordu.

"Orası çok sıkıcı." Arın çocuksu bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Bir sürü sıkıcı adam olacak. Sen burada deniz kızları ile birlikte yüzeceksin ve ben de seni görmek için geleceğim."

"Adalia kalacak mı?" diye sordu Alin, ben de diğer sandalyeye oturduğumda.

"Kalacak."

"Şimdi yüzebilir miyim deniz kızları ile?"

"Dikkatli ol." Arın ona gülümseyip saçlarının üzerinden öptükten sonra küçük kız beni unutarak koşarak gitti.

"Ben hazırım," dedim.

"O halde yola koyulalım."

Birlikte kalktık ve sanki her şeyimizi kaybedebileceğimiz ve hatta geri dönemeyebileceğimiz bir müsabakaya değil de yürüyüşe gider gibi krallığın içinden geçip, kapıya doğru yürüdük. Kimse dönüp bize bakmadı, sadece Kali çıkışa yakın bir ağaca yaslanmış bizi seyrediyordu. Bir saniyelik göz temasımızın ardından Arın gibi doğrudan önüme bakarak atların bizi beklediği yere devam ettim.

"Neden Alin'i diğer çocukların yanına göndermiyorsun?" diye sordum biraz merak biraz da gerginlikten. "Onlarla çok iyi anlaşır." Su Krallığı'nda çocuklar çok kıymetliydi ve hepsi çok iyi bakılıyordu. Savaşta ailesini yitiren çok fazla çocuk vardı ama hiçbirinin yalnız hissetmediğine emin oluyorlardı.

"Alin'in sigilini gördüğümde onu tanıdım," dedi Arın. "Haze bilmiyordu ya da bahsetmek istemedi emin değilim ama ufaklığın babası benimle aynı kanı taşıyor. Alin kraliyet kanına sahip bu yüzden benim himayemde büyüyecek." İri ve bembeyaz atının yelelerini okşarken seyisler kenara çekilmiş ve bizi yalnız bırakmışlardı.

"Kan bağın olduğunu mu söylüyorsun?" Hayretle sordum ve kendi atımın başını sevmeye başladım. İsmi doğduğunda verilmişti. *Aurora*. Gümüş yeleleri olan safkan at Arın'ın bana takdim edildiğim gece hediyesiydi. Su Krallığı'nın eşsiz vârisi için eşsiz bir yoldaş, demişti.

"Öyle denebilir," dedi basitçe.

"Kardeşin olmadığını sanıyordum." Eyerinden destek alarak üzerine bindiğimde at hafifçe kıpırdandı.

"Babamın erkek kardeşi vardı ve onun iki tane oğlu vardı. İkisi de öncü birliklerimizdendi." Arın da atına yerleşti ve kimsenin olmadığı kapıdan çıkarken hiç arkasına bakmadı. "Savaşta öldüklerini düşünmüştüm ama belki de biri hayatta kaldı. Belki babamın başka bir alfinden başka çocukları vardı, bu da sürpriz olmazdı. Bildiğim tek şey onun benim kanımı taşıdığı."

Atımı onun atının yanına kadar hızlandırdım, ikisi de aynı hızda yol almaya başladılar.

"Bu onu Su Krallığı prensesi mi yapıyor?" diye gülümsedim.

"Öyle sayılır." Ses tonunu soğutan şey dışarıda, ağaçların altın-

da bizi bekleyen ışık bekçileri oldu. Bize eşlik etmeyeceklerdi ama formaliteden olduğu bildirilse de bir şeylerin peşlerinde olduğundan şüpheleniyordum.

Arın baş hareketiyle işaret verdiğinde, hızlanıp onları geride bırakmak için dizginleri çekiştirdim. Rüzgâr beraberinde iri yağmur tanelerini de getirdi. Yalnız olacağımız için yolculuğun garip geçeceğinden endişeleniyordum ama şelalelerden çıktığımız anda kendi içimizde yaşadığımız her şey geride kaldı. Bu artık Su Krallığı tehdidi ve Su Krallığı mücadelesiydi. O kapıdan çıktığımız anda sadece ikimiz vardık. Yol boyunca duraksız at sürdük ama ışık bekçileri dışında kimseye rastlamadık.

Rüzgâr kuvvetle saçlarımın arasından akıp gider, güneşin kızgın sıcaklığı tenime batarken ikimiz de tek kelime etmedik. Duruşumdan ödün vermedim ve karşılaştığımız her sapakta bekçileri görmezden gelmeyi başardım. Dahası bu beni germedi aksine sağlam ve kararlı olmam için telkin etti. Dünya bir kez daha dönmüş ve bir kez daha her şey benim nerede durup ne yapacağıma bağlı hale gelmişti. Zaaf gösteremezdim, bu andan itibaren Tanrıçaların tek bir hedefi olduğunu biliyordum. Arın'ı devirmeye çalışacaklardı ve en büyük kozları ben olacaktım.

Dağların arasındaki engebeli yollardan epey bir süre sadece aşağı doğru at sürdük, vadiyi aştıktan sonra çiy tanelerinin taze olduğu ormanın içinden geçtik ve atlar yeşil kum tanelerinin üzerinde yavaşladı. Alan görünür hale geldiğinde ikimiz de sessiz bir komutla atlarımızı önce yavaşlattık ve iyice yaklaştığımızda durduk. Ne ışık bekçileri ne de başka birileri vardı ama içgüdüsel bir şekilde Tanrıçalar tarafından gözetlendiğimizi hissettim.

Gözleri kızıl renkteki yüksek duvarlar üzerinde dolaştıktan sonra Arın ölüm sessizliğini bozdu ve dudaklarım dümdüz bir çizgi halini aldı.

"Krallığımızın üzerine bir savaş meydanı kurmuşlar." Bembeyaz iri cüsseli atının üzerinde her şeyin hâkimi görünüyordu ama hiçliği ses tonunda bas bas bağırıyordu.

Balçıkla çevirmişlerdi. Eskiden Su Krallığı'nın olduğu arazinin üzerine devasa, hektar hektar bir alanı ele alan kerpiç kale kurmuş-

lardı. Kahverengi duvarları pürüzsüz görünen yapı ince bir işçilikten oluşuyordu. Sayamadığım kadar çok kulesi yüksek duvarların ardında kumdan kaleler gibi uzanıyordu.

Su Krallığı'na yapabileceğiniz en kötü şey etrafını yüksek surlarla çevirmekti ve bunu yapmışlardı. Okyanusu kapana kıstırır gibi. Balçıkla. Yıkılmış krallığımızın üzerine çamurdan bir savaş meydanı kurmuşlardı.

Toprak Krallığı bundan zevk almış olmalıydı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedim. "Kaybetsek bile asla yenilmeyeceğiz çünkü krallığımızın üzerine bir savaş meydanı kurmuşlar." Bir asır önce burada yaşanan felaketin enerjisi uzanıp ensemden kavradı sanki. Hissettiğim derin keder, zapt edilemez öfke tüylerimi ürpertti.

"Çünkü senden ölesiye korkuyorlar ve bunun seni zayıf düşüreceğini umuyorlar." Atımı onun atına yanaştırıp başımı ona doğru çevirdim. "Su Krallığı olmak için bir kara parçasına ihtiyacın yok. Su Krallığı okyanustur ve okyanusu çağırdığımızda burası da suyun dibine çöken çamurdan ibaret olacak."

Dudaklarımdan dökülen her kelime yemin gibi toprağa ve içime kazınsa da her birinde ciddi ve samimi olsam da bu açık mesaj ve doğrudan tehdit karşısında öfkeden köpürüyordum. Hiçbir zaman adil savaşmıyorlardı çünkü bazı kimseler bazı kimseleri adilce alt edemezdi.

"Burayı görmeni çok istemiştim," diye karşılık verdi hiç kıpırdamadan. "Burayı eski haline çevirmeyi çok istemiştim."

"O halde Lordum," dedim atımı hareket etmesi için çekiştirerek. "Düelloların altını üstüne getirelim ve sonra burayı zevkle yerle bir edelim." Neredeyse göğe kadar yükselen kulelere baktım. "Ve diyara çılgınlığın nasıl bir şey olduğunu gösterelim." Omzumun üzerinden ona gülümsedim, gözlerini bana çevirdi ve bu defa dudağının kenarı hafifçe yukarıya kıvrıldı. Rahat bir nefes almama neden olacak şekilde atını hareket ettirip bana yaklaştı.

Dev sütunlar kenara çekilen iki dağ gibi sonuna kadar açıldı. Duvarların içine girdikten sonra surların altında o kadar küçük kaldık ki soluğum kesilir gibi oldu. Sadece etrafını çevirmemişler,

burayı çıkışı olmayan bir hapishaneye döndürmüşlerdi. Tepeden vuran güneş bile duvarların içinde yok oluyordu. Bütün bedenimden mistik bir ürperti gelip geçti. Soluduğumuz hava değişti. Burnuma bin bir çeşit baharatın birbirine karıştığı tuhaf, rahatsız edici kokular ilişti.

Atlar çamurlu patikada, kalabalığın içinde hareket etmekte zorlanıyordu. Düşmemek için dizginleri daha sıkı tuttum. Krallıklardan bu kadar katılım olacağını sanmıyordum ama akın akın gelmişlerdi. Krallığı simgeleyen giysiler içinde onları tanımak kolaydı, bir de diğerleri vardı. Sınırların ötesinden gelenler, krallıklardan daha kalabalıktı. Onları kıyafetlerinden ayırmak imkânsızdı. Şık kıyafetler içinde olup soylulara benzeyenler vardı... Rezil görünen barbarlar da buradaydı. Çoğu kılıçlıydı ama kimi sırtında ne olduğunu dahi bilmediğim silahlar taşıyordu.

Yan yana dizili taş kemerlerin altından geçerken gölgeler üzerimize düştü, ışık bekçileri yaklaşıp atların önünü kesti. Arın kendi atından kolayca inip benim tarafıma geldi ve inebilmem için elini uzattı. Onlara hiç bakmıyordu.

Ayaklarımın üzerinde durduğumda etrafa, buraya inşa ettikleri küçük şehre bakındım. Etraf curcuna içindeydi. Bir vahşiyi andıran ve tüm gölgesi üzerime düşen dev gibi bir adam gözlerini üzerime diktiğinde Arın beni yanına çekti. Adamın üstü başı rezalet haldeydi ve dikkatli gözleri kıyafetlerime bakma ihtiyacı doğurdu. At binerken de dövüşürken de rahat olacak, bacaklarımızı saracak şekilde özel tasarlanmış füme pantolonlar giyiyorduk. Düz tabanlı uzun çizmelerimiz siyahtı. Arın lacivert keten gömlek giymişti. Onun için çok gündelik ve salaş olmasına rağmen belindeki kemerle kusursuz görünüyordu. Ben beyaz gömleğimin üzerine kısa, lacivert bir ceket giymiştim çünkü üşüyordum. Lala saçlarımı beni tüm gün idare edebilsin diye balıksırtı şekilde örmüştü.

Sağ tarafımda kalan Arın yürümem için başıyla işaret ettiğinde harekete geçtim. En son, insanların arasında panayırda böyle bir kalabalığın içine girmiştim ama buradaki çılgınlığın yanında orası sakin kalıyordu. Diyarda alışık olmadığım bu durum karşısında

soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Onlar alfin değildi ve bunu unutmamalıydım.

Devasa alan resmen tek renkten oluşuyordu. Turuncuya kaçan parlak kahve tonları. Küçüklü ve büyüklü kaleler hâlâ tam olarak görüş alanımıza girmemişti; epey ileride kalıyordu. Bir çan kulesinin yanından geçerken yüksek sesli zili kulaklarımı kapatmak istememe neden oldu ama kollarımı iki yanımda sabit tutmayı başardım. File benzeyen, iri cüsseli bir hayvanın gölgesi üzerime düştü, bir saniyeliğine onun geçip gitmesi için durdum ve Arın ile aramızda birkaç adımlık mesafe oluştu. Hayvanın gölgesi üzerimden çekildiğinde gözümü kamaştıran güneşten korunmak için refleksle elimle yüzümü kapattım. Kolumda kuvvetli bir darbe hissettim, birisi kolumdan kavramıştı ve bir saniye içinde ayaklarım yerden kesildi.

Rüzgâr yüzüme çarptığında kısık sesli bir çığlık attım. O kadar hızlı ve ani olmuştu ki ne olduğunu anlamam saniyelerimi aldı. Ayaklarım yerde sürünürken kolumdaki baskı daha da arttı. Şaşkınlığım fiziksel olarak dezavantaj yaratınca atın üzerindeki adam beni yukarıya doğru çekti ve başım atın gövdesinden aşağı doğru sarktı. Karnım eyerin kenarına çarptığı için acı içinde kıvrandım. Dişlerimi sıkıp, ellerimi kullanmaya çalıştığımda dört nala koşan atın üzerinde beni oyuncak bebekmişim gibi çevirdi. Tekme atma çabalarım boşa gidince ve at daha da huysuzlanıp şaha kalkınca kendimi daha yüzünü bile göremediğim adamın önünde ata oturmuş şekilde buldum. Can havliyle atın iplerine tutundum. At yeniden dört ayağının üzerinde koşmaya başlayınca bacağımdaki hançere uzandım, hızlı bir hamleyle dizginleri kesip iki elimle ipi geriye doğru attım. İp hedeflediğim gibi adamın boynuna takıldı, başımın arkasında ellerimi çaprazlayarak ipi sıktım. Adamın tutuşu gevşedi. İki bacağımla atın gövdesine sertçe vurup durmasını sağlamaya çalışırken at ikimizi birlikte yere fırlattı.

Adam üzerime düştü. Ağırlığından kurtulmaya çalışırken sırtımda kuvvetli bir ağrı iki büklüm olmama neden oldu. Hançeri düşürmüş, ipleri kaybetmiştim. Eli boğazıma yapıştı, leş kokulu nefesi öğürmeme neden oldu, zavallı birkaç dakika boyunca debelendim ve sadece boğazımdaki ellerinin nefesimi kesmesine engel olacak kadar karşı koyabildim.

Üzerimdeki ağırlık geriye doğru çekildi ve nihayet beni yakan şey tekrar güneş ışığı oldu. Nefes almak için bocalarken Arın'ı gördüm ve bir saniye içinde adamın boğazının kesilişine şahit oldum. Üzerime sıçrayan kandan son anda yüzümü koruyabilmek için başımı çevirdim. Adam ayaklarımın dibine devrildiğinde azımsanmayacak bir kalabalık etrafımızda çember oluşturmuştu.

Arın elimden tutup beni ayağa kaldırdı.

"Kahretsin," dedi dehşete düşmüş şekilde. "İyi misin?"

Soluk soluğa kalmış ve tamamıyla afallamıştım. Üstünkörü kendimi kontrol ettim; kalp atış hızımı, sırtımdaki düşmeden kaynaklı ağrıyı ve şoka girmiş olmamı saymazsak iyi gibiydim.

"Bu da neydi?" diye mırıldandım. Gerçeklik algımı birkaç saniyeliğine yitirmiştim. Gözlerim etrafa kaydığında kendimi sanki kafesin içindeymiş gibi onları eğlendirmemi bekleyen bir kalabalıkla karşı karşıya buldum.

Arın fark ettiğinde beni kendine çekip kolunu etrafıma sardı ve "Dağılın!" diye dişlerinin arasından diğerlerine bağırdı. Kimse ikiletmedi ve herkes bir anda arkasını dönerek kalabalığa karıştı. Benzer bir şaşkınlığı yaşıyorduk, ikimiz de bu oldu mu diye hayret içerisindeydik ama o kendini çabucak toparladı ve her zamanki katı ifadesini takındı.

"Vahşiler..." Ellerini omuzlarıma bastırıp gözleriyle beni kontrol etmeye koyuldu. "Daha düellolar başlamadı bile. Bu, saçmalıktan başka bir şey değil!"

"O öldü mü?" diye sordum yere yığılmış adama bakarak.

"Boş ver," dedi hızlıca beni çevirip. "Hadi şuradan çıkalım yoksa kendime mukayyet olamayacağım." Sıkıca elimi tutup kalabalığın içinde hızlı adımlarla ilerlemeye koyuldu. Elimin titrediğini ve tüm bunlara hiç de hazır olmadığımı o an fark ettim. Onca şeyle uğraşırken düelloları hiç kafama takmamış hatta üzerine düşünmemiştim ama şimdi nasıl bir belanın içinde olduğumuzu anlamaya başlıyordum.

Alfinler ve krallıklar başka bir şeydi, bu bambaşka bir şey.

Onun kim olduğunu fark edenler kenara çekiliyordu ama bazıları için Arın'ın kısa süreli bakışlarını onlara çevirmesi gerekiyordu.

Biraz önce bir adamın boğazını kestiğini yeni idrak ediyordum. Bunun kural ihlali olup olmadığından bile emin değildim.

"Hiç kimseyle göz göze gelme," diye uyardı Arın. O uyarana kadar hâlâ etrafa baktığımın farkında değildim. Kendimi toparlayıp onun gibi doğrudan önüme bakmaya koyuldum.

Derme çatma tezgâhların önünden geçerken satıcılar önümüze çıkacak gibi oldu ama kaşlarımı çatmamla yerlerine döndüler. Sanırım artık bembeyaz olan saçlarım onlara kim olduğumu daha kolay açık ediyordu. Sınırların ötesinde bile bu saçların ve bu gözlerin anlamını herkes bilirdi. Labirente benzeyen yollar kerpiç duvarlarla birbirinden ayrıldı. Kaybolmam işten bile değildi ama Arın nereye gittiğimizi bilir gibi görünüyordu.

Saray ya da özel konut beklediğimden değil ama en azından bir kale ya da kule bekliyordum. Aynı renkte başka bir duvar yığınının arkasına geçtiğimizde çadırları gördüm. Her yerdelerdi. Arın beni diğer tarafa doğru omuzlarımdan çevirerek yönlendirdi. Neyi takip ettiğimizi o an fark ettim. Belli başlı yerlerde bembeyaz rengiyle şaşkınlıktan şuurunuzu yitirmeseniz hiç de gözden kaçmayacak uzun elbiseli kadın heykelleri vardı. Önünde durduğumuz açık kapıların iki yanına iliştirilmişlerdi. Tanrıçaların taştan siluetine bakarken bile öfke yeniden ruhumda yankılandı. Gösterişli olmayan dikdörtgen şeklindeki binadan içeriye girdik. Duvarlarda yankı yapan seslere doğru yürürken bir avludan geçtik ve nihayet tanıdık yüzleri görebildiğim bir salona vardık.

Nispeten büyük bir yerdi. Odanın pencerelere bakan kısmında, Tanrıçalar oturuyordu ve içeriye girdiğimiz anda güleç yüzleri bize dönmüştü. Diğer tarafta taşlık bir alan vardı, dört sıra oturak dizilmişti. Bana kiliseyi anımsattı. Sina ve Sonay'ı gördüm. Arkalarında Ayzer vardı. Birden kalp atışlarım hızlandı. O geceden sonra ilk kez Daren'i gördüm. Sırtı bize dönüktü. Lilith, Eris ve Şafak ile bir şey hakkında konuştuğu açıktı. Faina? Prensesin burada ne işi vardı emin değildim, burada sadece lordlar ve vârislerin olacağını sanıyordum. Bu durumda Şafak ve Eris hatta Lilith'in de olmaması gerekiyordu ama sonuçta onlar dış kapının mandalı değildi. Erim ve Okdemir de buradaydı. Erim'in prensesle derin bir sohbetin için-

de olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Zaten daha ne beni şaşırtabilirdi ki?

"Onları selamlayacak mıyız?" diye çok sessizce sordum Arın'a. Tanrıçalardan bahsediyordum.

"Asla." İlk kez gerginliği ve öfkesi bu kadar dokunulabilir haldeydi ve gizlemeye uğraşmıyordu.

Doğrudan taşlık alana doğru yürüdük. Herkesin konuşması bir yankı uyandırıyordu ve dışarının gürültüsü de içerideydi bu yüzden yaklaşana kadar kimse varlığımızı fark etmedi.

Eskiden olsa hissederdi.

Kanatları yok, diye düşündüm. Onları gizliyor olmalı.

"Nerede kaldınız?" diye Sonay dikkatimi dağıttı. "Neden doğrudan bedenlemediniz ki?"

"İlaheler Su Krallığı'na hoş geldiniz dediler," diye sinirli bir şekilde güldü Arın ama onların yüzüne bakmadan doğruca beni kendine çevirdi. Elleri yüzümün iki yanındaydı. Gözleri dikkatlice üzerimde dolaştı. Başparmağı şakaklarımda bir şeyi silmeye çalıştı ama ifadesinden anladığım kadarıyla başarısız oldu.

"Ne oldu?"

Sesini duyduğumda kalp atışlarım yine hızlandı. *Aptal mısın kalbim, neden sürekli böyle yapıyorsun...* Sersemleyen bakışlarım ona döndü. Arın tam önümde, görüş alanımda olduğu için hareket ettiğini görmemiştim. Daren şimdi onun yanında duruyordu ve gözleri ceketimdeydi. Ceketimin üzerindeki kana baktığını fark edince konuşmam gerektiğini düşündüm ama ilk kez zorlandım.

"Önemli bir şey değil," dedi Arın benim yerime. İyice önüme geçip benimle herkes arasına girerek ellerini yüzüme yasladı. Bakışlarımı kendine çekmek için "Nova," diye seslendi.

"İyiyim," diye fısıldadım bileğinden tutup.

Arın'ın gözleri elime kaydı. Ben farkında değildim ama elim titriyordu, bundan hiç memnun olmadı. Bir anlığına etrafına baktı ve biraz ilerideki kapıyı gözüne kestirdi. Tekrar elimden tutup beni kapıya doğru götürdü. Sersemlediğim için sadece yürümeye odaklandım. Tekrar açık havaya çıktık. Binanın içeriden açılan avlusu binadan ayrılmış olsa da yine duvarlarla çevriliydi. Neyse ki bura-

da hiç kimse yoktu. Arın beni köşedeki oturaklara götürdü. Oturduğumda Daren'in peşimizden geldiğini gördüm.

"Ne oldu?" dedi yeniden.

Arın önümde eğildi. Çok kötü görünüyordu. Endişelenmeme neden olacak şekilde kötü. Sinirlenmişti. Tahammülü kalmamıştı. Hem krallığımızın üzerine bir savaş meydanı kurmuşlardı hem de girişte belli ki bize tuzak kurmuşlardı. Herkes içeriye bedenleyebilmişken bize atlarla gelmemiz buyrulmuş ve kapıda da atlarımızdan indirilmiştik.

Arın bir konuda haklıydı, onu dizginledikçe herkes haddini aşıyordu.

"Bana bak," dedi ciddiyetle. "Üzgünüm."

"Gerçekten iyiyim," diye onu sakinleştirmeye çalışıp zorlanarak Daren'e döndüm. "Dışarıda bir karışıklık yaşadık sadece," dedim ve gözlerim ceketime döndü. "Kan bana ait değil."

"Nasıl bir karışıklık oldu?" Anlamaya çalışırken kaşlarını çattı. Duvarlar üzerime üzerime gelmeye başladı.

Ben konuşamadım, Arın doğrudan onu yok saydı.

"Bana bak," dedi. Yapabildiğim tek şey olduğu için emrine uydum ve ona baktım. "Çok dikkatli olacaksın tamam mı? Sürekli arkanı kollayacaksın. Hem benim hem onun yüzünden..." Daren'den bahsederken göz ucuyla ona baktı. "Açık bir hedefsin ve bizi incitmek isteyen herkes şansını önce seninle deneyecek," diye devam etti. Nefes almak için durdu. "Onları öldürürüm, bir kez daha buna benzer bir şey yaşanırsa buradaki herkesi öldürürüm. Bu yüzden çok dikkatli olacaksın, Nova."

"Üstesinden gelirim," diye başımı salladım. "Halledebilirim, endişelenme." Kimi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. Daha çok sayıklıyor gibiydim.

"Düellolar hakkında konuşmadık," dedi Arın rahatsız bir şekilde. "Ne denli gözlerini kararttıklarını hesap edemedim. Aptallıklarını hafife almışım. Eğer biri sana meydan okumaya cüret ederse her zaman senin yerine benim geçmemi isteyeceksin," dedi.

"Bunu yapabiliyor muyuz?" Kaşlarımı çatarak düşünceli şekilde mırıldandım.

"Lordlar ve Varisler birbiri için gönüllü olabilir," diye açıkladı. "Seni riske atmayacağım. Hiç kimse senin tırnağına bile dokunmayacak tamam mı?"

"O çok güçlü," dedi Daren. "Çıtkırıldım bir kız değil."

"Varis olarak güçlü!" Arın refleksle ona çıkıştı. "Hayatında bir kez bile gerçek bir kavga görmedi. Gerçek bir vahşetin içinde kalmadı. Gerçek kötülükle karşı karşıya kalmadı. Onların kendisine neler yapabileceğini anlamayacak çünkü hiç buna maruz kalmadı."

Daren'in yüzü karardı.

"Kim böyle bir şeye cesaret edebilir?" diye dişlerinin arasından konuştu. Tam olarak akıllarından ne tür bir kötülük geçtiğinden emin değildim.

"Tamam..." Ayağa kalktım. "İçeri girelim hadi, dikkat çekmek istemiyorum."

Dalgınca okuduğum ama anlamadığım bir satırın üzerinde oyalanır gibi yürümeye koyuldum.

Arın'a bayıldıkları söylenemezdi. Ve Daren de tahta oturacak gibi görünüyordu. Ateş Krallığı'nın vârisi yoktu, sadece ikiz alevi vardı. Yüzlerce kişinin önünde kraliçe olmak için tek engel ben gibi görünüyordum. Ne haber ama. Herkes benim başıma bir taç takacağına emindi ama benim başımda olan tek şey lanetti.

Tekrar içeriye girmeden önce Arın'ın bana yetişmesini bekledim. Kimsenin olup bitenlerden dolayı ikimiz arasında sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum. Daren peşimizden gelip diğer tarafa, Şafak'ın yanına gitti. Ayzer ile göz göze geldik. Prenses Faina'nın da gözlerinin üzerimde dolaştığını hissediyordum.

"Nova, gel sana yer ayırdım." Sonay'ın sesiyle nihayet onların göz hapsinden kurtuldum. Ön sıranın en köşesine geçmeden önce Arın'a baktım, başıyla onayladıktan sonra Sonay'ın yanına duvar kenarına oturdum ve ceketimin düğmelerini çözdüm.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı kimseye çaktırmadan. Arın ve Sina yan yana geldiğinde biraz rahatladım. Gerçekten bu diyardaki tek dostumuz Hava Krallığı'ydı.

"Boş ver," diye geçiştirdim. "Neden sınava girecekmiş gibi buraya dizildiğimizi biliyor musun?"

"Biz geldiğimizde herkes buradaydı, aslında daha kalabalık bir grup vardı ama çoğu gitti." Sonay'ın gözleri nispeten boş olan salonda sonra da ilahelerin üzerinde dolaştı.

Odanın diğer ucunda put gibi oturan Tanrıçalara baktım ve ne tesadüf ki zaten beni seyrediyorlardı. Tüm bunların beni caydıracağını sanıyorlarsa hâlâ onlara kendimi anlatamamış olmalıydım. Dünya tersine de dönse Arın'ın karşısına geçmeyecektim.

Ağzımı açmış bir şey söyleyecekken bir çan sesi herkesin konuşmasını bölecek şekilde yankı yaptı. İçerisi o kadar boştu ki nefes alıp verirken ağzımızdan buhar çıkıyordu.

"Lordlar ve Vârisler dışındaki konuklarımızı dışarıya alalım lütfen," dedi ışık bekçilerinden biri. İlk kez çirkin erkeklerden birini değil de bir kadın görüyordum. Sözlerini kimse sorgulamadan teker teker çıktılar. Sina, Sonay, Arın, Daren, Ayzer ve benim dışımda kimse kalmamıştı.

"Kuralları hatırlatmak için sizi burada toplamak istedik," dedi kadın. Konuşmayı Tanrıçaların yapacağını düşünmüştüm ama sanırım onlar sadece seyir zevki için buradaydı.

"İsmim Filala," diye gülümseyerek hepimizi başıyla selamladı. "Güneşin doğumundan itibaren hepiniz güçlerinizi kullanmaktan men edileceksiniz," dedi ki bu hepimizin kısa süreli bir şok yaşamasına neden oldu. Düellolar karmaşıktı ve meydan okumaya göre zaten güçlerimizi kullanamayacaktık ama bunun sadece arenada olduğunu sanıyorduk.

"Rekabetin gerçekten adil olması adına, yarın sabahtan itibaren hepiniz sıradan alfinler olacaksınız. Yalnızca meydanda bir lord veya vâris size meydan okur ve unvanıyla savaşmak isterse güçlerinize ulaşabileceksiniz."

"Bu bizi açık bir hedef haline getirir," diye sözünü kesti Sonay. "Biz dışarıda bir araya topladığınız yüzlerce yaratık gibi vahşi ve iradesiz değiliz."

Kadın gülümsemesini bozmadan, "Bu da yarattığınız yıkımın bir parçası," dedi. "Gerçekten konumunuzu hak ediyorsanız hepsinin üstesinden gelmeniz beklenir."

Uğün ile göz göze geldim. Kibirle gülümsüyordu. Bahse girerim

bu da onların maiyetiydi ve sadece Arın'a kurulmuş bir tuzaktı. Daha şimdiden benim bile sinirlerim zıplıyordu.

"Yine de sizleri onlarla bir tutmuyoruz ve sizlerin dışarıda çadırlarda kalmasını beklemiyoruz. Binanın üst katında odalar hazırlandı. Eşyalarınız gönderildi. Odalarla ilgili seçim yapma hakkına sahip değilsiniz. Lordlar ve Vârisler birlikte kalamaz, bu da önemli ikinci kuralımız. Denersenız ve size bildirilen kurallara uymazsanız sihir sizi dışarı atar ve cezalandırılırsınız. Cezanız bir sonraki meydan okumada mücadele vermeden yenik düşmeniz olur."

Sinirle başımı sallayarak güldüm. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutup oturağı kavradım. Lordlar ve Vârisler birlikte kalamaz. Gerçekten inanılır gibi değil.

"Bu mücadelenin hakkından tek başına gelebilmeniz bekleniyor," cümlesini tamamladığında yüzümdeki gülümseme silindi.

Daha da kötüsü diyarın buna izin vermesiydi. Düelloları Tanrıçalar yönetiyordu ve kuralları onlar belirliyordu ama diyar ya da gökyüzü onlara izin vermeseydi bunlar gerçekleşmezdi.

"Toprak Lordu ve Toprak Vârisi sadece Toprak Krallığı meydan okumalarında birbirleri yerine gönüllü olabilir. Her krallık üç kez diğeri yerine gönüllü olabilir." Kuralları bilmiyordum ama diğerlerinin ifadesine bakarsak bu sınırlamaların hepsi yeniydi. "Su Vârisi ve Ateş Lordu sadece bir kez birbiriniz adına gönüllü olabilirsiniz, ikiz alevi olduğunuz için."

Kaşlarımı çattım. Diyarın bunu anlaması gerekmiyor muydu? Bağın koptuğuna emindim, onu içimde hissedemiyordum. Bununla ilgili şüphem yoktu ama diyarın bunu gözünden kaçırmış olması mümkün müydü? Kısa bir an omzumun üzerinden dönüp Daren'e baktım, o da bana baktı. Birimizin bununla ilgili bir şey söylemesi gerekiyor muydu?

"Hiçbir şekilde dışarıdan yardım alamazsınız. Yaralanırsanız düello hekimlerinden başkasına görünemezsiniz. Duvarlardan dışarı çıkabilirsiniz ama lord ve vâris olarak aynı anda çıkamazsınız. Biriniz buradayken diğeri çıkabilir. Duvardan dışarıya çıkmak için dışarıda bedenleme yapabilirsiniz ama duvarların içinde

Ninova

bedenleme yapamazsınız. Ayrıcalığa ve önceliğe sahip değilsiniz. Meydan okumalar sona erene kadar hepiniz yalnızsınız."

Yeniden önüme dönüp tek dizimi kendime doğru çektim.

"Kurallar hepiniz için geçerlidir ve affı yoktur. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Odalarınıza kadar size eşlik edeceğim, balo için dinlenmeye ve hazırlanmaya çekilebilirsiniz."

Kimseden ses çıkmadı, ilk ayağa kalkan ben oldum çünkü bir an önce buradan gitmeye hevesliydim ama Arın'ın yanına geçene kadar gözlerimi Tanrıçalardan ayırmadım. Lilith'i onları ayağımın altından çekmek için diriltmek istemiştim ama daha beter başıma dolamıştım.

Çıkmak için döndüğümde kapının eşiğinde zırhlı kıyafetlerin içinde dört kişi içeriye girdi, yanlarında gözlerimin açılmasına neden olan biri duruyordu.

Girişte bana saldıran ve Arın tarafından öldürülen adamı iki zırhlı taşıyordu.

Arın beni belimden tutarak geriye çekti. Zırhlılar adamı moloz yığınıymış gibi yere attı. Zeminden boş salonda yankılanan çarpma sesi elimdeki ceketi daha sıkı kavramama neden oldu. Gerilimi bir kenara bırakıp yerdeki adama baktım ve kısa bir an için bana ne yapmak istediğini düşündüm. Kim olduğumu bilerek mi saldırmıştı yoksa meydan okumalarla ilgili duyduğum o korku senaryolarının parçası mıydı? Yüzü gözü saç sakaldan görünmüyordu ve üstü başı paramparçaydı. Ona karşı içimde en ufak bir acıma duygusu uyanmadı.

"Efendim," dedi zırhlılardan biri öne çıkarak. "Bir kanunsuzluk var. Tanıklara göre Su Lordu tarafından öldürülmüş."

Sessizce nefes alarak bakışlarımı Tanrıçalara çevirdim.

Ceni ayağa kalktı ve sahte bir şekilde yüzünü astı. "Düellolar başlamadan önce kuralları mı çiğnediniz?" diye sordu Arın'a doğru. "Bunun affı olmadığını bilmiyor musunuz?"

Şaşırmış görünmüyordu, rahatsız görünmüyordu, daha çok hesapları tutmuş ve bundan tatmin olmuş biri gibi görünüyordu. Ceketi kavrayan parmaklarımı biraz daha sıktım.

"O bana saldırdı," diye öne çıktım. "Beni kaçırmaya çalıştı ve..."

"Kanunsuzluk yok." Pürüzsüz ve kendinden emin bir sesle lafını böldü Arın. Gözlerim şimdi ona dönmüştü ama hemen ardından Tanrıçalar tekrar konuştu ve bu defa rahat değillerdi.

"Bizi kandıracağını mı sanıyorsun?" diye çıkıştı Ugün. Artık o da ayaktaydı ve ikisi de cesede doğru yaklaşıyordu. "Bu adam doğrudan sana saldırmadıysa eğer, onu öldürmenin açıklaması yoktur."

"Bana saldırdı!" diye tekrar öne çıktım. "Derdiniz ne sizin?"

Arın beni tekrar geriye çekti ve tekrar, "Kanunsuzluk yok," dedi. "Kurallara göre duvarlarımızın içinde birisi benden çalarsa kendimi savunabilirim."

Daren nispeten öne çıkarak kaşlarını çattı ve Arın'ın yüzünde cevaplar açıkmış gibi onu dikkatlice okumaya başladı. Sina ve Sonay oturakların oradaydı ve Ayzer de gösteriyi yakından izlemek için Arın'ın diğer tarafında, Daren'in bir adım gerisinde duruyordu.

"Vârisini kaçırmaya çalışmak hırsızlık..."

"Benden çaldı," diye Ceni'nin lafını kesti Arın. Ceni bu cüret karşısında çenesini dikleştirerek kaşlarını çattı.

Beni daha geriye çekti ve iyice öne çıktı. Belinden kılıcını çektiğinde kalbim tekledi. Yapabilecekleri, ki ona kızamazdım, aklımdan film şeridi gibi geçmeye başlamıştı. Ama Arın adamın yanına gitti ve kılıcının ucuyla adamın üzerindeki yeleğin ceplerini dürttü. Cebinden bir kese dışarıya düştü. Kılıcın ucuyla kesenin ipinden kavradı ve havaya kaldırdı. Su Krallığı işlemelerini taşıyan lacivert kadife keseyi kolaylıkla tanıdım ama onun oraya nasıl girdiği hakkında bir fikrim yoktu.

"Vârisime saldırmadan hemen önce üzerimden bunu koparıp aldı. Bunlar kraliyet mücevherleri, çok iyi bildiğiniz üzere dokunulmazdır." Kılıcını havaya doğru kaldırdığında hamlesi kesenin havalanmasına neden oldu, Arın keseyi tek eliyle havada kaptı.

Sesi de, anlatımı gibi pürüzsüzdü, hikâyesinin doğruluğundan kimse şüphe edemezdi ama adamın beni kaçırmadan önce ondan bir şey çalması mümkün değildi çünkü Arın diğer tarafımda duruyordu. Olacakları tahmin edip adamın boğazını kestiği sırada keseyi cebine koymuş olmalıydı. Benim asla düşünemeyeceğim kadar akıllıca bir hareketti.

Tanrıçalar sus pus oldu. Arın'dan nefret etliklerini bilmeseydim şu an nefretlerini kazandığını söyleyebilirdim ama bu bir anlığına korkunç bir hazza neden oldu.

"Ne ayıp şey," dedi Daren cık cıklayarak. "Kutsal ilahelerimiz sınırları içindeki bir avuç haydutta söz geçiremiyor mu?" Neredeyse gülerken yerde yatan adamın yanına geldi, çizmesinin ucuyla adamın yüzüne bastırdı ve o bir saniyede yüzünden çok karanlık bir ifade gelip geçti. "Bundan kimseye bahsetmeyelim ki ilahelerimizin kurallarının tanınmadığı düşünülmesin. Daha düellolar başlamadı bile." Onlara doğru başını kaldırdığında çizmesinin altındaki adam küllere dönüştü.

Zaten ölü birini yakıp kül etmekle kalmamış aynı anda Tanrıçaların oyununu onlara karşı bir zayıflık olarak gösterirken de zorlanmamıştı. Bir anlığına Arın suçluyken şimdi Tanrıçalar ihmalkâr olmuştu.

Gökyüzü aşkına, kafaları korkunç çalışıyordu.

"Çıkabilirsiniz," dedi Ugün. Yüzleri asılsa da hâlâ eğlendikleri ortadaydı ve bakışları bu daha hiçbir şey diyordu. Bakışları, daha yeni başladık diyordu.

Arın bir daha oralı olmadan tekrar belimden tutup beni yönlendirdi.

Filala isimli kadın biz merdivenleri çıkarken birden en önde belirdi. Arın ile hemen arkasındaydık, omzunun üzerinden dönüp gülümsedi ve "Odalarınızı göstermek için size eşlik edeceğim," dedi. Sesi ve tavrı iradesi olan birine ait değil de, sanki bir bant kaydı hissi veriyordu.

Arın onu dinlemek için durmadan basamakları çıkmaya devam etti, artık onun birkaç basamak arkasında kalmıştım. Yukarıya tırmandıkça merdivenler sadece bir kişinin sığabileceği kadar daralmaya başladı. Sina ve Sonay arkamdaydı, geçebilmesi için Sina duraksadı ve Sonay'ı ikimizin arasına aldı. Onların arkasında Ayzer ve onun ardında da Daren vardı. Basamakları arasına alan kalın duvarlar şimdiden daralmama neden oldu, çok basık ve karanlıktı.

Dördüncü katta Filala durup koridordan ileriye devam etti. Koridorun başında, oldukça açıkta kalan odanın ahşap kapısını gösterdi. "Su Krallığı'nın Lordu Arın, burası size tahsis edildi."

Kaşlarımı çattım çünkü burası çok açıktaydı. Merdivenin hemen dibiydi. Saldırıya çok müsaitti. Ve herkes bunun bilincindeydi.

"Devam edebilirsin, anladım," dedi Arın sadece. Ne kapıyı açıp odaya baktı ne de gözleri başka bir yere döndü.

Filala aynı koridorda devam etti, yan yana dört kapı vardı ve hepsi karşılıklıydı. Bu da bu katta sekiz oda olduğunu gösteriyordu. Arın'ın odasının iki yanındaki kapının önünde durdu. Kendi ismimi duymayı beklerken bir kez daha yanıldım.

"Hava Krallığı Vârisi, Sonay için burası tahsis edildi," dedi.

"Peki ya ben?" diye sordu Sina rahatsızlığını gizlemeden. Hava Lordu tüm zamanlar boyunca onu gördüğüm en rahatsız ve en huzursuz ânındaydı. Sadece istememek değil, burada olmaya katlanamıyordu.

"Bu katta sizlerden sadece iki kişi kalıyor, onları da söyledim." Filala tekrar hareket etmeye yeltendiğinde Sina onun önünü kesti. "Beni vârisimden ayıramazsınız."

Sonay, Sina'nın kolunu tuttu ama ikisinin de ifadesi yeterince açıktı. Memnun değillerdi.

"İlahelerimiz ayırabilir ve ayırdılar da," diye karşılık verdi Filala yine o gülümsemeyle.

Ya sabır...

"Sorun değil," dedi Sonay kadına ters ters bakarak. "Sadece bir süre..." diye Sina'yı yumuşatmaya çalıştı. Başka şansı da yoktu çünkü sinir bozucu kadın haklıydı. Bunu yapabilirlerdi ve yapmışlardı.

Arın'ın aksine Sonay kapısını açtı ama ondan önce Sina içeriye göz attı. İkisi de içeriye girmedi. Sonay, "Senin nerede kalacağını görelim," dediğinde Sina başını salladı.

Filala'nın peşinde iki kat daha yukarıya çıktık ve başka bir koridorda yeniden durduk. "Hava Lordu Sina'nın odası, koridorun başında," dedi. "Ve koridorun sonundaki oda da Toprak Krallığı Vârisi Ayzer için hazırlandı." Parmaklarının uçlarını birleştirip yalnızca bir illüzyon olabilecek sesiyle hafifçe güldü.

Dudağımı ısırdım ve Sonay'a baktım. İyice gerilmişti. Diyara ilk geldiğimizde Sina ve Ayzer'in arasında olanlardan elbette haberi

vardı ve bu konudan bahsetmemesi, önemsemediği anlamına gelmiyordu. Tanrıçalar burada sadece Su Krallığının değil, doğrudan onları desteklemeyen herkesin kuyusunu kazıyordu ve bunu tüm kozları kullanarak yapıyordu.

Sonay gergin bir sessizliğin ardından, "Gidip odana bakalım," diyebildi. Onlar koridorun sonuna doğru uzaklaşırken Daren, Ayzer'e döndü. "Eşlikçiye ihtiyacın var mı?" diye sordu. Alaycı değildi, ciddiydi. Resmi değil, dost canlısıydı.

"Hayır, başımın çaresine bakarım. Sonra haberleşiriz." Ayzer soğukkanlı bir şekilde odasına doğru yürürken Filala yeniden merdivenleri çıkmaya koyuldu. Arın hâlâ bize eşlik ettiği için memnundum çünkü Daren ile tek başıma kaldığımda ne yapacağımı bilmiyordum.

Yukarıya çıktıkça hava katlanılmaz bir hal aldı. Nemli ve basıktı. Sıcaktan şimdiden bunalmıştım. Şelalelerdeki serin ve ferah havanın esamesi okunmuyordu.

Bir değil, iki değil, üç değil, dört kat daha yukarıya, en üste çıktığımızda durduk. Çatı katındaydık. Burada sadece iki tane oda vardı. Karşılıklı kapılara bakarken ne diyeceğimi bilemedim.

Evet, gerçekten tüm kozları ile oynuyorlardı.

"Sağdaki oda Su Vârisi için ve karşısındaki oda da..."

"Sanırım hepimiz bunu anlayacak zekâya sahibiz, çekilebilirsin." Arın kadının lafını deyim yerindeyse boğazına dizdi. Kadın gülümsemek dışında bir şey söylemeden merdivenlere geri döndü ve gözden kayboldu.

Benden önce Arın kapıyı açtı, içeriyi üstünkörü kontrol ettikten sonra girmem için kapıyı açık tuttu. Arın kapıyı kapatırken Daren ile çok kısa bir an göz göze geldik ve kapı üzerine kapandı.

En fazla bir saat olmuştu ama şimdiden tükenmeye çok yakın olduğumu hissediyordum.

"Bu saçmalık..." dedi Arın.

İçerisi rezil halde değilse de iyi değildi. Oda epey genişti. Tek bir penceresi vardı. Duvara yaslı samandan bozma alçak bir yatak ve diğer köşede bir masadan başka bir şey yoktu. Krallıktan daha önce gönderdiğimiz sandık ve birkaç parça eşya dışında bomboş görü-

nüyordu. Duvarların boyası bile yoktu, her yer çamurdan ibaret kahverengiydi.

"Tatil için başka bir yer seçmemiz gerekecek..." Yatağın üzerine oturdum, göründüğünden daha yumuşaktı.

Pencereye doğru yürüyüp dışarıya baktı, sanırım olası tehlikeleri ölçmeye çalışıyordu.

"Ara katlarda olmalıydın," dedi. "Burası tırmanmaya da çatıdan girmeye de çok müsait." Pencereyi açarken hiç zorlanmadı ve güldü. "Ve bunlar kolayca aşılabilir." Tekrar benim için endişelenmesi, benden vazgeçmediği konusunda içimi rahatlatmış olsa da dikkatinin dağılması isteyeceğim son şeydi.

"Bu kadar yükseğe..." tırmanacaklarını mı düşünüyorsun diyecek oldum ama vazgeçtim. Her şey mümkündü. "Bak, başımın çaresine bakacağım. Endişelenme artık. Hem senin odan daha kötü bir yerde. Resmen yol geçen hanı orası."

"Beni dert etme..." Odanın içindeki diğer kapıyı açıp oraya da bakarken yerinde duramayan bir hali vardı. Bir şeyleri yıkmak için hevesli bir hali.

"Arın!" Dikkatini çekebilmek için ayağa kalkıp ismini vurguladım. "Güçlerimizin olmaması hesapta yoktu. Düello esnasında onları kullanamamak başka bir şey, onları hiç kullanamamak başka bir şey."

Ne kadar çabuk durumu kabul edersek o kadar iyiydi ve bir an evvel gerçekleri konuşmaya başlamamız gerekiyordu. Kötü olacağını biliyorduk ama bu kadarı düelloların açıkça bize karşı bir suikast olduğunu ortaya seriyordu. Bunu gizleme gereği duymamaları bariz bir şekilde beni korkutmaya başlamıştı.

"Bana bir şey olmaz," dedi.

Hâlâ elimde tuttuğum ceketi yatağın üzerine fırlatıp odanın el verdiği ölçüde ona yaklaştım. "Lütfen olmasına izin verme. Lütfen."

Gözleri ve ifadesi nihayet sakinleşti ve başını salladı.

"Sırayla çıkmalıyız," dedim. "Sen krallığı ziyaret etmelisin ve ben de gidip uygarlığı araştırmaya başlamalıyım." Bu şekilde planlamamıştık, birlikte hareket edecektik ama kurallar buna izin vermiyordu.

"Tek başına mı?" Bundan memnun olmamış şekilde başını salladı.

Omuz silktim. "Seçeneğimiz yok. İpuçları insan sularını gösteriyor ve orası benim için yabancı bir yer değil. Hatta buradan çok daha güvenli." Rahat bir tavırla kollarımı göğsümde bağladım.

"Birlikte yapmalıyız," dedi. Arın bir şeyleri kabullenme konusunda zorluk yaşayan biriydi. Hayatı kendi parmaklarında oynatabileceğini sanıyordu ve işler onun istediği gibi gitmediğinde istediği yolları açmak için sınır tanımıyordu.

"Yapamayız," dedim dürüstçe. "Vakit kaybederiz. Hem sınırlar açıkken bu fırsatı değerlendirmeliyim. Düellolar bittiğinde yeniden kalkanlar devrede olacak. Bu en büyük şansımız." Bu konuda daha sakin ve makul düşünen kişi bendim. Uygarlığı aramaya başlamalıydım ve bunu bir an önce yapmalıydım ki sonra kapısını nasıl açacağıma kafa yorabileyim.

"Her şey birbirine girdi..." Burnunun kemerini sıktı ve ondan beklediğimden daha çabuk bir şekilde kabul etti.

Orada bizi ne bekliyor bilmiyordum ama başından beri bunu tek başıma yapmam gerektiğine inanıyordum ve olanlar bizi bu noktaya getirdiyse eğer, olması gerekenler olduğuna inanmaktan başka çarem yoktu. Yazgıma karşı şüphelerim olsa da Tayga'ya güveniyordum ve o benim bu yolu yürümem gerektiğini söylemişti.

"Belki de haklısın," dedi nefes alarak. "İnsan sınırlarında burada olduğundan daha güvende olursun." İç çekti. "Hep öyle oldun."

Karşılığında söyleyecek bir cevap bulamadım.

"Benim burada olmadığım zamanlarda çok dikkatli olmalısın. Sana ne dediğimi biliyorum ama Daren'in yanında kalırsan memnun olurum." Sözleri kaşlarımı kaldırmama neden oldu. Arın'ın buz dağlarının altında sevgiden başka bir şey olmadığını biliyordum ama tahminimden daha erken kırılmıştı. Daren'in yanında görünmem krallığımız açısından riskliydi ama neler olabileceğini gördükten sonra bunu umursamıyor olmalıydı. Tek sorun artık benim Daren'in yanında olup olamayacağımdı.

Nispeten rahatlamış şekilde yatağa oturdum.

"Burada hâlâ dostlarımız var," diye güvence verdim. Hava Krallığı ile müttefiklik kurmamıştık ama herkes iki krallığın yakın-

lığından haberdardı ve bu düelloları bizim kadar istemeyen tek krallık yine onlardı.

"Bu değişebilir," dedi Arın yatakta yanıma oturarak. "Bu zamana kadar tarafsız kaldılar ama Sina, Sonay'ı riske atmaz. Onu korumak için birileriyle anlaşma yapabilir."

"Bu mümkün mü?" Kafam karışmıştı. "Yani müttefikliklerin öncesinde ilan edilmesi gerekmiyor muydu?"

"Öyle ama anlaşma yapmak farklı bir şey. Çıkarlar söz konusu olduğunda birçok kural esnektir." Keskin bakışları ile gömleğinin manşetindeki siyah renk inci düğmeleri düzeltti.

Arın bile fikrini değiştirip bana Daren'in yanında kal dediyse Sina'nın yapabileceklerini hafife alamazdım. Haklıydı, her an Hava Krallığı'nda dengeler değişebilirdi.

"Bunca kişi lord ve vâris olmanın gerçekten ne anlama geldiğini bilse bahse girerim buradakiler bir elin parmağını geçmezdi." Kendimi geriye doğru yatağın üzerine bıraktım. Pencereden hafif bir rüzgâr yüzümden akıp geçti.

Arın güldü.

"Biraz etrafta dolaşalım mı?" diye sordum. "Keşif yaparız." Balo gece yarısı düzenlenecekti ve daha güneş batmamıştı bile.

"Hayır," dedi. "Biz Su Krallığı'yız ve o sefillerin görebilecekleri yerde durmayız."

Kıkırdadım.

"Gözlerin gördüğü değil de gözlerin aradığıyız diyorsun."

"Tam olarak öyle." O da gülümsedi ve ayağa kalktı. "Baloya kadar dinlen, ben de gidip biraz düşüneceğim. Eminim şu an bir yerlerden hepimizi seyrediyorlardır o yüzden güçlü dur."

"Bizi izliyorlar mı?" Ne güzel, hâlâ şaşırabiliyordum.

"Elbette." Onca arbedeye rağmen tek bir kırışıklığın bile oluşmadığı gömleğini yine de düzeltti.

Hareket etmek için ben de kalktım ve kapıya kadar onunla yürüdüm. Kapıyı açtığımda tam karşıda olan kapalı kapıya yaslanmış Daren'i gördüm.

"Güzelce dinlen..." Arın saçlarımın üzerinden öperken gülümsedi ve uzun süre saçlarıma baktı. "Sana o kadar yakıştı ki..." diye

fısıldadı sonunda. Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırdım, saçlarımla ilgili hiç yorum yapmamıştı. Nasıl ya da neden renginin değiştiğini sorgulamamıştı. Zorlukla gülümsedim. En azından buzlarımız erimişti. Uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordum çünkü lord ve vâris olmak böyleydi, kavga kaçınılmazdı ama birbirinize sırtınızı dönemezdiniz...

"Seninle konuşalım mı?" diye sordu Daren. Doğrudan Arın'a bakıyordu.

"Zamanım yok Daren, hepimizi içine attığın karanlık enerjinin tadını çıkar." Arın yürümek için hareketlendiğinde Daren önüne çıktı.

"Konuşmak zorundayız," dedi. "İkimiz," diye eklediğinde bana dönmedi ama işareti almıştım. Aptal. Kapıyı yüzlerine kapattım ama oradan ayrılacak değildim. Kulağımı kapıya yasladım ve bekledim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Arın sıkılmış ses tonuyla.

"Ona göz kulak olurum."

"Bunu benim için yapmadığını biliyoruz, başka bir şey?" dedi Arın.

"Dikkatli ol," dedi Daren. "Burnu büyüklük yapmayı bırak. Burası tehlikeli."

"Zaten ne olacağını düşünüyordun ki Daren?"

"Ceni ve Ugün seni rahat bırakmayacak..."

"Bilmediğim bir şey söylemeyeceğin ortada," diye araya girdi Arın. "Ben sana söyleyeyim. Eğer Nova'nın kılına zarar gelirse seni mahvederim," dedi. "Senin yüzünden, bir kez daha düşüncesizce onu herkesin önüne attığın için saçının teline zarar gelirse kazandığını düşündüğün her şeyi gözümü kırpmadan yerle bir ederim ve bunu yaparken bana ne olacağını gözüm görmez."

Kapının diğer tarafında irkildim.

"Şimdiden yapsana," dedi Daren. "Hepimiz kurtulalım."

"Bunu mu hedefliyordun?" diye sordu Arın. "Bütün bunları başlatmak aslında bir intihar girişimi miydi?"

"Belki," dedi Daren. "Neden hâlâ buradasınız, gideceğinizi söylemiştin."

"Krallığımın meseleleri seni ilgilendirmez."

Sessizlikten, Arın'ın artık orada olmadığını düşündüm ve birkaç saniye sonra diğer kapının açılıp kapanma sesini duydum. Konuşmalarından yaptığım çıkarım kişisel olmadı. İçten içe hep bildiğim ama bir türlü onlara kabullendiremediğim dostluklarına bağlılıklarıydı. Ve Ateş Lordu onu zincirleyen karanlık bağdan kurtulduğuna göre dostlukları için bir engel kalmamıştı. Ne de olsa bütün hesaplar kapanmıştı...

Yine de belki benim kapımı çalar diye dakikalarca orada beklemeye devam ettim ama sonunda kapının çalmayacağını kabullenip kendimi yatağın üzerine bıraktım.

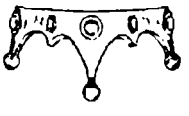

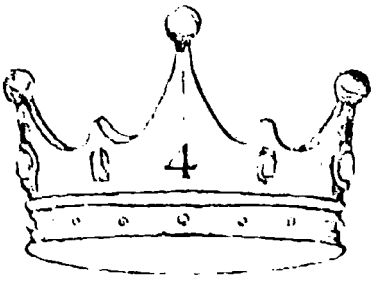

Adımlar ve Yaydan Çıkan Oklar

Buram buram Su Krallığı'nı temsil eden uzun kuyruklu mavi elbisemi seçtim. Tülden kollarında ve sırtında hilal şekli vardı. Elemental yıldızları dost bilirdi ama Su Krallığı, lordunun doğumunda gökte olan ay ışığına da sadıktı. Bu yüzden güzel bir mesaj olacaktı.

Nihayet kapı çaldığında ayaklandım, anahtarı üç kez ters yöne çevirip kilidi açarken gerilim başlamıştı. Kapının ardında bekleyen Arın da en az benim kadar gergin görünüyordu, kilit sesinin onun da tepesini attırdığını tahmin ediyordum. Korunaksız olmak açık bir şekilde saygısızlıktı ama alışacaktık.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. Benim aksime maviler içinde değildi. İnci rengi pantolon ve ceket giyinmişti. Ki bunun da ayrı bir mesaj olduğu açıktı, ilana gerek yoktu, o her daim Su Lordu'ydu.

"Sen de iyi görünüyorsun." Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra kilitledim ve anahtarı bileğimde sallanan kese şeklindeki küçük çantanın içine attım. Gözüm karşıdaki kapıya takılmadı çünkü bir saat önce kapının açılıp kapanma sesini işitmiştim, Daren erken çıkmıştı.

Merdivenlerden inerken sessizliğimizi koruduk. Yeni yaşam alanımız olan binadan çıktık ve düelloların da yapılacağı meydana indik. Yarından itibaren kan dökülmeyecekmiş gibi çiçeklerle süslenmişti. Bir renk cümbüşü bekliyordum ama gümüş yaldızlı temayı korumuşlardı.

Antik sihrin kolayca hissedildiği amfitiyatroya yeraltından giriş yaptık. Oval yapının ortasında kalan açık arenaya çıktığımızda her-

kesi uzaktan görme şansım oldu. Balo herkese açık olduğu için beklediğimden çok daha kalabalıktı. Krallıkları temsil eden bayrakların yanı sıra sınırların ötesinden gelen sancakları da her yerde görmek mümkündü. Geçit töreninde sona kaldığımızdan, tüm gözleri üzerimize çekmiş olsak da ikimiz de çıplak yanan meşalelerin arasından umursamadan yürümeye devam ettik.

Lordların ve vârislerin resmi dans açılışının ardından oturaklardaki herkes alana inebilecekti, yarın ise oralar seyircilerin yeri olacaktı. Her adımda ortadaki alana gidene kadar Tayga'nın ezberlettiği ve tekrar tekrar anlattığı kabileleri aklımdan tekrar ettim.

Sinta Kabilesi. Sancaklarında sadece ok ve yay var. Bunlar aynı zamanda mızrakla birlikte kullandıkları yegâne silahlar. Güçlü kadim şamanları ile bilinirler ama halkın çok azında büyü yeteneği vardır ve zaman içerisinde sayıları azalmıştır. Kabileleri sınırların çok ötesinde, diyara en az atla dört aylık mesafedeydi. Bu yüzden gelebilmiş olmaları beni şaşırtmıştı.

Kirona Kabilesi. Kendilerini yaşlanmamak ve çürümemek için eski inançlar ışığında kireçle boyarlar. Kireçler yaşamlarını sürdürdükleri kanyondan çıkarılır ve onlar için kutsal kabul edilir. Mimiklerini kullanamadıkları için soğuk ve ürkütücü bir ifadeleri vardır. Sihir güçleri yok ve fiziksel olarak da güçlü sayılmazlar.

Ayrıklar. Kabile ya da topluluk sayılmazlar ve Tayga'nın anlattığına göre en tehlikeli gruplardan biri. Hepsi insanlardan da alfinlerden de iriler. Sınırların çok daha ötesinde, kuru çam ormanlarında yaşıyorlar. Sadece et tüketiyorlar. Oklar ve mızraklar gibi silahları oyuncak olarak görüyorlar. Çene kasları evrimleşme süreçlerinde bir ağacı dişleriyle çekip devirebilecek kadar güçlendiği için avlarını kendileri parçalayabiliyor ya da hilal şeklinde kancalar kullanıyorlar. Alıkoymaları ve kaçırmalarıyla biliniyorlar, bu yüzden birbirinden bağımsız gruplarında her türden birilerini görmek mümkün. Uzun yıllar kuru ormanlarda yaşadıklarından Elemental onlar için hayallerindeki yaşam alanı. Burada yaşamak değil, burayı tarumar etmek ve her şeyi yağmalamak istiyorlar.

Bildiğim beş imparatorluk da tahmin edildiği üzere kendilerini temsilen en güçlü savaşçılarını göndermişti. Üç kadın ve iki erkek

şövalye kendilerini soylu olarak tanımlayan kalabalığın arasındaydı.

Altınları şeytanın hizmetkârı olarak gören ve kutsal ormanları yağmaladıklarına inanan Kaya Şehir birlikleri en kalabalıklarıydı. Hepsi bir arada oturuyor ve onlara ait olduklarına inandıkları toprak için öldürmeye aç görünüyordu.

"Onlara bakma." diye uyardı Arın yine. Kendime engel olmakta güçlük çekiyordum ama başımı hafifçe sallayıp önüme baktım. Neredeyse varmıştık.

Lordlar, vârisler ve birinci dereceden yakın aile üyeleri ile müttefikleri dansı başlatacaktı. Çoktan herkes yan yana dizilmiş bizim de yerimize geçmemizi bekliyordu.

Müttefik olduğu için burada olmaya hak kazanan Prenses Faina en baştaydı. Yanında Toprak Krallığı Vârisi Ayzer duruyordu, onun yanında Hava Krallığı Vârisi Sonay ve onun yanında da birinci derece aileden olduğu için Ateş Lordu'nun annesi Vera.

Prenses Faina'nın karşısında Erim vardı. Erim Orman Krallığı'nın lordu olmasına rağmen kendi döneminde lanetlendiği için diyarda İsha olarak yeri yoktu, tekrar o yeri hak ettiğini ispatlamak için düellolara katılıyordu. Müttefik olduğu için şimdi buradaydı. Erim'in yanında, Ayzer'in karşısında Toprak Krallığı muhafızı Eris vardı. Eris, Toprak Lordu'nun kardeşi olduğu için burada bulunuyordu. Onun yanında da vârisinin tam karşısında gururla salınan Hava Lordu duruyordu. Ateş ve Toprak Krallığı'nın melez lordu Daren, Vera'nın karşısında yerini almıştı. Arın ile birlikte herkesin ortasından geçerek en sondaki yerimizi aldık.

Önce alanın dört yanında sıralanmış beyaz elbiseli kadınlar beyaz davullarını çalarak herkesi susturdu. Çok rahatsız ediciydi ama işkence olacak kısma daha gelmemiştik. Dans boyunca eşler değişecekti ve herkes herkesle dans etmek zorunda kalacaktı. Ve ben hem Daren'le rahatsız edici bir an yaşayacak hem de onun Faina ve Ayzer ile dans edişine tanık olacaktım.

Davullar ritmik ve senkronize bir şekilde yavaşlarken, koro halinde seyirciler arasına dağılmış gruplar şalme çalmaya başladı.

Savaş alanlarında kullanılmasıyla ünlü olan ağaçtan yapılmış, üflemeli bir çalgı olan şalmenin ruh tırmalayan bir melodisi vardı.

Müzik sesi ile herkes karşılıklı birbirlerini selamladı. Eteğimin kenarından tutup dizlerime kadar eğildim. Hepimiz aynı anda bir adım öne çıktık. Bir elimi Arın'ın omzuna yasladım, diğer elimi parmaklarının arasına bırakıp adımlara konsantre oldum. Yana doğru hafifçe kaydık, tek elimi bıraktım. Kadınlar senkronize bir şekilde tek ellerinden tutan eşlerinin hemen yanına geçti. Sağ bacağımı pergel gibi yana doğru uzatarak Arın'dan uzaklaştım, ağırlığımı tek eliyle taşırken diğer elimi boşluğa doğru uzattım. Müzik hafifçe yükseldi, kendi etrafımda dönerek karşısına geçtim. Bir kez o beni döndürdü ve hemen bir adım önünde durdum. Belimden kavradı, kendimi ona doğru geriye bıraktığımda elleri yukarıya tırmandı ve beni yeniden doğrulttu. Tekrar döndürdü, karşı karşıya geldiğimizde klasik dans pozisyonunu alıp bir elimi omzuna ve bir elimi de parmaklarının arasına bıraktım.

"Aklını meşgul et," diye mırıldanırken gözlerimin içine bakıyordu. "Gergin olduğun çok belli. Seni daha çok geren meselelere odaklanmak işe yarar."

Herkes aynı anda ileriye doğru dört adım giderken onun buz mavisi gözlerine odaklandım. Yüzü çok güzeldi. Kendinden hiç şüphe etmiyordu. Kendini her şeyin üzerinde gördüğü için kabul etsin ya da etmesin herkes de onu orada görüyordu.

"Her geçen gün kendine işkence yapan biri olduğuna daha çok inanıyorum," diye gülümseyerek mırıldandım. Arın'ın tavsiyeleri hep kendini zorlamakla ilgiliydi. Bu zamana kadar kendi istediği hiçbir şeyi yapamamış olduğunu düşünmek çok üzücüydü.

"İyi şanslar." Bir elimi bırakıp beni kendi etrafımda döndürdü, ileriye doğru çıktım ve maalesef Arın elimi bıraktı. O Sonay ile eşleşti ben Sina ile.

Eh, diğer en iyi seçeneğim beni kötü olanlara hazırlar diye umut diyordum.

"Nova..."

Hava Lordu'nun sakin havası hemen bana da bulaştı. Hava Krallığı duygu durumunu kontrol etmekte her zaman birinci

olmuştur. Onların rüzgârı istenmeyen duyguları uzaklaştırmakta benzersizdi.

"Lordum..." Sağa doğru birlikte adım attık, Sina beni zarifçe döndürdüğünde rüzgâr öyle bir destekledi ki belimden tutup havaya kaldırmasa da uçtuğumu hissederdim. Yeniden ayaklarımın üzerinde durduğumda kıkırdadım ve elimi omzuna yasladım. Şimdi erkekler durmuştu, parmak uçlarımı omzunda hareket ettirerek Sina'nın etrafında tam bir tur döndüm.

"Senden bir şey rica edeceğim," dedi elimi tuttuğunda.

"Sonay'ı yalnız bırakmam ve çoktan Arın'dan ona göz kulak olmasını istedim." Sırtımı yay gibi geriye esnettiğimde, Sina teşekkür mahiyetinde tatlı bir esintiyle saçlarımın uçuşmasına neden oldu. Omzundan tutunup doğrulduğumda minnettar bir şekilde gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim." İki elimi birden tutması gerekti, geriye doğru iki yarım adım atıp bir ayağımı diğerinin arkasında çaprazladım, başımı aşağı indirerek hafifçe dizlerimi kırdım. Ona yaklaşarak tekrar doğruldum.

"Ona değer veren tek kişi değilsiniz Lordum." Hava Krallığı'nın vârisi hem güvendiğim sayılı kişilerdendi hem de dostum diyebileceğim geriye kalan tek kişiydi.

Gülümsemesi büyüdü.

Hava Lordu da beni döndürmek için hamlesini yaptı, bu defa adımlarım daha da isteksizdi ama mecburen Sina'nın bıraktığı elimi Erim tuttu.

Onun omzuna tutunurken aramızdaki mesafeyi kasıtlı bir şekilde olabildiğince açtım. Onunla bu halde olmak korkunç acı vericiydi. Bana hem Tayga'yı anımsatıyordu hem de bir zamanlar, çok yakın bir geçmişte dostumken şimdi nasıl karşımda olduğunu hatırlatıyordu. Tanıdığım neşeli, iyicil, bilge, ne yaptığını bilen halinden eser kalmamıştı.

"Seninle hiç yalnız konuşmadık," dedi beni şaşırtarak.

"Konuşmak istemediğinden." Gözlerimi ilk kez ona çevirdim. Bu zamana dek benimle konuşmak için çabalamamış, benim çabalarımı da işe yaramaz kılmıştı.

"Konuşmak istedim elbette ama her şey çok karışıktı." Ses tonu bile farklıydı ve şimdi bir anlığına tereddüt etsem bile gözlerindeki o ifadeyi biliyordum. Kazanmak isteyenlerin yüzünde olan ifadeyi. Beni değil, Su Vârisi'ni kaybetmek istemeyen stratejik hamlesinden bakışlarımı kaçırdım.

Daren, Ayzer ile eşleşmişti ve Arın, Faina ile dans ederken Sina ise Vera'ya, Sonay da Eris'e denk gelmişti. Cehennem böyle bir yere benziyor olmalıydı.

"Anlıyorum," diye bir cevap bekleyen Erim'e öylesine başımı salladım ama anlamıyordum ve anlamayı reddediyordum.

"Bana kızgınsın."

"Sana değil, kaybettiğim dostluğuna belki." Söylenmeyen sözlerden kurtulma arzum her geçen saniye şiddetleniyordu. Bunca yaşanmışlığın sonunda kırmamak, kırılmamak ya da sadece çekindiğim, korktuğum, yapamadığım için söylemediğim her kelime boğazımda bir yumru olmuş ve dilim lâl kesilmişti. Ne bir şey değiştirebilmiş ne de bir şeylere engel olabilmiştim. O halde içimde tutup kendimi tüketmeme gerek yoktu. Doğrusu ve eğrisiyle söylemediğim için değil, söylediğim için azap çekmeyi yeğlerdim.

"Kaybetmek zorunda değiliz, baştan arkadaş olmaya çalışabiliriz. Krallıklarımız arasında..."

Elbette. Krallıklarımız arasında. Ne kadar birlik olsalar, kaç kişi bir araya toplansa da hiç kimse Su Krallığı'nı karşısına almak istemiyordu. Ama Orman Krallığı diğerlerinin aksine Su Krallığı'na muhtaçtı.

"İstemem." Gülümsedim.

Ben kimseye muhtaç değildim.

Arkaya doğru döndüm ve bir sonraki eşim Toprak Krallığı muhafızı Eris için tekrar doğruldum. Bu bir bakıma iyi olmuştu. Anka'yı geri almak üzere Toprak Krallığı'nı ziyaret ettiğim gün abisinin kıçını kurtarıp saygı kazandırmak için Eris'e kötü davranmıştım ve bundan gurur duymuyordum. Toprak Krallığı'nın muhafızı diyara ilk geldiğim zaman bana nazik davranan nadir kişilerdendi.

"Vârisim," diye selamlayarak beni yine şaşırtmadı ama utandırdı. Yüzüme bakmamaya da kabalığa da hakkı vardı. Tutuşu da mesafesi de ses tonu kadar zarif ve tatlıydı.

"O gün olanlar için üzgünüm," dedim. "Seninle hiçbir zaman kişisel bir sorunum olmadı ama bazen..."

Güldü. "Ben Amon ile büyüdüm," dedi. "O gün bize yardım ettiğini biliyorum."

Bunu beklemediğim için kaşlarımı kaldırdım, neredeyse bir dönüşü kaçırıyordum ama muhafız ustalıkla beni kendi etrafımda döndürüp adımları yakalamamı sağladı.

"Seni çok iyi tanımıyorum ama hiçbir şey olmadığın zamanlarda nasıl mücadele ettiğine şahit olmuştum, o gün isteseydin Daren'in hakkından gelirdin."

Bu beni güldürdü. Bir sonraki adımı kaçırmamak için kollarımı göğsümde çaprazlayıp kendi etrafımda dönerek iki adım uzaklaştım. Sağ elimi kıvırarak herkesle birlikte yukarıya doğru kaldırdım. Tokmaklar yeniden davullara çarptı. Muhafız diğerleriyle aynı anda birkaç adım öne çıktı. Elimi omuzlarına yasladım.

Müzik hızlandıkça hızlandı. Arkaya doğru birlikte üç adım attık, sağa doğru döndük ve tekrar aynı yere dönebilmek için sola doğru adımlar attık.

"O yüzden teşekkür ederim Vârisim, nasıl yapacağımı düşündüğüm bir meseleyi hepimiz adına çözdüğünüz için."

Başımla teşekkürünü kabul etmek zorunda kaldım çünkü yeniden kendi etrafımda döndürüldüm ve midem kasıldı.

Daren elimi yakaladı.

Yakaladı çünkü onu gördüğümde elim cansız bir kukla gibi boşluğa düşüyordu. Kendimi toparlayıp omzuna tutundum. Arın'ın sözlerini anımsadım. Başka bir şeyle meşgul olmaya çalıştım. Ama diğerlerinin aksine belimden tutmuyordu, elini sırtıma bastırıyordu ve avuç içinin sıcaklığını bütün bedenimde hissediyordum. His o kadar tanıdıktı ki ürpermemek için yanağımı ısırmaya başladım.

Titreyen gözlerim onun gecenin mürekkep karanlığında buram buram yanan gece mavisi gözleriyle kesişti. Bakışlarındaki yoğunluk gece ile ilgiliydi. Benimle değil. Gece uzun ve zorluydu. Ben artık değildim. Gece çıplak ve gerçekti. Ben değildim. Ama çıplak sırtımda avucunun içindeki çizgileri bile hissettiğime yemin edebilirdim.

Birkaç gün önce, birkaç gece önce o dokunuşun bedenimin her yerinde dolaştığını çok iyi anımsıyordum. İç gıdıklayıcıydı ve bulutların üzerindeymiş gibi hissediyordum. Bir an önce tekrar sıranın değişmesini istiyordum çünkü ben kendime hâkim olsam bile bedenim olamıyordu. Soluklarım hızlanıyor, yanaklarım ısınıyor ve tenim karıncalanıyordu.

Elleri belime kayarken o da diğer herkes gibi tek dizinin üzerine çöküp önümde eğildi ama gözlerim ondan başka kimseyi görmedi. Kilitlenmiştim. Ezbere bir hareketlilikle ellerimi omuzlarına yasladım. Belimden daha sıkı tutup dudağının kenarıyla gülümseyerek beni havaya doğru kaldırdı. Bir kez daha sanki bulutların üzerine. Meşaleler geceyi parçalayarak göğe yükseldi. Melodiler davulun daha yumuşak seslerinin içinde yankılandı. Bir kez ve ağır çekimde dönerek beni yeniden ayaklarımın üzerine bıraktığında o gülümsemesini koruyordu.

Tek elimizin parmakları birbirine kenetli halde birbirimizden uzaklaştık. Boşluk. Yeniden. Sadece bir an. Tekrar ona döndüm ve tekrar belimden yakaladı. Mümkün olabilir miydi? Sadece tek bir an olabilir miydi bütün yaşananlar? Ve boşluklar kapanır mıydı? Şimdi daha yakındık. Göğsüm onun göğsüne çarpıyordu, o kadar ki kalp atışlarımın onun bedeninde hissedildiğini biliyordum. Mümkün olabilir miydi? Tekrar, daha yakın olabilmek.

Dikkatimi dağıtmak için onun omzunun üzerinden diğerlerinin ne giyindiğine baktım. Sonay griler içindeydi. Ayzer bakır rengi bir elbise giyinmişti. Faina bir şey ima edercesine kırmızılara bürünmüştü. Vera ise oğlu gibi siyahlar içindeydi.

Müzik esrarengizleşti ve adımlar onun yüzüne bakmaktan başka çare bırakmadı. Sol bacağımı onun sol bacağının yanına kaydırdım, geriye doğru eğildiğimde herkes eşinin elinden tutarken o bir kez daha avucunu sırtıma bastırdı ve tek eliyle başım arkaya düşerken yukarıdan, gökyüzü kadar yakın ve bir o kadar uzak görünen bir yerden bana baktı. Doğruldum, elimi boynuna sardım, belimi sıktı, ayaklarım bir kez daha yerden kesildiğinde kendi etrafımızda iki kez döndük, dururken açılan yırtmacımı kapatıp çıplak bacağımı yakaladı, dönüşü hafifletti ve tekrar ayaklarımın üzerinde

Ninova

durmama rağmen yüksek bir yerden düşüyormuş gibi hissetmem devam ettim.

Kokusu çok güzeldi. Gözlerim omzundan boynuna kaydı. Dudaklarımı orada hayal edebiliyordum. İstemsiz bir şekilde omzunu sıktım. Nefes almak istiyordum ama dikkatini çekmek istemiyordum. Çok uzun gelen bir dakikanın ardından yeniden dönmek için kendimi hazırladım, geriye doğru çekilirken ayağıma çelme taktı ve birden arkaya doğru düştüm. Sırtımdan yakaladı. Ama artık göz göze gelmemek için kaçacak yerim kalmadı. Dans hareketlerinde bu yoktu ama o kuralları ihlal etmiş ve herkesin içinde bana doğru eğilmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye zorlukla fısıldadım. Hareketi yüzünden takip etmemiz gereken sıra bozulmuştu. Yeniden Arın ile eşleşmem onun da Vera ile eşleşmesi gerekiyordu. Gözlerimi ondan kaçırdım. Arın durumu kurtarmış Vera ile dansına devam ediyordu.

Kimse bozuntuya vermeyince tekrar ona bakakaldım.

"Adımı kaçırdım," diye utanmaz bir şekilde güldü.

Kaşlarımı çattım. Adım falan kaçırmamıştı, resmen bana çelme takmıştı.

Elini kasıtlı bir şekilde çıplak sırtımdan boynuma doğru yukarıya kaydırıp doğrulmama yardımcı oldu. Tekrar dans pozisyonu aldık ve sallanmaya başladık. Adım kaçırdığını söyleyen beyefendi hiç etrafına bakma gereği duymadan onların hareketlerine uyum sağlamıştı. Bense elimi kolumu nereye koyacağımı değil, elimi kolumun nerede olduğunu bile unutmuştum.

"Cehennem Lordu yalan söylerken daha inandırıcı olmalı," diye tersledim.

"Nasılsın?" diye sordu bir şey söylememişim gibi.

"Neden soruyorsun?" Elbisenin kuyruğunu ayakkabının topuğundan kurtarmak için başımı eğip ayağını salladım.

"Kibarlık ediyordum."

Karşılıklı birbirimizin çaprazında kalacak şekilde ellerimizi birleştirdik. Diğer ellerimiz arkadaydı.

"Sen nasılsın?" diye meydan okudum.

Gözlerini kıstı.

Ellerimiz değişti. Hafiften başım dönüyordu ama onun etkisinden çok, dans boyunca dönüp durduğuma yormaya karar verdim. Bir ezgileri müziğin üzerine çıktığında sona yaklaşıyorduk. Bir dakika kadar daha dayanmam gerekiyordu.

"Konuşmamız..." Birden durdu, ardımda kalan bir yere baktı ve ne olup bittiğini anlamadan beni kendine çekerek döndürdü. O kadar hızlı hareket ettik ki ikimizin yerini değiştirdiğini anlamadım bile, sadece bir saniye sonra homurtulu bir "Ah!" sesi işittim, ardından bir uğultu ve birinin "Daren!" diye bağırdığını duydum.

Faina.

Müzik çalmaya devam etti. Davulların üzerinde tokmaklar ritmik hareketine devam etti. Ama o andan sonra hiç kimse dansa devam etmedi. Seyirciler arasında da bir hengâme çıktı. Hareketlilik bütün görüntüyü takibi imkânsız bir hale getirdi.

Daren'e baktım, yüzünü buruşturmuştu, elleri hâlâ üzerimdeydi ama bir yanı kamburlaştı.

Bir yanı kamburlaştı ama o yine benim üzerime kapandı.

Arın yanıma gelip beni kendine çektiğinde neler olup bittiğini anlayabildim. Daren'in omzuna saplanmış bir ok vardı. Gözlerim irileşti. Omzundan oluk oluk kan akıyordu. Arın elini yukarıya kaydırıp yay gibi bir çizgi çekti ve hepimizi buzdan bir kalkanın içine aldı. Daha fazla ok kalkana çarpıp geri tepti. Herkes koşturuyordu. Kendi içimizde küçük bir çember halini aldık. Uğultuların peşinden itiraz nidaları yükselmeye başladı. Kalabalıktan ardı ardına gelen saldırı Arın'ın kalkanını aşamasa da olacak iş değildi.

"İyi misin?" diye sordum Daren'e yaklaşıp. "Bunu neden yaptın?" Aynı gün içinde bir kez daha gerçeklik algımı yitirir gibi oldum. Bir anlığına peri masalı ve tekrar kâbus.

Faina omzunun üzerine şalını bastırıyordu. Kıvırcık saçlarını tek omzunda toplamıştı ve tamamıyla ona odaklanmıştı.

"Biri çıkarsın şunu!" dedi Daren dişlerini sıkarak. Arın beni geriye doğru çekerken sadece dışarıdan gelen saldırıya odaklanmıştı ve elinden kurtulamıyordum.

Ninova

"Üçe kadar sayıp çekeceğim." Eris okun dışarıda kalan ucunu tuttuğunda ben hareket edebildiğim ölçüde Daren'in diğer kolunu tutuyordum.

"Kuralları nasıl çiğnersin?" diye ortaya çıktı Ugün. "Sihir kullanmanız yasak!"

Tanrıçalar yine Arın'ın karşısında dikildi. Bakışlarım her yere ve herkese yetişmeye çalıştı ama gözlerim bile bunu yapamadı.

"Bir," dedi Eris. "İki," dedi ve çekti.

"Üç demedin!" diye kısık sesle bağırdı Daren.

Eris ceketinin cebinden çıkardığı mendili yarasına bastırırken güldü.

"Kural çiğnemedim," dedi Arın. Sina ve Sonay yanımıza gelmişti. Hava Lordu, Arın'ın buzdan kalkanını kuvvetlendiriyordu. Sonay'ın yüzü bembeyaz kesilmişti. Ayzer bile olup biten her şeyden rahatsız görünüyordu ve yaklaşması yasakmış gibi en geride yine de kalkanın içinde duruyordu.

"Sihir kullanmak yasak," diye tekrar etti Ugün. El işaretiyle komik bir şekilde hâlâ devam eden müzik sustu ama seyirciler arasındaki hengâme ve ses kalabalığı hiddetlenerek devam etti.

"Sihir kullanmadım," diye karşılık verdi Arın. "Kuralları diyar yazar, sihir kullanamıyorum ama suyu kullanabiliyorum. Çünkü su sihir değil, su benim varlığım. Sihri benden alabilirsin ama suyu alamazsın Ugün."

Herkes sessizleşti.

Açık meydan okuması boşa değildi. Hem Tanrıçalara ismiyle hitap ederek onları yok saymaktan çekinmiyordu hem de gerçekten suyu kullanabildiğini ilan ediyordu. Bunu hepimiz yapabiliyor olsak da Arın daha ilk geceden ültimatom vermişti. Saklama gereği duymamıştı ve bir kez daha ne olduğuyla, kim olduğuyla resmen tavrını koyuyordu.

O, okyanustu ve okyanus aşılamazdı.

Ceni'nin hareketlendiğini gördüğümde Daren'i bırakmak zorunda kaldım. Arın'ın yanına geçip kalkanı kırmak için gönderdiği ışık huzmesinin önüne geçtim. Işık bana çarptı ama etkilemedi. Meydan okurcasına ona baktım ve bir daha tekrarlamaması için bütün öfkemi bakışlarıma topladım.

Resmen Arın ile aralarında duruyordum ve artık mesajı almalarını umuyordum.

Suyun hareket edişini işittim, gözlerimi Tanrıçalardan ayıran bu oldu. Arın'ın eli havadaydı ve elinin hizasında bir yılan kadar uzun bir su girdabı diğerlerinin, kalabalığın arasına doğru uzanıyordu. Kıvrılarak gitti ve orada birinin boynuna dolandı, su onu yakaladı ve yerde sürükleyerek ayaklarımıza kadar getirdi. Bu, herkesin kelimenin tam anlamıyla ayaklanmasına neden oldu.

"Kes şunu!" diye bağırdı Ceni. Zapt edemediği bir çocukla ne yapacağını bilmeyen yabancı bir kadın gibi dumura uğramıştı.

Yeniden onunla Arın'ın arasına girdim ve sakın dercesine ona baktım. Bu, iki tanrıçayı da fazlasıyla sinirlendirmişti. Şu an Arın yerine öldürmek istedikleri kişiydim çünkü doğrudan güçlerini etkisiz kılıyordum. Ama bunu ne kadar yapabilirim bilmiyordum. Herkes gökyüzü vârisi olduğum için onlarla aşık atabildiğimi düşünürken ben onlardan biri olduğum için karşılık verebiliyordum.

"Bunu yapma," dedi Ayzer yumuşak bir şekilde Arın'a. "İstediklerini vermiş olursun." Ben kaşlarımı çattım ama Arın onu duymadı ya da duymazdan geldi. Gözleri yerde kıvranan adamdaydı.

"Onu öldürme," diye seslendim. "Buna değmez, başımız yeterince kalabalık."

"Sana saldırdı." Söylediği tek şey bu oldu. Bu sadece değer verme ya da sahiplenme değildi. Arın bir asır önce olan ve krallığımızı yıkıma uğratan saldırıyı atlatamamıştı. Hâlâ bunun acısını çekiyordu ve her yeni saldırı o acının üzerine binerek onun öfke ve intikam yığınını büyütüyordu.

"Bırak gitsin," dedim kararlı bir şekilde. "Bence herkes mesajı aldı."

"Parti sona erdi," dedi Sonay. "Buradan çıkıyoruz."

Sina onun elini tuttu.

"Arın, hadi," dedim. Elini tuttum ve kendi düşünce gazabından çıkması için parmaklarını iyice sıktım. Yerde sürüklenen adamı nihayet bıraktı.

Tekrar Daren'e baktım. Bana bakıyordu. Bir eliyle omzunu tutuyordu. Ayzer, Eris ve Faina yanındaydı. Vera yine ortalık dağılır

Ninova

dağılmaz yok olmuştu. Yanında kalmak ve yarasına bakmak istiyordum ama başımı çevirdim ve Arın'la birlikte meydandan çıkmak için tribünlerin altında kalan kapıya ilerledim.

Daha gün bitmemişti ama ben ikinci kez saldırıya uğramıştım. Gözlerimin içi bile öfkeden yanmaya başladı. Dar geçitlerden ilerlerken en hızlı yürüyen bendim ve her adımda hareketimi zorlaştıran elbisenin bir parçasını daha yırtmak zorunda kaldım. Diyarda herkesin şu ya da bu şekilde bir derdinin olduğu Su Krallığı vârisiydim ama şimdi bir de sınırların ötesindekiler çıkmıştı. Doğrudan benimle kişisel meseleleri olmasa da hedefleri ile aralarında atlamaları gereken ilk engeldim. Ve bunu dışarıda yapmak meydan okumaktan daha kolaydı.

Ana binanın içinden geçip merdivenlerden yukarıya çıktığımız esnada Arın ile aynı katta olan Sonay'ın kapısından seslendi Sina. Arın, Sonay'ın odasına doğru devam edince ben de peşinden gittim. İçeriye girdikten sonra Sina kapıyı kapattı. İlk dikkatimi çeken Sonay'ın odasının daha düzgün olmasıydı. En azından mobilyaları yeni ve kaliteli duruyordu. Yatak örtüleri, hatta giysi dolabı ve masasının üzerinde süslü bir lambası bile vardı. Yine dışlanan vâris olmuştum yani, aman ne hoş... Eminim Ayzer'in yatağının üzerinde prenses tentesi vardır...

"Bir şey yapmalıyız," dedi Sina. "Buna karşı çıkmalıyız, hepimizi yok etmeye kararlılar."

"Ne yapabiliriz ki?" diye sordum.

"Başkaldırıdan bahsediyor," dedi Arın eğlenmiş şekilde. "Sinirleri bozulmuş." Biraz önce Tanrıçalara diklenen ve bir adamı bana saldırdı diye yerde sürükleyen o değilmiş gibi yüzümü buruşturdum.

"Düelloyu reddetmekten bahsediyor," diye açıkladı Sonay. "Evet, sinirleri bozuk," diye devam etti.

"Resmen Sina'yı delirttiler," deyiverdim. Durumumuz epey ciddiydi ama komik olmadığı anlamına gelmiyordu bu yüzden Sina haricinde üçümüz de güldük.

"Bu saygısızlık," dedi Sina bizi görmezden gelerek. "Bu varoluşumuza aykırı. Tüm düzene karşı yaptıkları bu şeyler." Duvara yaslanmış yumruklarını hafifçe birbirine tokuşturuyordu.

"Atlatacağız," dedi Sonay. "Siz Büyük Yıkım'dan çıktınız bunun üstesinden geleceğiz."

Daha önce Sonay atılgandı, Sina genellikle onu dizginlemeye çalışırdı. Ama diyar öyle bir hale gelmişti ki nazik lordumuz tahammül edemez vaziyetteydi.

"Peki ya sen?" diye sordu Sina ona rest çeker gibi. Sonay'ın yüzü düştü, incinmiş gibiydi. Arın ile birbirimize baktık, ardından sorgulayıcı bakışlarımı Hava Vârisi'ne çevirdim.

"Havaya ulaşamıyorum," diye soluk verdi Sonay. "Sina yapabiliyor ama benim elimde hiçbir şey yok."

Tekrar Arın ile birbirimize baktık. Ben suya ulaşabiliyordum ve ışığa da... Daha dolambaçlı olsa da hâlâ güçlüydüm. Herkesin böyle olacağını sanmıştım. Sihir kullanamıyorduk ama özümüz hâlâ bizimle yol alıyordu.

"Sakin olalım," dedi Arın, ki bu kelime onun dudaklarında epey eğreti kalıyordu. "Herkes gerildi ve bu da doğrudan enerjilerimizi bastırıyor. Düzelecektir."

Bu konuda hiçbir fikrim olmadığı için söyleyecek uygun bir şey bulamadım.

"Onu en tehlikeli kata koydular," dedi Sina. Çenesi gerilmişti ve altdudağını ısırarak kendini daha da kasıyordu. Endişesi paniklemesine yol açıyordu ve bu, ihtiyacımız olan son şeydi.

"Ben de buradayım, gözüm üzerinde olacak," dedi Arın, desteklemek için.

"Ben de bundan korkuyorum," dedi Sina yarı yarıya suçlayıcı bir tavırla. "Sana saldırmak için can atan onlarcası var ve bu, onu daha çok tehlikeye atıyor. Bu kat tehlikeli."

"Gururumu okşuyorsun..." diye mırıldandı Arın. Alınmış görünmüyordu ama ben biraz şaşırmış ve gocunmuştum.

"Üzgünüm, seninle ilgili değil, biliyorsun." Elini affedersin dercesine kaldırdı ve sonra ellerini sapsarı saçlarının arasından geçirdi.

"Sonay başının çaresine bakar," dedim yumuşak bir şekilde. "Bizim için endişelenmenizi anlıyorum ama bunların üstesinden gelebiliriz. Sonay'ın nasıl dövüştüğünü gördüm." Hava Vârisi muazzam bir eğitim almıştı, hem de en çok vakti olan oydu. Ayzer

hırslarının ve krallığının peşinde koşarken, ben tüm felaketlerle oradan oraya sürüklenirken Sonay tüm zamana sahipti. Fiziksel olarak en güçlümüz de en hazırlıklı olanımız da oydu.

"Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum ama..." Sonay kollarını göğsünde kavuşturup başını iki yana salladı.

"Tanrıçalar bizi kollamıyor." Sina atladığımız kısmın altını çizmek ister gibi gözlerini kıstı. "Bütün bunlar normal akışında olsa bu kadar endişe etmezdim ama bizi devirmeleri için her türlü ortamı hazırlamışlar. Onların tarafını tutmadığımız için..."

"Hayır," diye itiraz etti Sonay. "Aklımdan bile geçirme. Onların tarafında olmayacağız."

"Onlarla anlaşmak gibi bir niyetim yok, onlara karşı çıkmaktan bahsediyorum." Sina sesini biraz daha yükseltti ve üzerindeki ceketi çıkarıp yere attı.

"Makul düşünürsek Sonay tehlikede olmamalı," dedi Arın. "Herkes ilk saldırı şansını Nova üzerinde kullanacak."

"Teşekkür ederim, Lordum." Sahte bir şekilde gülerek bacak bacak üstüne attım. Arın tavrıma güldü ama Sina daha da hırslandı.

"O da Daren'in başka bir halt yemesi," diye kaşlarını kaldırdı. Son olanlardan sonra ona karşı tamamen öfke doluydu ve kolay yatışacak gibi görünmüyordu. Arın ile Daren'in arasının bozulacağından endişe etmiştim ama asıl bozulan dostluk Daren ve Sina'nınki olmuştu. Bu üzücüydü ama hiçbirimiz aynı pencereye sahip değildik.

"Diğer olasılık ise Ayzer," diye devam etti Arın. "Daren tahtı aldı ve kraliçe için iki adayı var. Nova ve Ayzer. Onları alt etmeleri sadece vâris değil aynı zamanda kraliçe olmaları anlamına geliyor. Sonay'ın şu an ilgilerini çektiğini sanmam."

"Tanrıçalar onu kolluyordur," dedi Sonay omuz silkerek.

"Kollamıyor," dedi Arın direkt. Bir şey bildiğini düşünerek sorgulayıcı şekilde ona baktım. "Tanrıçalar kendi çıkarlarını düşünür. Ayzer'den alacaklarını aldılar."

Resmen hırsı uğruna kullanılıp bir kenara atılmıştı. Ve şimdi o koridorun sonunda tek başınaydı.

Kendime kızdım. Tek başına falan değildi. Lordu ve müttefikleri vardı.

"Sırayla buradan ayrılabilirsiniz," dedi Arın. "Bu kadar endişeleniyorsan Sonay geceyi burada geçirmek zorunda değil. Meydan okumalardan sonra saraya dönsün."

"Her yer Su Krallığı değil, Arın," dedi Sina içine kapanarak.

İçli bir şekilde yatağa, Sonay'ın yanına oturup, ona sarıldım. Su Krallığı düelloları reddediyor ve saymıyordu. Su Krallığı'nda hiçbir şey değişmezdi ama diğerleri için aynısı geçerli değildi. Şimdi krallıklar da burası kadar tehlikeliydi. İçlerinden biri ya da dışarıdan girecek biri orada da Sonay'a saldırabilirdi. Ve aynı anda dışarıya çıkamayacakları için Sina buradan ayrılamazdı. Krallığını yıllarca güvende ve bir arada tutmayı başarmıştı ama şimdi orada kimseye güvenemezdi ve dahası bunların, düelloların üstesinden gelse bile nasıl bir krallığa döneceğini bilmiyorlardı.

Bu yüzden artık kimse güvende değildi.

Uyarı çanları çalana dek orada kaldık. Arın ve Sina stratejik hamleler üzerine konuşurken olabildiğince dikkat kesildim ama Sonay sanki burada değilmiş gibiydi. Eğer suya ulaşamasaydım ben de gergin olurdum bu yüzden onu üstelemedim. Hepimiz dağıldığımızda kendi odama girmeden önce koridorda Daren'in kapısını çaldım.

Kapı küçük bir aralıkla açıldı, beni görünce biraz daha açtı ama içeriye buyur edilmeyeceğimi açık eden bir şekilde kapıyı tutarak bekledi.

"Nasıl olduğuna bakmak istedim," dedim. "İyi misin?"

Üzerinde gömlek vardı ama düğmelerinin hepsi açıktı. Omzunun sarılı olduğunu görebiliyordum. Engel olmak istercesine gömleğin düğmelerini iliklemeye koyuldu. Sanırım bu katta da hava pek sıcak değildi.

"Sormak için geç kaldın," dedi. "Sen gelene kadar birileri yaramı sardı." Başını eğip yüzüme bakmadan düğmelerle uğraşmaya devam etti. Eh, sanırım ben de daha fazlasını beklemiyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm ama oradan ayrılmam gerekiyordu çünkü..."

Hızla başını kaldırdı ve alnındaki damarların ne kadar belirginleştiğini gördüm.

"Çünkü ayrılmasaydım herkes başkasının tarafında olduğunu düşünürdü ve senin kimin tarafında olduğunu göstermen gerekiyordu." O kadarını anladım derecesine göz kırptı.

Hafifçe başımı salladım. Olup biten buydu ve buraya tatlı bir iyi geceler öpücüğü için değil, iyi olduğundan emin olmak için gelmiştim.

"Sanki öyle bir ihtimal varmış gibi, bunu düşünmeleri çok komik değil mi?" Güldü ama eğlenmediği ortadaydı.

"Teşekkür ederim," dedim. Eşikte, aramızda duran başka bir korkunç tartışmadan kaçınmaya gayret ettim. "Bunu yapmak zorunda değildin." Elimle sanki yarayı ben almışım gibi omzuma dokundum.

Başını yana yatırdı ve iğneleyici bir şekilde, "Sonra lorduna nasıl hesap verirdim?" diye mırıldandı.

"Daren," diye söze başladım ama içeriden gelen hareketlilik ikimizin de dikkatini dağıttı. Daren ona seslenen kişiye bakmak için dönünce açılan boşluktan onları gördüm. Seslenen kişi Eris olsa da, Faina da içerideydi.

"Ben gideyim artık," dedi Eris. Daren geçebilmesi için iyice kenara çekildi. Faina ile bir anlığına göz göze geldik. Yatağının üzerinde oturuyordu.

Başka bir yer yok, Nova. Başka bir yer yok...

"Vârisim," diye selamladı Eris.

"İyi geceler," dedim gülümseyerek ve bir saniyeliğine yeniden yatağa sonra Daren'e baktım ve arkamı dönüp kendi kapımı açmaya koyuldum. Hem mahcup hem sinirli hem kırgın hissediyordum. Eris uzaklaştı ve bir şey söylemek, beni durdurmak için vakti olmasına rağmen, ben anahtarı çevirirken kasıtlı bir şekilde oyalanmama rağmen kapısının kapandığını duydum. Neredeyse çarptı ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatmama neden oldu.

Derin derin soluk aldım.

Biz geceyi lordumuzla geçiremiyorduk ama onlar müttefikleri ile sabahlayabiliyordu.

Aman ne güzel!

Nihayet kahrolası kapıyı açtım ve kapatırken sertçe çarptım.

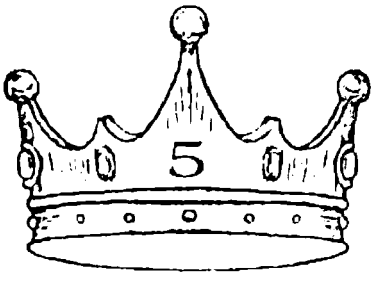

Yenilgiler ve Sahte Zaferler

Günışığının altında gerçekler daha hızlı yüzümüze çarptı. Meydanda dün geceden eser kalmamıştı. Üzerinde dans ettiğimiz çimlerin yerini kum platform almıştı. Yüksek duvarlar oval şekildeki arenanın etrafını çevreliyordu ve binlerce kişiyi ağırlayan oturaklar eğimli bir şekilde yukarıya doğru tırmanıyordu. Hınca hınç kalabalık bir an önce dökülecek kanı seyretmek için coşkulu nidalar atıyordu.

Seyircilerin oturduğu tribün eğiminin en aşağısında kalan oturak sırası lordlar ve vârisler için ayrılmıştı ama bizi onlardan ayıran hiçbir şey yoktu. Ne duvar ne de bir kalkan. Arena ile tribünleri ayıran platformdan yükselen derme çatma ahşap çit, bel seviyesindeydi. Yuvarlak platformun karşı tarafında, çitlerin ardında Tanrıçalar için özel iki oturak yerleştirilmişti. Her şeyi görecekleri noktadaydı ve tam karşımıza denk geliyordu.

Platformun ortasında belli mesafelerle ayrılmış daire şeklinde üç çember çizgisi vardı. Merkezi noktada kenarda duran çeşit çeşit silahların bulunduğu yanlamasına uzanan geniş bir tezgâh bulunuyordu. Arenaya giriş çıkış, çaprazımızda ve platformun iki ucunda kalan kemerli ve demir parmaklı girişlerden yapılacaktı.

Arın ile yine en son gelen kişiler olduğumuzu sanıyordum ama bu defa Daren bizden sonra geldi ve girişi tribündeki kalabalığı daha da coşturdu. Kalabalığın içinde bir grup, ateş püskürtmeli gösteriler yaparken başımı çevirdim. Gömleğinin açık yakasından sargısını görebiliyordum. Bunun onun için bir engel olmamasını

Ninova

umarak önüme baktım. Sina ve Sonay sessizce yanımızda oturuyordu. Ayzer en sonda, tek başına, ayakta, çitlere yaslanmıştı. Daren önümüzden geçerek onun yanında durdu.

Tüm diyarı ilk kez bir arada görüyordum. İzleyiciler karışık bir şekilde yerini almışken sadece Su Krallığı'ndan bir avuç kişi bir arada duruyordu. Sınırların ötesinden gelenler kalabalığın içinde kendi alanlarını koruyordu ve kesinlikle azınlık değillerdi. Korkunç bir uğultu vardı, bunca kişinin burada kan dökülmesi için heyecanlanması tüylerimi ürpertiyordu.

Tanrıçalar kumla kaplı zemine indiğinde uğultu kısa süreliğine kesildi ve yerini onlara karşı yapılan tezahüratlar aldı. İkisi birden sağ elini kaldırıp seslerin kesilmesi için beklediler. Göğe doğru beyaz bir ışık huzmesi havai fişek gibi patladı ve her birimiz bu uyarıyla birlikte dikkat kesildik.

"Diyarın dengesi ve huzuru için yapılacak düellolara hepiniz onur verdiniz, bugünden itibaren diyar onu yönetecek liderleri hak ettiğinden emin olacak."

Alkışlar ve destekleyici nidalar çoğaldı.

"Meydan okumalar biri pes edene ya da ölene kadar devam edecek. Gördüğünüz üzere işaretlenmiş üç alan var." Ceni eliyle platformun üzerinde ışıktan bir çemberle çizilmiş daireleri gösterdi. İlki çok küçük bir alandı, neredeyse iki metrekare kadar. İkincisi nispeten daha genişti. Üçüncüsü en geniş olanıydı ve neredeyse platformun tamamını çevreliyordu.

"Diyar meydan okumanızı kabul ederse demir parmaklılar sizlere açılacak. Arenaya çıktığınız zaman savaşacağınız alanı ya da dövüş tarzını seçme hakkınız olacak. Diğeri rakibinize kalmış olacak. Seçimlerinizi yaparken göğün size verdiği iradeyi ve Tabiat Ana'nın kalbinizdeki sesini dinleyin."

Dudaklarımı büzerek beklemeyi sürdürdüm.

"Daha iyi olanın kazanacağı resmî törenin açılışı için, krallıklardan seçilmiş iki kişinin bize ön gösteri yapması gelenektir."

İçimden bir ses bunun başıma çorap öreceğini söylüyordu. Formaliteydi ama yine de herkes bir savaş bekliyordu.

"Toprak Krallığı'ndan Ayzer ve Su Krallığı'ndan Nova."

Seyircilerin sesi arşa kadar ulaştı. Bütün diyar bizim birbirimizi öldürmemizi bekliyordu anlaşılan. Sonay dönüp bana baktı. Arın benden önce ayağa kalkıp benim kalkmam için resmi bir nezaketle elimi tuttu.

İsteksiz bir şekilde doğrulup onun gözlerine baktım.

"Sadece bir formalite," dedi. Kendini sakinleştirmeye çalıştığını biliyordum. "Ama yine de onu yenmek zorundasın." Destekleyici bir şekilde omzuma dokundu. "Bunu yapabilirsin," dedi. "Senden daha donanımlı olabilir ama senden daha güçlü değil."

Biliyorum anlamında başımı salladım.

"Sadece gösteriş," dedi Sonay ortaya. "Bu gerçek bir kavga değil, çıkıp biraz şov yapmamızı istiyorlar." Bunları durumun altını çizmek için söylediğini ben anladım ama diğer tarafla ilgili fikrim yoktu.

Ayzer oldukça rahat görünüyordu, Daren ise Arın'ın aksine yaslandığı yerde kaskatı duruyordu.

"Çan sesiyle," dedi Ugün.

Ayzer alana doğru yürümeye başladığında ben de harekete geçtim. Diğer yönden onun karşısında kalacak şekilde kumların üzerinde yürüdüm, en dıştaki çizgiye varınca durdum.

"Geniş alan," dedi.

Yani vâriscilik oynamak istiyordu. Gösteriş yapmak istiyordu. Sonuna kadar gitmek istiyordu. Keyiften dört köşe olan bakışlarına cidden mi dercesine karşılık verdim.

"Karışıklık olmaması adına uyarıyorum," dedi Ceni. "Su Krallığı'ndan Nova sadece su ile savaşabilir."

Ona doğru bakıp gülümsedim.

"Korktuğunuzun da bu olduğunu sanıyordum..." Kaşlarımı kaldırıp tatlı tatlı omuz silktim ve sanırım seyirciler arasında bir grubun sempatisini kazandım. Benimle birlikte güldüler ve destekleyici bazı tanımlayamadığım sesler çıkardılar.

Ceni onaylamaz bakışları ile işaret ettiğinde çan çaldı.

Ayzer ile uzak mesafeden birbirimize baktık, resmi selamlama için ikimiz de göğüs hizasına kadar eğildik. Ve elbette ilk hamleyi ben yapmadım.

İki yanımdan TIR geçmiş gibi yer yarıldı.

Ellerimi önümde çaprazladım, bastığım zemin ve tüm alan kaygan bir buza dönüştü. İlk saldırısının ayağımı yerden kesmek olacağını tahmin etmek zor değildi ama buza bunu yapamazdı ve buzun üzerinde benim kadar kolay hareket edemezdi. Ama bu onu umduğum kadar durdurmadı. Bütün zemine yapamasa da iki yanında buz kırıldı ve zeminden yukarıya doğru dağ gibi toprak parçaları, ona koruyucu bir bariyer oluşturdu. Devasa kaya oluşumu halini alan topraktan kopan parçalar iri yumruklar halinde üzerime gelirken, buzdan oklar sivri bir şekilde onlara çarptı ve hepsi birlikte parçalanarak etrafa saçıldı.

Sanırım seyirciler arasında birilerine de çarpmıştı ama dikkatimi dağıtmadım.

Bu defa önündeki buz zemini kırdı. Kırılan yerden iki tane sütun yükseldi. Vakit kaybetmedi, çok hızlı ve kararlıydı. Elleri hızla hareket ediyordu. Sütunların tepesinden büyük bir tabak genişliğinde ince yuvarlak parçalar koparak her yandan üzerime doğru fırlamaya başladı. Elimi hafifçe yukarıya kaldırdım ve önümde buzdan bir duvar belirdi. Yuvarlak parçalar duvara çarptı ama birkaç tane değildi ve ilk darbelerden kurtulsam da duvarı kırmayı başardılar. Bir tanesinden eğilerek kaçındım ama başka bir tanesi kaburgamı ve omzumu sıyırdı. Bıçak gibi kesmiş ve dişlerimi sıkmama neden olmuştu.

Birileri ona tezahürat yaparken, başka birileri bana saldırmamı söylüyordu çünkü başladığımızdan beri yaptığım tek şey savunmaydı.

Ben küçük birer çembere benzeyen parçalardan kaçınmaya çalışırken Ayzer etrafını kaya parçalarıyla doldurdu ve bir tanesinin üzerine çıktı. Artık alanın her yanında çeşitli boy ve ebatlarda sütunlar vardı. Burayı kendi lehine olacak şekilde labirente çeviriyordu.

Her zaman sinir bozucu derecede her şeyi fazla ciddiye alıyordu.

Doğruldum ve derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Bütün enerjimi bedenimle hizaladım ve gözlerimi açtım.

Yağmur yağmaya başladı. Önce damla damlaydı ama sonra bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Dayanıksız olan parçalar

çamurlaşmaya ve erimeye başladı. Suyu ona doğru yönlendirdim, sarmaşık gibi ayaklarına dolandı ve onu yere düşürmeyi başardı.

İşte şimdi alkışlar benim içindi.

Ve o sinirlenmişti.

Tekrar ayağa kalkmak için hiç vakit kaybetmedi ve harekete geçti. Yağmurun altında kendi tümseklerinin üzerinde takip etmesi zor bir hizada dönüp dolaşıyordu. Çalışmalarını sadece toprakla sınırlamadığını, su ile epey haşır neşir olduğunu hareketlerinin pratikliğinden anlayabilmiştim. Başka kimse bu şiddette yağmurda böyle kolay mücadele etmezdi. Her zaman olduğu gibi; dersine çalışmıştı.

Ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar hamlesini yaptı. Ayak bastığı her yerde toprak daha güçlü canlandı ve bütün zemin kırıldı. Ayzer sütunlardan aşağı inip kayarak bütün zemini yine kendi kontrolü altına aldı. Bastığım toprak o kadar hızlı çöktü ki son anda kendimi yana doğru attım, yüzüstü düştüğümde seyirciler arasından korku dolu bir ses çıktı. Hızla dönerken üzerime doğru gelen bir gülleden kaçınmak için tekrar döndüm ama bu defa da bir sütuna çarptım.

Birileri resmen beni yuhaladı!

Zeminde yuvarlanarak kaçınma girişimim başarısız oldu. Daha önce Amon'un yaptığı gibi karnımın üzerinden beni zemine yapıştıracak ince bir duvar ördü. Taştan koruyucu bir kemer gibi beni olduğum yere sabitledi.

Rezil olduğum için seyircilerin çoğu artık gülüyordu.

Yumruklarımı sıktım ve tam işler karışacakken çan tekrar çaldı.

"Sanırım yeterince izledik," diyen Ceni'nin sesini duydum. Başımı yere bıraktım. Elbette, tam kurtulacağım anda buna son verin. Göstermek istediğiniz bu değil mi? Yenildiğimi göstermek istiyorsunuz ve ben de buna izin verdim.

Alkışların ardından Ayzer'in ismini bağıranlar alanı doldurdu. Epey kalabalıklardı. Arın canıma okuyacaktı...

Üzerimdeki topraktan örülü kemer çözüldü. Ayzer'in mutlu yüzü yukarıdan bana baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Ellerimle yerden destek alarak doğrulurken bir ona bir Tanrıçalara baktım.

"Bazılarımız yardım almadan da idare ediyor." İmalı bir şekilde gülümseyip ona sırtımı döndüm ve kenardaki yerimize doğru yürümeye koyuldum. Çamura bulanmıştım ve bu utanç vericiydi ama başımı dik tuttum.

"Yaralarınızı tedavi etmek için içeride bekleyen bir ekip olacak," diye seslendi görevliler.

Ona saldırmadığım için Ayzer hiç yara almamıştı, benim sıyrıklarım ve kaburgamda muhtemel bir ezilme vardı. Ancak şimdi bir de tedavi olmaya gidersem bu iyice utanç verici olacaktı ve orada yarama sürebilecekleri şeyler de beni ürküttüğü için sesimi çıkarmadan devam ettim.

Diğerleri yeniden çitlerin altında kalan, platformun kenarındaki yerini almıştı. Bundan kaçamayacağım için Arın ile yüzleştim. Gözlerinde onaylamaz bir bakış vardı ki pek şaşırtıcı değildi. Ayzer peşimden yetiştiği için hiçbir şey söylemedi. Duruşunu bozmadı, yaslandığı yerden doğrulmadı bile çünkü bu zayıflık göstergesi olurdu. Yanma yaslandım, kollarımı birbirine kavuşturdum ve hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Karnımın sağ tarafında keskin bir sızı hissettim ama ses çıkarmayacaktım. Ölecek değildim sonuçta, biraz acı çeksem dünya kararmazdı.

Arena dakikalar içinde ışık bekçileri tarafından eski haline getirilmiş ve yağmur dinmişti. Bir sonraki mücadele için her şey ilk haline döndü.

"İlk meydan okuma için alana çık ve kendini tanıt," dedi Ugün. Merdivenlerin altındaki kapı açıldı ve hepimizi bir nebze de olsa şaşırtan birisi çıktı.

En küçük alana sahip birinci çizgiye kadar dik bir şekilde yürüdü ve çizginin üzerinde durdu.

"Ateş Krallığı'nın başmuhafızı Şafak," diye kendini tanıttı. "Ateş Krallığı'ndan Daren'e meydan okuyorum."

Seyirciler arasında Ateş Krallığı'ndan olan herkes ayağa kalktı ve coşkuyla bağırdı. *Muhafızlarının isimini.* Kaşlarımı çatıp Daren'e baktım. Diğerleri yüzüne bakınca hiçbir şeyin belli olmadığını sanırdı ama yanılırdı. Ona bakana kadar bunun bir plan, bir çeşit oyun olduğunu düşünüyordum ama değildi. Daren oradaki herkes-

ten daha çok şaşırmıştı. Dahası hayal kırıklığına uğramıştı. Başımı çevirip Şafak'ın yüzünü okumaya gayret ettim ama bu mesafeden görmek imkânsızdı.

"Çitlerin arkasına geçin," dedi görevli. Arın başıyla işaret etti ama o hareketlendiğinde ben hâlâ yerimde duruyor ve Daren'e bakıyordum. Henüz kımıldamamıştı.

Sina ve Sonay'ın ardından Ayzer de çitlerin arkasına geçmek için basamakları tırmandı. Görevlinin gözü üzerimde olduğu için doğruldum ama Daren alana yürümeye başlayana kadar hareket etmedim. O, ilk çizgiye ulaştığında dönüp basamakları çıktım ve çitlere yaslanıp ayakta dikilmeye başladım.

"Yakın dövüş seçeneklerinden hangisini tercih edersiniz?" diye sordu ışık bekçisi. Birinci çizginin olduğu en dar alan bunun içindi. Belki strateji oyunlarında da kullanılabilirdi ama herkes düelloların kan dökülerek geçeceğinden emindi.

"Ateş," dedi Daren herkesi şaşırtarak.

Lord olarak ateşi kullanırken rakipsiz olsa da parkurda sadece muhafızın sahip olduğu güç oranında savaşabilirdi. Arena herkesi eşitlemek üzerine kurulmuştu.

Çan sesi duyuldu.

İlk hamleyi Daren yapmadı. Ama ikinci hamleyi o yaptı. İçinde durdukları küçük çemberin üzerinde neredeyse onları görmemize engel olacak ateşten bir duvar örüldü. Daha çok kaşlarımı çattım. İkisi de yanabilirdi. Orada lord değildi, orada ateşe karşı dayanıklı değildi, orada yanmaz değildi.

Şafak küçük bir alev topunu iki elinin arasında cambaz gibi çevirip Daren'in üzerine gönderdi. Daren ateşi kendi ellerinde çevirdi ve etraflarında tüten alevlerin arasına uğurladı.

Alevler harlandı ve biraz daha yükseldi. Şafak ateş çemberinden aldığı bir parçayı bu defa bir ip gibi üzerine savurdu. Daren kenara çekildi. Saldırmadığınız sürece bu düello bir kedi fare oyununa dönecekti, izlerken bunu anlamak daha kolaydı.

Bir dakikadan daha kısa sürdü. Daren ateş çemberini daralttı ve sadece Şafak'ı içine almasını sağladı. Işık çemberinin içindeki alanda olsa da artık Şafak adım atamayacak halde alevlerle boğuşuyor-

du. Kaçınmak için çabaladı ama Daren onu bırakmadı. Alevler daha çok yaklaştı, Şafak pes edene kadar.

Şafak ıstırap içinde pes ettiğini ilan etti.

Çan sesi çaldığında Daren alevleri geriye çekti ve hareketsiz bir şekilde kaldı. Elimi ağzıma bastırmamak için kendimi zor tutuyordum. Isturabı içimde hissettim. Şafak'ın sırtı tamamen yanmıştı. Kıyafetleri üzerine yapışmıştı ve üzerinden dumanlar tütüyordu. Koku bize kadar ulaştı, kusmamak için nefesimi tuttum. Sıhhiye görevlileri Şafak'ı yüzüstü bir şekilde bir sedyeye yatırırken kimseden ses çıkmıyordu. Kimse tezahürat yapmadı. Alan ilk kez bu kadar sessizdi.

"Aşağıya inmeliyiz," dedi Arın kolumdan uyarıcı bir şekilde tutarak. Ona dönene kadar diğerlerinin yeniden çitin altına indiğini fark etmemiştim. Biz indiğimizde Daren bu tarafa doğru yürüyordu. Yanımıza yanaştığında yüzü korkunç bir haldeydi. Yanımızdan geçmek istedi, arka tarafa Şafak'ın yanına gitmek istediğini biliyordum ama görevli izin vermedi.

"Çekil önümden!"

"Meydan okuma ilan edilene kadar buradan ayrılamazsınız," dedi görevli kesin ve katı biçimde.

"Çekil!" diye tekrar bağırdığında Arın onun omzundan tuttu. Daren öfkeyle ona döndü.

"Bekle," dedi Arın. "Şu an değil. O kadarıyla ölmez, gerekli müdahale yapılıyordur."

Daren iyice kaşlarını çattı.

"İkinci meydan okuma için alana çık ve kendini tanıt," dedi Ceni. Buradaki kargaşayı net bir şekilde görüyorlardı ama umursamalarını beklemiyordum. Demir parmaklıklar açıldı ve seyirciler resmen çılgına döndü.

"Dalga mı geçiyorsunuz..." diye mırıldandım. Daren'i o tarafa döndüren, bu oldu.

"Kendimi tanıtmama gerek yok," dedi Vera. "Ateş Krallığı'ndan Daren'e meydan okuyorum."

Daren bıkkın ve şimdiden yorgun bir şekilde gözlerini kapattı.

Açıkçası herkes Vera'nın meydan okumasını bekliyordu ama bu kadar çabuk değil.

"Ben ona bakarım," dedim. Gözleri sorgulayıcı şekilde bana döndü. "Gidip Şafak ile ilgilenirim." Başımı salladım ve arzu ettiğim kadar güvence verebilmiş olmayı umut ettim.

"O senin annen değil," dedi Arın sadece ikisinin bildiği bir şeye değinircesine. "Hiçbir zaman olmadı. Öyle düşünme ve yapman gerekeni yap."

Bu sözler karşısında mı yoksa Arın'ın desteği karşısında mı emin değilim ama Daren'in bakışlarında bir şeyler değişti. Mahzunlaştı ama kendini toplaması ve yüzünü maskelemesi uzun sürmedi. O, alana giderken Arın ile kısa bir bakışma yaşamış olmamıza rağmen ben diğer tarafa yürümeye koyuldum. Alanı geçene kadar gözlerim arenadaydı. Aklım burada kalacaktı çünkü Vera'ya güvenmiyordum ama kahrolası yazgımıza inanıyordum bu yüzden Şafak'ı kontrol etmek için yeraltına indim ve tribünlerin altında kalan odaları dolaşmaya koyuldum.

Aşağısı buz gibiydi ve hızlı hareket, bakmaya cesaret edemediğim yaranın tuz basılmışçasına sızlamasına neden oluyordu. Daha uzaktan meydan okumak için yanıp tutuşan kalabalığı duyabiliyordum ama neyse ki onların görüş alanında değildim.

Şafak'ı arkadaki odalardan birinde buldum. İnlemeleri koridora kadar ulaştığı için sesleri takip etmem yeterliydi. Yatağın üzerinde yüzüstü yatıyordu. Başında iki tane ışık bekçisi vardı ve sırtına şifalı otlar sürüyorlardı. İsteseler ışık güçlerini kullanabilirlerdi ama düellolar herkese eşit davranılması üzerine kurulmuştu ve kimseye imtiyaz gösterilmeyecekti.

Öne doğru yaklaşıp ne durumda olduğunu görmeye çalıştım. Berbattı. Derisi buruş buruş olmuştu ve kararmış et parçaları midemin ağzıma gelmesine neden oldu. Bir an için adım atamadım. Bir an için Vera'nın bu anı seçmesine sevindim çünkü Daren bunu görseydi kendinden nefret ederdi.

Kendimi toparlayıp yanına eğildim. Duraksamadan elini tuttum. Beni görmesi dişlerini sıkmasına ve sessizleşmesine neden oldu. Başımı kaldırıp bekçilere, "Buradan ayrılabilir mi?" diye sordum.

"Meydan okumalara katıldığı sürece ayrılamaz."

Ninova

"Başka birine meydan okuyacak mısın?" diye sordum hızlıca. Konuşamadı ama başını iki yana salladığını hepimiz gördük. Tekrar bekçilere baktım.

"Ayrılabilir," dedi isteksiz bir şekilde.

"O halde ellerinizi kızınıza sokabilirsiniz, ona dokunmayın!" Dişlerimi birbirine bastırıp elindeki şişeyi yere fırlattım.

İkisi de canına minnetmiş gibi geriye çekildi.

Tekrar Şafak'a döndüm. "Ayağa kalkabilir misin?"

"Aklından ne geçiyor?" Kelimeleri tek tüktü. Konuşmayı geçtim, nefes dahi alamıyordu.

Kolay yolu olmadığını çok hızlı kabullendim ve avaz avaz bağırmasına rağmen cevap vermeden kalkabilmesi için yardım etmeye çalıştım. Yataktan doğrulmadan bacaklarını yana attı ve ayaklarının üzerinde durana kadar odayı inletecek bir şekilde bağırdı.

"Bunu al." Kulağımdaki inci küpelerden birini çıkarıp avucunun içine sıkıştırdım. Bekçiler odadan çıktığında rahat bir nefes aldım. "Şelaleye git, Kali'yi bul ve bunu ona ver. Sana yardım edecektir."

"Olmaz!" Yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı.

"Şafak, iyimser olmak isterdim ama yaralarını görmedin, yara bile denemez, resmen vücudunun bir kısmı yok. Bunu iyileştirebilecek tek şey biraz şifalı su. İtiraz etme."

"Olmaz..." Her harekette acısı katlanıyordu, küçük bir esinti bile yangına iğne batırmaktan farksız hissettiriyor olmalıydı.

"Bak, eğer dediğimi yapmazsan Daren bunun altından kalkamaz. Vicdan azabı onu mahveder ve yaptığın şeyin anlamı kalmaz."

Ters ters bana baktı.

"Aptal değilim," diye çıkıştım yüzümü kırıştırarak. "Herkesin senin lord olmayı hak ettiğini düşündüğünü biliyorum. Aksini kanıtlamak istedin ama kabul et, ikimizin parlak fikirleri o kadar da parlak olmuyor."

Zorlukla güldü ama yeniden canı yandı ve kıvrandı.

"Sana söylediklerimden sonra bana yardım edecek misin?" diye sordu.

"Bedenleyebilecek misin?" diye onu duymazdan geldim. "Bir an önce git de geç olmadan müdahale etsinler."

Başını salladı ve dişlerini sıkarak bedenledi.

Yatağa yaslanıp yüzünü ellerime bastırdım. Korkunç bir şeydi. Korkunçtu. Berbat hissediyordum ve her şey daha yeni başlamıştı. Arkama bakmadan kaçmak istiyordum ama dışarıdan gelen sesler doğrulmama neden oldu.

Ayağa kalkıp yeniden hızla geldiğim yolu geri döndüm. Başım parkura dönük şekilde çitlerin üzerindeki yerimi aldım. Arın'ın yanına oturup, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

"İyi değil," dedi sadece. Dikkatle izliyordu, ben konuşana kadar geldiğimi bile fark etmemişti.

En geniş çizgileri seçmişlerdi ve ateşle mücadele ediyorlardı. Başka birisi olsa kimse endişelenmezdi ama ateşi Daren'e öğreten kişi Vera'ydı. Ortalığın yangın yerine dönmüş olması sürpriz değildi. Bu kadar yakın olmasak siyah dumanlardan onları görmek mümkün olmazdı.

Vera, önceki oyunda Daren'in Şafak'ı içine aldığı gibi ateşten bir çember yarattı, Daren içine hapsolmadan önce ateşi ucundan yakalayıp etrafında döndürerek yeniden annesine püskürttü. Vera daha yoğun alevle karşılık verdi. İkisinin ellerinden uyanan ateş ortada birbirine çarptı. Alevler birbirini iterken ikisinin de fazladan enerji harcadığı belli oluyordu. Vera bir adım öne çıkarak daha uzun bir alevin Daren'in ellerindeki ateşi bastırmasını sağladı.

Bu kadını uyandırmamızın kimseye bir faydası dokunmadığı gibi, başımıza bela olmuştu. Şafak'ın niyetinin iyi olduğunu biliyordum, belki de Vera da aynı sebeple bunu yapıyordur diye düşünmeden edemedim. Benimle yaptığı konuşmalarda en başından beri tahta çıkması gerekenin Daren olduğunu söylemişti ama artık durum değişmişti. Burada, meydan okumada kazanırsa bunu gerçekten hak etmiş olacaktı. Ve Vera doğduğu günden beri hakkı için mücadele vermişti. Kendi babası onu saymamıştı, kimse onu ciddiye almamıştı ve bu onun şansıydı. Kimsenin inkâr edemeyeceği şansı. Tıpkı Tanrıçaların benden Arın'a meydan okumamı istemeleri gibi.

Kazananın hakkıydı.

Vera'nın ateşi kazandı ve Daren geriye doğru düştü. Refleksle ayağa kalkıp çitlere tutundum. Sırtını yeni iyileştirmiştim ve şimdi onun göğsünde yeni bir yara açıyordu! Ellerimi sinirle sıktım.

Vera seyircilere dönerek tezahüratlara karşılık verdi. Daren göğsünü tutarak ayağa kalktı ve beklemeyeceğim şekilde arkadan saldırdı ama karşısında Cehennem Kraliçesi vardı, alevler ona dokunmadan Vera ateşi kucaklayıp içine çekti ve tekrar oğluna döndü. Karşısında Daren olmasa onu çok havalı bulurdum ama şu an inanılmaz sinir bozucuydu.

Gözlerim yukarıya kalktı, Ayzer ve benim formalite mücadelemin ardından gökyüzü düzelmiş, yağmur bulutları çekilmişti ama şimdi yağmur yağdırabilirdim, bunun için beni suçlayabilirler miydi? Böylece Daren yıldırımları kullanabilirdi... Ve böylece işine burnumu soktuğum için bir sonraki meydan okumada muhtemelen karşı karşıya gelirdik.

Yerime oturdum ve ona güvenmeye karar verdim.

Vera onu alevlerle çizginin dışına sürüklemeye çalışıyordu, çizginin dışına çıkarsa doğrudan yenilmiş olacaktı. Daren bu hamlesine sinirlendi ve şu âna kadar yeterince karşılık vermediğini gösterdi. Doğruldu, ona yönelen alevleri püskürttü ve bir an sonra her yer alev aldı. Ayzer'in yaptığının başka ve daha kuvvetli bir versiyonunu yapmıştı. Parkuru ateşten bir labirente çevirdi. İkisi de şimdi birbirini görmüyordu. Alevden duvarlar zikzaklar şeklinde kendi yollarını oluşturdu. Vera onları söndürmeye çalıştı ama Daren buna izin vermedi.

"Sağa git!" diye bağırdı biri Vera'ya. Daren'i göremiyordu ama Daren onu görüyordu ve arkadan yaklaşıyordu ama seyirciler belli ki Cehennem Kraliçesi'ni destekleyecekti.

Vera onları dinledi ve alevleri eğip bükmeye çalışarak bu küçük oyunu oynamaya koyuldu. Daren erken davrandı, Vera başını çevirdiğinde onu çok sinirlendireceğini düşündüğüm bir şey oldu, saçları alev aldı. Güldüm. Ama bu Cehennem Kraliçesi'ni tahminimden daha çok öfkelendirdi, öfkeden aldığı enerjiyi alevlere yönlendirdi ve duvarlar aynı anda söndü. İki elini birlikte kullandı, alevler yükseldi ve dönmeye başladı. Uzadıkça hortum şekil aldı, tıpkı bir ejderha siluetine büründü. Devasa ve karşı konulmaz görünüyordu.

Daren'e yaklaştığında nefesimi tuttum.

Bundan kaçamayacaktı.

Alevler çok büyüktü, öylece püskürtemezdi ve çizgiye çok yakındı. Ona baktı ve benim gördüğümü gördü. Kaçamayacağını. Ateş bu yüzden tekinsizdi, ateşle bu yüzden oynayamazdın, kontrolsüz bir şekilde büyürdü ve sonunda çıkmaz sokakta köşeye kıstırıp sizi de yakardı.

"Dalga mı geçiyorsun?" Sina ayaklanıp çitlere yaklaştı.

"Hadi ama!" dedi Ayzer onun yanında, çitlere sıkı sıkı tutunarak.

Vera da herkesin gördüğünü gördü ve alevlerini daha da kuvvetlendirdi. Dört bir yandan ona gidiyorlardı. Böylesi bir alevi içinize çekemezdiniz. Sadece içinden geçebilirdiniz. Devasa bir dalga gibi, yön veremeyeceğiniz kadar yoğundur. Ama parkurda lord değildi. Böyle bir alevin içinden geçerse yanacaktı.

Sadece geriye çekilebilir ve çizginin dışına çıkabilirdi.

Cehennem Kraliçesi'nin de yapmak istediği buydu. Açıkça geri çekil diyordu.

Daren'in arka tarafında kalan seyirciler birbirini iterek oturakları terk etmeye başladı, çarpışmadan kaçınmaları imkânsızdı. Alevden ejderha ile arasında bir metre kadar mesafe kaldığında Daren elini kaldırdı, çok uzun bir saniye geçti, gökyüzünde küçük bir bulut haznesi oluştu ve içinden cılız bir ışık yanıp söndü. Mavi renkteki yıldırım. Daren kendini geriye doğru atmadan iki saniye önce yıldırımı annesine yönlendirdi, onu öldürmezdi ama devirmeye yeterdi. Vera yıldırım ona çarpıp savrulduğunda ne olduğunu bile anlamamıştı. Daren ejderha siluetli alevlerden kaçınmak için kendini geriye doğru çizginin dışına attı.

Ama Vera bir saniye önce yıldırımın etkisiyle çizginin dışına düşmüştü bile.

Resmen kılı kılına. Resmen saniyeler konuştu ve resmen kalbim en az on kez yerinden çıktı.

"Bu etabın galibi, Ateş Krallığı'ndan Daren!" diye duyurdu Ceni.

Derin bir nefes verdim. Aklımı kaçıracaktım.

"Eğlenmeye başladım galiba," dedi Arın.

Ninova

"Kes şunu!" diye gülerek başını iki yana salladım ama aslında bu o kadar yüksekmişti ki gerçekliği hevesini gerçekle örtüşmeyen bir tarım alanı gibi yanıltıyordu.

Vera ayağa kalktı ama doğrudan mevkilerin altından içeriye girdi. Daren dönerken çiftlerin altındaki verimsiz toprağı temizlemek için ilk hareketlenen ben oldum. Diğerleri de hemen peşimden geldi.

"Uzaydan döndün!" dedi Sonav. "İyi misin?"

"Teşekkür ederim Varlasım," Tatlı ve alaycı maskesiyle ona sahte bir reverans yaptı.

"Bunların derdi ne?" diye sordu Sonav. "Ateş Krallığı'nda akşam yemeklerinde birbirinizin kanını mı içiyorsunuz?"

Daren kendini olmaya attığında gülüyordu. Bazı sıyrıkları vardı ama kötücül bir yarası yoktu. Göğsünde kırmızı avuç içi kadar bir iz belirmişti ama Şatak'ın yaraları gibi görünmüyordu. Rahatlayarak kenara geçtim.

Ölümün devamı kalanımız için sakin geçti. Tahminlerimizin bu kısmı doğru çıkmıştı. Sadece Ayzer'e meydan okuyan birisi oldu ama yenilgisi uzun sürmedi. Ve diğer on iki kişi sadece Ateş veya Toprak Krallığı için Daren'e meydan okudu. İlk iki dövüşü o kadar hareketliydi ki diğerlerinin pek şansı olmadı.

Öğleden sonra, gün batımına kadar diyarda bir krallığa sahip olmak isteyenlerin sırası başladı. Onlar bizlerden birinin yerini değil, topluluğu ile birlikte kendi yerlerini istiyorlardı. Onların dövüşü daha farklı şekilde işledi. Liderler öne çıkıyor ve diyara nasıl fayda ve katkı sağlayacaklarını gösteriyorlardı. Ateş, Su, Toprak ve Hava gibi işe yarar olmalıydılar. Vazgeçilmez olmalıydılar. Onların etabı başladığında Daren doğrudan içeriye girdi ve bir daha görünmedi. Bu etapta beş ayrı topluluk için öne çıkan beş lider oldu ve sadece birim hakkını kazandı. O zaten bu diyar tarafından kabul edilmiş krallıklardan birinin kraliçesiydi ama lanetlendikleri için bu hakkı yeniden kazanması gerekmişti ve şimdi kazanmıştı. Yarından itibaren bizim yanımızdaki yerini alacaktı.

Ölümün başlangıcını saymazsak o kadar kötü değildi ama bu da beklenmedi. Stratejik olarak üstün olanlar dövüşlerin başında meydan okumayacaktı. Kuru gürültü dediklerimiz daha kuvvetle açığa çıkıyordu

yapanlardan bizim kurtulmamızı bekliyorlardı ki oldukça mantıklıydı. Şimdi bir lord ve vârisin yerine geçen birileri olursa düellolar sona erene kadar onlarca belki de yüzlerce yeni meydan okumayla tekrar tekrar mücadele vermek zorunda kalacaktı. Tam da bu yüzden en tehlikeli adaylar biz onca kişiyle mücadele verip bitkin düştüğümüzde karşımıza çıkacak ve şansları çok daha yüksek olacaktı.

Son oyundan sonra hep birlikte çıktık ve odalara doğru yol alırken Arın aşağıda, avluda beni durdurdu.

"Adalia seslendi, krallığa gitmem gerekiyor." Bütün gün öylece oturmaktan o kadar bunalmıştı ki onun da şelalelere gitmek için kıvrandığını biliyordum.

"Tamam," dedim. "Bugün sen git, yarın ben giderim." Kurallara göre duvarların arasından aynı anda ayrılamıyorduk ve konuştuğumuz gibi o krallığı idare ederken ben kendi sıramda uygarlığı aramaya koyulacaktım.

"İyi misin?" diye sordu birden. Daldığımı fark edip omuzlarımı silktim. "Yorgunum, gece pek uyuyamadım." Toprak Vârisi beni epey hırpaladı ve yaralandım demeyi gururuma yedirememiştim. Bu yüzden de bu gece Arın'ın ortalarda olmaması işime geliyordu.

"Gece yarısına kadar Sina ve Sonay ile kal. Gece Daren'in yanından ayrılma. Dikkatli ol." Tekrar tekrar beni uyarmayı ihmal etmedi. Burada olması ve krallıkta olması arasında pek fark yoktu. Yine kurallara göre gece yarısından sonra aynı odada bulunamazdık.

"Tamam..." Kelimeyi uzatarak geçiştirdim. Arın hâlâ Daren ile bağımızın koptuğunu bilmiyordu ve muhtemel bir ilişki içinde olduğumuzu sanıyordu. Krallıkta beni düellolar boyunca Daren ile çok yakın görünmeyeceğimiz konusunda uyardıkları için mesafemizi buna bağlıyor olmalıydı. Ama geceleri onunla geçirdiğimi düşündüğünden haberim yoktu.

"Arın," dedim o gitmeden hemen önce. "Şafak'ı oraya göndermiştim. İyi olduğuna emin olur musun?"

"Tamam," dedi sadece. "Yiyecek bir şeyler ayarlamaya çalışacağım, buradan hiçbir şeye ağzını sürme."

"İnan ki iştahım yok," diye göz devirdim.

Odalara çıkan merdivenleri yavaş yavaş tırmanmaya koyuldum.

İlk katı hızlı çıktım ama sonrasında durup duvara yaslanmak zorunda kaldım. Ağrı kaburgalarımın üzerine baskı yapmaya başlamıştı. Aşağıdan ayak sesleri duyunca ağzımın içinde mırıldanıp tekrar kendimi yukarı çıkmak için zorladım.

Sina ve Sonay'ın yanına daha sonra uğrardım öncelikle bazı yaraları kontrol etmem gerekiyordu. Odaya girip kapıyı arkamdan kilitledim. Tek kişinin sığabileceği küçük banyoya girip üzerimdekileri çıkardım ve aynanın el verdiği ölçüde kendimi kontrol ettim.

Gerçekten hasar almıştım ve beklediğimden daha kötü haldeydi. Hem bir yarık vardı hem de karnımın sağ tarafı tamamen morarmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu hiç iyi olmamıştı. Dışarıdan müdahale edemeyeceğimiz ve onların vereceği herhangi bir şeye dokunmayacağım için kimseye söylememin alemi yoktu. Ve açıkçası zaman aşımına uğradığı için bu konuyu açıp Ayzer'e karşı yenildiğimi tekrar gündeme getirmek istemiyordum. Düello hararetinden Arın bu konuda tek kelime bile etmemişti ve böyle kalmasını istiyordum.

Ama bu, yenildiğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu zamana kadarki en hızlı duşumu aldım ve iki saniyede bir gözüm kapıyı yokladı. Her an birilerinin içeriye girip saldırmasını bekliyordum ve bu paranoyaklık katlanılmazdı. Hızlıca pantolonumu giyindim. Elimde bandaj olsa harika olurdu ama yoktu. Lala neden bunu akıl edememişti ki! Oflayıp puflayarak sandığın içindeki her şeyi etrafa saçtım ve yaranın etrafına saracak bir şey bulmaya çalıştım. Kapı çaldığında bu kadar elbiseyi hangi partide giyeceğimi sanıyordu diye Lala'ya söylenmekle meşguldüm.

Dişlerimi sıkarak, "Kimsin?" diye bağırdım. Saldırgan olsa muhtemelen kapıyı çalma nezaketi göstermezdi ama yine de tedbirli olacaktım.

"Benim," dedi Daren. Sadece ses tonundan sıkılmış bir tavırla kapıya yaslandığım hayal edebiliyordum.

"Bir saniye bekle." Tek dizimin üzerinde doğruldum ve elime ilk gelen gömleği üzerime geçirip saçlarımı el yordamıyla düzelttim. Kapıyı açmadan önce banyodaki aynadan şöyle bir kendime baktım ve yaralı görünmediğimden emin oldum.

"Selam," dedi. Tam da tahmin ettiğim gibi kenara yaslanmış ve kollarını kavuşturmuştu.

"Selam sana da..." Duruşumu desteklemek için kapıya tutundum ve her şey yolunda ses tonumu kullanmaya dikkat ettim. Biraz sıkılmış, biraz alaycı.

"Ben..." Durdu, yorgun görünüyordu. "Şafak'ı bulamadım."

"Ah..." Doğru ya ona söylememiştim. "Onu şelaleye gitmesi için ikna ettim. Burada yaralara pek iyi davranmadıkları ortada. Adalia kolayca iyileştirir."

"Çok mu kötüydü?" Umutsuz bir şekilde yüzü gölgelendi. Şafak onun için bir asırlık yalnızlığındaki yoldaşıydı. Krallığını, ordusunu, halkını, sarayını ve zamanında beni bile emanet edecek kadar güvendiği tek adamıydı. Çok uzun bir süre Daren için tanıdık ve güvenilir olan tek kişiydi.

"En iyi halinde değildi ama ne kadar güçlü ve dayanıklı olduğunu göze alırsak bence iz kalmaz." İyimser bir şekilde dudak büktüm ki yalan söylemiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi rahatlamış şekilde nefesini verirken.

"Dert etme. Sen yaralarına baktırdın mı?" Gözlerim göğsüne döndü ama gömleği ilikliydi, bu yüzden hiçbir şey göremiyordum.

"Önemli bir şey yok." Kollarını çözüp doğruldu. Ezberden konuştuğu ortadaydı. Onun için önemli olmayan birine nezaketen cevap verir gibiydi.

"Omzun nasıl?" diye üsteledim.

"On üzerinden sekiz." Kaşlarını kaldırdı, konuşmayı bir an önce bitirmek istediğini düşünmeme neden oldu. Uzatmamak için gülmekle yetindim.

"Yemeğe inmek için Arın'ı mı bekliyorsun?" diye sordu. Gözleri üzerimden odanın içinde dolaştı ama kapı büyük ölçüde ona engel oluyordu.

"Onların yemeklerinden yiyecek değilim." İğrenerek yüzümü buruşturdum.

"Başa mı döndün?" Bu defa yorgun da olsa Daren gülümsemesi dudaklarında can buldu.

Onların yemeklerini yeme, onların sularını içme...

"Arın, krallığa gitti." Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, sanırım burada kendimi yalnız hissediyordum ve bunu bilmesin istemiştim. Yalnız olduğumu bilsin istemiştim.

"Benimle gelebilirsin." Eliyle koridoru işaret etti ama nezaketen mi söylüyordu, Arın bana göz kulak olmasını tembihlediği için mi yoksa gerçekten bir davet miydi bilmiyordum. Belki de sadece söylemişti işte.

"Hayranlarından hoşlanmıyorum."

"Konu Ayzer mi?"

Omuz silktim.

"Bugün olanlar mı?" Onun da konuşurken ve bazı şeyleri sorgularken kararsızlık yaşadığını fark edince yanağımın içini ısırdım. Aklından neler geçiyordu, dans ederken o ok gelip omzunu delmeseydi ne söyleyecekti ve gerçekten nasıldı...

"Bariz bir şekilde yenilmem mi? Evet, belki biraz..." Düzgün bir şekilde gülmeyi başardım ama rahatsızlığım açık bir kitap gibi okunuyordu.

"Yenilmedin," dedi kendinden çok emin bir şekilde itiraz ederek. Oradaki ben olmasam kolayca ona inanabilirdim. "Onu yenmek istemiyorsun, fark bu."

Kaşlarımı çattım.

"Onu yenersen ikinizin yenileceğini biliyorsun. Birinizin ikinizi durdurması gerektiğini ama Ayzer'in bunu yapmayacağını biliyorsun. Ve eğer sen de yapmazsan ikiniz de yenileceksiniz. Ve bunun geri dönüşü olmayacak."

Hem bakışları hem sözleri boğazım kurumuş gibi hissetmeme neden oldu. Bu kelimeleri seçmezdim ama bu kelimelerin yanlış olduğunu söyleyemezdim. Hayır, asla yanlış değillerdi. Hedefine saplanmış ok gibi hissettiriyordu.

"Çok iyi bildiğin bir şeymiş gibi konuşuyorsun." Parmaklarımı dudaklarıma götürerek boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdüm.

Cevap olarak sadece dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı.

Arın'dan biliyordu. Daren, Arın'ı yenmeye çalışmamıştı. Ne dostu olarak ne de krallığıyla. Ama sonra bir şeyler değişmişti ve o

hamleyi yapmıştı. Ona karşı çıkmıştı. Ona karşı diğerleriyle müttefik olmuştu. Ona meydan okumuştu. Ondan tahtı almıştı.

"Arın tahttan vazgeçti," dedim. "Onu yenmiş gibi hissetmene gerek yok."

"Onu yenemeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Neler yapabileceğini hepimiz gördük, Daren," dedim. Bu kadar kinayeli konuşmak niyetinde değildim ama resmen aranmıştı. "Sadece berbat hissetme diye söyledim."

"Nova!"

Koridorun ucundan yankılanan sese doğru başını çevirdi, öne çıkarak ben de bakındım. Sonay bize doğru geliyordu, arkasına baktım ama Sina yoktu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum. Düşünmeden refleksle hareket ettiğim için canım yanmıştı ama yüzüme yansıtmamayı başardım. Üzerimi düzeltiyormuş gibi elimi karnıma bastırdım.

"Seni merak ettim ve bunu getirdim." Saçlarını geriye doğru savurdu. Elinde bir sargı bezi tutuyordu. Epey işe yarar görünüyordu ama beni utandırmasa iyi olurdu.

"Gerek yoktu, iyiyim ben," dedim. "Hem yardım almak yasak değil mi?" Tüm bu kurallar kafamı allak bullak ediyordu.

"Saçmalama, o kayanın sana çarptığını gördüm." Gözlerini devirdi. "İlaçlar konusunda yardımlaşamayacağımızı söylediler, bu sadece bandaj."

"Hayır, yanlış görmüşsün." Perçemlerimi kulağımın arkasına sıkıştırırken duruşumu dikleştirdim ve sorun olmadığını gösterdim.

"Nova... Gurur meselesi yapma. Yarına kadar iyileşebildiğin kadar iyileşmen gerekiyor."

Daren bana döndü.

Önceden olsa gözünden kaçmazdı. Önceden olsa yüzümde bir çizik olsa fark ederdin.

"Başka bir şey yoksa sonra görüşürüz," dedim Daren'e gitmesi için çünkü belli ki Sonay sesini kesmeyecekti.

Beni duymazdan geldi, eğildi ve beklemediğim anda gömleğimi yukarıya doğru sıyırdı. Gözleri aşağıdan bana döndü. Ayıplayarak doğruldu ve suçlu hissetmeme neden olacak şekilde bana baktı.

"Önemli değil!" dedim dişlerimin arasından. "Acımıyor."

Sonay'ın gözleri bir tuhaflık olduğunu sezerek ikimiz arasında dolaştı.

"Sen halledersin. Sina beni bekliyor." Bandajı Daren'in eline tutuşturdu, o kadar kaş göz yapmama rağmen sırıta sırıta gitti. Bilmiyordu ki aramızda neler olduğunu. Herkes o gece açığa çıkan ateş ve su enerji patlamasından fazlasıyla yakınlaştığımızı biliyordu çünkü diyarın enerjisi değişmişti ama sonrasında olanlardan ve bazı kopmalardan haberleri yoktu. Seviştik ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağız sanıyorlardı.

Bandajı elinden aldım. "Ben hallederim, teşekkürler. Seni tutmayalım." Kapıyı kapatmak için yeltendim ama eliyle kapının kenarını kavradı ve bana doğru öfkeyle kaşlarını çattı.

"Geç içeri."

Dik dik baktım.

Kaşlarıyla işaret etti.

Göz devirerek içeri girdim. Peşimden gelip kapıyı kapattı. İçerisi felaket dağınıktı ama bunu dert edemezdim yeterince problemim vardı.

"Dur şöyle," dedi. "Sıyır şunu."

Göz devire devire durdum. Göz devire devire gömleği sıyırdım. Pantolonumu yaranın çizgisini görmek için hafifçe aşağı çekti. Sadece uzun bir sıyrıktı, karnımın sağ tarafından pelvise kadar çok ciddi olmayan bir yarık. Ölmeyecektim ki.

"Acıyor mu?" diye sordu dikkatlice. Parmakları tenime dokunduğunda hissettiğim şey acı olsa daha mutlu olurdum.

"Yarayı dağlamayacaksın değil mi?" diye mırıldandım.

"İşe yarardı," diye güldü. "Yaralar konusunda benimle yarışmaya mı başladın? Daha yüzündeki iyileşmedi."

"Seni geçtim haberin yok," diye ağzımın içinde geveledim.

"Ne dedin?" Başını kaldırıp bana baktı. Yüzü düşüncelerimi darmadağın ediyordu. Gözleri çakmak çakmaktı. Dudakları hafif aralıktı ve cevap vermemi beklerken alnı kırışmıştı. Sadece bir ressama ihtiyacım vardı ve sonra o tabloyu istediğim fiyata satabilir ya da istediğim müzeye koyabilirdim. Ya da başucuma falan.

"Seninle yarıştığım yok diyorum." Başımı çevirip duvarı seyretmeye koyuldum.

"Ondan emin değilim." Tekrar yaraya döndü ve tekrar parmağı tenimin üzerinde dolandı. İçgüdüsel bir şekilde nefes almak göğsümü şişirdi. Bu duygulardan hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

"Ağzının suyunun akması bittiyse sar şunu." Gömleğimi iyice açtım ve bir an önce bitirmesi için terslendim.

Başını sallayarak bandajı karnımın sol tarafına hafifçe sabitledi, dikkatli davranıyor olması anı uzatıyordu ve bu daha çok canımı yakıyordu. Elini itip bandajın ucunu sert bir şekilde karnımı saracak şekilde bastırdım. O da benim elimi itti ve kendime yaptığım işkenceye kaşlarını çattı.

"Rahat dur!" diye ikaz etti. Dudaklarımı sinirle birbirine bastırdım. Tekrar bandajı tuttu ve diğer eliyle karnımın etrafından sararken hafifçe doğruldu, saçları tenime dokunduğunda içim gıdıklandı. Kolunu arkaya doğru doladı, kalçamın üzerinden geçirdi ve aynı hareketi iki kez tekrarladı. Tutturacak bir şey olmadığı için küpemi çıkarıp ona verdim.

"Zeki kız..." dedi. "Diğerini de ver."

"Diğerini muhafızına verdim."

"Niye?" diye mırıldandı.

"Krallığıma elini kolunu sallayarak girebileceğini mi sanıyorsun?" Kendimi beğenmiş şekilde başımı salladım.

"Şu mesele..."

"O mesele..."

O ayağa kalktığında ben gömleği indirdim. "Eksik olma," diye mırıldandım.

"Neden sen gitmedin de Arın gitti?" diye sordu.

"Sırayla gideceğiz," dedim, sonra pişman oldum. Ona krallıkla ilgili bilgiler vermemeliydim. Aslında onunla konuşmamalıydım da.

"Yarın senin sıran yani." Ensesini kaşıdı. Konuşmayı uzatmaya mı çalışıyordu yoksa ben yorgunluktan hayal alemine erken mi sürüklenmiştim...

"Neden ilgileniyorsun bununla?" Sorgulayıcı bir şekilde gözlerimi kıstım.

"Sadece soruyorum, Nova." Ellerini kaldırarak geriye doğru bir adım attı. "Bir şey lazım olursa odamın yerini biliyorsun."

"Aklımda." Başımı salladım ve artık gitmesi için kapıya kadar eşlik ettim.

Yanımda olması özellikle kalp sağlığım için iyi değildi. Henüz onunla konuşurken nelere dikkat etmem gerektiğini kestiremiyordum. İki yabancı mıydık? Düşman krallıkların lordu ve vârisi miydik? Eski arkadaşlar mı olmuştuk? Yoksa hâlâ iki âşık mıydık? Belki de sadece birlikte büyüdüğü dostuna verdiği bir sözdüm. Belki de yaptıklarını telafi etmek için bana göz kulak oluyordu. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, yardakçıları etrafında dolandığı sürece ondan hiçbir şey istemeyeceğimdi.

O çıktıktan sonra kapıyı kilitledim ve kendimi yatağa attım.

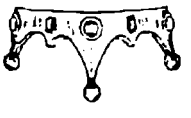

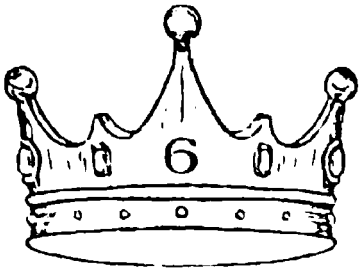

Hayaller ve Tacirler

Gözlerimi aralamama neden olan bir tıkırtı işittim ve hemen ardından içeride bir gölge gördüğümü sandım ve kendimi yataktan aşağı attım. Dışarıdan geçen bir karganın yansıması olduğunu anlayana kadar kalbim bangır bangır atmıştı. Hava tam anlamıyla aydınlanmamıştı ama zifiri karanlık çekilmişti. Deliksiz uyumuş olmalıydım. Ayağa kalkıp kapının hâlâ kilitli olduğuna emin olduktan sonra anahtarı çevirerek dikkatlice kapıyı açtım. Koridor boştu ama yerde deri bir matara duruyordu. Tekrar koridor boyunca bakındım ama kimse yoktu ve karşımdaki odanın kapısı da kapalıydı.

Kulağımı dört açarak eğildim, matarayı elime almamla yere atmam bir oldu. İçinde kaynar bir şey olmalıydı, neredeyse derimi kavlayacaktı. Tekrar daha dikkatli şekilde kenarından tuttum ve mantarını çıkararak burnuma yaklaştırdım. Dudaklarım kıvrıldı ve kalbim pırpır etti. Ihlamur kokusu neredeyse tüm koridoru ele geçirdi. Mantarı yeniden mataranın ağzına geçirip karşımdaki kapıya bakındım. Boştaki elimle uykulu gözlerimi ovaladım ve heyecanla karşımdaki kapıyı tıklattım. Uzun bir dakikanın ardından kapı açıldı ve Ateş Lordu uykulu bir şekilde göründü.

"Nova?" Beni gördüğüne şaşırmasına şaşırdım ve uyandırdığımı düşünerek mahcup oldum.

"Affedersin," dedim. "Uyanık olduğunu düşünmüştüm."

"Önemli değil." Başını salladı. "Bir sorun mu var?" Sorunu arayan gözleri etrafımda dolandı, öne çıkarak koridoru kontrol etti. Bir şey göremeyince yeniden gözlerime baktı.

"Ben..." Matarayı biraz daha havaya kaldırdım. "Bunun için teşekkür etmek istedim."

"O nedir?" Ayılmaya çalışır gibi gözlerini açıp kapattı. Benim katam daha da karışmıştı, öyle ki cevap veremedim.

"Senin bıraktığını sandım." Sesim kırıldı, bu kadar yakın olmasak duyması mümkün değildi.

"O nedir?" Matarayı elimden alıp benim yaptığım gibi burnuna yaklaştırdı. Kokuyu aldığında tamamen ayıldı. Yüzünden birçok duygu gelip geçti ama gözlerini yeniden bana çevirdiğinde... tekrar bana baktığında... o ifade... şey gibiydi... Sanki bana üzülmüş gibi.

"Ihlamur..." diye mırıldandım.

Merhemi ihlamur olsa da şifası yarayı açandır.

Ne nefes alabildim ne başımı kaldırıp yüzüne bakabildim ne de kendimi o andan nasıl kurtarabileceğimi düşünebildim. Utanmıştım ve daha önce hiç böyle çaresiz göründüğümü hatırlamıyordum ama o an bundan daha kötü bir şey hissediyordum. Kalbim kırılmıştı.

"Ben bırakmadım." Mahcubiyeti sesine yansıdı ama bu, keşke ben düşünmüş olsaydım mahcubiyeti değildi. Bunu beklediğimi fark etmişti. Bunun beni mutlu ettiğini ve kapısına getirdiğini fark etmişti. Ve hayal kırıklığına uğradığımı fark etmişti. Karşınızdaki kişi utandığında söyleyecek bir şey bulamamanın mahcubiyetiydi.

"Tamam," dedim bir adım geriye çıkarak. "Uyandırdığım için özür dilerim."

"Nova..."

"Bu diyarda bu bitkiye meraklı senden başka kimseyi görmedim," dedim ama hiçbir şey söylemesem daha iyiydi. Buradan kurtaramazdım. Her şey gün gibi ortadaydı.

"Biliyorum," dedi. "Öyle düşünmen normal." Onunki de nafile bir çabaydı ama en azından deneme nezaketini göstermişti. Hâlâ elinde olan matarayı daha dikkatli inceledi ve hafifçe öksürdü. "Bu kauçuk," dedi.

"Yani?"

"Orman Krallığı," dedi. "Bunları onlar kullanıyor."

"Ah..." Kaşlarımı kaldırdım. "Erim olmalı," diye elimi salladım. "Ormanda birkaç kez ıhlamur içtiğimi görmüştü. Tatlı davranmış."

Matarayı elinden aldım ve bir anlık gafletim yine yanmama neden olduysa da kahrolası acıyı umursamadan diğer elimle mantarından kavradım. "Ben gidip hazırlanayım." Başımı kaldırmadan döndüm ve hâlâ açık olan kapımdan içeriye girdim.

"Nova," dedi kapıyı kapatmak üzereyken.

Zorlanarak ona baktım. Altdudağını ısırdı ve kafasını kaşıdı.

"Ben bırakmazdım," dedi.

"Anladım!" diye istemsizce terslendim.

"Hayır!" dedi tekrar kapıyı kapatmaya yeltendiğimde. "Ihlamur," dedi. Kelimeleri seçerken zorlanması durumu daha da tuhaflaştırdı. Huylanmış gibi kaşınmaya başladım. "Bak," dedi. "Ihlamur..."

"Tamam!" dedim boş ver dercesine elimi sallayarak. "Onca zaman neden içtiğini bile bilmiyorum, hiçbir işe yaradığı yok." Yüzü asıldı ama şu an önemsediğim onun duyguları değil, kendi zavallı duygularımdı. Kapıyı kapattım ve kahrolası matarayı kenara fırlattım.

Banyoya girip tekrar tekrar bu hissi çamur gibi temizlemek istercesine yüzümü yıkadım. Soğuk su bir işe yaramıyordu çünkü gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyordu. Ellerimle siliyordum ama işe yaramıyordu işte. Kendimi tutarak burnumu çektim ve gidip banyo yapacakmış gibi daha kuvvetli akan suyu açtım. Yere eğildim ve su sesinin kesik soluklarımı bastırmasını bekledim. Ağlamadım. En azından sadece yaşlar aktı ve inatla her defasında sildim. Ağlamayacaktım. Burun için ağlamayacaktım. Ağlamayacaksın Nova, nokta.

Suyu boşa akıtmak istemediğim için kıyafetlerimden ve sargıdan kurtulup tekrar yıkandım. Bedenim benimle ayrı cephelerde savaşıyordu. Kemiklerim ağrıyor ve midem açlıktan gurulduyordu. Ayın hâlâ dönmemiş olmalıydı ve düellolardan sağ çıkarsam bile açlıktan ölecektim. Bu kadar süreceğini bilsem krallıktan ayrılmadan önce ne bulursam yerdim.

Banyodaki aynadan saçlarıma baktım, bembeyaz saçlarıma hâlâ alışamamıştım ve ne zaman aynaya baksam bir yabancıyı görüyordum. Bu, beyazları sevmediğim anlamına gelmiyordu, bayılmıştım ama daha güzel bir anda sahip olmayı dilerdim.

Nefes al, nefes ver.

İçeriye dönüp sandıktan yeni gün meydan okumaları için tek parça bir tulum çıkardım. Üzerime oturduğu için bandajı da sıkı tutacağını düşünüyordum. Sargıyı tekrar sardım. Dokunduğumda acıyordu ama onun dışında hareket etmemi zorlaştırmıyordu. Belki de acıya bağışıklık kazanmıştım. Yüzümdeki geçmeyen yara izini saklamak için Lala'nın başka bir kutuya koyduğu makyaj malzemelerinden destek aldım. Uzun çizmeler yerine bağcıklı botlarımı ayaklarıma geçirdiğimde güneş doğmuştu.

Beklemek vahim bir hal alınca Arın'ı kontrol etmeye karar verdim, onu bulamazsam aynı katta olan Sonay'a uğrardım. Kilidi açıp koridora çıktığımda kaşlarımı çattım. Daren'le karşı karşıya geleceğime mezarından Amon çıksa daha iyi diye düşünüyordum ama daha kötüsüydü. O utancın ardından Daren'le karşılaşmaktan bile kötüsüydü.

Faina bu tarafa doğru geliyordu ama elbette bana uğramak için değil.

"Artık seni selamlamak zorunda değilim," dedi. Oysaki ben öylece yanından geçip gidecektim. Mecburen topuklarımın üzerinde ona döndüm.

"Ne dedin?" diye sordum. Bana bulaşmak için hiç iyi bir gün değildi.

"Artık seni selamlamak zorunda değilim. Sinir krizi geçirmezsin umarım." Göğsüne uzanan uzun saçlarını düzeltirken ağırlığını bir bacağına verdi.

"Hiç belli olmaz," dedim istifimi bozmadan.

Bu onu gülümsetti.

"Artık onunla olmam da seni ilgilendirmiyor tabii," dedi. Kaslarımın gerildiğini hissetmeye başladım.

"O ne demekmiş?"

"Artık önemi kalmadı işte, sen de biliyorsun." Sanki gösteri yapıyormuş gibi saçlarından kurtulan elleri şimdi de elbisesine geçmişti. Bordo renginde uzun ve gösterişli bir elbise giymişti. Meydan okumalar için oldukça abartılı bir seçimdi ama sinirimi bozan bu olmadı.

"Burada durmuş tam olarak neden vaktimi aldığını bilmiyorum," dedim. Ona söylemiş miydi? Artık ikiz alevim olmadığını ona söylemişti.

"Benim vaktim daha kıymetli. Onunla geçireceğim zamandan alıyorsun. Orada iyi şanslar mı demeliyim?" Yaylana yaylana yerinde sallanırken boy ölçüşürmüş gibi durdu ve baştan aşağı gözleri üzerimde süzüldü.

Ona doğru birkaç adım attım ve yeterince yaklaştığımda durdum. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım. Söyleyecek birkaç kelimeye sahiptim. Mesela, neden bana meydan okuyup ne kadar şansa ihtiyacım olduğunu görmüyorsun, diye sormak istedim. Her neyin bittiğini ya da sona erdiğini sanıyorsan yanılgının tadını çıkar demek istedim. Hiç heveslenme demek istedim. Ama vazgeçtim. Ne buna değerdi ne de böyle biri olmaya değerdi. Belki de bu defa ben yanılıyordum, belki de onun söylediği gibi bitmişti. Emin değildim ve olmanın yolu da yoktu.

Kapısı açıldı ve ikimizin de dikkati dağıldı. Bize baktı ve şaşırdıysa da gözleri prensesin değil benim üzerimde takılı kaldı. Ve o an aslında çıkmak üzere olduğunu değil aslında benim kapımı çalmak üzere olduğunu anladım.

Küçük bir gülümsemeyle yeniden prensese döndüm. "Orada iyi şanslar," diye fısıldadım.

Merdivenleri inerken ayaklarım geri geri gidiyordu. Aralarına girmek istiyordum. Gidip Daren'i yakasından silkmek ve ne halt ediyorsun diye sormak istiyordum. Ama yapamazdım. Bu, başa dönmekten farksız olurdu. Sırlarımı ortaya dökmediğim sürece faydası olmazdı. Ve sırlarımı ortaya döktüğümde eğer hâlâ bana değer veriyorsa, eğer hâlâ onun için bir anlam ifade ediyorsam, eğer hâlâ benim Daren'imse yine her şeyi yakıp yıkacaktı. Yine benim uğruma gözünü kırpmadan kazandığı her şeyden vazgeçecekti. Bunun hem faydası yoktu hem de Tayga onun Ateş Lordu olması gerektiğini, tahta çıkması gereken kişinin o olduğunu söylemişti. Ve Arın haklıydı, Ariana ve o krallıkları için kaybetmişti ve biz duygularımız için yeterince hasara sebep olmuştuk.

Ve kahrolası ıhlamuru bana o bırakmamıştı!

Ben koridorlarına vardığımda Arın kapıdan çıkıyordu. Onu görünce bu kadar rahatladığımı fark etmek bu duvarların arasında

ne kadar yalnız olduğumla yüzleşmeme neden oldu. Eve dönmek gibi hissettiriyordu ve sabah sabah daha fazla gözyaşı dökmek istemeseydim gidip ona sarılırdım.

"Sana geliyordum," dedi. Elindeki torbayı gördüğümde prenses falan aklımdan uçup gitmişti.

"Lütfen bana onun yiyecek bir şey olduğunu söyle," diye mırıldanır bir şekilde yanına koşturdum.

"En sevdiklerinden, Lala gönderdi." Çarpık bir şekilde gülümsedi.

"Perilerin perisi!" diyerek, torbayı elinden aldım ve içini kurcalamaya başladım. Peynirli çörek ve çikolatalı kek ve biraz da meyve. Döndüğümde ona sıkı sıkı sarılacaktım, o kadar sıkı sarılacaktım ki kanatları için feryat figan edecekti.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordu.

"Sorunsuz. Orada her şey yolunda mı?"

"Düşündüğümüz gibi saldırmayı deneyenler olmuş ama püskürtmüşler. Muhafızın durumu iyi bu arada, birkaç güne tamamen iyileşmiş olacak."

"Oh!" dedim. Şafak'ın iyi olduğunu duymak keyfimi yerine getirmişti. Sabahın erken saatlerinde güzel haberler ve güzel çörekler gibisi yoktu.

"Günaydın."

Sesini duyana kadar Sonay'ın kapısının açıldığını duymamıştım. O kadar küçük bir aralıktan bakıyordu ki fark etmememize şaşmamalı. Hepimiz acınası durumdaydık.

"Aç mısın?" diye sordum torbayı sallayarak. "Su Krallığı'ndan lezzetler..."

"Hayır, teşekkür ederim." Yüzü solgundu ve yemek fikri onu iğrendiriyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

"Neyin var?" diye sordum lokmamı çiğnerken.

"Yeni bir gün ve beklenmedik felaketler dışında mı?"

Arın'a dönüp kıkırdadım. "Bak onlar saraylarından çıkmadıkları için nasıl korkuyorlar. Bir de bana bak, zaten felaketten felakete koştuğum için hiç aldırmıyorum."

Arın küçük çaplı bir kahkaha attı.

"Alay etme, Nova," dedi Sonay. "Gerçekten canım sıkkın ve midem bulanıyor. Bitmesini istiyorum." Kapıyı iyice açıp başını duvara yasladı.

"Daha başlamadın bile," dedim. "Arenaya çıkana kadar bekle."

Arın bana ters ters baktı. Sanırım motivasyon şeklimi pek beğenmemişti.

"Sen ona bakma," dedi anlayışlı bir şekilde. "Gerilmen çok normal ama endişelenmemeye çalış. Üstesinden gelemeyeceğin durumlar değil."

"Bana karşı bir kere bile böyle nazik olmadın." Alındığımı göstererek dudak büktüm.

"Sen hep ortalığı karıştırıyorsun," diye kendini savundu Arın. "Sonay sadece korkuyor."

"Korkuyor musun?" diye sordum.

"Sen korkmuyor musun?"

"Cık," dedim. "En kötü ihtimalde Arın burayı yerle bir eder ve diyarda kıyamet kopar, o da artık kulağa o kadar kötü gelmiyor. O kadar çok felaket yaşadım ki duyarsızlaştım ben, gerçekten bak..." Ona doğru yanaşıp koluna girdim. "O kadar kötü değil, alışıyorsun. Hem ne olacak sanki öldürecekler mi bizi? Sanmam." Ciddiyetle başımı iki yana salladım. "Deneyecekler tabii ama beni çok öldürmeye çalıştılar hep hayatta kalıyorum. Hatta bir kere sen de beni kaçırmıştın bak şimdi nasıl sıkı fıkıyız."

Sonay kıkırdadı. Eski anılar bizi bir balonun içine alırken o zaman felaket gibi görünen anların aslında mutlu hatıralar olduğunu ve zamanında kıymetini bilmediğimizi düşünüyordum.

Sonay kapısını kilitlerken, Arın bana yarı alaycı yarı onaylamaz şekilde bakıyordu. Merdivenlerden inen Sina'yı gördük, arkasından Ayzer de indi ama o doğruca aşağıya devam etti. Sina, Sonay'ın yanına gelip dudağının kenarından öptü ve ona gülümsedi. Çöreğimi ısırıp kenara çekildim.

"Bugün nasılsın?" diye sordu Hava Lordu. Son zamanlarda sadece Sonay'a karşı eski nezaketini gösteriyordu ama yeni ve yarı agresif haline alışmıştım.

"Nova dikkatimi dağıttı, iyi sayılırım."

Ninova

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Sina. "Ne yaptıysa, ben de yapayım."

"En kötü ihtimalle Arın'ın buranın altını üstüne getireceğinden, daha önce çok kez öldürülmeye çalışıldığı ama hep kurtulduğundan bahsetti."

"Felaket senaryoları yani," dedi Sina alaycı bir şekilde. "Benim nasıl aklıma gelmedi?"

Omzumun üzerinden kinayesine cık cıkladım. "En kötüye hazırlanırsan daha az kötüleri atlatmak kolaylaşır," dedim. "Güvenin bana. Ne badireler atlattım ben." Tam aranızda kaç kişi Tanrıçaların gazabına uğradı diye soracaktım ama bunun komik olmadığını ve bilmediklerini hatırladım.

"Daha vakit var," dedi Sina. "Kahvaltıya katılmayacaksanız avluda bekleyebiliriz. Orası sadece bize aitmiş, dışarıdan girişler kapalı."

"Gerçekten mi?" Buna sevinmiştim doğrusu, sürekli odanın içinde vakit geçirmek oldukça zorlayıcı olacaktı.

"Sadece lordlar ve vârisler," diye onayladı beni. "Daha çok idman alanı için ayrılmış ama kimsenin orada idman yapacağını sanmam."

Arın da itiraz etmeyince avluya doğru yöneldik. Avlunun girişi ana salondaydı ve dört yanı yüksek duvarlarla çevrili olsa da gökyüzü tepemizdeydi ve bulabileceğimiz en güvenli açık alandı. Dışarıda dolaşmak sadece tehlikeli değildi, onlarla kavga etmek istemiyorduk, özellikle Arın birini öldürmeden kavga etmek konusunda pek iyi değildi ve suç işlemesini istemiyordum. Ugün ve Ceni ânını kolluyordu.

Arın, Sina ve Sonay ile stratejik bir sohbetin içine daldığında avlunun diğer ucunda baş başa konuşan Ayzer ve Erim'in yanına doğru fark edilmeden yürümeye koyuldum. Yaklaştıkça bana dönük olan Ayzer sustu ve neden orada olduğumu sorgularcasına bakışlarını üzerime dikti. Bu, Erim'in de bana dönmesine neden oldu.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?" diye sordum. Erim buna hiç şaşırmamıştı ve bu iyiye alamet değildi. Ayzer'den müsaade istedi, Toprak Vârisi ayağa kalkıp arenaya geçeceğini söyledi ve avludan çıktı. Onun bıraktığı boşluğa oturdum.

"Matara neyin nesiydi?" diye sordum.

Daren'e öyle söylemiştim ama esasında Erim beni hiç ıhlamur içerken görmemişti. Sadece bir kez, Tayga kaplan formundayken ve biz dağ eteklerinde yürüyüş yaparken ıhlamur ağaçlarının altından geçmiş ve ben ona Daren'le olan hikâyemizi anlatmıştım. Çok iyi anımsıyordum çünkü Tayga bana ıhlamurun her yarayı iyileştirmeyeceğini, yarayı açan kişinin yaralanan kişiyle arasında gerçek bir bağ olması gerektiğini söylemişti. Sabah Daren'in eveleyip gevelediği ama söyleyemediği buydu. Bana ıhlamur getirmezdi çünkü karnımdaki yara Ayzer tarafından açılmıştı ve Daren artık Ayzer'in beni önemsemediğini söylemeyecek kadar düşünceliydi.

"Sevdiğini duymuştum," dedi beni rahatsız eden bir gülümsemeyle.

"Sevmem," dedim. "Bu yalanı kimden duydun?"

"Seni bu kadar rahatsız eden nedir?" Rahatlığı beni deli gibi korkutan şüphemi artırdı. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade. Hali ve tavrı. Hiçbiri iyiye işaret değildi.

Ayağa kalkıp ona doğru yaklaşırken avlunun öteki tarafında duran Arın'ı kontrol ettim. Hâlâ sohbet ediyorlardı ve burada olduğumu fark ettiyse de önemsememişti.

"Benimle oyun oynama," dedim sessizce.

"Seni bu kadar rahatsız eden nedir?" diye tekrar etti gülümsemesini büyüterek.

"Yalan söyledin," diye fısıldadım. "Tayga'nın anılarını hatırlamadığını söyledin." Nevrim döndü. İçimde kıyım kıyım bir öfke açığa çıktı. Hem hayal kırıklığı hem ihanet duygusu üst üste bindi. Sadece kandırılmamıştım, korkunç bir tuzağa düşmüştüm.

Erim güldü.

"Ona çok güveniyorsun," dedi. "Kadim dostun," dedi. "İyi olan o kötü olan bendim," dedi. Ayağa kalktı. "O halde Nova, her şeyi bilen bilge ruhu neden seni bununla ilgili uyarmadı?" İyice yanıma yanaştı. "Biz birdik," diye fısıldadı. "Sadece hayvani yanımdan kurtuldum ve orman gerçek efendisine kavuştuğu için de ondan kurtuldu."

Dengemi kaybettiğim için kolumdan tuttu.

"Matarayı bıraktım çünkü gerçeği görmeni istedim. Asıl dostun olanın kim olduğunu anlasan iyi edersin. Bunca zamandır sırlarını bilen ama kimseyle paylaşmayan dostun..." Sesi tiz bir gıcırtı gibi kafamın içinde tekrar tekrar yankılandı. "Hem de ne sırlar..." Gülümsedi, gülümsedi ve daha çok gülümsedi. "Duysalar seni sürgün edecekleri sırlar. Duysa lordunun seni azat etmekle kalmayacağı tehlikeli ve lanetli sırlar."

Nefesimi tutarak avlunun diğer köşesindeki Arın'a baktım.

"Artık benimle iyi geçinsen fena olmaz," diye bitirdi. "Adımı anmaktan aciz kibirli lordunu beni desteklemesi için ikna etsen senin için iyi olur."

"Yoksa?" dedim ne kadar ileri gidebileceğini öğrenmek için.

"Yoksa her şey ortaya dökülür ve birbirinizi yok edişinizi izlemekten haz alırım. Sence neden Ateş Lordu ile müttefik oldum." Gülümsemesi hiç silinmedi. "Çünkü Su Krallığı zaten avucumun içindeydi."

Gitmek üzereyken kolundan yakaladım. Bana döndüğünde cüretime şaşırmış görünüyordu. "Daha önce açgözlülüğünüz yüzünden lanetlendiğini çabuk unutmuşsun." Kolunu serbest bıraktım.

"Senin lanetinin yanında benim başıma gelenler ne ki?"

Gülümsedi ve tekrar gülümsedi.

O avludan çıkarken ben kendimde kalabilmek için oturmak zorunda kaldım. Başparmağımla avuç içimi kaşıyıp duruyordum. Bana cevapları verebilirmiş gibi yere bakıp duruyordum. Her şeyi bir şekilde atlatıyordum ama söyledikleri arasında bir şeyde takılıp kalıyordum. Yalan. *Takılıp düşüyordum.*

Tayga beni neden uyarmamıştı?

Sözleri doğru olabilir miydi? Onlar aynı kişi olabilirler miydi? Esasında hepsi, en başından beri tuzak olabilir miydi? O bilge ruhtu, benim kim olduğumu en başından beri biliyordu. Belki de ışığımla onları lanetlerinden kurtarmamı istiyordu ve bu yüzden bana iyi davranmıştı. Bu yüzden benimle yakınlaşmıştı. Belki de bir gün Lilith'i uyandıracağımı ve onlara yeni bir şans vereceğimi biliyordu.

Avlunun girişinde bir anlığına görünen Daren ile göz göze geldim. Beni bundan kurtarabilecek kişiyle. Onun zihnine girip tüm

gerçeği öğrenebilecek gücü olan kişiyle. Ve o zaman bütün sırlarımı o da öğrenirdi. O zaman laneti öğrenirdi. O zaman ya benim için her şeye sırtını döner ya da öğrendiği her şeyi bana karşı kullanırdı.

Arın'a baktım. Orada öylece durup sadece Arın'a baktım. Haklıydı. En başından beri haklı olan tek kişi Arın'dı. Bu diyarda kimse iyilikten anlamıyordu. Bu diyarda herkes korkuyu ve diz çöktürmeyi hak ediyordu. Bu diyarda kimseye acımamak gerekiyordu.

Ve ben köşeye kıstırılmış bir okyanus gibi kabardıkça kabarıyordum.

"Nova," diye seslendi Sonay. "Hadi alana geçiyoruz."

"Siz gidin." Ayağa kalktığımda Arın kuşkuyla bana baktı. "Ayakkabı rahatsız etti," dedim. "Değiştirip geleceğim."

"Seninle geleyim mi?" diye sordu Sonay.

"Hayır. Orada görüşürüz." Onlarla birlikte avludan çıktım ve merdivenlere yönelip görüş alanlarından çıkabilmek için ilk basamakları hızlıca çıktım. Kenarda durup biraz bekledim ve gittiklerinden emin olduktan sonra yeniden ana salona çıktım.

Gözlerim etrafta dolandı, onları nerede bulacağımı bilmiyordum bu yüzden kemerin altındaki ışık bekçilerinin yanına gittim. Ne yaptığımı düşünmek için kendime zaman tanımadım, düşünürsem vazgeçerdim bu yüzden doğrudan konuştum.

"Tanrıçaları görmek istiyorum," dedim.

"Düellolar başlamak üzere," dedi bekçi. "İlaheler meşgul."

"Su Vârisi için zamanları olacaktır. Onlara bildirin."

Bekçi dikkatle bana baktığında kararlı bir şekilde karşılık verdim. Ugün ve Ceni böyle bir fırsatı geri çevirmezdi. Bekçi bir anlığına gözlerini kapattı ve sonra parlak bir ışık huzmesi gözlerimi kapatmama neden oldu. Işık dağıldığında hava yeniden değişmiş ve artık burada olduklarını ilan eden mistik enerji fokurdamaya başlamıştı. İsteksiz bir şekilde arkamı döndüm, tahmin ettiğim gibi artık ikisi de buradaydı.

"Nova," dedi Ceni. "Bu zevki neye borçluyuz?"

Konuşmadan önce dudaklarımı ıslattım. Erim sadece benimle ilgili şeyler biliyor olsa belki başa çıkabilirdim ama Erim en karan-

lık sırrımı bilmekle kalmıyordu, herkesle ilgili her şeyi biliyordu. Diğer krallıklarla paylaşmak istemeyeceğimiz çok şey biliyordu.

"Özel bir konuşma olması gerekiyor," dedim etrafı işaret ederek.

Ugün gülümsedi. "Bizim olduğumuz anda bizim istemediğimiz hiçbir şey görülemez ve duyulamaz."

Anladığımı belli edercesine başımı salladım.

"Sizden hoşlanmadığım aşikâr," dedim. "Ama siz diyarın çıkarlarını koruduğunuzu söylüyorsunuz. Bunu diyar için yapıyorum."

"Seni dinliyoruz, lütfen devam et." Ceni eliyle teşvik ederken derin bir nefes aldım. "Erim ve Tayga birbirinden ayrıldığında zihinlerinin ayrıldığını düşünüyordum."

"Olması gereken bu," dedi Ugün kaşlarını kaldırarak.

"Öyle olmamış. O..." Duraksadım ve tekrar nefes aldım. "O sadece Tayga ile paylaştığım sırları biliyor. Bilmemesi gereken sırları. Özellikle de bir krallığın bilmemesi gereken, haksız rekabete neden olabilecek sırları."

İkisi de durumdan memnun olmamıştı.

"Ve sadece sizin bildiğiniz sırrımı da biliyor, eğer beni tehdit etme ve rahatsız etme şansını başkasıyla paylaşmak istemiyorsanız bunu düzeltmeniz gerekli."

İkisi birbirine baktı ve o andan itibaren beni sorguladıkları ortadaydı.

"Mümkün olamaz," dedi Ugün.

"Kandırmış olabilir," dedi Ceni.

"Eğer doğruyu söylüyorsa kabul edilemez," dedi Ugün.

"Bir an evvel halledilmeli," dedi Ceni.

Sonra kelimeler sustu sadece birbirlerine bakıp sessiz bir iletişim kurarak kararlarını verdiler. Tekrar bana döndüklerinde konuşan Ceni oldu.

"Bu meseleyi en hızlı şekilde açıklığa kavuşturup eğer söylediğin gibiyse yanlışı düzelteceğiz," dedi. "Orman ruhunun bilgileri kadim varlığına özgüdür ve başkasının kullanması kabul edilemez."

"Karşılığında benden ne istiyorsunuz?" Kendimi hazırladım.

"Elbette hiçbir şey," dedi Ugün. "Şüphelerin olsa da biz seni destekliyoruz ve sana yardımcı olduğumuz için memnunuz Su Vârisi."

Buna inanmayacaktım. Belki dün bununla ilgili düşünür ve samimiyetlerini en azından sorgulardım ama bugün buna inanmayacaktım. Artık kimseye inanmayacaktım.

"Tayga dönecek mi?" diye sordum.

İkisi tekrar birbirine baktı ve ikisinin de yüzünde üzgün bir ifade belirdi.

"Gözlerini aç artık çocuğum," dedi Ceni. "Bütün düzen senin üzerine kurulu. İnkâr etmen bunu değiştirmeyecek. Yıldızlar senin için bir şarkı yazdı."

"Diyarın tahtına oturmamı istiyorsunuz."

"Biz değil," dedi Ugün. "Bu diyarda ve bu diyarın çatısının üzerindeki herkes ve her şey bunu istiyor. Tahta oturmanı değil, diyarı yönetmeni."

İkisi aynı anda yok oldular ve hemen ardından arenaya gitmemizi söyleyen uyarı zili çaldı. Gördüğüm herkese, karşıma çıkan her bekçiye ölmesi gereken bir kişi daha diye düşünerek baktım.

İlk meydan okuma Toprak Vârisi'ne karşıydı. Bu defa kılıçla dövüştüler ama kendi düşüncelerime daldığım için ne onu ne de ondan sonra çıkan kimsenin arenada ne yaptığını biliyordum. Gözlerim onlara odaklıydı ama aklım kayıplara karışmıştı.

Diyarı tek başıma yönetmek. Tayga dönmeyecekti. Dönmeyecekti çünkü artık buna gerek yoktu. Beşinci element. İkiz alev. Diyara zorla getirildiğimde Hava Yanlısı çıkmıştım. Diyar sınırlarına girdiğimde Su Vârisi olduğumu öğrenmiştim. Şeytanın ikiz alevi. Toprak ve Ateş melezinin ikiz alevi. Beşinci element. Orman ruhunu naguelim yapmıştım. Ve Gökyüzü Tanrıçası'nın kızıydım. Bu diyarı var eden her şeyin merkez noktasındaydım. Bu diyarı oluşturan her şeyden bir parçaydım.

"Engebeli Adalar İmparatorluğu'ndan Peru. Su Krallığı'ndan Nova'ya meydan okuyorum."

Kelimeleri işitmeme rağmen Arın elimi tutup beni kaldırana kadar idrak edemedim.

"Neyin var?" diye sordu. "Çok dalgınsın."

Gözlerine baktım ve hadi birlikte bu diyarın sonunu getirelim demekten son anda caydım. Karşılık vermek istemedim, yalan uydurmak, geçiştirmek herhangi bir şey söylemek istemedim. Sadece merdivenlerden indim ve arenaya doğru yürüdüm.

Kadın benden daha kısa boyluydu ama gözü karaydı. Alan seçmeyi bana bıraktı. Sihirli güçleri olmadığı için bir şey fark etmeyecekti, bu yüzden akıllıca davranmıştı. Ben de uzatmamak adına en dar olan birinci çemberi seçtim.

"Kılıçlı müsabaka," diye ilan etti. Şu an hiçbir şey beni daha mutlu edemezdi.

Parkurun kenarındaki uzun masadan ağırlığını tartarak kılıçlarımızı seçtik. Çan sesiyle ilk hamleyi yapan ben oldum. Kız kötü dövüşmüyordu, hatta çok iyi ve zorlu bir rakipti. Başka bir gün olsa şüphesiz beni alt etme şansı vardı. Ama bugün ben sadece kılıç tutmuyordum; bugün ben tüm hırsımı ve tüm kırıklıklarımı bu arenaya akıtıyordum. Belki iki belki üç dakika sonra, onu kolaylıkla çemberin dışına itme şansım vardı ve kaybederdi. Ama kafamın içindeki ses bunun kolay olduğunu söyledi. Belki ilk anda bana öyle gülümsemeseydi belki kazanacağından o kadar emin olmasaydı... belki... Kılıcımı göğsüne geçirdiğimde herkes ayağa kalktı. Kız dizleri üzerine çökmüştü, teslim olmak üzereydi. Pes ettiğini söylemek üzereydi ama kılıcım göğsüne saplandı. O kadar derine saplandı ki kılıcın sapı göğsünde aksesuvar gibi duruyordu.

Ugün kazandığımı ilan ettiğinde yere düşen kızı geride bırakıp çitlere doğru yürüdüm. Herkes sıradaki meydan okuma için aşağı inmişti. Arın öylece bana bakıyor ve anlıyordu. Elbette anlıyordu. Diğerleri sorguluyordu ama o biliyordu. Usul usul nasıl aklımı yitirdiğimi. İçten içe nasıl inancımın tükendiğini... Kendinden biliyordu.

"Nova," dedi Sonay kafası karışmış gibi. "Kız pes etmek üzereydi."

Duvara yaslanıp bir ayağımı diğerinin önüne kırdım. "Kimsenin pes ettiği yok," dedim. "Sadece arkanı döneceğin anı bekliyorlar."

Hepsi bana bakıyordu ama ben sadece Arın'ın bakışlarını hissediyordum.

Yeni ilanla Daren arenaya çıktı. Çitlerin üst kısmına ilk çıkan ben oldum. Saatlerce sessizce oturdum, kimse dönüp bana tek kelime daha etmedi. Kimse Arın'a meydan okumadı. Sina bir kez arenaya çıkmıştı ama Sonay bugün de çıkmadı. Kalabalık yine Daren ve Ayzer üzerinden hareket etti. Arın haklıydı, herkes kraliçe olmak istiyordu ve nedense Ayzer'in benden daha güçlü bir aday olduğunu düşünüyorlardı. Daren dört, Ayzer iki kişiyle savaştı. Hiçbiri krallıklardan değil, hepsi kabilelerdendi bu yüzden kısa sürdü.

Günün kalanında yine diğer toplulukların çabası boşuna gitti, hiçbiri diyarda yer edinemedi. Son oyunda ise Ateş Vârisi olabilmek için ilk aday boy gösterdi. Faina olacağını sanıyordum ama Ateş Krallığı'ndan genç bir kadındı. Bu hem Arın'ın hem de benim gerilmeme neden oldu. Arın, Ariana'nın yerinde kimseyi görmek istemediği için mücadelelerin sonuna kadar kalmadı ve izin isteyerek odasına çekildi. Ayzer ondan sonra, Sina ve Sonay ise iki oyun sonra çekildi. Ben sonuna kadar orada kaldım. Mevcut bir Ateş Vârisi olmadığı için ilk meydan okuyan kadın ilan edilmişti ve şimdi herkes dağılırken çitlerin arasında, artık ait olduğu yere tırmanıyordu.

Günün bittiğini haber veren çan çaldığında bakışlarını üzerimde hissettiğim için başımı sağa doğru çevirdim. Aramızda altı koltuk vardı ama sonuna kadar orada duran ve dikkatle mücadeleleri seyreden Daren ile göz göze geldik, tekrar başını çeviren ve ayağa kalkıp oradan ayrılan ben oldum.

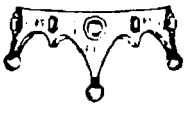

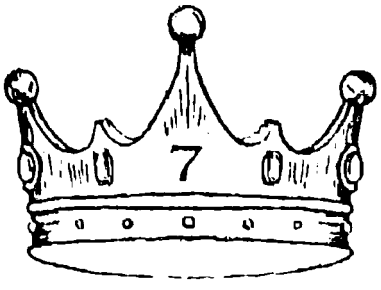

Gazaplar ve Korkular

Üç gece önce zorlu bir düello gününün ardından saldırıya uğradığımdan beri daha dikkatli davranıyordum. Yine kapıyı hafifçe araladım ve bekledim. Gece kapımın zorlanmasıyla uyanmış ve ilk anda ne yapacağımı bilememiştim. Ben müdahale edene kadar Arın yaşadığım korkuyu hissetmiş ve kapıyı açamadan saldırganı etkisiz hale getirmişti. İmparatorluklardan birine ait kiralık katil bekçilere teslim edildikten sonra duvarların arasından sürüldü. Bu yüzden ertesi gün kapıyı aralamış ve koridoru seyretmeye başlamıştım.

İlk kadını o zaman gördüm, açık olduğu belli olmayacak kadar kapıyı aralık bırakmış ve hazırlanmıştım. Gelen kimse onu hazırlıksız yakalamayı planlamıştım ama saldırgan değil, ziyaretçiydi. Ve önünde durduğu kapı benim kapım değildi. Tam karşıda olan Daren'in kapı kulpunu açtığında kapıyı hemen kapatmıştım.

Yine aynı şey oldu. Her gece başka bir kadın oluyordu. Bazılarını tekrar görüyordum ama çoğunlukla farklı kadınlardı. Bazen kapı kilitli oluyordu ama açılıp açılmadığına bakacak kadar orada kalmıyordum. Bazen de bugün olduğu gibi doğrudan içeri giriyorlardı. Ben de kapıyı kapatıyor ve bedenliyordum.

Kayıp uygarlığı elimle koymuş gibi bulabileceğimi düşünmemiştim ama en azından bir şey yakalarım diye düşünüyordum. Arenada ne kadar yorulduğuma bağlı olarak bazen saatlerce bazen de gün aydınlanana kadar insan sularının içinde yüzüyordum. Sualtında yaşayan canlılarla konuşuyordum, sihrimi açığa çıkarıyor ve bana yol göstermesini umuyordum ama elimde hiçbir şey yoktu.

Ninova

Nereye bakman gerektiğini bilmediğin bir yeri aramak samanlıkta iğne aramaktan farksızdı.

Hazırlanmak için odaya dönerek canım sıkkın bir halde kıyafetlerimden kurtulup banyoya girdim. Saçlarımı tuzlu sudan arındırırken aklımda dolanan çok şey vardı. Arın bana denize daldığımda ateşi de açığa çıkarmam gerektiğini söylüyordu ve ben hâlâ ona ikiz alev bağının koptuğunu söyleyemiyordum. Düellolar artık zaman kazanmak için oynadığımız bir oyuna dönmüştü. Kimse Arın'a meydan okumuyordu ve kimse beni zorlamıyordu. Sadece arayışımız sırasında bizi oyalıyordu ve bundan ikimiz de memnun değildik.

Havluya sarılı bir şekilde banyodan çıktığımda arayışımı daha verimli hale getirmek için kafamda yollar arıyordum. Yalnız olmadığımı fark edince dalgınlıkla yerimden sıçradım. Kapının kilitli olduğuna emindim ama yine de gözlerim kapı kulpuna gitti. Onların içeri girmek için kapıya ihtiyaçları yok diye iç geçirip soğukkanlı görünmeye çalıştım.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum zorunlu bir nezaketle.

Orman ruhu ile ilgili yardım talebimden sonra Tanrıçaları arena dışında görmemiştim ama Erim ile ilgili değişen şeyler vardı. Gülümsemesi kaybolmuştu ve artık ürkek görünüyordu. Başta onun tehdit edildiğini düşünmüştüm, Tanrıçalar tarafından tehdit edilmenin nasıl hissettirdiğini bilirdim ancak bundan fazlasıydı. Hafızası silinmişti. Artık gerçekten benimle ilgili çok az hatıraya sahipti ve bu yüzden bana da diğer herkese olduğu kadar yabancıydı. Birkaç kez Arın ile konuşmaya çalışmıştı, Arın onun diğerleri ile müttefiklik kurduğu için pişman olduğunu söylemiş ve bunun şaşırtıcı olmadığını da eklemişti. Gerçeği artık sadece ben biliyordum. Daha önce müttefiklik kurmuştu çünkü sırlarım yüzünden Su Krallığı'nı avucunun içinde sanmıştı. Sırları unutunca neden Su Krallığı'nı karşısına aldığını da unutmuştu.

"Düelloları bu şekilde mi atlatmayı hedefliyorsun?" diye sordu Ugün. "Katliam yaparak."

"Düellonun amacı bu değil mi?" Havluyla saçlarımı kurularken sandığa doğru yürümeye koyuldum.

"Diyarın başka bir Arın'a ihtiyacı yok!" dedi Ceni öfkeli şekilde.

Sakin tavrım mı yoksa birkaç gündür arenada yaptığım gösteriler mi onları daha çok sinirlendiriyor emin değildim. Sırtım onlara dönük olduğu için gülümsedim. Tam anlamıyla aklımı kaçırmış değildim ama o eşiğe çok yakındım. Sevdiğim, güvendiğim herkesi kaybetmek başkaydı, sevdiğim ve güvendiğim herkes tarafından ihanete uğramak başka. Diyarın kurallarını kabullenmiştim. İyi niyet tohumlarıyla beslenmediği açıktı bu yüzden ben de her gün arenaya çıkıyor ve her gün ne kadar acımasız olabileceğimi gösteriyordum.

"Sizin için bunu kolaylaştırayım," dedim. "Hayır, Arın'a meydan okumayacağım. Hayır, sizinle anlaşmayacağım ve hayır, sizin tarafınızda olmayacağım."

"Sen bir Tanrıça kızısın," dedi Ceni. "Bizim tarafımızda doğdun. Bu şekilde davranamazsın!"

"Ben Su Krallığı'nın Vârisiyim. Bunu netleştirdiğimize göre izin verin de hazırlanayım." Kaşlarımla kapıyı işaret ettim. Şüphesi olan varsa da artık herkes hemfikirdi, arenada yeterince kan dökmekle kalmamış bunu çok kolaymış gibi göstermeyi de başarmıştım. Ben Su Krallığı'nın Vârisiydim. Çılgınlığıyla nam salmış krallığın. Affı olmayan krallığın. Bedelini ödeten krallığın.

"İyi niyetimizi suiistimal ediyorsun," dedi Ceni. "Arın'ı daha da yüceltmene izin vermeyeceğiz. Ne pahasına olursa olsun."

Ah, demek canlarını sıkan buydu. Kazandığım her meydan okumanın sonunda tekrar tekrar adım ilan edildiğinde, onların değil Arın'ın önünde selam vermem. Çünkü fısıltılar fısıltılar... Konuşmaya başlamışlardı. Su Krallığı'nın asla kaybetmeyeceğini anlatmaya başlamışlardı. Su Krallığı'nın bir asır sonra intikamını almak için lordu kadar sınır tanımayan bir vârisinin doğduğunu anlamaya başlamışlardı. Daren'in kurduğu müttefiklikler, doğuştan sahip olduğu hak ve hatta başına taktığı taç bir anda anlamını yitirmişti. Dengeyi bozan bendim ve şimdi yeniden o teraziyi eşitlemiştim. Benim gibi bir vârisleri varken Su Krallığı'nın bir daha yenik düşmeyeceğini anlamaya başlamışlardı.

"Gösterilerimden hoşlanmadınız mı?" Ciddiyetle onlara baktım.

"O halde düellolara son verin." Bunu bitirmek onların elindeydi. İstedikleri kadar uzatabilirler ya da daha stratejik bir hamle ile bir günde sona erdirebilirlerdi ama elbette bizim için bunu kolaylaştırmak istemezlerdi.

"Ona meydan oku, kazan ve biz de buna son verelim."

"Ne?" Kendi kendime güldüm.

"Dediğimizi yaptığın anda düelloları bitireceğiz. Kimsenin daha fazla mücadele etmesine gerek yok." Alay etmiyorlardı, düelloların sona ermesini istediklerini fark ettiğimde şaşırmıştım. Gözlerinin içinde bu vardı ama nedeniyle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Diğerlerini neden önemseyeyim?" diye mırıldandım. "Arın ve ben bunu sonsuza kadar sürdürebiliriz."

"Dostların var," dedi Ugün baskılayarak. "Daren'in var."

Ona ters ters baktım.

"Bir yerde yenilecek," dedi. "Daha ne kadar dayanacağını düşünüyorsun?" diye üsteledi.

"Bu tuzağa düşmeyeceğim."

"Onları biz gönderiyoruz," dedi Ceni. "Bunu hâlâ anlamadın mı? Biz de bunu sonsuza kadar sürdürebiliriz. Aylar değil, yıllarca devam eder. Akın akın ordular gelmeye devam ediyor ve biz sona erdirene kadar devam edecek."

"Aslında diyarın bu halini sevdim," dedim yarı esneyerek. "Şikâyetçi değilim. Bizim oralarda her koyun kendi bacağından asılır derler." İmaları ve itirafları karşısında sinirlenmeye başlamıştım ama zaaf göstermeyecektim.

"Aptal olma!" Kavisli kaşlarını çattığında yüzünde korkutucu bir ifade belirdi. "Herkesin istediği gücü ve kudreti sana altın tepside sunuyoruz. Tüm diyarı!"

"İstemiyorum!" diye bağırdım. "Var olanı koruyup düzeltmek yerine neden olanı yıkmak istiyorsunuz? Görmüyor musunuz, ben doğru kişi değilim. Herkese güvenip yanılıyorum. Ayzer'e gidin. Sonay'a gidin. Diyarı yönetmek için benden daha hevesli bir dünya kişi var!"

Ugün kolumdan yakalayıp beni pencerenin önüne kadar çekiştirdi. Boyu uzundu ve kullandığı güç aşılamazdı.

Ninova

"Şuraya bak!" Çenemi tutup zorla başımı çevirdi. "Tüm bunların hâkimi olacaksın. Bunun için doğdun. Sadece bunun için var oldun."

"İstemiyorum!"

"İstiyorsun!" diye kısık sesle bağırdı kulağıma. "Günlerdir seni arenada seyrediyoruz. Saldırıyorsun. Acımasız bir şekilde saldırıyorsun." Genizden, aldatıcı bir şekilde güldü. "Gücün hoşuna gitmediğini söyleyemezsin. İçinden taşıyor."

Onu itip ellerinden kurtuldum. "Diyarı yönetmemi mi istiyorsunuz?" diye başımı salladım. "Pekâlâ, Arın'dan uzak duracaksınız. Benim diyarımsa eğer Su Krallığı Arın'ın himayesinde kalacak!"

"Asla!" dedi Ceni.

"O halde asla!" dedim bilmiş bir tavırla.

"Bize ilan etmekten başka seçenek bırakmıyorsun." Nafile bir mücadelenin içinde olduğunu kabullenerek yüzünü astı.

"Bence ilan edecek olsanız bu zamana kadar ederdiniz." Bu şekilde onları kışkırttığıma bir saniye sonra pişman oldum ama artık çok geçti. İkisi de burnundan soluyordu. Bana karşı ne sabırları ne de nezaketleri kalmıştı.

"O halde kimleri kurtaracaksın görelim," dedi Ugün. Hâlâ pencerenin önündeydi, elini havaya kaldırdı ve tüm parmaklarını açarak fısıldamaya başladı. Gözleri dışarıda göremediğim bir yere odaklanmıştı. Sadece zihnimde duyabildiğim bir gümbürtü oldu. İyice pencereye yaklaşıp ne yaptığını anlamaya çalıştım. Binanın etrafında bekçiler tarafından tutulan kapılar açılmış ve sınırların ötesindeki herkes çadırlarından dışarıya çıkmaya başlamıştı.

Gözlerim gökyüzüne döndü. Hava hâlâ karanlıktı ve güneşin doğmasına hâlâ zaman vardı. Herkes uykudaydı. Sanki zihinsel bir emir belki de komut almış gibi kalabalık akın akın binaya doğru koşturuyordu.

"Ne yapıyorsunuz?" diye fısıldadım. "Bunu yapamazsınız!" Gözlerim bir işe yarayacakmış gibi kalabalığı saymaya çalışıyordu

"Şuna ne dersin?" diye bakışlarımı üzerine çekti Ceni. İşaretparmağını havaya kaldırdı, kapımın kilidi açıldı. Tekrar yaptı. Başka bir kilit sesi. Tekrar ve tekrar yaptı. Diğer kapıların kilidini açı-

yordu ve seslerin zihnimde yankılanmasını sağlıyordu. "Buradan bile sesleri duyabiliyorum," diye güldü. "Daha gün doğmadı, bakalım kaçı hayatta kalacak? Bakalım kaçına yetişeceksin?"

"Öyle oynanmaz," dedi Ugün. Bu defa o, parmağını kımıldattı. Benim kapımın kilidinden tekrar ses çıktı. Parmaklarını kapının üzerinde dolaştırdı, şeffaf bir kalkanın parladığını gördüm. "Kilit açılamaz ve kapı kırılamaz. Diğerlerinin aksine." Bana doğru gayet kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Asıl soru sen burada beklerken kaçı bundan kurtulacak?"

"Saçmalama!" Başımı sallayarak kapıya doğru yürüdüm. Kilidi çevirdim, kapıyı açmayı denedim ama yapamadım. "Saçmalama," dedim sıkılmış bir şekilde. "Saçmalama aç şu kapıyı."

"Sana zarar vermek istemedik," dedi Ceni. "Seni rızanla tarafımıza çekmek için çok çabaladık. Yıldızlar şahit, Nova."

"Aç kapıyı!" diye bağırdım.

İlk ulaşacakları oda Arın'ın odası olacaktı, en yakında o vardı. Aynı koridorun sonunda Sonay vardı. Kalbim kasıldı. Üst katlarında Ayzer ve Sina vardı. Hepsi buydu. Başka kimse yoktu. Onca kalabalığa sadece dört kişilerdi ve sihirleri de silahları da yoktu.

"Bize karşı koyma ki senin için işleri zorlaştırmayalım. Biz aynı taraftayız."

Ceni ısrarla beni ikna etmeye çalışırken aklımın içinde bir sürü senaryo dönmeye başladı.

"Aç kapıyı!"

"Kabul et."

Kapıyı yumruklamaya başladım.

Suyu, havayı ve toprağı kullanabilirlerdi ama hazırlıksız yakalanırlardı. Sonay hâlâ havaya ulaşamıyordu. Sina panikleyecek ve onu kurtarmaya çalışacaktı. İlk Arın'ın odasına varacaklardı. Sesleri duyabilir miydi? Ona da engel olurlarsa? Öldürülebilirlerdi. Korunmasızlardı. Sadece bir ok isabet ettiğinde biterdi. Duvarların arasında sıradan alfinlerdi.

"Daren!" diye bağırdım. "Daren, beni duyuyor musun? Daren, uyan!"

"Seni duyamaz," dedi sakince.

"Birine bir şey olursa yemin ederim sizi öldürürüm." Ona doğru atıldım ama elim şeffaf bir bulutmuş gibi içinden geçip gitti. Hamleme acı acı güldü.

"Kaç kez söyleyeceğiz, yaşamak gibi bir amacımız yok. Yerimize geçmeni istiyoruz. Diyarın her şeyi sen olabilirsin. Sen olmalısın. Ama Arın olduğu sürece gitmeyeceğiz."

"Aç şu kahrolası kapıyı!"

"Fikrini değiştirdiğinde bize seslen."

Tekrar tutmak için atıldım ama elimin altında kayboldu. Gözlerim kalan boşluğa daldı. İdrak etmeye çalışırken kalp atışlarım atların nal sesleri gibi yükseliyordu.

Sakin ol, sakin ol. Kendimi telkin ederek hızlı bir şekilde üzerimi giyindim. Belki çoktan uyananlar olmuştur. Gün doğmak üzere değil mi? Hepimiz bu saatlerde uyanıyoruz. Başımı çevirdim ama gün doğmak üzere değildi, kendimi kandırıyordum, hâlâ zifiri karanlıktı.

İlk başta Arın var... Tekrar kapıyı yumrukladım, tekrar tekrar kapıyı yumrukladım.

Düşün, sakin ol, düşün. Sihir yapamam ama su benimle. Su benimle...

Önce kilidi denedim, kilit kısmını buza çevirdim ve sonra buzu kırdım. Kapının kulpunu çektiğimde değişen bir şey olmadı. Tekrar, bu defa daha büyük bir alanın buz tutmasına neden oldum, parçaladım ama yine işe yaramadı. Daha da geriye çekildim ve kapıya ardı ardına buz darbeleri gönderdim, tüm gücümle, bacaklarımdan destek alarak tekrar tekrar denedim. Tüm kapıyı buza çevirdim ve sonra parçaladım ama yine değişen hiçbir şey olmadı.

Pencereye koştum, önce aşağıya inebilir miyim diye baktım ama imkânsızdı. En azından alt katlara, başka bir odanın camına ulaşabilir miyim diye baktım, kesinlikle ölürdüm. Bağırıp yardım istemeyi düşündüm ama bana yardım edecek herkes alt kattaydı ve odaların içinden sesimi duymaları imkânsızdı.

Yeniden kapıya koştum ve ellerimi yumruk haline getirip tekrar tekrar kapıyı yumruklamaya başladım. Arın'ı uykusunda öldürürlerse meydan okuyacak kimse kalmazdı. Ondan kurtulmuş olurlar-

dı. Birini göstermelik cezalandırırlardı ama her şey kurallarına uygun olurdu. Başkası Su Lordu olmak için meydan okur ve kazanırdı.

Gözümden yaşlar akmaya başladı.

"Daren!" diye bağırdım. "Duymuyor musun beni Daren!"

Sonay zaten çok korkuyordu. Biri ya da birileri, elbette kalabalık olurdu, bir kişi Arın ile baş edemezdi ama fazlası... Sonay bir şey yapamazdı ve o da zarar görürdü. Onun kim olduğunu umursamazlardı. Arın'ın odası hemen girişteydi. Kimseye görünmeden oradan geçip çıkamazdı. Sina duyar mıydı? Duyabilir miydi? Yetişebilir miydi?

Tekrar pencerenin boşluğuna baktım. En yüksekteydim. Boşlukla göz göze geldim. Boşlukla göz göze geldim... Rüzgâr yüzümden saçlarıma doğru esip geçti.

Boşlukla göz göze geldim.

O seni aramadan sen onu bul. Beşinci elementi bul.
Boşlukları doldur, en çok da kendi içinde açtıklarını.
Ne isen aynı zamanda onun aksisin.
Ne hissediyorsan daha fazlasına sahipsin.
En büyük yalnızlık hiçbir yere sığdıramadığın kalabalıktır.
Su Vârisi, Hava Yanlısı, İkiz alevi. Gökyüzü Vârisi.
Ya hepsi ya da hiçbirisin.

Kendimi aşağı bıraktım. Gözlerimi kapattım ve kendimi öylece boşluğa bıraktım. Her yerde sancakların iliştirilmesi için demir çıkıntıları vardı, bu yüzden bir şeylere çarpmaktan çekinerek dişlerimi sıktım. Tutunma isteğini bekledim, hayatta kalma içgüdüsü buna neden olmalı ve hareket etmeliydim. Kımıldamıyordum. Ölmeyi beklemediğimi biliyordum, o boşlukla göz göze geldiğimde öleceğim ânın bu olmadığını ama o kadar da uzak olmadığını içten içe biliyordum. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı yakıyordu. Daha hızlı olur sanmıştım. Ağır çekimdeydi. Hava akımı bedenimi kamçılıyordu. Boşlukta dönüp durduğumu hissediyordum. Refleksle çığlık atmam gerekirdi ama alabildiğine sessizlik vardı. Hem

dudaklarımda hem de zihnimde. Teslim olmanın verdiği hoyrat bir sakinlik vardı. Ne korku ne acı bir tat.

İnsan sınırlarından Daren ile birlikte diyara döndüğümüzde, Ateş Krallığı'nda onu dinlemeyip Şafak'la birlikte yeraltı tünellerine girdiğimizi anımsadım. Oradan çıkmak için kendimi Hava Krallığı tuzağına düşürmüştüm. Orada da akım buna benziyordu. Orada da bir türlü düşmediğimi anımsadım. Bir türlü yere çarpmadığımı. Hava akımı tatlı tatlı yanaklarımı okşadı. Orada ivmemi nasıl kazandığımı anımsadım ve gözlerimi açtım.

Boşluk.

Ne karanlık ne aydınlık.

Düştüğümü sanıyordum ama düşmüyordum. Öylece havada asılı bir bayrak gibi salınıyordum. Paniklemeliydim ama zihnim duru su kadar dingin ve berraktı. Kollarımı hafifçe açtım ve ayaklarımı aşağı doğru sarkıttım. Rüzgâr benimle birlikte hareket etti ve sıcak bir çift el gibi belimden kavrayıp beni destekledi. Boşluğu kavramaya çalışarak kendimi aşağı çektim. Daha aşağı. Her seferinde ağırdan alarak ve birden kazandığım sakinliğe tutunarak. Bunu kaybedersem rüzgârı da kaybedeceğimi anladım. Hava Krallığı'na odaklandım. Bütün dikkatimi onlara ve nasıl olduklarına verdim. Acelesiz bir şekilde kanat çırpar gibi kendimi aşağı doğru çektim.

"Nova!"

Adımı duyduğumda başımı kaldırdım, odamın penceresinden şaşkınlıkla bana bakan Daren'i gördüğümde dikkatim dağıldı ve kontrolümü kaybederek düşmeye başladım.

Kahretsin!

Elimi ileriye doğru uzattım ama rüzgârı bir daha yakalayamadım. Daren'in daha da kararan bakışlarını ve bir an bile düşünmeden kendini aşağı doğru bıraktığını gördüm. Korku ve panik açığa çıktı. Tüm bedenim artık hızla kayıyordu ve ellerim şimdi tutunacak bir yer arıyordu. Daha kuvvetli bir rüzgârın uğultusu kulaklarımı sıyırdı, bir an sonra üzerime devasa karanlık bir gölge düştü ve kanatlarını gördüm.

Zemine çarpmak üzereyken belimden yakaladı, hafifçe sarsılarak başım göğsüne çarptı. Rüzgârla yeniden ivme kazandı ve yere

dokunmadan tekrar yükseldik. Diğer elini etrafıma sardı, kollarımı boynuna dolayıp gözlerimi kapattım. Korku buram buram bedenimi ele geçirdi ve titremeye başladım. Kollarını daha da sıktı. Sıcaklığına tutunmayı denedim ama bilincimle aynı yerde buluşamıyordum. Enerjim daha şiddetliydi, zihnim daha yüksek bilinçteydi ama ben ruhumu oraya götüremiyordum. Bir ip beni çekiştiriyordu. Sanki yıldızlar beni yeryüzünden çekip almak istiyordu ama ben aşağıya demir atmış gibi ağırlıklarımı bırakamıyordum.

"İçeriye gir," dedi azap dolu bir sesle. Gözlerimi zorla açıp başımı kaldırdım. Havadaydık. Boşluktaydık. Kanatları görüşümü kapatıyordu. Odamın penceresinin hemen önündeydik.

Sertçe yutkunarak gözlerine baktım.

Oraya gidemiyorum, demeye çalıştım ama dudaklarım titredi. Konuşamadım. Konuşsaydım yolumu kaybettim diyecektim. Yolu bilmiyorum. Yazgımın beni sürüklediği yere gidemiyorum. O kadar güçlü o kadar sihirli o kadar kuvvetli olamıyorum. Yazgımın yapmamı istediklerini yapamıyorum. Belki de yapmak istemiyorum.

Sert bakan gözleri yüzümde ne gördüyse yumuşadı ve gözbebekleri titredi. Etrafıma sıkıca sardığı kollarından birini çözdü, kolunu dizlerimin altından geçirip beni pencerenin kenarına bırakmaya çalıştı. Kollarımın hâlâ boynuna kenetli olduğunu ve bu yüzden beni bırakamadığını anladım. Aklım bana başka bir oyun oynadı ve başka bir âna götürdü. Ateş Krallığı'nda olduğum bir âna. İnsan kıyafetleriyle dolu dolabın önündeki yatağa. O yatakta yine kollarımı onun boynuna böyle kenetlediğime.

"İyisin," dedi. "Korkma artık."

Korkmuyordum. Şimdi değil. Sadece bırakmak istemiyordum.

Bilincim korkuyu tanıdı ve yeniden şimdiki zamana döndüm. Korku ne olduğunu ve neden kendimi aşağı bıraktığımı hatırlattı. Gözlerimi açıp ellerimi çözdüm ve pencereden içeriye doğru atladım. Koşarak kapıya gittim. Daren içeriye girmiş ve yeniden kanatlarını görünmez kılmıştı.

"Ne oluyor?" diye seslendi arkamdan. "Biraz önce ne yaptın sen!"

Klik.

Ninova

Soluk soluğa kapının kulpuna baktım. Hareket etti ve açıldı. Kapının arkasında Arın göründü. Birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti, aktığının farkında olmadığım yaşlardan onu göremedim.

"Nova..." Sesinde de gözlerindeki gibi sorgulama vardı. "Ne oldu?" diye sordu. Gözleri ellerime kaydı. Gördükleri sorusunu daha sert hale getirdi. Ellerim yumruklar halinde kalmıştı, derim soyulmuştu ve parmak boğumlarım kanıyordu.

"Arın..." Nasıl açıklayacağımı bilemeden sayıklar gibi fısıldadım. "Duydun mu beni?"

"Nova, ne oldu burada?" Gözleri benimle pencerenin önünde dikilen Daren arasında gidip geldi. Sahi o nasıl girmişti odama? Nasıl görmüştü beni? Kalabalığın seslerini mi duydular, aşağıya atladığımda bir şey mi oldu yoksa en başından itibaren hiçbir şey olmadı mı?

"İyisin." Kan ter içinde uyanmış ve sadece kâbus olduğunu fark etmiş gibi soluk alıp verdim.

"Ne oldu?" diye tekrar sordu Arın.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," dedi Daren. "Ne oldu burada?"

Arın'ın daha çok kafası karıştı. Benim daha çok kafam karıştı. Düşüncelerimi ayıklamaya çalıştım, eğer saldırı olsaydı ya da kalabalıktan haberleri olsaydı şu an başka şeyler konuşuyor olurduk ve bana ne olduğunu soruyor olmazlardı.

Arın dikkatle beni yatağın üzerine oturtup önüme eğildi.

"Nova," dedi kendime getirmek ister gibi. "Ne oldu, söyle bana. Hadi." Dudakları gerilmişti. Tüm dikkatini vererek bana bakıyordu. Küçük ve buz mavisi rengindeki gözleri dalga dalgaydı.

Tekrar kirpiklerimi kırpıştırdım. Arın bileklerimden tutuyordu. Gözlerim kapıya döndü. Kapıya bakıyordum. Yere baktım, havlular yerdeydi, kilim kaymıştı, pencereye baktım, açıktı.

"Ellerine ne oldu?" Sanki onu duymuyormuşum gibi daha yüksek sesle sordu.

"Ben," dedim. "Ben. Kapı açılmadı. Ben... Kapı açılmadı. Korktum. Sandım ki..."

"Onu duymadın mı?" Omzunun üzerinden dönüp Daren'e

baktı. "Elleri bu hale gelene kadar kapıyı yumrukladı ama duymadın mı?"

Daren birden ona yönelen hiddeti görmezden geldi. Onun bakışlarının ağırlığı hiç üzerimden çekilmemişti. Bir şeyden haberi yoktu ama yine de Arın'dan daha fazlasına şahit olmuştu.

"Nova," dedi Daren de eğilerek. "Ne oldu burada?"

Aynı soruları soruyorlardı ama ben de aynı sorulara sahiptim. Sahip olmadığım tek şey cevaplardı. Ve herkes onları bende arıyordu. Bense kelimelerden daha kaybolmuş haldeydim.

"Uzak dur ondan!" dedi Arın.

Tanrıçalar. Kapı. Kilit. Sessizlik. Nasıl, nasıl mümkün olmuştu? Daren içeri girmişti. Ona sürekli bağırmama, seslenmeme rağmen duymamış ama sonra nasıl içeri girmişti? Onca kalabalık. Kalabalığı görmüştüm. Saldırmak için binaya akın ettiklerini görmüştüm. Arın görmemiş miydi? Duymamış mıydı? Nasıl öylece kapıyı açıp içeriye girmişti?

"Her şeyi benden bilmeyi kes," dedi Daren doğrularak. "Saatlerdir ayaktayım. Hiçbir şey duymadım, ses olsa duyardım. Dışarı çıktığımda bir patırtı duydum ve neler olduğuna bakmak için içeri girdim." Devamını anlatmadı. Beni nasıl bulduğunu, boşlukta süzüldüğümü ve bir anlığına havayı kontrol edebildiğimi söylemedi.

"Ondan şüpheliyim. Odana giren çıkan belli değil."

"Senin burada olmadığın günler uyumuyorum bile! Bir şey olsa duyardım, bir gözüm sürekli kapısında." Gerilimle ellerini ensesinde birleştirdi.

"Haline bak," dedi Arın. "Haline bak!" Onu kabaca itti. "Eğer onun yanında durmayacaksan neden peşini bırakmadın? Senin yüzünden bu halde. Senin yüzünden hedef halinde. Çünkü sen her şeye sahip olmak için onu riske attın."

Yapmayın demek istedim ama yorgun hissettim.

"Tacı aldın, tahtı aldın. Sadece gidiyoruz dediğim için yine bir oyunla onu kendine çektin ve bütün diyarı onun da senin yanında olduğuna inandırdın." Arın içinde tuttuklarını açıkça kusarken Daren her saniye daha da fokurdayan yanardağları anımsatıyordu.

İyiden iyiye midem gerildi. "Yetinmedin onu da aldın," diye başını salladı Arın. Hem suçlayıcı hem de öfkeliydi. "Sana âşık olduğunu herkese ilan etti, bana itiraf etti Daren, daha ne istiyorsun?" Sitemi sözlerle birlikte duvarlarda yankılandı, hem Daren'e çarptı onu sarstı hem bana çarptı ve altında kaldım.

"Arın," diye mırıldandım.

"Sen neden bahsediyorsun," dedi Daren sadece.

"Git buradan!" dedi Arın. "Bir daha onun etrafında olmayacaksın. Bir daha ona yaklaşmayacaksın. Daha fazla ona acı çektirmene de, onu tehlikeye atmana da izin vermiyorum." Kapıyı işaret ediyordu ve gözlerine bakılırsa o kapıyı biraz sonra Daren'in kafasında parçalaması daha olasıydı.

"Ben Nova'ya zarar vermem. Koridordan kimse geçmedi, sinek bile uçmadı!"

"Sana onun kılına zarar gelirse dedim, seni uyardım, haline bak!"

"Arın!" diye bağırdım. Sesim istediğimden ve ayarladığımdan daha yüksek çıkmıştı ama nihayet dönüp bana baktı.

"Bizi yalnız bırakır mısın?" diye sordum Daren'e.

"Gerçekten mi?" Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çattı. "Gitmemi mi istiyorsun?" Tam da şu an dercesine dişlerinin arasından konuşuyordu.

Elimle gözlerimi sildim, her şeyi yanlış anlıyorlardı ve her şey çok yanlıştı.

"Hayır," diye burnumu çektim. "Yanlış anlamanı istemiyorum. Yani özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece, lütfen bağırmayın." Ellerimi dur anlamında ikisine doğru havaya kaldırdım ve gözlerimi Arın'a çevirdim. "Duyamazdı," dedim. "Tanrıçalar..." diye mırıldandım. "Tanrıçalardı, Arın. Yine Tanrıçalardı." Kendimi tutamadım ve başımı ellerimin arasına aldım.

Yine zihnime girmişlerdi. Yine beni kandırmışlardı. Yine gazaplarına uğramıştım. Aklım birbirine karışmış kablo yığınları gibi yanıyordu. Düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyordum. Onları dinlemezsem olacakları gösteriyorlardı. Ne kadar kolay her şeyimi elimden alabileceklerini gösteriyorlardı. Bir parmak şaklatmasıyla

bana neler yapabileceklerini, asıl aklını yitirmenin nasıl bir his olduğunu gösteriyorlardı.

Arın konuşmadan önce Daren'e baktı çünkü ne kadarını bildiğinden emin değildi. Olmamalıydı çünkü Daren bu konuda hiçbir şey bilmiyordu ama Arın'ı gitmeye ikna etmek için Tanrıçaların beni ona meydan okumakla tehdit ettiğinden bahsetmek zorunda kalmıştım.

"Ne istiyorlar, yine aynı konu mu?" Yatakta yanıma oturup saçlarımı yüzümden çekti. Başımı iki yana salladım ve bir yalan daha söyledim.

Arın şimdi onların peşine düşerse Daren de peşinden gidecekti ve sadece Tanrıçaları değil, gerçekleri de bulacaklardı. Sakladığım her şey ortaya dökülecekti. Bir an için dökülsün istedim. Bir an, tam şimdi, burada ikisine de her şeyi olduğu gibi anlatmayı ve artık yapamıyorum demeyi istedim. O kadar çok istedim ki neredeyse söyleyecektim de.

"Gidip onlarla konuşacağım, yetti," dedi Daren. "Bunu ben başlattım, bitireceğim."

"Sadece korktum," diye elimi uzatarak durdurdum onu. Elim havada asılı kaldı. Daren önce elime sonra aramızda her geçen gün büyüyen boşluğa baktı. Parmaklarımı kendime çekip dizlerimin üzerinde birleştirdim.

"Bir şey yapmadılar," diye yalan söylemeye devam ettim. "Beni kendi taraflarına çekmek istiyorlar tabii." Yüzümü sildim ve sesimi kontrol etmeye çalıştım. "İçeriye girdiklerinde kapı kilitlendi ve bir daha açamadım, sanırım panikledim ve kilit sıkıştı. Kulpu zorlarken ellerim kapıya sürtündü..."

"Yalan söylüyorsun," dedi ikisi aynı anda.

"Yalan söylemiyorum!" Elimin tersiyle yeniden yüzümü sildim. "Dışarıya çıktığımı ve bizim bir şeylerin peşinde olduğumuzu düşünüyorlar. Beni yanlarına çekmek istiyorlar." Uyarıcı bir şekilde Arın'a baktım. Uygarlığı ima ettim. Arın'ı ikna edersem Daren bunun krallık meselesi olduğunu düşünüp peşini bırakacaktı. Ve Arın'ın sadece Daren'e sırlarımızı söylemediğimi ve bunu gizlemeye çalıştığımı düşünmesi yeterliydi.

"Şimdi kimin yüzünden?" diye Daren, Arın'a döndü. "Krallık yetmedi, diyarın peşine düştün. Diyar yetmedi uygarlık arayışına girdin. Onu kim tehlikeye atıyor?" Küçümseyici bir şekilde gülüp sırtını döndü.

Arın başka bir şey söyleyecekken ayağa kalktım.

"Kesin şunu!" diye bağırdım. Daren tekrar bize döndüğünde gölgeler odanın içinde hareketlendi. "Birbirinize olan hırsınıza beni alet etmeyin. Sen ona kızgınsın," dedim Arın'a. Önce Daren'e baktı sonra kabul etmeyerek başını salladı.

"Sen de ona kırgınsın," dedim Daren'e. Çenesi kasıldı, tekrar sırtını döndü ve hareket etme güdüsüyle birkaç adım attı. "Birbirinize değer veriyorsunuz ama yüzleşecek cesaretiniz yok. Konu ben değilim. Konu hiçbir zaman ben değildim."

Güneşin kızıl ışıkları nihayet açık pencereden içeriye süzüldü ve gölgeler dağıldı.

"El ele tutuşup neler yapabileceğinizin, ne kadar güçlü olduğunuzun farkında mısınız? Sürekli kavga etmeyi bırakırsanız diyar da bu kahrolası gezegen de ikinize de yeter ve birbirinizden vazgeçmek zorunda kalmazsınız!" Kapıya doğru yürürken, "Büyüyün artık!" diye bağırdım. "İkiniz de canıma yettiniz."

Kapıyı arkamdan çarptım. Birbirileri ile uğraşmaktan, birbirlerini suçlamaktan her şeye kör ve sağır olmuşlardı. Etraflarında dönen hiçbir şeyden haberleri yoktu. Benim ne halde olduğumdan bile haberleri yoktu.

Koridor boyunca yürüyüp merdivenlerden indim. Avluya gitmeyi düşünüyordum ama o kadar aşağı inemedim ve bir adım daha atamayacak gibi hissedince olduğum yere, basamağa çöktüm. Başımı tırabzana yaslayıp gözlerimi kapattım. Sakince nefes alıp vermeye odaklandım. Belki bir kapı belki bir pencere açığından içeriye giren rüzgâr tekrar üzerime tırmandı. Kapalı gözlerimin ardından o hissi anımsadım. Rüzgârla yeniden bir olabileceğimi sezdim. Ama asıl kapanına kısıldığım, kendimi boşluğa bırakmadan hemen önceki hisli.

Ölmeyeceğimi biliyordum. Oradan atladığımda ölmeyeceğimi bir şekilde biliyordum. Ama artık o kadar uzun yaşamayacağımı da

biliyordum. Takvime sahip değildim, günü ve zamanı bilmiyordum ama elimde çok fazla yaprak kalmadığını biliyordum.

Daha önce hiç ölümümü düşünmemiştim ama şimdi düşünüyordum.

Tanrıçalar öldürülmezdi, Tanrıçalar intihar ederdi ya da onları öldürecek o yola girerdi ve dönüşü olmazdı.

Derin, çok derin bir nefes aldım.

Bu defa gerçekten yolu kaybetmiştim.

Ya hepsi ya da hiçbirisin.

Ya hepsi ya da hiçbirisin.

Gözlerimi açtım.

Boş duvarla karşı karşıya geldim ve birkaç kelimenin kaç anlamı daha olabilir diye düşündüm.

Ya hepsi ya da hiçbirisin.

Artık ikiz alevi değildim. İkiz alevi olmadığım için hiçbir şeydim. İkiz alevi olmadığım için öldürülebilirdim.

"Su Vârisi," dedi basamaklardan çıkan Vera. Üzerime buzlu su dökülmüş gibi kendime geldim. Hepsi birbirinin içindeydi. Hepsi bir boşluğun içinde onun parçasıydı. Biri olmazsa diğerleri de olmazdı. Ya hepsi ya da hiçti.

"Seni uzun zamandır görmüyordum."

"Garip," dedim ayağa kalkarak. "Ben yenildiğin günü dün gibi hatırlarken, sen arenadaki zaferlerimi izliyorsun sanıyordum." Pantolonumun arkasını silkelerken gülme gereği duymadım.

"Yenilgi ve zafer anlayışlarımız birbirinden çok farklı," diye sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Elbette farklı," dedim. "Sen hiç zaferin tadına bakmadın, nereden bileceksin ki?" Kaşlarımı kaldırdım. Başta hikâyesini desteklemiştim, başta onun yöntemlerini onaylamasam da inançlarına saygı göstermiştim ama nihayetinde tekrar tekrar denemesine rağmen elinde hep bir demet başarısızlık vardı.

"Okkalı laflar, ne tatlı." Bir basamak daha çıkıp benimle aynı hizaya geldi. "Sana kötü olmakla ilgili söylediklerimi hatırlıyorsun." İfadesi duygusuzlaştı. "Arenada gördüğüm kızım, zaferlerin değil... Her gün kendini kötülüğe teslim edişin. Yüzünde kaybetmiş

birinin son günlerinin maskesi var. Bu aralar cehennem ateşi harlanıyor ve bu yalnızca çok büyük bir kötülük peyda olduğunda ya da bi can verirse olur."

"O halde gözüme görünmesen iyi edersin," dedim. "Duyduğuma göre cehennemi bile yakan yangınlar var."

"Seni uyardığımda beni dinlemeliydin." Gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı. "İkinci oğlum gibi." İğrenerek kaşlarım çattı. "Boşa giden çok başka enerjiye sahip çok başka bir güç."

"Beni Daren'le denk tutacak kadar aptal olma," diye uyardım onu. "Ben bir enerji değilim. Ben büyük bir enerji açığa çıktığında doğan sonucum. Eşi benzeri görülmemiş bir güç patlamasıyım."

"Daha önce de yedi ölümcül günahla işaretlenmişsin ama şimdi onları yaşıyorsun. Öfke ve kibir... Kaç günahı yazgına işledin? Her biri kaderin ağına işlenen ve yaşayacağın günleri kısaltan boncuklar. Seninki gibi bir güç kullanılmazsa çürütür ömrünü ve kokusunu dışarıdan bile alabiliyorum." Eteklerini sürüyerek yukarıya doğru basamakları tırmanmaya devam etti. Orada dikildim ve havayı koklamamak için kendimi zor tuttum.

Manipülasyon kraliçesine kanmayacaktım. Bugün zihnim yeterince kurcalanmıştı ve her şeyi tek seferde ortaya sermeyeceksem başkasının dürtmediğinden emin olmalıydım.

Yukarı çıkmak istemediğim için aşağı indim ve kendimi Hava Vârisi'nin odasının önünde buldum. Tekrar tekrar yüzümü silip saçlarımı topladım, üstüme başıma çeki düzen verip kapısını çaldım.

"Selam," dedi. "İçeri gelsene."

Yüzümün beni ele vereceğini sanıyordum ama yanılmıştım, asıl mesele Sonay'ın berbat görünen yüzüydü. İçeriye girip kapıyı kapattım ama kilitlemeye çekindim.

"Neyin var?" diye sordum.

Yatağa oturdu ve midesi bulanıyormuş gibi bir ifade takındı.

"Aynı şeyler."

Üzerinde savaş alanı için özenle hazırlanmış kıyafetler vardı. Siyah dar bir pantolon ve gül kurusu renginde salaş bir gömlek. Gömleği mücevher düğmeleri olan yüksek bel pantolonunun içine

sıkıştırmıştı. Dizlerine kadar uzanan siyah renk çizmeler giymişti. Saçları her zamanki gibi kusursuz bir şekilde tepesinde toplanmıştı. Sigili ışıldıyordu ve savaş alanına değil de gün arası davetine katılacakmış gibi makyajı tazeydi. Hava Vârisi her zaman olduğu gibi peri masalları prenseslerine benziyordu ama ne onlar gibi gülümsüyor ne de onlar gibi ışıldıyordu.

Yanına oturup "Sonay," dedim. "Sen bu kadar korkmazdın. Tamam, durum vahim ama sen gerçekten iyi görünmüyorsun."

Kararsızca yüzüme baktı. Çok yorgun ve allak bullak görünüyordu. Bir zamanlar aynaya baktığımda göründüğüm gibi, ne yapacağını bilmez haldeydi.

"Sana bir sır vereceğim," dedi. "Ama canın pahasına saklayacağına yemin et." Kelimeleri tutuk, bakışları bulutluydu.

Sözleri kedi gibi uyarılmama ve dikkatimi ona vermeme yetti. Hali tavrı iyi değildi. Bembeyaz kesilmişti. Çekimserliği, ağlayacakmış gibi gözlerini yaşartan isteksizliği tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Her neden bahsediyorsa gerçekten önemli olmalıydı.

"Hayır." İçgüdüsel bir korunma güdüsüyle başımı salladım. "Daha fazla sır istemiyorum. İnan bana bende yeterince var." Kaşlarımı çatarak pencereye döndüm.

"Nova..."

"Ciddiyim." Parmaklarımı yatağının ince bir işçilikle leylaklar işlendiği örtüsünde gezdirdim. "Sır saklamak iyi değildir." Terazim tek taraflı ağırlıktan kırılmak üzereydi, daha fazlasını taşıyamazdım.

"Başka kimseye güvenemem. Ne yapacağımı bilmiyorum." Alıngan bir tavırla elime uzandığında kaçındım.

"İşte kilit kelimeler!" Gözlerimi iyice açarak ayağa kalktım. "Ne yapacağını bilmediğin konular kesinlikle sıkıntılı olur. Sina'yı çağırmamı ister misin?" Kapıyı işaret ederek, "Siz birbirinizden bir şey gizlemezsiniz," diye hatırlattım.

"Ona söyleyemem çünkü yapabileceklerinden korkuyorum." Onu başımdan atmak istememe gocunarak o da ayaklandı.

"İşte başka kilit kelimeler..." Hem başımı hem ellerimi hayır anlamında sallamaya başladım. "Beladan başka bir şey getirmez.

Üzgünüm." Ayaklarım da gözlerim gibi kapıya yöneldi. Buraya belki biraz sohbet eder ve biraz kafam dağılır diye gelmiştim. Aklım zaten son anlarındaydı, yeterince sır saklıyordum ve başımdaki belaları düşünmek dahi istemiyordum.

"Nova!" Sessiz ama içli bir şekilde ağlamaya başladığında gözlerim irileşti. Daha önce onu ağlarken gördüğümü sanmıyordum ve ağladığında burnu kızarıyordu.

"Ah," diye inledim. Kapı kulpunu bırakarak tekrar ona döndüm ve elimle buyur dercesine işaret ettim. "Kahretsin. Tamam. Söyle Ne kadar kötü?"

Yarı öfkeli bakışlarıyla iç çekti ve elini karnına bastırdı.

"Hadi," dedim göz devirerek. "Hızlıca söyle."

"Nova..." Bir şeyi kaçırıyormuşum gibi imayla kirpiklerinin altından bana baktı.

"Sonay..." Başımı sorgular şekilde salladım.

"Bebek."

"Ne?"

"Bebek!"

"Ne bebeği?"

"Nova, bir bebeğim olacak!" Kaşlarıyla karnının üzerindeki elini işaret etti. Eline bakıp ne bebeği diye kafam iyice karışırken parçalar birleşti, kelimeler daha anlaşılır oldu ve idrak ettiğimde gözlerim kocaman açıldı. Kocaman. Yuvalarından çıkacakmış gibi.

"Sen, hamile misin?" Bu kelimeleri kullanmış olamazdım değil mi...

"Senden de bir şey kaçmıyor!" Lila renginde ipek bir mendille burnunu sildi.

"Gökyüzü aşkına..." Ellerimi ağzıma bastırdım. "Minik bir bulutun mu olacak?"

Gözleri hâlâ dolu dolu olmasına rağmen kıkırdaması odanın içinde yankılandı. "Öyle görünüyor."

"Gökyüzü aşkına..." diye tekrar ettim. "Ama anlamıyorum, bunu Sina'ya söylemen gerekmiyor mu?" Öne doğru birkaç adım atıp elimi ağzımdan çektim ve birileri duyabilir gibi fısıldadım. "Yoksa babası başka biri mi?"

Birisi duymuş gibi etrafına bakıp yüzünü buruşturdu. "Saçmalama aptal!" dedi. "Tabii ki Sina!"

"O halde neden sır saklıyoruz?" Ya da neden benden de saklamıyoruz...

"Şöyle bir etrafına baksan..." Tekrar karnını tutup kendini yatağa bıraktı. Yorgundu ve içine attıklarıyla birlikte çıkmaza girdiği her halinden belliydi. Dediğini yaparak etrafıma baktım. Duvarların arasındaydık. Arenadaydık. Ölümüne mücadelelerin içindeydik.

Gökyüzü aşkına...

"Bunu bildirmen gerekiyor," dedim. "Sonay bu şekilde birileriyle savaşamazsın."

"Söylersem ne olacak sanıyorsun?" Bunu zaten düşündüğü açıktı. "Bana nezaket mi gösterecekler?" Yapay bir şekilde başını salladı. "Aksine, herkes zayıf gördüğü için daha çok saldıracak ve savunmasız olduğumu bildikleri bir yere odaklanacaklar." Şimdi iki eliyle karnını tutuyor ve sanki orada biri varmış gibi ona bakıyordu. Ve gökyüzü aşkına! Orada biri vardı.

"En azından Sina'nın bilmeye hakkı var." Mantıklı düşünmeye çalışırken gerilimden yine parmaklarımla oynamaya başladım.

"Tabii." Soğuk bir şekilde güldü. "Beni buradan çıkarsın ya da burası yerle bir olsun diye."

"Sana söylemiştim, sonunda birimiz burayı yerle bir edecek." Odanın içinde bir o yana bir bu yana volta atarken başımı salladım.

"Yardımcı olmuyorsun!"

"Tamam," dedim. "Affedersin. Vay canına. Küçük bulut kümesi. Tebrik ederim..." Yeterince korkmuştu ve panik halindeydi, gerçekten durup mantıklı düşünmem ve yıldızlar aşkına destekleyici olmam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim." Bahar gibi bir gülümsemeyle bana baktı. Bir anlığına rahatlamış olmalıydı. Sırları paylaşmak, güvenerek birine anlatmak böyle hissettirirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Mutlu ve endişeli. Ona bir şey olacak diye korkuyorum." Başından beri neden bu kadar tedirgin olduğu şimdi anlaşılır hale gelmişti.

"Hâlâ havaya ulaşamıyor musun?"

"Ulaşıyorum," dedi mahcup bir şekilde bakarak etrafımızda bir rüzgâr yarattı. "Ama yine de korkuyorum."

"Artık ben de korkuyorum." Duvara yaslanıp başımı arkaya verdim. "Bu haber için Hava Sarayı'nda harika bir parti verirdiniz ve ben de çok leziz şeyler yerdim. Onun yerine buradayız." Artık sinirli hissediyordum. Bütün bunlar hiçbirimize reva değildi.

"Günlerdir gözüme uyku girmiyor." Ayağa kalkıp aynalı masasının önüne oturdu.

"Kim biliyor?" diye sordum.

"Sadece hekim. Şüphelendim ve doğru çıktı. Buraya geldiğimiz gün öğrendim." Birkaç malzeme alıp yarım yamalak gözyaşlarının izlerinden kurtulmaya başladı.

"Karnını koruyacak bir zırh bulmalıyız," diye sesli düşündüm.

"Parlak fikrin bu mu?" Kolunu oturduğu sandalyenin sırtına yaslayarak bana döndüğünde yüzünde alaycı bir sırıtış vardı.

"Zeki olan ben değilim!"

"Ayzer'e söylemeyeceğim!" Söz konusu bile değilmiş gibi yüzünü buruşturup tekrar aynaya döndü.

"Onu kastetmedim."

"Zeki olan dedin."

"Tamam," dedim. "Sakin olalım... Şu âna kadar Hava Krallığı'nın pek meraklısı çıkmadı, bundan sonra da böyle olacağını umalım. Sina'nın senin yerine geçmek için üç hakkı var. Ve başka bir düello gerekirse kavgalı gürültülü bir şey olmaması için seçimi senin yapman gerekli."

"Bunu atlatacağımızı mı düşünüyorsun?" Yüzümü okumak ister gibi tekrar bana döndü.

"Tabii ki atlatacağız." Kendimi de ikna etmeye çalışarak kararlı şekilde başımı salladım. "Minik bulut kümesine bir şey olmasına izin vermeyiz. Gerekirse senin için biraz ortalık karıştırırım."

"Nova..." Elinde fırça ve pudrayla ayağa kalktı. "Teşekkür ederim." Sıkıca bana sarıldığında fırçanın ucu enseme batsa da gülerek kollarımı onun etrafına doladım.

"Her şey iyi olacak," dedim ve buna inanmayı çok istedim. "Şimdi şu şeyi enseme saplamayı bırak."

Fark ettiğinde kıkırdayarak geriye çekildi. "Senin yüzüne ne oldu, neden hep pasaklı pasaklı dolaşıyorsun? Gel, seni de tazeleyelim." Beni çekiştirip sandalyeye oturtmasına izin verdim ve elime tutuşturduğu şeylerle yüzümü temizlemeye koyuldum.

Tanrıçaların tekliflerini kabul edersem düelloyu bitireceklerini söylediklerini anımsadım. Sonay haklıydı, bu duyulursa diğerleri için bir koz daha doğacaktı çünkü bebeği riske atmayacağını bilirlerdi. Ve şimdi bunu bile bile ben Sonay'ı ve minik bulut kümesini tehlikeye atmış olacaktım. O kadar köşeye sıkışmıştım ki artık üzerime üzerime gelen duvarlarla burun burunaydım.

Kapının çalınması ikimizin de düşüncelerini böldü. Sina diğer yandan seslendiğinde Sonay ağzımdan bir şey kaçırmamam için bana kaş göz yaptı ama yeterli bulmamış olacak, "Aşağıda buluşalım," dedi. "Nova yanımda ve hâlâ hazırlanıyoruz."

"Anlaşıldı," dedi Hava Lordu diğer taraftan güleç bir şekilde.

Uzaklaşmasını dinledikten sonra tekrar bana döndü ve "Sakın bir şey belli etme," diye uyardı.

Parmaklarımla ağzıma sahte bir fermuar çektim.

Sonay bir kez daha aynanın karşısına geçti ve son dokunuşlarını yaparak yeterince zaman öldürdü. Başıyla işaret ettiğinde çıkmak için ayaklandım.

"Keşke düelloları bitirmenin bir yolu olsa," diye mırıldandı kapısını kilitlerken.

"Her şeyin bir yolu vardır." Avluya inmek için dalgınca merdivene yöneldim. "Sadece bedelini ödemen gerekir."

"O ne demek öyle?" diye başını çevirdi ama çok ciddiye almadı, her zamanki abuk subuk laflarımdan biri olduğunu varsaydı.

"Birinden kurtulmayı çok istersin ve aslında onu öldürebilirsin ama katil olmayı göze almalısın. Bu demek."

Basamaklarda durup ciddi ciddi bana baktı. "Birini öldürmeyi mi düşünüyorsun?"

"Yürü..." Gülerek onu omuzlarından ittim. Her gün arenada yaptığımız bu değilmiş gibi sorması gerçekten gülmeme neden olmuştu. Sonay cidden Hava Sarayı'nın kıymetini bilmeliydi, onun

hâlâ bu kadar saf kalmasına izin veren diyarın en sakin ve huzurlu krallığının...

Avluya yürürken Daren'in oradan çıktığını ikimiz de gördük. Onu görmesem bile varlığı o kadar hissedilirdi ki muhakkak başımı çevirirdim. Ama kasıtlı bir şekilde oralı olmadan önüme bakıp dümdüz yürüdüm fakat bu, dirseğimden yakalayıp durdurmasına engel olmadı.

Eh, severdi yolumu kesmeleri.

"Sen devam et sarışın," dedi Sonay'a gevrek gevrek gülümseyerek.

Sonay omzuna düşen atkuyruğunu geriye savurup ona gıcık bir mimik yaptı ama söylediği gibi devam etti. Gidişini izlerken yakın temasımız yine canımı sıktı ve tutuşundan sıyrıldım. Gözleri usulca çektiğim koluma kaydı ve sonra hoşuna gitmemiş gibi gözlerime tırmandı.

"Ne saklıyorsun?" diye mırıldandı.

"Bunu soracak kişi değilsin." Varoluşu bir sır olan bir lordun biraz utanmasını beklerdiniz. Kollarımı hâlâ hissettiğim sıcaklığından kurtulmak için göğsümde kavuşturdum.

"Pekâlâ..." Anlaşılır manasında dudak büktü. "Arın neden bahsediyordu?" Beni iyice önüne çekip göz göze gelmemiz için resmen zorladı.

"Hangi konuda?" diye sorarak anlamazdan geldim ama elbette yemedi. Öyle mi dercesine kaşlarını kaldırdı ve sonra kötü bir taklit yaptı.

"Herkese aşkını ilan etti, bana itiraf etti."

Ne kadar istemesem de yüzüm düştü. Böylesi bir potu bu diyarda kıracak son kişinin Arın olduğunu sanırdınız.

"İki zıt kaynak birleştiğinde büyük bir enerji açığa çıkar..." Kelimeleri uzattım ve aynı anda ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımı salladım. "Bir enerji açığa çıkardık, hatırlıyorsun değil mi?" Ciddiyetsiz bir şekilde başımı salladım.

Durumu çok basit gösteren tavrıma olan hoşnutsuzluğu önce gözlerinden okundu. Yanlış bir şey söylememek için kendini tutarak dişlerini sıkması çenesindeki kemikleri iyice belirginleştirdi.

Eskiden epey eğlenceli biriydi ama bağ kopunca mizah anlayışını da yitirmişti. Şimdi her şeyin eğrisinin doğrusunun ne olduğunu bilen biri olmuştu.

Tam yanından geçip gitmeye niyetlenmiştim ki tekrar kolumu yakalayıp beni geriye çekti ve sabrını sınıyormuşum gibi kaşlarını çattı. "İtiraf derken ne demek istedi?"

"Bir şey demek istemedi," diye çektim kolumu. "Tek gecelik ilişkilerden haberi yok, lord olmakla fazla meşgul." Bu defa ciddi bir şekilde cevap verdim ve kolumu kurtarıp tekrar yürümeye koyuldum.

"Tek gecelik ilişki mi?" diye alay eder gibi sordu arkamdan ama durmadım ya da dönüp bakmadım.

"Sana çok yabancı değil, büyütme bu kadar," diye seslendim sadece.

Bir an içim ezildi. O bana tek gecelik ilişki olduğumu ima etse kahrolurdum. Çok kaba ve çok yersiz davrandığımı düşündüm ve yine dönüp bunu düzeltmek üzereyken vazgeçtim.

O geceden sonra, bağ koptuktan sonra benimle bu konuda konuşmamıştı. O gece orada bitmişti. O geceye güneş doğmuştu ve bir daha hiç hatırlanmamıştı.

Burada, odası hemen karşımdayken her gece onun kapısına gelen birbirinden farklı kadınları gözlerimle görmüştüm. Yetmemiş o prenses bozuntusuna bağın koptuğunu söylemişti. Hak ettiğinden daha nazik davranıyordum.

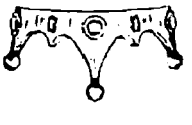

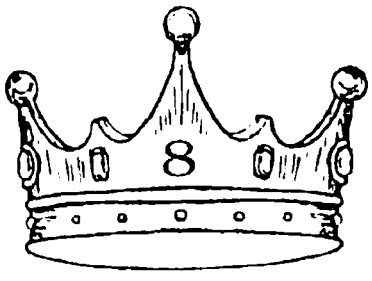

Bağlar ve Koparılanlar

Güneş duvarların üzerinden hepimizi yakıyordu. Bugün o kadar sıcaktı ki herkes biraz yağmur damlası için dönüp dönüp bize bakıyordu. Arın bundan haz alarak istifini bozmadan sadece olanları seyrediyordu. Otokontrolüne hayran olmamak elde değildi, hepimiz yer yer sıkıldığımızı açık ediyor, söyleniyor, ayaklanıyor, tepki gösteriyorduk ama Arın düellolar başladığı an yerine oturuyor ve sona erene kadar serinkanlılığını koruyordu.

"Tepe Kabilesi'nden Nera," diye kendini tanıttı. "Su Krallığı'ndan Nova'ya meydan okuyorum."

Bu hamle bütün seyircilerin hareketlenmesine neden oldu. Ne zaman Ayzer ve benim ismim duyulsa aynı şey oluyordu. Diyar bizi destekliyor ve sınırların ötesinden gelenler de yenileceğimiz ânı bekliyordu. Tribünlerde yeniden bahisler dönmeye başladı.

"Bu kabile ağır silahlarla savaşır," dedi Arın. "Yerine geçeyim."

Her krallığın üç kez birbirinin yerine geçme hakkı vardı ama Ayzer en çok meydana çıkan kişi olmasına rağmen bir kez bile hakkını kullanmamıştı ve ben de kullanmamaya kararlıydım. Hem şimdiye kadar çok iyi gitmiştim ve bugün gerçekten çok sıkılıyordum.

Oturduğum yerden ayaklarımın üzerine zıpladım. "Hayır," dedim kararlı bir şekilde gerinerek. "Bunu Tayga'ya borçluyum. Yapabilirim."

"Emin misin?" diye şüpheli bir şekilde sordu.

"Merak etmeyin Lordum, derslerimi hiç asmadım."

"Bir kez daha yenildiğini izletme bana." Bıyık altından gülüp kenara çekildi.

"Ah, ben de bunu hatırlamadığını sanıyordum ama deve kinine sahip olduğunu unutmuşum asıl!" Düelloların başında müsabakayı başlatmak için Ayzer ile yaptığımız ön gösterimdeki yenilgimden hiç bahsetmemişti ve gerçekten zaman aşımına uğradığını sanmıştım!

"Dikkatli ol." Elini gülümsemesini gizlemek için ağzına götürdükten sonra çitlerin ardına çıkmak için merdivenlere yöneldi.

Rakibim olan kadın alan seçmeyi bana bırakmıştı bu da nasıl oynayacağımızı seçmek istediği anlamına geliyordu. İlk çember olan en dar alan rakibi çizginin dışına atmak için kullanışlıydı ama bu aynı zamanda dezavantaj da olabiliyordu. En geniş olan alan çok zaman kaybettiriyordu bu yüzden, "İkinci çizgi," dedim ve alana doğru ilerlemeye koyuldum.

Her adımımda Tanrıçaların bakışlarının ağırlığını hissediyordum. Bir daha ne zaman karşıma çıkacaklarını bilmiyor olsam da her gün onlar için iyi bir gösteri yaptığıma emin oluyordum.

"Serbest dövüş," diye sanki büyük bir sürprizmiş gibi keyifle ve şimdi ne yapacaksın dercesine güldü. "Yumruk yumruğa."

Ah şu kabileler, her zaman yabani olmak zorundalardı.

"Satranç beklemiyordum ben de tatlım," diye yan yan bakarak gülümsedim.

Tayga ile ayrı İhram ile ayrı yeterince idman yapmıştım, tek sorun yumruklarımdaki henüz taze olan sıyrıklardı.

Birazcık acıyla baş edeceğiz Nova, sahne senin...

İlk hamleleri yapıp yorulan kişi ben olmayacaktım. Bir ayağımı öne attım, dizlerimi hafifçe kırdım, yumruklarımı doğru hizada kaldırdım ve bekledim. O oldukça atikti ve epey hareketli birine benziyordu. İlk yumruktan kaçınmak her zaman kolaydır ama birbiri ardına gelenlerden kaçınmak o kadar kolay değil.

Yakalayabilmek için bana vurmasına izin verdim, omzumu öne çıkararak yumruğunu karşıladım, sol elimle yumruğunu sıkıştırıp sağ dirseğimle kaburgasına vurdum. İki büklüm olduğunda saldırıya devam etmem gerekirdi ama hemen sona ermemesi için geri çekildim.

Alkış tufanı onu sinirlendirmişti, artık gülümsemiyordu ve daha da hırslanmıştı. Kamuma, yaranın hemen yanına sağlam bir tekme yediğimden sonra tekrar geri çekildim. Sınırların ötesinden gelenler ise Varisi ve ölüm ve yenilgi başlıklı naralar atmaya başlamıştı ve diğerleri de onlara karşılık veriyordu.

"Biliyor musun?" diye konuşmaya başladı ama ardı ardına yumruk sallamaya da devam ediyordu. "Abim senin krallığın tarafından öldürüldü."

"Bu bir onur olmalı!" Tekmesinden eğilerek kaçtım ve kamuma vurdum ama planlı bir harekette bulunmuştu, ayağımı yakalayıp ters döndürdü. Dengemi kaybederek yüzüstü yere düştüm. Burnum sızlıyordu ama kırılma sesi gelmemişti. Omurgamın üzerine dirseğini hızla çarpmasaydı burnumu kontrol edecek zamanım olacaktı, şimdi ise sinirim tepeme çıkmıştı.

Bütün gücümle sırtüstü dönebilmek için sol kolumu geriye savurdum, döndüğüm esnada ayağını tam göğsüme çarpmak üzereyken yakaladım. İyi kavrayamadığım için ayağını kurtardı ve hazır yerdeyken kaburgalarıma sağlam bir tekme attı.

"Bu da senin için onur olmalı!" Tekrar vurdu.

Artık tribünlerde birbirine giren sesleri duyamıyordum.

"Senin yüzünden o kadar söylenecek ki!" Dirseğimi ayak bileğine geçirdim. Anın günlerce nasıl sana vurmasına izin verirsin diye beynimi kemirecekti. Bacaklarımı birleştirdim ve eğilmek üzereyken sertçe göğsüne vurdum. Sendeledi ve geriye doğru düşecekken dengesini zorlukla sağladı. Tekrar ayağa kalkacak zamanı kazanmıştım.

Beni çizgiye doğru itecek kadar ardı ardına tekme savurmaya başladı, kaçmak için geriye çıkmak zorundaydım. Hareketleri çok hızlı ve çok seriydi. Boyu benden uzun olduğu için kolayca savuramıyordum. Artık çizginin ucuna geldiğimde yukarıda başarısız olacağımı anlayıp kendimi yere doğru kaydırdım, ayaklarımla bileklerine vurdum. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu, dizlerimi aynı anda kendime çekip doğrulurken saçlarımı yakaladı.

"Bunu yapmamalıydım," diye mırıldandım.

Saçlarımı çekiştirerek boynuma dirseğini geçirdi. Dirseği sorun değildi ama benim eşsiz beyaz saçlarıma dokunamazdı. Bel hizasın-

Ninova

daydım ve ani dönerek dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. Ayağa kalkarken saçlarımı kurtardım, dizimi karnına geçirdim. Tekrar vurdum. Kolay pes etmeyecek biriydi ama öylece vârisliğimi ona veremezdim, bu yüzden darbeleri üst üste vurmaya devam ettim. Tayga'nın öğrettiği gibi hassas sinir noktalarını hedef aldım ve dördüncü darbeden sonra belden yukarısı çizgisinin dışına yığıldı.

Kız küfürler savururken çanlar çaldı.

"Kazanan, Su Krallığı'ndan Nova."

Zar zor elimi sallayabildim ve seyircileri selamladım.

Kenardaki yerime doğru yürürken nefes nefeseydim ama daha canlı hissediyordum. Düşüncelerimle baş başa kalmaktansa günün her saatini bu arenada geçirmeyi tercih eder olmuştum.

"Tayga da seninle gurur duyardı." Arın beni kendine çekti ve kolunu etrafıma doladı. Taçlanan her zaferimiz onun için gereklilikti. Günler geçmesine rağmen kimse Arın'a meydan okumamıştı. Kaybettiğini görmek için en ön sırada bekliyorlardı ama kimse onu alt edebileceğine inanmıyordu. Bu bana çok şey öğretmişti.

"Özledim onu," diye fısıldadım. Her şeye rağmen, tüm şüphelere rağmen özledim onu. Erim'in sözlerinden sonra içim içimi yese de bu diyarda ihanetine inanmayacağım tek kişiydi Tayga. Sadece bir bildiği vardır, diyordum. Her zaman bir bildiği vardır.

"Biliyorum." Arın saçlarımın üzerinden öptü. Bu hissi Daren kadar o da iyi biliyordu. Ruh bağından ayrı düşmeyi. Adalia'yı ona Daren getirmişti ve İkarus'u Daren'e ben getirmiştim. Peki Tayga'yı kim döndürecekti?

"Düellolardan sonra ortaya çıkar mı?" diye sordum. Bunu herkese soruyordum ve artık yanıtları ezberlemiştim ama yine de soruyordum.

"Bilmiyorum ama öyle umuyorum."

"Ağaç Krallığı kabul edildiği için bir daha hiç görünmezse..." Göz ucuyla oturakların en sonunda, Ayzer'in yanında oturan Erim'e baktım. Artık o da resmi unvanını kazandığı için bizimle oturuyordu ama her zaman en sona geçiyor ve neyse ki bizimle ilgilenmiyordu.

"O kadim bir ruh, Ağaç Krallığı'nın bu diyarda var olduğu zamanlarda da onlardan çok önce de yaşıyordu. Yine dönecektir."

Ama ya orman ruhuna artık gerek yoksa... Onun yerine ben burada duruyorsam ve burada duracaksam.

"Yine de başka bir naguel avlamayı düşünmen gerekiyor," diye ekleyerek kasvetli düşüncelerimi dağıttı Arın.

"İstemiyorum." Olumsuz anlamda başımı iki yana salladım. Işık bekçileri arenayı hazırlarken çitin bu tarafında gergin bekleyiş, tribünlerin arasında ise heyecan vardı.

"Bağınız koptuysa, dönse dahi bunun ne anlama geleceğini bilmiyoruz."

"Sadakatsiz olduğumda seninle de bağım kopmuştu ama yeniden bağlandık." Konuşmayı sürdürürken niyetim bu değildi ama şimdi aklım kaybettiğim başka bir bağa kaymıştı.

"Aynı şey değil. Sadece lord ve vâris bağı tekrar ilmeklenecek kadar güçlüdür çünkü var oluştur." Kutsal bir kitaptan önemli bir alıntı gibi söylemişti bunu.

"Peki ikiz alev bağı?" diye sordum. "Hangisi daha güçlü, resmi olarak yani?" Etrafta yeterince gürültü olmasına ve ikimiz kenarda kalmamıza rağmen sesimi belli etmeden alçalttım.

"İkiz alev bağı enerjilerden ve hislerden dolayı daha yoğundur ama lord ve vâris bağı gibi değildir." Düşünürken hafifçe başını sallayıp dudak büktü. "Naguelinle olan bağa daha çok benzer."

"Kopabilir mi?" diye mırıldandım dikkatlice.

"İkiz alevini reddedenleri gördüm ama koparıldığını duymadım. Yoksa şimdiden ondan sıkıldın mı?" Yukarıdan bana bakarken gülüşünü gizlemedi.

"Sadece bağları anlamaya çalışıyorum." Ben de gülümseyerek karşılık verdim.

"O halde şöyle anlatayım. Daha önce naguelini azat edenleri gördüm. Daha önce ikiz alevini reddedenleri ya da yok sayanları, başkaları ile birlikte olanları gördüm. Ama daha önce lordunu ya da vârisini reddeden kimseyi ne gördüm ne de duydum." Kapıların açılmasını beklerken gözlerini arenaya kaçırdı ama asıl sebebini biliyordum.

"Ariana hariç," dedim gözlerimi üzerinden çekmeden.

"Ariana bağını reddetmedi, Ariana Evran'ı reddetti. Daren o

zaman bu kadar hevesli olsaydı..." Soğuk bir kinayeyle kaşlarını çattı.

"Onun suçu değil, Arın."

"Biliyorum..." İç çekti. "Ama öyle davranmak daha iyi hissettiriyor."

Aptallıklarına gülmeden edemedim.

"Hiç düşündün mü?" diye mırıldandım. "Onu geri getirme ihtimalini..."

"Kendi canı pahasına Evran'ı öldürmeyi seçtiyse bunu zaten görmüş olmalı. Böyle olması gerektiği içindir."

Bu bana başka bir düşünce daha verdi. Ariana görülere sahipti ve Ariana Evran'ı aradan çıkarıp Daren'i yeniden Ateş Lordu yapan kişi olmuştu. Göz ucuyla etrafıma bakındım ama Daren görüş alanımda değildi. Daha ileriyi görebilen herkes tek bir şey ima ediyordu; Daren Ateş Lordu olmalıydı.

Ve bütün evren onun için bir araya gelmiş de onu sırtından tahta itiyordu.

"Hava Krallığı'ndan Enola," diye öne çıktı biri. "Hava Krallığı'ndan Sina'ya meydan okuyorum."

Ah, bu ilkti. Hava Krallığı ilk kez kendi krallığından biriyle meydana çıkacaktı. Aynı krallıktan olanların düellosu nispeten daha eğlenceli oluyordu, unsurların parkurun etrafında dönmesi ve birbiriyle dans etmesini kılıçlardan daha keyifli buluyordum. Çitlerin yukarısına çıkıp yerlerimizi aldık. Kasıtlı bir şekilde Sonay'ı Arın ile ikimizin arasına oturttum. Birçok açıdan endişelendiğini biliyordum ama bu ilki yaşarken elinden tutmak istedim.

"Bunun için endişelenmen Sina'ya hakaret sayılır," diye takıldı Arın ona.

"Normalde endişelenmezdim ama o kim biliyor musunuz?" diye işaret etti Sonay. Merakla ona baktım. "Kasır'ı hatırlıyor musunuz? Onun abisi. Arın'ın ellerinde can vermişti hani."

Kaşlarımı kaldırdım. Elbette hatırlıyordum. Hava Krallığı'nın eski muhafızı. Diyara ilk geldiğim zamanlarımı zindan etmişti. Saygısızlıklarının da saldırılarının da arkası kesilmeyince Arın onu cezalandırmak suretiyle öldürmüştü.

"İntikam mı istiyor?" diye sordum.

"Köylerden birinde yaşıyorlar ve sürekli huzursuzluk çıkarıyorlardı. Onlardan kurtulmalıydık ama merhametli davrandık." Bu bir hataymış gibi dudakları gerginleşti.

"Yine de bana önemli görünmedi," dedim tüm samimiyetimle.

Ateş, su, toprak ve hava ile savaşırken lordları ve vârisleri yenmek neredeyse imkânsızdı. Buna yaklaşabilecek tek kişi olan Vera sırasını salmış ve o bile başarısız olmuştu. Bu özler hepimizin içinde yaşıyordu, diğerleri gibi onu öğrenmek zorunda değildik biz onunla doğmuştuk ve onunla yaşıyorduk bu yüzden ne kadar denk tutmaya çalışsalar da aynı olmazdı.

"Babası üstatlardan biri," dedi Daren. "Muhafızlar alelade ailelerden seçilmez. Ya soylu olur ya rütbeli asker ya da usta eğitmenlerden biri."

Sonay ile yer değiştirdiğimiz için ve Sina meydanda olduğu için onunla ilk kez yana yana denk gelmiştik. Yine de bizi dinliyor olmasına ve konuşmasına şaşırdım çünkü sohbetlerimize hiç katılmamıştı.

"Anladım," diye başımı salladım.

Ayaklarımı çitlere uzatarak dikkatimi Hava Lordu'na verdim, gayet iyi gidiyordu. En geniş alanı seçmeleri sürpriz olmadı ama estirdikleri rüzgârdan kaçınmak için kollarımı etrafıma dolamak zorunda kaldım. Gökyüzü griye döndü ve kara bulutlar dokunabilecekmişiz gibi aşağı çöktü.

Kasır'ın abisi hortumları kendi lehine kullanıyordu ama Hava Lordu rüzgârı nereden estireceğini çok iyi biliyordu. Beni asıl şaşırtan Sina'nın içinde yatan sahici bir öfke görmekti. Hareketleri sakin ya da beklediğim üzere dingin değildi. Gerçek bir fırtına gibi kasıp kavuruyordu. Öyle ki rüzgâr neredeyse görünür oldu. Arenanın içinde olup bitenin seyircileri etkilememesi için her zaman bir kalkan olurdu ama havayı bir şişenin içine koyamazdınız.

İkisi de el hareketlerini ustaca kullanıyorlardı. Neredeyse hiç yerlerinden kımıldamadılar. Hava Lordu'nun sadece sağ kolu öne doğru düz bir açıyla uzanmıştı ve parmaklarını birbirine yapıştırarak elini kullanıyordu. Diğeri iki eliyle birlikte havayı eğip büker-

ken Sina'nın parmak hareketleri yeterli geliyordu. Ne kadar denerse denesin Sina hiçbir darbe almadı. Elini yumruk yapar gibi sıktığında rakibi can çekişerek dizlerinin üzerine çöktü. Daha dikkatli baktığımda adamın nefes alamadığını gördüm. Hava Lordu oyun oynamayı bırakıp tek hamlede adamın soluğunu kesmişti. Ve zaferi ilan edildiğinde seyirciler arasında fısıltılar dolanmaya başlamıştı.

Hava Krallığı hiçbir zaman gücünü şiddet için kullanmazdı ve diyarın benmerkezci meselelerinden uzak kalırdı, sanırım bu yüzden hepimiz onların aslında ne kadar tehlikeli olabileceğini unutuyorduk.

İlk gün duvarları gördüğümüzde Arın'ın hissettiği her şeyi henüz hissediyordum. Bunun Su Krallığı'ndan olmamla ilgisi vardı, yerime sığamıyor ve taşıyordum. Bulduğum her fırsatta kendimi dışarıya atmak zorundaydım. Şelalelerden ve ormanın içinde özgürce geçirdiğim günlerden sonra kerpiç duvarlar arasında var olma mücadelesi her geçen gün zorlaşıyordu.

Yeniden kayıp uygarlık arayışı için sulara atılmadan önce zihnimi rahatlatmak için avluya inmiş ve tek başıma bir o yana bir bu yana yürüyordum. Hareket etme ihtiyacı karnımdaki kasılmaları rahatlatsa da asıl mesele kafamın içindeydi. Gerilim ve stres beni kavuruyordu. Günler ilerliyor ama ben hâlâ makul bir yol bulamıyordum. Sırların içinde tıpkı bu duvarların arasında olduğum gibi sığıntı halinde yaşıyordum. Gizlediklerimle birlikte tek başınalık da diken diken beynime batıp beni kemiriyordu.

Başım yere eğik, çizmelerimin ucuna dikkat kesilmiş halde avlunun el verdiği ölçüde duvarın sonuna kadar yürüdüm ve topuklarımın üzerinde dönüp aynı yolu tekrar yürümeye koyuldum. Gece sessiz ve ürkütücüydü. Hava sıcak olmasına rağmen içim titriyordu. Aklım son zamanlarda bana güven vermiyordu. Dayanamayacak ve her şeyi yerle bir edeceğim diye endişeleniyordum.

Tekrar dönüşümde çizmelerimin yanına bir çift çizme daha eklendi ve benim gibi senkronize bir şekilde adımlarıma eşlik etti. Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve ona baktım. Daren öylece

Ninova

önüne bakıp benimle birlikte bir o yana bir bu yana volta atıyordu. Bunu kaç dakikadır yaptığından emin değildim. Ben durunca benimle birlikte o da durdu ve bana bakabileceği şekilde hafifçe yan dönüp ellerini arkasında kenetledi.

"Bir şey mi söyleyeceksin?" diye mırıldandım kafam karışmış halde.

"Söylemem gerekiyor mu?" Sesi de ifadesi kadar serin ve sakindi.

"Ha?"

Gülümsedi. Gece yarısının pürüzsüzlüğü ince ince ruhuna işlenmişti ve hiç sırıtmıyordu. Karanlığa öyle kolay karışıyordu ki onu fark etmediğime şaşırmadım.

"Söylemem gerekiyorsa söyleyecek bir şey bulabilirim." Tane tane konuştu, durdu ve başını eğerek altını çizdi. "Eğer söylemem gerekiyorsa."

Yüzünü okumaya çalışırken altdudağımı ağzımın içine doğru kıvırdım. Günlerdir pek birbirimize denk gelmiyorduk. Aramızdaki boşluk ikimizi de hâlâ yutmadıysa eğer günbegün daha da açıldığından endişe ediyordum.

"Gerekmiyor," dedim sessizliğim garipleşmeye başlayınca. Gözlerinde belki uydurduğum belki de öyle olmasını umduğum bir ışık parıldadı. Sessizliğin içinde benimkinin aksine rahat nefes alıp verişi kulağıma rüzgâr sesi gibi çalınıyordu. Başını salladı ve tekrar önüne dönerken dudaklarını büzerek gülümsemesini bastırmaya çalıştığını düşünmeme neden oldu.

Yan yana sessizce yürümeye başladık. Varlığı biraz önce hissettiğim her şeyi sokağın bir köşesinde biriktirilmiş çöpleri yakan ateş gibi silip süpürdü.

Aramızda o kadar çok şey olmuştu ki en son ne için tartıştığımızı, neden ona kızgın olduğumu, kalbimin neye kırıldığını hatırlamıyordum. Ama böyle anlarda, nadiren yan yana geldiğimizde nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Çitlerin orada otururken, merdivenlerden inerken, ikimizden biri meydandan dönerken diğerinin yanından geçtiğinde... Oluşan yakınlık hep çok tanıdıktı. Sadece

yanımda oturuyor, yanımdan geçiyor ya da yanımda yürüyordu ve gökyüzü yeni bir renk daha alıyordu.

Sonra birbirimizin yanından geçip gidiyorduk. Bazen tek tük kelimelerle selamlaşarak. Bazen sadece bir hareketle. Bazen aramızdan başkaları geçiyordu ya da birileri diğerine sesleniyor hep araya giriyordu. O zaman tüm çiçekler soluyordu. O zaman yıldızlardan oluşan bahçem tarumar oluyordu.

"Bir şey merak ediyorum," dedi. O durunca ben de durup ona baktım. "Arın'a neden söylemedin? Bağın..." Yukarıdan bana bakarken ifadesi sertleşti, kelimeyi söylemek istemedi ya da gerçekliği benim her gün yüzleştiğim gibi onu da rahatsız etti. Yavaşça yutkundu ve "Koptuğunu," diyebildi.

Gece çökmek üzereydi, yüksek duvarlarla çevrili soğuk bir avluda başka kimse yoktu ve kimse bizi bölemezdi. O geceden sonra bununla ilgili ilk kez konuşacaktık.

Cevap vermek için biraz beklemem gerekmişti ama nihayetinde dürüst davranmaya karar verdim, birbirimizden sakındığımız tek şey her zaman dürüstlük olmamış mıydı?

"Kimseye söylemedim," dedim.

Uzun uzun yüzümü okudu, ne gördüğünü bilmiyordum, korktuğum ihtimaller yığını yüzünden artık onun yüzünü okuyamıyordum. Ateş Lordu Daren benim en sevdiğim manzaraymış, haberim yoktu. Her sabah uyanıp pencereden bakıyor ve onu görüyordum, ben var olmadan önce de oradaydı ve hep orada olacak sanıyordum. Bir gün pencereye çıkmıştım ve aramıza yüksek binalar girmişti. Artık görünmediğinde o manzarayı ne kadar sevdiğimi anlamıştım. Sonra yüksek dağlara bakmıştım uzun uzun ve bir gün o manzaranın üzerine de binalar inşa edeceklerini anlamıştım. Bu yüzden ben artık ona bakamıyordum, göz göze gelmemeye dayanabilirdim ama bir gün artık orada olmadığını da göreceğim diye korkuyordum.

Nefes alıp verişi duyulabilir şekilde düzensizleşti. "Ben de kimseye söylemedim," dedi.

Bir yere geç kalırsınız ve hiç istemeden birini bekletirsiniz ve özür dilediğinizde o kişi ben de şimdi geldim der, öyle bir ifadesi

vardı. Ya da bir şeyi yetiştiremediğiniz için üzgünsünüzdür ve diğeri ben de yetiştiremedim der; tek başına olmadığınız için rahatlarsınız. Yetersiz hissedersiniz ve yapamadım diye itiraf etmek zorunda kalırsınız ve biri ben de yapamadım der. Yetersizlik hissi artık acı verici olmaz.

"Kimseye söylemedin mi?" diye tekrar ettim istediğimden daha kinayeli bir şekilde. Hislerim çalkantılıydı. Serin gece, yerini, kaşlarımın çatmama neden olacak kadar nemli bir sıcak akşam üzerine bıraktı.

Tekrar konuşurken çenesi çok gergindi. "Herkese vermek istediğim bir müjde değildi."

"Ne?" dedim dalga geçiyormuş gibi göz devirerek ama dalga geçmiyordu, bu benim soluklarımı yavaşlattı. "Ama..." Kendi kendime fısıldadım. "Sen kurtuldun, yani her şeyden." Ses tonum, gözlerim, varlığım altında *nasıl olur* gizli bir soru işaretine dönüştü.

"Neden kurtuldum?" Ona etrafımızda kırmızı renkli sincaplar uçuyor demişim gibi gözleri sorgularcasına etrafta dolandı.

"Her şeyden. Benden. Benim yüzümden olanlardan. Olacaklardan."

"Ağırlığından evet," dedi alelade bir rahatlıkla. "Kendisinden kurtulmak istediğim yoktu."

"Şaka mı yapıyorsun?" Hah dercesine gözlerim irileşti. Etrafıma bakındım, sadece bir ihtiyaçla bakındım. Derin bir nefes aldım. Bununla şimdi yüzleşmek istemedim. Şu anda birbirimizi çok yanlış anlamış olmak istemedim.

Başını yana yatırdı. "Ne sanıyordun?"

Ne mi sanıyordum? Ne mi sanıyordum! Elimi üzerimdeki bluzun yakasından içeriye sokup sıkışan göğsümü rahatlatmaya çalıştım. "Rahatladığını," dedim bariz bir şeymiş gibi kaşlarımı kaldırarak.

Gözleri önce ellerimi takip etti ve birkaç saniye boynumda oyalandı. Yeniden gözlerime baktığında hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"Rahatlayan sensin."

Sinirle yüzümdeki şaşkın ifadeyi sildim. "Faina," dedim bayat bir şekilde göz kırparak. "O biliyor. Kimseye söylemediysen nasıl bilebilir?"

Ninova

Kendimden emin bir şekilde başımı iki yana salladı. "Mümkün değil."

"Başbaşayız mümkün. Karşımı dikildi ve artık senin yanında olmasının beni ilgilendirmediğini söyledi." Başımı çevirdim, kollarını savunmasız bir şekilde iki yanına düştü.

"Ateş Krallığı'nda herkes senin Arın'ı seçip bana posta koyduğunu konuşuyor. Bundan bahsediyordur."

"Ne?" Tekrar ona baktığımda benim aksime yaşırmış görünmüyordu. Belki biraz yorgun görünüyordu. Hayır. Kuşkularım yüzünden kırgın hali vardı.

"Kimseye söylemedim," dedi kesin bir tavırla.

Hiçbir şey söyleyemedim ve orada öylece kaldım. Panikledim çünkü içten içe biliyordum, kalbimde biliyordum. Sadece izin veriyor, yanlış anlamalara müsaade ediyordum. Konuşmaktan sakınıyordum çünkü konuşmaya başladığımız zaman o ya da bu şekilde cevaplayamayacağımız sorulara varacaktık.

"Her neyse." Yere bakarak omuz silktim. "Bir önemi yok. Bunu konuşmamız çok anlamsız ve benim düşünmem gereken şeyler var." Şu an bunu yapamazdım. Şu an onunla birçok konuda yüzleşemezdim. Şu an ne hissettiğini, gerçekten ne hissettiğini, nelerin değiştiğini öğrenemezdim. Şu an onun yüzüne bakamazdım.

Dudakları gerildi, şimdi aklından geçenleri okuyabiliyordum. Öfkeliydi. Şu an bunu yaptığım için, şu an aramıza bir mesafe koyduğum için çok öfkeliydi. Döndü ve kapıya doğru birkaç adım attı, eşiğe yaklaştığında tekrar döndü.

"Benim için saklamak zorunda değilsin," dedi. "İstersen eğer Arın'a söyleyebilirsin." Geri geri yürümeye devam etti. "Herkese söyleyebilirsin. Artık seni çekiştirip duran bir bağ yüzünden iraden dışında bir durumda kalmak zorunda da değilsin." Yeniden sırtını döndü.

Kollarımı göğsümde birbirine kavuşturdum. O anlardan biriydi. Birinin bir şey yapması gereken anlardan biri... Ama yapmadım. Aramıza binalar girmesine bir kez daha izin verdim.

"Mecbur değilsin de demiştin."

Durdu, yavaşça döndü ve gözlerimiz karanlığın içinde birbirine kenetlendi. Onunla göz göze gelmek en soğuk gecede en sevdiğin

kişiye sıkıca sarılmaya benziyordu. Gözlerinin mavisi deniz kenarında tüten sıcak yaz gecelerini özletiyordu. Bakışlarının hapsinde olmak dağılan sisin ardından çayırların üzerinde narince kanat çırpan renkli kelebekler gibi hissettiriyordu.

"Ne dedin?" Soru değildi, inanamamaktı.

Âşık mı olacağım sana ben?

Mecbur değilsin.

Aklımda tutarım.

"Seni duydum," dedi bir adım bana doğru gelerek.

"Duymuyorsun." Acı içinde mırıldandım ama hafifçe gülümsemeyi başardım.

"Neden benden sakladığın çok şey varmış gibi hissediyorum?"

Bir şey söylemedim.

"Nova," dedi öfkesini bastırmak için gayret ederek. "Bir gün benim iyiliğim için benden uzak durman gerekirse bunun benim için iyilik olmadığını hatırla, olur mu?"

Kar tanelerini izlemek binlerce elması avuçlarında tutabilecekmişsin gibi hissettirir. Yaklaşmak ve dokunmak istersin. Soğukluğuna katlanabileceğini düşünürsün. Parlar ve parıltı seni buz gibi gecelerde bile evinden çıkarıp kendine çeker. Ama yapamazsın. Bazı soğuklara ve soğukluklara katlanamazsın.

Elmas gibi parlayan kar tanelerinin ışığı sıcaktan yoksundur Ateş Lordu, güneş ışıklarına benzer mi sandın? Hâlâ eriyen kar taneleri sıcağı vaat eder, baharı çağırır sanıyorsun. Bazı ülkelere hiç yaz gelmez, yine yanılıyorsun.

"Ödediğin bedeller yetmedi mi?" diye sesli düşündüm.

Hiç görmemiş birine göstermek uğruna avucunun içinde sımsıkı tuttuğu kar tanesi, kilometrelerce koştuktan sonra erimiş gibi gülümsedi.

"Seni kaybettiğim gece kazandığım kanatlarım yük oldular bana."

Tırnakları avuçlarını kanatsa da sımsıkı tutmaktan vazgeçmediği eli yanına düştü şimdi, kar tanesinden geriye kalan birkaç damla parmaklarından yere dökülüyor.

Yetişememek böyle hissettiriyor.

Şimdi o su damlalarının aslında bir kar tanesi olduğunu anlat inandırabilirsen.

Bana olan hisleri Ateş Lordu'nun parmaklarının arasında sıkıca tuttuğu kar tanesiydi, yüz yıl boyunca avucunun içinde saklamıştı ve eriyen kar tanesi parmaklarından akıyordu ama o yumruğunu açmadığı için avucunda hâlâ bir kar tanesi var sanıyordu. Kar tanesinin erdiğini anlamadın ama ateş olduğunu da mı unuttun?

O bana yaklaştığında, o bana baktığında, o benimle böyle konuştuğunda böyle hissediyordum. Eriyordum ama görmüyordu. O kadar sıkı tutuyordu ki kıvılcım parlıyordu. Beni eriten sıcacık bir kıvılcım. Belki de kaybettiğim ateş beni korur, tutuşmam sanıyordu.

Kaybettiğim ateş...

Tutuşmaya başlıyordu...

Düşünceler birden akın etti ve kelimeler yan yana gelip parçaları eşleştirmemi sağladı. Her şey enerjilerden ibaretti. Ateş, hava, su, toprak boşluktan meydana gelen elementlerdi. İkiz alevi bağı kopmuş olabilir ama ben hâlâ boşluğu içimde taşıyorum, enerjiyi açığa çıkarmam gerekiyor. Sadece bir kıvılcım yaratmam gerekiyor. Bunu nasıl düşünemedim... Bulamıyordum çünkü suyun içinde tek başıma bir damla arıyordum. Göremiyordum çünkü ateşi kaybetmiştim...

"Daren," dedim birden.

Ona doğru birkaç adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Düşünürsem yapamazdım bu yüzden düşünmedim, omuzlarına tutundum, parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Bir aydınlanma ânıydı. Karanlık, küçücük bir kıvılcımla aydınlanmıştı. Görünmez bir el ruhumu köşe bucak aramış ve kilitli kapıların ardındaki yangına uzanmıştı. Öpücük kısa sürede başımı döndürdü ve nahoş bir etki bıraktı. İçimdeki soğukluk kırıldı ve yerini alev alev bir enerji aldı.

Geriye çekildiğimde göz göze geldik ve bir şey söylemem gerektiğini düşündüm.

"Sadece merak ettim," dedim. "Senlik bir şey yok. Havalara girme yani." Onu öpmek her zaman baş döndürücü olsa da olup bitenlerin üzerini küçük anlarla kapatmayı bırakmıştım.

"Neyi merak ettin?" Sersemlemiş halde yüzünü buruşturdu.

"Bağ koptuktan sonra nasıl hissettireceğini."

"Nasıl hissettirdi?"

"O da seni ilgilendirmiyor." Gülümseyerek geri geri yürümeye koyuldum ve yüzünde karanlık bir ifade belirdiğinde oradan ayrıldım. Kaçtım demek daha doğru olurdu. Merdivenleri çıkarken düşüncelerim karman çorman olmuştu. Öpücük aklımı başımdan alıyordu, nasıl olmasındı?

Aynı hissettiriyor iblisler lordu, aynı. Benim için hep aynı.

Tamam, dikkatini topla. Muhtemelen uzun sürmeyecekti, enerjisi hâlâ benim içimde yüzüyorken bedenledim.

Gökyüzünden aşağı atlamış gibi suyun derinliklerine düştüm. Deniz fenerinin yakınlarında, karanlığın içindeydim şimdi. Hiçlikteydim ve boşluk olmam gerektiğinin bilincindeydim. Suyun içinde, denizin dibine doğru birkaç kez döndükten sonra hareket etmeyi bıraktım. Gözlerimi kapattım ve kendi bilincimin dışına çıkabilmek için odaklandım. Enerjinin dolaşımını hissetmek için zihnimi serbest bıraktım. Hepsi çok küçük, milimetrik hareketlerdi. Çok hızlı kanat çırpan sinek kuşlarına benziyorlardı.

Hissediyordum. Damarlarımda geziyordu. Suyun bir parçasıydım ama içimde küçük bir parça da olsa ateş mum ışığı gibi kıvrılıyordu. Nefesimi serbest bıraktım.

Sana yolu gösteririm.

Gözlerimi açtım. Su baloncuklarını gördüm, dudaklarımdan yukarıya doğru yükseliyorlardı... Suyun altında yıldızların parıldadığını gördüm. Bana bir yol haritası çıkardılar ve kulağıma çok ama çok uzaktan gelen bir şarkı ilişti. Bana seslenen beni çağıran sesler ne benimle aynı zamana ne de aynı frekansa aitti. Mırıldanmalara benziyor ve uykuyu çağırıyorlardı.

Yüzmeye başladım, yıldızlara bakarak yüzmeye, yolumu ve yönümü bulmaya çalıştım. Nefes almama gerek yoktu, suya karıştığımda bir su damlasıydım ben de. Derine, daha da derine gittim ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım içimdeki ateş yittiğinde yıldızlar da söndü ve bir kez daha yolumu kaybettim.

İvme beni yukarıya doğru attığında bunca zaman sonra ilk kez bir hareket yakaladığımı biliyordum. Suyun yüzeyine çıktığımda derin bir soluk aldım ve kıkırdadım.

Artık nasıl bulacağımı biliyordum.

Yollar yine Daren'e çıkıyor, gökyüzü yine bizi bir araya getiriyordu.

Ben aradığım için buluyordum ama aramayan birine nasıl yazgımızı gösterecektim?

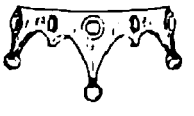

Ninova

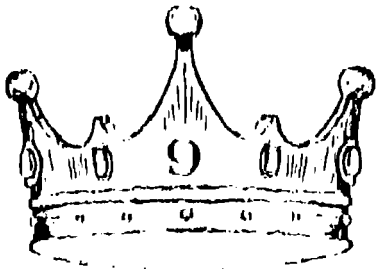

Ortaya Dökülenler ve Açığa Çıkanlar

Gece o kadar sıcak geçmişti ki sürekli uyanıp durmuş ve nihayetinde pes etmiştim. Buz gibi duşun ardından tulumları ve pantolonları kenara attım. Akrep Birliği üniformalarını andıran iki parçalı kıyafetleri giymeye başladım. Kobalt mavi rengi takımın eteği özel tasarımdı. İçinde incecik, hareket etmeyi kolaylaştıran ve üzerime oturan gizli şortu vardı. Üst parçası dilediğinizde miğfer de oturtabileceğiniz şekilde kısa kollu esnek bir kumaştan yapılsa da kalıplı duruyordu. Ayaklarıma yok gibi hissettiren, ayağımın üzerinden ve bileklerimden şeritler geçen kahverengi sandaletlerimi giyindim. Saçlarımı tepede sıkıca topladım ve atkuyruğunu ördüm.

Hareket etmek bile böylesi sıcakta işkence gibiydi. Ellerimle yüzümü yelleyip yine de üstünkörü makyajımı tamamladım.

Dün gece Arın'ın sırasıydı bu yüzden şelalelerden gelecek yiyecekler için epey hevesli şekilde merdivenleri inmeye koyuldum. Onunla üçüncü katın basamaklarında karşılaştık.

"Çok hoş görünüyorsun," diye gülümsedi.

"Sen de," diye çabucak selamlaşma faslını geçtim ve ellerimi uzattım. "Ganimetleri görelim Lordum."

"Epeydir yemekler konusunda bu kadar heyecanlanmıyordun." Bana paketi uzatırken onun da ruh halinin keyifli olduğunu fark ettim. Birlikte avluya indik. Arın her zaman çok az uyurdu, ben de her zamankinden erken uyanmıştım bu yüzden avluda kimse

olmamasına şaşırmadım. Gölgelik yerdeki masaya oturup Lala'nın gönderdiği yiyecekleri iştahla yemeye koyuldum.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordum. Kendi sıramı uygarlığı arayarak kullandığım için düellolar başladığından beri şelalelere hiç gidememiştim.

"Kabileler rahat durmuyor." Rahatsızca yan dönerek duvara yaslandı. "Ama sorun yok, her şey kontrol altında." Ve Arın için asıl önemli olan da buydu. Kontrol.

"Ne istiyorlar ki?" diye mırıldandım. Orası saray değildi ve ele geçirecek bir şey yok sayılırdı. Su Krallığı alfinlerini geçmek ise öylece yapabileceğiniz bir şey değildi. Bu, tarihte bir kez olmuştu ve bunun için üç krallığın el ele verip, Tanrıça yardımı almaları ve göğün tüm nimetlerini kullanmaları gerekmişti.

"Beklediğim bir durum." Yine de gözlerinde karmaşık ve küçümseyici düşünceleri seçebiliyordum. "Bu tür etkinlikler hep fırsat olarak görünür. Bazı müritler diyarın dört bir yanında lordlar ve vârisler aleyhine vaazlar veriyor. Tanrıçaların kutsal bilgeliğine sığınıp yalancı liderlerinizi terk edin alt mesajı olan vaazlar."

"Kaleyi içten fethetmeye çalışıyorlar yani." Çabalarına dudak büktüm. "İşe yarıyor mu?"

"Su Krallığı'nda yaramaz." Kendini beğenmiş bir şekilde güldü ama imalı bakışlarımı görünce savunmaya geçti. "Bu benimle ilgili demiyorum," dedi bacak bacak üstüne atıp. "Topluluğumuz kendini zincirin en üst halkası olarak görür. Yaratılış başında su vardı. Bu yüzden Su Krallığı en başından beri hiçbir zaman Tanrıçaları saymadı."

"Biri hariç," diye düzelttim. Gökyüzü Tanrıçası Gela krallığımızda seviliyor ve sayılıyordu. Lala bana onun sık sık yeryüzüne indiğinde Su Krallığı'nı ziyaret ettiğini anlatmıştı. Bu yüzden benim Gökyüzü Vârisi olmam kabul görüyordu.

"Gela gökyüzü kanını taşıyordu, diğerleri gibi sonradan alınabilen bir rütbeye sahip değildi," diye açıkladı Arın. "Bu yüzden elbette onu sayıyoruz. Su Krallığı bile gökyüzünün önünde eğilir."

Elimdeki üzüm salkımından bir taneyi ağzıma attım ve ağzımın içinde çevirmeye başladım. Ya yine yanılıyorsam ya gökyüzü tanrıçasının kızı olduğumu öğrenmeleri sandığım gibi bir sonuç doğur-

Ninova

maz, onlar için hiçbir şey değiştirmezse? Bunca yalnızlığı boşa mı çekiyordum?

"Gela'nın Yıldız Okuyan ile sık sık görüştüğünü duymuştum." Üzümü gereğinden uzun çiğnedim.

"Aynı dili konuşuyorlardı," dedi Arın.

"Fazla yakın olduklarını duymuştum." Yapay bir şekilde bir şey ima edercesine gülümsedim. Bu onun küçük bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Lala ile dedikodu mu yapıyorsunuz?" diye ayıpladı beni. Omuz silktim. "Herkes romantik hikâyeler hayal etmeyi sever, Nova," diyerek geri püskürttü.

"Kulağa peri masalı gibi geldiğini inkâr edemezsin," dedim başka bir üzüm tanesini evirip çevirirken. "Yıldız Okuyucu ve Gökyüzü Tanrıçası..." Etkilenmiş gibi başımı salladım. "Bir çocukları olduğunu düşünsene, hayal ötesi olmaz mıydı?"

"Olmazdı." Çok hızlı cevap vermesi içgüdüsel olarak dikleşmeme neden oldu. "Bazı kalpler birleşmemeli ki bazı akıllar uyanmamalı. Öylesi bir çocuk büyüdüğünde kontrol edilemez."

"Lanetli olduğu için mi?"

"Hayır." Kuşkuyla bana doğru döndü. "Bu Daren ve seninle mi ilgili?" diye sordu.

"Ne?" dedim. Üzüm boğazımda kaldı ve hafifçe öksürdüm. "Nereden çıktı bu?"

"Ateş ve Su melezi."

"Aklımdan bile geçmemişti!" Mendille ağzımı silerken ters ters ona baktım. Sonra gözlerimi kocaman açtım. "Bir yerlerde gizli bir çocuğun yok değil mi?" Ona doğru eğildim. "Sen İlmek'e gittiğinde Ariana hamileymiş ve çocuğu saklayarak büyütmüş ve artık biliyorsun! Kim o?"

"Yok artık!" diye dehşete kapılmakla gülmek arasında kaldı. "Hayal gücün bugün sınır tanımıyor Nova!"

"Gece çok iyi uyuyamadım." Mataradan biraz su içerken ben de gülmeye başladım. Bambaşka bir noktaya değinmek ve olası sonuçlarını öğrenmek istemiştim ama ağzımın payını almıştım. Ateş ve Su melezi mi? Gökyüzü aşkına...

Erim ve Ayzer avluya girdiğinde matarayı dudaklarımdan uzaklaştırıp hafifçe başımı eğerek üstünkörü selamlarına karşılık verdim. Matarayı kapatırken Arın her zamanki ifadesini takınmıştı bile.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bana. "Her seferinde seni hafife alıyorum, düellolarda beklediğimin üzerinde bir performans gösteriyorsun."

"Kırıp dökmeye alıştım sanırım." Masanın üzerinden ona doğru eğildim. "Aslında bana da çok kolay gelmeye başladı. Daha kıyasıya mücadeleler olacağını sanıyordum."

Bu onu güldürdü.

"Daha yeni başladık," dedi. Ki o henüz başlamamıştı, bir kez bile arenaya çıkmadı. "Psikolojik olarak kalkanlarımızı kırmaya çalışıyorlar. Döngü tekrar ettikçe bıkkınlıklar başlayacak ve o zaman her şey daha karanlık bir hal alacak."

Dudağımı büzerek başımı salladım. Hakkı vardı. Geride bıraktığımız iki haftanın ardından her şey psikolojik bir mücadeleye dönmüştü. Resmen sinir harbindeydik. Bir döngüye sıkışmıştık ve başka hiçbir işimiz yok gibi tekrar ediyorduk. Kabileler şansını deniyordu. Biz hiç yenilmiyorduk ama yoruluyorduk ve herkes bıkkınlık emareleri göstermeye başlamıştı.

"Seninle konuşmamız gerekiyor."

Sese doğru döndüğümde Erim avluda bizim oturduğumuz yere doğru geliyordu ve pek de hoş olmayan bir tavrı vardı.

"Gereklilik derken ne kastettiğini açmak ister misin?" diye onu ikaz etti Arın. Çünkü rica etmemişti ve haddini bilse iyi olurdu.

"Bu Nova ile benim aramda," dedi Erim. Son zamanlarda her köşeden beni seyreden düşmanca bakışları nihayet onu ayaklarıma getirmiş olmalıydı. Ceni ve Ugün'ün ona ne yaptığını bilmiyordum ve Arın'ın öğrenmesini kesinlikle istemiyordum. Bu yüzden ayağa kalktım.

"Konuş bakalım." Diğer köşede Ayzer oturduğu ve o da bizi izlediği için avlunun orta tarafında kalan duvara yaslandım. Sessiz olmayı becerirse ne Arın ne de Ayzer bizi duyabilirdi.

"Defterim nerede?" diye soludu.

Ona şöyle bir baktım. Artık karşımda daha önce görmediğim biri duruyordu. Onu ilk tanıdığım zamanlardaki tatlı ve nazik çocuğun gözleri hırslı bir lordun yolunu kaybetmiş bakışlarını almıştı. Şirin buklelere sahip saçları geriye doğru taranmış ona sert bir ifade kazandırmıştı. Mütevazı kıyafetlerinin yerini resmi üniforma almıştı. Giysileri ile birlikte tavrı ve duruşu bile değişmişti.

"Ne defteri?" diye mırıldandım.

"Bilmezden gelme." Lakayt bir şekilde güldü. "Bana ne yaptın, kim yaptı bilmiyorum ama bu yanına kalmayacak."

"Yanlış mı anlıyorum, yoksa sen ben tehdit mi ediyorsun?" diye merak içinde sordum.

İyice yanıma yanaşıp üstten üstten bakmaya koyuldu. "Defteri bana geri vereceksin."

Parçaları birleştirince gülümsemeden edemedim. "Tabii ya!" dedim. "Tayga gittiğinde bildikleri de onunla gitti ama öncesinde sen her şeyi yazıyordun değil mi? Şu deri kılıflı defterin. Sürekli ona bir şeyler karalardın." Hayretle güldüm. "Daha sonrası için hakkın olmayan bilgileri yazıyordun. Bu şekilde öğrendin."

"Kes sesini!" dedi kaşlarını kaldırarak. "Lanetlenmeyi hak etmedik! Dört ayaklı bir sürüngenin içine hapsedilmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Ağzını topla yoksa ben toplarım," diye uyardım.

"O bilgileri sadece defterde tuttuğumu mu sanıyorsun?" diye küstah bir şekilde diklendi. "Öylesi önemli bilgileri riske atar mıyım?"

"Madem öyle neden defter defter diye vaktimi alıyorsun?" Tek kaşımı kaldırıp kendimden emin bir karşılık verdim. Ugün ve Ceni yarım yamalak iş yapmazdı. Tamamen blöf yapıyordu, hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Çaldın!" dedi ve bir anda kolumu tutup beni duvara yasladı. Diğer elimi havaya kaldırıp Arın'a her şey yolunda dedim. Onun dahil olmasını istemiyordum.

Tekrar gülümsedim.

"Senin aksine ben senden hiçbir şey çalmadım. Defterden de haberim yok. Git kim çaldıysa onun yakasına yapış."

"Aklımla oynadın!" Daha ileriye gitti. "Seninle ilgili yanlış olan bir şeyler olduğunu biliyorum ve ne olduğunu da bulacağım."

Kolunu itip elinden kurtuldum. "Son kez söylüyorum," diye işaretparmağımı ona doğru kaldırdım. "Kendi iyiliğin için benden uzak dur. Gerçekten sabrımı sınıyorsun."

Belinden hançerini çekip beni duvara, hançeri de boğazıma yasladı. Yeniyeşil gözleri resmen içinde zehir dolaşıyormuş gibi sararmıştı. Bakışları eskiden tanıdığım ona ya da yaşayan bir canlıya ait değil gibiydi.

"Aklımla oynuyorsun!" Kelimeleri zorlukla bir araya getirdi. Her harf diline dolanıyordu.

"Erim!" diye ayaklandı Ayzer. "Ne yapıyorsun, kes şunu!"

Göz ucuyla Arın'a baktım. Hâlâ orada oturuyordu ama büyük bir dikkatle izliyordu.

"Onun..." Başını çevirdi. "Onun nasıl biri olduğunu kimse bilmiyor," dedi Ayzer'e. Başını bir o yana bir bu yana çevirip duruyordu. Gözlerini açıp kapatıyordu. Hareketleri normal değildi. "Tanrıçalarla çalışıyor."

Ayzer bana baktı ama soğukkanlılığını korudu.

"Bırak onu," dedi Erim'e. Bıçak tenime biraz daha yaslandı. Canım sıkılmaya başlamıştı.

"Söyle!" diye bağırdı bana doğru dönerek. "Onlara neler yaptığım söyle. Onlara kim olduğunu söyle!"

"Biliyorsan sen söyle," dedim rahat bir tavırla.

Bıçağı biraz daha boğazıma yasladı, yutkunduğum an deriyi kesecekti.

Sina ve Sonay ile birlikte Daren de içeriye girdi. Üçünün de bir süredir orada olduğunu doğrudan Arın'ın yanına geçmelerinden anladım. Arın onlara müdahale etmeyin demiş olmalıydı çünkü ben de ona elimle aynısını söylemiştim. Daren masaya yaslandı ve film seyreder gibi seyretmeye koyuldu.

"Bir şey yapsanıza!" diye onlara bağırdı Ayzer.

"Ne yapalım?" diye sordu Sina. "Hepimiz eşitiz."

Sonay güldü.

"Neden bir şey yapmıyorlar?" diye sordu Erim ağzını gözüme kadar sokarak. "Ne planladın? İçinde ne yaşıyor senin?"

Nefesimi tutmak canımı sıkmaya başlayınca sadece gözlerine baktım ve kanı benim için şarkı söylemeye başladı. Kontrolsüz bir şekilde ellerini çekti, geriye bir adım attı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir şey yapmazlar," dedim onun hizasında eğilerek. "Çünkü senin bana hiçbir şey yapamayacağını şuradaki taşlar bile biliyor. İçini dökmene izin verdim ama bir kez daha bana üç adımdan fazla yaklaşırsan içindeki tüm kanı çeker alırım." Elimi hafifçe omzuna vurdum. "Beni anlıyor musun, eski dostum?"

Konuşmaya çabaladı ama onu henüz serbest bırakmamıştım bu yüzden daha çok kasıldı ve kıvrandı.

"Yeter," dedi Daren. Ne zaman yanımıza yaklaştığını fark etmemiştim. Erim'i kolundan tutup kaldırırken, "O Su Krallığı'nın Vârisi," diye beni işaret etti. "Biz diğerleri için dokunulmaz."

Alaycı yaklaşımına ters ters baktım.

"Tanrıçalarla birlik," dedi Erim onu bıraktığımda. "Onlara hafızamı sildirdi. Onlarla birlikte çalışıyor."

Daren durdu ve bana döndü.

"Ormanda çok dolaşıyor," dedim. "Arkadaşına haşhaş bahçelerinden uzak durmasını söyle."

"Bence senin söylemen gereken şeyler var," dedi Ayzer. "Haklı olabilir," dedi Daren'e. "Bir süredir nasıl olduğunu biliyorsun. Hatırlamadığı ve sorgulayıp durduğu şeyler var. Birisi onun zihniyle oynamış." Tekrar keskin bakışları bana döndü.

"Nova," dedi Arın. Artık uzak kalamayacağı ortadaydı ve artık herkesin benden cevap beklediği ortadaydı. Ne sürpriz ama.

"İyi," dedim. "Yaptım, ne olmuş?" Kollarımı kavuşturdum. "Bu ahmak Tayga'nın bildiklerini defterine yazıyormuş. Benden öğrendiği her şeyi." Tek tek onlara baktım. "Hepinizin sırları yani. Ama en önemlisi Su Krallığı ile ilgili bilmemesi gerekenler vardı ve beni tehdit etmeye kalktığında ben de bunu Tanrıçalara bildirdim. Ondan bir şey çalındığı yok, hakkı olmayan bilgiler ona ağır gelebilir diye kafasından alındı yalnızca."

"Tanrıçalarla birlik mi ettin?" diye sordu Sonay irkilerek.

"Birlik falan etmedim!" diye itiraz ettim. "Gökyüzü aşkına! Bunu sizden birine söyleseydim Erim'i öldürmek isterdiniz." Arın

ve Daren'i işaret ettim. En büyük sırlar onlara aitti. "Ateş Krallığı ile müttefik olmasının sebebi bile sırlardı. Bildikleriyle beni tehdit edip Su Krallığı'nı zaten onu desteklemeye ikna edecekti." Ne olursa olsun suçluydum ama zayıflık göstermeyecektim bu yüzden üste çıktım. "Orman ruhu kadim bir ruhtur ve ona ait olanlar üzerinde hak iddia edemez, ben de bunu diyarın ilahelerine bildirdim. Sadece bildirdim. Anlaşma falan olmadı. Onlar da yapmaları gereken yaptılar. Keza bazı şeyleri bilmesi onların da işine gelmiyordu. Benim için yapmadılar yani." Ağırlığımı tek bacağımın üzerine verdim.

"Orman ruhunun bedeninde duyduklarını başka bir deftere yazmak..." Sina, Erim'e doğru küçümser şekilde baktı. "Tekrar lanetlenmeyi hak ediyorsunuz," dedi.

"O defterde ne yazdığını merak etmiyor musunuz?" diye sordu Erim.

"Nova hepimizle ilgili başkasıyla paylaşmak istemeyeceğimiz bilgilere sahipti," dedi Ayzer. "Bunun yanı sıra orman ruhu her şeyi bilendir." Erim'e doğru döndü. "Hayır, bunları bilmek istemeyiz." Bahse girerim insanların arasındaki yaşamıyla ilgili bu diyarda kimsenin bir şey bilmesini istemiyordu. Çünkü orada burada olduğu gibi sevilen biri değildi. Ona göre o orada bir hiçti. Oysa benim oradaki her şeyimdi.

Erim herkese baktı ve bu konuda destek bulamayacağını anlamış olacak ki ağzının içinde mırıldanarak avludan çıktı.

"Bilgilerden kurtulduğuna emin miyiz?" diye soludu Sonay arkasından bakarak. "Yani Nova benim de sırdaşım olmuştur." Herkes biraz gerilince Tanrıçalar kısmı unutulur belki diye umutlandım. Şu an hepsi sırlarının ve geleceklerinin emin ellerde olduğundan emin olmak istiyordu.

"Benden neden istemedin?" diye sordu Daren. Daha çok hesap sorar gibiydi. "Onun zihninden ben de silebilirdim. Ugün ve Ceni'ye gidene kadar bana gelmek aklına gelmedi mi?"

Geldi. İlk aklıma o geldi ama o zaman seninle ilgili bütün kalp kırıklıklarımı da nasıl bir lanetin pençesinde olduğumu da senin için neler yaptığımı da öğrenirdin. O işime gelmedi.

"Sana neden güveneyim?" diye kaşlarımı kaldırdım. "Su Krallığı'nı devirmek için önüne gelen herkesle müttefik olduktan sonra tüm sırlarımızı öylece önüne mi serecektim?"

Sonay'ın dudakları yuvarlak bir şekil aldı.

"Tanrıçalar senin için daha güvenilir öyle mi?" Peki dercesine dudağını büktü Daren.

"Hayır," dedim önemsiz bir meseleden bahseder gibi elimi sallayarak. "Onlara da güvenmiyorum ama bu konuda çıkarlarımız eşitti." Çünkü beni tehdit etme zevklerini başka biriyle paylaşmak istemezlerdi.

"Tacı istedin Daren," dedi Arın onu köşeye kıstırmış bir şekilde. "Dostluğu kenara bırakıp ilk stratejik hamleyi yapan sen oldun. O yüzden şaşırma."

Katıldığımı belli ederek başımı salladım ki bu konuda katılıyordum. Onlarla müttefik olması ve bir davet düzenleyerek bunu duyurması başarılı bir stratejik hamleydi. İşe yaramıştı. Tacı almıştı. Ama eylemlerin sonuçları olurdu ve bu da onun sonucuydu.

Meydana inmemiz gerektiğini söyleyen çanlar çaldığında Daren hâlâ bana bakıyordu ve yüzünde tüm kainatı geceye hapsedecek bir karanlık vardı.

"Şunun altını çizelim," dedi Ayzer kapıdan çıkmak için hareketlendiğinde. "Artık kimse bana Tanrıçaları geri getirdiğim için karakter atmasın. Hepiniz beni aştınız. Sen hariç." Sonay'ı işaret etti. "Ama senden de hepimizin başına sağlam bir çorap örecek hamle bekliyorum."

Epey komikti ama kimse gülmedi.

Erim, Daren bana hesap sormaya başladığında çoktan avludan çıkmıştı. Sina ve Sonay da Ayzer'in peşinden çıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu Daren rol kesmeyi bırakıp. "Tanrıçalara güvenemezsin!"

"Benim için pis işleri hallediyorlar."

"Nova," diye uyardı Arın. "Gerçekten, böyle bir şey yapıp kendini savunamazsın." Diğerlerinin yanında beni kollasa da yalnız kaldığımızda başıma ekşiyeceğini biliyordum ama Daren hâlâ buradayken bunu yapmasına hazırlıksızdım.

"Ne yapsaydım?" diye tavrımı korudum. "İkinizin sırlarını da öylece ona bıraksa mıydım?"

Bekçiler tekrar işaret verince, "Bunu sonra konuşacağız," dedi Arın hareketlenerek.

"İçimden bir ses korumak istediğin sırlar bizimki değil diyor." Daren kolumdan tutup beni de beraberinde çıkışa doğru yürütmeye başladı. Ortaya çıkmasından korktuğum öyle şeyler vardı ki bu duruma onlar kadar büyük tepki veremiyordum. Kolumu kurtarıp pervasız bir şekilde sallana sallana yürüdüm.

Çitlere vardığımızda Daren imalı bakışlarını alıp diğer köşeye geçti. Arın benim yanımda dikilirken ilk meydan okuma Ayzer'e geldi. Toprak Vârisi, dağlar onun önünde diz çöküyormuş gibi rahatlıkla alana yürüdü. Günün başında azarlandığım ve hatalar skalasında onun üzerine tırmandığım için keyiflenmeye hakkı vardı.

Yukarıdaki yerimize her zamanki düzende oturduk.

"Sakladığın bu muydu?" diye sordu Arın gözlerini arenadan ayırmadan.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ayakkabılarını değiştireceğini söylediğin gün," dedi. Hatırlamak için biraz düşünmem gerekmişti... Erim bana sırlarımı bildiğini ilk söylediğinde yine avludaydık ve Tanrıçalarla konuşmak için onlara önden gitmelerini, ayakkabılarımı değiştireceğimi söylemiştim.

Başını bana çevirdi. "Ayakkabılarını değiştirmemiştin, Nova."

Elbette, ben bu detayı unutmuştum ama onun gözünden kaçmamıştı.

"Başka ne yapabilirdim?" diye teslim oldum. "Bilmediğim özel bir gücün yoksa başka ne yapabilirdim?"

"Daren'e onlara güvendiğimden daha çok güveniyorum."

"Ben güvenmiyorum." Bakışlarına karşılık verdim. "Kendi paranoyaların yüzünden Daren'le her şeyi paylaştığımı sanıyorsun ama yanılıyorsun, hiçbir şey paylaşmıyorum. Ve paylaşmamayı tercih ederim. Bilmediğim bir ortaklık planlamıyorsan eğer." Evet, yaptığımdan gurur duymuyordum ama başka seçeneğim olmadığını hepsi biliyordu. Kimse orman ruhunun bildiklerine sahip olmamalıydı.

"Dikkatli ol, Nova." Gözlerinde gerçekten uyarıcı bir dalga kıyıdan döndü. "Akıl, eşiğinde oyun oynamak için çok tehlikeli bir denizdir."

Cevap vermeden ayağa kalktım. Ayzer'in galibiyeti duyurulmuştu. Çitlerden aşağı inen ilk kişi oldum ve kimseyle göz göze gelmemeye özen gösterdim.

Daha bu kadarıyla baş edemiyorlarsa tahammül edemedikleri Tanrıçalardan birinin kızı olduğumu öğrendiklerinde tepkileri ne olurdu? Zaferini sivri bir gülümsemeyle taçlandıran Ayzer haklıydı. Onun yaptıklarının üzerine çıkmıştım ve böyle devam ederse çıkmaya devam edecektim.

"Ateş Krallığı'ndan Naime," dedi genç kadın. "Ateş Vârisi olmak için meydan okuyorum!"

Gözlerimi devirerek tekrar doğruldum. Herkesle birlikte çitlerin üst tarafına çıkarken bu sefer kasıtlı bir şekilde diğer tarafa oturdum. Daren'in yanına. Sol tarafımda Sonay, sağ tarafımda Daren vardı.

"Vârisin olmak isteyen ne çok kişi var," diye takıldı Sonay Daren'e doğru eğilerek. Her gün en az üç kişi Ateş Vârisi olmak için meydan okuyordu. Şimdiye kadar kaç kazanan olmuştu saymayı bırakmıştım. Formalite gereği yanımızda oturuyor ve bizim kaldığımız binada yaşıyorlardı ama hiçbiri kalıcı olmamıştı.

"Krallığın vârisi olmak isteyen," diye düzeltme gereği duydu Daren. "Benim değil."

"Onun olmak isteyen henüz meydana çıkmadı," dedi Ayzer. Gülüyordu. Sonay da ona gülerek karşılık verdi. Yaslandığım yerde kollarımı göğsüme bağladım. Prenses Faina hâlâ ortaya çıkmamıştı, muhtemelen sona gelmeyi bekliyordu. Onca kişiyle savaşmak yerine son oyunda çıkacak ve kendini yormamış olacaktı. Kendine ne kadar da güveniyordu öyle.

"Sana da rakip çıkacak," dedi Sonay, Ayzer'e. "Daren paylaşılamayan lord oldu."

"İkiz alevi düşünsün," dedi Ayzer. Bugün keyfi çok yerindeydi.

Sonay şöyle bir bana baktı ve buraya oturmanın ne kadar hatalı bir davranış olduğunu görmeme neden oldu. Onlara yanıt verme-

den ayağa kalktım ve diğer tarafa, ait olduğum yere, Arın'ın yanına oturdum.

"Seninle konuşmamız gerekiyor," diye mırıldandım. Hem gerginliğe hem düşüncelerime son vermek için.

Bana doğru döndü ve kimsenin duymaması için iyice yaklaştı.

"Bir şey buldum sanırım."

"Nasıl?" Hafifçe kaşlarını çattı. Neden bahsettiğimi hemen anlamıştı.

"Suyun içindeyken bir ses duydum, şarkıya benziyordu ama daha önce duymadığım bir lehçe. Sözleri anlamadım." Uygarlık arayışım sadece Daren'i öptüğüm gün yol almıştı ama sonra o gece duyduğum şarkının etrafında dönüp durmuştum.

"Sesi takip ettin mi?"

"Bir süre için evet ama uzun sürmedi, gidebildiğim yere kadar gidip orayı işaretledim. Bir sonraki sefer için biraz daha yol almayı planlıyorum."

"Bu iyi bir haber," diye fısıldadı. "Peki ne yaptın? Bir şey bunu tetiklemiş olmalı."

Ah, işte orasını hiç karıştırma...

Dövüş sona erdiği için konuşmamız kesildi ve cevap vermekten kurtulduğum için sevindim. Yalanlarımla bütün diyarı iki kez baştan dolaşacak hale gelmiştim ve artık Arın'dan, ateşe sahip olmadığım, bağın koptuğu gerçeğini saklayamazdım. Bunu geciktiriyordum, düelloları atlatabilelim istiyordum ama ne kadar düşünürsem düşüneyim tek bir yol bulabiliyordum.

Çitlerin altına indik ve yeni meydan okuma için hepimiz beklemeye koyulduk.

"Hava Krallığı'ndan Leila," dedi genç kadın. "Hava Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Anonsu duyduğum anda Sonay'a döndüm. Onun da Arın gibi bir kez olsun bu meydana çıkmadan bu felaketi atlatacağını umuyordum ama o an gelmişti. Onun gözleri doğrudan beni buldu çünkü içinde yaşadığı korkuyu benden başka bilen yoktu. Sorun sadece kazanamamak değildi, kolayca yenilmeyeceğimizi hepimiz kanıtlamıştık ama öyle ya da böyle hepimiz yaralar ve darbeler

almıştık. Hepimiz düşüp kalkıp yerlerde yuvarlanmıştık. Bu bize bir şey yapmazdı ama daha minik bir bebeğe ne yapardı?

"Açılışı yapıyorsun." Arın onu gülümseyerek sakinleştirmeye çalıştı. Ne için endişelendiğini bilmiyordu ama ilk günden beri Sonay'ın iyi olmadığını hepimiz biliyorduk. Sonay her zaman Arın'a hayranlık duymuştur bu yüzden desteği çok önemliydi ama nedenini bilmediği bir korkuyu kimse dindiremezdi.

"Bırak alanı o seçsin." Sonay'ın yanına yaklaştım ve saçlarını düzeltiyor gibi davrandım. "Sen nasıl olacağını seç. Hava gücünü seç. Birebir dövüşe girmemen daha iyi olur."

"Nova..." diye fısıldadı.

"Hayır," diye başımı iki yana salladım. "Korkacak bir şey yok ki. Çocuk oyuncağı. Sadece sakin olmalısın."

"Bunu halleder, Nova," dedi Sina hemen yanımda. "Bu kadar endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum." Gülümsedim. "Bulutları düşünmemesi gerekiyor sadece," dedim tekrar Sonay'a dönerek. "Bulutlar için endişelenirse hata yapar. En iyisi yokmuş gibi davranması."

"Bugün hava pek bulutlu sayılmaz," dedi Daren gökyüzüne bakarak.

"Siz lordlar bir susun!"

"Tamam... Ben iyiyim." Sonay zorlukla gülümsemeye çalıştı. "İzin verin de gideyim."

Kenara çekilip destekleyici bir şekilde elini sıktım. Diğerleri yukarıya, çitin ardına geçerken ben Sina ile birlikte Sonay ilk çizgiye ulaşana dek bekledim. Görevli ikimizi de uyarınca Sina başıyla işaret etti. Merdivenlere daha yakındı bu yüzden önden çıktı.

"Gel buraya," dedi Arın ona gülerek. "Nova oraya on kez falan çıktı ama bak hâlâ başımızı belaya sokabilir halde."

Sina onun yanına oturdu, ben de diğer tarafına Daren ile aralarına oturdum.

"Sonay onlar gibi değil," dedi Sina. Artık daha gergindi. "Güçlü olduğunu biliyorum ama o Hava Sarayı'nın dışına çıkmadı hiç."

Birkaç kez çıkmıştı ama Sina'nın ne demek istediğini hepimiz anladık. Söz konusu ben olduğumda felaketler ismimin hemen

yanında anılırdı ama Ayzer ve hatta artık aramızda olmayan Ariana da yeterince kötülüğe şahit olmuş ve çarpışmıştı. Sonay ise gerçekten kelimenin tam anlamıyla Hava Krallığı'nda el üzerinde tutuluyordu. Bu da en az Sina kadar gerilmeme neden oldu.

Bacaklarımı kırarak ayaklarımı çitlerin üzerine bastırdım. Sonay söylediğim gibi alan seçimini karşı tarafa bıraktı ve genç kadın da en geniş alanı seçti.

"Hava," dedi Sonay. Kimse kendi krallığından biriyle mücadeleye girmek istemezdi ama doğuştan sahip olduğumuz özlerle sadece onlarla mücadele edebiliyorduk, bu yüzden Sonay şanslıydı. Gökyüzü umarım onun için başka bir plan yapmamıştır.

Hepimiz oraya çıkmıştık neredeyse ama ilk kez bizden biri ilk saldırıya geçen kişi olmuştu. Lordlar ve Vârisler her zaman savunmada kalıp sonradan saldırırdı ama Sonay küçük bulut kümesi için ilk saldıran olmaya karar vermişti.

Orta düzeyde hamlesi kadını pas geçti.

Saçları örülü kadın kollarını iki yanında açıp kendi etrafında dönmeye koyuldu, bir saniye sonra ayakları havalandı ve yukarıya doğru süzülmeye başladı. Döndükçe etrafında rüzgâr topladı ve o rüzgâr yakınında olan her şeyi kendine doğru çekmeye başladı. Boşlukta süzülerek Sonay'a doğru zikzaklar çiziyordu. Alana yakın oturanların hepsi bir yerlere tutunmuş, birçoğu da daha arka taraflara doğru kaçınmaya başlamıştı.

"Hadi..." diye fısıldadım. "Hadi, yaparsın sen."

Başını yere eğdi, düşünüyor ya da bir şeyi hesaplıyordu, bu mesafeden anlamak güçtü. Mantıklı olan aynı hamleyle ona karşılık vermesi olurdu, onun rüzgârı daha kuvvetli olurdu ve kadının kullandığı gücü de çekerdi. Sonay kollarını iki yana açmak yerine kendi etrafına sardı ve yavaş ama çok yavaş, her hareketi neredeyse altı saniyeye tekabül edecek kadar yavaşça dönmeye başladı. Saat yönünün tersine hareket ediyordu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Arın.

"Onunla çarpışmak yerine daha kuvvetli bir akım yaratıp onu püskürtecek," diye anlayabileceğimiz şekilde açıkladı Sina. "Ama neden bunu yaptığını bilmiyorum."

Çünkü çarpışmayı riske alamaz.

"Diğeri çok hızlı," dedi Daren öne doğru çıkarak dirseklerini dizlerine yasladı. "Yetişebilecek mi?"

Sina cevap vermedi çünkü hepimiz dikkat kesilmiştik. Diğer kız yaklaşıyordu ama Sonay hâlâ onun rüzgârına denk bir etki yaratamamıştı. Kendi saçları uçuyordu ama diğer taraftan bir fırtına yaklaşıyordu.

"Yetişemeyecek," diye fısıldadım.

Sonay durdu, elleri ile çapraz bir şekilde omuzlarını tutuyordu. Göğsünü şişiriyordu. Bir an sonra, artık girdabın içine kapılacağını sandığım anda kollarını geriye doğru açtı ve saçları geriye değil öne doğru savrulmaya başladı. Kendi etrafında bir nefes bile yoktu, topladığı rüzgârı ona hiddetle yaklaşan kadına iletti.

Refleksle Daren'in kolunu sıktım. Daren'in kolu mu? Ne zaman tuttuğumu bilmiyordum.

"Ben oradayken de bu kadar endişeleniyor musun?" Geriye doğru yaslandı. "Yoksa bu sadece..."

Susması için elimi ağzına bastırdım.

Ne yaptığını havada süzülen kadın yere düşerek boynunu kırana kadar anlamamıştım. Öylesi bir hortuma nasıl karşı koyacağını merak ediyordum ama Sonay karşı koymamayı aksine onu güçlendirmeyi seçmişti. Kendi etrafına topladığı akımı ona göndererek girdabın daha da güçlenmesine neden oldu, bu da etrafındaki her şeyi içine çekmesine sebep oldu. Silahlar da dahil her şey kadının yarattığı hortuma çekildi ve birden fazla bıçak ve kılıç kadına saplandı.

Rahatlayarak derin bir nefes verdim, bulut kümesi güvendeydi.

Avucumun içinden bütün bedenime sıcaklık yayıldığında bunun rahatladığım için olduğunu düşündüm ama sonra yumuşak bir his içimi gıdıkladı, kalbim kamaştı.

"Ne yapıyorsun be sen?"

En son elimi ağzına bastırdığımı hatırlıyordum, şimdi eliyle elimi tutuyor bir de elimi mi öpüyordu? Elimi kendime çektim. Kıkırdadı. Ve bu sesi duymayalı asırlar geçmiş gibi hissedip bocaladım. Ona bakakaldım. Kelimenin tam anlamıyla gülüşüyle büyülenip ona bakakaldım.

"Sen elini uzatınca ben de öp diyorsun sandım."

"Her gece kapına yığılan kadınlar öyle mi yapıyor?" diye terslendim.

"Ne?"

"Aptal." Ayağa kalkıp yürümeye koyuldum.

Haftalar olmuştu ve onun ziyaretçileri tek bir günü bile atlamıyordu. Kahrolası diyarda bu kadar kadın yaşadığından bile habersizdim. Bir de karşıma geçmiş gülven naraları atıyordu.

Sina ve Arın'ın arkasından çitlerin altına indim ve çoktan oraya ulaşan Sonay'a sıkı sıkı sarıldım. "Hiç fena değilmişsin."

"Aklım çıktı..." Ağzının içinde konuştuğundan onu sadece ben duyabildim sonra da Sina'nın sarılması için geri çekildim.

Herkesin bir arada ve gülümser halde olduğunu görmek tuhaf hissettirmişti. Onca zaman boyunca birbirimize karşı vermediğimiz mücadele kalmamıştı ama birileri hepimizi karşısına aldığında biz de bir arada durabilmiştik.

"Toprak Krallığı'ndan Sare," dedi yeni aday. "Su Krallığı Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Tam da hepimiz birimiz için diye naralar atmaya başlayacakken...

Ayzer'e baka baka, "Bitmedi bunların da su sevdası," dedim. Bugün herkes şaka yapma havasındaydı ya sinirlerimiz bozulmuştu ya da hepimiz aklımızı kaçırıyorduk.

İmâmı duymazdan gelerek, "Nova," diye durdurdu beni tam da öne çıkmak üzereyken. Kolumu tutan eline bakıp devam etmesini bekledim.

"Arın," dedi sonra. Doğrudan onunla pek fazla konuşmazdı bu yüzden garipsedim. "O kız sıradan biri değil. Amon'un öğrencisi. Zevk için öldürür, normalde zindanda tutuluyordu ama düellolarda herkesin çıkma şansı var." Açıklaması arada kaldığını ele veriyordu ama nihayetinde cümlesini tamamladı.

"Bir şey olmaz," dedim. Ama Arın, Ayzer'in sözlerinde benim anlamadığım bir şey yakalamış olmalıydı.

"Bu defa kenarda duruyorsun," dedi. "Ben geçerim yerine."

"Gerek yok," diye ısrar edecek oldum ama "Var," dedi Daren. "Senin adını duymadığın yöntemlerle savaşır o." Gözleri arenada

ilk çizgiye yanaşan kıza kaydı. Zar zor seçiliyordu ama Daren'in tanıyor olması olasıydı, ömrünün çoğunu onlarla birlikte geçirmişti ve bu da geride durmama neden oldu.

Arın görevliye benim yerime çıkacağını söyledi. Böylelikle Su Krallığı ilk kez diğeri yerine alana çıkma hakkını kullanmıştı ama bu aynı zamanda Su Lordu'nun da ilk mücadelesi olacaktı. Anons edildi ve herkes bununla birlikte ayaklandı. Kesinlikle seyri zevkli bir gösteri olacaktı ve hepimiz bunu biliyorduk.

Arın birkaç adım atıp ileri çıktığında kız geriye çekildiğini ve pes ettiğini ilan etti.

Çanlar bir kez daha çaldı.

"Nasıl oluyor da adı bile herkesi korkutuyor?" diye mırıldandı Sonay.

Ayzer büyük bir dikkatle Arın'a bakıyordu, sanki bir cevap arar gibi hali vardı. Arın yolu yarılayamadan geri dönmek zorunda kaldı. Oysa hepimiz onun neler yapacağını merak ediyorduk...

"Kimmiş Elemental'in en havalı lordu?" diye takıldım.

Gülümseyip kolunu omzuma doladı ve saçlarımı öptü. Bu Arın için bir çeşit ritüeldi. "Su Krallığı'na kimse dokunamaz," dedi. Onun saçlarımı karıştıran ellerinden kaçınırken omzunun arkasından Daren'le göz göze geldim. Onun yüzündeki ifade benim gülümsememi çaldı.

"Bunu unutmayacağım," dedi Arın. Kaşlarımı çattığımda kelimelerin benim için değil, Ayzer için dile getirildiğini anladım.

"Sadece teşekkür etsen de olurdu." Ayzer kollarını göğsünde bağlayıp başını çevirdi.

"Nova onu yenemeyeceğinden değil," dedi Arın karşılık olarak. "Onlar Nova'nın karşısına çıkamayacağından izin vermedim." Yani teşekkürü hak etmedin havalara girme diyordu. Nasıl güzel konuşuyordu... İlahi Lord olmak böyle bir şeydi işte.

"Metal Krallığı'ndan Okdemir." Anonsu duyduğumuzda hepimiz doğrulup alana baktık. "Metal Krallığı'nın hakkı için buradayım."

Onun varlığını bile neredeyse unutmuştum, düellolar başladığından beri görünmüyordu. Bu kadar geç kalmasına şaşırmıştım ama ne yapacaklarını merak ediyordum.

"Bir sen eksiksin," diye söylendi Daren.

"Burada işimiz bitti," dedi Arın. "Çıkalım." Hiçbir zaman onların gösterisine kalmıyordu. Lordlar ve Vârislere meydan okuma günün ilk yarısında oluyordu ve o süre zarfında burada kalmak zorundaydık ama diyarda yer edinmek isteyenlerin mücadelesinde kalma zorunluluğumuz yoktu.

"Ne yapacağını merak ediyorum," dedim. Metal Krallığı hakkında çok az bilgiye sahiptim. Şafak bana onların olmazsa olmaz bir parça olmadığı için zıvanadan çıktığını ve böylelikle huzur bozdukları için de gözden çıkarıldıklarını anlatmıştı ama esasında her şey üç ipliğe bağlanıyordu. Şimdi ise Tanrıçalar, Ağaç Krallığı'nı yeniden kabul etmiş ve krallıkları üçe indirmek isterken sayıları artmıştı. Bu yüzden neler olacağını görmek istiyordum.

"Biz de çıkacağız," dedi Sonay.

"Tamam," dedim. "Bunu da izleyip öyle çıkarım yanınıza."

Çitlerin ardına geçip yerime oturdum. Daren, Erim ve Ayzer de izlemek için kalmıştı. Erim ve Ayzer'in pek kimsesi yoktu ve bildiğim kadarıyla duvarların arasından pek ayrılmıyorlardı o yüzden her zaman sonuna kadar kalırlardı ama Daren, o kesinlikle Okdemir'den hoşlanmadığı için buradaydı.

"Eli yüzü toparlanmış," diye mırıldandı rahatsızlığını alayına gizlemeye çalışarak. "Tekrar dağıtmam gerekecek."

Okdemir daha rahat görebildiğimiz yere, alanın ortasına varmıştı.

"Nesi vardı ki?" diye sordum gayriihtiyari şekilde.

"O geceyi çabuk unutmuşsun."

Aramızda boş halde duran iki oturak vardı ama sesi sanki kulağımın dibinde fısıldıyormuş gibi beni dürtmüştü. Neden bahsettiğini anlamam zaman aldı. Sonra gerildim. Okdemir'i en son Daren'in meşhur müttefik partisinde görmüştüm.

"En kötü geceler listesinde ilk beşime girerdi." Yapay bir şekilde güldüm. "Nasıl unuturum."

"Birinci sırada ne var?" Geriye yaslanmış, bir ayağını dizinin üzerine atmıştı. Başını çevirmeden önce kolunu aramızdaki boş koltukların sırtına doğru uzattı. Önüme dönmeme rağmen bakışlarını

Ninova

üzerimde hissedebiliyordum. Aptal aklım beni başka bir ana, buradan çok uzaklara sürükledi. Bir daha dönüşü olmayan bir ana. Deniz kıyısında bir geceye... Bir gecede eğlenceye... Başka bir oyun. Başka bir son.

En mutlu anının sahibi?

Onunla insanların arasında geçirdiğimiz zamana, konserden önce oynadığımız rulet oyununa gittim. Ne kadar güldüğümüzü ne kadar eğlendiğimizi anımsadım. Birbirimize sarılan kollarımızın sıcaklığını hissettim. Onun kollarının arasında biten geceyi asırlar önceymiş gibi hatırladım ve yutkunarak gözlerimi ona çevirdim. Gözlerimde her ne gördüyse gülümsemesi soldu. Gözlerimde her ne gördüyse onun bakışlarını da soldurdu. Bütün kalabalık dağıldı, güneş battı, hava soğudu. Bir o bir ben kaldık. Bir o bir de artık orada olmayışı kaldı. Ona kızabilmeyi istiyordum, ona kızabilsem her şey daha kolay olurdu. Ama ne zaman ona dönsem ve ne zaman onun gözlerinde duraksasam boşluğa rastlıyordum. Bazen boşluk onun içinde mi benim içimde mi yoksa ikimizin arasında mı anlayamıyordum. Bir boşluk vardı ve ben içindeydim ama o artık orada değildi, bir tek bunu biliyordum.

Dilimin ucuna kadar geldi her şey, dilimin ucuna kadar geldi sözler. Kalbimi kırdın, Ateş Lordu ve ben bundan nefret ettim... Ama gözyaşları daha da hızlıydı, bu yüzden adımlarım da hızlandı. Oradan kalktım ve yürümeye başladım. Çitlerin altına inip doğruca kapıya yürüdüm.

Kirpiklerim ıslanmış, kalbim sıkışmış ve günlerdir bastırdığım bütün hezeyanlar bir araya toplanmıştı. Kalbimi kırmıştı ve bu gerçekten nefret ediyordum. Kalbimi kırmıştı ve bu hissi bastırmak için bu meydanda çabaladığımdan daha çok uğraşmam gerekiyordu.

Işık bekçilerinin yanından geçerken gözlerimin kenarını sildim. Bedenim attığım her adımda zemini kırmak istercesine ağırlaşmıştı. Kemerin altından geçtim ama bir anlığına yolu şaşırdığımı fark ettim. Tribünlerin altına kurulan bu yollar labirent gibi ve basıktı. Neredeyse zar zor ışık alıyordu, belki de ben artık ışığa kör kalmıştım. Başka bir yola girdiğimde cezalandırılanların mahkûm edildiği hücreleri görüp yüzümü astım. Tek bir anı bütün bilincimi yerle bir etmeye yetmişti.

Ninova

Tekrar yürümeye koyuldum ve sadece yürüdüm. Nereye vardığımın bir önemi yoktu, gitmem gereken bir yer yoktu; varış noktası yoktu. Meydan okumak için sırada bekleyenlerin oturduğu yüksek sütunları olan avlunun önünden geçtim. Her düşüncem bir başkasını çağırıyordu. Hem yürüdüm hem de etrafımda ne varsa ezberlemeye çalıştım. Düşüncelerim yine yoldan çıkmasın diye gördüğüm her şeyi aklımdan tekrarlamaya çalıştım. Yetmedi.

Yaralılar için hazırlanmış odalardan birine girip gizlenebilmek için sedyenin önündeki perdeyi çektim. Duvara yaslandım ve kendimi aşağı doğru bırakarak ağlamaya başladım.

Bana kötü davranmıyordu, hayır, sorun bu değildi. Ama eskisi gibi, tanıdığım, alıştığım gibi değildi artık. Sadece bir tanıdıkmışız gibiydi. Sonay'a daha çok takılıyordu, artık bana hiç şaka yapmıyordu. Konuştuğunda hitap edecekse adımı söylüyordu. Öylece, birden karşıma çıkmıyordu. Baktığım her yerde değildi. Sadece karşılaşıyorduk. Sadece bazen denk geliyorduk. Günler değil haftalar olmuştu. Haftalardır odam onun odasının karşısındaydı ve haftalardır o kapıyı çalmamıştı.

Bu diyara gelmiştim, buraya sürüklenmiştim, gökyüzünden koparılıp alınmıştım. Karşıma çıkmıştı ve bana meydan okumuştu. Karşıma çıkmıştı ve onu sevene kadar durmamıştı. Karşıma çıkmıştı ve onu sevdiğimde bütün hislerime karşı çıkmıştı. Meydan okumuştu, kalbimi kırmıştı ve ben yenilmiştim. Benim yenilgimin zaferini yaşıyordu ve bunun adına kazanmak diyordu. Sadece kazanmak değil, hak edilmiş bir zafer. Hakkı olanı almıştı.

Sadece kalbimi kırarak ondan esirgenen her şeye sahip olmuştu.

Perde açıldı.

Kollarımı kendime çektiğim bacaklarımın etrafına dolamış, çenemi dizlerime yaslamış gözyaşlarının tükenmesini bekliyordum.

Bir çift siyah bot görüş alanıma girdiğinde de kıpırdamamaya devam ettim. Yanıma oturdu. Bacaklarını uzatıp bir ayağını diğerinin üzerine attı.

"Okdemir kazandı," dedi. "Metalin tekrar tekrar kalıba dökülebileceğini ve tekrar tekrar kullanılabileceği gibi tekrar şekil alabile-

ceğini gösterdi. Bu da diyarı yeniden bir krallık olabilecekleri yönünde ikna etmeye yetti."

Karşılık vermedim, neden bilmiyorum sözleri daha çok ağlamama neden oldu. Belki bir şey söyler, belki tutup sarılır, belki saçlarımı okşar diye bekledim. Belki kırdığı yerden onarır. Belki cebinden bir tutam ıhlamur çıkarır. Yapmadı. Dakikalar geçti ama hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı. Yavaşça ayağa kalktım. Yine, öylece gitmeyi düşündüm ama son anda dönüp alev mavisi gözlerine baktım.

"Yanılıyorsun," dedim kırık ve ağlamaktan çatallaşmış sesimle. "Okdemir kazanamaz."

Nefes aldım ve ayakta durabilmek için tüm gücümü kullandım.

"Çünkü bu diyarda kişiler kazanmaz Ateş Lordu, krallıklar kazanır. Onları ayakta tutmak için ne kadar kaybedeceğimize karar veririz biz sadece." Parmaklarımı avucumun içine bastırdım. "Çünkü sadece ölülerin yası tutulmaz, dilekleri gerçekleştirmek uğruna feda edilen yıldızların da yası tutulur."

Uzadıkça uzayan saniyeler boyunca gözlerimin içine baktı ve sonunda gözünden bir damla yaş süzüldü.

Çünkü yüz yıl boyunca bir yıldızı seyrettin, yüz yıl boyunca o yıldızın senin için kaybettiğin her şeyi kazanacağı günü bekledin ve o gün geldiğinde o yıldızın sönmesine izin verdin. Çünkü bize kimse söylemedi ama hepimiz biliyorduk; dilek tutmak için kaymasını beklediğimiz o yıldızların çoktan sönüp yittiğini.

Her nasıl olduysa bu defa yolumu bulabildim, bu defa doğru şekilde yürüdüm ve ana binaya çıkabildim. Ellerimle şakaklarımı ovuşturdum, duygusal hezeyanlarımdan, alaşağı edilmekten, zayıflık göstermekten nefret ediyordum.

Avluda hava alıp kendimi toparladıktan sonra yukarıya çıkabildim. Önce ilk kattaki Arın'ın kapısını çaldım ama açan olmadı. Sonra aynı kattaki Sonay'ın kapısını çaldım ama onu da kimse açmadı. Herhalde Sina'nın odasında toplandılar diye düşünerek üst kata çıktım.

Sina'nın odasının olduğu koridora girip kapısına yanaştım, tam kapıyı çalmak üzereyken bir ses duydum. Koridorun sonuna doğru

kalamı çevirdiğimde Ayzer'in kapısının açık olduğunu fark ettim. Bir şeyin devrildiğini duyduğumda düşünmeden adımlarım oraya doğru yöneldi.

Eşiğe vardığımda üzerimdeki hüzün yerini gerilime bıraktı.

Üç kişiydiler, Ayzer'i yatağın ve duvarın arasına sıkıştırmışlardı. Kıyafetlerini çekiştiriyor ve hırpalıyorlardı. Korku o kadar hızlı kalbime tırmandı ki elime ilk gelen şey masanın üzerindeki ağır seramik vazo oldu. Onu en yakınımdaki adamın kafasında parçaladım.

Çizmemin içinde saklı hançeri çıkarıp diğerine doğru atıldım ama irkan adam ayağa kalkarak beni geriye savurdu, yatağın diğer yanındaki boşluğa savruldum. Dizlerimin üzerine kalktığımda Ayzer'in üzerinden akan kanı gördüm ve nevrim döndü. Zorlukla hareket ediyordu ama yine de doğrulmayı başardı. Daha önce düşürdüğünü tahmin ettiğim kılıcı tutarken eli titriyordu. Diğer adam benim tarafıma gelmişti ve benimkinden daha büyük bir bıçağa sahipti.

"Nova!"

Kapının eşiğinde Arın'ı gördüğümde rahatladım.

"Sesleri yeni mi duydunuz?" diye söylendim.

"Ses duymadım, korktuğunu hissettim."

"Ayzer'e bak!"

Benim tarafıma doğru gelirken komutumla yönünü değiştirdi. Önümdeki adamın göğsüne sert bir tekme attım. Sendeleyince kasıklarına doğru bir tane geçirdim. İki büklüm olduğunda dirseğimle ensesine sertçe vurdum. Yere devrildiğinde nefes nefese doğruldum.

Kafasına vazoyu geçirdiğim adam yerde kıvranıyordu ve üçüncüsü de artık onun üzerine yığılmıştı. Arın, Ayzer'in elinden tutup onu kaldırdı.

"Sen iyi misin?" diye soluk soluğa seslendim.

Ayzer'in gözleri boşluğa bakıyordu.

"Şok geçiriyor olmalı," dedi Arın.

"Ayzer..." diye tekrar seslendim o tarafa geçip kolundan tutarak. "Geçti," dedim. "Şimdi iyisin. Geçti."

"Teşekkür ederim." Zorlukla yutkunup etrafına bakındı. Olup biteni yeni idrak ettiği ortadaydı.

Ninova

"Neden yardım istemedin?" diye sordu Arın.

Ayzer ona doğru hafifçe başını kaldırdı. "Kimden?" diye sordu. Kelime ya da kelimeyi söyleyiş şeklindeki çaresizlik Arın'ın kaşlarını hafifçe kaldırmasına yol açtı.

"Ben gidip bekçileri çağıracağım," dedim. "Onun yanında kal olur mu?"

"Ben giderim," dedi Arın.

Ayzer başını yere eğdi. Arın ona baktı sonra yeniden bana döndü. "Bundan Adalia'ya bahsetmek yok," dedi sadece benim anlayacağım şekilde. Gülerek başımı salladığımda, "Dikkatli ol," diye ekledi.

Adalia Ayzer'e tahammül edemiyordu. Amon'un yaptığı her şeyden doğrudan onu ve tüm krallığını suçluyordu. Kendine yapılan işkenceden daha çok, Arın'a reva gördüklerini affedemiyordu. Onun için Toprak Krallığı'nın hepsi eşit derecede suçluydu. Önünde susuzluktan ölseler ve Adalia'nın okyanusu olsa bir damla bile uzatmazdı. Bu yüzden Arın'ın ona yardım ettiğini öğrenirse çileden çıkardı. Adalia, Su Krallığı'ndan olmayan kimseye yardım etmememiz konusunda katı inançlara sahipti. Ben onu tersleyebiliyordum ama Arın naguel bağlarından dolayı onun hislerini bilen kişiydi ve hepimiz tırnağı en sivri olanın acılarıyla başa çıkamadığını biliyorduk.

Odadan çıktığımda koridorun ucunda Sina'yı gördüm.

"Nereye böyle?" diye sordu aceleci halime bakarak.

"Bekçilere haber vermem gerekiyor, Ayzer saldırıya uğramış. Adamlar odasında, gelip onları alıp umarım biraz utanırlar." Elimi kolumu bir koridorun diğer ucuna bir de aşağı doğru oynatıp durdum.

"Ben haber veririm sen oraya dön," dedi kaşlarını çatarak. Cevap vermemi beklemeden basamakları inmeye koyulmuştu. Lordlar yardımcı olurken bile çok otoriter oluyordu.

Yeniden odaya dönerken kapının hâlâ açık olduğunu fark ettim ve konuştuklarını duyunca görünmeden duvarın kenarında bekledim.

"Adalia kim?" diye sordu Ayzer.

"Naguelim."

"Ona hesap mı veriyorsun?" Neredeyse şaşırmıştı, muhtemelen onun gözündeki Arın kimseye hesap vermezdi ama bu doğru değil-

[illegible] Arın onu sorgulayan herkese çok nazik açıklamalarda bulunabiliyordu en azından çıldırmadığı anlarda.

"Hayır, senden nefret ettiği için üzülmesini ya da sinirlenmesini istemiyorum." Bunu bu kadar basit ve normal bir şeymiş gibi söylemesi dudaklarımı kıvırdı. Eminim Ayzer şok olmuştur.

"Senden nefret ediyor..."

"Saçmalıyorsun."

"Uzaklaşın."

"Sınırları her şeyi başlatmadan önce düşünmeliydin."

"Kendinle tanıştın mı? Rakibim sıradan biri olsa daha iyi yollarını seçerdim ama seni yenmek imkânsız."

"O halde ne yapıyorsun?" diye tekrar basitçe sordu Arın.

"İmkânsızı zorluyorum."

"Fena gitmiyorsun," dedi Arın ona. "Ama kazanmak için her şey mubah değildir. Her şey kaybedilir ama kendini kaybettiğinde geri döndürülemez."

"Sen hiç kendini kaybettin mi?" diye sordu Ayzer.

"Kendimi kaybedersem bunu herkes, bütün diyar bilir ama onlardan kadar hayatta kalan olacağını sanmam."

"Kaybedilenlerin yeri nasıl dolar?" diye sordu Ayzer. "Sevdiğin biri kaybedildiğinde yeri nasıl dolar?"

"Alışırsın." Arın'ın sesi sadece bu kelimeyle değişti, soğuk ve [illegible]

"Bu kadar basit bir şeymiş gibi söyledin."

"En kötüsüdür."

"Neden?"

"Alışırsan unutursun çünkü."

Öylece [illegible] misafiri olduğum konuşma alnımın ortasından [illegible] hissetmeme neden oldu. Avuçlarımı yasladığım [illegible] gibi ellerimi çektim.

[illegible] Alışırsan. Alışırsan unutursun.

[illegible]

[illegible] yokluğa karıştı. Yokluğum varlığımla iç içe [illegible] sadece unutulmak kaldı.

Ninova

Boğazımı temizlemek için öksürerek eşikte görünür oldum. Ayzer yatakta oturuyor, Arın duvara yaslanmış ona dönük bir şekilde duruyordu. Beni görünce birbirine bağladığı kollarını çözüp doğruldu.

"Avluya inelim mi?" diye sordum. "Bu odalar ve koridorlar beni daraltmaya başladı."

"Olur," dedi.

"Sen de gel," dedim Ayzer'e. "Burada durmana gerek yok. Adamları alıp götürecekler ne de olsa." Bize saldıranların cezalandırıldığını söylüyorlardı ama buna inandığımız söylenemezdi ve elimizden bir şey de gelmediği için öylece bırakıyorduk.

Ayzer bana değil Arın'a bakıyordu. Ondan bir onay ya da davet bekler gibi bir hali vardı. Ne yazık ki Arın ona istediğini verecek biri değildi. Onunla sohbet etmesi bile çok büyük bir olaydı. Ben ne kadar boş vermeye meyilliysem Arın tam aksiydi ve sadece Toprak Krallığı'ndan olduğu için bile Ayzer'den hoşlanmıyordu. Ayzer çok yanlış yapmıştı ve Su Krallığı'na yapmıştı, dahası doğrudan bana yapmıştı. Arın'ın lügatinde bunlar affedilmezdi. Bu yüzden bir daha Ayzer'e bakmadan bana doğru gelmesine ben şaşırmadım. Ayzer'le o zaman göz göze geldik, başımla hadi dercesine işaret ettim.

Yerdeki adamlara baktı ve onlarla yalnız kalmaktansa bizim peşimizden geldi.

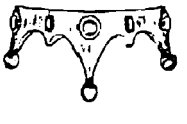

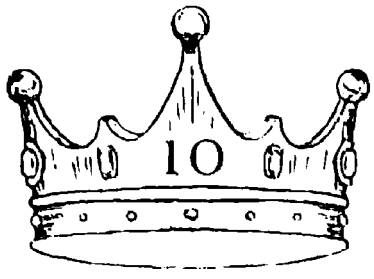

Yükselen Alevler ve İtiraflar

Döngüler yerde ve gökte buluşur, dev gövdeli ağaçların sahip olduğu ormanların içinde anlar evrim geçirir, felaketler uğuldar çalıların arasında ve ilk önce hayvanlar sakınır saklanır kötülüklerden. İradesini yitirmeyenler bilir ki hayvanlar en masumudur ve hayvanların katli felaketin değil, bir sonun habercisidir.

Artık son nefesini veren kuru çam ağacının dibinde hilal şeklinde boynuzları ile devrilmiş bir geyik can çekişiyordu. Yardım etme güdüsü ile geyiğe doğru koştum ama hayvan irkilerek yerinden sıçradı. Elimi uzattım ve durdum, elimi uzatıp ona ışık tutup durdurdum. Geyik öfkeli bir kalemle çizilmiş ürkek gözlerini gözlerime değdirdiğinde acı içinde kıvranan enerjisi kalın bir post gibi üzerime oturdu. Daha yavaş adımlarla yanına ulaştım, içimi öyle derin bir keder kaplamıştı ki sanki karanlık olan hava değil de benim yüreğimmiş gibi hissettim. Parmaklarım titreyen geyiğin gövdesine dokundu, kalp atışı parmak uçlarıma elektrik yüklü bir acizlik bıraktı. Gözlerimi kapayıp içimdeki şifalı yandan medet umdum, hayvanın azap dolu enerjisini kendime çektiğimde damarlarım şişti ve üzerinde koyu renkli çizgiler belirdi. Enerjisi benim varlığıma kilitlendiğinde geyik canlandı ve ağaçların arasında koşmaya başladı.

Ulu geyikler... Bu yedinciydi.

Çoğunlukla yaptığım gibi duvarların arasından çıkınca ilk önce ormana girdim. Ağaçların arasında dolaşmak bana iyi geliyordu ama asıl aradığım, kaybettiğim ruh bağıydı. Ormanlarını, ağaçlarını sahipsiz bırakmıyorum diye iç geçirerek yağmur yağdı-

Ninova

rıyor ve bazen dakikalar bazen saatlerce ağaçların arasında oturu-yordum.

Sadakatsizlerin kampına ne zaman yaklaşsam geniş gövdeli bir ağaç bulup arkasına saklanıyordum. İhram ve Azul iyi idare ediyor olsalar da Ağaç Krallığı ile kabilelerin dönüşü onlara sorun çıkarı-yordu.

Ormanın içinde su kaynakları kısıtlıydı ve düellolar ile saraylar-dan aldıkları yardım da kısıtlanmıştı. Yettiremediklerini fark etti-ğimde onlar için kampa birkaç kilometre mesafeye bir su kuyusu açmıştım. Bir sonraki gelişimde su kuyusunun yanında bir sepet buldum. Sepetin içinde Azul'un hazırladığını bildiğim kara üzüm şarabından vardı. Uzun zaman sonra beni gülümsetmeyi başarmış-tı. Ve ne zaman tekrar ziyarete gelsem onlara hiç görünmememe rağmen kuyunun yanında hep başka bir sepet daha oluyordu.

Bazen yiyecek, bazen bitki, baharat... Bazen de sadece aklımız-dasın diye el yapımı takılar. Kauçuk halhalını hep ayak bileğimde taşıyordum.

Bu akşam ayaklarım beni daha ileriye götürmüştü. Ağaçlar beni selamlıyor, hayvanlar hâlâ beni gördüklerinde selam verir gibi bir anlığına durup yollarına öyle devam ediyordu. Nohut kadar küçük yeşil orman cinleri her zaman sessiz olurdu ama bu akşam beni bir yere davet ediyorlardı. Dünyanın başka bir köşesine doğru parmak uçlarımda yürüdüğümü hissettiğim bir enerji akışı vardı. Ormanın kuytu köşesindeki kanyona vardığımızda orman cinleri ağacın arkasında bir araya toplandılar. Kıpırdanmaları ve oradan oraya kaçmaya çalışmaları korkularını ayaklarımın dibine getirdi. Onlar böylesine huzursuz eden şeye doğru ilerledikçe hışırtılar ve uğultu-lar arttı. Kulağımda aynı anda bir sürü kişi konuşuyormuş gibi uzaktan gelen bir gürültü vardı.

Vera'yı açıkta gördüm. Toprağın altından uzanan girintili bir kayanın önünde alevleri dans ettiriyordu. Daha önce hiç yeşil renk-te alev görmemiştim ama dudaklarından çıkan her söz alevleri daha yükseltiyordu.

"Uyanış vakti," diye seslendi. Alevlerin yarattığı dumanlı yansı-malardan etrafındaki kalabalığı zorlukla görebildim. Onlarca ateş

alfini etrafında sıralanmıştı. "Dokuz katı aşıp hakkımız olanı alma vakti," diye devam etti. "Gökyüzü bizi seçti, gökyüzü bizi işaret etti. Bu gündönümünde asırlardır görülmediği kadar kuyrukluyıldız dans etti. Meydan okumalardan sadece tahtla değil, kabul gören üç krallıktan biri olarak ayrılacağız."

Ağaçlar bile soluğunu tutmuş, temkinle onları içinde boğacak dumanların yükselmesini bekliyordu. Cehennem Kraliçesi sırtını döndü ve alevler hepsini içini alacak şekilde harlandı.

"Diyar kaderini yeniden yazıyor. Görünmeyen yıldızlar üç büyük krallığın adını işaret ediyor. Taht, Ateş Krallığı'nın sönmez ateşiyle dağlanıyor."

Etrafındaki kimseden ses çıkmıyordu sadece kötücül alevlerinin cızırtıları duyuluyordu. Sesleri yaprakların üzerinden daldan dala dolandı.

"Ateş Lordu'nun değil, Ateş Krallığı'nın hükümdarlığı başlayacak. Anka'nın değil, ejderhanın alevleri yükselecek. Diz çöken değil diz çöktürenler olacağız. İtaat etmeyenler hepimiz için yanan ejderhanın akşam ziyafeti olacak. Asırlardır görülmemiş güçlerimiz yeniden doğacak. Güneşi avuçlarımızda taşıyacağız ve bizi geceye mahkûm edenleri karanlıklarında boğacağız."

Rüzgâr sanki başka bir geceye aitmiş gibi aniden ve kuvvetle esti. Ağaçlar burada olana ve oldurulmak istenene engel olmak istercesine dallarını silkti. Birbirine sürterek hışırdayan yapraklara doğru kaşlarımı çattım. Her ne saçmalıyorsa doğa bundan hoşlanmamıştı. Her ne planlıyorsa orman bundan rahatsızdı.

Birkaç adım öne çıkarak parmaklarımı bir kez havada şaklattım. Onlara yaklaştığımda yağmur yağmaya başladı. Sözde sönmez alevleri söndü. Öfkeli bakışlar bana döndü ve gördüğüne inanamayarak etrafındakilere başıyla dağılmalarını işaret etti.

"Ne saçmalıyorsun Vera?" diye mırıldandım. "Yine sana lord desinler diye birilerini kandırmaya mı çalıyorsun?" İyice ortaya çıktığımda kalabalık dağılmakla durup izlemek arasında kararsız kalmıştı. Bazıları onun emrine itaat etse de çoğunluk her zaman böyle gösterilerin meraklısı olmuştur.

"Burası küçük kızlar için uygun değil," dedi. Üzerinde geceden daha kara bir cüppe vardı, geniş kapüşonuna rağmen kan kırmızı saçları göğüslerinden aşağı uzanıyor ve kimliğini gizleyemiyordu.

Çemberlerinden içeriye adım attığım anda tüylerim diken diken oldu. Enerji üzerimden sıyrılarak geçti. Hava çok ağırdı, zaman öyle yavaştı ki sözleri sanki saatler sonra bir cümle haline gelip kulağıma ilişmişti.

"Sen de liderliğe oynamak için çok yaşlandın," diye karşılık verdim. Omuzlarımı silkip enerjiden kurtuldum ve kendi ışığımı bütün bedenimde yarı görünür hale getirdim. Ne olduğumu kabul ettiğimden beri enerjimi ve ışığı kullanmakta epey yol kat etmiştim.

"İşlerime karışma, git ve oyunlarını oyna," dedi. Gözleri etrafımda beliren saydam ışıkta oyalandı ve bir anlığına gözlerinde korku gördüğümü sandım.

"Ateş Lordu'nun değil, Ateş Krallığı'nın hükümdarlığı başlayacak." Kollarımı kavuşturup biraz önceki sözlerini taklit ettim. "Ateş Lordu'nun bundan haberi var mı?" diye sordum.

"Ateş Krallığı seni ilgilendirmez."

"Orasına ben karar veriyorum." Yürümeden önce üzerinde durduğum çemberin tozlarını ayağımın ucuyla dağıttım. Çok kitap okumadığım doğruydu ama kara büyüyü nerede görsem tanırdım.

"Evet," diye seslendim kalabalığın içine. "Onun sözlerine kanacak olursanız bu çemberin içinde sizi kimse görmemeliydi." İki parmağımı önce kendi gözlerime sonra onlara çevirdim. "Ama sizi görüyorum." Gülümsemem canlarını sıktı ama sözlerimin gerçek olması Lilith'in canını sıktı. "Sizi duymamam da gerekiyordu ama ormanın öbür ucunda dolaşırken bile tiz sesi kulağımı tırmaladı." Bu defa kaşlarımı çatarak Vera'yı işaret ettim. "Ve onun sözde vaatlerine bakılırsa kimsenin biraz önce ayağımın ucuyla dağıttığım çemberden de içeri girememesi gerekiyordu." Ellerimi birbirine kenetleyip üzgünüm dercesine başımı salladım.

Sırtım ona dönüktü ama artık yeni yetme bir vâris değildim, sırtımı kime döndüğümü pekâlâ biliyordum ve ateşin nasıl hissettirdiğini de biliyordum. O an geldiğinde arkamı dönmedim bile sadece

sol elimi yan tarafa doğru kaldırdım. Herkesin gözlerindeki ifadeye bakılırsa tam zamanıydı.

"Gerçekten mi Vera?" Ağırdan alarak döndüm. Tam da tahmin ettiğim gibi. Baktığında epey de güçlüydü alevleri ama şimdi havada donmuş buz kristallerinden ibaretti. "Kabul et artık sen lordlar ve vârislerle aşık atamazsın." Başımı kedi gibi kıvırıp omzumun üzerinden diğerlerine baktım. "Şeyi söylemeyi unuttum, ben sizi ormanın öbür ucundan duymama rağmen bir süredir şu ağacın arkasında durdum ve beni görün diye bekledim ama hiçbiriniz fark etmedi." Gülümseyerek tekrar Vera'ya döndüm. "Seninki yaşlılıktandır, kulaklarına baktırıyor musun?"

Tekrar alevlerle saldırdığında cık cıklayarak kenara doğru çekildim.

Ellerimi iki yanımda kaldırdım, hafif çiseleyen yağmurun şiddetini artırdım. Her saniye daha da çok. Ateş Halkı anlaşılır şekilde yağmurdan hoşlanmazdı, bu onları zayıf kılıyordu.

Biri hariç.

"Dağılın!" diye bağırdım. "Ve bu saçmalıkları dinlemeyi bırakın. Ateş Lordu benim yerimde olsa hepinizi akşam ziyafeti için pişirirdi, bu gece denk gelen ben olduğum için gökyüzüne el açacaksınız." Gözlerim onlara döndüğünde ismini andığımı duymuş gibi sadece Ateş Lordu'nun hükmedebildiği mavi yıldırımlar parlayıp söndü.

Benim lafımı ikiletmediler. Çünkü artık biliyordum, doğru kelimeler önemliydi ama gücünü nerede ne şiddette gösterdiğin daha önemliydi. Artık herkes benim çok güçlü olduğumu şu ya da bu şekilde biliyordu. Düellolarda herkes bir şeylere şahit oluyordu ama aslında hiç kimse ama hiç kimse ne denli büyük bir güçle cambazlık ettiğimi bilmiyordu.

"Sen de," dedim başımla işaret ederek. "Seni uyandırdığıma pişman olmadığım tek bir gün bile yok Vera. İznimle sayılı günlerini oğlunun kuyusunu kazarak değil, ona itaat ederek geçir yoksa günlerin göz açıp kapayana kadar bitmiş olacak."

"Ateş Krallığı'nın işlerine neden karışıyorsun?" diye sordu. "Mesele Daren mi? Sen seçimini yapmadın mı Su Vârisi?"

Ninova

Ona doğru birkaç adım attım ve ellerimi arkamda birbirine kenetledim.

"Asıl soru bu değil asıl soru senin hangi oğluna daha yakın olmak istediğin. Yaşayanların dünyasında Daren ile mi kalacaksın yoksa cehennem ateşleri onun için harlansın. Evran ile birlikte mi yanacaksın?"

"Alevlerin yandığı doğru," diye kedi gibi gülümsedi. "Ama beni yakmak için değil."

"Büyük oğlun ışıklar içinde uyusun saklı vârisiniz, nankörlük en sevdiğin günah olduğu için uyandığından beri sen ve hatta küçük oğlun da böyle afilli laflar etti hatta yetmedi yakmak için uğraştılar ama hep yağmur başladı." Bir adım daha yaklaştım ve artık ciddileştim. "Onlar teker teker gitti ama bak ben hâlâ buradayım Vera."

"Kaç yıl?" diye kaşlarını kaldırdı. "İki yıldır mı buradasın, üç mü? Elinde silah olan küçük bir kızsın sen sadece."

"Belki," diye omuz silktim. "Ama elinde silah olan benim ve çocukların ne yapacağını bilemezsin."

"Sen farkında bile olmadan yaptıklarıma ne yapacaksın?" diye sordu kendinden emin bir şekilde tek kaşını kaldırarak.

"Farkında değilsem o kadar etkili olmamıştır."

"Neredeyse inanacaktım." Ellerini kaldırdı, başının üzerinde birleştirdi ve alevler içinde yok oldu.

Arkasında bıraktığı boşluğa bakıp ne demek istediğini düşündüm. Ne ima ediyor olabilirdi? Ben farkında olmadan bana ne yapmış olabilirdi ki? Kendime gelmek istercesine başımı salladım. Akıl oyunları. Cehennem oyunları. Öyle sanmamı istiyor, sadece beni tedirgin etmek istiyor. Bir daha aklımı karıştırmasına izin vermeyecektim.

Kendi etrafımda döndüm ve herkesin gittiğine emin oldum. Yetinmedim durdum ve tüm duyularımla etrafı dinledim. Rüzgârın uzaktaki bir yaprağı hareket ettirdiğini duyana kadar nefesimi tutarak bekledim ve kimse olmadığına ikna olunca gözlerimi açtım.

Burada ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum, bir çeşit ritüel yaptığı barizdi ama beni aşıyordu. Vera artık kitapların bile

Ninova

yazmadığı eski büyüleri biliyordu. Kayaya yaklaştım, üzerine eğildim ve kokladım. İğrenç koku öğürmeme neden olunca geriye sıçradım. Burada neyi ya da kimi kurban ettiğini bilmiyordum ama burada ödediği bedel çok güçlüydü. Ödediği bedelle açığa çıkardığı enerji akıl almayacak güçteydi.

Ellerimi havada esintiyle birlikte döndürmeye başladım. Usul usul ve hissederek. Rüzgâr arttı ve etrafta çember oluşturan çizgiyi dağıttı. Tozlar havalanırken içimden kötü enerjinin ışıkta özgür kalabilmesi için tılsımları fısıldadım. Kollarım iki yanıma düştüğünde etrafta tek bir toz zerresi bile kalmamıştı. Rüzgârı kontrol etmekte her geçen gün daha iyi oluyordum ama ne zaman ateş ve toprakla denesem aşılamaz bir bariyerle karşılaşıyordum.

En yakınımdaki ağaca gittim ve tırmanmaya başladım, tahmin ettiğim gibi çok daha kolay ve çok daha hızlı bir şekilde tırmanıyordum. Rüzgâr itici bir güç olarak beni desteklediğinde neredeyse bir yerden tutunmama bile gerek kalmadan kendimi yukarı çekebiliyordum.

Bir risk aldım ve ağaçtan diğer ağacın dalına atladım. Ayaklarım yerden kesildi, ivme kazanmak ve mesafeyi kat edebilmek için bir dizimi kırdım, rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ve parmaklarım diğer ağacın dalını kavradı. Gülümsedim.

Kendimi pencereden aşağı bıraktığım o günden beri bulduğum her fırsatta rüzgârla alıştırma yapıyordum. Bulduğum her fırsatta ateşe ve toprağa ulaşmaya da çalışıyordum. Havayı kontrol etme konusunda becerilerim gelişirken diğer ikisinde hâlâ elim boştu. Yine de zafer zaferdi.

Arın'ın seslenişini duyana kadar rüzgârda uçurtma gibi daldan dala süzülüp duruyordum. Duvarların arasında bir sorun olduğunu düşünerek aşağı atladım ve ayaklarım yere değdiği anda bedenledim.

Arın duvarların arasında kaldığı vaktin çoğunu Hava Lordu Sina ile geçiriyordu bu yüzden doğrudan onların katında ortaya çıktım. Koridoru geçerek ritmik bir şekilde üç kez Hava Lordu'nun odasının kapısını çaldım. İçeriden gir diye ses gelince kapıyı açıp içeriye girdim.

"Sorun ne?" diye sordum. Sonay ve Sina ne kadar yakın dostumuz olsa da henüz kayıp uygarlıkla ilgili bir şey bilmiyorlardı.

"Bana bakıcı lazım," dedi Sonay gözlerini devirerek. "Başka sorun yok."

Daha açıklayıcı olmaları adına beklemeye devam ettim. Sonay Hava Lordu'nun pek rahat görünen yatağında uzanıyordu. Sina ve Arın ise masanın ardındaki sandalyelerde bir şeyler içiyordu.

"Hemen geldiğin için teşekkür ederim," dedi Hava Lordu ayaklanarak. "Saraya gitmem gerekiyor ve Arın da bana eşlik ederse iyi olacak. Sonay'ın yanında kalır mısın?"

"Elbette," dedim Arın'a bakarak. "Ama sorun nedir?" Gitmesi gerekiyorsa ve Arın'ın da ona eşlik etmesi gerekiyorsa bir durum olduğu açıktı.

"Ordu bir hareket olduğunu bildirdi. Gidip kendim görmem gerekiyor."

"Diyarın her köşesinde hareketlilik var," dedim. Sınırların ötesinden gelenler gündüzleri oyunları izlemek için buradaydı ve bir kısmı kamp kurmuş olsa da hepsinin sığması imkânsızdı. Bu yüzden diyar resmen işgal altındaydı çünkü sürekli krallıklardan birinin sınırlarına giriyorlardı.

"Gerekli ayarlamaları yapmak istiyor," diye açıkladı Arın. "Muhtemelen adalardan bazılarını boşaltmaları gerekecek ve aşağıya inip işgalcilere de gözdağı vermesi gerekecek."

"Sen neden gidiyorsun?"

"Çünkü ben tek başına gitmesini istemiyorum," dedi Sonay. Arın işte bu yüzden dercesine kaşlarını kaldırdı.

"Su Lordu ve Su Vârisi, Hava Lordu ve Hava Vârisi'ne bakıcılık edecek, anladım." Ağır ağır başımı salladım. Bir tek bana komik geliyor olamazdı.

"Onunla kalacak mısın?" diye bıkkın bir şekilde sordu Sina.

"İşte buradayım." Ellerimi havaya kaldırıp salladım. "Gidip kötü adamları haklayın."

Arın bana güldü ama Sina onaylamaz gözlerle bedenledi. Hava Lordu'nun bu sıralar espri anlayışına ihtiyacı vardı.

"Nereden geliyorsun böyle?" diye sordu Sonay yataktan doğrularak. "Üstün başın yaprak içinde." Başını yana eğdi. "Üstün başın neden sürekli kir içinde?"

"Ormanda dolaşıyordum." Hava Lordu'nun yatağına kendimi atmak biraz uygunsuz olacağı için Arın'ın kalktığı sandalyeye oturdum ve kendime yeni bir bardak su doldurdum.

"Neden?"

"Göz kulak olmaya çalışıyorum," diye omuz silktim yemişlerden bir tanesini ağzıma atarak. "Ama dinle, bugün ne gördüğüme inanmayacaksın." Aslında bu meseleyi Arın ve Sina'nın da olduğu bir anda konuşmak isterdim ama hepimiz aynı anda müsait olamıyorduk.

"Anlat," dedi. "Sıkıntıdan ölmek üzereyim." Yatağın üzerinde bağdaş kurup bir yastığı karnının üzerine kalkan yaptı.

"Vera'yı gördüm, bir çeşit ritüel ya da ayin yapıyordu. Daha önce yeşil alev görmüş müydün? Etrafında Ateş Halkından bir kalabalık vardı. Onlara bir şeyin uyanmakta olduğuyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Ne," dedi. "Nasıl yani, ne uyanıyor? Artık kimse uyanmasın!" Bir yandan eliyle meyve kâsesini işaret etti. Masanın üzerinden alıp ona uzattım.

"Emin değilim," dedim. "Tam olarak şuna benzer şeyler söyledi: Diyar kaderini yeniden yazıyor. Görünmeyen yıldızlar üç büyük krallığın adını işaret ediyor. Taht, Ateş Krallığı'nın sönmez ateşiyle dağlanıyor."

Sonay irkilerek omuzlarını silkti. "Başka ne söyledi?"

"Ateş Lordu'nun değil, Ateş Krallığı'nın hükümdarlığı başlayacak. Anka'nın değil, ejderhanın alevleri yükselecek. Diz çöken değil diz çöktürenler olacağız. İtaat etmeyenler hepimiz için yanan ejderhanın akşam ziyafeti olacak falan filan."

Ağzı neredeyse yarı açık kalmıştı. "Daren'i yerinden etmeyi planladığı açık. Meydan okuduğunda tarafım belli etmişti. Ateş Krallığı gücünü anka ve ejderhadan alıyor ama uzun zamandır ejderhadan haber yok. Daren zaten ankayı temsil ediyor, sanırım Evran ejderhayı temsil ediyordu ama liderliği malum. Onu mu uyandıracak o cadı?" Yüzünü kırıştırarak düşüncelere daldı.

"Onları geceye mahkûm eden Daren değildi ki," dedim. "Tanrıçalardı."

"Tanrıçalarla aşık atamaz," diye itiraz etti. "Sana söylüyorum, daha önce de Ateş Lordu'nu gözden düşürüp krallığı ikiye bölmemiş miydi? Aynı şeyin peşinde. Daren'i gözden düşürecek."

"Ne yapabilir ki?" diye mırıldandım. "Daren çok uzun zaman Ateş Halkı için bir şey ifade etmiyordu yani yeterince gözden düşmüştü. Vera başka ne yapabilir?"

Sonay dudaklarını büktü, bir an düşündü sonra yeniden konuştu. "Ama Daren tacı öyle ya da böyle aldı, diyarda çoğunluğu sağlayıp desteklerini de aldı. Düellolar olmasa resmen ilan edeceklerdi. Vera'nın kendi döneminde krallığı için istediği her şey gerçekleşti. Şimdi yapması gereken tek şey Daren'i aradan çıkarıp tacı takmak."

"O hiç belli olmaz," dedim Su Vârisi içgüdüsüyle.

"Orası öyle," dedi Sonay. "Lordlar ve Vârisler yeniden seçiliyorsa bence sıralama da yeniden yapılır. Ateş Krallığı artık öylece sıra bizimdi diyerek hak iddia edemez."

"Tabii geriye yönetilecek bir diyar kalırsa." Bacak bacak üzerine attım. "Vera da üç krallıktan bahsediyordu. Çok emindi. Ateş Krallığı görülerini yabana atma."

"Bunu Daren'e anlatmalısın," dedi diğer konudan uzaklaşarak. "Vera her ne yapıyorsa en azından haberi olsun."

"Bir ara anlatırım," diye geveledim. "Sen neden her şeyi ısırıp ısırıp atıyorsun." Huysuzca yüzümü astım. Meyvelerin hepsinden bir ısırık alıp tabağa atarak ziyan ediyordu.

"Nova," dedi rahatsız bir şekilde kıvranarak. "Bir sorun var."

"Ne oldu?" Birden endişelendim. "Doğuruyor musun?"

"Saçmalama!" Kıkır kıkır güldü. "Canım altın çilek istiyor. Bunlarla bastırırım sandım ama olmuyor, dişlerim kamaşıyor Nova!"

"Ne?" Yüzümü buruşturdum.

"Ben değil, o istiyor." Elleriyle henüz belli olmayan karnını okşadı.

"Gidip bulabileceğimiz bir yer var mı diye bakalım." Ayağa kalkarak alnımı kaşıdım, böyle bir durumda ne yapılırdı ki? Hamileler aşererdi değil mi ve yemek zorundalardı. Yemediklerinde ne oluyordu?

"Buradan bir şey yiyemem ki."

"Doğru," dedim. "O zaman yarın saraya gider orada yersin."

"Hava Krallığı'nda altın çilek olmaz ki." Başını önündeki yastığa doğru devirince sapsarı saçları ortaya döküldü.

"Eminim tatlı Vârisleri için bulurlar. Su Krallığı'nda da olmaz. Nereden aklma geldi?" Daha kolay bir şey canı çekse olmaz mıydı? Erik, elma, üzüm, ekmek, su, hava...

"Buraya gelirken pazarda görmüştüm. Daha önce hiç yemedim, tadını bile bilmiyorum. Çok saçma." Başını yeniden kaldırdığında dağılan saç tutamları astığı suratına döküldü.

"Gece pazarında mı?" diye şaşırdım.

"Evet." Mümkün olmadığını bilerek başını salladı. Gece kurulan pazar duvarların en başındaydı. Arın ile giriş yaptığımız ve neredeyse atlı bir haydut tarafından kaçırıldığım taraf.

"Gidip alabilirim." Haftalardır buradaydık ve artık pek çekinmiyordum. Sadece atlılardan uzak durmam gerektiğini öğrenmiştim.

"Güvenli midir ki?"

"Satıcıyı bir yoklarım ve almadan önce ona yediririm."

"Boş ver," dedi. "Dışarı çıkmana değmez."

"Korkmuyorum ki artık." Ayaklandım ve aynanın karşısında üstümü başımı düzelttim. Saçlarımı açarak tekrar, daha düzgün şekilde toplamaya çalışırken birkaç yaprak ayıkladım.

"Gerçekten boş ver."

Aynanın yansımasında yüzünü gördüm ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Bir şeyi çok isteyip de kendini istemediğine inandırmaya çalıştığın hali bilirdim.

"Hemen gider gelirim," diye teşvik ettim. "Geç kalmam merak etme."

"Arın da Sina da yok. Bir şey olursa çok hazırlıksız yakalanırız."

"Hımm..." diye düşündüm. "Bir saat içinde dönmezsem Ayzer'e haber verirsin."

"Daren'e değil de Ayzer'e mi?" İmalı imalı gözlerime baktı. "Neler oluyor, ben sana en büyük sırrımı veriyorum ama sen ne zaman sorsam geçiştiriyorsun."

"Karmaşık," diyebildim sadece.

"Her şey karmaşık Nova. O gece bütün diyara seviştiğinizi ilan ettiniz ama burada neredeyse birbirinizden kaçıyorsunuz. Sorun ne? Sakın Prenses deme. Daren o kadını umursamıyor bu bariz." Sürekli yaptığı gibi uzun sarı saçlarını omzundan geriye savurdu.

"Nereden biliyorsun?" Sesimin bu kadar meraklı çıkması beni de şaşırtmıştı.

"Bir aptal bile sana nasıl baktığını gördükten sonra bundan şüphe etmez. Daren bir sürü şey olabilir ama pisliğin teki değil." Meyve tabağını masaya bırakmam için tekrar bana uzattı.

"Artık bana öyle bakmıyor," dedim ve tabağı masaya koyarken fazladan oyalandım.

"Ne? Saçmalama!"

"Bakmıyor." Tekrar ona döndüğümde sinirle kaşlarımı çatmıştım.

Sonay gülerek doğruldu. "Ah benim deli arkadaşım. Görmüyorsun çünkü sen ona bakmadığın zamanlarda seni izliyor. Tıpkı senin yaptığın gibi."

"Ne?"

"Haberin yok muydu?"

"Gözünün üzerimde olduğunu biliyorum ama Arın öyle istedi." Buraya geldiğimiz ilk gün onları konuşurken duymuştum. Arın açık bir şekilde kılıma zarar gelirse onu mahvedeceğini söylemişti çünkü Daren'in beni riske attığını düşünüyordu ve bir sürü şey işte.

"O sana âşık," dedi. "Şüpheli olanın senin hislerin olduğunu sanıyordum. Ondan şüphelendiğin aklımın ucundan bile geçmedi." Bu onu gerçekten şok etmişti. Bana tam bir aptalmışım gibi alayla bakıyordu. Yarın güneş gece doğacak demişim gibi. Bu saçmalıkmış gibi.

"Benim hislerim mi?" diye mırıldandım.

"Tabii," diye omuz silkti. "Herkes öyle düşünüyor. Sana kızamam, zor bir durum. Bir yanda Arın, Su Krallığı sorumluluğu, diğer tarafta taht, Daren ve olup bitenler..."

"Öyle değil," dedim aceleyle. "Yani sorun bu değildi. Ben, bilmiyorum." Kafam karışmıştı yine. "Bana öyle bakıyor mu hâlâ ?"

"Şapşal mısın sen? Gerçekten mi? Nova, onu seviyorsan ona söyle."

"Fark etmez ki," diye ofladım. "Ne olursa olsun haklı olduğun bir konu var. Arın, krallığın, taht falan filan. Birlikte olmamız çok zor."

"Belki," diye dürüstçe kabul etti. "Ama yine de bilmesine izin vermelisin. Ayrı olsanız bile onun seni sevdiğini bilmek daha iyi hissettirmez miydi?"

Hissettirirdi. Çok daha iyi hissettirirdi. Her şeyle mücadele edebilirmişim, hepsinin üstesinden gelirmişim gibi hissettirirdi.

"Gidip çilek bulacağım," dedim. "Daha kolay."

Olada yankılanacak kadar kahkaha attı.

Gömleğimi tekrar pantolonumun içine yerleştirip, hançerimi çizmemin içinden çıkarıp belime sıkıştırdım.

"Gitmekte kararlıysan en azından yalnız gitme."

"Seni yanıma almam." Yüzümü buruşturdum. Tek başıma korkmazdım ama onu riske atacak kadar kafayı yememiştim.

"Daren'i kast ettim," dedi.

"Bana bir şey olmayacak," dedim kelimeleri uzata uzata. "Bir saate dönerim. O da biraz dolaşmak istediğim için. Arkamdan kapıyı kilitle."

Kapıdan çıktığımda derin derin nefes aldım.

Rutinleri takip ediyordum, hiçbir şey olmamış gibi ve hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davranabiliyordum ama ne zaman bir kapıdan geçsem böyle hissediyordum. Omuzlarımda dünyanın yükü varmış gibi. Dünyaya sığamıyor değil de dünyadan taşıyor gibi.

Merdivenlerden inip avludan geçerken hiç istemediğim bir manzarayla karşılaştım.

Ayzer, Daren ve Faina.

Birden midem bulandı. O tarafa doğru bakmadan dosdoğru kapılara yürümeye koyuldum ve bekçilerin nöbet tuttuğu dev kubbelerin arasından araziye çıktım.

Geldiğimiz günden beri arena ve kaldığımız binadan dışarıya çıkmamıştım. Gece yarısına henüz birkaç saat vardı ama yine de dışarıda bir sürü kişi dolaşıyordu. Karanlığın içinde bembeyaz parladığım için dikkat çekmemek elde değildi. İroniye bakın ki artık yıldız değildim ama bu, parlamadığım anlamına gelmiyordu.

Gece pazarı duvarların diğer tarafındaydı, ilk gün Arın ile birlikte geçtiğimiz yolu hayal meyal hatırlayarak takip ettim. Yüksek duvarlı labirent yolda dolaşarak kalabalığın sesine doğru ilerledim. Yanımdan geçip giden tuhaf giyimli herkes dönüp bir kez baksa da duruşumu korudum. Daha ürkütücü bir ortam olacağını sanıyordum ama herkes yavaş yavaş bir arada olmaya alışmış görünüyordu. Kol kola girmiş dolaşan peri kızları bile vardı.

Pazaryeri daha geniş bir alanda çadırların ötesine kurulmuştu. Gündüzleri düellolar yapıldığı için burada hayat güneş battıktan sonra başlıyordu. Tezgâhların kenarından yükselen ahşap direklere uçtan uca gümüş alevli kandiller asılmıştı. Yalnızca yiyecek değil, ihtiyaç duyabilecek her türden garip şeyin satışı vardı.

Tezgâhların arasında dolaşırken midem guruldadı. Az yemeye alışmaya başlamak Arın ve Ayzer'in konuşmasını hatırlamama neden oldu ve bu da moralimi bozdu. Gerçekten her şeye alışılıyordu öyle değil mi? Baksana, hepimiz geride bıraktığımız ailelerimizin yokluğuna alışmıştık. Daha ötesinde beni bırakıp giden annemin yokluğuna da alışmıştım. Arın haklıydı, alışıyordun ve sonra unutuyordun.

Pekâlâ bir gün Nova da unutulabilirdi.

"Ne istemiştiniz?" diye dikkatimi dağıttı tezgâhtar adam.

"Altın çilek arıyorum."

"Daha ötede satıyorlar onu. Elma isterseniz en güzelleri bende." Belli ki gurur duyduğu elmalarını işaret etti. Epey satış yaptığı ortadaydı, tezgâhın sadece bana yakın köşesinde küçük bir kırmızı elma yığını vardı.

"Sen hiç Ateş Krallığı'na gittin mi?" diye güldüm.

"Ne işim var o cehennem çukurunda."

"En güzel elmalar orada ama."

Adam bana ters ters bakınca yola devam ettim. Dekoratif aynalar, kilimler satan tezgâhın yanından geçerken bakışlarım satıcısını rahatsız etmiş gibi görünüyordu. Banyo yapabilmek için çelik kazanlar satan başka bir kadın eliyle gel gel diye işaret edince adımlarımı hızlandırdım. Anlaşılan pazarın bu kısmı pratik kullanılabilir eşyalara aitti, yönümü çevirdim ve meyve sebze tarafında ilk gördüğüm satıcıya yanaştım.

"Altın çilek satıyor musunuz?" diye sordum tezgâha yaslanıp.

"En güzelleri burada," dedi adam. Hepsi de pek mütevazıydı.

"Bunlar nereden geliyor?" Elimi küçük bir orağa benzeyen, dışında altın rengi kabuğu olan meyvelerin üzerinde dolaştırdım.

"Batıdaki ormandan geliyor, hepsini biz yetiştiriyoruz. Bütün köy bunun için çalışıyoruz." Bir tanesini elime alıp kabuğunu sıyırdı ve hançeriyle çileği ikiye kesti. İçi parıldıyordu ve etkilenmediğimi söyleyemezdim.

"Hangi köy orası?" Bilmeyeceğimden değil ama konuşsam ki güvenilir olup olmadığımı anlayayım.

"Değirmen köyü, Toprak Krallığı'na bağlı."

"Sen yiyor musun bunlardan?" Elime birkaç çilek alıp çok anlıyormuş gibi kontrol etmeye koyuldum.

"Zehirli değil Leydim."

"Onu anlayacağız," dedim.

"Seç istediğini gözünün önünde yer bitirirm."

"Öyle yapacağım zaten," dedim. "Ama önce arkanı dön, nereden aldığımı görme."

"Çok şüphecisiniz Leydim." Bıyık altından gülerken yüzüne incinmiş gibi bir ifade takındı.

"Dön hadi."

Adam arkasını döndüğünde etrafıma bakındım ama tek başınaydı. Farklı yerlerden beş tane çilek aldım. "Tamam, dönebilirsin," dedim.

Adam tekrar bana döndüğünde çilekleri ona uzattım.

"Leydim bütün tezgâhın tadına bakmamı mı istiyorsunuz?"

"Karşılığını ödeyeceğim," dedim. "Ye hadi."

Adam hiç bakmadan çileklerin hepsini peş peşe ağzına attı. Yutana kadar bekledim ve sonra da ağzını açtırıp kontrol ettim.

"Bak," dedim işaretparmağımı sallayarak. "Hamile birisine yedireceğim bunları. Ona bir şey olursa yedi kat aşağı saklansan gelir bulur, ciğerini sökerim senin." Tek bir yanlışım ya da abartım yoktu.

"Leydim burada öyle iş olmaz." Başıyla selamlayıp söz verircesine elini göğsüne bastırdı.

Ninova

"İyi," dedim. "Bana bir torba ver de çilekleri seçeyim."

Karton kesekâğıdını elime alıp rastgele çilekleri seçerken birkaç tane ağzıma attım. Sonay'ın yanına dönene kadar gerçekten zararlıysa benim üzerimde etkili olurdu. Daha önce zehirlenmemiş değildim, biraz can yakıyor ve iştah kesiyordu ama o kadarcık olurdu. Paketin yarısından fazlası dolduğunda biraz abarttığımı düşündüm ama tadı çok güzeldi ve tek yiyen, bulut kümesi olmayacaktı.

Belimdeki keseden ona fazlasıyla para ödediğimde ve paranın Su Krallığı'na ait olduğunu gördüğünde adamın gözleri irileşti. Metal paraların üzerinde sadece Lordun ve Vârisin kullandığı işlemeler vardı.

"Ne," dedim gülerek. "Saçlar sana ipucu vermemiş miydi?"

"Leydim, saçlarınız başka renk demişlerdi."

Gülerek ağzıma bir çilek daha attım. "Eğer bunlardan birisi yüzünden birinin midesi bile bulanırsa peşine kimin düşeceğini biliyorsun artık."

"Çok yerseniz mideniz bulanır Leydim, başka sorun olmaz." Tekrar elini göğsüne bastırıp bu defa resmi şekilde dizlerine kadar eğildi.

"İyi," dedim. "Teşekkür ederim."

Çileği ısırarak arkamı döndüğümde bir şeye çarptım. Birine.

"Daren..." Kaşlarımı çattım. "Ne işin var burada?"

Yüzünde korkunç bir ifade vardı. Dehşete kapılmış gibi. Gözleri parlıyordu ama geri kalanı taş kesmişti.

"Çekil önümden." Yanında yöresinde can sıkıcı Prensesi görmek için bakındım ama kimse yoktu. Yine de sinir oluyordum ona.

Yanından geçerken kolumu tuttu. Bu da can sıkıcı olmaya başlamıştı. İpini çekiştirip durduğu kuklası mıydım ben onun...

"Nova," diye mırıldandı. Tam terslemek için okkalı birkaç laf edecektim, zorlandığını görünce vazgeçtim. "Sen iyi misin?" diye soludum.

Diliyle dudaklarını ıslattı. Gözbebekleri titrer haldeydi. Etrafına baktı, elimdeki çileğe baktı ve sonra beni beraberinde yürütmeye başladı. Sonay boşboğazlık edip Vera'dan bahsetmiş olabilir miydi? Yine nasıl canımı sıkacaktı kim bilir...

Tüm o kalabalığı atlatana kadar ses etmeden yürüdüm. Pazaryerinin ortasında Ateş Lordu ile birbirimize girdiğimiz gibi haberler yayılsın istemiyordum. Dahası dikkat çekmek istemiyordum. Büyük heykelin yanından geçip daha sakin bir yere geldiğimizde beni aniden duvarla arasına aldı.

"Ne oluyor yahu?" diye dayanamayarak çıkıştım. Gözlerim köşeyi dönen iki kişiye takıldı ama bizi görmeden uzaklaştılar.

"Neden bana söylemedin?"

"Sana neden herhangi bir şey söylemem gereksin?" Usanmış halde ofladım. Sürekli karşıma çıkıp bana hesap soruyordu. Neden bana söylemedin, neden benden istemedin, bunu neden yaptın falan filan...

"Nova, bu ciddi." Acı çeker gibi görünmesinin beni sindirmesine izin vermedim. Hep böyle oluyordu, ona kanıyordum sonra kalbim kırılıyordu.

"Her neden bahsediyorsan eminim seni ilgilendirmiyordur."

"Bal gibi ilgilendiriyor," dedi. "Bu doğrudan bizi ilgilendiriyor." Dişlerini birbirine bastırdığında çenesindeki kemikler iyice belirginleşti.

"Bırak beni." Bir an gerildim, ne öğrenmişti bu iblis böyle diye düşünmeye koyuldum.

"Artık benimle konuşacaksın. Kaçmak, saklamak yok." Yüzümdeki saç tellerini dikkatlice kenara çekip gözlerime baktı.

"Bunu diyen sen misin?"

"Ben senden kaçmıyorum."

"Doğru. Sen artık benimle ilgilenmiyorsun." Unutmuşum derecesine başımı salladım.

"Saçmalamayı kes. Bunu söylemeliydin! Burada ne işin var ki?" diye söylenmeye devam etti. "Düellolara katılamazsın. Bunu bildirmen gerekiyordu." Tekrar dudaklarını ıslattı, gözleri duvarda dolanıyordu ve çakmak çakmak görünüyordu. Dünyaya tüm varlığıyla sarılmak ve dünyayı yok etmek arasında ince bir çizgideydi o ortadaydı ama ben ne alakaydım onu çözememiştim.

"Ne diyorsun?" Sıkılmaya başlamıştım ve adamın hakkı vardı çilekler epey güzeldi. Bir tanesini daha ısırdım ve iştahla çiğnedim.

"Karnında bir bebekle günlerdir..."

Kulaklarım duydu, zihnim idrak etti ve çilek boğazımda kaldı. Nefesim öyle ani tıkandı ki iki büklüm oldum, neredeyse ağzımdaki her şeyi yüzüne doğru püskürtüyordum. Yutkunamayınca öksürmeye başladım. Yüzüne, endişesine ve inanmışlığına bakınca kendimi tutamadım ve öksürüklerim arasında gülmeye başladım. Kaşlarını çatışına ve ifadesindeki bocalamaya bakınca elimi ağzıma bastırdım ve karnım ağrıyana kadar gülmeyi sürdürdüm.

Tezgâhtar adamla konuşmamı duymuş olmalıydı, inanılır gibi değildi.

"Nova... Gülmeyi kes."

"Affedersin," dedim. "Sinirlerim bozuldu sadece." Ağzımdaki lokmayı yavaş yavaş çiğnerken dilimi ısırdım. Elimde değildi, kahkaha atmak istiyordum ama bakışları kahkahamı kursağımda bıraktı. Çileği yutup kendimi toparladım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." Biraz onunla uğraşmaktan zarar gelmezdi, bana yaptıklarına sayardı.

"Neden söylemedin?" Ses tonu da hali de kırılgandı.

"Ne tepki vereceğini bilemedim."

Elini yüzüme yasladı, yüzüklerinin metalini tenimde hissetmek benim alaycılığımı kırdı. İlk günkü gibi. O koridorda da böyle yakındın ve böyle dokunmuştun. O koridorda da böyle kapana kıstırmıştın. Götün teki olduğunu biliyordum ama bir gün kalbimi kıracağını bilmiyordum. Dudaklarımın arasından yavaşça nefesimi verdim. Yüzü çok yakınımdaydı ve gözlerinin parlaması dikkatimi dağıtıyordu. Mutlu muydu? Hayır, aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Durduracağım," dedi gözlerini kapatıp. "Bu saçmalığı bitiriyorum. Neyle sonuçlanacağı umurumda değil. Düellolar bitiyor."

Onunla uğraşmak epey keyifli olurdu ama yapamazdım işte.

"Çok tatlısın..." Elimi yüzüme yasladığı elinin üzerine yasladım ve zorlukla güldüm. "Ama cidden mi?" Bu defa göğsümden hınlıklı bir şekilde güldüm. "Sadece bir kere ve hamile kaldığımı mı sandın?" Başımı iki yana salladım. "Kendine ne kadar güveniyorsun öyle?" Elini yüzümden çekerken parmaklarının üzerinde fazladan oyalandım. Dikkati epey dağılmıştı. Doğrusu o epey dağılmıştı, kelimenin tam anlamıyla karman çorman olmuştu.

"Ne?" Hafifçe doğruldu ve rüzgâr ikimizin arasından gelip geçti.

"Sakinleş," dedim. Birden benim canım sıkılmıştı. "Baba olmuyorsun. En azından benim aracılığımla değil. Bebek falan yok."

"Seni duydum." Emin olmak mı istiyordu yoksa gerçekten mi istiyordu...

"Diyelim ki duydun, diyelim ki ortada bir bebek de var." Ona doğru yaklaştım ve ittim. "Senin bebeğin olacağını nereden çıkardın?"

"Nova!" Yarım adım geriye çıkıp yapma dercesine iç çekti.

"Bende sana ait bir şey yok" dedim. "Seni temin ederim. Şimdi müsaadenle."

"Sana inanmıyorum." Yolumu kesip yeniden önüme dikildi. Varlığı yeterince karanlık değilmiş gibi iri cüssesi beni küçülttükçe küçülten bir gölge yaratıyordu.

"Evet." Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Sorunun buydu zaten. Bana inanmamak. Bana güvenmemek. Sorunun buydu!" İşte bundan bahsediyordum. Karşıma çıkıyor, bir şeyler geveliyor ve sonra üzülen ben oluyordum.

"Böyle bir konuda benimle oyun oynarsan seni affetmem!" Kendini o kadar kasıyordu ki birbirine çarpan dişlerinin gıcırtısı duyuldu.

"Senin affına ihtiyacım yok." Tekrar itip yanımdan geçtim. Ne sanıyordu ki? Hem bebek mi? Cidden mi? Bu sıralar buralar ne çok ateş su melezi iması yapıyordu... Herkesin de aklına bu geliyordu... Benim hiç aklıma gelmemişti. İyice kaşlarımı çattım.

Bebek mi... Ateş ve su melezi mi... Daren ve Nova gibi mi?

"Nereye gidiyorsun?" diye bıkkınca seslendi arkamdan. "Kule o tarafta değil."

"Hava alacağım!" diye bağırdım.

"Burası hava almak için uygun değil." Adımlarını bana yetiştirdi ve yanımızdan gelip geçenlere ters ters bakmaya başladı.

"Arın için Vârisini korumayı bırak," dedim. "Başımın çaresine bakarım. Bakamasam da benim sorunum olur."

Yine de peşimden geldi.

Keşke nereye gittiğim hakkında bir fikrim olsaydı. Sağa sola bakarak labirent gibi yollardan açık bir alana açılan eşiği gözüme kestirdim. Eşikten çıkan birilerini görünce yönümü oraya çevirdim, nasıl olduysa yanımda sessiz kalmayı başardı.

Sakallı, ayrıklardan olan bir adam dik dik baktığında ben gözlerimi gözlerine dikmiştim. Biri bana baktığında başımı çevirmemeyi öğrenmiştim. Ama Daren adama "Önüne bak," dedi ve sakallı yönünü değiştirdi.

"Bu arada," dedim hazır aklımdayken. "Bugün ormanda havalı havalı dolaşırken Vera'yı gördüm, Ateş Halkından bir grupla yeşil alevlerin tüttüğü bir ritüel yapıyordu." Ne düşündüğünü anlamak için yüzüne baktım ama hiçbir şey yoktu. "Ejderha ateşlerinden ve gerekirse çemberin dışına iteceği Ateş Lord'larından bahsediyordu. Haberin olsun."

"Tamam," dedi sadece.

"Ne tamam?" Şaşırmış ya da öfkelenmiş görünmüyordu.

"Tamam," dedi bunalmış halde. "Haberim oldu. Söylediğin için teşekkür ederim, Nova."

Çalılığa doğru eğimden yukarı tırmandım ve bir tepe bulunca kimsenin olmadığı bir köşeye oturdum. Temiz havayı dolu dolu içime çektim. Belki bir anlamı yoktu ama bu an bile öylece yanımda durduğu için mutlu bir an gibi hissettirdi.

"Bunlar için mi dışarı çıktın?" Gözleri elimdeki pakete kaydı.

"İki kelime," dedim. "Sana ne..."

"Niye böyle davranıyorsun?"

Torbayı önüme açtım ve yeterince aldığıma karar verip ağzıma bir çilek daha attım.

"Nasıl davranıyormuşum?"

Yanıma oturdu, sonra yere uzanarak ellerini başının altına aldı. "Seni rahatsız ediyormuşum gibi." Gözlerini kapattı.

"Sen neden emanet ve külfetmişim gibi davranıyorsun?"

"Öyle yapmıyorum," diye kaşlarını çatarak itiraz etti.

"Öyle yapıyorsun. Benimle eskisi gibi konuşmuyorsun. Arın istediği için hâlâ başımı bekleyen ve bu bir mecburiyetmiş gibi mutsuz ifadenle karşıma çıkıp duruyorsun." Parmaklarım başka bir şey arar gibi paketin içinde çilekleri kenara atıp durdu.

"Uzun zamandır en yakın arkadaşın olduğumu sanıyordum," dedi. "Öyle davranmaya çalışıyordum."

"Arkadaşım..." Çileği hırslı hırslı çiğnemeye koyuldum. "Bütün arkadaşlarından bebek mi bekliyorsun?"

"Sen neden kinayeli konuşuyorsun?" Başını sola doğru çevirdiğinde göz göze geldik ve o tekrar gözlerini kapatana kadar uzun bir süre sessiz kaldım.

Daha önce âşık olmamıştım, daha önce kimseye böyle duygular beslememiştim ve daha önce hiç beni seviyor mu diye endişe etmemiştim. Daha önce hiç kalbim de kırılmamıştı. Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyordum ve onu ya tersliyor ya da bana açık bir şey söylesin diye kinaye yapıyordum. Aslında çocukluk ediyordum. Daren bana karşı sadece duyguları söz konusu olduğunda dürüst olmuştu. Ve içten içe bana kayıtsız olmadığını biliyordum. Ama hâlâ hissediyor mu yoksa alışkanlık mı, bunu bilmiyordum. Davranışları çok tutarsızdı ve bu çelişkilere katlanamıyordum.

Bir çilek daha ısırıp sessizce çiğnemeye koyuldum. Gözlerini açtı, elimdeki çileği uzanıp aldı ve ağzına attı. Yeniden gözlerini kapattı.

"Biliyor musun ben sana âşık oldum," dedim. Öylece söyledim ve üzerimdeki korkunç ağırlıktan kurtuldum.

Gözlerini açtı. Gerçekten söyleyip söylemediğime emin olduktan sonra kaşlarını kaldırdı.

"Sadece sen bunu öylece söyleyebilirsin."

"Bir şey değiştirmez ki." Gözlerimi karanlıkta görünmese de çan sesi gibi bariz olan kaleye diktim. Gece üzerini örtse de oradaydı ve güneş doğduğunda beni yine savaşa çağıracaktı. Ve bu keşke sadece meydan okumalarda savaşmak anlamına gelseydi.

"Benim için her şeyi değiştirir." Söyleme şekli yaslanılacak bir omuz gibi hissettirdi. Sessizce tebessüm ettim.

"Bu defa değil," dedim.

"Yine mi seni bırakmak zorundayım?" Sorunun içindeki giz tekrar nefes alma ihtiyacı hissetmeme neden oldu. Hem bir iç çekişti hem de nihayet soluğuydu. Nihayet söyledim ve biliyorsun. Sanırım umurumda olan tek şey de buydu.

"Beni zorunluluktan mı bıraktın?" diye mırıldandım. "Artık beni sevmediğini sanıyordum."

"Seni sevmemek diye bir ihtimal mi var?"

Sıcak bir esinti etrafımızda dolaştı. Orada olmamalarına rağmen yıldızların parladığını gördüm.

"Bazen sırlarınla ilgili düşünürdüm, bazen felaket canımı sıkardı ama üstesinden gelirim diye düşünürdüm. Zamanla bana güvenecektin ve sırların aramızdan çekilecekti." Avuçlarımı iki yanımdan çimlerin üzerine bastırarak başımı göğe kaldırdım.

"Sonra?" diye merakla soludu.

"Sonra benim sırlarım oldu. Söyleyemediklerim. Söyleyemeyeceklerim... Bunun güvenmekle ilgili olmadığını anladım. Bunun kim olduğumuzla ilgisi vardı." Öylesine güldüm. "Sana çok imreniyorum."

"Birçok açıdan imrenilecek biriyim ama neden?" O da gökyüzünü izlemeye başladı. İkimiz de içten içe bu ânın bu kadar olduğunu biliyorduk.

"Sırtını döndüklerine," dedim. "Gözünü kırpmadan kenara atabildiklerine. Tüm diyarın kaderi aslında senin başına takacağın taç taymış ama sen ne uğruna hepsini görmezden gelmişsin. Buna imreniyorum."

Ağır bakışları tekrar bana döndü, hissettim ama karşılık vermeden gökyüzünü izlemeye devam ettim. Boşluk göreceksem, parlamayan yıldızlar göreceksem, uzaklık göreceksem onun gözlerinde değil, gökyüzünde görmeyi tercih ederdim.

"Sen benim için hepsine bedelsin," dedi başka bir zaman kalbimi yerinden çıkaracak bir kararlılıkla. "Bugün ya da yarın yine yaparım."

Ama zaten içten içe ben de bundan korkuyorum.

"Yapamazsın. Yapamayız. Komik ama belki de gökyüzü bu yüzden bizi birbirimize ilmekledi. Diyarı kurtaralım diye. Yine komik." Şimdi ona bakıp gülümseyebildim. "Sen benden vazgeçtiğinde tüm sorumluluğu aldın ve nihayet diyar için bir şeyler yapmaya başladın. Bense tam tersi, ben bir ihtimal yolun sonunda sana kavuşurum belki diye kollarımı sıvamıştım."

"Anlat bana." Artık bir ihtiyaçtı ama biliyordu, görüyordu. Artık eskisi gibi değilsin derken sadece onu suçluyordum. Ama asıl ben eskisi gibi değildim. Şimdi daha iyi anlıyordum, o uzak değildi ben uzaktaydım. Bir asır boyunca izlediği o yıldızdan daha da uzaktım.

Güldüm.

"Nova, ne yapıyorsun?" diye sordu. Endişeliydi. Korkuyordu. Geriliyordu. Yolu bulamıyordu. Şimdi o yıldızı uzanıp yakalamak bile bana kenetlenmekten daha kolaydı.

"Gerçekten komik değil mi? Artık benim sen başkasını sevecek-sin diye ödüm kopuyor, kötülüğe yenileceğim diye..." Aklımı kaybetmiş gibi gülümsedim.

"Benim için başkası diye bir ihtimal yok. Ya sen varsın ya yokluğun. Hep böyle oldu. Ya sana sarılırım ya yokluğuna." Çimlerin üzerindeki parmaklarıma baktı ama uzanıp dokunamadı. Elbette biliyordu. Hep benden daha öndeydi. Pus çökünce hiçliğe karışan yıldızlar gibi, bir gün yok olacağımızı bildiğinden, ilk vazgeçen o olmamış mıydı zaten?

"Ama hep böyle olacak değil mi?" diye tekrar güldüm. "Hep yanlış anlayacağız birbirimizi. Hep gizlediklerimiz olacak. Hiç açık açık konuşamayacağız ve konuştuğumuzda hep geç kalmış olacağız."

"Ben her şeyden vazgeçtim ama sen vazgeçemedin."

"Yapabilirim sanmıştım." Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Öncesinde, daha doğrusu önceden. Hem seni sevip, seninle olup hem de Vâris olabilirim sanmıştım. Seçim yapmak zorunda değilim sanmıştım." Doğrulup ellerimi birbirine çarptım. "Sen inanmadığında yanılanın sen olduğunu ve zamanla bunu göreceğini sanmıştım. Haklı olan senmişsin. Yanılan ben oldum." Başımı çevirdim ve dikkatle gözlerine baktım. "Ama sorun krallığımdan vazgeçmemek değil. Artık sadece krallık meselesi değil." Çileklerin olduğu paketi elime alıp ayağa kalktım. "Yine de bu döngünün içinde karşıma çıkmamaya çalış Ateş Lordu, çıkarsan kıçını tekmelerim." Bacağına tekme atıp yürümeye koyuldum.

Birbirimizi yoran bir dağ, boğan bir deniz, yakan bir yangın, inandığımız bir yalandık. Sadece peri masalıydı ve masallar uykuya daldığınızda yarıda kalırdı. Şimdi derin bir uykudaydık biz.

Döndüğümde binaya girerken Sonay'ın avludan seslenişini duydum. Merdivene giderken geri dönüp avluya doğru yürümeye koyuldum. Ayzer ile birlikte oturduklarını görünce rahatladım.

"Gelsene," diye seslendi Sonay. Ayzer ne yapacağımı merak ediyor olmalıydı, başını kaldırıp öylece baktı.

"Geç oldu," dedim. "Fazla yürüdüm yoruldum. Ama çilek almıştım, siz de ister misiniz?" Küçük tiradım bana doğru gelmekte olan Sonay'ı eğlendirdi.

"Sen bir tanesin!" diye fısıldadı torbayı elimden kaparak.

"Öyle derler."

Çileklerden birini çıkarıp ağzına attı. "Daren geldi mi peşinden?"

"Sen mi gönderdin?" Kuşkuyla gözlerimi kıstım.

"İyiliğini karşılıksız bırakmayayım dedim zaten pek hevesliydi."

"İyi," dedim. "Teşekkür ederim."

Sulu sulu yanağımdan öpüp geri çekildi. "Asıl ben gerçekten çok teşekkür ederim."

"Dert değil..." Hafifçe içeriye eğilip, "İyi geceler," diye seslendim Ayzer'e. Onun yüzünden kalmadığımı düşünmesini istemedim, dostluğumuz bitmiş olabilirdi ama düşman değildik ve kızgınlıklarımız da anlamsızlaşmıştı.

Merdivenlerden çıkıp odama girdim. Kapıyı kilitledim. Yatağa uzandım ve cebimden çaldığım küçük şeyi çıkardım.

Ateş Lordu'nun kıymetli yüzüklerinden biri. Gülümsemem büyüdü. Aptal, o kadar şok olmuştu ki bunu yürüttüğümü anlamamıştı bile. Acaba ne zaman fark edecekti?

Oldukça basit olan halka yüzüğü parmaklarımın arasında çevirirken neden bunlara bu kadar kıymet verdiğini anlamaya çalışıyordum. İçinde dışında ne bir yazı ne bir simge, herhangi bir şey yoktu. Basbayağı sıradan bir yüzüktü işte.

"Senin olayın ne bakalım..." diye kendi kendime mırıldandım.

Konuştuklarımızı düşünürken derin bir nefes verdim. Nihayet söylediğim için çok rahatlamış hissediyordum.

Seni sevmemek diye bir ihtimal de mi var?

Yana doğru dönüp gülümsememi sürdürdüm.
Sonay haklıydı, ne olursa olsun sevildiğini bilmek iyileştiriciydi.

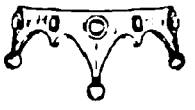

Ninova

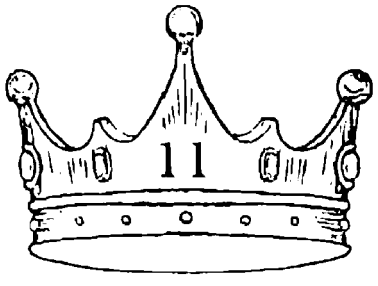

Dönenceler ve Ters Esen Rüzgârlar

Onca zaman sonra ilk kez bu kadar deliksiz uyumuştum. Kapının tekrar tekrar çaldığını duymasam uyumaya devam ederdim. Arın ikinci kez seslediğinde kendime gelip ayaklanabildim. Kapıyı açıp uyku mahmuru gözlerimle ona baktım.

"Yeni mi uyandın?" diye sorgulayarak kendini beğenmiş ifadesini takındı.

"Gece için güç topluyordum." Dün gece benim yerime o duvarlardan ayrıldığı için bu akşam yeniden ben çıkacaktım. Suyun altında bilinmez bir arayış için pek de heyecanlı değildim. Şarkıyı bir daha duyamamıştım ama yine de yıldızları takip edebiliyordum.

"Hafta bitimi," diye hatırlattı Arın. "Yani parti zamanı."

Neden bahsettiğini anlamam saniyeler aldı ve anladığımda da hızla somurttum. Hafta bitimlerinde diyarda hak kazananlar için bir eğlence düzenleniyordu. Bu zamana kadar sadece bir kez olmuştu. Orman ve Ağaç Krallığı kazandığı zaman çok kısa görünmüştük ama bu hafta Okdemir kazanmıştı ve Arın orada daha uzun kalmamız gerektiğini düşünüyordu. Erim bize karşı olan grupla müttefiklik kurduğu için ona gözdağı vermiştik. Okdemir ise bilindiği kadarıyla Ateş Krallığı'na karşıydı. Bu bizi dost yapmazdı ama Arın biraz nezaket gösterebileceğimize karar kıldı.

"Hazırlanayım, aşağıda buluşuruz." Esnemeye başlayınca elimle ağzımı kapattım. Arın miskinliğimi onaylamadı ve gözlerini devirerek "Acele et," dedi.

Kapıyı kapattığımda içerisinin aydınlık olduğunu fark ettim. Normalde güneş doğmadan uyanıyordum, dün gece sahiden yorulmuş olmalıydım.

Ayılabilmek için kendimi soğuk suyun altına attım.

Meydan okumalara henüz vakit vardı ama her sabah Arın ile gündemi değerlendiriyor ve ayrı geçirdiğimiz zamanlarda olup biteni anlatıyorduk. O bana krallıkta neler olduğundan bahsederken ben uygarlıkla ilgili neler yakaladığımı paylaşıyordum. Bu duvarların arasına hapsolduğumuzdan beri aramız çok iyiydi. Ve bunu o kadar seviyordum ki tartışmamıza mahal verecek şeylerden uzak durmaya gayret ediyordum. Onun da ettiğini çok iyi biliyordum. Tüm bunlara rağmen artık ikiz alevi bağını ve dolayısıyla ateşi kaybettiğimi itiraf etmem gerekiyordu ve bu her güzel anımı gölgelemeye yetiyordu.

Hızlıca üzerimi giyindikten sonra sıcaktan kuruyan cildimi nemlendirmeye koyuldum ve parmaklarıma bakarken yüzüğü hatırladım ve hemen sonra gece parmaklarımın arasında olduğunu hatırladım.

Yatağa koşarak çarşafların arasına bakındım, yoktu. Yastığı yere devirip baktım, yoktu. Yatağın altına eğildim, yoktu. Panikle bir yere mi sakladım diye hatırlamaya çalışırken duvarın köşesinde parladı. Rahatlayarak kendimi yere bıraktım. Bir de bunu kaybedersem daha da kötüsü çaldırırsam olacakları düşünemiyordum. Bir an önce sahibine versem iyi olurdu. Başıma gelenlerden hiç ders almıyordum. Oyun oynamak falan benim neyimeydi?

Yüzüğü alıp sandığın içindeki tılsımlı kutunun içine kilitledim.

Avlu bugün epey kalabalıktı. Arın, Sina, Sonay, Daren, Erim, Ayzer, Okdemir ve en son Ateş Vârisi olmak için meydan okuyan ve kazanan Ateş Krallığı'ndan genç bir kadın. İsmini hatırlamıyordum, pek de önemi yoktu. Bu kaçıncıydı sayamıyordum bile. Düellolar bitene kadar da değişip duracaktı. Ama bir kişi daha oradaydı ve orada olmaya hakkı yoktu. İçeriye girmeden önce dış taraftaki bekçilerin yanına gittim.

"Kural ihlalini bildirmek istiyorum."

"Nedir?" Işık bekçileri bu durumlara çok ilgisiz yaklaşıyordu ama tamamen kayıtsız da kalamazlardı.

"Avlunun sadece lordlar ve vârisler için idman alanı olarak tahsis edildiğini biliyorsunuz. Ama lord veya vâris olmayan birileri var içeride. Yoksa Tanrıçaların kuralları sadece bizim için mi geçerli?" Özellikle doğru kelimeleri seçerseniz kayıtsız kalamazlardı. Tanrıçalar asla zan altında kalmamalıydı.

Işık bekçisi başını eğip diğeriyle zihinsel bir iletişim kurduktan sonra avluya gitti. Hareket etmeden önce kasıtlı bir şekilde biraz oyalandım ve istediğimi aldığımı görünce ağırdan alarak yürümeye koyuldum. Ben daha eşiğe varmadan prensesimiz bekçi eşliğinde çıkarılıyordu. Beni görünce yüzü daha çok düştü. Tatlı tatlı gülümsedim ve yanından elimi kolumu sallaya sallaya geçip gittim.

Benim alanıma girmemeyi öğrenmesi gerekiyordu ve eğer gerçekten buraya ait olduğunu düşünüyorsa hodri meydandı. Düellolar herkese açıktı ama belli ki o mücadeleye değil, bekleyerek ulaşacağı kolay zaferlere inanıyordu. Eh, ben de onları sevmiyordum.

"Onu şikâyet mi ettin?" diye sordu Daren. Gülmesine rağmen sinirimi bozuyordu.

"Çok üzüldüysen seni de onun yanına uğurlayalım," dedim.

"Onu nasıl yapacaksın?" diye sırıttı. Bana mı öyle geliyordu yoksa bu biraz şey gibi miydi... Şey... Eskisi gibi...

"Çıkıp Ateş Lordu olmak için meydan okumama ne dersin, cehenneme hep biraz ilgi duymuşumdur." Elimi içtenliğimi göstermek için kalbimin üzerine bastırdım.

Bir bana bir elime baktı. "Onu biliyoruz."

"İyi," dedim. "Hafızanı tazele o zaman." Tatlı tatlı gülüp yanından geçtim. "Yanarsın falan."

Daren, Ayzer ve Erim köşede bir grup halindeydi. Diğer köşede Arın, Sina, Sonay olağan sohbetlerine dalmış görünüyorlardı. Okdemir ise orta tarafta oturaklarda tek başına duruyordu. Üzücü bir şekilde tek başınaydı ve görmeyi hiç sevmediğim bu manzara adımlarımı ona çevirdi.

"Selam," dedim. "Tebrik etmek istedim." Bu yalandan nezaketi sürekli değişip duran ateş vârislerine bile göstermiştik. Adı üzerinde nezaketti, ondan neden esirgediğimizi anlamıyordum.

"Nova." İyice ayaklandı ve ona doğru uzattığım elimi sıktı. "Çok teşekkür ederim." Bana diyara geldiğim ilk zamanları anımsatan çocuksu mutluluğu tarafından gafil avlandım.

"Yeniden kabul edilmek nasıl hissettiriyor?" diye sordum öylesine sohbet edebilmek için.

"Eve döndüm." İçten bir şekilde gülümsedi.

"Bu savaş alanına ev mi diyorsun?"

"Savaş her yerde var. Ev tek bir yer."

"Sınırların ötesinde neler olduğunu hep merak etmişimdir," diye omuz silktim. "Başımı dertten kurtarabilirsem belki biraz dolaşırım." İşte bu yalan değildi. Bir zamanlar bunu düşünüyor ve epey istiyordum. Bir zamanlar, biriyle. Göz ucuyla o kişiye baktım ve şimdi yanarsın der gibi o da bana bakıyordu. Hemen başımı çevirdim.

"Çok keyifli yerler var." Metal Lordu benimle birlikte güldü. "Ama çok dikkatli olman gereken yerler de var."

"Bu diyar bana en kötüsünü gördüm dememeyi öğretti." Söyleyecek uygun bir şey bulamadığından olsa gerek başını sallayarak gülümsemesini korudu. "Daha önceki karşılaşmalarımız hep tatsız geçti," dedim dürüstçe. İlkinde diyara ilk geldikleri zamandı, ormanı biçmemeleri için onları kandırmış ve Ateş Krallığı'na göndermiştim. Aslında onlar pek zarar görmemişti ama ben bedelini ağır ödemiştim. İkincisinde Hava Krallığı partisindeydik ve o biraz hevesli ben de ukalaydım. Asıl mesele üçüncü karşılaşmamızdı. Ateş Krallığı müttefik davetinde beni onunla dans etmem için zorlamıştı ve bu hiç ama hiç hoşuma gitmemişti.

"Kişisel olmadığını biliyorsun," diye devam ettim ilk karşılaşmamızı ima ederek. "Dostluk iddialı bir söylem olur ama bir daha beni dans etmem için zorlamazsan sana daha nazik davranmayı isterim."

Mahcup bir şekilde eliyle ensesini kavradı. "Aslında seni zorlamak istememiştim," dedi. "İstedim ama kötü niyetli değildim," diye bocaladı. "Derdim seninle dans etmek değildi," diye batırdı. "Sadece diyara döndük ama kimsenin yine bizi dinlediği yok." Nefes vererek omuz silkti. "Yine de kusura bakma. Dostluk iddialı

bir söylem olur belki ama karşılaştığımda görmezden gelmek yerine birinin gülümsediğini görmeyi isterim."

Sanırım açıklaması benim için yeterince tatmin ediciydi. Geçmiş konuşmalarımızda da çabası hep krallıklarımıza yönelikti ve istediği tek şey onu biraz dinlememizdi. Belki bir gün gerçekten krallıklarımız için bir araya gelir ve anlatacaklarını dinlerdik.

"O halde anlaştık," diyerek gülümsedim. "Arenada iyi şanslar." Hoşça kal demek garip görüneceğinden selam maiyetinde elimi sallayıp Arın, Sina ve Sonay'ın olduğu köşeye doğru yürümeye koyuldum.

Ben masanın üzerine otururken "Ne konuştunuz?" diye soran Sina oldu.

"Tek başına görünce üzüldü..." Arın onaylamaz şekilde bana baktı. Bazen düşüncelerim aynı zamanda altyazılı olarak geçiyormuş gibi sadece izleyerek beni anlayabiliyordu, bazense ben içten içe çığlık atmama rağmen duymuyordu.

"Ama üzücü," diye savundum kendimi.

"Diyara ilk geldiğin zamanları mı hatırlattı?" diye takıldı Sina. Hava Lordu'na gülümsedim. Kendisi o zamanları çok iyi bilirdi ve kendisi o zamanlar bana nazik elini uzatan ilk kişiydi. Tabii beni kendi vârisine paravan olarak da kullanmıştı ama arkadaşlıkta oluyordu böyle şeyler.

"Aslında hayır," dedim. "Ben o zamanlar bir şeyi temsil ediyordum, Su Krallığı'nı. Korkuyor ve nefret ediyorlardı. O ise doğrudan umursanmıyor. Bu daha kötü." Onun hakkında konuştuğumuz anlaşılmasın diye özellikle Okdemir'e sırtımı dönmüştüm.

"Haklısın," dedi Sonay. "Metal Krallığı neden bu kadar dışlandı ki?" diye sordu Sina'ya.

"Amon'un Arın'ı hazmedememesi gibi bir durum," diye basitçe açıkladı. "Su Krallığı üstündü ama Amon bunu kabul etmedi. Okdemir ise hiçbirimizin üstünlüğünü kabul etmedi."

"Sindirmesi kolay olmamalı," diye dudak büktüm. Sanırım onu anlayabiliyordum. Ateş, su, hava ve toprak yaşamın gerekliliğiydi bu yüzden krallıklar kendilerini birbirine eşit görüyordu. Metal Krallığı ise onların arasında geride kalıyordu.

"Çocukluğunuzda nasıldı?" diye sordum. Arın, Sina ve Daren'in ve hatta Evran'ın bile çocukluklarına dair bir şeyler biliyorduk ama o hikâyelerde hiç Erim'den ya da Okdemir'den bahsedildiğini duymamıştım.

"Gariptı," dedi Arın. "Onun ataları garipti. Nasıl ifade etmem gerektiğinden emin değilim. Bilgisizlerdi."

"Cahil ve iş bilmez demek istiyor sanırım," diye güldü Sonay. Arın başını eğerek gülümsedi.

"Pek bir şeye dahil olmazlardı çünkü anlamıyorlardı," diye ekledi Sina. "Bizim aldığımız eğitimlerin yarısını bile aldığına şüpheliyim. Stratejiden ya da ticaretten anlamıyorlardı. Bu yüzden işlerini kaybetmeye başladılar, eskiler Metal Krallığı'nda düzgün iletişim kurulacak bir muhatap bulamadıklarını söylüyorlar."

Az çok kafamda bir resim oluşmaya başlamıştı.

"Disiplinden ve sistematiklikten yoksunlardı." Arın devam ederken başka bir ihtimali düşünür gibiydi. "Gelişime kapalıydılar. Bu yüzden de onlardan alışveriş yapmayı bırakıp herkes kendi işini kendi görmeye başladı ve onların da bir anlamı kalmadı. Aslında epey faydalı olabilirlerdi, yazık oldu."

Daha anlaşılır hale gelmişti. Eğer kendi sularına sahip olsalar Su Krallığı'nı da seve seve gözden çıkarırlardı ama dört unsur kendi özlerine sadıktı ve diğer krallıklar ne kadar uğraşırsa uğraşsın alternatifine ulaşamıyordu. Amon kendi zamanında sihirle suyu idare ediyor gibi davransa da kimse korkudan karşı çıkamıyordu. Ben döndüğümde hepsinin bir damla yağmur suyu için şekilden şekle girdiklerini görmüştüm.

"Yani bir köyü idare eder gibi krallık idare ettiler ve iyi gitmedi." Sonay göz ucuyla Okdemir'e baktı ve sonra hemen gözlerini çevirdi.

"En basit şekliyle öyle oldu," dedi Sina.

"Ağaç Krallığı ise tam aksi değil mi?" diye sordu Sonay. "Her şeyi kendi içlerinde ilerletmek istedikleri için lanetlendi. Şimdi baktığında dört krallığın iyi anlaştığını, en azından işleri doğru şekilde hallettiğini duymak garip."

Ağaç Krallığı doğanın kendilerine ait olduğunu iddia etmişti ama detaylara hâkim değildim. Sadece ormanın içine saray

kurup orayı yıkmaya başladıklarında cezalandırıldıklarını biliyordum.

"Arın'ın döneminde diyar zamanların en iyisini yaşıyordu," dedi Sina. Bu Arın'ın gözlerini kaçırmasına neden oldu. O zamanlar hakkında gerekli olmadıkça konuşmuyorduk, sadece daha iyisini tekrar kuracağız, kaybettiklerimizden fazlasını kazanacağız diyorduk. Şimdi ise o toprakların üzerine kurulan bir savaş meydanında her gün mücadele veriyorduk.

"Yıldızlara yakın zamanlar denmesinin sebebini okumuştum," dedi Sonay çalışkan bir öğrencinin özgüveniyle. "Herkes senin gerçekten diyarı yıldızlara taşıyacağına inanıyormuş."

"Kim bilir," dedim. "Belki çıkarınız ama bazılarını götürmeyeceğimizden eminim." Arın'ın koluna girip dikkatini dağıtmak için güldüm. O da bana karşılık verdi ve meydana inmek için başıyla işaret etti.

Onun için yaşanılan her şeyin anlamını biliyordum ama keder bu diyarda hiçbir zaman azalmıyordu. Geçerken gözlerim Daren'e kaydığında yine bize bakıyordu. Arın'a vermek istediğim tek şey tahttı ama Daren onu almıştı. Haklı haksız sorgulamalarının sonu yoktu. Olup biten her şey sadece üzücüydü.

Alana geldiğimizde bizim sıramızın arkasındaki koltukta Faina ve Şafak oturuyordu. Şafak'ı yaralandığından beri görmemiştim. göz göze geldik ama başımı çevirdim. Ateş Krallığı ile yakınlık göstermeyecektim ve bu konuda kararlıydım. Ama yerime oturduğumda iyi ve tamamıyla iyileşmiş göründüğü için rahatlamıştım.

Yeni gün için konuşmayı Ceni yaptı ve merasimi başlatırken akşam olacak eğlenceyi hatırlatarak Metal Krallığı'nı kutladı. Hemen arkasından ilk meydan okuma için çitlerin altına indik.

"Öne çık ve kendini tanıt."

Görevliler ve Ceni alandan çekildiğinde kapılar gürültüyle açıldı.

"Hava Krallığı'ndan Lilium," dedi genç kadın. "Hava Varisi olmak için meydan okuyorum."

Sakin başlarız diye umuyordum ama yine gerilmiştim. Bundan kaçış yoktu ve daha sakin ilerlemek için Sonay ile uzun konuşmalar

Ninova

yapmıştık. Bebek henüz küçük olduğundan hareket alanını kısıtlamıyordu, sakin olduğu sürece düelloların üstesinden gelirdi.

"Bol şans," dedim önümden geçip giderken.

Bizi şaşırtacak bir şey oldu ve Lilium denen genç kadın en dar alanı seçti. Bu da yakın dövüş istediği anlamına geliyordu ki bu işimize gelmezdi ama bununla ilgili de bir planımız vardı. Düellolar her türden yarışa açıktı. Çoğunluk savaşmayı tercih etse de savaşmanın onlarca farklı yolu vardır.

"Rüzgâr Dönencesi oyunu," dedi Sonay ve gülümsememe neden oldu.

"Cidden mi?" diye mızmızlandı Daren.

Rüzgâr Dönencesi normal zamanda bile saatler süren kainatın en sıkıcı ama en zorlu oyunlarından biriydi. Şimdi oyunun sonunda varislik olduğundan her hamlenin daha da düşünülerek yapılacağına şüphe yoktu. Belli ki bugün seyredeceğimiz tek meydan okuma bu olacaktı. Rahatlayarak arkama yaslandım, zamanının çoğunu kütüphanede geçiren birini alt etmesi epey zorlu bir oyundu. Belki biraz uyuklardım bile.

"Hava Krallığı'ndan bu kadar meydan okuma beklemezdim," dedim.

Su Krallığı'ndan kimse bizim karşımıza çıkmamıştı. Arın daha açılış bile yapmamıştı. Ateş Krallığı'ndan bu hamleleri beklediğimiz için şaşırmamıştım, onlar Daren'i sürekli zorluyordu. Ayzer ise çoğunlukla benim gibi dışarıdan gelenlerle, nadiren kendi krallığından birileri ile savaşmıştı. Ama Sina ve Sonay sürekli Hava Krallığı'ndan birileri ile karşı karşıya geliyordu.

"Oldukça beklendik bir durum aslında," diye açıkladı Arın sadece benim duyabileceğim şekilde sessiz olmaya özen göstererek. "Hava Krallığı sürekliliğe inanır ama bizim gibi bağlılıkları yoktur. Öte yandan baş kaldırmak, karşı çıkmak ya da kendilerini denemek için bu düellolar tek şansları. Normal zamanda hep oldukları gibi uyum sağlarlar."

Ne demek istediğini anlayınca başımı salladım. Su Krallığı çok sadık ve bağlıydı evet ama istemedikleri ya da uygunsuz buldukları durumlarda karşı çıkar ve tepki gösterirlerdi. Sorgusuz boyun

eğmeleri söz konusu değildi. Ateş Krallığı başına buyruktu. Toprak Krallığı ise hırslıydı. Hava Krallığı halkı her zaman uyumlu ve kurallarına bağlı olmuştu ve sanırım kuralları yıkmak için düello gerçekten tek şanslarıydı.

Sonay'ın galibiyetinin sürpriz olmadığı oyun o kadar uzun sürdü ki güneş batmadan önce arenaya sadece Daren çıkabildi. Sonra yine kabilelerin çoğunlukla boşa mücadelesini izledik ama bitmeden hepimiz oradan ayrılmıştık.

Tanrıçalar istese zaman sınırı koyabilirlerdi, her şeye sınır koyabilirlerdi ama kasıtlı bir şekilde uzatıyorlardı. Hem bıktırma politikası uyguluyor hem de bizi öldürebilmeleri için herkese daha çok zaman veriyorlardı. Şimdilik bu işimize geliyordu çünkü Atlantis'i bulmak konusunda hâlâ kat ettiğim yol yetersizdi ve sınırların açık olmasına ihtiyacım vardı. Düellolar bittiğinde sınırlar yeniden belirlenecek ve kapılar kapanacaktı. İnsanların arasına geçmenin tek yolu Kerberos olacaktı ve bir daha onun karşısına çıkmaktansa diri diri gömülmeyi seçerdim.

"Bir dahaki sefere beceremeyecek gibi hissedersen hepimizi sıkıntıdan öldürmek yerine Lorduna yerine geçmesini söyle sarışın," dedi Daren ana binaya girdiğimizde.

"Niye Daren, akıl oyunları senin için çok mu zor?" diye karşılık verdi Sonay.

"Birini aklımla yenmek için günün ilk yarısının tamamına ihtiyacım olduğu gün beynimi cehennem ateşinde kızartıveririm," dedi Daren ve baygın bakışlar eşliğinde merdivenlerden çıktı.

"Huysuz," diye mırıldandı Sonay arkasından. Sina ise Daren'in bıraktığı boşluğa yarı öfkeli bakıyordu ve günler geçmesine rağmen bu hiç azalmıyordu.

Hava Lordu içinde bulunmaktan tamamıyla hoşnutsuz olduğu bu durum için Daren'i suçluyordu. Daren ve benim ortaklığımda Lilith'i uyandırıp karanlık enerjiyi açığa çıkardığımız için tüm bunları yaşıyorduk. Ben sonuçlarını bilmediğim için kandırılmış görünüyordum ve bu yüzden affedilmiştim. Arın pek önemsemiyordu. Ayzer onun yediği halttan daha kötüsünü yapıp dikkatleri üzerimize çektiğimiz için memnundu. Ama Sina her şeyden ve herkesten

uzakta on yıllardır belli bir düzeni koruduğu krallığından çıkmak zorunda kaldığı için bunu aşamıyordu.

"Ona bakma," dedim Sonay'la geride kaldığımızda. "Çok mantıklı bir seçim yaptın."

"Keşke bütün meydan okumalar böyle geçse," diye ağzının içinde mırıldandı. "Ama bir an gelecek ve kaçacak yerim kalmayacak."

"Kendine inan," diye güvence verdim. "Kimse havayı senden iyi kullanamaz, bununla doğdun. Yakın dövüşte de gerçekten iyi olduğunu biliyorum."

"Kaybetmekten korkmuyorum ki," diye iç çekti. "Birçok meydan okumaya çıktın Nova. Daren ve Ayzer de çıktı. Hepiniz zaferle ayrıldınız oradan ama hiçbiriniz tek bir sıyrık bile almadan ayrılmadınız. Boş bir anda gelen sert bir darbe. Her şey o andan ibaret olur ve sonra ne yaparım bilmiyorum."

Odasının olduğu kata geldiğimizde durduk. Canı sıkılmıştı ve bu defa teselli edecek birkaç kelimem yoktu. Hakkı vardı, hepimiz darbe alıyorduk ve bazen sert darbeler alıyorduk.

"Sonra görüşürüz," dedi.

Yanağımın içini dişleyerek yukarıya çıkmaya devam ettim. Düelloları bitirmek benim elimde olduğu için daha fazla yük biniyordu üzerime. Tanrıçalar onların teklifini kabul edene kadar, ben pes edene kadar saldırıları sürdürmeye devam edeceklerdi. Ve eğer zayıf yanımızı öğrenirlerse bana saldırmak için Sonay'a saldıracaklardı.

Denize düşen yılana sarılırdı. Ben de bu yüzden ve epey bir panikle en üst katın bir altında olan Metal Krallığı Lordu'nun kapısında buldum kendimi.

"Evet," diye seslendi kapının arkasından. Herkes gibi o da kapısını çalan kişinin kim olduğu konusunda temkinliydi.

"Benim," dedim dudaklarımı dişleyerek. "Nova."

Kapının kilidini çevirdiğini duydum, üç kez. Bir saniye sonra açık kapının arkasından bana bakıyordu ve şaşkınlığını gizleyecek kadar zamanı olmamıştı.

"Biraz vaktin var mı?" diye sordum. Kararsızdım ama elimde işe yarayacağını düşündüğüm başka bir şey de yoktu.

"Elbette, içeri gelmek ister misin ya da aşağı inebiliriz." Kararı bana bırakmasından memnun oldum.

"Sakıncası yoksa içeride konuşmak daha iyi olur."

Başını sallayıp eşikten çekildi ve eliyle içeriye buyur etti. Ayaklarım geri geri gidiyordu çünkü bu diyar bana kimseden yardım istememem gerektiğini, sonra muhakkak ayağıma dolandığını öğretmişti ama bu diyar bana geç kalmayı ve geri dönüşü olmadığını da öğretmişti.

İçerisi neredeyse benim odama benziyordu ki bu, binadaki en kötü ve özensiz oda olduğu anlamına geliyordu. Odanın ortasında, duvara yaslı samandan bozma geniş bir yatak, diğer köşeye yaslı iki iskemlesi olan ucuz ahşap masa ve yanında da küçük bir giysi dolabı.

"Öyle yerlerde kaldım ki burası benim için krallara layık bir oda." Yaslandığı yerden güldü. Sanırım bakışlarım aklımdan geçenleri ele vermişti.

"Merak etme, benim odama benzediği için şaşırdım. Genelde bir tek bana böyle özenli davranırlar," diye şakaya vurdum. Benimkinin aksine onun yatağının yaslandığı duvarın üzerinde bir sürü kılıç ve kalkan asılıydı.

"İçim rahatladı," dedi. "Bir şey içmek ister misin?"

"Burada bir şey yiyip içemiyorum ama teşekkür ederim."

Anladığını belli edercesine başını salladı.

"Neden burada olduğumu merak ediyorsundur..."

"Etmediğimi söyleyemem," dedi kibarca.

"Daha sabah dostluk iddialı olur dediğimi biliyorum ama bir konuda bana sadece sen yardım edebilirsin gibi görünüyor ve biliyorum biraz garip hatta epey garip ve aslında yardıma ihtiyacım olduğu için sabah sana selam vermiş değilim, yani biliyorum öyle görünecek ama sadece..."

"Nova... Nova..." diye ellerini kaldırarak durdurdu beni. "Birinin gözlerine bakarak karakter analizi yapacak kadar çok kişiyle tanıştım. Çıkarcıları da yalancıları da tanırım." Yatıştırıcı bir şekilde başını sallayıp gülümsedi. "Sana yardım edebilmeyi çok isterim. Hem arkadaş olabilme ümidi hem de krallığından dolayı. Yeterince açık oldum mu?"

Onaylarcasına başımı salladım, sanırım biraz sempatimi kazanmıştı.

"Düelloların başından beri burada mıydın?" diye sordum. Aklıma bir şey gelmişti ve buradan yürüyebileceğimi düşündüm. "Yani ilk günden beri burada mıydın?"

"Evet," dedi. "Hevesli çok kişi olduğu için meydan okuma talebimiz ileri atıldı."

"İlk gün açılış için Ayzer ile yaptığım ön gösterimi hatırlıyor musun?"

Biraz düşünüp, "Evet," dedi. "Taraflı bir gösteriydi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gömleğimi sıyırmaya başladım ve gözlerinin kararsızlaşmasına neden oldum. Muhtemelen diyarda deli olmadığımı düşünen tek kişiyi de öyle olduğuma ikna ediyordum.

Ayzer'in sebep olduğu yarık kapanmıştı ve artık üzerine bastırmadığım sürece hiç acı hissetmiyordum ama geride neredeyse elimin büyüklüğünde morluk bırakmıştı. Morluğun etrafı sararmıştı ama yer yer daha koyu halkalar da vardı. Dışarıdan baktığınız zaman can yakıcı görünüyordu ki Okdemir de yüzünü buruşturdu. Gömleği indirip derin bir nefes aldım.

"Bundan kimseye bahsedemem," dedim. "Arın bilmiyor çünkü..." Durup başımı salladım. "Tahmin ediyorsundur."

O da başını salladı.

"Sorun şu ki," dedim. "Darbe aldığımda arenada bana çok sorun çıkarıyor, bazen o kadar acıyor ki dayanılmaz hale geliyor."

"Senin için seve seve bir kalkan yaparım," dedi beni şaşırtarak. "Darbeye karşı dayanıklı olur ve bu Metal Krallığı işçiliğini görmeniz için size hediyem olur böylelikle dışarıdan yardım almış olmazsın. Kurallar hediyelerle ilgili bir şey söylemiyor."

Kaşlarımı kaldırıp "Vay be!" dedim. "Gerçekten mi? Su Krallığı'nın desteğini çok istiyor olmalısın."

Yaslandığı yerden doğrularak sesli şekilde güldü. "İstiyorum," diye kabul etti. "Bunu bir anlaşmaya çevirmek istersen bu akşam eğlenceye katılır mısın? Arın'ın gelmesini beklemiyorum ama en azından sen gelirsen biraz gururumuz kalır."

"Neden öyle söylüyorsun?" diye sordum. Arın orada olmamızı istemişti ama bu stratejik olduğu için onunla paylaşmadım.

"Kimse gelmeyecek çünkü."

Gerçekten buna inanıyordu ve gerçek de öyleydi. Sina ve Sonay katılmayacağını söylemişti. Daren ondan hoşlanmıyordu o yüzden söz konusu bile değildi ve Ayzer de muhtemelen ona uyum sağlayacaktı. Cidden diğer krallıklar yine Metal Krallığı'nı yok sayacaktı.

"Akşam orada olacağım ve epey eğleneceğim."

Yüzünde rahatladığını bariz olarak yansıtan bir gülümseme belirdi. Neredeyse kalbim kırılacaktı ama neredeyse.

"Şimdi..." Bizi bu hüzünlü andan uzaklaştırmak için hevesle duvara doğru yürüdü ve asılı olan kalkanlardan birini yerinden çıkardı. Epey büyüktü ve epey görünür bir parçaydı, istediğim tam olarak böyle bir şey değildi.

"Daha az gösterişli bir şey var mı?" diye mırıldandım.

"Sabırlı ol," dedi. Kalkanı bana yaklaştırdı ve göğsüme yaslayarak sanırım kendi içinde bir hesap yaptı. Parmaklarıyla yaptığı ölçüm ne denli başarılı olurdu diye önyargı yapmamaya çalıştım ve kalkanı masanın üzerine bıraktığında sabırla bekledim.

Metale avuçlarını bastırdı ve metal su gibi şekil almaya başladığında önyargılarımdan utandım. Kocaman olan şey önce inceldi ve genişledi sonra parmakları ona şekil vererek daraltı. Kabaran kısmının altından bir elini geçirip kalkanı hafifçe kaldırdı. Kalkan geriye doğru oval bir şekil aldı. Biraz daha kaldırdığında bedeni tamamen saracak şekilde yuvarlanmaya başladı. Yetmedi üst kenarına dokundu ve orayı nakış işler gibi parmaklarını kenarda dolaştırarak şekillendirdi. Kabası bittiğinde hayranlıkla dudak büktüm, çelik kalkan ellerinde resmen bir korse gibi zarif duruyordu.

"Bu özel bir çelik," diye anlatmaya koyuldu hâlâ işlemeye devam ederken. "Terbiyum da deriz. Çok nadir bulunur ve sen doğmadan çok önce atalarımın eline geçti ve miras olarak bıraktılar. Elimizde çok fazla yok bu yüzden umarım akşam gerçekten eğlenirsin."

"Çok teşekkür ederim," diye sayıkladım.

"Darbeyi karşılayan bir materyal," diye devam etti. "Yani bu şeye devasa bir kaya dahi çarpsa çelik bunu karşılar ve darbenin su gibi yayılmasını sağlar. Bu da..."

"Darbenin kalkanın arkasına geçmesine engel olur," diye tamamladım.

"Tam olarak öyle," dedi. İşi bittiğinde epey küçük görünen kalkanı ters çevirdi. Arkadan birleşen iki kısmını biraz daha büktü ve iki ucu birbirine bağlayacak şekilde dört tane kanca iliştirdi. Kancaları tam karşısına denk gelecek şekilde açtığı küçük deliklere geçirip iyice görebilmem için havaya kaldırdı.

"Etkilendim," diye itiraf ettim. Gururla gülümsedi. "Her darbeye dayanıklı mı?" diye sormadan edemedim. "Kılıç, ok, sağlam bir tekme."

"Her şey," dedi. "Yalnızca yıldırım görürsen uzak dur ve bunun bütün bedenini kaplamadığını hatırla." Kalkanı zarifçe bana uzattı. "Denesene."

Arkasını döndüğünde hevesini kırmamak için kalkanın kancalarını açtım ve masanın üzerine bıraktım. Gömleğimi sıyırıp ağzımla ucunu tuttum. Kalkanı tekrar elime aldım, düşündüğümden daha hafifti ve gerçekten bunu yapabildiğine inanmakta zorlanıyordum. Çeliği karnımın üzerine oturttum, parmak hesabı kusursuzdu; tamamıyla bedeni sarıyordu ve sandığım gibi rahatsız edici bir hissi yoktu. Arkadan kancaladığımda tamamıyla oturdu ve resmen esneyerek vücudumun şeklini aldı.

"Bu istediğimden çok daha iyi," dedim. Okdemir memnuniyetle tekrar bana döndü ve gömleğin altından hiçbir şekilde belli olmayan kalkana baktı.

"Yardım edebildiğime sevindim." İlk yüksek notunu alan gururlu bir çocuk gibiydi.

"Sana borçlandım." Bir yandan küçük birer yumruk yaptığım ellerimle karnıma vuruyordum, ellerim acıyordu ama kalkanın altında hiçbir şey hissetmiyordum. "Şahane bir şey bu!" dedim.

"Benim için bir zevkti. Dilerseniz Su Krallığı için birebir aynısı olmasa da sağlam kalkanlar üretebilirim."

"Kesinlikle isterim," dedim. "Ama bunu sonra değerlendiririz. Akşam orada olacağım."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ben kapıdan çıkarken canımı sıkacak ya da endişelendirecek hiç-

"İyi misin? Ah aptal kafam! Karnını koruyayım derken elini sakatlamayı planlamadım! Aptal mısın sen de niye vuruyorsun?"

"Vur dedin ya!" Yumruğunun üzerine baktı sonra acıdan kurtulmak ister gibi elini boşlukta salladı. "Ne var karnında öyle!"

Gömleğimi sıyırdım ve kalkanı görmesine izin verdim. Gözleri iyice büyüdü. Ellerimi sırtıma götürüp kalkanın kancalarını çıkardım ve daha iyi görsün diye ikimizin arasında evirip çevirip salladım.

"Minik bulut kümesinin kalkanı," dedim. "Harika bir şey. Tüm darbelere karşı dayanıklı."

Ters ışıkların altında altın gibi kaynayan gözleri usul usul dolmaya başladı. İfadesi alaycı öfkeden ne diyeceğini bilmeyen bir insanın minnetine dönüştü.

"Nutkum tutuldu," dedi nihayet konuştuğunda. "Nova..." İsmim dudaklarında kutsal bir emanet gibiydi. Kendini toparladı ve "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Okdemir'den rica ettim, bu yüzden kesinlikle partiye gidiyoruz."

"Sana güvenmediğimden değil ama nasıl?" diye sorguladı.

"Merak etme, elbette senden de bebekten de bahsetmedim. Kendim için istediğimi söyledim ve tamamıyla ikna ediciydim."

Kararsızca hareket ederek kalkanı eline aldı ve yatağın üzerine oturdu. Elinde evirip çevirip benim gibi incelemeye koyuldu ve hissettiği materyalden etkilendiğini gizlemedi.

"Denesene," dedim. "O kadar esnek ki çelikten yapıldığına inanmak güç ama gözlerimle gördüm. Neredeyse aynı kilodayız ama gerekirse arkadaki kancalar da esniyor." Elini tutup üzerine giyinmesi için onu ayağa kaldırdım ama yüzüne baktığımda küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadım.

Ağlıyordu.

"Bunu gerçekten benim için mi yaptın?" diye fısıldadı. Gözyaşları küçük cam öbekleri gibi elmacıkkemiklerinden akarken kaşlarımı çattım.

"Niye ağlıyorsun?" diye mırıldandım.

"Duygulandım!"

bir his yaratmadı. Koridorun başında acele adımlarla uzaklaşan Faina'yı görene kadar keyfim yerindeydi. Burada ne işi vardı ki? Okdemir ile bir ilgisi olduğunu sanmıyordum, belki küçük ahmak kafasıyla beni takip ediyordur. Ve kesinlikle kapıyı dinlemiş olmalı. Kendi kendime güldüm. Kalkana ihtiyacım olduğunu düşünmesinde bir sakınca yoktu. Ne Faina ne de Okdemir bu bilgiyle bir yere varabilirdi, bu yüzden yoluma devam ettim.

Hareket kabiliyetini tam anlamıyla anlamak için merdivenlerden inmeye koyuldum, hiçbir şekilde kısıtlamıyordu. Yer yer bacaklarımı daha fazla kırdım, eğildim, gerindim, büküldüm saçma sapan bir ton hareket yaptım ama hiçbirine engel olmadı.

Sonay'ın kapısını çaldığımda sırıtıyordum.

"Sina bekliyor, yukarı çıkalım," dedi doğrudan.

"Hayır." Elini tutup onu içeriye çektim. "Sana göstermem gereken bir şey var sonra da hazırlanman gerekiyor."

"Ne göstereceksin ve neye hazırlanacağım?" diye dik dik baktı. Keyfi yoktu ama birazdan olacaktı.

"Hazırlanıyorsun çünkü akşam parti var!"

Yüzünü asarak başını çevirdi hemen. "Metal Krallığı ile ilgilenmiyorum ve Sina da gitmek istemiyor ve keyfim yok ve yorgunum..."

"Bana vursana," dedim.

Altdudağını ısırıp kaşlarını çatarak bunu gerçekten söyledim mi diye baktı.

Ellerimle teşvik ettim. "Hadi," dedim. "Karnıma bir tane vur. Sağlam olsun. Şöyle okkalı bir yumruk."

"Deliresin geldi de günün seçilmiş kişisi ben miyim?"

"Vur hadi!" diye çıkıştım. "Bir şey göstereceğim."

Dikkatle gözlerimin içine baktı ve muhtemelen sarhoş olup olmadığımı anlamaya çalıştı. Değildim. Tekrar tekrar sorguladı ama elimle işaret etmeye devam ettim. Başını yana eğip elini yumruk yaptı ve istediğim kadar sert olmasa da vurdu.

"Ah!" dedi elini geri çekerek. "Gökyüzü aşkına, bu neydi!" Olduğu yerde elini tutarak zıplamaya başladı.

Elimi ağzıma bastırdım. "Heyecandan kafayı yedim," dedim.

"İyi misin? Ah aptal kafam! Karnını koruyayım derken elini sakatlamayı planlamadım! Aptal mısın sen de niye vuruyorsun?"

"Vur dedin ya!" Yumruğunun üzerine baktı sonra acıdan kurtulmak ister gibi elini boşlukta salladı. "Ne var karnında öyle!"

Gömleğimi sıyırdım ve kalkanı görmesine izin verdim. Gözleri iyice büyüdü. Ellerimi sırtıma götürüp kalkanın kancalarını çıkardım ve daha iyi görsün diye ikimizin arasında evirip çevirip salladım.

"Minik bulut kümesinin kalkanı," dedim. "Harika bir şey. Tüm darbelere karşı dayanıklı."

Ters ışıkların altında altın gibi kaynayan gözleri usul usul dolmaya başladı. İfadesi alaycı öfkeden ne diyeceğini bilmeyen bir insanın minnetine dönüştü.

"Nutkum tutuldu," dedi nihayet konuştuğunda. "Nova..." İsmim dudaklarında kutsal bir emanet gibiydi. Kendini toparladı ve "Bunu nereden buldun?" diye sordu.

"Okdemir'den rica ettim, bu yüzden kesinlikle partiye gidiyoruz."

"Sana güvenmediğimden değil ama nasıl?" diye sorguladı.

"Merak etme, elbette senden de bebekten de bahsetmedim. Kendim için istediğimi söyledim ve tamamıyla ikna ediciydim."

Kararsızca hareket ederek kalkanı eline aldı ve yatağın üzerine oturdu. Elinde evirip çevirip benim gibi incelemeye koyuldu ve hissettiği materyalden etkilendiğini gizlemedi.

"Denesene," dedim. "O kadar esnek ki çelikten yapıldığına inanmak güç ama gözlerimle gördüm. Neredeyse aynı kilodayız ama gerekirse arkadaki kancalar da esniyor." Elini tutup üzerine giyinmesi için onu ayağa kaldırdım ama yüzüne baktığımda küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadım.

Ağlıyordu.

"Bunu gerçekten benim için mi yaptın?" diye fısıldadı. Gözyaşları küçük cam öbekleri gibi elmacıkkemiklerinden akarken kaşlarımı çattım.

"Niye ağlıyorsun?" diye mırıldandım.

"Duygulandım!"

"Sadece bir kalkan," dedim aklını kaçırmış gibi ona bakarak.

"Aptal kız!" Bir anda ahtapot gibi üzerime atılıp kollarını etrafıma sarmaya kalktı ama kalkana çarptı, kalkanı kenara çekip ona biraz alan kazandırdım ama her saniyesinde yüzümü buruşturmaya devam ettim.

"Sen olmasan ben ne yapardım..." Burnunu çekti. "Benim için yaptıkların... Hayatım boyunca sana borçlu kalacağım."

"Abartma," diye geriye çekildim. "İstediğim zaman sen de bana ödünç kitaplar veriyorsun." Ne zaman istesem Hava Krallığı kütüphanesinin kapılarını benim için açıyordu.

"Aynı şey mi aptal..." Gözlerini silerken kıkırdadı. "Umarım diğer ilişkilerini de bu muhakeme yeteneği ile kurmuyorsundur."

"Muhakeme ne demek bildiğimden emin değilim." Elbette şaka yapıyordum ve katıla katıla gülmesine neden oldum. Böylesi daha iyi, gözyaşlarını sevmezdim, duygusal ve benim için olanları hiç sevmezdim.

Ben gülümsemeler biriktirmeyi severdim.

"Hadi dene," dedim. O gömleğini çıkarırken, "Her türlü darbeye karşı dayanıklıymış," diye anlatmaya koyuldum. "Özel bir çelikmiş, Okdemir atalarından kaldığını falan söyledi. Bana biraz abartıyormuş gibi geldi ama hevesini kırmadım tabii. Merkez noktası darbeyi alıp karşılıyormuş ve darbe kalkanın arkasına geçmiyormuş. Böyle bir sürü şey anlattı ama kısaca epey işe yarar işte." Omuz silkip aynasının önündeki fırçaları kurcalayarak yüzüme öylesine biraz renk verdim.

"Rahatsız etmiyor," dedi Sonay aynadan kendisine bakarken. "Sıkacak mı diye düşünmüştüm ama tamamen kavrıyor. Ve belli de olmuyor." Kendi kendini onaylarken ben de başımı salladım.

"Yıldırımlardan uzak dur dedi sadece," diye ekledim. "Ama düellolarda böyle bir tehlike yok. Yıldırımları kullanabilen tek kişi Daren, onun da Sina'nın Vârisi olma hevesi olduğunu sanmam."

Sonay neşeli bir kahkaha attı.

"Fırtına da yıldırım yaratır akıllım," dedi.

"Onu biliyoruz herhalde," dedim fırçayı elmacıkkemiklerimin üzerinden kendimi beğenmiş bir şekilde geçirirken. "Ama sen de ben

de fırtınaları dindirebiliriz o yüzden mesele etmedim." Hava Vârisi için bu hiç dert değildi ama çok gerekirse ben de uzaktan müdahale edebilirdim. Başından beri asıl endişemiz yakın dövüşlerdeki darbeler olmuştu ve bu kalkan o endişelerimizi epey dindirecekti.

"Karşılığında ne istedi?" diye sordu bir yandan bacaklarını hafifçe açıp yere eğiliyor, havaya yumruk sallıyor ya da ne ölçüde tekme atabildiğini kontrol ediyordu. Gördüğüm kadarıyla onun da hareketlerine engel olmamıştı.

"Sadece partiye katılmamı."

"Sadece partiye katılmanı mı?"

"Kimsenin gitmeyeceğini sanıyor," dedim. Buruk bir şekilde fırçaları bırakıp ona dönerek arkama yaslandım. Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Arın bir keresinde parti isteyip istemediğimi sormuştu ve kimsenin gelmeyeceğini düşünerek korkmuştum ama diyarın en iyi partisi benim olmuştu.

"Kimse gitmeyecekti zaten," dedi Sonay doğal bir kayıtsızlıkla. "Sadece siz katılacaktınız," diye hafif soluk soluğa kalmış şekilde devam etti. "Ayzer, Arın ve senin katıldığım duyunca şaşırdı ama son söylediğine göre onlardan kimse orada olmayacakmış."

Tıpkı düşündüğüm gibi. O kendilerine müttefik diyen küçük çaplı işe yaramazlar grubu iblis bozuntusu tarafından kontrol ediliyordu ve iblis bozuntusu da Okdemir'den hazzetmiyordu.

"Arın'ın katılacağından haberi yok," diye sıraladım. "Ona zaten partiye katılmayı düşündüğümüzü söylemedim." Biraz mahcup hissettim ama kıkırdadım.

"Zaten yapacağın bir şey için bu kalkanı mı kaptın yani?" Cık cıkladı. "Azıcık utanman yok mu?"

"Azıcık utanmam var bu yüzden siz de partiye geliyorsunuz ve ona istediğinden daha fazlasını vermiş oluyorum. Bir zamanların naziği şimdilerin agresifi lordunu ikna edebilecek kadar şirin bir elbise seçsen iyi olur."

Bana doğru bir yastık fırlattı ama en az benim kadar eğlendiği ortadaydı.

"Orada görüşürüz," dedi.

Yapay bir reverans yaptım ve geri geri adımlarla odasından çıktım.

En azından artık Sonay için endişe etmeyecektim. Heyecanın yerini çatı altında olması işe yarar olmaya başlamıştı. Aklım kirmanda kalıyordu ve herkes öyle ya da böyle birbiriyle konuşmak zorunda kalıyordu. Sıkı fıkı değildik ama kimse kimseye düşmanlık sergilemiyordu. Bir zamanlar hayalim olan diyar fikrini yeniden hatırlamama neden olmuştu bu his. Bazen bizi böyle karşı karşıya getirip bütün şeyin esasında krallıklar olduğunu düşünüyordum, çizgileri ortadan kaldırsak kavga sona erecekti. Belki Tanrıçalar da böyle düşünüyordu ve bu yüzden krallıklardan kurtulmaya çalışıyordu. Bu sefer, düşünceyi kafamdan atıp bu geceyi atlatmaya odaklandım.

◦ ◎ ◦

Neredeyse siyah görünen kolsuz, gece mavisi bir elbise seçtim. Elbisenin dökümlü üst kısmını üzerimde tutan tek şey boynumda dolanan incecik siyah incilerden askısıydı. Sırtı tamamen açıktı, kumaşın içinde kalan ince lastiği belimi sarıyor ve kemer gözem görüyordu. Hareket ettiğim zaman etekleri yerde süründüğü için yürürken yırtmacından yardım almam gerekmişti ama idare edecektim.

Kolaya kaçarak saçlarımı tepede sıkı bir atkuyruğu yaptım. Saçlarım belime çarpacak kadar uzamıştı ve bu şartlar altında şekle sokması kolay değildi. Lala'sız çok güzel olmak ne zordu...

Kulaklarıma boynumdakine uyumlu inci küpeler takarken tılsımlı kutuda gözüme çarpan metal yüzüğü parmaklarımın arasına aldım. Hiçbir parmağımla uyumlu değildi. Bende olmasından hoşlanmıştım ama bu yüzükle ilgili içimde çok önemli olduğuna dair bazı hisler vardı ve başımı belaya sokmak istemiyordum. Sahibine vermek üzere onu da elime alıp odadan çıktım.

Daren'i an çomağı hazırla.

Duvara yaslanmış orada duruyordu ve çok karanlık gözlerle bana bakıyordu. Kılık kıyafetine bakılırsa hâlâ geceye katılmamakta kararlıydı. Meydan okumalardan sonra üzerini değiştirmemişti ve saçları da içinde parmaklarımı dolaştırma isteği yaratacak şekilde karman çorman haldelerdi.

"Sana bir dans ayırmamı isteyeceksen hiç sanmıyorum." Kapıyı kapatıp anahtarı çevirirken yüzük avucumda ısındı.

"Sende bana ait olan bir şey var," dedi.

"Kalbini geri verdiğimi sanıyordum." Tatlı tatlı ona döndüm.

"Onu bana ver." Temkinli bir şekilde orada duruyordu ve beni neden bu kadar değerli olduğunu anlamadığım yüzük konusunda kışkırtıyordu.

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Sende olduğunu hissediyorum," dedi. "Zor kullanmak zorunda bırakma."

Onun gibi karşısındaki duvara yaslanıp ellerimi arkamda sakladım. "Merak ediyorum, nasıl zor kullanacaksın?"

"Nova, ver." Elini uzatıp parmaklarını hadi dercesine salladı.

Gözlerimi kısarak "Bir şey mi kaybettin?" diye sordum. Masmavi gözlerinin etrafında bu gece gölgeler dolaşıyordu.

"Kaşınıyorsun yine..."

"Her ne kaybettiysen," dedim dilimi şaklatarak. "Senin için önemli gibi görünüyor."

"Çok önemli." Ne yaptığımı anlayarak başını salladı. Şeytanla zar atmamam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi.

"Neden?" diye direttim.

"Seni ilgilendirmez." Çok ciddiydi, doğruldu ve bana doğru bir adım attı. Ve sinirimi bozdu. Neden bu yüzük söz konusu olduğunda birden gözü kararıyordu ki?

"Merak ediyorum," diye omuz silktim.

Biraz daha yaklaştı ve tepeden tırnağa gözleri üzerimde dolaştı. Önce yarı yarıya sinirliydi ve biraz da sıkılmış görünüyordu ama yaklaştığında ve bana artık yukarıdan bakmaya başladığında bakışlarında bir şeyler değişti. Yoğunlaştı ve parladı. Yıldızlar gibi. Böyle anlarda gözleri edepsiz bir şekilde dudaklarımda ya da çıplak tenimde dolaşır ve edepsiz bir şaka yapardı. Ama şimdi gözleri saçlarımda dolaşıyordu. Yüzümün üzerine düşen iki tutamı iki eliyle hafifçe geriye doğru çekti.

"İnkâr etmesi çok güç bir güzellik," diye mırıldandı. Aniden kontrolünü kaybetmiş bir hali vardı. Koridorun loş ışığının altında

benim elbisem onun gözleriyle uyum içinde görünüyordu. Bana baktığında ne gördüğünü merak etmeme neden oldu.

Siyahlar içinde beyaz bir nokta mıydım şimdi?

"Kanatların gibi," diye fısıldadım ve bunlar kesinlikle kontrolsüz bir şekilde ağzımdan çıkan kelimelerdi. Gözleri gözlerime indi. "Sahi onlar nerede?" diye kendimi toparladım.

Elini dudaklarımın üzerine bastırdı. "Kanatlarım," dedi uyarıcı bir şekilde. "Aramızda kalsın."

Elini ağzımdan çektim.

"Neden?" diye papağan gibi sormayı sürdürdüm.

"Öyle istiyorum." Başka bir sınır ihlali yapmışım gibi yarım adım geriye çıktı.

"Neden?"

"Öyle gerekiyor."

Geriye çekilmiş olmasına rağmen hâlâ yakınımdaydı. Gölgesi üzerimdeydi. Başımı iyice kaldırsam nefesini hissedecektim. Onu görür görmez güneşe bakar gibi yanmaya başlıyordum; keşke ben de bir anka olsaydım.

"Her şeyi saklamak huy sende değil mi?" diye sordum. "Ne yapacaksın, bana da unutturacak mısın?"

"Çok mantıklı geliyor şu an." Düşünceyi çok cezbedici bulduğunu belli edercesine sırıttı.

"Sihir kullanmak yasak!" dedim. "Yapamazsın."

"Başka şekillerde de ikna edici olabilirim." Aramızdaki boşluğu kapattı. Parmakları önce şakaklarımı tüy gibi okşadı sonra köprücükkemiğime dokundu. Gözleri önce gözlerime sonra dudaklarıma kaydı. Heyecanlandım ve benim gözlerim de onun dudaklarına kaydı. Çok ama çok yakındaydı ve birden başka şekillerde de ikna edici olabileceğini kabullendim ama bunu asla itiraf etmezdim. Saçımı tuttu ve hafifçe çekiştirdi, "Şimdi ver şu yüzüğü bana."

Koridorun başından duyulan topuk sesi gözlerimi oraya çevirdi ve Faina'yı görünce kaşlarımı çattım. Kısa bir andı ama Daren'in dikkatini çekti ve onun da bakışları oraya kaydı. Onu gördü ve

yeniden bana döndü. Tam da şimdi bu haldeyken ne yapacağına olan merakım arttıkça arttı...

"Sanırım ikna edilmeye ihtiyacım var," diye gülümsedim.

Hodri meydan.

Kızlar için kötü adamları çekici hale getiren haylaz bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. Yavaşça yaklaştı ve dudaklarını tereddüt etmeden benim dudaklarıma bastırdı. Sol eli belimin arkasında sakladığım ellerimi buldu. Sımsıkı yumruklar şeklindeki parmaklarımı açmaya çalıştı ama izin vermedim. Saçımı parmaklarına dolayıp biraz daha çekiştirdiğinde dudağını ısırdım. Kalbim avucumdaki yüzükten daha kuvvetli bir ısıyla yanıyordu. Parmaklarımı yokladı ama gülerek, "Henüz ikna olmadım," diye ağzının içine doğru mırıldandım. Göğsünden hırıltılı bir gülüş yükseldi. Dudakları boynuma doğru indiğinde gözlerimi yeniden koridorun başına çevirdim ve hâlâ izlendiğimizi fark ettim. Ne ayıp.

"Merak ediyorum," dedi Daren boynuma doğru. "Orada duran Arın olsa da bu kadar hevesli olur muydun?" Ses tonu keyifli olduğu için sinirimi bozmadım.

"Hım..." diye mırıldandım halimden epey memnun şekilde. Bileklerimi yakalayıp birbirinden ayırdı, kollarımı başımın üstünde duvarda birleştirerek yeniden bana baktı.

"Seni öpmemi istiyorsan söylemen yeterli," dedi. "Beni sinirlendirmene gerek yok."

"Hırgür seviyorum," diye omuz silktim. "Elimde değil."

"Beni de o yüzden mi seviyorsun?"

"Seni sevdiğimi de nereden çıkardın?"

"Sen âşık oldum deyince ben de havaya girdim."

Gerçekten havaya girmişti, kendinden ne kadar da emindi öyle... Oysaki ona bunun hiçbir şey değiştirmeyeceğini de söylediğime emindim. Bileklerimdeki tutuşu gevşeyince kollarımı ondan kurtarıp kenara kaçtım.

"Bunu neden bu kadar çok istediğini söyle ben de teslim edeyim." Sıkı sıkı tuttuğum yumruğumu göğsüme bastırdım.

Bana doğru bir adım attı, geriye doğru bir adım attım.

"Eğlenceyi kaçırıyorsun," dedi.

"Daha çok eğleniyorsam kaçan bir şey yoktur."

"Benden kaçamazsın ama."

"Âşık oldum ya, daha ne yapayım?" Tatlı tatlı gülümsedim.

Bileğimi havada yakaladı ama "Kandırdım," dedim elimi açarak. "Diğer elimdeydi." Öbür elimi kaldırdım ve yüzüğü elbisenin yakasından içeriye attım. Düşünülmüş bir eylem değildi, o kadar sıcaklamıştı ki elim yanmaya başlayacaktı.

Metal yüzük göğsüme çarpıp göbeğimin üzerinde durdu. İçim gıdıklandı ama belli etmeden tekrar ondan uzaklaştım. Gözleri kocaman olmuştu ama ne kadar eğlendiğini gizleyemiyordu. İşte şimdi yeniden bir ipin üzerindeki oyunbaz iki cambazdık.

Midemde kelebekler uçuştu.

Özleşmişiz Lordum.

"Bak sen şu işe," dedim keyifle. "Şimdi ne yapıyoruz?" Birden elbisemin alevlerden yapıldığını düşünmeye başladım. Varlığı benim için yeniden tanıdık bir hal aldı. Saçlarıma baktığı anda olmuştu. Saçlarımı sevdiğini anladığım anda olmuştu.

Hâlâ parlakmışım gibi.

Başını hafifçe kaldırdı ve arkamda bir yöne baktı. Seyircimizi çoktan unutmuştum ve hâlâ orada olup olmadığını anlamak için ben de omzumun üzerinde bakındım. Tuzağa düşmüştüm. Kimse yoktu. Başımı çevirene kadar bileğimi yakalamış ve yeniden beni duvar kapanına kıstırmıştı. Şimdi kozlar elindeydi ama bundan şikâyetçi görünmediğime her türlü bahsi oynardım.

"Şu işe bak ki," dedi rahatça. "Şimdi o yüzüğü kesinlikle geri istiyorum."

Beklentiyle bütün bedenim dalgalanıyordu. Açıkçası artık hissettiğim sıcaklığın yüzükten kaynaklanmadığına emin gibiydim.

Eli bacağımın üzerinde dolaşarak yırtmaçtaki açığı buldu. "Nova," dedi. Seslenmesine gerek yoktu dikkatim tamamen ondaydı. "Beni her zaman çok yanlış yorumladığını fark ediyorum."

"Hım..."

"Sakin tavırlarım sana karşı ilgisiz olduğumu mu düşündürdü?" Bunu söylerken tehditkâr ve uyarıcı bir hal almıştı ve başın belada diyordu. İçimden ona, olur, diye yanıt verdim.

Parmaklarını elbisenin altında baldırlarımda hissettiğimde cevap vermek için geç kaldığımı anladım. Şimdi dikkatimi dağıtmayı başarmıştı ve geri kazanmak için birkaç kez seslenmesi gerekebilirdi.

"Sana hangi noktada olduğumuzu anlatmamı ister misin?" diye sordu. Tenim kaynamaya başlamıştı. Bacaklarım ve çok hassas olan her yerim sızlıyordu. Bu çekimi de bu hissi de kaybettiğimizi düşünüyordum ama belki de kaybettiğimiz tek şey zorunlu olan sancılardı. Onları hissetmediğinde geriye sadece zevk kalmıştı.

"Cevap ver," dedi. Kirpiklerimi kırpıştırıp başımı salladım.

"Şu noktadayız, tatlım," dedi. "Senin krallığın ve benim krallıklarım savaş halinde." Başımı salladım. Yüzükleri uyluğumu okşadığında kendimi sıkarak inledim.

"İkiz alevi bağı koptu."

Başımı salladım. Avucu güneş kadar sıcaktı ve iki büklüm kıvranmamak için zor duruyordum.

"Geriye tek bir seçenek kalıyor." Neden bahsettiğini bilmiyordum. Parmakları ilerledikçe kendi bedenime karşı kontrolümü yitirdim. Diğer eli tekrar gülümseyerek saçımı kavradı ve dik durmam için beni duvara sabitledi. Onu iyice dinlediğimden emin olmak ister gibi dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

"Seni zorla alıkoymaya hep bir adım uzaktım. Hâlâ bir adım uzağım. Ama artık bu tek yolu, anlıyor musun?" Dudakları kulağımın arkasına dokunduğunda gözlerim kararmaya başlamıştı. Koridorun ateş aldığına emindim, gözlerimi aralasam kara dumanı görecektim. Yavaşça nefes aldım, ne yangın vardı ne is kokusu. Onun kokusu vardı ve günler sonra bu kadar yakından solumak başımı döndürmüş, bütün hücrelerimi yerle bir etmişti. Burnumu boynuna yaslamak ve o kokuyla eriyip gitmek istiyordum.

"Ejderhayı kurtarırsan kapına dikilir ve bir daha ejderhadan kurtulamazsın." Elbisemin içindeki eli bacaklarımı araladı ve parmağını içime kaydırırken gözlerini gözlerime sabitledi. Duvara

yaslı avuçlarım terlemiş ve göğsüm iyice şişmişti. Tekrar yaptığında dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimde dalgalar ve yıldırımlar dans ediyordu ama zarif bir dans değildi, bir çatışmayı andırıyordu. Bütün avucunun baskısını hissettiğimde çenesi kasıldı, diğer eli saçlarımı bırakıp bütün bedenini üzerime bastırarak çenemi tuttu. Her dokunuşu, tenimin üzerinde alev alıp klitorisime ulaşıyor, sınır noktalarım zonkluyordu.

Alev alev yanıyordum.

Alev alev yanıyordum.

Tam şu an alev alev yanıyordum.

Gözlerim açıldı, yarı uyuşmuş halde onu kendimden uzaklaştırdım. Birden göğsünden ittiğimde beklenmedik hareketim onu hareketsiz kıldı. Elbiseyi yukarı sıyırıp göbeğimin üzerinden yüzüğü aldım. Geriye doğru birkaç hızlı adım attım.

"Döndüğümde bunu teslim edeceğim," dedim aceleci şekilde. "Ama şimdi bana lazım. Arın'a biraz gecikeceğimi söyler misin?"

O kaşlarını çatarken telaşla bedenledim.

Karanlığın içinde ortaya çıkmak konusunda her geçen gün daha iyi oluyordum. Dalgayla beraber dibe doğru süzüldüm ve suyun içinde daha da derine doğru yüzmeye koyuldum.

Bedenimin her santimi alevden bir enerjiyle parlarken yıldızlar yol haritamı işaret etti ve tekrar o şarkı sözlerini duydum. Günler sonra ilk kez sesi canlı bir şekilde tekrar duydum. Yüzüğü başparmağıma geçirerek düşmemesi için parmağımı kıvırdım ve buram buram zıt bir enerji yayarak derinliğin içinde dönmeye başladım.

"Hadi," diye fısıldadım. "Hadi bana yolu göster!"

Suyun dibi daha da karanlık olmasına rağmen etrafıma bir ışık yayıyordum ve yeterince aydınlığa sahiptim.

Yolu sana gösteririm.

Tayga bana söylenen her sözün bir anlamı olduğunu söylemişti ve şimdi anlıyordum. Bana yolu gösterebilecek tek kişi gerçekten Daren'di. Uygarlığın anahtarı ben olabilirdim ama harita ateşti.

Dakikalar uzadıkça uzadı ve şarkı her seferinde daha baskın çıkmaya başladı. Buz gibi soğuk sulardan geçerken bile bedenim hâlâ ateş gibi yanıyordu. Denizin ağırlığı benim varlığımı kuş tüyü

kadar hafifletti. O nereye çekiştirirse rüzgârla kanat çırpan kuş gibi eşlik ettim.

Derin bir kuyuya doğru çekiliyordum. Derin ve sıcak bir kuyuya... Hissetmek ve anlamak için durmaya çalıştım ama hareket etmememe rağmen ilerlemeye devam ediyordum. Akıntı güçlü bir şekilde beni çekiyordu. Ters yöne yüzmeye çalıştım ama faydasızdı. Sıcaklık o anda ilk ayak uçlarımdan yakaladı. Canım o kadar yandı ki yapabilsem suyun içinde bağırırdım.

Tekrar kendimi kurtarmayı denedim ama sürüklendikçe ısı artıyordu ve ısı arttıkça ben debeleniyordum. Dayanamayacak bir hale geldiğimde çırpınmaya başladım. O kadar sıcaktı ki eriyeceğimi hatta kemiklerimin asit gibi çözüldüğünü düşünmeye başladım.

Derin derin soluyarak çıkmaya çalıştığım her defasında o deliğe doğru çekiliyordum. Soğukkanlılığımı kazanıp suyun içinde olduğumu hatırladım, suya kim olduğumu hatırlattım kollarımı ikiye açtım ve suyu kendimden öteye ittim. İtiş gücü bana ivme kazandırdı, suyu dalgalandırdı ve dalga beni geldiğim yöne doğru itti. O çeperden kurtulduğumda işaretleyerek yüzeye doğru tırmandım ve suyun üzerine çıktığımda bedenledim.

Döndüğümde saatler geçmişti. Eğlence sona ermiş ve herkes dağılmıştı.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Sonunda kapıyı ya da kapıya en yakın şeyi bulmuştum ama şimdi Arın'a hiç istemeyeceği bir şey kabul ettirmek zorundaydım.

Kapısını çalma vaktim gelmişti.

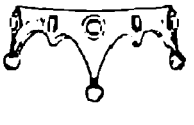

Duzenleme
Ny.Ozlem

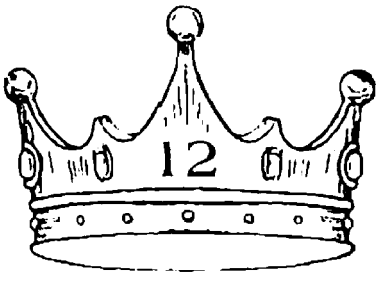

Beklentiler ve Tutulamayan Sözler

Dikkatli ol Su Vârisi!

Soluğum kesilmiş şekilde "Tayga!" diye iç geçirerek uyandım. Ciğerlerim patlayacak gibiydi. Göğsüm tıkanmıştı. Karnımda kuvvetli bir sızı vardı ve ağzımdan sular çıkıyordu.

Elimi ağzıma götürdüm ve tüm enerjimi kullanarak bir kerede dışarıya attım. Yığın halinde havada biriken su duvara çarptı ve dehşete düşmeme neden olacak şekilde zemine yayıldı. Yüzüstü dirseklerimin üzerinde doğrulup boğazım yanana kadar öksürdüm.

Tayga'nın sesi olduğuna emindim. Tayga'nın sesiydi. Tayga'nın itirazı, Tayga'nın uyarısıydı. Başımı ellerimin arasına alıp bekledim. Uyarı mıydı? Birileri gerçekten o kapıyı açmamı istemiyor muydu? Yaklaşmış mıydım?

Kapı çaldığında yerimden sıçradım. Nefes alıp vermek hâlâ canımı acıtıyordu ve o kadar çok korkmuştum ki kalan hayatımı sırtımdaki bu ürpertiyle yaşayacağım sandım.

Ayaklanarak kapıya gittim, kilidi üçüncü deneyişimde açabildim. Arın'ı görünce öne çıkıp panikle sıkıca sarıldım.

"Çok kötü bir şey oldu." Sesim ses tellerim zarar görmüş gibi çıkıyordu.

Arın kollarını etrafıma doladı, ikimizi birlikte içeriye sokarak hızlı bir şekilde kapıyı kapattı. "Ne oldu?" diye sordu. Başım göğsüne yaslıydı ama soluğunu tuttuğunu fark ettim. "Burada ne oldu?" diye tekrar ettiğinde duvarın ve odanın halini gördüğünü anladım.

"Dün gece bir şey buldum." Elimle boğazımı tuttum ve devamını fısıldayarak anlatmaya koyuldum. Önce şarkıdan bahsettim; sonra da sıcaklığın, suyun neredeyse beni yakacağından. Suyun beni bir türlü bırakmadığından. Enerjinin nasıl değiştiğinden. Ve sonra sabah nasıl uyandığımı anlattım.

"Çok korkuyorum," dedim. "Mantıklı bir korku değil. Çok kötü bir şey olacakmış korkusu. Bana ait bile değil. Sadece çok korkuyorum."

Arın yeniden bana sarıldı ve çenesini başımın üzerine yasladı. Nefesinin soğukluğu saçlarıma çarptığında tılsım yaptığını anladım. Her ne yaptıysa önce sakinleştim, titremem kendini gevşemeye bıraktı. Sonra yavaş yavaş hissettiğim acı geri çekildi. Nihayetinde korku sendeledi ama tamamen yok olmadı. Bir yağ lekesi gibi içime tutundu ve zihnimde kaldı.

Rahatlayarak acı çekmeden bir nefes aldım.

"Bir daha tek başına gitme." Hafifçe doğrulup ellerini yüzüme yasladı.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Vazgeçmeyeceğim. Yaklaştıysam devam etmek zorundayım. Bunun bir anlamı olabilir."

"Nova, su sana saldırdığı zaman geriye çekilmen gereken andır."

Su sana saldırdığı zaman.

"Sen olsan geri çekilir miydin?" diye sordum.

"Sen okyanusla benim gibi başa çıkamazsın," dedi. "Çok toysun. Makul olmalıyız. Hissetmedim Nova, yüzün sapsarı olmuş, bu kadar acı çektiğin bir anı hissetmediysem eğer gerçekten birilerinin istemediği bir kapıyı zorluyoruz."

Lord ve Vâris bağı. Hakkı vardı, ne kadar çırpınırsam çırpınayım duyuramamıştım.

"Vazgeçmemi mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi net bir şekilde. "Ama tek başına yapmamalısın. Sana ulaşamayacağım şekilde olmaz."

"Sonra konuşuruz," diye savuşturdum. "Şu an bunu konuşmak istemiyorum. Daha sonra lütfen." Ellerimle yüzümü silerek odanın içinde birkaç adım attım. Yaklaştığımda yatağın sırılsıklam halde olduğunu görmek dehşetimi tekrarladı. Ne kadar su kusmuştum?

"Giyin de çıkalım buradan," dedi. "Çanların çalmasına çok zaman yok."

"Tamam..."

Yataktan başımı çevirip sandığın kapağını açtım. Tılsım ruh halimi toplamıştı ama bilincim hâlâ olanlar konusunda şok halindeydi. Odaklanmaya çalışarak giyebileceğim kıyafetleri çıkardım. Üzerimdeki sırılsıklam olan kıyafetleri hevesle çıkarırken yüzük cebimden düşüp taş zeminde yuvarlandı. Yüzüğü çarpıp durduğu yerden aldım, havluyla kurulandım ve çabucak giyindim.

İçgüdüsel olarak elim boğazıma gidiyordu ama artık acı hissi yoktu sadece atlatabilmiş değildim. Yürürken kasıtlı olarak Arın'a yakın hareket ediyordum, sonunda eliyle omzumdan tutup sakinleşmemi fısıldadı.

"Dikkatimi dağıt o zaman," dedim avludan geçip arenaya doğru ilerlerken. Tam adamına söylemiştim. Arın gerekli olmadığı sürece konuşmayan, konuştuğunda da hep tek tük kelimeler seçen biriydi.

"Dün gece olaylı geçti," dedi beni şaşırtarak. Dün gece tamamen aklımdan çıkmıştı. Okdemir'e partisine katılacağıma söz vermiştim ama katılmamıştım. Ondan özür dilemem gerekiyordu, bir noktada yetişirim diye umuyordum ama suyun içine girdiğimde zaman algım yok oluyordu ve dün gece daha fazlası da olmuştu.

"Nasıl olaylı?" diye mırıldandım.

"İlk gidenlerdendim ama pek kimse yoktu," diye anlatmaya koyuldu. "Metal Krallığı dışında kabilelerden birkaç kişi eğlenmek için gelmişti, Sina ve Sonay gelmese ilk ayrılan ben olacaktım." Dikkatimi çekmek için gülme çabası beni de güldürdü.

"Bir saat olmadan Hayalet Köprü kızları geldi, partiyi bastılar desek daha doğru olur." İşte bu gerçekten ilgimi çekmişti. Prenses Faina'nın takımıyla ilgili çok şey duymuştum ve bunlardan biri ölümcül cazibeleriydi.

"Kasıtlı olarak sataştılar," dedi Arın; pek ilgisini çekmediği ortadaydı ama yine de mantıksız bulduğunu söylüyordu. "Çok hızlı kargaşa çıktı bu yüzden parti dağıldı."

"Ben de katılamadığım için üzülmüştüm."

"Kimse yokluğunu anlamamıştır," dedi. "Bekçiler gelmeden biz de çıktık."

"Dertleri neymiş ki?" Kendi kendime mırıldandım ama Arın "Belki de prenses Ateş Lordu'nun gözüne girmek istiyordur," dedi. "Eh," diye omuz silkti. "Metal Krallığı'na hasar vermeleri Ateş Halkının hoşuna gider."

Hiç böyle düşünmemiştim. Kendi zamanlarında, daha eskiden Ateş Krallığı ve Metal Krallığı'nın hep sürtüşme içinde olduğunu biliyordum. Ve sayemde diyara döner dönmez Metal Krallığı, Ateş Sarayı'nın kapısına dayandığı için eski sürtüşmeler herkesin patlamaya an kolladığı bu yeni dönemde uyanmış olmalıydı. Ateş Vârisi olmak için çok hevesli prenses de belli ki kaleyi içten fethetmeye çalışıyordu.

"Okdemir daha çok sempatimi kazandı," diye geveledim.

Çitlerin altına son varan biz olmuştuk. Tanrıçalar yerini alırken seyirciler yüksek seslerle yeni gün meydan okumaları için tezahürat yapıyordu. Kabilelerin henüz kayda değer bir zaferleri yoktu ama ilk günkü heveslerini koruyorlardı. Bu da motivasyonları konusunda beni düşünmeye sevk ediyordu.

Demir kapı gürültüyle açıldığında herkes ilk meydan okumayı duymak için sessizleşti. Arın ile birlikte iyice gölgeye kaçınmaya çalışıyorduk ama mümkün değildi, güneş bugün çöl sıcaklarını anımsatıyordu.

"Hayalet Köprü'den İslim," dedi genç kadın. "Toprak Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Kendimi tutamadan Arın'ın yanından eğilip Ayzer ve Daren'e baktım, ikisi de birbirine dönmüştü ve onların da bizim kadar şaşırdığı açıktı. Müttefiklerinden böyle bir hamle beklemiyor ve nedenini sorguluyor olmalılardı. Daren eğilip Ayzer'e birkaç şey söyledi, Ayzer başını sallayıp ayağa kalktığında hepimiz çitlerin üst tarafına geçmek için yürümeye başladık ama Daren şüpheli bir ifadeyle Ayzer'in arkasından bakmaya devam ediyordu.

"Neler oluyor sence?" diye sordum yerlerimize oturduğumuzda Arın'a.

"Her şey çok sakin ilerliyordu," dedi olağan sakinliği ile. "Bir noktada ortalığın karışması gerekecekti."

"Her gün canımın burnuma gelmesine sakinlik mi diyorsun..."

Göz devirerek kollarımı göğsümde kenetledim. Arın yarım bir şekilde güldü.

Orta alanı seçen Ayzer oldu, Savaroz kızlarından İslim serbest dövüş tekniğini seçti. Bacak bacak üzerine atarak beklemeye koyuldum. Kadın ellerini dans eder gibi kaldırdı, Ayzer ona doğru nasıl bir hamle yapacağı konusunda kararsız görünüyordu. Toprak Krallığı taş gibi sağlam, kararlı ve biraz da kabadır bu yüzden bu garip olacaktı. Hayalet Köprü kadınları eski peri ırkından geliyordu. Alfinlerden aşağıdaydılar bu yüzden Elemental onlar için epey cezbediciydi ama kadınlar da alfinler için öyleydi. Hepsinin simsiyah gür ve dalgalı saçları vardı. Her zaman parmak uçlarında hareket ediyor ve kıvrak hareketleri ile etraflarındaki herkesi hipnoz ediyorlardı.

Kız geriye doğru bir adım attı sonra diğer ayağını çapraz bir şekilde eğerek hareket etti, sağa doğru yarım bir çember çizerek dizlerini kırdı. Ayzer bir kaya gibi dik bir şekilde durmaya ve gelecek darbeyi tahmin etmeye çalışıyordu. Kadın birden gözle takip etmesi zor bir şekilde döndü ve Ayzer'in çok yakınına yanaştı, kolu o kadar hızlı boynuna çarptı ki izleyen herkesin ağzından hayret nidaları yükseldi. Ayzer irkildi ama bozuntuya vermedi, dizlerini kırdı ve saldırı pozisyonu aldı. Kadının hareketleri çok zarifti, dans eder gibi hatta bir kuğu gibi dönüyordu ve anlaması güç bir anda saldırıyordu.

Ayzer'in etrafında makara gibi dönerken bacağını pergel gibi eğimli bir açıyla açıp dizkapağının arkasına vurduğunda Ayzer ayakta duramadı ve tek dizi üzerine çöktü. Eliyle yerden destek almaya çalışırken kadın ensesine bir darbe daha geçirdi.

İlk kez bir mücadele esnasında üst üste bu kadar darbe almıştı. Bu yüzden adrenalin epey yükseldi ve ben de Daren gibi öne doğru eğilerek dikkatle izlemeye koyuldum.

Ayzer kendini toparladı, ayağa kalktı ve doğrudan kadının üzerine saldırdı ama çabası boşa gitti. Dans eden adımları kadının kolayca kaçınmasına neden oluyordu, Ayzer'in her darbesi boşluğa savruldu. Ben bile buradan sinirlenmiştim kim bilir o şu an ne haldeydi. Kadının yüzünde boyayla çizilmiş gibi duran ve asla silinmeyen gülümsemesi de cabasıydı.

Tekrar saldırdığı bir anda bizim gözümüzden kaçmış olsa da Ayzer'in kaçmamıştı, darbesinden geriye çekilerek kurtuldu ve kadının ayağını yakaladı. Ayağını tüm gücüyle kendine çekti, bir eliyle kadının boynuna vurdu. Ayağını bıraktı ve kadın dengesini sağlayamadan karnına bir tekme attı. İstemsizce gülümsedim. Kadın yere düştü ve bittiğini düşündüm ama sırtüstü yatarken yay gibi gerildi ve kendini ileri atarak iki ayağının üzerine kalktı, döndü ve Ayzer'in çenesine tekme savurdu. Seyirciler arasından acıyı hissetmişler gibi bir inilti yükseldi. Ben de refleksle çenemi tutup yüzümü buruşturdum.

"Sence sen üstesinden gelebilir misin?" diye sordu Arın. "Bu kadınlar epey iyi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Saldırılarla ilgili biraz deneyim sahibi olan herkes Hayalet Köprü kadınlarının bugün hepinize meydan okuyacağını anlar," dedi. Kaşlarımı çattım ve Sonay'a baktım. Diğerleri gibi dikkat kesilmiş mücadeleyi seyrediyordu. Kalkan için doğru zamanı seçmiştik.

"Bana meydan okuyabileceğini mi söylüyorsun?" diye mırıldandım.

"Orada duruyor," dedi Arın yarışmacıların çıktığı kapıyı göstererek. "Ve kazanmak isteyen birine benziyor. Prensesi kızdıracak bir şey yapan oldu mu?"

Gözlerim onun gözlerini takip etti. Faina meydan okuyanların çıktığı demirli kapının kenarında pür dikkat mücadeleyi seyrediyordu. Aklıma dün gece koridorda bizi gördüğü geldi. Ve daha öncesinde onu avludan attırmıştım. Hoş bana kızması için yeterince sebebi vardı ama bu şekilde oynayacağını düşünmemiştim.

"Öyle ya da böyle herkesi kızdırmıyor muyuz?" Çok da önemsemeyerek başımı çevirdim.

"Hazır olsan iyi olur," dedi Arın uyarıcı şekilde. "Bu kadar darbe alırsan ben bu kadar sakin kalamam." Göz ucuyla en başından beri hiç dikkati bozulmayan Daren'e baktı.

Ayzer yine yere düşmüştü ama bu defa ona arkasını dönüp seyircileri selamlama gafletinde bulunan kadının baldırına vurdu.

Kadın sersemledi. Ayzer ayağına çelme taktı, kadın geriye doğru
orun üzerine düştü. Ayzer bacaklarını kadının boynuna dola
da seyircilerin çoğu ayağa kalkmıştı. Işık bekçilerinden biri yanla
na geldi ve beşe kadar saydı. Kadın kurtulmaya çalışsa da başara
madı ve pes etti. Pes etmesine rağmen Ayzer'in kadını bırakma
uzun sürmüş ve ayağa kalktıklarında kadının rengi moramış
Sağlık görevlileri geldiğinde Ayzer hiç durmadan parkurun kenar
na doğru yürümeye koyuldu.

Gerilim içinde çitlerin altına indik. Daren, Ayzer'e bir şey söyle
yecek oldu ama Ayzer barut gibiydi, elini savuşturarak onu durdur
du. Kenara geçti ve soluklanıp sakin olmaya çalıştı.

"Akıl bulandırdıkları konusunda haklısın," diye dişlerinin arasından konuştu. Gözleri doğrudan Daren'e bakıyordu. "Bu yüzden serbest dövüşü seçiyorlar, kuralsız oynamak istiyorlar."

"Akıl bulandırmak mı?" diye soran ben oldum.

Ayzer hâlâ nefes almaya çalışırken başını sallayıp işaretparmağını başının hizasında kaldırdı. "Düşüncelerin ağırlaşıyor," dedi. "Beklemediğim için başta hazırlıksız yakalandım."

"Sihir mi kullanıyorlar yani?" diye itiraz edercesine atılan Sonay oldu.

"Sihir değil," diye açıkladı Daren. "Daha çok bir şey salgılıyorlar ve o şey de akıl bulandırıyor. Köprüyle ilgili hikâyeleri duymuşsundur."

Şafak'ın anlattıkları aklıma geldi. "Köprüyü Beyaz Kadınlar tutar," demişti. "Köprüden geçmeye çalışan erkekleri müzik ve dansla karşılarlar, karşı konulamaz şekilde çekici ve güzellerdir. Bir o kadar da tehlikeli. Köprüden geçmek isteyenlerle dans etmek isterler ve reddedilince o kadar da güzel olmadıklarını anlarsın."

Demek tek olayları müzik ve dans değildi.

Tayga bana kabilelerden bahsederken farklı türlerden de bahsetmişti. Bazı böceklerin kötü koku salgılaması gibi aklı bulandıranlardan bahsettiğini de anımsıyordum. Tayga önemli olmadığını, yeterince güçlü zihinlerin onlar için endişelenmemesini de söylemişti. Benimki gibi zihinlerin... Daren hayalbazdı, o köprüden nasıl geçtiği de o prensesle nasıl haşır neşir olduğu da şimdi yerine oturuyor-

Ninova

du. Bir açıdan birbirlerine benzemelerinden nefret ettim ve ona ters ters baktım.

"Hayalet Köprü'den Beria," dedi başka bir genç kadın. "Hava Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Sanırım Arın saldırılar konusunda haklıydı. Dün gece partideki gösterileri yeterli gelmemiş olmalıydı, bugün hepimize o kadar da tatlı kızlar olmadıklarını göstermek istiyorlardı. Belki de dün gece benim yaptığım gösteri prensese yeterli gelmişti ve başka şekilde oynamaya karar vermişti. Bütün korkaklar gibi o da işini kendi halletmiyor ve başkalarının arkasına sığınıyordu.

"Tuzak olabilir," dedi Arın göz ucuyla Daren'e bakarak ama Daren de en az bizim kadar rahatsızdı. Sadece ne yapacağını bilemiyordu çünkü bu onun halt yemesiydi.

"Ne tuzağı?" diye sordu Sina.

"Onun yerine iki kez geçtin, tek bir hakkın kaldı." Sonay'a döndü. "Sina yerine geçer ve kazanır ama sonra yine sana meydan okurlar." Vahşilerden biri meydan okuduğunda Sina onun yerine geçmişti ve geçen haftalardan birinde kabileler her birimiz için bir gün ayırmıştı. Haftanın ilk günü sadece Toprak Vârisi'ne, ikinci günü sadece Su Vârisi'ne, üçüncü günü de Hava Vârisi'ne meydan okumuşlardı. Sonay hepsinin üstesinden gelmiş olsa da nihayetinde yorgun düşmüş ve ben araya girip Sina'nın onun için zorlu görünen bir meydan okumaya çıkmasına ısrar etmiştim. Şimdi tek bir hakları kalmıştı.

"Bu bir ihtimal," dedim. "Risk almaya değmez. Son hakkı biliyorum ama yerine geçmeli."

"Zayıf görünürüm," diye itiraz etti Sonay. "Ayzer kendi hakkını hiç kullanmadı. Sen bir kez kullandın. Daha büyük hedef haline gelirim."

Arın öyle dercesine başını salladı.

"Yine de risk almaya değmez," dedim.

"Üstesinden gelemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Sina. Zaman geçiyordu ve birinin artık parkura çıkması gerekiyordu. Güneşin altında iyice bunaldığımı hissettim. Sonay ile göz göze geldik ama başını iki yana salladı. Söylemek istemiyordu. Ben de söylemek istemiyordum ama çok riskliydi.

"Çıkıyorum," dedi Sonay.

Ninova

"Sonay!" diye dişlerimin arasından bağırdım ama sesim ona ulaşmadı. Kendimi telkin etmek için ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Arın bana bir şey sakladığını bildiği şüpheci ifadesiyle bakıyordu ama bu defa benim suçum yoktu.

Çitlerin üst tarafına çıkıp oturdum ve dikkat kesildim.

"Ne oluyor?" diye sordu Arın.

"Dost kaybetmekten sıkıldım," diye omuz silktim. Birkaç saniye daha baktıysa da başka bir şey söylemedi.

Sonay da tıpkı Ayzer gibi orta alanı seçti. Kadın gülümsedi ve serbest dövüş dedi. Daha başlamadan stresten dizim titremeye başladı.

Sonay akıllıca davrandı ve hamleyi beklemeden kadına doğru atıldı. Kadın ilk yumruğundan kaçındı. Sonay tekrar denedi ve bu defa iki elini birden kullandı. Birinden kurtulsa da sol yumruğu kadının göğsüne çarptı ve geriye çekildi. Bunun caydırıcı olacağını umuyordum ancak Beria önceki kadından daha hırslı ve daha kararlıydı. Alana kesinlikle kazanmak ve hatta öldürmek için çıkmıştı. Gözlerim hâlâ kapının orada bekleyen prensese kaydı, bu mesafeden yüzünü seçmek zordu ama içgüdülerim bana durumdan memnun olduğunu söylüyordu.

Beria eteklerini dalgalandırarak havada süzülür ve bir şey ima eder gibi hızla Sonay'ın etrafında dönmeye koyuldu. Aklını bulandırmaya çalıştığını tahmin ettim. Tatlı Hava Vârisi kaplan kesildi, annelik içgüdüsü olsa gerek... Eğildi ve bacağını uzatarak ayaklarını hedef aldı, hedefi yerini buldu ama kadın tavşan gibi zıplayarak geri kaçtı. Çizgiye kadar geriye çekildi sonra üst üste parende atarak Sonay'ın etrafında zikzaklar çizmeye koyuldu. Onun başının dönmesini beklerdiniz ama sersemleyen Hava Vârisi oldu. Yine de kolay bırakmayacaktı, Sonay onun kum üzerinde çizdiği yolu takip etmeye koyuldu. Aferin sana! Zikzakları takip ederek kadının sonraki hamlesini çözdü ve yoluna çıkarak dönüş esnasında önce gözlerine kum sıçrattı sonra da karnına doğru tekme attı. Beria yere düşse de darbe almamış gibi kendindeydi, kumların üzerinde silindir gibi döndü ve ayaklarının üzerinde doğruldu.

Ellerini yelpaze gibi açtığında ellerinde bir şeyler parladı ve bu, gülümsemesini büyüttü.

"O ne?" diye soludum. "Silah kullanabilir mi?"

"Serbest dövüş," dedi Arın. "Kullanabilir."

Ayağa kalkıp çitleri kavradım ve ne olduğunu gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Sonay geriye doğru yürümeye başladı.

Kadının elinde beş köşeli iki yıldız duruyordu ama çelikten yıldızın üzerinde adeta elektrik kıvılcımları dans ediyordu. Bu da neden o eldivenleri giydiğini açıklıyordu. Sonay'ın üzerinde bir zırh vardı... Bebeği koruyan zırh... Sanki biliyormuş gibi! Bakışlarım refleksle Okdemir'e kaydı, içgüdüsel olarak saldırıya hazırdım, ihanete uğradığımı sandım ama Metal Lordu sıranın sonunda herkes gibi odaklanmış ve durumdan rahatsız şekilde mücadeleyi seyrediyordu.

Faina'yı Okdemir'in odasından çıkarken koridorda görmüştüm. Bizi dinlediğini tahmin ediyordum ama bu bilgiyle bir şey yapamaz sanmıştım. Dün gece Okdemir'in partisini bu yüzden basmış olmalılardı. Onunla işbirliği içinde olduğumuzu sanıyordu. Aklı sıra gözdağı veriyordu... Tekrar başımı çevirdim, elektrik yüklü bıçaklar o zırha çarparsa hem Sonay için hem bebek için geri dönüşü olmazdı. Buna engel olmak için etrafıma baktım ve bir yol, engel olabileceğim bir şey aradım.

"O şeyler nedir?" diye mırıldandım sinirle. Diyarda elektrik yoktu ama sınırların ötesinden gelenlerin nasıl yerlerde yaşadıklarını bilmiyordum.

"Şimşek fanusları," diye açıkladı Daren sıkılgan bir tavırla. "Sınırların ötesinde şimşek çekenler var ve bunlardan silah yapıp satıyorlar."

Beria yeniden Sonay'a doğru atıldı, o andan itibaren Sonay sadece geri çekiliyordu. Beria elindeki köşeli yıldızları top gibi havada döndürdü ve fırlatmak için pozisyon aldı, Sonay çizginin ucuna geldiğinde dur dercesine ellerini kaldırdı.

"Geri çekiliyorum!" diye bağırdı Hava Vârisi can havliyle. "Pes ediyorum."

Kalbim paramparça oldu. Sina ayağa kalktığında güneş soldu, gökyüzünü kasvetli gri bulutlar ele geçirdi ve herkesi oturduğu yerden savuracak bir fırtına başladı.

"Hava Krallığı yeni bir vârise sahip," diye ilan etti Ceni.

"Dayanabilirdi!" diye karşı çıktı Ayzer. "Neden savaşmaya devam etmedi?"

Beria zaferini ilan edercesine elindeki yıldızları havaya fırlattı ve yeniden tuttuktan sonra ayaklarını birbirinin önüne çaprazlayarak selam verdi.

Sadece parkurun ortasında öylece kalmış Sonay'a bakıyordum. İyi görünmüyordu. Korkunç görünüyordu. Ben böyle hissediyorsam, ben yenilmiş gibi hissediyorsam o nasıl hissediyordu? Çitlerin üzerinden atladım ve düşünmeden alana doğru koşmaya başladım.

Seyirciler her şeyi bırakıp bana odaklanmıştı, ardımdan ismimin seslendiğini duydum ama esen rüzgârı arkama alıp koşmaya devam ettim. Bekçiler geri dönmemi işaret ediyordu, Ugün ve Ceni ayağa kalkmış bir şey yapmamdan endişe duyuyordu. Beria yeniden savaşacak pozisyon almıştı. Sina'nın hiddeti hareket etmeyi zorlaştırıyordu. Kuvvetli rüzgâr arenadaki kumları etrafa saçalarken nihayet yanına vardığım Sonay'ın gözleri yaşlarla doluydu. Başını kaldıramıyordu. Dudakları titriyordu ve şoka girmiş gibi görünüyordu. Omuzlarından tuttum. Söyleyecek bir şey aradım ama bulamadım. Onca zamanın ardından vâris olmadığım bir an düşünemiyordum ama vârisliği birine kaybettiğim bir an kalbime onlarca bıçak saplanması gibi hissettiriyordu.

"Doğru olanı yaptın," diye fısıldadım. Büzülmüş kaşlarının altından koyulaşan gözleri bana döndü. Çok çaresiz ve yenik görünüyordu. Benim de gözlerim doldu. "Doğru olanı yaptın," diye başımı salladım. "En doğru olanı yaptın sen."

Fırtına şiddetlendiğinde ikimiz de olduğumuz yerde sallandık. Destek vermek için kollarımı Sonay'ın etrafına doladım. İlk şaşkınlığı bu oldu. Rüzgâra sanki onu ellerinden kaçırmış gibi bir hüzünle baktı. Çünkü bir dakika önceye kadar bu rüzgâr ona dokunmaz sadece saçlarını okşardı. Ve onu hüngür hüngür ağlatan şey de bu oldu.

Sina parkura inmişti. Rüzgâr artık bizi köklerini zorladığı ağaç gibi sallamaya başladı. Gökyüzü bütün bulutları bir araya toplayınca üzerimize gölge çöktü, güneşten de ışıktan da eser kalmamıştı. Bekçiler öne çıktı. Sonay kumdan kendini korumak istercesine başını omzuma gömdü.

Seyirciler daha büyük bir kavga için destekleyici sözler sarf etmeye başladı.

"Geriye çekilin!" diye bağırdı Ceni.

"Neden?" diye sordu Sina. "Neden bu kadar çabuk pes ettin?" Hava Lordu'nun etrafında uğultusunu duyduğum hortumlar dans ediyor ve yutacak birilerini arıyordu. Arenanın kenarındaki silah tezgâhları devrildi, alanın ortasına doğru hem silahlar hem de üstünde durdukları ahşap masalar parçalanarak o yana bu yana saçılmaya başladı.

"Sina," diye uyardım ama gözü görmedi. Sonay'ı geri çekmeye çalıştığımda kolunu tuttu ve cevabı için diretti. Sina'nın öfkesi kum fırtınasını tetikledi, artık göz gözü görmüyordu ve sesler çok uzaktan gelen gürültülerden ibaretti.

"Sina!" Kolunu itmek için hamle yaptığımda diğer elini savurdu ve yarattığı hava akımı beni kıçımın üzerine yere düşürdü. Düştüğüm yerde fırtına beni biraz daha geriye savurdu.

"Hamileyim!" dedi Sonay. "Bebeğe zarar gelmesini istemedim." Herkes yüzünü korumaya çalışıyordu ama o duruşunu kamburlaştırıp kollarını karnına doladı.

Hava Lordu ona baktı ve bir saniye içinde fırtına kesildi.

Bulutlar hâlâ uyarıcı bir şekilde tepemizdeydi ama rüzgâr dizginlenmişti. Kumlar yeniden zemine çökerken yerden destek alarak ayağa kalktım. Ellerimi silkelediğim esnada Beria'nın hâlâ orada olduğunu gördüm. Yüzünde halinden çok memnun bir sırıtma vardı. Ona doğru yürüyecek oldum ama bekçiler yanında belirerek beni uyardı.

Sina kendine geldiğinde sıkı sıkı Sonay'a sarıldı.

"Geri çekilin!" diye tekrar bağırdı Ceni.

Arena yeniden normal haline dönerken dağılan fırtınayı fırsat bilen kabileler ayağa kalkarak öne çıktı ve hep bir ağızdan Beria'nın ismini sayıkladı. Alanda, onun ayağına doğru karanfiller atılıyordu. Bu, sınırların ötesinden gelenlerin kazandığı ilk zaferdi bu yüzden Hayalet Köprü kızları hepsinin desteğini arkasına almıştı.

"Çıkar beni buradan," diye yüzünü Sina'nın ceketine yasladı Sonay. Sina onu tek kolunun altına alırken diğer elinin işaretparma-

Ninova

ğını sözde kazanan kadına doğru sallayıp "Bu burada bitmedi," dedi. "Sen hiçbir şey değilsin."

Onların peşinden çitlere doğru giderken ben de ölümcül olduğunu umduğum bakışlarımı Beria'ya yönelttim. Öfkeden göğsüm kabarmıştı. Ne olursa olsun hiçbirimizin burada kaybedeceğine inanmamıştım. Şimdi ise bu olmuştu. Bunun olabileceğini göstermişlerdi, şimdi herkes daha hevesliydi.

Lordların ve Vârislerin kanını istiyorlardı.

Lordların ve Vârislerin yenildiğini görmek istiyorlardı.

Ve bir kez tadına bakmışlardı, artık onlar birer bağımlıydı.

Çitlere vardığımızda Sina'nın gözleri Daren'i buldu ve onu öldürmek istiyormuş gibi baktı. Daren hiçbir şey söylemedi. Kimse hiçbir şey söylemedi. Bekçiler gelip Sonay'ın artık orada duramayacağını söylediğinde araya girmek istedim ama Arın beni kenara çekti.

"Sorun yok," dedi Sonay, Sina'ya doğru. "Burada durmak istemiyorum." Gözyaşlarını silmek için kendini zorladı. "Gidip dinlenmem gerekiyor. Akşam görüşürüz." Yüzünü eğerek, bir an önce buradan değil de bu andan çekip gitmek ister gibi uzaklaştı.

Elimi yumruk yapıp çeneme bastırdım. Her şeyi yakıp yıkmak istiyordum. Beria bekçiler eşliğinde bizim olduğumuz tarafa getirildiğinde herkes önüne bakıyordu. Sadece Sina kıza bir an önce kurtulması gereken bir sorunmuş gibi baktı. Çok kısa bir an Arın ile göz göze geldik, hepimiz Hava Krallığı'nın sonunda kızı kabul edeceğini biliyorduk.

"Bu sen olsaydın Su Krallığı'ndan herkes aşağı inmiş olurdu," diye sessizce söylendi Arın. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Hamileydi," dedim. "Bu yüzden geri çekildi. O yenilmedi!"

Hemen diğer tarafımda duran Daren'in gözleri de beni buldu. Belki de bunu söylemesi gereken Sina ve Sonay'dı ama burada durup birilerinin onun yenildiğini düşünmesini istememiştim. Diğerleri duydu mu diye hızlıca başımı kaldırdım ama hayır, aramızda mesafe vardı ve herkes şoktaydı. Sonay yapması gereken ve yapabileceği tek şeyi yapmıştı. O elektrikli çarklar herhangi bir yerine dokunduğunda bütün bedeni elektrik akımına kapılırdı ve yenilgiden daha büyük bir felaket olurdu.

"Hayalet Köprü'den Molina. Su Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Arın bana baktı, yerime geçmesini ister miyim diye bakmıştı ama oralı olmadan topuklarımın üzerinde döndüm ve parkura doğru daha önce sahip olmadığım bir hırsla yürümeye koyuldum.

"Nova." Okdemir aceleci adımlarla yanımda yürüyordu. "Kalkan üzerinde mi? O elektrik..."

"Teşekkür ederim Okdemir ama benim için değildi."

Kafası karışmış şekilde durdu ama herkes yakında gerçeği öğrenecek ve muhtemelen parçaları birleştirecekti. Yürümeye devam ederken gözlerim coşkulu kalabalıkta gezindi. Biraz önce olanlardan sonra herkes daha iştahlıydı. Yeni ilan onlar için kıyasıya bir dövüş olacağı çağrısını yapıyordu. Ne olursa olsun ben Su Krallığı'nın Vârisiydim ve bu diyarda krallığımın yenik düştüğünü görmeyi bekleyen kişiler azınlık değildi. Buna rağmen beni destekleyenler de azınlık değildi. Krallıklar kabilelerin aksine öfkeli yandaşlarla kaynıyordu, çoğunluk lider olarak sınırların ötesinden gelen ve onlardan olmayan birilerini istemezdi ama bazılarının umurunda değildi, bazıları sadece iyi bir dövüş izlemek istiyordu.

"İstediğini seç," dedim. "Alanı da ne yapmak istediğini de." Yüzüne bakmaktan geri duruyordum çünkü bakışlarım kapının yanında duran ama şimdi daha iyi görebilmek için en dıştaki çizgiye kadar yaklaşan prensesteydi. Kollarını kavuşturmuş kendinden çok emin görünüyordu.

"İlk alan." En dar olanı. "Serbest dövüş tekniği."

Onun da eldivenlerinin olması gözümden kaçmadı. Küçümseyici bir şekilde güldüm. Benim içimde bir bebek yoktu ama bir bebek için dünyaları yerle bir etme arzusu vardı.

Orada durdum ve ondan korkmadığımı açıkça gösterdim. Hamlesini yapmasını istedim. Göz bile kırpmadan, kıpırdamadan orada durdum. İlk önce Beria gibi etrafımda dönmeye başladı. Üçüncü turunda ne demek istediklerini anladım. Tuhaf bir koku yayıldı, mide bulandırıcı olmakla yaklaşmak arasında kararsız kaldığım bir koku. O kadar yoğundu ki sersemletici olmasını anlamaya başladım.

Gülümsemem deli bir hal almış olmalıydı. Ben Sonay ve Ayzer gibi değildim. Onlar ilk geldikleri anda diyarla uyumlanmıştı. Onlar bu topraklara ayak basar basmaz birer alfin olmuştu. Ama ben öyle değildim. Ben bir sürü şeydim ve ben içimde hiç kimsenin öngöremeyeceği birinin kanını taşıyordum. Gökyüzü kanını. Öylece aklımı bulandıramazdın, ben berrak suları ile zihinlere kazınan krallığın vârisiydim. Bulanık suyu nasıl arıtacağımı da bilirdim.

Bir şey, muhtemelen bakışlarım onun için gerici olmalıydı. Silahlarını çabuk çıkardı. Kahrolası metal şeyleri başparmağı ve ortaparmağıyla tutuyordu çünkü o kahrolası şeyler hızlı bir şekilde dönüyordu. Yakından çok daha ürkütücülerdi ve Sonay'ın onları gördüğü anda hissettiklerini anlamama yetti.

Makaraları havaya kaldırdı ve bana doğru fırlattı. Tribünlerden bir ağızdan hayret nidaları yükseldi. Bazıları onun haksız dövüştüğünü söylüyordu ama bazıları da benim bir silah kapmamı haykırıyordu. Yapmadım. Kaçabilirdim ama kaçmadım da.

Bıçakların ikisi de iki yanımdan köprücükkemiğimin altına saplandı. Dişlerimi sıktım. Gerçekten acıtıyordu ama adrenalin ve öfkeden hissetmiyordum. Yayılan elektrik akımı bütün bedenimde çırpınmaya başladı. Başımda kuvvetli bir sızıya neden oldu. Etlerim lime lime dağılıyormuş gibi hissettim. Burnum soğuk soğuk kanamaya başladı.

Baş edebilirdim. Çünkü beni çarpsa da beni öldüremezdi. Zangır zangır titreyen kollarımı kaldırdım. Bu hem kadını hem de seyircileri telaşlandırdı. Çoktan yere düşmüş olmam gerekiyordu. Bıçakları tutarak etimden ayırırken dişlerimi sıktım, içim dağlanmış gibi hissettim.

Ortaparmağım ve başparmağımla ikisini de kavradığımda yeniden dönmeye başladılar.

Kaşlarımı kaldırıp gülümsedim.

"Herkese beni alt edebilmesi için bir şans veririm," dedim. "O şansı verirken aklımdan tek bir şey geçer."

Kolları iki yanında sallanırken geriye çekilmekle yerinde kalmak arasında kararsız kalmıştı. Bana değil etrafına bakınmaya başladı çünkü herkes ayağa kalkmıştı. Çünkü herkes nasıl diye soruyordu.

Nasıl hâlâ hayattayım?

"Aklımdan tek bir şey, tek bir soru geçer," diye tekrar ettim. "Ya ölmezsem?"

Kollarımı önümde çaprazladım ve bıçakları aynı anda fırlattım. Rüzgâr bir anlığına yavaşlarken zamanı da beraberinde sürükledi. Molina'nın gözleri korkuyla açıldı. Kaçmak için ayağını uzattı, dönmek için başını çevirdi ama yapamadı. Çarklar göğsüne çarpıp onu elektrik yüküyle yere yığdı.

Kabileler bile kadını yuhalamaya başladı. Sadece benim ismim zaferle birlikte anılıyordu. Kendi etrafımda ağırdan alarak döndüm ve bunun yeterli mesajı verdiğine emin olunca gözlerim kadına kaydı. Tuhaf bir hazla yanına kadar yanaştım. Zaten kötü bir sabah geçirmiştim ve en yakın dostlarımdan birinin yenilgisini izlemek zorunda kalmıştım. Öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu. Bundan kaçışı yoktu. Ölecekti. İstesem uzanıp o şeyleri çıkarabilir ve hayatını kurtarabilirdim ama istemedim ve yanına eğildim.

"Ben Tanrıçayım," diye fısıldadım. "Bir bıçaktan, bir elektrik yükünden, bir ordudan fazlasına ihtiyacın vardı."

Son anda gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu, ağzından ve burnundan kan kusmaya başladı ve berbat bir şekilde boğularak öldü. Başımı kaldırdım ve şimdi yine yarışmacıların çıktığı kapının kenarında bekleyen Faina'ya onu da öldüreceğimi anlamasını sağlayacak şekilde baktım. Yüzünün halinden bunu zaten anladığını görmek bir saniyeliğine de olsa iyi hissettirdi.

Parkurun kenarına, çitlere dönerken herkes sessizliğe boğulmuştu. Gökyüzünün eski haline geldiğini görerek yürüdüm. Gösterim birçoğunun hoşuna gitmişti ama benimle aynı hazzı alan tek kişi bulutları geri çeken Hava Lordu'ydu. İlk onu gördüm, çitlerin altında tek başına yaslandığı yerde duruyor ve bu zamana kadar gördüğüm en karanlık ifadesiyle bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bir kez başını salladı.

Arın öne çıkmış, onlara tamamen yaklaşmadan beni yakalamıştı. Zaten beyaz tenliydi ama ilk kez hayalet gibi görünüyordu. Dudaklarımın üzerinde hissettiğim soğukluk bileğimle burnumu

silmeme neden oldu. Kana yüzümü buruştursam da "İyiyim," dedim.

"İyi olmamalısın." Eli şakağımın üzerinden saçlarımı kenara itti, eğilmek yerine ayaklarımın ucuna çıkmama neden olacak şekilde kolumdan beni kaldırdı ve şakağıma dikkat kesildi. Sigilimi incelerken rahatlayabilmesi için ona itiraz etmedim.

"Nasıl yaptın?" diye sordu. Başparmağı sigilimin üzerinde dolaştığında enerjimin bulandığını fark ettim. Adrenalin her şeyi baskılıyordu bu yüzden üzerimdeki ağırlık o dokunana kadar hissedilir değildi.

"Teessüf ederim," dedim. Komik olması gerekiyordu ama sesim buz gibiydi. "Su Krallığı sınırsızlığı işte." Başım dönüyordu ve ağzımda metalik bir tat oluşmuştu. Derin derin nefes aldım. Bugün gerçekten gitgide daha kötü bir hal alıyordu. Önce boğularak uyanmış şimdi de elektrik yüklenmiştim ve hâlâ hayattaydım, ne haber ama!

"Bununla nasıl başa çıktın?" diye sordu Okdemir. Herkes soruya cevap vermem için yüzüme bakıyordu.

"Çok güçlüyümdür." Sina'nın yanına yaslanıp onlardan kaçındım. Kimse şu an Hava Lordu'nun çeperine girmek istemezdi ve onun yanındayken beni de soru yağmuruna tutamazdı. Öyle de oldu, Daren uzun uzun bana baktıysa da nihayetinde herkes önüne döndü.

Başka bir zamanda böyle bir saldırı hiçbirimizi etkilemezdi ama düellolar başladığından beri hepimiz sıradandık. Sıradan, öldürülebilir alfinlerdik. O elektrik yükü beni yere yığmalıydı ve konuşabilecek halde olmamalıydım. Ama burada ayakta dikiliyordum.

"Hayalet Köprü'den Faina," dedi. "Ateş Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Seyircilerin arasında Ateş Halkı ayağa kalktı ve destekleyici nidalar savurdu. Çenem iyice gerildi. Benim yokluğumda prenses kendini orada epey sevdirmiş olmalıydı. Onlara her şeyi veren bendim ama şimdi onu destekliyorlardı ve bu, öfkeden deliye dönmeme neden oluyordu.

"Kanaman var," dedi Arın. Köprücükkemiklerimin altı, bıçakların saplandığı yer kanıyordu ama acı nedense kalbimde hissediliyordu.

Çitlerin altına inmek için ayağa kalktık. Arın geçti ama ben durdum. Sina geçti. Ayzer geçti. Okdemir geçti. Erim geçti. Daren ağır ağır ayağa kalkıp benimle göz göze geldi. Gözleri bomboş sayfalarla dolu bir kitaptan ibaretti. Hissediyordu ve bunu saklayamıyordu. Diyar sihrini yapıyordu, enerjilerini birbirlerine bağlıyordu. Onları birbirlerine bağlıyordu. En başından beri bu yüzden buradaydı ama her şeye rağmen bunun olmayacağını umut eden bir yanım vardı. Ona bu kozu vermeyeceğine inandığım bir yanım. Bu kabul etmek değilse neydi? Onu kabul etmişti ve o da bulduğu ilk fırsatta hepimize saldırmıştı. Daren sadece vârisi olmasına değil, onların hepimizle arasına girmesine izin vermişti. Bizim aramıza girmelerine izin vermişti.

Geçip giden saniyelere rağmen o hareket etmeyince ben ona doğru gittim. Yanında öylece sallanan elini tuttum, gözlerine baktım. Diğer elimi boynuma götürdüm, zincire taktığım yüzüğü koparıp avucunun içine bıraktım.

Arkamı döndüm ve basamakları inmeye koyuldum. Onun adını bağırıyorlardı. Onun zaferini kutluyorlardı. Ve arena onun için atılan Ateş Krallığı'na özgü kara güllerle kaynıyordu. Bu zamana kadar seçilen hiçbir Ateş Vârisi için yapmadıkları kutlamaları onun için dakikalarca ayakta kalarak yapmışlardı. Ellerimi kulaklarıma bastırmak istiyordum, tüm sesler kesilene kadar duyma yetimi kaybedeyim istiyordum.

Son basamağı indiğimde Faina karşımdaydı ve bu anı beklediğini sakınmadan sadece bana gülümsüyordu. Kenara geçmek için hamle yaptığımda önüme geçti.

"Tebrik etmeyecek misin?" diye sordu. Gözlerim yandı ve beynimde birkaç damarın patladığını sandım. Düşünerek yaptığım bir şey değildi ama pişman olmadım. Hızla kolundan yakaladım, çitlere doğru sırtını yasladım.

"Kazandığını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ateş Vârisi olduğumu düşünüyorum." Gözlerinin etrafında kızıl hareler parladı.

"Hiçbir halt değilsin sen," dedim. "Ama bundan bahsetmiyorum. Arkadaşıma yaptığın şeyden bahsediyorum." Kolumu itmeye

çalıştı ama acıyı görmezden gelip daha büyük bir kuvvetle onu çitlere çarptım. "Bunu yanına bırakır mıyım sanıyorsun?" Kimsenin yardım etmediğini ve etmeyeceğini anladığında gerildi ve benim dudaklarım kıvrıldı. "Benim kim olduğumu bir türlü anlamadın sen. Gökyüzü biliyor, nazik olayım diye çok uğraştım... Uğraştım çünkü kadınlarla bu şekilde karşı karşıya gelmeyi istemem."

Tekrar gözleri kaçış yolunu ararcasına döndü, birbirine kenetlediği dudakları ayrıldığında "Lordum..." diye gülümsedi. Baktığı yöne bakınca Daren'i gördüm. Bir şey yapsa, araya girmeye kalksa, sakin ol ya da herhangi bir şey dese burayı yıkardım ve hiç kimse buna mâni olamazdı. Ama hiçbir şey söylemeden durdu ve yapabileceği tek iyi şeyi yaptı.

"Bana kalırsa bu gece git ve rahat bir uyku çek," dedim. "Hatta aptal kız kardeşlerine sarıl. Yarın kaç tanesi hayatta olur emin değilim." Onu serbest bırakıp geriye çekildim.

Arkamdan tekrar, "Lordum," dedi cilveli cilveli.

"Kes sesini," dedi Daren sertçe. Öne, Sina ve Arın'ın yanına çıktı ve kollarını birbirine kavuşturdu. Onların hizasına Arın'ın sol yanına en başa çıktım. Karşıya baktım ve tam karşıda, çitlerin arasında iki tahtta oturan Ceni ve Ugün'ü gördüm. Bana bakıyor ve kazanmış gibi görünüyorlardı.

Ama beni asıl şaşırtan, asıl delirten ikisinin ortasından gördüğüm, hemen arka sıralarında oturan kişi oldu. Cehennem Kraliçesi oradaydı ve şimdi onlardan biri gibi görünüyordu.

"Tuzağa düştük değil mi?" diye sordum.

"Hafife aldık," dedi Sina.

"Yavaş yavaş bizi kırmaya çalışıyorlar," dedi Arın. "Ve bitene kadar da bunu yapmaya devam edecekler."

"Başka yenilgi yok o zaman," dedi Daren.

"Ne pahasına olursa olsun," dedi Arın.

Ninova

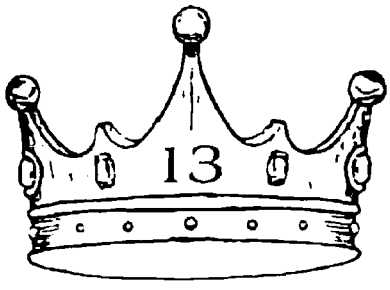

Bedeller ve Bitmeyen Fedakârlıklar

"Sina!" diyerek seslendim merdivenlere vardığımızda. Hava Lordu basamaklardan döndüğünde hâlâ barut gibiydi. "İzin ver önce ben konuşayım," dedim.

"Bunu hazmedemem," dedi. "Bunun olmasını kabul edemem. Tanrıçalara gideceğim."

"Bu işe yaramaz," dedi Arın. "Kuralları biliyorsun. Sakin olmak zorundasın."

"Orada yenilen Nova olsa senin neler yapacağını hepimiz biliyoruz Arın," diye sert bir karşılık aldı. Haksız değildi ama orada yenilen ben olduğumda da doğru olan herkesin sakin olması olurdu.

"Şu an önceliğimiz Sonay." Arın sağduyusuyla elini omzuna bastırdı. "Ve sadece sakin olarak ona yardımcı olabiliriz," diye ekledi. "Biraz dur ve düşünelim. Evet, ben daha farklı davranırdım ama sen orada olur ve benim sakin davranmam gerektiğini savunurdun." Sözleri Hava Lordu'nun fırtına bulutlarını biraz da olsa dindirdi.

"Saray benden bir açıklama bekleyecek," dedi dişlerini sıkarak.

"Oldukça geçerli bir açıklaman var," dedi Arın. "Halkın krallığın geleceği için yapılanı anlayacaktır."

"Ben onun yanına çıkıyorum," dedim. Sina bana bir şey demeyince yanından basamakları çıkmaya koyuldum.

Bugün şüphesiz ki düelloların en zor günüydü. Sadece Hava Krallığı değil, hepimiz bir darbe almıştık. Boşluk yakalamışlardı ve şimdi herkes daha inançlı saldıracaktı. Yarından itibaren çitlerde

de fırtınaları dindirebiliriz o yüzden mesele etmedim." Hava Vârisi için bu hiç dert değildi ama çok gerekirse ben de uzaktan müdahale edebilirdim. Başından beri asıl endişemiz yakın dövüşlerdeki darbeler olmuştu ve bu kalkan o endişelerimizi epey dindirecekti.

"Karşılığında ne istedi?" diye sordu bir yandan bacaklarını hafifçe açıp yere eğiliyor, havaya yumruk sallıyor ya da ne ölçüde tekme atabildiğini kontrol ediyordu. Gördüğüm kadarıyla onun da hareketlerine engel olmamıştı.

"Sadece partiye katılmamı."

"Sadece partiye katılmanı mı?"

"Kimsenin gitmeyeceğini sanıyor," dedim. Buruk bir şekilde fırçaları bırakıp ona dönerek arkama yaslandım. Eskiden ben de öyle düşünürdüm. Arın bir keresinde parti isteyip istemediğimi sormuştu ve kimsenin gelmeyeceğini düşünerek korkmuştum ama diyarın en iyi partisi benim olmuştu.

"Kimse gitmeyecekti zaten," dedi Sonay doğal bir kayıtsızlıkla. "Sadece siz katılacaktınız," diye hafif soluk soluğa kalmış şekilde devam etti. "Ayzer, Arın ve senin katıldığını duyunca şaşırdı ama son söylediğine göre onlardan kimse orada olmayacakmış."

Tıpkı düşündüğüm gibi. O kendilerine müttefik diyen küçük çaplı işe yaramazlar grubu iblis bozuntusu tarafından kontrol ediliyordu ve iblis bozuntusu da Okdemir'den hazzetmiyordu.

"Arın'ın katılacağından haberi yok," diye sırıttım. "Ona zaten partiye katılmayı düşündüğümüzü söylemedim." Biraz mahcup hissettim ama kıkırdadım.

"Zaten yapacağın bir şey için bu kalkanı mı kaptın yani?" Cık cıkladı. "Azıcık utanman yok mu?"

"Azıcık utanmam var bu yüzden siz de partiye geliyorsunuz ve ona istediğinden daha fazlasını vermiş oluyorum. Bir zamanların naziği şimdilerin agresifi lordunu ikna edebilecek kadar şirin bir elbise seçsen iyi olur."

Bana doğru bir yastık fırlattı ama en az benim kadar eğlendiği ortadaydı.

"Orada görüşürüz," dedi.

Yapay bir reverans yaptım ve geri geri adımlarla odasından çıktım.

Ninova

yanımızda Sonay olmayacaktı. Yarından itibaren Hava Vârisi olarak Beria, Ateş Vârisi olarak Faina bizim yanımızda oturacaktı. Kata çıktığımda Sonay'ın kapısını çaldım ve açıldığında dik durabilmek için gayret ettim.

"Nova," dedi. "İçeri gelsene." Sesi saatlerdir ağladığını ele veriyordu. Yorgun ve cansız görünüyordu. Gözleri şişmiş, yanakları al al olmuştu.

Kapıyı arkamdan kapatıp içeri girdim, eşyalarını topluyordu. Hayır, eşyalarını toplamıştı.

"Artık Vâris değilim," dedi ne yaptığına baktığımı fark edince. "Burada kalamam." Dolabın açık kapılarına baktım, içi tamamen boşaltılmıştı. Yerde tüm eşyalarının özenle içine yerleştirildiği gümüş yaldızlı beyaz sandık açıktı. Aynasının önünü toplarken fırçalara hassas davranıyordu. Ben olsam hepsini ateşe verirdim.

Koridordan yürürken güçlü durup onu cesaretlendireceğime dair kendimi telkin etmiştim ama yapamadım. Kendimi yatağın üzerine bırakıp yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Yaptığın her şey için minnettarım," dedi yanıma oturarak. "Ama senin bile yapamayacağın şeyler var."

"Hepsini öldürebilirim." Ne kadar ciddi olduğumu fark etmek boynumun kasılmasına neden oldu. "Prenses ve yanında getirdiği herkesi öldürürüm. O kadını öldürürsem vârislik yeniden sana geçmez mi?"

Kıkırdamasıyla ellerimi yüzümden çektim. Kenarları gümüş işlemeli ipek mendiliyle gözlerinin altını siliyordu. Çok ağladıktan sonra gülmeye başlayan insanları anımsatıyordu.

"Teşekkür ederim ama benim için kimseyi öldürmeyeceksin. Berbat hissettim ama pişman değilim." Mendili dizinin üzerinde düzeltip başını tavana doğru kaldırdı ve derin derin nefes aldı.

"Bulut kümesi..." diye mırıldandım elimi karnına bastırarak. "O iyi değil mi?"

Kalkan artık orada değildi. İşe yarayacağından emindim, işe yarayacağından o kadar emindim ki bu, yaşadığımız yenilgiyi daha da şiddetlendiriyordu. Her şeyi düşündüğümüzü sanmıştım, her önlemi aldığımızı...

"Öyle umuyorum."

"Krallığa mı döneceksin?"

Gözleri yeniden sulandığında sahte bir güç sergilediğini anlayıp dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Oraya dönmeliyim," diye ağlamaya başladı. "Ama oraya dönüp herkese nasıl artık Vârisiniz değilim diyeceğim bilmiyorum."

Ayağa kalkıp önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kendi duygu selimi bastırıp cesaretlendirmek için ellerini tuttum.

"Şelalelere git," dedim. "Şu an bununla yüzleşmek ağır gelebilir. Hem biz de neler yapabileceğimize bakalım."

"Yapacak ne var ki?" diye soludu.

"Tanrıçalarla konuşmaya çalışacağım." İstekli değildim. Gökyüzü şahit, hiç ama hiç istekli değildim ama onun için bunu yapardım.

"Bilmiyorum, Nova. Açıkçası artık sadece hepinizin buradan sağ çıkmasını istiyorum. Çok yorgunum. Sürekli endişeli olmaktan usandım." Tekrar gözlerini sildi. Gözlerim kapalı olan pencereye kaydı ve bunu kasıtlı yapıp yapmadığını merak ettim. Kendimi onun yerine koyamıyordum, bunu hayal dahi edemiyordum. Daha önce vârisliğimden çekilip Sadakatsizlerin arasına katılmıştım ama o zaman her şeyin başındaydım ve en önemlisi benim seçimimdi. Şimdi bunu kaldıramayacağımı anlamak her şeyi daha gerçek kıldı.

"Şelalede güvende olursun. Oraya kimse giremez. Su Krallığı düelloları umursamıyor ve kimse sana bir şey sormaz." Mendili elinden alıp yüzündeki yaşları ve akan makyajını özenle sildim. "Dinlenir, düzgün beslenir ve rahat rahat uyursun." Saçlarını omuzlarından geriye atıp gömleğini düzelttim. Sonay her zaman çok iyi görünürdü, böyle berbat görünen hep ben olurdum ve Sonay her zaman iyi görünmeliydi.

"Sanırım mantıklı," dedi kararsızca. "Bu haber bir kutlamaya dönüşmeliydi ama lanetlenmişiz gibi felaket üzerine felaket geliyor." Elini karnına bastırarak ayağa kalktı. Hareket etme güdüsüyle yeniden eşyalarla oynamaya koyuldu.

İçim kardı ve buna engel olamadım. Bunun da sorumlusu ben miyim diye düşündüm. Onun yanında olup ona arkadaş olmaya

çalıştıkça aslında ona zarar mı veriyordum? Yakın olduğum herkesin başına bir felaket geliyordu. Ya bulut kümesine bir şey olursa?

Korkuyla ayağa kalktım. Bir an önce ondan uzaklaşmam gerektiğini düşündüm.

"Eminim Sina sana eşlik etmek ister," dedim. "Adalia'yı ve Kali'yi tanıyorsun. Onlar sana yardımcı olur. Şimdi gitmem gerekiyor."

"O nasıl?" diye sordu tereddütle.

"Senin için endişeli, başka hiçbir şey umurunda değil," diye yalan söyledim. Başka bir duygusal hezeyan yaşamasına gerek yoktu. Sırası değildi. Sina krallığı ve halkı düşünüyordu, düşünmek zorundaydı ama Sonay şu an bunları düşünmek zorunda değildi.

"Kendine çok iyi bak," dedi. "Sakın aptalca bir şey yapma."

Birbirimize sıkıca sarıldık.

"Her şey daha iyi olacak," diye söz verdim. "Bir yolunu bulacağız. Her zaman bulduk."

Oradan ayrılırken bütün yük yeniden omuzlarımdaydı. Sonay ilkiydi diye düşündüm, sıradaki kim olacaktı? Sonay bebeğini korumak istemişti ama Ayzer de onlarla savaşırken epey zorlanmıştı. Dahası herkes hem fiziksel hem psikolojik olarak yorulmuştu. Bir sonraki seferde kim kaybedecek? Kim yerini başkasına takas edecek? Tanrıçalar bu yüzden beklemiş olmalıydı, bunu öngörmüşlerdi. Sonuna kadar en iyi halimizle devam edemeyeceğimizi pekâlâ biliyorlardı. Yavaş yavaş kırılacaktık. Düelloları bitirmek için tekliflerini kabul edip Arın'a meydan okumamı istiyorlardı ama bunu yapamazdım. O halde hepimize gidecek bir yer bulmalıydım. Onları buradan çıkaramıyorsam şelalelerden daha güvenli bir yere sahip olmalıydık.

Arın'ın odasının kapısını çaldım, açtı ama kapının önünden çekilmedi.

"Bugün senin sıran olduğunu biliyorum ama benim çıkmam lazım, dün bulduğum bir şeyi kontrol etmek istiyorum," dedim. Bugün burada kalamazdım. Öylece durup sabahı bekleyemezdim. O koridorlarda ayak sesleri dinleyemezdim. O kadını orada bir yerde görmeye tahammül edemezdim.

Ninova

"Nova, sabah olanlardan sonra öylece gitmene razı gelemem."

"Biraz önce olanlardan sonra ben de korkup geri çekilemem," diye fısıldadım.

Odanın içinde biri olduğunu Arın omzunun üzerinden baktığında anladım. Yarım şekilde aralık olan kapıyı kapatıp, koridora çıktı.

"Makul ol," dedi. "Sinirle hareket edip kendini tehlikeye atamazsın!"

"Biraz su yutmak beni öldürmez. Zamanımız daralıyor. Orada açılacak bir kapı varsa onu bulacağım. Bir kişinin kaybettiğini daha izleyemem."

"Yaralısın!" dedi köprücükkemiklerime bakarak.

"İyiyim ben!" Bir adım geriye çekildim ve ona söz hakkı bırakmadan bedenledim.

Bu artık sadece kaçış ihtiyacı değildi, gidecek bir yer ihtiyacı değildi, zorunluluktu. Sınırlar ihlal edildikçe aklımın sınır çizgileri de silikleşiyordu. Yavaş yavaş Arın'a dönüşüyordum. Hesap sormak ve intikam almak istiyordum. Yapılanlara daha fazlasını yaparak karşılık vermek istiyordum. Herkesin geriye çekilmesini ve bunu yaparken korkuyla bakmalarını istiyordum.

Dün gece işaretlediğim yere döndüm ve bu zamana kadar denemekten çekindiğim bir şey yaptım, bacağıma uzanıp kılıfındaki hançeri çıkardım. Hançeri elimde tutarak daha da derine indim. Su derinleştikçe karanlık artıyor ve nereye gittiğimi göremez hale geliyordum. Alabildiğine siyahlığın içinde kendimi daha da ileriye itmek bu zamana kadar beni korkutsa da bugün daha gözü kara şekilde ilerlemeyi sürdürdüm. Suyun içinde dik bir konuma gelip avucumda derin bir kesik açtım. Ellerimi yanlara doğru uzatıp kendimi serbest bıraktım. Saçlarım suyla birlikte geriye doğru savruldu. Kanım derin sulara karıştı. Gözlerimi kapatıp tamamen konsantre oldum. Bütün enerjimi yoğunlaştırdım ve avuçlarımdan ışık huzmelerinin suyun içinde parlamasını sağladım. Başımı yukarıya doğru kaldırdım, o kadar derine

inmiştim ki başta göremeyeceğimi sandım ama ışık büyüdü ve yükseldikçe gökyüzüyle benim aramda bir yol açtı. Avuçlarımı aşağıya doğru eğdim, daha dibe doğru görünür olmak istedim.

Sana sesleniyorum engin deniz, kanımı al, ışığıma karış ve kayıp uygarlığın kapısını aç.

Sana sesleniyorum engin deniz, kanımı al, ışığıma karış ve kayıp uygarlığın kapısını aç.

Işık tekrar, bu defa daha kuvvetle parladı ve suyun içinde süzülmeme rağmen zeminde bir hareketlilik işittim. Yüksek gerilimli bir gürültü oldu. Dağların yerinden oynamasını andıran kükremeyle nabzım hızlandı.

Parmaklarımı sıkıp daha çok kan akıttım.

Sana sesleniyorum engin deniz, kanımı al, ışığıma karış ve kayıp uygarlığın kapısını aç!

Gürültü şiddetlendi. Durgun su bulandı. Önce ışığın döndüğünü sandım ama saçlarımın hareketinden dönenin ben olduğumu fark ettim. Su kabarmaya başladı. Daha yukarıda, yüzeyde seviyenin arttığını beni yukarı doğru çekiştirdiğinde fark ettim. Kendimi aşağıda tutmak için kollarımı sallayıp aşağı doğru bedenimi hizaladım.

Bugün hiç ateş hissetmiyordum ama yine de bir şeye tutundum. Gittikçe bir kararlı gördüm ve yaklaştıkça bir çukura çekildim. Hissizleşmeye başladığımda içgüdüsel olarak nefesimi tuttum. Gürültü kaybolmuş yerini derin ve çıldırtıcı bir sessizlik almıştı. Sessizliğin uğultusu sadece kötü hisler yayıyordu. Mıknatıs kadar kuvvetli bir çekime kapıldım. O kadar yoğundu ki benim varlığım o şeye doğru hızla küçülüyordu. Hareket etmeye çalışmama rağmen debelenip durdum. İçgüdülerim oradan uzaklaşmamı söylüyordu, sağduyusunu yitirmiş yanım kendimi serbest bırakmamı ve oraya sürüklenmemi söylüyordu. Korkunun hiçbir kapıyı açamayacağına karar verip kendimi serbest bıraktım. Su kararımı anlamış gibi daha çok kabardı. Yan yatmış bir kayık gibi açık denizde, on metrelerce aşağıda sürüklenmeye başladım.

Güm güm güm!

Zihnimde daha farklı sesler belirdi. Bir şehrin inşası değil bir şehrin yıkımını andırıyordu. Çarpılarak kapanan kapılara benziyor-

Ninova

du... Umutsuzluğa benziyordu. Önümü görebilmek için ışığı ar-
maya çalıştım ama çekime kapıldığım anda karanlık baskın geldi.
Bir an buz gibi soğuktu, o kadar soğuktu ki etrafımda yüzen dev
buz parçalarını gördüm. Soğuk üzerime tırmandı. Ayaklarım hiss-
leşti. Dişlerimi sıkarak kendi etrafımda dönüp durdum. Korku ağ-
basmaya başladı. Hayatta kalma güdüsü burada öleceğimişim gibi
hissetmeme neden oldu. Birden bilincim derinliği fark etti.
Karanlığı ve hiçliği fark etti. Gözlerimin gördüğü tek şey sonsuz
kütlesinin içinde yalnız bir nokta olduğumdu. Soluk mavi bir nok-
olduğumdu. Kimsenin aramayacağı, arayanın bulamayacağı ki-
senin görmeyeceği ve duymayacağı bir dipteydim.

Göğsüm sıkışıyor, nefes alamıyordum. Başım dönmeye başla-
ciğerlerimden taşan suyun ağırlığı telaşımı şiddetlendirdi. Su-
içinde olmama rağmen düşecekmiş gibi hissetmeye başlad-
Akıntı güçlendiğinde asla çıkamayacağım bir kafesteymiş gibi his-
sedip panikledim ve sadece güvende olmak isteyerek bedenledim.

o ⊜ o

Beni buraya getirenin ne olduğunu bilmiyordum ama bun-
zamandır kaçıp durmama rağmen suyun içinden kıyıya doğr-
yürümeye koyuldum. Sadece etrafıma bakınmak bile kalp çarpı-
tımı dizginlemeye yetti. Bir adım uzaktaymış gibi hissediyord-
Geçmem gereken eşik ateş değil de korku eşiğiymiş gibi hisse-
yordum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Burada ol-
bana çocukken denize düşüp kaybolduğumu anımsattı. Ve a-
bunun her şeyle bir ilgisi olduğunu düşünüyordum. Artık o gü-
öylece suya düşmediğimi, su tarafından çekildiğimi hissediyor-
dum. Artık neden sonrasında sudan o kadar korktuğumu ha-
yordum. Birebir aynı histi. İliklerime kadar dehşete kapılma-
neden olan his-

Pencereden atlamadan hemen önceki hissi anımsadım. Ö-
korkusu ilk kez o an beni kapana kıstırdı sanmıştım ama yan-
tım. Hepsi birbiriyle bağlantılıydı. Hepsi aynıydı. Ve her şey o kap-

Ninova

ya ulaşmamamı söylüyordu. Ölümsüzdüm. Gökyüzü kanını taşıyordum ve hiçbir şeyin beni yok edemeyeceğini biliyordum ama ya yok edebilecek tek yere doğru yürüyorsam? Kayıp uygarlıkla ilgili sahip olduğumuz bilgiler yetersizdi ama emin olduğumuz tek bir şey vardı, yaratılışın ilk tohumları orada atılmıştı ve orası gökyüzünde yaşayanlar tarafından inşa edilmişti. Asıl ışığa sahip olanlar tarafından... Ve bir uygarlık suların altına çöktüyse onu oraya gömen güç bana ne yapardı?

Yorgun bedenim bir adım daha atmadan öylece kumların üzerine yığılmak istiyordu ama korku hissi tazeydi ve sadece böyle hissederken oraya dönebileceğimi fark ettim. Oranın anısı belki korkunun üzerini örter diye heveslendim.

Sırılsıklam kıyafetlerimle kıyı evine baktım. Sanki buraya gelişimin üzerinden yıllar geçmişti. Buradan ayrılışımın ardından asırlar geçmişti. Geçmiş gibiydi... Buradan ayrılırken içimde bir umut taşıyordum. Hepimizi bir araya getirecek bir umut. Buradan ayrılırken hâlâ gülümsemelere, kalbimi sıcaklığıyla çarptıran hislere sahiptim. Daren'ime sahiptim. Şimdi ellerim bomboştu. Hislerim karman çormandı. Ve duygularıma kilit vurulmuştu.

Evin içinde gördüğüm cılız ışıkla bir an umutlandım ve büyükbabamın burada olabileceğini düşündüm. Onunla konuşmak için çok şey verirdim ama buradan ayrılmadan önce kendi âlemine dönmesi için Daren onu azat etmişti. Çünkü bir daha buraya hiç dönmeyecektik. Dönmeyeceğimi düşünmüştüm. Ama yine buradaydım.

Kapının tokmağını tuttum, koruyucu tılsım beni tanıdı ve kilit açıldı. İçeriye girdiğimde uzaktan gelen bir ses duydum. Kapıyı arkamdan kapatıp salona girdiğimde gülümsedim. Sürekli izleyip durduğum animasyon kanalı oynuyordu, televizyonu açık bırakmış olmalıydık. İçeriye geçtim ve kendimi koltuğun üzerine bırakmak istedim ama bir şey dikkatimi dağıttı. Kaşlarımı çatarak masanın üzerindeki kahve bardağını elime aldım. Soğuktu. Yeni değildi ama burada bardak bırakmadığıma emindim. Emindim çünkü mutfağı Daren toplamıştı ve masanın üzerindekileri kaldırırken bana söylenip durmuştu.

Koridordan şüpheyle ilerlemeye koyuldum. Açık pencerelerden içeriye süzülen yarım yamalak ışığın eşliğinde dikkatle hareket edi-

yordum. Benim odamın kapısı açıktı. Aralık kapıyı iyice ittim. İçeriye girdim ve bir elim kapının üzerinde olduğum yerde kaldım.

Uzandığı yerden başını kaldırdı, beni gördü ve benim gibi duraksadı.

Birbirimize bakarak kaç nefes aldık ya da ne kadar nefesimizi tuttuk emin değildim. Çok kısa bir an için hayal gördüğümü düşündüm ama saniyeler geçti ve o kaybolmadı.

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadım.

"Yalnızlık," dedi. Düşünmesine bile gerek kalmamıştı oysa bana sorsa verecek cevabım yoktu. Sürekli burada dolaşıyorum, bu sınırlarda kayıp uygarlığı arıyorum, ne zaman gelsem aklım hep buraya dönüyor ama buradaki anıların tozlarını silsem ortaya çıkacaklardan çekiniyorum. Bu yüzden buradan geçip gidiyorum. Ama bugün o kadar çok korktum ki güvenli bir yer deyince aklım beni buraya kaçırdı.

Ellerimle şakaklarımı ovdum ama hareket bıçak yaralarını tetikledi.

"Tamam," dedim. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor. Bana kahve yapar mısın?"

"Olur," dedi temkinle. Yavaşça ayağa kalktığında başımı rüyadaymış da uyanmış gibi sallayıp banyoya yürüdüm.

Üzerimden çıkardığım kıyafetleri kurutma makinesine attım. Duşa girdim ve haftalar sonra bir gözüm kapıyı yoklamadan rahatça suyun üzerimden akıp gitmesine izin verdim. Uzanıp avucuma biraz şampuan döküp saçlarımı yıkamaya başladım. Artık ne hissettiğimi bilemiyordum. Sabah ağzımdan oluk oluk akan su bütün odaya yayılmıştı ama ben şimdi boğulur gibi hissediyordum. Varlığı hem rahatlatıcı hem de korku vericiydi. Burada olduğumuz o günlerde aklıma bile getiremeyeceğim bir haldeydik.

Ellerim buruşana kadar suyun altında kaldım. Havluya sarınıp iyice saçlarımı kuruttum. Her saniyeyi ağırdan alıp karşılaşmayı elimden geldiği kadar geciktirdim. Odama dönüp temiz iç çamaşırları giydim. Yaraları hatırlayınca üzerime spor sutyenlerimden birini taktım. Tekrar banyoya döndüm, kurutma makinesinden panto-

lonu çıkarıp ayaklarımdan geçirdim. Gömlek için yapılacak bir şey yoktu, parçalanmıştı ama yine de kolumun altına alıp salona yürüdüm. Televizyonun karşısında oturuyor ve öylece ekrana bakıyordu. Sorsam ne oynadığını söyleyemeyeceğinden emindim.

Etrafıma bakındım. Geniş pencereleri örten tüller yerlerde sürünüyordu. Duvarlarda bir zamanlar beni çok mutlu eden tablolar asılıydı. Ama ilk kez bu sınırlarda kendimi böylesine yabancı hissediyordum. Tuhaftı ama sanki beni buraya bağlayan şey oydu ve bağ koptuğunda geriye sadece buradan çok uzakta olan bir krallığın vârisi kalmıştı.

"Sevdiğin gibi." Sehpanın üzerinde bardağı kenara doğru kaydırdı.

Yanına oturup bardağı elime aldım. "Teşekkür ederim."

Başını salladı.

"Buraya daha önce de geldin mi?" diye sordum. Ben sık sık bu tarafa gelip suyun altında arama yapsam da buraya gelmeye cesaret edememiştim. Onsuz ve her anlamda onsuz burayla baş edemeyeceğimi düşünmüştüm.

"Neredeyse her gün," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Nasıl?" diye sordum. "Ama..." Kafam karıştı. "Her gece bir sürü misafirin oluyordu. Nasıl, aynı anda iki yerde olamazsın ya."

"Saçmalama Nova," dedi. "Arın duvarlardan ayrıldığı zaman orada duruyorum ve kapım kilitli oluyor. Kimse içeri girmiyor." Bazı geceler kapısı kilitli oluyordu ve sadece kapıyı açmaya çalıştıklarını görüyordum. Bazı gecelerse direkt içeri giriyorlardı. Şimdi düşündüğümde o gecelerin benim ayrıldığım geceler olduğunu fark ettim.

"Diğer günler..."

"Şafak orada kalıyor," dedi keyifsiz bir şekilde. "Her ihtimale karşı ben yokken dönersen diye ve benim aksime gelenlere karşı hoşgörülü."

Aklımı kaçırmamıştım ama karşımda, sehpanın üzerinde bir yansımam oturuyordu ve tek kaşını kaldırmış bana bakıyordu. Ben de biliyordum, diye içimden karşılık verdim ona. Tamam, belki bilmiyordum ama konduramıyordum ve nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

İşte böyle bir açıklama.

"O kadar kişi açamadığı bir kapı için gelip duruyor mu?"

"Kraliçe olmak isteyen çok kişi var."

"Bu diyarda kraliçe olmak istemeyen tek kişi ben miyim..." diye söylendim kendi kendime.

"Ve tahta çıkabilecek iki kişinin de istediği tek kraliçe sensin," dedi.

"Senin bir kraliçe istediğini bilmiyordum." Kahveyi burnuma kadar yaklaştırıp kokladım ve bir yudum alıp sıcaklığına sarındım. Daren açıklamamı ister gibi bana doğru döndü.

"Ben aynıyız sanıyordum, ikimiz de bütün bunları istemiyoruz sanıyordum."

"Bütün bunları istemeyen birine göre çok çabalıyordun." Tekrar önüne döndü. Hangimiz diğerine daha kızgındık ikimizin de bildiğini sanmıyordum.

"Hiçbir zaman o tahta oturmak için çabalamadım." Bacaklarımı kendime çekip kollarımı etrafına doladım.

"Ben de çabalamıyordum, o tahttan uzak durmak için çabalıyordum. Ama sen çıktın ve sonunun başka türlü olmayacağı bu mücadelenin içine ittin beni." Cümlenin başında sitemle yükselen sesi sonunda kısıldı.

"Kaybettiklerini geri vermek istemiştim," diye itiraf ettim. "Aramızdan çıksınlar istedim."

"Daha önce de söyledim," dedi. "Veremezsin."

"Krallığın, naguelin, kanatların artık hepsi var." Başımı kaldırarak kaşlarımı çattım ama ne demek istediğini artık anlıyordum.

"Novası yok!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ama bağ koptu."

"Sana her zaman aptal bir bağ yüzünden yanımda olmanı istemiyorum dedim. Sadece seninle ilgili olduğu için o bağı seviyordum ama başka bir anlamı yoktu ki." Öne doğru eğilip parmaklarını saç diplerinden geçirdi.

"O gece öyle görünmüyordu."

"O gece hayatımın en mutlu gecesiydi." Eğildiği yerden hafifçe başını bana çevirdi. "Ve bunun sebebi kanatlarıma kavuşmam değildi Nova. Sana kavuştuğumu sanmamdı." Yeniden önüne döndü. "Bana

yaptığın onca şeyden sonra gideceğini bile Arın'dan öğrendim. Ne kadar acı çektiğim hakkında fikrin yok." Kendi kendine acıyla güldü. "Hissettin gerçi. Hissettin ve geldin. Ama benim için değildi. Sen hiçbir zaman sadece beni istediğin için gelmiyorsun. Hep bir şey olması gerekiyor. İlk kez Ateş Sarayı'na geldiğinde kolyeni, kıymetli Su Krallığı taşını almak içindi. İlk kez beni öptüğünü sandığımda karadul yüzündendi. İkincide ikiz alevi olduğumuzu ve çektiğim işkenceleri öğrendiğinde, kendini suçlu hissettiğindeydi. Ben seni gözümden sakınırken sen saraya geldin ve sadece sana ait olan bir şeyi, kazağı onun elinde gördüğün için kendini kaybettin. Bağ seni çekiştirip durdu ve katlanamadın. O koridorda bile Faina izliyor diye seni öpmemi istedin. Seni öptüğümü görmesini istedin. O gece oraya seni çekiştiren şey de yine bağdan başka bir şey değildi. Acı çektiğim içindi. Daha acınası olanı ise bunu bilmeme rağmen umurumda değildi. Sadece bağ içinse bile benimle olmanı benimle kalmanı her şeyden çok istiyordum." Sol elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana o kadar âşığım ki senin bana âşık olmana bile gerek yok... Hiç olmadı."

Loş ışığın altında, uzansam dokunabileceğim mesafede, koltuğun ucunda oturuyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamış başını yere eğmişti. Onca mücadeleme ve onca fedakârlığa rağmen acı çekiyordu. Ve ben ona nasıl ulaşacağımı bilmiyordum. Elimi uzatsam kaybolacaktı. Sevgisi beni aşıp içimde büyüdü, beni büyüttü. Şimdi içimden taşar haldeydi. Sanki sadece onunla bir arada olursam sığabilecektim. Onunla olma ihtimalini düşündüm ve kayıp uygarlığın kapısı daha aşılabilir geldi.

"Sana âşık oldum," dedim. "Ama sen buna inanmıyorsun." Bana karşı güvensizliğini hafife almıştım ama onun penceresinden baktığımda haksız değildi.

Beni çok kez uyarmasına rağmen ona diyara dönünce bir şeyin değişmeyeceğini söylemiştim ama değişmişti. Her şey değişmişti. Onun yanında olmamıştım, ne zaman baksa onun aksi bir yerde ortaya çıkıyor ve onun kızacağını bile bile üzerine gidiyordum. Gela'yı bildiğini sanıyordum ve bana kızgın olduğu zamanlarda onu daha da kızdırmak için uğraşıyordum. Sadece kıskandığım için, Faina'ya katlanamadığım için onun yanına yanaşıyordum.

Ninova

Öyle görünüyordu ama öyle değildi. Sadece hepsi üst üste binmişti ve ben ona esas gerçeği söylemeden onu ikna edemezdim. Ama şimdi söylersem bütün yükü onun üzerine bırakırdım. Ve bu noktada Arın'ı bırakıp onun yanında kalamazdım.

"Her şeyi mahvettim değil mi?" diye mırıldandım başımı arkaya yatırıp. Kalplerimizi birbirine bağlayan ipin koptuğunu sanıyordum. Onun ipi bıraktığını sanıyordum. Düşeceğime o kadar emindim ki ipi çekiştirenin belki onun tuttuğu yerden kesenin ben olduğumu fark etmemiştim bile. İp kopmuştu ve bunu ikimiz de biliyorduk ama Daren hâlâ elinde kalan parçayı tutuyordu. Ben ip artık yok diye sızlanırken Daren kopmuş ipin ucunu hâlâ tutuyordu.

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorum," dedi. Yaralı bir hayvan gibiydi, onu yaralayan kişinin köşesine sıkışmıştı. İstese tek bir hamleyle öldürebilecekken o gözlerini dikmiş neden elinde bir ok tuttuğunu anlamaya çalışıyordu.

"Herkesi kurtarmaya çalışıyorum." Bunu yapamayacaktım, onunla yüzleşemeyecektim, neden elimde bir ok olduğunu söyleyemeyecektim.

"Arkana bakmadan çekip giderek mi?" Doğrulup bana döndü.

"Başka şansım yok."

"Bu ne demek?"

Derin bir nefes aldım.

"Gece yarısı olmadan Arın'la konuşmam lazım," dedim. "Burada olacağını bilmiyordum ama bunu daha fazla erteleyemem."

"Her zaman gitmen lazım." Kinayeyle başını salladı.

"Gitmem lazım Daren," dedim. "Ona artık ikiz alev bağının koptuğunu söylemem gerekiyor."

"Neden şimdi?" diye irkilmeme neden olacak şekilde aniden bağırdı. "Neden sürekli gidiyorsun Nova?"

"Bana seni bekleyeceğim demiştin; ne kadar uzun sürerse sürsün. Eğer gerçekten öyleyse, bekle. Adil değil biliyorum ama mecburum. Tek söyleyebileceğim bu. Şimdilik bu."

Uygarlığın kapısını açacağımı söylüyordum ama ne zaman yaklaşsam kaybolmaktan korkup kaçıyordum. Her şeyden kaçtığım gibi.

Bu yüzden gitmek zorundaydım ve Arın'a söylemek zorundaydım. Artık bütün bunları tek başıma düzeltebilme ihtimaline uzaktım.

"Gitme, kal." Gözleri ateş gibi yanıyordu. Gidersem geri dönecek her şeyi yok edecekmişim gibi bakıyordu.

"Daren..."

"Bir gece daha beklesin," dedi. "Bir kere de benim yanımda kal ve diğer her şey bir gece daha beklesin!"

Beklemenin her şeyi daha kötüleştirdiğini ve bir gecenin nelere mal olabileceğini ben biliyordum ama ne dersem diyeyim onu ikna edemeyeceğimi de görüyordum. Belki hayır, demeliydim. Belki yarın her şey için çok geç olacaktı. Arın'a söylemeliydim ve o kapıyı açmak istiyorsak Ateş Vârisi olmak için meydan okumalıydım. Ona baktım, gözlerinde buram buram okunan inançsızlığına baktım. Her şeye rağmen denemesine baktım. Ona hiç evet dememiştim.

Tekrar yanına oturdum, bu defa ona daha yakın bir şekilde. "Şimdi yine aynı geliyor," dedim tatsız bir şekilde olsa da hafifçe gülümsedim. "Bazen ben kafamda mı yaratıyorum olup biteni diye sorgulamam gerekiyor."

"Ne aynı geliyor?"

"Yanında olmak. Ağırlığı olan bir histi. Hissediliyordu. Görmezden gelinmiyordu. Görünmez olsam yine beni görüyordun. Bende olup bitenleri görüyordun. Uydu gibiydin." Başparmağımla avucumun içine öylesine bir şeyler çizmeye koyuldum. "Gözlerinde yıldızlar değil, kozmik bir ağ parıldıyordu bana baktığında. Ben bütün onları çok seviyormuşum. Bütün onlar benim için çok önemliymiş. Sonra o bağ koptu. Uydum atmosfere kapılıp alevlerin içinde yok oldu. Galaksi yaşayan gözler boşluğa döndü. Yıldızlar yoktu artık baktığı yerdeki ışığı kalsın."

"Bana bak," dedi. Kolunu koltuğun sırtından uzatıp başparmağıyla boynumun arkasını okşadı. "Gözlerime bak, Nova." Dokunuşu tenimin üzerinde saten gibi yumuşak bir etki bıraktı. Başımı çekimser bir şekilde kaldırıp gözlerine baktım. "Ne görüyorsun?" diye sordu.

Karanlıktı. Her zaman karanlıktı ama alevleriyle aydınlatmaya çalışıyordu. Alevlerin söndükleri zaman daha çok karanlık yarattığını kaç yaşında öğrenmişti? Dumanlar tütüyordu zihnine kapılan

Ninova

gözlerinde... Bir ışık vardı, zayıftı ama oradaydı. Korku vardı. Titreyen gözbebeklerinde kırgınlık vardı.

"Korku," diye fısıldadım. "Kırgınlık." Bakışlarından kaçmak için yüzümü çevirdim.

Çenemi tutup kaldırdı. "Neden korkuyorsun bu kadar?" diye sordu sertçe. Hem şaşırdım hem panikledim. "Söyle bana," dedi. "Söyle artık. Baktığında beni değil kendini görüyorsun. O zaman da kendini gördün. Her zaman kendini gördün. Çünkü benim gözlerim senden başkasını görmedi. Dün de bugün de yarın da görmeyecek. Ama sen neden boşluğa düşüp duruyorsun, neden korkuyorsun, neden bu kadar acı çekiyorsun?"

Titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Sıcaklık yakıcı bir şekilde yüzüme çarptı. Bocaladıkça bocaladım. Haklı mıydı? Bilmiyordum çünkü güvende değildim. Kendi içimde, kendi düşüncelerimde bile güvende değildim. Atmosferde sürükleniyordum ve tamamen kaybolmuş haldeydim.

"Arın mı?" diye üsteledi. "O mu zorluyor seni? Neden böyle davranıyorsun? Ne oldu sana?"

Hayır, hepinizin başına sardığım felaketler... Bitmek bilmiyorlar. Durmak bilmiyorlar. Her köşe başında başka bir felaket var. Yürüdüğüm yollarda çiçekler kuruyor. Her yolun sonunda başka bir tehdit var. Nefes almaya gayret ettim. Çok sıcaktı. Hava yetmiyordu. Göğsümdeki ağırlık hissedilir şekilde şiddetlendi. Bileğini iterek tutuşundan kurtuldum. Ayağa kalkıp derin derin soluk almaya çalışarak pencereye doğru birkaç adım attım. Avuç içlerim terliyordu. Parmaklarımı açıp kapattım. Yetmedi pencereyi açıp başımı dışarıya çıkardım.

"Yeter." Kolumdan tuttu, beni kendine çevirdi. Ellerini yüzümün iki yanına yasladı, gözlerini gözlerime sabitledi. Ne yapacağını anladığımda iterek ellerinden kurtuldum.

"Hayır," dedim. "Hayır, lütfen yapma. Lütfen Daren. Lütfen yapma." Aklıma girecekti. Ve aklım son zamanlarda hiç olmadığı kadar korunaksızdı. Zayıftım ve yorgundum.

"Ya sen söylersin ya ben öğrenirim."

"Lütfen." Gözlerim yaşardı. Gücümü toplamaya çalıştım. Onu kendimden, aklımdan uzak tutmak için etrafıma buzdan bir bari-

Ninova

yer ördüm. İçimden kendimi bir kapana hapsettim. Düşüncelerimi buz gibi soğuttum.

"Ellerimden kayıp gidiyorsun." Bitkin bir şekilde kaşlarını çattı. "Gözlerimin önünde sönüp gidiyorsun. Bunu bana yapamazsın!"

"Arın'a söyleyeceğim," dedim. "Arın'a söyleyeceğim sonra her şey..." Gözlerimi ovuşturdum ve bir çıkış yolu aradım.

"Tahtı mı istiyorsun?" diye sordu. "Bütün mesele bu mu? Su Krallığı tekrar tahta oturursa bitecek mi?"

Ellerimi yüzümden çekip ona baktım. "Bunu yapamazsın," dedim.

"Yapabilirim," dedi. "Ve yaparım."

"Daren..."

"Bana bir şey ver," dedi sabırsızca ve yüksek bir sesle. "Savaşmalı mıyım, vaz mı geçmeliyim? Diyarı yerle bir mi etmeliyim? Arın'ın karşısına mı dikileyim?" Tahammülü kalmamıştı. Tüm olup bitenlerin içinde Arın'ın aklını yitireceğinden endişelenmiştim ama Daren'in gözünün kararabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Arın bana bir şey yapmıyor ya da beni bir şeye zorlamıyor," dedim. "Ona da zarar veren benim. Her şeyi mahveden benim."

"Ne yaptın? Ne yapıyorsun?"

Hareket etme ihtiyacıyla, zaman kazanır ve söyleyecek makul bir şey bulurum umuduyla birkaç adım attım ve pes ederek kendimi koltuğa bıraktım.

"Dünyaya geldim." Her şeyin üzerine kara bir bulut gibi çöktüm.

"Aklımla oynuyorsun," dedi. "Bu, kalbimi paramparça etmenden daha az tehlikeli değil."

"Eğer şimdi gitmemi istemiyorsan buna son vermen gerekiyor," dedim mutsuz bir şekilde. "Haksızlık olduğunu biliyorum ama yanlış bir şey yapmıyorum Daren. O yüzden yine aynı kural geçerli." İnsanların arasına geldiğimizde yaptığımız anlaşmayı hatırladım. En güzel geceyi geçirdikten sonra buraya döndüğümüzde ve beni öpmeden hemen önceki teklifini hatırladım. "Burada olan burada kalır ama bana ne yapmaya çalıştığımı soramazsın."

Kendini tutmakta güçlük çekiyormuş gibi gerilimle gözlerini

kapattı. Çok uzun saniyeler sonra, "Tek bir soru," dedi. "Tehlikede misin? Doğruyu söyle ve gözlerini kaçırma."

Düşündüm. Gerçekten tehlikede miyim diye düşündüm. Ama hayır, tehlike olan bendim. Etrafımdakilerin hayatını mahvediyordum.

"Değilim," dedim inanarak. "Tehlikede olan ben değilim. Yemin ederim."

Kaşlarını çattı ve yanıma oturdu. "Bir kez daha söylüyorum, bunların altından, senin için yaptım senin için yapıyorum türevinde bir şey çıkacaksa doğru seçimi yapmıyorsun. Diyara döndüğümüzden beri nefes alamıyorum ben Nova."

Ben de, ben de diyara döndüğümüzden beri nefes alamıyordum.

Koltuğun üzerinde başım ona dönük bir şekilde dizlerine yattım, bacaklarımı çekip yumak gibi kıvrılarak ayaklarımı sığdırdım.

"Hiçbir şey düzelmeyecek," diye mırıldandım. Kıpırdamadan durdu. "Çok sapak kaçırdık Daren, çok kaybolduk. Çok incittik birbirimizi. Çok şey sakladık." Başımı iyice dizlerine yerleştirdim, o da kendini iyice koltuğa bıraktı. "Ama seni çok seviyorum. Hiç kimseyi hatta hiçbir şeyi sevmediğim kadar seviyorum. Gökyüzünden daha çok seviyorum. Bu beni mahvediyor. İçimde kötü bir ruh gibi dolaşıyorsun. Gittiğim her yere benimle geliyorsun. Yazgına güven diyorum kendime. Sürekli bunu söylüyorum. Her kötü günün sonunda geçecek ve yine bana küstah bir şekilde gülümseyeceksin. Ben de o zaman yeniden gülümsemeyi öğreneceğim. Belki asırlar sonra. Ama yetecek. O gün geldiğinde hepsine değecek."

Gözyaşlarım pantolonuna aktı, ikimiz de uzanıp silmedik. Eğildi, dudaklarını şakağıma bastırdı ve uzun bir süre öyle durdu. Ruhumu çekip kurtarmak ister gibi derin bir nefes çekti içine. Kokumu saklamak istedi belki de.

"Kalk," dedi upuzun bir suskunluğun ardından. Elini başımı altına yerleştirip beni doğrulttu. "Şu yaralarına bakalım."

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "İyiyim ben, uyuyalım."

"Yaralarına bakalım sonra uyursun." Elimi parmaklarının arasına aldı. Orada çok taze olan yarayı unutmuştum ama o görmüştü. Benim görmediğini sandığım neleri görmüştü?

"Hayır, şimdi uyuyalım." Elimi kendime çektim. Yara artık kanamıyordu ve acıması da artık umurumda değildi.

"Sürekli benimle inatlaşmak zorunda mısın?"

İstemsizce gülümsedim.

"Birisi bana şifası yarayı açandır, demişti. İyi olmamı istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Gözlerini kaçırarak nihayet gülümsedi.

"Şimdi suçlu ben mi oldum?" Koltuğun köşesine yaslanıp rahatça uzanabilmem için beni kendine çekti.

"Prenseslerden uzak dur demiştim, dinlemedin, bu konuda bir şeyler yapmam gerekecek."

"Kraliçe olmayı kabul edersen prenseslerin ortada dolanması için bir sebep kalmayacak." Tacın yerini belirlercesine parmakları alnımda ve saçlarımda gezindi.

Ellerimi göğsüne yaslayıp iyice ona sokuldum, yapabilsem kalbine girip oraya kıvrılmak isterdim. Düşmemi engellemek ister gibi elini başımın arkasına yaslayıp destekledi. Burnumu boynuna yaslayarak soludum. Gözlerimi kapatmak ne kolaydı. Uyumak istemiyordum ama onun yanında hemen kendimi bırakıyordum. Her şeye rağmen güvenliydi. Güvendeydim.

"Burada kalsak ve yarın dönmesek ne olur?" diye sordum kendime engel olamadan. Saçlarımı okşayan eli durdu.

"Burası olmaz," dedi dudaklarını alnıma bastırdı. "Ama bizi bulamayacakları yerler biliyorum."

"Neresi?"

"İhtiyacımız var mı?" Olup biteni bilmiyordu ama hissediyordu. Ve istesem benimle çekip gitmeye hazır olduğunu söylüyordu.

"Benim ihtiyacım olursa benimle gelmek mi isterdin?" diye sordum. Yüzümü görebilmeye ihtiyacı varmış gibi başını eğdi. "Bu Atlantis'le mi ilgili?"

"Sadece soruyorum," diye fısıldadım. "Her şeyi bırakmak ister miydin? Onca zaman sonra kazandığın her şeyi geride bırakmak ister miydin?"

"Nova," dedi gerilimle. "Su Krallığı'ndan ayrılmak istiyorsan ayrılabilirsin. Benimle kalabilirsin. Seni korurum. Her şeyden ve herkesten."

Meselenin Arın ya da krallık olduğunu düşünüyordu. Yarından sonra olabilirdi ama kaçmak istememin sebebi Arın değildi.

"Vârislikten çekilebilirsin," dedi.

"Sadece soruyorum," dedim tekrar. "Gitmem gerekse dönmemi mi beklerdin, gitmeme izin mi verirdin yoksa benimle gelmek mi isterdin?"

Etrafıma doladığı kollarını koruyucu bir şekilde biraz daha sıktı.

"Bana saati söylersin," dedi sadece.

"O zaman neden, gideceğimi duyduğunda durdurmak istemedin? Bağ koptuktan sonra beni bırakıp gittin? Bir daha da gelmedin."

"Arın gitmenin senin fikrin olduğunu söyledi ve yalan söylemediğini biliyordum. İstediğinin bu olduğunu düşündüm. Döndüğümüzden beri vâris olmakla ilgili çok tutkulusun."

Devam etmesi için sabırla bekledim.

"Diyara ne kadar iz bırakırsan diyar seni o kadar kendinden sayar, bunu biliyorsun değil mi?" Parmakları yeniden saçlarımın üzerinde dolaşmaya başladı. Başımı salladım. Biliyordum. Onların yemeklerinden yersen, sularından içersen, havalarını solursan onlardan biri olurdun. Tayga bütün ormanı bana çıplak ayaklarla yürütmüştü. İz bırakmam için bir sürü ağaç sulamış, bir sürü fidan dikmiş, elimin uzandığı her yere işaret bırakmıştım. Ben buradayım işaretleri...

"Beni diğer lordlar ve vârislerden ayıran şey ne?" diye sordu.

"İki krallığın kanını taşıman."

Başını salladı.

"Sadece bu değil," dedi. "Ben her yerde büyüdüm. Diyarın her yerinde yaşadım. Her yanına kök saldım. Arın sadece Su Krallığı'nın ezberinde. Sina Hava Krallığı'nın. Amon Toprak Krallığı'nın. Ama ben her yerdeyim."

Üst üste gözlerimi kırptım.

"Diyar bana fazla bağlı diyelim," dedi esprili bir şekilde. "En başından beri tahta çıkmam gerektiğini biliyordum," diye devam etti. "Büyük Yıkım'da nasıl bir felaket başlattığımı da biliyordum. Dengeyi öylece bozamayacağını biliyordum. Yapabilirim sandım, başka bir savaş başlatmadan dengeyi sağlarım." Nefes aldı. "Arın'ı döndürmene bu yüzden karşı çıktım. Arın'ın dönüşü ikimizin karşı karşıya gelmesi-

ni kaçınılmaz hale getirecekti. Sadece taht için değil, senin için de. Gelmek istemedim, Arın'la karşı karşıya gelmeyi hiç istemedim." Duraksadı. "Ama çok iyi bildiğin gibi Su Krallığı vazgeçmez."

Olup biten her şey kafamda yeni bir hal aldı. Taşlar yeniden bu defa doğru şekilde yerlerine oturdu.

"Vera'yı bu yüzden geri getirdim. Su Krallığı ile savaşmamak için. Kartlar yeniden dağıtılsın ve bu yükten kurtulayım istedim." Kendi kendine bir serzenişte bulunur gibi sarf ettiği sözler doğrulmama neden oldu.

"On yıllardır Ateş Krallığı'nda sarayın içinden bu yüzden çıkmıyorum. Çıktığımda herkesin peşimden geleceğini biliyorum. Bir orduyla sadece savaşa gidebilirsin. Sonra sen kapıma bir ordu yığdın. Metal Krallığı'nı. Durmadın, herkes Su Krallığı'na karşı çıkmak için yer ararken Toprak Krallığı'nı karıştırdın." Suçlayıcı konuşmuyordu, sanırım ikimiz de hatırlamadığımız bir noktada bunu bırakmıştık.

"Yaptım," diye kabul ettim. "Çünkü bunlar yaşanmalıydı. Sen sadece geciktiriyordun." Tıpkı şimdi benim yaptığım gibi, sadece kaçarak, saklanarak olacak olanlara engel olabileceğini sanmıştı.

Koltukta bağdaş kurup devam etmesi için bekledim.

"Tayga seni oraya götürürken aklından ne geçiyordu bilmiyorum ama herkes senin bir ordu kurduğunu düşündü. Sadakatsizler her yerde seninle ilgili hikâyeler anlatmaya başladı." Tayga'nın ismini duymak koruma içgüdüsüyle omuzlarımı dikleştirmeme neden oldu.

"Söylentiler hızlı yayılır ve kimse gerçek olup olmadığını sorgulamaz Nova. İkarus'u serbest bıraktın. Bunun yarattığı etkiyi düşünmedin ve herkesin görmesine izin verdin. Artık Ateş Krallığı için tek bir şey ifade ediyordun. Ya kraliçeleri olacaktın ya da baş düşmanları."

Açık konuşmak gerekirse bu aklımın ucundan dahi geçmemişti.

"Sonra takdim edildin..." Kaşlarını kaldırıp diğer tarafa döndü. "Tüm diyarı davet ettin ve tarafını seçtin. Bütün bunlar olurken bana kurtulmak istediğin bir geçmiş gibi davrandın."

"Sana kızgındım," diye araya girdim. "Her şeyi Gela için yaptığını sanıyordum!" Cümleyi bitirmeden pişman olmuştum. Savunmaya gerek yoktu, sadece benim yapmadığımı yapıyor ve anlatıyordu.

"Affedersin," dedim. "Tamam. Devam et lütfen."

"O gün seni gördüm, takdim edildiğin gün, onlara yemin ederken, onları selamlarken, Arın ile dans ederken. Gerçekti. Sen oraya aitsin. Orada mutlusun. Ben de artık bitirmek istedim. Savaşmadan her şeyden kurtulmak istedim. Müttefiklikleri bu yüzden kurdum. O tacı başıma savaşmadan takabilmek için."

Duraksadı ve devam etmeden önce sehpanın üzerine uzanıp soğuyan kahvemden bir yudum aldı.

"Ateş ve Toprak Krallığı Arın'a saldırmak istiyordu. Kalabalıktık. Güçlüydük. Ve o sadece şelalelerin altındaydı. Bu yüzden akın akın krallığa gelip isyan başlatmaya çalışıyorlardı. O gece," dedi kaşlarını çatarak. "Bağın koptuğu gece, seni esir almak isteyeceklerdi. Kraliçeleri olarak ya da azılı düşmanları olarak. Seni oradan çıkarmasaydım hepsini öldürmem gerekecekti. Geri dönmek zorunda kaldım çünkü dönüp onları zapt etmeseydim akın akın gelecekleri yer şelalelerdi. Büyük bir enerji açığa çıkmıştı, diyarın her yanında alevler gökyüzüne uzanıyordu. Bunu kutlamak istemiyorlardı, bununla kan dökmek istiyorlardı. Su Krallığı'nın kanını." Düşüncesine bile katlanamıyordu. Dirseğini koltuğun sırtına yasladı, başparmağı ve işaretparmağıyla gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Taht meselesini neden daha önce hiç anlatmadın bana?" Uzanıp saçlarını düzelttim.

"Arın'dan başkasının hak etmediğine inanıyorsun çünkü. Başkasını düşünmedin bile."

"Tahtı hak etmediğin için değil," dedim. "Benim gibi olduğunu düşünüyordum. Ben tacı hiçbir zaman istemedim, Arın'ı da reddettim biliyorsun." Rahatça omuz silktim. "Bana göre değildi. Bana göre olmayacak. Sana göre de değil sanmıştım. İstediğini bilmiyordum."

"İstemiyorum," dedi. "Nasıl kurtulacağımı bilmiyorum."

"Vera öyle düşünmüyor. Senin hep bunu istediğini düşünüyor." Yeniden ona doğru uzanıp başımı göğsüne yaslayarak kıvrıldım.

"Vera benimle ilgili bir şeyler bilebilecek kadar beni tanımıyor." Gömleğinin yakasını düzeltirken sitemkâr bir şekilde güldü. "Derdi

Ateş Krallığı'nın tahtın sahibi olması. İçten içe benim sıkılıp kaçacağıma ve tahta çıkacağını inanıyor."

Onun Daren'i önemsemediğini biliyordum. Şüpheli geliyordu ama yanılmamıştım. Elbette, her şeyin arkasında çıkarları vardı. Ve ben de ona istediklerini vermiştim ama Tayga da sözlerini doğrulamıştı ve tahta Daren'in çıkması gerektiğini söylemişti. Kendi içimde çatıştım. Sadece doğrulamıştı ama Vera'nın niyetini ya da neden Daren'i desteklediğini söylememişti.... Tanrıçalarla işbirliği içinde bile olabilirdi. Tanrıçaların da tek arzusu tahta Daren'in geçmesi ve yanındaki koltuğa da benim oturmamdı. Tek sorun krallığımdı. Tek sorun Arın'dı.

Taht da kimin oturduğu da umurumda değildi ama Arın'ı yenmelerine izin vermeyecektim. Öylece krallığımı ezip geçmelerine izin vermeyecektim.

Son zamanlarda Tayga'nın sözleri ile ilgili çok düşünüyordum. Ve şimdi bir şey daha kulaklarımda çınladı durdu.

Tayga, Daren'e gidip gerçeği, ona neden kızdığımı söylememe izin vermemişti. Olması gerekenlerin olmasına izin ver demişti. Sözlerim ve yaptıklarım Daren'i tahta çıkarmıştı.

Önce Lord ve Vâris olmanız gerekiyor.

Cümle tekrar tekrar geçti zihnimden.

"Daren," diye seslendim kısık sesle. "Saati söylerim."

"Ne kadar uzun sürerse sürsün," diye karşılık verdi.

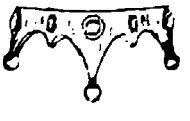

Ninova

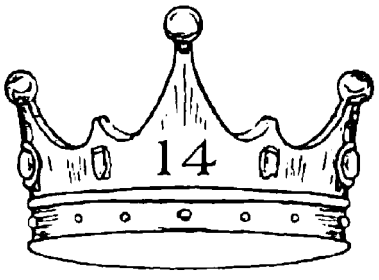

Kurallar ve Kural Tanımayanlar

Boynumdan omzuma doğru tüy gibi hafif, yukarı aşağı hareketini bütün bedenimde hissedebiliyordum. Hafifçe kıpırdanarak burnumu boynuna sürttüm. Gecenin hangi ânında beni yatağa taşıdığını hatırlamıyordum. Nefes alıp verişini dinlerken elimle yüzünü okşadım. Ayaklarım onun bacaklarına dolanmıştı, daha çok sarıldığımda eli omurgamı takip ederek çıplak belime kadar indi. Yeterli gelmeyen dokunuşlar bedenimde küçük kıvılcımlar uyandırdı. Hoşnut bir mırıltıyla sırtüstü döndüm. Gözlerimi açıp bu andan uyanmak, gerçekliğe dönmek istemiyordum. Alnımı öptü. Dudaklarım kıvrıldı.

"Bir tane daha." Beklentiyle yanağımı ona doğru kaldırdım. Yanağımı öptü. "Bir tane daha." Çenemi öptü. "Bir tane daha." Dudaklarımın kenarını öptü. Sessizce boynumu açığa çıkarmak için çenemi kaldırdım. Dudaklarını boynuma bastırdı.

"Bunlar iyi görünmüyor," derken sesi mutsuzdu. Neden bahsettiğini anlayabilmek için gözlerimi açtım. Bakışları en taze olan yaralarımdaydı. Bıçaklar nohut kadar büyük iki delik açmıştı.

"Hesabını Vârisine sorarsın." Kontrol edemediğim öfkeye yenik düşmüştüm ama kelimeyi söylediğim anda kelimeden ölesiye nefret etmiştim. Şimdi düşününce Daren'in Arın'a nasıl tahammül edebildiğini merak ediyordum. Bir de bağ ile iyice dağlanmış bu his korkunçtu.

"Sordum," dedi. "Buraya gelmeden hemen önce." Parmakları yaranın üzerine dokundu. Acıdığını hisseder gibi kaşlarını çattı.

"O senin hiçbir şeyin değil," dedim.

"Gerçekten iyi misin?" Kırılgan bir sesle alnını kırıştırarak gözlerime baktı. "Yıldırım yüklüydü o bıçaklar."

Kollarımı boynuna dolayıp gülümsedim. "Biraz topraklanmam iyi oldu desene." Toprak Lordu'na sarılmak da toprakta yürümek kadar pozitif etkilere sahipti.

"Komik kız," derken sesi basıktı. Ellerim ensesinden saçlarının arasına kaydı. Yumuşacık tutamların arasında parmaklarımı dolaştırıp yanağından öptüm. Burada olmak, yeniden buna sahip olmak hayal ötesi geliyordu. Onca zaman nasıl beklediğini, nasıl sabrettiğini anlayamıyordum. Benim için ondan ayrı kalmak katlanılmaz bir hal almıştı.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayacaktım ama yanından ayrılamadım," diye mırıldandı. Dudakları her kelimede tenime dokunuyor ve içimin kımıl kımıl olmasına neden oluyordu.

"Sanırım bu seferlik seni tercih ederim."

Birden başını kaldırdı, gözleri kısılmış kaşları havalanmıştı. "İşte şimdi beni sevdiğine inandım," dedi şapşal bir şekilde.

"Seni sevmemek diye bir ihtimal de mi varmış?"

"Yok muymuş?"

"Yokmuş iblis bozuntusu." Ensesindeki saçları çekiştirdim. "Gitmemiz gerekiyor değil mi?" Gözlerim pencereye döndü. Gün aydınlanmamıştı ama zamanı artık daha iyi anlıyordum, güneş doğmak üzereydi.

"Gerçekten ona söyleyecek misin?" diye sordu. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak güçtü.

"Söylemek zorundayım."

"Neden?" Şüpheci bir şekilde doğruldu, ellerimden tutup benim de kalkmamı sağladı. Ayaklarımı sarkıtıp ona sırtımı döndüm, kaç yalan daha söyleyebilirdim bilmiyordum.

"Bunu henüz seninle paylaşamam." Olabildiğim kadar dürüst oldum. "Ama sanıyorum yakın zamanda öğreneceksin." Kapıyı açmamızın tek yolu benim Ateş Vârisi olabilmek için meydan okumamdı ve Arın bunu kabul ederse nedenini Daren'den gizleyemezdim.

"Söylerken yanında olmak istiyorum." Bunun bir rica olmadığını anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu, ses tonu ele veriyordu.

"Tek başıma yapmam gerekiyor."

"Nova." Önüme geçip yukarıdan bana bakarken tahammülsüzdü. "Bütün bunlar nereye bağlanacak?"

"Orada görüşürüz," dedim ve beni daha fazla köşeye sıkıştırmaması için bedenledim.

Her şey bu kadar ince bir terazideyken Daren'le işleri içinden çıkılamaz bir hale getirmek ikimize de haksızlıktı. Onun yanında duramazdım ve ondan her şeye sırtını dönüp bizim yanımızda durmasını bekleyemezdim. Bütün bunlar nereye bağlanacak bilmiyordum ama yolların bir noktada yine birbirimize çıkmasını umut ediyordum.

Saçlarımı taramak için kollarımı kaldırdığımda yaralar sızladı. Tedaviye ihtiyacım vardı ama bedenimin zihnimden daha çabuk iyileşmesine güvenmek zorundaydım. Sandıktan çıkardığım su yeşili şalı kollarımın altından geçirip, omuzlarımdan çaprazlayarak yaraların üzerine sardım. Üzerime lacivert keten gömleğimi giyip vücut kemerini taktım. Bugün herkesin gözünün üzerimde olacağını bildiğimden daha fazla özen gösteriyordum. Vücut kemeri omuzlarımdan ve belimden dolanıp gömleğin üzerimde daha gösterişli durmasını sağlıyordu. Esnek formdaki pantolonu bacaklarımdan geçirip, askıyı tekrar üzerimde düzeltip çizmelerimi giydiğimde hazırdım.

◎

Duvarların arasındaki kalabalık bu sabah her zamankinden daha curcunalıydı. Herkes krallıklardan birinin ilk darbeyi aldığını ve bundan sonra bunun devamının geleceğini konuşuyordu. Sonay'ın kaybetmesi sabaha kadar diyarın dört bir yanında çocukların bile diline dolanmıştı. Herkes sıradaki krallığın hangisi olacağı ile ilgili bahis oynuyordu. Aklını kaybetmiş bir kesim benim vârisliğimi kaybedeceğimi düşünüyordu.

Arın, Sina'nın yanındaydı. Alana üçümüz birlikte girdik. Arın açık bir şekilde ona destek oluyor ve herkesin bunu görmesine izin veriyordu. O günü daha da şaşırtıcı hale getiren çitlerin arkasına geçtiğimizde Daren'in oturmayı seçtiği yerdi. Üçümüz de ona baktık çünkü bu açık bir mesaj veriyordu. Gerçek bir anlamı yoktu ama

düelloların başından beri bariz ikiye ayrılmış takımlar olarak görünmüyorduk ve o şimdi en başa oturmuştu.

Sina düellolara sebep olduğu için ona geri dönüşü olmaz bir öfke besliyordu. Dün geceye kadar bunu neden yaptığını bilmiyordum ama artık kendi içlerinde bir savaşa girmemek için herkesi bu savaşa soktuğunu biliyordum. Bu yüzden onun yanına oturan ben oldum. Dengeyi kurmaya çalışan ben oldum. Arın benim yanıma, Sina da onun yanına oturdu.

Hiçbirimiz diğer tarafa hiç bakmadık.

Okdemir basamaklardan yukarıya tırmanıp oturma dizilimini gördüğünde duraksadı.

"Selam," dedim ona gülümseyerek.

"Yaraların nasıl?" diye sordu başıyla selamıma karşılık verip. Herkesin gözü şimdi onun üzerindeydi.

"İyiyim, sorduğun için teşekkürler." Hafifçe öne doğru çıkıp Hava Lordu'nu işaret ettim. "Sina'nın yanına otursana."

Okdemir dikkatle bana baktı. O genelde en sonda herkesin dışında durmak zorunda kalıyordu çünkü kimse onu kendi takımında istemiyordu. Ama Su Vârisi size böyle bir şey söylediği zaman bu önemlidir ve bunca kişinin önünde bunu sorgulamazsanız iyi ederdiniz. Okdemir de öyle yaptı, dudak büktü ve Sina'nın yanına oturdu. Hava Lordu bugün bu tür şeyleri önemsemeyecek kadar rahatsız olduğu için bir şey söylemedi.

Ama elbette bu diğer ikisini durdurmadı. İkisinin ortasındaydım ve ikisi de bir açıklaması olmak zorundaymış gibi bana bakıyordu.

"Önünüze bakın," diye ağzımın içinden mırıldandım.

Sırayla diğerleri de gelip yerlerine otururken Faina'yı gördüm ve dik dik baktıysam da bakışlarıma karşılık alamadım. Daren gerçekten ona hesabını sormuş olmalıydı, kimseye bakmadan dosdoğru diğer tarafa geçti.

İlk meydan okumaya şaşırmamıştım. Hava Krallığı'ndan biri Hava Vârisi olmak için alana çıktı. Hiçbir krallık onlardan olmayan birini lordu ya da vârisi olarak istemezdi. Yine de prensesin garip savaşçı arkadaşları epey iyiydi. İyi olmasalar bir vârisi yerinden

Ninova

edip diğer vârisi zorlayıp beni de yaralayamazlardı. Günün devamında Arın ve Sina'nın dün ne konuştuklarını görmüş oldum. Gün batana kadar sadece Hava Krallığı'ndan birileri Hava Vârisi olmak için meydan okudu ve günün sonunda savaşmaktan yorgun düşen Hayalet Köprü dansçısı Beria yenildi. Hava Krallığı asıl vârisini kaybetse de onlardan olmayan birine yenilmemişti.

Bu herkes için açık bir mesaj oldu. Bizi yenebilirsiniz ama *bizi* yenemezsiniz. Birimizi alt ederseniz karşınıza hepimiz çıkarız. Hava Krallığı bunu olabilecek en zarif tehditle yaptı ve onları zayıf gören herkes geriye çekilmek zorunda kaldı. Bu Sonay'a vârisliğini geri vermeyecekti ama artık yanımızda oturacak kişi onlardan biri de olmayacaktı.

Sınırların ötesindeki grupların diyarda yer edinebilme mücadelesi başladığında Arın ayağa kalkmayınca doğrulduğum yere yeniden oturup yaslanmak zorunda kaldım. Bu zamana kadar hiç sınırların ötesinden gelenlerin diyarda yer edinme çabalarını izlemek için kalmamıştı ama bugün izleyecek gösterimiz vardı anlaşılan.

"Ne oluyor?" diye Arın'a doğru soran ben oldum.

"Daha sonra," dedi sessizce.

Bilmediğim bir şeyler döndüğünü varsayarak bacak bacak üzerine atıp beklemeye koyuldum. Daha fazla sürpriz istemiyordum ama Arın'ın hali hoşuma gitmemişti. Sinirli ya da gergin değildi, gözlerinde küçümseyici bir ifade vardı.

"Anlaşılan herkes dün gece gelenleri görmüş," dedi Erim bizim tarafa doğru gelip Okdemir'in hizasında çitlere yaslanarak. Bakışları bizdeydi, hayır, bakışları doğrudan benim üzerimdeydi.

"Bükücüler," dedi Ceni. "Diyarda yaşam hakkı talep ediyorlar."

Erim daha büyük bir gülümsemeyle alana döndüğünde kaşlarımı çattım ve ben de alana baktım. Daren yanımda kıpırdandı ama kimse ne birbirine döndü ne de tek kelime etti.

"Kıymetli Elemental diyarı ve onun kutsal yaşayanları," dedi genç kadın öne çıkarak. "Zamanın öncüleri," diye ekledi zarifçe ve neşeyle. Sesi arenanın sihri sayesinde herkese ulaşıyordu. "İnsanların koruyucu Tanrıçası'na şükür ve minnetle..." Ceni ve Ugün'ün önünde yerlere kadar eğilip selam verdi.

"Alfinler ve insanlar arasındaki düzen bozulduğunda dünyanın ikiye bölündüğü hikâyesini hepimiz nesiller boyunca hüzünle dinledik." Artık doğrudan herkese sesleniyordu. "Bölünmede alfinler bu kutsal diyara, insanlar kendi sınırlarına çekilirken bizi sahipsiz bırakmadı kutsal anamız." Yeniden Tanrıçalara baktı ve yeniden onları selamladı. "Bizler ilk bölünmede insan sınırlarında kalan melez çocuklarız. İnsanların ve alfinlerin kutlu birleşmesine neden olan atalarımıza saygı ve minnet için onlara saygısızlık eden insan ırkını hizaya sokmak adına orada bırakıldık." Tüm seyirciler gibi ben de dehşete kapılmış şekilde dinliyordum.

"Asırlar sonra diyar bize bir kez daha kapılarını açtı ve bize atalarımızın topraklarına dönmek için bir şans sundu. Hicap içinde ödediğimiz kefaretimizin bitmesini, yıldızla yıkanmış kanımızın ait olduğu diyarda, bize daha yakın olanlarla yaşama hakkını dilemek için buradayız."

Bu itiraf seyircilerin kendi aralarında konuşmalarına, haykırışlarına, itirazlarına ve coşkularına neden oldu. Burada durduğum her gün kalabalık bana tek bir şey öğretmişti. Herkesi aynı anda memnun edemezsin çünkü kimse aynı şeyi istemiyor.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu Ugün.

"Sınırın diğer tarafında, insanlar arasında yaşayan üç yüz seksen dört bin kişi var efendim."

Sertçe yutkunarak bekledim. Bu çok fazlaydı. Büyük Yıkım'dan sonra alfinler, özellikle Su Krallığı çok kayıp vermişti. Toprak Krallığı ve Hava Krallığı hâlâ onlardan kalabalık olsa da bu kadar kişi bu sınırlara geldiğinde açık bir tehdit olacaktı ve bu kabilelerle birleşirse krallıkların pek şansı kalmayacaktı.

"Diyara nasıl katkıda bulunacaksınız?" diye sordu Tanrıça. "Vaadiniz nedir?" Sorularının bir anlamı yoktu. Neden bunca zaman sessiz kaldıklarını artık biliyorduk. Ellerinde her şeyi değiştirebilecek gizli silahları vardı.

"Diyarda yaşanan vahameti biliyoruz ve acısını kalbimizde taşıyoruz efendim," dedi. "Bükücüler olarak atalarımız gibi özümüzde kutlu unsurları taşımıyor olsak da onları kullanmakta sorun yaşa-

Ninova

mıyoruz. Diyarın susuzluğunu dindirebilir, bulutları bir araya toplayarak yağmur çağırabiliriz."

İşte bu, her şeyi değiştirirdi.

Artık Arın'ın yüzündeki küçümseyici ifadenin nedenini biliyordum.

Herkes ayağa kalktı ve bu kutlu haberle birlikte onları kabul etmek için destek nidaları atmaya koyuldu. Her şeyi incelikle düşünmüşlerdi. Her şeyi herkese açık bir gösteriye dönüştürmüşlerdi. Sınırlara öylece yüz binlerce kişiyi alamazlardı, bunu açıklayamazlardı ama o kişiler diyarın bir asırdır mahrum olduğu bir şey vaat ettiğinde herkes böyle ayağa kalkardı. O kişiler Su Krallığı'nı tehdit ettiğinde herkes ayağa kalkardı.

"Göster," dedi Ceni.

Herkes kadar pür dikkat kesildim. Merak ve gerilim alanı ele geçirmişti. Demir kapılar tekrar açıldığında seyirciler ayakta daha iyi görebilmek için oraya doğru eğilmişlerdi.

"Hava Bükücüler öne çıkın," diye buyurdu meydandaki kadın. Sayabildiğim on kişilik bir grup sıralı halde dikkatlice öne çıktılar. "Su Bükücüler onlara katılın," dedi kadın ve dört kişilik grup onların yanında yerini aldı.

Hava Bükücü olan grup bacaklarını açarak konumlarını aldı, başlarını gökyüzüne çevirdiler, ellerini kaligrafi gösterisi yapar gibi farklı şekillerde kıvırdılar ve sonunda bulutlar hareket etmeye başladı. Daha fazla bulut bir araya toplanıyor ve onlar için yer açıyordu. Gösterilerinin bu kısmı bizden farklarını anlamam için yeterli olmuştu. Alfinler güçlerini özlerinde taşır. Alfinler ateşi, havayı, toprağı ve suyu yaratabilir ama Bükücüler yaratamıyor, onlar üzerinde güç kullanabiliyorlardı. Suyu var edemezlerdi ama yağmur yağdırabilirlerdi.

Bulutlar kabardığında ve gökyüzü kasvetle grileştiğinde su grubu el ele tutuşup bir çember oluşturdu. Heyecan elle tutulur hale gelmişti. Artık kimseden fısıltı bile çıkmıyordu. Dördü birlikte ellerini bıraktı, bulutlara doğru uzandı ve çiseleyen bir yağmur başlattılar.

Alkış kıyameti insan sınırlarında duyulabilir seviyeye çıktı. Herkes üzerine yağan damlaların altında ayaklandı, birbirlerine sarıldı, dans etti ve coşkularını göstermekten çekinmedi.

Arın ve ben öylece durduk ama Hava Lordu ayağa kalktı. Sina çitlere katı bir şekilde yaklaştı. Çitleri sıkı sıkı tuttu ve öylesine, dalgınca etrafına bakarmış gibi gökyüzüne baktı. Bir araya toplanan kabarmış bulutlar kanat çırpan kelebek gibi rüzgâra karıştı ve dağıldı. Bulutlar çekildiğinde yağmurdan geriye bir şey kalmadı.

"Tekrar deneyin!" diye buyurdu liderleri olduğunu düşündüğüm kadın.

Hava Bükücü grup tekrar konumlarını aldı ve bu defa daha konsantre bir şekilde hareketlerini yaptılar ama Sina hâlâ orada duruyordu ve bulutlar yerinden kıpırdamıyordu. Kendimi tutamadan gülümsedim.

Tanrıçalar lordları ve vârisleri alaşağı etmeye çalışıyordu. Bu gizli silahları kuşkusuz epey etki de yaratmıştı ama bir lord ayağa kalktığında, İshalar gerçekten öfkelendiğinde tüm silahlar onların yüzünde patlıyordu.

Tüm gökyüzü gri halini aldı. Rüzgâr yavaş yavaş yüzümüzü okşarken hepimizin sarsılmasına neden olan fırtınaya dönüştü. Bir kez daha arenada her şey oradan oraya savruluyordu. Kum fırtınası aşağıyı yerle bir ederken gruplar bir arada kalmaya özen gösterdi. Hava Lordu hiçbir şey yapmadan duruyordu ama içinde büyüyen öfke artık onun da sınırlarını zorluyordu. Bunca zaman duvarlarını korumuştu ama duvarlarını korumaya o kadar dalmıştı ki boyaların döküldüğünü anlamamıştı. Duvarı korurken asıl resmin zarar görmesine engel olamamıştı. Rüzgâr yavaşça duruldu ve bulutlar sadece Tanrıçaların üzerinde hizalandı.

"Diyara kabul edildiniz," diye ilan etti Ugün.

Her şeye rağmen istediklerini yapmışlardı ve her şeye rağmen seyirciler bundan memnundu.

"Gidip Sonay'a bakacağım." Sina önümüzden geçerken söylediği tek şey bu oldu. Arın onu başıyla onaylarken ayaklandı, önden geçmem için eliyle işaret etti. Daren'e bakmadan ayağa kalkıp yürümeye koyuldum, bir an önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Yeraltına indiğimizde Sina birkaç adım önümüzde olsa da duyma mesafesindeydi bu yüzden "Sonay nasıl?" diye sordum. Etrafta bizden başka kimse yoktu.

"Şelalelere yerleşti," diye açıkladı Arın. "Adalia'yı tembihledim. Kali yanında kalacak."

Hiç yoktan iyi haberlere hasret kaldığım için az da olsa memnun olmuştum. En azından onu sorgulayan ve yargılayan bakışlar olmayacaktı ve dinlenme şansı olacaktı.

"Dün bilmediğim bir şey mi oldu?" diye sordum. "Bükücülerden haberiniz var mıydı?"

"Kapılardan dün gece geçmişler, Kerberos'un kapılarından. Ayzer haber alınca bizimle de paylaştı."

Omzumun üzerinden geriye baktım ama ne Ayzer ne de Daren henüz görünmüştü, onların da konuşacakları olmalıydı. Düellolar başladığından beri Ayzer eskisi kadar katı değildi ama yine de bunu yapmasının nedenini Sonay'a olanlara bağladım. Dün Hayalet Köprü kızları ona meydan okusa da onunla savaşırken bıçakları kullanmamışlardı ve bu herkesin dikkatini çekmişti. Ayzer Tanrıçaları döndürdüğünden beri zan altındaydı ve sanırım bu defa erkenden benim bir ilgim yok demek istemişti.

"Sen ne yaptın?" diye daha sessizce sordu Arın. "Bir daha bunu yapma Nova!" Sertçe konuşması hemen dikkatimi dağıttı.

Doğrusu tam sırasıydı. Dün onun konuşmasına izin vermeden öylece bedenlemiştim ve muhtemelen gece boyunca endişelenmişti, üzerine Bükücüleri öğrenmişti ve üzerine Bükücüler artık su yağdıran bir grup olarak diyarda yaşama hakkı kazanmıştı. Ona artık ikiz alevi olmadığımızı ve kapıyı açamayacağımı söylemek için harika bir gündü. İşte bu anlar yüzünden hiçbir şeyi ertelememeyi öğrenmiştim ama şeytana uymuştum.

Ana binanın salonuna çıktığımızda, avluya varmadan Sina'nın bedenlemesi için beklemeye koyuldum, öyle ya da böyle bugün bu iş bitecekti yoksa ben gerilimden ölecektim. Arın da ona dönmüştü ama Sina durduğu yerde duruyordu... İçgüdüsel olarak kıpırtısından denediğini görüyordum ama yapamadı.

"Sorun ne?" diye sordu Arın.

"Gidemiyorum," dedi Sina kaşlarını çatarak. Boynunu sağa sola doğru oynattı ve bir kez daha denedi. Gerilimler enerjilerimizde kırılmalara neden olup nadiren de olsa böyle sorunlar yaşamamıza

neden olabiliyordu ama Hava Lordu ne yaparsa yapsın olmadı ve birden dişlerini kenetledi.

Arın'ın yüzü bu ona yapılan bir hamleymiş gibi buz kesti. Belki de öyleydi. Ne olduğunu anladığımda ben de kasıldım. Doğrudan öyleydi. Bu daha önce benim de başıma gelmişti, Arın'ın duvarların arasından çıktığını unutup bedenlemeye çalışmıştım ama yapamamıştım.

"Kurallar açık," dedi Ceni arkamızdan. Hiç şaşırmadan hepimiz o yöne döndük. "Lordlar ve Vârisler aynı anda duvarlardan ayrılamaz."

Sina'nın elleri yumruk haline geldi. Başka bir çarpışma ve artık fırtınanın dizginlerini tutabileceğimizi düşünmüyordum. Başka birisi olsa bu hamleyi anlardım ama bugün Hava Vârisi meydan okumasını Hava Krallığı'ndan biri kazanmıştı. İçimize kadar sızmış olabilirler miydi? Elbette. Onlar Tanrıçaydı ve krallıklar, özellikle de beladan uzak durmayı seven Hava Krallığı halkı onlara karşı gelmezdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Hava Lordu. Arın'ın bir adım önüne çıkıp Ceni ile arasına girmeye çalıştım ama göze batmayacak şekilde çaprazında durdum.

"Yanlış seçimler yanlış sonuçlara neden olur," dedi Ceni. Yanlış seçimler derken Arın'a bakıyordu ve o andan sonra ne olduğunu umursamadan doğrudan Arın'ın önüne geçtim. Boyum onlardan kısaydı ve bakışmalarına engel olamazdım ama Ceni ne yaparsa yapsın nerede durduğumu bilsin istiyordum.

"Doğru seçimi yaparsam ne olacak?" diye sordu Sina beni dehşete düşürerek.

"Kim bilir," diye gülümsedi Ceni. "Belki Vârisini geri alabilirsin."

"Onu tehdit etme," diye uyardım kendime hâkim olamayarak oysaki Arın'ın kendini kaybetmesinden korktuğum için öne çıkmıştım.

"Düşün Hava Lordu," dedi Ceni beni yok sayarak. "Her zaman ayakta kalmayı başardın çünkü doğru seçimleri yaptın. Ateş Krallığı tahta çıkacak, çoğunluk onları destekliyor. Doğru müttefikler sadece hayat kurtarmaz, nasıl bir hayat yaşamak istediğini de

Ninova

belirler. Ateş Krallığı'nı desteklersen yine ayakta kalır ve hasarlarını onarırsın."

"Siz aklınızı kaçırmışsınız," dedim bir adım daha öne çıkarak. "Bu yaptıklarınız olduğunuz şeye aykırı. Siz krallıkları ve diyarı korumakla yükümlüsünüz. Taraf olamazsınız."

"Tanrıçalar," dedi imalı bir şekilde doğrudan gözlerimin içine bakarak. "Pek çok şey olabilir ve pek çok şey yapabilir."

"Belki," dedi Arın arkamdan. "Ama yapamayacakları bir şey var." Ceni cüretine karşı duyduğu rahatsızlığı gizlemeden gözlerini ona çevirdi. "Su Krallığı'nı alt edemezler," dedi Arın. "Su Krallığı'nı tehdit edemezler. Su Krallığı'na boyun eğdiremezler."

"Bu bastığımız topraklar..." dedi Ceni kendini beğenmişliğini geri kazanarak. "Bir zamanlar yıkılmaz dediğin Su Krallığı'ydı şimdi ise üzerinde istediğimiz kadar kan döküyoruz."

Sözleri beynimdeki damarlardan birinin atmasına neden oldu.

"Sana baktığımda kazanmış birini görmüyorum Ceni." Arın artık ona doğrudan hitap ediyordu. "Kaybetmekten korkan birini görüyorum."

"Ne pahasına olursa olsun bu defa sana karşı kaybetmeyeceğimizden emin olabilirsin." Usul usul Sina'ya döndü. "Ne olacağını söyleyeyim," dedi. "Yarın başka birisi vârisin olacak. Sonra sen yine sizden birini oraya çıkaracaksın. Biz yine başka birisini çıkarmayacağız. Biz Hava Krallığı'nı uyaracağız. Halkın, senin Tanrıçaların karşısında durduğunu öğrendiklerinde hoşnut olmayacak. Önce vârisini kaybettin. Sonra halkının güvenini kaybedeceksin. Bunların altından kalkamazsın. Nihayetinde İshalığı kaybedeceksin. O zaman Su Lordu'ndan geriye bir şey kalırsa saklandıkları mağaralarda sana da bir in vermelerini rica edebilirsin. Tabii Su Halkı Büyük Yıkım'da onları yok eden felaketi tetikleyen Hava Lordu'nun oğlunu ne kadar sıcak karşılar bunu da hesaba katmalısın ama eminim dostluğunuz hepsinin üstesinden gelir."

Rüzgâr etrafımızda dev bir yılan gibi kıvrılmaya başladı. Arın beni geri çekti. Gri bulutu andıran huzme yanımdan geçerken saçlarımı savurdu. Hava akımı Ceni'ye çarptı. Tanrıça havayı geri püskürtürken memnuniyetsiz şekilde öne atıldı. Sina ona doğru yakla-

şırken elleri havadaydı ve bir ritüelin parçasıymış gibi görünüyordu. Ceni tıkandı. Yanakları nefesini tutuyormuş gibi şişti, dudaklarını birbirine bastırdı, olacak olan bir şeye engel olmaya çalışır gibi kendini sıkıyordu. Sina biraz daha yaklaştı. Ceni ağzını açmak zorunda kaldı. Sina elini kendine doğru çekip sımsıkı bir yumruk yaptı. Ceni'nin soluğu çekilirken hava buz kesti. Tanrıça bu öldürücü darbeden kaçınabilmek için mücadele etti ama onu kurtaran kendi gücü değil, köşeye sıkıştığını hisseden Ugün oldu.

İçeriye girdiğinde bir ışık huzmesi Sina'yı geriye itti. Arın öne çıktı, parmaklarını açarak elini aşağıdan yukarıya doğru kaldırdı. Ugün kasıldı. Gözlerimi kocaman açtım. Tanrıçaların kanıyla oynamamalıydı. Ceni iki elini açarak avucunda topladığı yakıcı bir ışık gücünü açığa çıkardı. Öylesi bir güçle çarpışmayı bilmiyordum bu yüzden doğrudan bana çarpmasını seçtim. Arın'ın önüne geçtim ve darbeyi ben aldım. Her şey o kadar hızlı oldu ki düşünmek için saniyelerim yoktu, neyin önüne atıldığımla ilgili en ufak fikrim yoktu. Sadece yaptım. Işık içimden geçip giderken beni yere düşürdü.

"Ceni!" diye ne yaptın dercesine öfkeyle bağırdı Ugün.

Ruhum, zihnim ve bedenim varlığımdan uzaklaştı. İç organlarımın koparıp alındığını hissettim. Bu kadar öldürücü bir darbe olduğunu düşünmemiştim. Varlık ve yokluk arasındaydım. İçimde gerçekten ışık olmasa öleceğimi anladım. O ışık Arın'a çarpsa onu öldüreceğini anladım. Gözlerim açıktı ama hiçbir şey göremiyordum. Bir şeylerin içimden kayıp gittiğini biliyordum sadece. Boşluk kalmıştı. Ben boşlukta kalmıştım. Atmosferden çıktığımı ve yine yukarıya doğru çekildiğimi hem de hızla sürüklendiğimi hissediyordum. Sonra sadece karanlık. Havada süzülürken duraksama. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne uzuvlarımı ne de duyularımı. Ne bir ses ne bir koku. Karanlık vardı. Sadece orada olduğumu biliyordum.

Milyonlarca yıl öteye belki de geriye gitmiştim. Zaman yoktu, mekân yoktu. Kaç ışık yılı uzaktaydım? Parlaklık vardı. Göz alıcı bir parlaklık. Güneşe gözlerini dikmek gibi değildi, bembeyazdı ve göz alıcıydı. İçinden geçip gidebilirim sandım. İçine doğru süzülmeye çalıştım. Işığa dokunduğumda beni geriye itti. Görüşüm yeni-

Ninova

den yerine geldiğinde Arın'ı gördüm. Hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum. Sadece onu görüyordum. Korkuyla kaplı buz mavisi gözlerini. Düşüncelerim yoktu. Hiçbir şey yoktu. İç organlarımın yerine oturmasını bekler gibi bekledim.

Anlar geçtiğini düşündüm ama sadece saniyeler geçmişti. Ceni ve Ugün endişeyle yukarıdan bakıyordu. Sina, Arın gibi diğer tarafımda duruyordu.

"Aptal kız!" dedi Ceni. O zaman beni öldürmek istemediklerine emin oldum. O zaman bana zarar vermek istemediklerine emin oldum.

Gökyüzü hepsinden üstündür. Ben gökyüzünün kızıydım. Onlardan da üstündüm. Onlara da diz çöktürebilirdim. Dokunduğum ışıktan kalan düşünceler algımı iyice dağıttı. Dağılan tek şey ben ve benim düşüncelerim değildi, zihnimde fısıldayan o şeyi Tanrıçalar da duymuş ve bu zamana kadar gördüğüm en korku dolu ifadeleriyle birbirlerine bakmışlardı.

"Artık biliyorsunuz," dedim. Sesim büyük bir darbe almışım gibi değil, pürüzsüz ve net çıkıyordu. "Beni geçmeden ona dokunamazsınız."

Ugün onaylamaz bir şekilde başını iki yana salladı, Ceni'ye tutundu ve yok oldular.

"Nova..." Arın elimi tuttu. Soğuk, buz kesmiş tutuşunu hissettim.

"Nefes almıyorsun," dedi Sina. "Üç dakikadır nefes almıyorsun."

Sözleri dikkatimi kazandırdı ve hatırlamış gibi nefes aldım.

"Nova..." diye tekrar etti Arın. Şok içindeydi ama yapabileceğim bir şey yoktu, geç kaldığım her an yeni bir felaket oluyordu ve artık onunla konuşmalıydık.

"Konuşmamız lazım." Elinden destek alarak doğruldum. Etrafıma bakındım ve görebildiğimi anladım. "Yukarıya çıkalım," dedim.

"Nova, iyi misin?" diye sordu. Nasıl göründüğümden emin değildim ama sorunun sebebi onun nasıl bir darbe aldığımı biliyor olmasından kaynaklıydı.

Tanrıçalarla savaşmaya devam ederken Tanrıça olduğumu nasıl gizleyecektim, nereye kadar gizleyecektim bilmiyordum ama şu an

daha önemli olan şey ne olduğum değil, artık ne olmadığımdı ve bunu artık söylemek zorundaydım.

"Konuşmamız lazım," diye tekrar ettim. Adım atmaya çalıştım ama hemiz uzuvlarımı kazanamamıştım. Düşmek üzereyken Arın yakaladı. Kolunu dizlerimin altından geçirip beni kucağına aldı. Başım bir kukla gibi göğsüne düştü. Kendime gelmeye çalışıyordum ama asıl şimdi çarpılmış gibi hissediyordum.

"Seni krallığa götürüyorum," dedi. "Şifacıların sana bakması gerekiyor."

"Gerekmiyor." Zorlukla konuştum. "Daren'i çağıralım," dedi Sina. "O çıkabilir. O götürsün." Hava Lordu biraz önce yaşanılanlara rağmen benden daha sakin görünüyordu. İtirazıma aldırmadan beni dinlemeden muhtemelen Ateş Lordu'nu bulmak için gitti.

"Hayır!" Dişlerimi sıktım, şu an Arın ile yan yana getirmek istemeyeceğim tek kişi Daren'di. "Gerek yok. Konuşmamız lazım. Odaya çıkar beni." Bir an daha gecikmek istemiyordum.

"Nova." Sabırsızca çırpındığımdan beni yere bırakmak zorunda kaldı ama kolumu bırakmadı, azarlamak üzere bana döndüğünü anladığımda ondan önce davrandım.

"Arın." Kulağına yaklaştım ve bir solukta konuştum. "İkiz alevi bağı koptu. O gece ateşi kaybettim ben." Gözümden bir damla yaş aktı. "Kapıyı açmak için tek şansım Ateş Vârisi olmak için meydan okumak."

Su Krallığı'nda anlatılan bir hikâye vardır. Derler ki fırtınanın şiddeti ne olursa olsun gemileri batıran okyanus değil, içine giren sudur. Krallığın ortasındaki cam armonikanın içinde dönüp duran dalgalara rağmen hiç batmayan gemi bunu temsil eder.

Su Krallığı bunu temsil eder.

Su Krallığı dış etkenler yüzünden batmaz, içeriden su aldığında yan yatar.

Ben Su Vârisiydim, bir kayıkta kürek çekip okyanusta yaşamaya çalışmıştım. Savaşabilirim sanmıştım ama dalgalarla her mücadelede küreklerden birini kaybetmiştim. Kürekler okyanusun içinde ben okyanusun üstünde sürükleniyordum. Bir kayık gemiye zarar

veremez sanırsın; gemi kayığı ezer geçer. Ama kayık çarpar, gemi delinir ve su almaya başlar.

Savaş dediğin geminin kayığı ezip geçmesine benzer ama kaybetmek kayığın darbesiyle su almaya başlayan bir gemi gibidir.

Gemi batar, okyanusa gömülür.

"Söz vermiştin." Belki kafamın içinde belki sahiden çatırdamayı duydum. "Benim sonumu senin getirmeyeceğine söz vermiştin."

Batan geminin enkazı kayığı vurup geçer mi sandım? Hayır. Kayık daha gemiye çarpmadan batacağını bilir... Sadece kürekler sahip değildir ve dümeni çevirmek için artık çok geçtir.

"Diyarı ona bıraktım," dedi sessizce. "Tahttan vazgeçtim. Tacı ona verdim. Yetmedi mi? Daren'e verdiklerim yetmedi mi?"

Yalvarır gibi başımı eğdim. "Bunun Daren'le bir ilgisi yok."

"Başından beri bunu mu istiyordun?" diye sordu, paramparça olmama neden olacak şekilde. "Onun yanında, başına bir taç takmak mı istedin?" Gerçekten buna inandığını görüyordum ama öyle olmadığına onu nasıl inandırırım, artık Arın'ı nasıl durdururum, bilmiyordum. Bana arkasını döndüğünde içimdeki korku dehşete dönüştü.

Su Lordu, Vârisine arkasını döndü ve merdivenleri çıkmaya koyuldu. Zayıf bir şekilde onu bırakmamak istercesine arkasından uzandım.

"Arın," dedim. Bu defa tırabzana uzandım ve zar zor bir adım atmayı başardım. İlk dönemeci aşmış, artık kaybettiğim bir gemi gibi görüş alanımdan çıkmıştı.

Beni taşıyan kayık sonunda o nehre ulaştı sandım ama sular çekilmişti çok geç kaldım.

Peşinden duvarlara tutunarak yürümeye koyuldum.

"Arın, dinle beni."

Koridora ulaştığında acının tüm halini yaşıyordum. Fiziksel olarak, zihinsel olarak ve kalbimin en derinlerinde.

"Arın, lütfen." Burkulan bileğime rağmen odasına girmeden yakalamak için daha hızlı hareket etmeye koyuldum.

Odasının kapısını açtı.

"Arın, yalvarırım. Dinle beni!"

"Asırlardır Su Lorduyum!" Elini havaya kaldırdı. "Varoluşum boyunca ilk kez boğuluyorum."

Kapıyı üzerime kapattı. Panik içinde kilitlemeden kulpu çevirdim ve kapıyı tekrar açtım. Soluk soluğaydım. Hem ağlıyor hem de aramız yerle bir olmadan önce elimden geleni yapmak için çırpınıyordum. Aralıktan zorlukla kendimi içeriye atıp kapının arkasına yaslandım.

"İstemiyorum," dedim. "Başka bir krallığın, başka kimsenin vârisi olmak istemiyorum. Bir yolunu aradım. Başka bir yolunu aradım. Günlerdir suyu karış karış aradım. Yaklaştım ama haklıydın. Haklıydık. Yanmaya başladım. Tekrar denedim. Dayanabilirim sandım ama dayanılacak gibi değil. Kızgınsın biliyorum ama dinle beni, bunu sürdürmek zorunda değiliz. Ateş Vârisi olurum, ateşi alırım, o kapıyı açarım ve sonra meydanda kaybederim. Ateş Vârisi olmak isteyen onlarca kişi var... Meydan okuyacaklar. Sadece kapıyı açmam gerekiyor ve sonra yemin ederim yenileceğim. İstediğim bu değil." Daha önce planladığım ve hiç planlamadığım her şey tek nefeste dudaklarımdan döküldü.

Odanın içinde bir o yana bir bu yana giderken yakıp yıkacak birilerini arıyordu ve orada sadece ben vardım.

"Ona âşık olduğunu söyledin." Bağırışı duvarların inlemesine neden oldu.

"Vârisi olmak istediğimi söylemedim. Vârisi olmak istemiyorum. İstesem bu zamana kadar durmazdım Arın. İstesem bu zamana kadar çoktan çekip gider ve Ateş Krallığı'na sığınıp, o tahta otururdum. Mümkün olduğunu biliyorsun. Ama istemiyorum. Su Krallığı'ndan da senden de ayrılmak istemiyorum. Lütfen, ben senin vârisinim. Su Vârisi'yim. Olmak istediğim başka hiçbir şey yok. Ne ateşi istiyorum ne gökyüzünü."

"Ne kadar yaklaştın? Ne gördün?" diye hiddetle sordu onca cümleyi yok sayarak.

"Karanlık." Yutkundum. "Ama başka bir plan yapmamız gerekebilir. Gidecek başka bir yere ihtiyacımız olabilir."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Orada iyi bir şey olduğunu sanmıyorum. Yaklaştıkça hissediyorum ama kötücül bir duygu. Yaşam mücadelesi. Her denememde hayatta kalabilmek için daha çok uğraşmam gerekti. Belki de kapıyı mühürlemelerinin bir nedeni var. Belki de o kapıyı hiç açmamalıyız."

"Vazgeçmemizi mi istiyorsun?" Sinirle kaşlarını kaldırarak güldü.

"Gördüğümü söylüyorum. Karar senin. Devam et dersen devam ederim. Bırak dersen bırakırım ve meydan okumama da gerek kalmaz."

"Bu zamana kadar kendi başına yaptıkların yüzünden bu noktadayız. Kararları bana bırakmak için her şeyi mahvetmeyi mi bekledin?" Su dolu şişeyi alıp duvara savurduğunda gözlerimi kapatıp bekledim.

"Başaramadım evet ama yanlış bir şey yapmadım. Pişman olduğum bir şey yapmadım. Denedim. Çok denedim. Bu kapının arkasında bize karşı bir dünya var. Ama hâlâ buradayım."

"Artık benim bildiğim gibi oynayacağız," dedi işaretparmağını bana doğru kaldırarak. "Artık beni durdurmayacaksın."

Gözleri o kadar koyulaştı ki zemin buz tutmaya başlamıştı. Enerjisi benimkinin üzerine biniyor ve tüm varlığımı zangır zangır titreterek zorluyordu. Sınırların diğer tarafına geçtiğimi biliyordum. Buradan dönüş olmayacağını biliyordum ama artık dönecek bir yer kalmadığını da biliyordum.

"Ya birlikte batarız ya birlikte çıkarız," diye kabul ettim. "Tek başına değil."

Arkasını dönüp pencereye yaklaştı ve o anda cam, binlerce kristalin çatladığı buza dönüştü.

"Önce diyarı geri alacağım."

"Nereden başlayacağımı söyle."

"Sadakatsiz arkadaşlarını ziyarete gidiyorsun," dedi tek nefeste. "Yaptığın iyiliklerin karşılığını alma vakti."

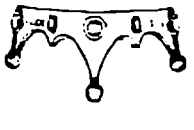

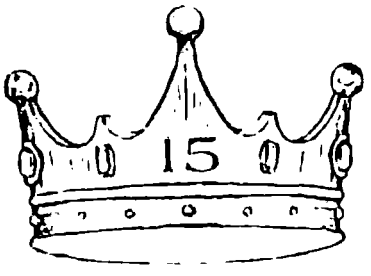

Meydan Okuyanlar ve Taşanlar

Tüm zamanların en heyecanlı meydan okumasının başlayacağından herkes habersizdi. Her zaman olduğu gibi maviler içindeki pantolon ve gömlek takımımla Arın'ın sol tarafına en başa oturdum. Saçlarımı sıkıca tepede toplamış ve örmüştüm. Gözlerim etrafımı dört yandan saran coşkulu kalabalığın üzerinde dolaştı. Bugünü diğer günlerden farklı kılan, bugün ilk kez Su Halkının düelloları izlemek için şelalelerden çıkmış olmasıydı. Neredeyse hepsinin. Kalabalık yığın halinde bizim sağ tarafımızda kalan tribünlerde oturuyorlardı. Maviler içinde özenliydiler ve aralarına kimsenin girmesine izin vermemişlerdi. Herkes arenayla meşgulken onların başı bize dönüktü ve gözleri üzerimizdeydi. Hareketimizi bekliyorlardı.

İlk meydan okuma için demir parmaklıklar gürültüyle açıldı ve ardından yine o kadınlardan biri çıktı.

"Hayalet Köprü'den Serina," dedi. "Hava Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Tanrıçalar Hava Lordu'nu uyarırken şaka yapmıyorlardı. Sina pes edene kadar onları zorlayacaklardı. Hava Krallığı alfinlerinden, düelloyu dün kazanmış olan Mona mutsuz ve gergin bir şekilde alana doğru yürüdü. Kaybetmek için hevesli olduğu anlaşılıyordu. Düellolar ayrı bir mevzuydu ama Tanrıçalar da artık onları huzursuz ediyordu. Bu baskıyla mücadele etmek bu diyarda sadece bir krallığa verilmiş bir lütuf ve zevkti. Diğer krallıklar, özellikle de halktan kişiler doğrudan Tanrıçaların olduğu yerde başlarını bile kaldıramazlardı.

Mona savaşmadı, savaşıyormuş gibi davranarak berbat bir gösteri sergiledi ve yenildi. Çitlerin altına inerken Faina'nın kısa süreli zaferini sürmesine izin verdim. Neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Kimsenin neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü artık benim ne durmaya ne de Arın'ı durdurmaya niyetim vardı.

Hava Lordu hemen yanımızda duruyor ve olup bitene tepki vermiyordu. Okdemir ve Ayzer bu yeni galibiyetten tedirginlik duyup kıpırdansa ve dönüp bu tarafa baksalar da kimse oralı olmadı.

Demir kapılar ikinci meydan okuma için tekrar açıldı. Gülümsemeden durmak için ellerimi dizimin üzerinde kenetledim.

"Sadakatsizler'den İhram," dedi sevgili dostum kararlı bir şekilde. "Orman ve Ağaç Lordu olmak için meydan okuyorum."

Orman Krallığı kimsenin ilgi alanında değildi, bu zamana dek kimse onlara meydan okumamıştı. Halkı kırılmış olsa da hâlâ lanetin etkisindeydi ve kimse ağaçların arasında yaşamak zorunda olan ve ağaçları hareket ettirebilen bu alfinlerle ilgilenmiyordu. Ama ben ilgileniyordum, hem de çok yakından ilgileniyordum. Bunun gayet bilincinde olan Erim önümden geçerken dik dik bana baktı ve ben de seve seve karşılık verdim.

Çitlere çıkarken Ateş Lordu'nun sessiz gözleri üzerimizdeydi, ilk anlayan elbette o oldu. Bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu ve bu meydan okumanın sürpriz ya da tesadüf olmadığının elbette farkındaydı ama bahse girerim diyarın en düzenbaz lordu bile henüz parçaları birleştirememişti.

Erim kılıçla dövüşmek istedi, İhram en küçük alanı seçerek seyircilerin gönlünü kazandı. Herkes iddialı oyuncuları severdi. Erim diyarın favori lordlarından biri değildi ve çoğu İhram'ı tanımıyordu, bu yüzden gösteri seyircilerin ilgisini çekmedi ama çatışma kimsenin sıkılacağı kadar uzun sürmedi. Erim bir lord olabilirdi ama yıllardır ormanın içinde çalışan ve mücadele veren İhram'dı. Onun kim olduğunu da neler yapabileceğini de biliyordum. Ve ormanı birine emanet edeceksem gözümü kırpmadan onu seçerdim.

"Ağaç Krallığı yeni bir lorda sahip," diye ilan etti Ceni. Tribünler sessizlikle bu değişime tepkisiz kaldılar ama Tanrıçalar memnun değildi ve biraz ötemizdeki Ayzer daha da tedirgin olmuştu. Faina

epey yakın arkadaşlık kurduğu Erim'in kaybedişinin ardından mutsuz görünüyordu.

İhram alandan ciddi bir ifadeyle yanımıza doğru çitlere geldi. Atın ve benim önümde durup sadece ikimize yönelik başıyla selam verdi. Resmi selamı verdi ve o bunu yaparken herkes gördü. İşte tepkilere ve kıpırtılara neden olan buydu. İlk şüphe tohumları bu anda düştü. Ateş Krallığı'nı taht için destekleyen ve düello müttefiklerinden biri olan Orman Krallığı artık kimin yanında olacaktı? İhram'la ilgili bir şey bilmiyorlardı, bildikleri tek şey onun Sadakatsiz olduğuydu ve bu da onlar için ikinci ipucu oldu çünkü diyarda herkes Sadakatsizlerin Su Vârisi'ni sevdiğini ve desteklediğini bilirdi. Orman Ruhu'nun eşini izleyeceklerdi.

Demir kapılar yeniden açıldı. İhram bir adım geri çıkarak benim hemen diğer tarafımda yerini aldı.

"Sadakatsizler'den Azul," dedi. "Ağaç Krallığı Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Bu defa hâkim olan sessizlik ilgisizlikten değildi, aksine herkes bir şey oluyor diye düşünüyordu ve herkes ne olduğunu anlamak için birbirine bakıyordu. Su Halkı onlara bir ipucu vermişti esasında, onlar ilk andan beri sadece bize bakıyordu ve gün bitmeden sadece tribündeki değil, arenadaki herkes dönüp bize bakıyor olacaktı.

Azul mızraklı dövüşü seçti. Orman Krallığı'nın vârisi yoktu, düellolarda kabul gördüklerinde Ağaç Halkından birisi meydan okumuş ve bir daha kimse onlar için arenaya çıkmamıştı. Erim'in vâris olarak seçtiği kadın güçlü kuvvetli ve sessiz biriydi ama hakkını vermek lazım, ağaç içinde hareketsiz geçen onca yılın ardından iyi dövüşüyordu. Yine de Azul'un hakkından gelemedi. Azul kampta her zaman ikinci lider konumundaydı ve bir zamanlar hem Azul'un hem de İhram'ın Erim'e ne kadar saygı duyduğunu ve onu ne kadar sevdiklerini anımsayınca buruklaştım. O ağaçların arasında hepimiz aynı var oluşun mücadelesini vermemişiz gibi şimdi birbirimizin ayağını kaydırıyorduk.

Azul kazandı ve çan sesleriyle birlikte Ceni vârisliğini ilan etti. Bugün üzerinde özenli bir gömlek pantolon takımı olan kadın yanımıza geldi ve sadece ikimizi selamlayıp geriye çekildi.

Ninova

Gülümsedim.

Ağaç Krallığı artık Su Krallığı'nın yanındaydı ve daha yeni başlıyorduk.

Arin'in istediği gibi dün Sadakatsiz arkadaşlarımı ziyaret etmiş ve onlara uzun soluklu bir konuşma yapmıştım. Ormanda yaşayan Sadakatsizler dağınık yaşardı ama sınırların ötesinden akın akın gelenlerden sonra bir araya toplanmak zorunda kalmıştı ve şimdi onlar tüm ordulardan daha kalabalıktı. Kabileler diyarda yer edinemediği ve krallıklar korunduğu için saldırılarını sürdürse de ormanda konaklıyorlardı ve kimse bundan memnun değildi. Bana olan borçlarından faydalanmak istemesem de artık bu herkesin savaşı haline gelmişti. Bükücülerin ortaya çıkışı ve gece yarısına kadar Kerberos'un tuttuğu kapılardan sürüler halinde diyara gelişleri herkesi alarma geçirmişti. Sadakatsizler ben daha teklif etmeden savaşıma ortak olmaya gönüllü oldular. Orman ruhunun yasını hepsi benimle birlikte tutuyordu bu yüzden bu diyarda takip edecekleri yegâne kişi ormanın her karışında hak iddia eden Orman Lordu değil, bendim. Ve Orman Halkının uyanışı ile Erim saf değiştirdiğinde İhram ile birbirlerine girmiş ve Erim ilk kişisel düşmanını kazanmıştı. Yaşanan her şey Sadakatsizlerin yaşam tarzına aykırı olsa da artık zamanın kimsenin seçim hakkı olmadığı bir ânındaydık ve bu herkesin kendi hakkı için verdiği mücadeleye dönüşmüştü.

Elemental'de bir devrim.

Demir kapılar bir kez daha açıldı ve herkes bir sonraki mücadele için beklemeye koyuldu.

"Su Krallığı'ndan Kali," dedi. "Metal Krallığı Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Kali ile ilk tanıştığımda Sadakatsizlerin arasına karışmaya çalışan bir su alfiniydi. Soylulardan bir generalin kızı. Vahşi ve güvensizdi. Öfke ve kalp kırıklıklarıyla doluydu. Kalabalığın içinde geride bırakılmış, yapayalnızdı. Bulduğu her köşede bir ağacın arkasına saklanır ve beni seyrederdi. Bazen benden nefret ettiğini düşünürdüm ama zaman onu bana dost beni ona bir amaç haline getirmişti.

Büyük Yıkım'ın sebeplerini Su Lordu'nun omzuna yükleyerek acılarından kaçınmaya çalışırken onları bir araya getirmiş ve Kali'yi

Su Krallığı'na dönmeye ikna etmiştim. İçten içe onun kalbinin hâlâ krallığı için attığını düşünürken, o tek bir şartla kalmayı kabul etmişti. Benim gardiyanım olarak. Su Vârisi'nin gardiyanı onun gölgesi olmak anlamına gelir. Onun sözünden çıkmaz, o söylemeden yemez, içmez, gözlerini kapatamazdı.

Su Vârisi'nin gardiyanından talep ettiği ilk resmi emri onun meydan okumasıydı ve bunun tek bir anlamı vardı ya o arenada ölecekti ya da kazanacaktı.

Kali kazandı ve Tanrıçalar başka çareleri olmadan onun vârisliğini ilan ettiler.

Artık Metal Krallığı'nın resmi olarak vârisi olan Kali arenada yürüyüp çitlerin altına kadar geldi. Karşımızda durmakla yetinmedi, Arın'ı her zaman yok saymaya meyilliydi ve Arın'ı güldürecek şekilde yine tavrını ortaya koydu. Sadece benim hizama geçti ve Metal Lordu'nu selamlamak yerine benim önümde diz çöktü.

Metal Krallığı artık Su Krallığı'nın yanındaydı.

Fısıltılar fısıltılar. Bizim için çekilen kılıçlar.

Uğraşır krallıklar ama kazanır ilahi kandan olanlar...

İhram ve Azul sıranın en sonuna geçmişlerdi. Arın, ben, Sina, Daren, Ayzer, Faina, İhram, Azul ve şimdi de yanlarında Kali vardı. Her şey kusursuzca bir gecede belki de Arın'ı zıvanadan çıkardığım o bir anda kurgulanmıştı. Sıranın en sonunda duruyorlardı çünkü Arın herkesi avucunun içine aldığını gösteriyordu. Artık resmi olarak Faina, Ayzer ve Daren bizim tarafımızdan kuşatılmıştı ve kaçacak yerleri yoktu. Tıpkı diyarın ve Tanrıçaların sıkıştığı gibi.

Dün Su Krallığı tek başınaydı ve Büyük Yıkım'dan geriye kalan halkımız herkes için azınlıktaydı. Bugün Ağaç Krallığı, Metal Krallığı ve Sadakatsizler bizimleydi.

Ve hâlâ bitmemişti.

Demir kapılar bir kez daha açıldı ve bu defa ardından çıkan kişi tüm seyircilerin mutlu bir sarhoşlukla ayağa fırlayıp haykırmasına neden oldu.

"Su Krallığı'ndan Adalia," diye gururla bağırarak meydana çıktı deniz kızı. Bu zamana kadar seyircilerin en çok ilgisini çeken ve hayranlığını kazanan kişi olmayı ilk anda başardı. "Hava Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Yüzünde öyle bir ifade vardı ki onun Arın'ın naguell olduğunu hemen anlardınız. Bilirdiniz. Arın ne kadar ifadesiz bir şekilde karşısındakini alt ediyorsa Adalia bunu tüm ifadesine yansıtarak ve haz duyarak yapıyordu. Vahşi ve ölümcül bir gülümsemesi vardı. Ve bu oyunda ona da eğlenceli bir rol verdiğimiz için çok memnundu. Arın, Hava Krallığı'nı riske atmak istememiş ve elbette en güvendiği kişiyi onlar için seçmişti. Tanrıçalar tehditleriyle dünyayı tersine çevirebilir ama Adalia'ya Arın'dan başkası söz geçiremezdi.

Deniz kızının üzerinde kuyruğundaki pulları andıran mavi yeşil bir takım vardı. Sadece iki parçadan oluşuyordu. Ayakları çıplaktı ve bembeyaz teni, upuzun beyaz saçları ile saklı koylarda karşınıza çıkabilecek değerli taşlara benziyordu. Resmen bu savaş alanında ışık saçıyordu ve herkes salyalarını akıtarak onu seyrediyordu.

Hayalet Köprü kızı alana indiğinde serbest dövüşü seçti. Çok yazık. Karşısında bir deniz kızı vardı ve onun etrafında dönüp durmak sadece onun işini kolaylaştırırdı.

Mücadele bana kedi kavgalarını anımsatıyordu. İkisi de kendinden emin görünüyordu ama Adalia sadece oyun oynuyordu. Boynu her zaman dikti ve göğsünü germeyi severdi. Başını yılan gibi yana yatırıp kızın dönüş hareketlerini etkisiz hale getirdi. Su gibi bulunduğu alanın şeklini aldı, eğiliyor bükülüyor ve her defasında bir dalga gibi hazırlıksız yakalamayı başarıyordu. Alkışlar onu daha da coşturuyor ve yemeğiyle oynayan bir hayvan gibi önce dokunuyor sonra geri bırakıyordu. Deniz kızları uzayan zehirli tırnaklara sahiptir, tek çiziği sizi günlerce baygın halde yatırır. İstese şimdiye dek bunu sonlandırırdı ama böyle bir fırsat bulmuşken sonuna kadar gösteriş yapacaktı.

Hayalet Köprü kızı etrafında döndü ve doğru açısını buldu ama Adalia saçlarını savurup ellerinin üzerinde takla atarak ondan kaçındı ve çizginin el verdiği ölçüde tribünlere yaklaşıp elleriyle onları daha da coşmaları için destekledi. Aptal erkekler onun için üstlerini çıkarıp arenaya fırlatmaya başladılar. Başımı iki yana sallayarak bacak bacak üstüne attım.

Adalia tırnaklarını bir pençe gibi çıkardı ve tereddüt etmeden kadının göğsüne saplayıp tek hamlede kalbini sökerek çıkardı. Kadın yere düştüğünde ben kaşlarımı çattım. Adalia elindeki kalbi

zafer kazanmış gibi havaya kaldırıp çılgına dönmüş ve kesinlikle ona âşık olmuş seyircileri iyice coşturdu.

Başımı çevirdiğimde Arın'ın gururla gülümsediğini gördüm. İlk kez ifadesi değişmişti, keyiften dört köşeydi.

"Ben oradayken de böyle gururla gülümsüyor musun?" diye göz devirdim.

"Hayır, geriliyorum."

"Neden?" Herkes aşağı inerken ben onun cevabını bekliyordum ama daha çok herkes insin diye zaman kazanıyordum.

"Adalia doğası gereği vahşi, bu anlar için doğdu, bu anlar için yaşıyor." Hâlâ arenada olan ve benim için zaman kazanan deniz kızını işaret etti.

"İyi," diye ayağa kalktım. "Ama asıl Su Vârisi olan benim."

Keyifli hali ânında söndü ve gözleri sadece gözbebekleri görünecek şekilde kısıldı. "Bunu tam şu an söylemen çok manidar."

Kendi iyiliğim için bu söylediğine karşılık vermeden çitlerin altına değil de arka tarafa doğru yürümeye koyuldum.

Gün boyunca yaptığım her şey bir karşı hamleydi ve açık bir mesaj kısmını geçmiştik artık bariz şekilde tehdit ediyorduk. Tanrıçalar bu zamana dek anlamadıysa bugün öylece teslim olmayacağımızı ve tehditlerine boyun eğmeyeceğimizi anlamış olmalılardı. İkiz alevi bağının koptuğunu Arın öğrenmişti ve tüm bunlar olup gerçekler açığa çıkarken bariz sona doğru gidiyordum. Bana verilen süreyi aşmıştım ama kum saati hâlâ cebelleşiyordu. Bugün değilse de yarın Tanrıçalar yine beni tehdit edecek ve muhtemelen artık esas gerçeği ilan edeceklerdi.

Düellolar en başında herkes için karanlık bir fırsat yaratmıştı ama hepimiz bu oyun alanında en güçlüler olarak büyük hamlelerle oynuyorduk. Diyar yakında kendini yok edecek ya da hepimiz mutlak sona ulaşacaktık. Kazandığımız zaferlerin de kaybettiklerimizin de anlamı yoktu. Taraflardan biri vazgeçmediği sürece hepimiz yenilecektik. İlk savaşı Tanrıçalara karşı veriyor olsak dahi onlar çekildiğinde yine taht mücadelesi başlayacaktı. Bütün bunları biliyordum, diyarı mahvettiğimizi ve kimseye yaşam alanı bırakmadığımızı biliyordum ama yine de plana uyuyordum.

Meydan okumak için bazı gereklilikler vardı. Birincisi kesinlikle önceden bildirmeliydiniz yani benim kesinlikle yapmadığım gibi. İkincisi hak etme taşlarından yürümeliydiniz. O yol sizin meydan okumanızı kabul etmediği sürece isteseniz de alana çıkamazdınız. Ama o yola geçmeden önce gerçekten çok ama çok büyük bir kalabalığı aşmanız gerekiyordu. Kalabalık olacağını düşünüyordum ama bu kadarını beklemiyordum. Karınca yuvası gibi meydan okumak için sırada bekleyenler neredeyse birbirlerinin üzerine binmişti ama beni gördüğü anda herkes geri çekildi. Korktukları için değil, en azından sadece bu yüzden değildi. Bu diyarda ve hatta öte diyarlarda bile herkes Su Krallığı Vârisi'nin başka ne olmak isteyebileceğini öğrenmek isterdi.

Su Vârisi'ydim ve daha iyi ne olabilirdim ki?

Gökyüzünün benim için her zaman daha fazlası için planı vardı ve belli ki diyar da benim daha fazlasını hak ettiğime inanıyordu. Yamuk beşgenler şeklinde tek bir sıra halinde dizilmiş taşların ilkine adımımı attım. Ayaklarım aniden üzerimde tonlarca ağırlık varmış gibi zemine yapıştı. Bir adım daha attığımda dişlerimi sıkmam gerekti, taşlar beni kendine çekiyor sanki oramdan buramdan tutup ölçüp biçiyordu. Bir adım daha attığımda ayaklarımın altı yanmaya başladı. Belki korkmalı belki gerilmeliydim ama çok güçlü hissettim, başımı kaldırdım ve şüpheyle bakan gözlerin arasında yürüdüm ve doğrudan demir parmaklıkların önüne çıktım.

Her zaman parmaklıkların diğer tarafında olur ve bu kapıdan çıkıp birilerinin bana meydan okumasını beklerdim, şimdi küçücük görünen o kalabalığa bakıyor ve her şeye meydan okumaya hazırlanıyordum.

Demir kapılar yakından çok daha gürültülüydü ve açıldığında enerji beni kendine doğru çekti. Güneş ışığı gözlerimi kamaştırarak üzerime bindi. Biraz sonra olacakların yanında hiçti.

Yavaşlayan nabzımın eşliğinde alana çıktım ve herkes bir anlığına dehşete kapıldı. Gözlerim uzaktan da olsa onları görebiliyordu. Arın her zamanki gibi çitlerin altında duvara yaslanmamış, olabildiğince öne çıkmış rahat görünen tavrıyla kapıya bakıyordu. Beni gördüğü anda Daren de onun yanına öne çıktı. Kurallara aykırıydı

ama ilan etmeden önce onları daha iyi görebileceğim ilk çizgiye kadar yanaştım. Tanrıçalar bile yerlerinden kalkmış hamlemi bekliyordu. Arın'a meydan okuyacağımı düşünüyor olabilirler miydi? Bazen o kadar aptal oluyorlardı. Başımı Arın'a çevirdim ve herkesin ona bakmasına neden oldum. Sadece birkaç saniye beklemem gerekmişti ve şimdi herkes, Ugün ve Ceni bile ona bakıyordu.

Arın herkesin izlediğini bilerek başım sallayıp beni onayladı.

Adrenalin tüm bedenimde kol geziyordu, daha önce hiç bu denli heyecanlanmamıştım. Kafamın içinde gümleyen davul sesleri vardı. Bu taraftan baktığımda kalabalık daha da devleşiyor ve ben aslında ne kadar büyük bir olayın parçası olduğumu idrak ediyordum. Binlerce kişi gözünü kırpmadan bana bakıp bekliyorlardı. Derin bir nefes aldım ve duruşumu dikleştirip kendimden emin bir şekilde ilan ettim.

"Su Krallığı'ndan Nova. Ateş Vârisi olmak için meydan okuyorum!"

Oyun yeniden kuruluyor ama bu defa kartları Su Krallığı dağıtıyor.

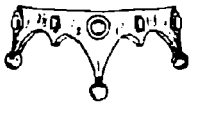

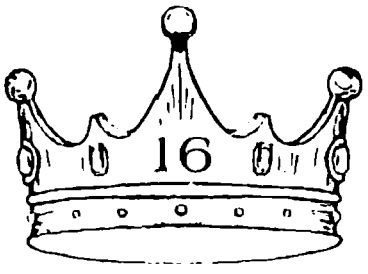

Akıl Oyunları ve Ateşten Vaatler

Başka şartlarda bu savaş sebebi ve Su Krallığı'nda isyan başlangıcı olurdu. Başka şartlarda bu kabul edilmez olurdu. Başka şartlarda yaptığımın adı ihanet olurdu. Ama bugün yapmak istediğimiz devrimin son adımını atıyordum. Kurallar aynı anda başka bir krallığın vârisi olamazsınız demiyordu çünkü Tanrıçalar kuralları kendi çıkarlarına göre tayin etmişti ve onların arzusu benim Arın'a meydan okuyup Su Krallığı'nın lordu ve vârisi olmamdı. Onları onların kurallarıyla onların oyununda köşeye sıkıştırmaktan aldığım zevki bir süre daha gizlemek zorundaydım. Her ne olursa olsun tüm kalabalığın ortasında dururken bir şeyleri temsil ediyordum bu yüzden sadece anıma odaklandım.

Savaroz Prensesi çizgilere yanaşırken ödün vermedi ve duruşunu korudu. Tıpkı benim gibi onun da surat düşüncelerini gizliyordu ama içten içe korktuğunu biliyordum. Bekçiler parkur alanında kendi yerlerine çekildiğinde çanlar çaldı ve karşı karşıya kaldık.

"İstediğini seç," dedim bir kez daha cömert davranarak.

Bugün üzerinde simsiyah bir takım vardı. Ateş Krallığı'nı temsil eden derilerden olsa da benim için özel çizilen tasarımların benzeri tek parça tulum giymişti. Dizlerine kadar yükselen düz tabanlı çizmeleri de kıvırcık saçları gibi koyuydu. Lastik tokayla onları ensesinde toplarken, "Alanı sen seç," dedi.

"Birinci alan." Düşünmeme gerek yoktu en dar alanı seçtim çünkü uzatmayı planlamıyordum, buna değmezdi.

Sanki onu kurtarabilirmiş gibi derin düşüncelere boğuldu. Ona

baktığımda çok güzel ve gerçekten güçlü bir kadın görüyordum. Sınırların ötesinde kendisine bir imparatorluk kurmuş ve hâkimiyetinde tutmayı başarmıştı. Kendisi gibi güçlü kadınların yetişmesine olanak sağlamıştı. Zamanın bir yerinde sersemce oradan oraya giderken vakit öldürmeye çalışan ve ağrılarını unutturacak, kalbindeki sızıyı bastıracak bir bela arayan Ateş Lordu ile karşı karşıya gelmişti. Biri akılları tarumar ediyordu diğeri akıl bulandırıyordu. Genç kadın dans edebilmek için en özenli gülümsemesini takınmıştı ve daha görür görmez adamın kim olduğunu tanımış olmalıydı. Aklını bulandırıp onu da himayesine almak istemişti ama adamın aklı kimsesiz sarayının tepesinde tek başına parlayan yıldızdaydı.

"Bu diyarda herkes gökyüzüne dua eder biliyor musun," diye mırıldandım. Sonra güldüm. "Şu işe bak ki o da ben oluyorum ve bugün dualarım karşılıksız." Herkes gibi ben de iyi hikâyeleri severdim, onunkini sevmediğimden değil ama benim yazgıma bulaşmıştı ve bununla kalmamıştı... Ondan ve hikâyesinden nefret etmiştim ama yine de onun aksine ben buna saygı duyabilmiştim.

"Serbest dövüş." Dudakları dümdüz çizgi halini aldı.

Alanın kenarındaki silahların olduğu masaya yanaştık. Ne alsam diye kılıçlara ve bıçaklara bakıyordum. Daha çok ona seçmesi için zaman tanıyordum çünkü zamana ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Hikâyelerine geri dönecek olursam zamanın o ânında yaşadıkları kısa gezinti sona ermişti çünkü aklı durulmayan Ateş Lordu her seferinde yıldıza geri dönmüştü. Bazen bazılarının bir araya gelmesi için dünyanın her zamankinden daha çok dönmesi gerekir. Dünya döndü, hatta galakside bir şeyler hareketlendi ve gezegenler yan yana dizildi. Kimilerine felaket getiren bu nadir doğa olayı Ateş Lordu'na felaketlerin en büyüğü olan yıldızını getirdi. Dönüşler ve gezegenler bazen sadece birilerini temsil etse de herkesin üzerinde etki eder.

Dikenli bıçakları olan bir kırbaç seçtiğinde yüzünde memnun bir hal vardı. Kırıcı oluyorsun dercesine dudağımı sarkıttım. Kendi silahımı aldığımda öylece elime bakıyordu.

Başlamamız gerektiğini bildiren çan çaldı, çizgilerin içinde yerlerimizi aldık.

"Küçük bir şişeyle mi savaşacaksın?" diye sordu.

Bazı hatıraların sandıklarda kalmasına izin vermeliydiniz ve bazı akılların bulandırılmayacak kadar duru olduğuna ikna olmalıydınız. Ama o olmadı. Döndüğü için değildi kızgınlığım, dönmesine ve görmesine rağmen benim ona gösterdiğim saygıyı bana hiç göstermediği içindi.

"Seninle savaşacağımı mı sandın," diye gülümsedim şişeyi parmaklarımın arasında çevirerek. "Korkma seni dövmeyeceğim, en azından bugün değil. Seni yenmek için bir şey yapmama gerek yok. Biraz aklın olsa, ben çıktığım an geri çekilirdin. Biraz aklın olsa, hiç öne çıkmazdın."

Daha ilk karşılaşmamızda kim olduğumu biliyordu, çok iyi biliyordu, *onun* için ne ifade ettiğimi biliyordu ama bilmezlikten gelmişti çünkü bu diyarın sınırlarına girdiğinde kazanmak istediği tek şey ona ait olmayan bir kalp değildi. Ona ait olmadığını da onun aklını bulandıramayacağını da biliyordu ve bildiği için bambaşka bir yolda bambaşka bir gezintiye çıktı. Yavaş yavaş, acele etmeden bana ait olan her şeye çöreklendi, benim sınırlarımı ihlal etti ve benim dostlarıma saldırdı. İşte saygımı orada kaybetti ve artık bunun ne onlarla ne de geçmişleriyle ilgisi vardı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Savaroz Prensesi Faina artık sınırların ötesinden gelen ve benim sınırlarımı tehdit etme cüreti gösteren başka bir kadındı.

"Hayır." İtiraz edercesine elimi salladım. "Hazır yüzüne bakmak zorundayken..." Sıkılgan tavırla duraksadım. "Gocunma ama vaktim kıymetli ve seninle konuşmak epey bir anlamsız. Prosedürler olmadığı sürece pek şansımız olmayacaktı," diye ilave ettim. "O yüzden lütfen bana müsaade et ki seninle konuşmak zorundayken sorabileyim." Gözlerimi üzerine çevirdim. "Ne olacağını sanıyordun?"

"Efendim?" Özgüveni hâlâ yerli yerindeydi, bunun için başkalarından saygı bekleyebilirdi ama ben sadece kuyruğunu dik tutmaya çalıştığını biliyordum.

"Buraya geldiğinde diyorum, en başında. Bu diyarın sınırlarına girdiğinde ne olacağını sanıyordun?" İşaretparmağımla havada daire çizdim.

"Çok şey oldum," dedi çenesini kaldırarak.

"Ne olduğunu düşünüyorsun?" diye güldüm bir yandan içinde durduğumuz çemberin hizasında daire çizerek yürümeye başladım. "Geçmişte bir hatıra olarak kalmalıydın."

"Daren'le benim geçmişimiz var, doğru," dedi. "Bu senin sahip olmadığın bir şey."

"Orada olmadığım doğru ama yine de onun içindeydim. Hep öyleydi. Hep öyle olacak."

"Benimleyken öyle değildi." Ağırlığını tek bacağına verip o ucuz numarasını benim üzerimde kullanmaya çalıştı. Daha önce onun himayesindeki kızlardan biri de denemişti, ondan daha kuvvetliydi ama yine de benim lanetlerle ve felaketlerle donanmış zihnimde sadece sinek ısırığı kadar etkisi oluyordu.

"Yaa..." dedim sahte bir şekilde etkilenmiş gibi yaparak. "Seni bırakmasını neye bağlıyorsun?"

"Krallığında olan sorunları çözmek için zamana ihtiyacı vardı." Elindeki kırbacı ivmesini kazanmak istercesine sıktı ve bir kez yere çarptı.

"Ne hayal ediyordun peki?" diye sordum bu defa. "Gerçekten onu mu istiyordun, yoksa binlercesi gibi sen de sadece taç meraklısı budalanın teki misin?"

"Bu seni ilgilendirmez." Kırbacı tekrar çarptı ve zihnimde biraz daha baskı hissettim.

"Öncelikle," dedim. "Çabalamayı bırak, acınası oluyor. Özünde su olan birinin aklım bulandıramazsın, biz durgunluğumuzla ve fırtınalarımızla biliniriz." Tatlı gülümsemem onun kışkırtıcı gülümsemesini yok etti. "Ama doğru beni ilgilendirmez," dedim söylediğime ek olarak. "Bir anlamı yok çünkü."

"Sıkılmaya başladım." Dik bir şekilde durup ayaklarını saldırı pozisyonunda açtı.

"O halde ne duruyorsun, saldırsana bana." Onun savunma pozisyonunun aksine rahat bir şekilde ellerimi arkamda kenetledim.

Kırbacı tuttuğu elini iyice sıktı.

"Yapamayacak mısın?" diye gözlerimi kıstım. "Sence benim üzerimde ufak bir sıyrığa sebep olursan, ne olur?" Dudak büktüm. "Olmaz ya hani olursa diyelim. Hayal kuruyoruz sonuçta... Diyelim ki kaşım çizildi. Minicik, bir damla kan aktı." Ona doğru yaklaştım, yaklaştım ve dibine kadar girdim. "Sadece Ateş Lordu değil prenses, tüm krallık ayağa kalkar. Şu sesleri duyuyor musun?" Tezahürat halinde olan Ateş Krallığı'nı ima ettim. "Sana nazik davranabilirler, seninle dans edebilirler ama ben ortada olduğum sürece bu diyarda bütün krallıklar benim, vârisleri olmamı ister."

Başını kımıldatmadan gözleri tribünlere kaydı ve görebildiği her kalabalığa uzun uzun baktı. Başını çevirip diğer tarafa baktı, Daren'in olduğu yerde gözleri daha uzun duraksadı ve ilk kırılmasını orada yaşadı ve biraz daha döndüğünde kaybettiği özgüvenini yeniden kazandı.

"Su Krallığı oldukça sessiz," dedi bana döndüğünde.

"Daha önce söylemiştim, hava atmayı sevmeyiz."

"Sen ne..."

"Tamam," diye böldüm lafını. "Herkes sıkıldı. Sana tek bir şans vereceğim. Kabalık etmek istemem ama bu zamana kadar sana karşı epey anlayışlı, nazik ve cömert oldum. Geri çekil ve rezil olmadan bitsin. En azından kıstırdığın kuyruğunun yanında gururun da olur."

Kırbacı havaya kaldırdı ve sertçe bana doğru savurdu, yanın adım kenara kaydım ve kırbaç çarptığı yerde hemen yanı başımdaki kumları havaya kaldırdı. Avucumun içindeki şişenin tıpasını başparmağımla ittim ve patlayan bir şampanyanın köpüğü gibi müzik dışarıya taştı.

"Bana dans etmeyi ve müziği ne kadar sevdiğini söylediler," diye mırıldandım. "Ben de müziği silah yaptım."

Başta kimse anlamadı, başta sadece hayal kırıklığı vardı ancak birkaç saniye içinde ise sadece çığlıklar vardı. Her yerden ve herkesten yükselen çığlıklar.

Cam armonikanın delirten ezgisi bütün arenayı etkisi altına aldı. İçinde su kanı taşımayan herkes bana meleklerin melodisi gibi

gelen bu müziğin karşısında çığlık atmaya başladı. Arin'a bir keresinde diğerlerine nasıl hissettirdiğini sormuştum, o da düşünmeye bile cesaret edemediği korkuları gibi demişti. Beyinleri kanıyor değil, beyinleri patlıyor gibi hissediyorlardı. Ugün ve Ceni ayağa kalkıp diğer herkesi korumak için çemberin üzerine koruyucu bir bariyer çekti. Ses sadece içeride bizimle kaldı.

Müziği içime çekmek ister gibi derin bir soluk aldım. Dans etmeyi ve müziği çok seven Hayalet Köprü Prensesi ellerini kulaklarına bastırarak yere çöktü ve ardı ardına çığlık atmaya başladı. Yüzünde başkasının kalbine dokunabilecek bir dehşet ifadesi vardı. Tek bir yere odaklanmış ve onu yutmak için gelen bir canavara gözlerini ayırarak bakıyor ve sadece olabildiğince tiz çığlıklar atıyordu.

Ona doğru iki adım attım ve ben yaklaştıkça müzik saldırmak için sadece onu hedef olarak seçti.

"Ben savaşabileceğin biri değilim," dedim. "Çünkü ben yenebileceğin biri değilim." Kan çanağına dönen gözleriyle bana baktı ama artık orada sadece dur diyen yalvarışları vardı.

"Masalına dön prenses," diye fısıldadım.

Kötü biri olsam onun delirerek ölmesine izin verirdim ama bunu yapmadım. Omzundan tuttum ve onu çemberin dışına ittim. Bariyerin diğer tarafına geçtiğinde onun için müzik duruldu. Titreyen ve sersemlemiş bir halde dizlerinin üzerine yığıldı. Toparlanması epey zaman alacaktı ama kimse bana uyarmadığımı söyleyemezdi.

"Ha bu arada," dedim omuzlarımın üzerinden başımı geriye çevirerek. "Diz çöktürürüm demiştim."

Çimlerin arasında tıpayı bulup şişeyi tekrar kapattım ve doğruldum. Bariyer üzerimden çekildi. Binlercesinin ayaktaki haykırışları zafer sandıkları bu gösteri içindi.

Ugün gözlerimin içine baka baka ilan etti.

"Ateş Krallığı'nın yeni bir vârisi var."

Sözler sihri tetikledi, sihir enerjimi. İçimde bir şeyler yer değiştirdi. Hayır, içimde bir şey yeni bir şeye yer açmak için çekildi. Ateş Krallığı'nın öfkeli ateşi hücrelerimi yakarak tırmandı. Soğuk ve sıcak çarpıştı.

Ninova

Alev alev yanan bir okyanustum artık ben ve varlığım onların enerjisini tetikledi. Ateş Halkı hep bir ağızdan vârislerine seslendi. Alevler yandıkça yandı kavruldukça kavruldu. Ne başkasının yenilgisi ne de bugün olup bitenlerin gölgesi kaldı. Bana baktılar ve her bir ağızdan zaferi haykırdılar. Bana baktılar ve hep birlikte yeni bir devri selamladılar.

Hem kanmış hem kandırmış hissediyordum. Kendi etrafımda dönüp çılgınlığı seyrettim. Bundan aldıkları hazzı hissetmeyi denedim. Ateşi hissediyordum, onu ve hepsini hissediyordum ama onlara ait hissetmiyordum. Döndüm, döndüm ve onlarla karşı karşıya gelene kadar durdum. Su Halkı oturdukları yerde hareketsizce duran tek gruptu. Gözleri üzerimdeydi ve daha dikkatli başka gözlerin de üzerimde olduğunu biliyordum. Alışkanlığım bunu reddetmeye çalışıyordu, yürümeye başladığımda tüm hücrelerim sen Su Vârisi'sin diye hatırlatıyordu ama daha çok daha derinlerde bir tarafım sadece Su Vârisi olmadığını biliyorsun ve artık eşitliyorsun diye fısıldıyordu.

Çitlere doğru yürüdüğümde hep olduğu gibi herkes aşağıya inmemişti. Tek bir kişi orada tek başına bekliyordu. Çok uzun zamandır bekliyordu. Aramızdaki mesafe azaldıkça kalabalığın sesi de kafamın içindeki vızıltılar da azaldı. Çok uzaktan beni gözleyen bakışlarına yaklaştıkça yine sadece onun ve benim kaldığımız bir karanlığa çekildim. Bedenimdeki, ruhumdaki, zihnimdeki hiçbir hücrenin inkâr edemeyeceği kadar tanıdıktı o.

"Lordum," diye zayıf bir şekilde gülümsedim.

Ateş Lordu'nun gözlerinde yıldızlar ve yıldırımlar dans ediyordu.

Hafifçe dizlerimi kırarak selam verdim. Bu, planlarımız arasında yoktu bu sadece içimden ve kalbimden gelmişti. Dudağının kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Tüm zaman boyunca ilk kez yüzünde gerçekten kazanmış gibi bir ifade vardı. Ve tüm zaman boyunca ilk kez onu her şeyin dışında bir İsha olarak görmeyi başardım. Ondan yayılan buram buram ateşi de gücü de hissediyordum. Katışık bir halde benliğime uyum sağlamaya çalışırken alevler şekilden şekle giriyor ve nasıl biri olduğumu anlamaya çalışıyordu ama o bana baktı ve alevler ona itaat ederek kabullendi.

"Baştan uyarayım," diye fısıldadım aramızdaki mesafe kapandığında. "Bunu çıkarıma olduğu için de yaptım."

"Ama?" diye sordu çabucak. Daren hep böyleydi, yangınların arasında sağ kalan küçücük boşluklarda nefes alırdı. Kıyametler kopardı, Daren gökyüzünde tek başına parlayan yıldıza bakardı.

"Ama sana bağlı olmayı da özledim." Kalbimden kopan bir gülümsemeyle dudaklarım kıvrıldı.

"Benim için yeterli," dedi içtenlikle. "Benim olan her şeyi seninle paylaşırım."

Daren hep böyleydi, dünyayı ateşe verir ama benim için nefes alacak bir boşluk ayırırdı.

"Kanatlarımdan birini istersen koparır sana veririm," diye ekledi herkes bizi izlerken.

"O zaman uçamazsın aptal." Yanaklarımın kızardığını hissediyordum ve mutlulukla sırıtmamak için kendimi zor tutuyordum.

"O zaman hep yanımda kalırsın."

Kral ve Kraliçe.

Kral ve Kraliçe.

Kral ve Kraliçe.

Herkes üç kez bir ağızdan bu kelimeleri söylüyordu.

Arın aşağıya indiğinde seremoniyi bozmadım ve duyduklarımı duymazdan geldim. Daren'e son kez gülümseyip hafifçe başımı eğdim ve Arın'ın yanına gidip tek dizimin üzerine çöktüm. Elini uzatıp beni kaldırdı ve yanına çektiğinde sahiplenici bir şekilde elini belime sardığında sesler kesildi.

Ateş Krallığı sahnede olabilirdi ama bu Su Krallığı'nın gösterisiydi ve şimdi Ateş Krallığı da Su Krallığı'nın yanındaydı.

Gökyüzü biliyor bu diyarda bu zamana dek görülmeyen bir enerji çatışması vardı. Ateş ve su gerilimi o kadar yükseldi ki bedenimde gergin bir baskı oluşmasına neden oldu. Şimdi iki krallık da doğrudan benim sahip olduğum güç kuyusundan çekiştiriyordu ve bu doğrudan beni etkiliyordu. Onları dizginleyebilmek için ruh halimi dizginlemeye çalıştım. İki çekici güce karşı koydum ve hepsinin geçmemesi için bir sınır çizdim.

Demir kapılar bir kez daha açıldı ve içeriden şimdiye kadar gördüğüm en iriyarı adam çıktı. Simsiyah uzun saçları ve deri kıyafet-

Ninova

leri kim olduğunu açık ediyordu. Ateş Krallığı'ndan. Arın dönüp Daren'e baktı. Sebebini anlamak için başımı çevirip Daren'e baktım ama o alana çıkan adama bakıyordu, görebildiğim tek şey çenesinin nasıl gerildiğiydi.

"Ne," diye sordum. "Ne oldu?"

"Evran'ın babası," dedi Arın soğuk bir şekilde.

"Ateş Krallığı'ndan Arem," dedi adam. "Ateş Lordu olmak için meydan okuyorum."

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedim sadece. Ateş Krallığı bilinmeyenleri azalmıyordu. Evran, Vera'nın ilk oğluydu. Daren'in abisi. Ariana'nın, varisi olmamak için kaçtığı ilk Ateş Lordu. Ariana'nın yok etmek için kendini feda ettiği Ateş Lordu.

Daren parkura doğru yürümeye başladığında Arın hareket etmem için elimi tuttu. Bizi çitlerin diğer tarafına çıkardığında koltuğa oturana kadar başımı çevirmedim. Adamın kim olduğunu bilmiyordum ama Ateş Krallığı'nın dikkatini dağıtmaya yetmişti hatta herkesin ilgisini çekmeyi başarmıştı. Gözler bir anlığına üzerimden çekildiği için memnundum ama şimdi de onları izlerken gerilmeye başlamıştım.

Alanı Daren seçti. İkinci çizgi. Orta alan.

"Kılıç," dedi adam tereddütsüz bir şekilde.

Birbirlerini selamlamadan başladılar. Adam saldırgandı ve kılıcı nasıl kullanacağını biliyordu. Üst üste kılıçların birbirine çarpma sesi herkesin nefesini kesti ve derin bir sessizliğe boğulmamıza neden oldu. İleri doğru bir hamle yapıp Daren'i itmek istedi ama kılıcını boşluğa savurdu ve adımları tökezledi. Gardını alarak tekrar doğruldu ve yeniden saldırıya geçti. Daren sakin ve ne yapacağını bilir görünüyordu. Korku namına bir şey göstermiyordu ama hazırlıklı olmadığını, şaşırdığını anlayabiliyordum. Daha önemlisi de hisleriydi. Ne hissettiğini düşünmek kalbimin sızlamasına neden oluyordu. Ailesindeki herkesin Daren'i öldürmeye çalışması gerçeğine gözlerimi kapatamıyordum. Her zaman aradan çıkarılması gereken biri olmuştu. Hiçbir zaman bir yere ait olmamıştı. Onun karşısına sadece ondan almak için çıkıyorlardı. Daha alt etmesi gereken kaç kişi vardı?

Ninova

Kılıcı adama o kadar sert çarptı ki başta diğerinin kılıcının kırıldığını sandım ama adam aşağı kadar inen kılıcını kolunu bükerek kurtarmayı başardı.

Nesiller boyunca, hattalardır en çok meydan okumaya çıkan Daren olmuştu. Sürekli hak ettiği yer uğruna birilerini alt etmesi ve kendini kanıtlaması gerekiyordu. Bu ona yardım ettiğimi sandığım anlarda neden kızdığını daha iyi anlamama sebep oldu. Daren evreni boyunca yetersiz hissetmişti ve benim de ondan fazlasını istediğimi sanmıştı. Oysaki umurumda olan ne ya da kim olduğu değildi, ben üzerimize çöken gökyüzünün istediğini yapmaya çalışmıştım. Ben ikimizi de hayatta, ikimizi de bir arada tutmaya çalışmıştım. Çalışmıştım ama başaramamıştım.

"Sana ait olmadığın bir yer için çok çaba harcadın."

Sözleri hepimiz duyduk çünkü adam duyulması için var gücüyle bağırıyordu. Daren onun kılıcının altında kalan kılıcını kurtarmak için öne doğru kendini itti. Adam bir adım geriye çıktığında sesi soluğaydı.

"Aksine," diye karşılık verdi. "Bana ait olan koltuğa oturmamak için çok çaba harcadım."

Kılıçları yeniden birbirine çarptı ve bu defa Daren adamın kolunda bir yara açtı. Seyirciler bir yükseliyor bir alçalıyordu. Adrenalin göğsümü şişirdi. Konuşmaya devam ederse onun dikkatini dağıtmasından korkuyordum. Daren hep uçlarda dolaşırdı. Bir anda her şeyden vazgeçebilirdi ve bir anda her şeye sahip olmak isteyebilirdi. Bütün bunları belirleyen şey duygu durumu oluyordu. Bize yaptıklarını yapmasına neden olan şey öfkeydi ve bir kez daha öfkesine tutunmasını umuyordum.

"Senin yüzünden oğlumu iki kez kaybettim!" Sözler Daren'in duraksamasına neden oldu ve o sırada adamın kılıcı onunkini elinden düşürdü. Metalin zeminin üzerinde yarattığı ağırlık herkesin hayretle irkilmesine neden oldu.

"Oğlunun yapamadığını sen mi yapacaksın?" diye sordu Daren. Kollarını hamlelere hazırlıklı bir şekilde iki yana açmış ve kılıç darbesini bekliyordu. Kendi kılıcı sadece bir metre uzağındaydı ama onu almak için eğilmek mantıklı olmazdı.

Ninova

"Bahse girerim herkes bu krallık için senden daha iyidir." Üzerine atıldı, Daren göğsüne girmek üzere olan kılıcı iki eliyle tutarak durdurabildi. Dişlerimi sıktım. Kahretsin. Adam zorladı, kılıca tüm gücüyle abandı. Ayağa kalkıp çitlere yaklaştım. Elleri kanıyordu ama hâlâ kılıcı tutuyordu, tek bir an her şeyi mahvedebilirdi.

"Maalesef," dedi Daren. "Senin tek bir şansın vardı." Ellerini iyice bastırdı, ayağını geriye doğru çekip adamın yüzüne gelecek şekilde yerdeki kumu savurdu. Tek bir âna ihtiyacı vardı ve kazandı, adam gözlerini koruyamamıştı. Refleksle eli yüzüne gidince kılıcı yere düştü. Daren yüzüne bir yumruk attı. Eğildi. Adam doğruldu, görüşünün iyi olmadığı açıktı ama kılıcına doğru uzandı. Daren yerde kendi kılıcına uzandı. Adam kendi kılıcını aldı, Daren döndü ve yerdeyken kılıcını üzerine doğru eğilen adamın göğsüne sapladı. Kılıcın sivri ucu adamın sırtından çıkıp güneşin altında parladı. Adam yere devrildi. Seyirciler ayağa kalktı. Daren sırtüstü kendini yere bıraktığında soluk soluğa kalmıştı.

"Arın!" diye seslendi Sina. Hava Lordu artık pek konuşmadığı için dikkatim dağıldı.

"Nova!" dedi Arın benden önce ayaklanarak. "Çabuk!"

Başımı çevirmeme kalmadan sesleri duydum. Arın kolumdan yakalamış beni aşağıya indirmeye çalışıyordu. Sina ve Kali tam arkamızdaydı. Oturakların hemen ardında bir kargaşa çıkmış ve herkes birbirine girmişti. Azul ve İhram onlardan sonra indi. Kılıçlar havada dans ederken birinin baltasının seyircilerden birinin omzuna saplandığını gördüm. Arbededen son anda kaçıp alanın kenarına, çitlerin altına indiğimizde metal kapı bekçiler tarafından üzerimize kapandı.

"Herkes dışarı, çabuk!" diye bağırdı Arın.

Okdemir, Kali'yi yanına çekti ve onlara çıkış yolunu gösterirken bir yandan Adalia'yı ileri doğru itiyordu. Gözlerim herkesin üzerinde dolaştı ve kafamdan saymaya başladım. Azul ve İhram buradaydı. Adalia onların önünde güvenli yerden binaya doğru gözden kaybolmuştu bile. Sina hâlâ yanımızdaydı. Daren alandaydı.

"Ayzer," dedim. Sağa sola doğru bakarken gözlerim onu arıyordu. "Arın, Ayzer yok."

"En arkadaydı!" diye bağırdı Sina. Bugün izlediği her şey onun için çok kötü bir sürpriz olmuştu. Kendi takımından müttefiki olan herkesi kaybetmişti ve elbette sıranın en sonuna geçmişti.

"Kapıyı açın!" diye bağırdım. Tribünle arena arasında uzayan çitler vardı ve aşağıya indiğinizde üzerinden atlayamayacağınız kadar yüksek bir kapı kilitleniyordu.

"Nova, oraya girmeyeceksin," diye bağırdı Arın beni uzaklaştırmaya çalışırken.

"Onu tek başına mı bırakacağız?" diye karşı çıktım. Gözlerim yukarıya kaydığında kavganın daha da şiddetlendiğini gördüm. Karmaşadan ne birinin sesini duymak ne de o yığının içinde birini ayırt etmek mümkündü.

"Bizim sorunumuz değil," dedi Sina bana uyarıcı şekilde bakarak. "Ben gidiyorum."

Onları duymazdan gelip kapıyı yumrukladım, o kadar uzun boylu değildi. Ayzer'i yaptığı birçok şey için desteklememiş olabilirdim ve o an gelirse savaş meydanında onunla savaşırdım ama bunu yapmayacaktım, göz göre göre onu bu kana susamış vahşilerin eline bırakmayacaktım.

"Ben giderim. Burada kal!" dedi Arın. Beni geriye doğru kolumdan tutarak resmen itti. Kapıyı açmak yerine yan taraftaki oturaktan çitlerin üzerine tırmandı ve atletik bir şekilde üzerinden atlayarak diğer tarafa geçti. Peşinden çitlerin üzerinden aşağı cesetler düşmeye başladı. Düşmüyor, atılıyordu. Bir saniyeliğine kopmuş bir uzuv görünce midemdeki her şeyi kusmamak için kendimi tuttum. Oraya buraya saçılan kılıçlardan birini yerden yakalayıp beklemeye koyuldum.

"Neden duruyorsun?"

Sesle irkilsem de Okdemir'i görünce rahatladım. Kılıcını çekip kapıya doğru benim gibi hazırda bekledi çünkü kapı var güçleriyle zorlanıyordu. Çitlerden atlamayı başaramadılar ama kapı açıldığı anda merdivenlerden aşağı ne ineceğini az çok tahmin ediyordum.

"Arın kargaşanın içine girdi." Nefesimi tutarak bunun artık sona ermesini bekledim.

"Ona bir şey olmaz," dedi. "Çıkalım buradan."

"Sen git." Bir yandan dikkatlice geriye döndüm ve Daren nerede diye bakmaya koyuldum. Bekçiler etrafındaydı ve muhtemelen onu diğer taraftan çıkmaya zorluyorlardı çünkü bu tarafa geçiş yasaklanmıştı ama kimsenin yardıma geldiği de yoktu.

"Seni bırakmam," dedi Okdemir baktığım yere bakarak.

"Bana böyle bir borcun yok." Ama doğruyu söylemek gerekirse gitmezse çok memnun olacaktım.

"Nezaket diyelim." Başını yana eğdi ve benden önce geldiklerini anladı.

Kapıyı kırdılar ve üzerimize doğru duraksız saldırmaya başladılar. Okdemir önden ilk darbeyi savuşturdu. Ona sırtımı verip üzerime doğru atılan bir adamı geriye ittim. Bana uyumlu olmayan kılıç ikinci hamlede elimden düştü. Eh, günah da gitti. Ellerimi iki yana doğru açtım, birazcık su ile oynamayı hepimiz özlemiştik. İki kişinin boğazına doladığım suyu kontrol etmek için sırtımı Okdemir'e yasladım. Işık bekçilerinin burada olması gerekiyordu ama söz konusu Lordlar ve Vârisler olduğunda kavgayı ayırmaya hevesleri yoktu ve bahse girerim Daren'i de ayırmasın diye göndermiyorlardı.

Okdemir'le aynı adımları atıp sırt sırta durmaya dikkat ediyorduk. O kılıcını kullanırken ona doğru atılan birini buzdan bıçakla yere serdim. Öldürücü darbeler değil sadece engelleyici hamleler yapabiliyordum. Burada birini öldürürsem benim başım belaya girerdi, bize saldırıyor olmaları Tanrıçaların umurunda olmayacaktı.

Okdemir beni bir o yana bir bu yana çekerek hamlelerimizi daha güçlü hale getiriyordu. Ben savaşmakla ilgili bir şey bilmiyordum ama ne yapmaya çalıştığını hızlı anlamıştım. Çok yaklaşanları o kılıçtan geçirirken ben mümkün mertebe bize yaklaşmasınlar diye daha fazla kişiye müdahale ediyordum. Etki alanım oldukça geniş olduğu için şimdilik iyi idare ediyorduk. Kılıcı sapla ve çek. Dalga yarat ve boğ.

"Daha fazlası geliyor." Okdemir'in sesiyle omzumun üzerinden baktım ve sonra bütün bedenimi onunla aynı yöne çevirdim. Sırt sırta mücadele buraya kadarmış. Çitlerin üzerinden tırmanarak inmeye koyulmuşlardı. Krallıklardan değillerdi, hepsi yine sınırların ötesinden gelenlerdi ve o kahrolası köprüden gelen kadınlar da

aralarındaydı. Okdemir'in yanına geçip daha büyük bir dalga yarattım, dalga kapıdan inmeye çalışan sekiz kişiyi yere serdi. Bir patırtı ile yerimden sıçrayarak arkamı döndüğümde bir adamla burun buruna geldim. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi. Adamın göğsüne saplanmış kılıcı bir saniye sonra gördüm. Arkasındaki Ateş Lordu'nu bir sonraki saniye.

"Geri basın!" diye bağırdı beni yanına çekerek. Okdemir adamın birini tekmeyle uzaklaştırdı ama ortalık birden duruldu. Yirmi belki daha fazla kişi bizi önüne almıştı ama şimdi saldırıp saldırmamakta kararsız görünüyorlardı.

"Deneme bile." Daren tekrar konuştuğunda iki kişi bize doğru birer adım atmıştı ama onlar da durdular.

"Arın o tarafta," dedim sessizce. Kalabalığa bakıyordum ama devasa bir yumak haline gelmişlerdi. Herkes birbirine saldırıyordu. Sadece havada dönüp duran kılıçları, baltaları ve kancaları görebiliyordum.

Yere eğilip Daren'in biraz önce devirdiği adamın yarasını suyla iyileştirmeye koyuldum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Daren.

"Ölmemesi için uğraşıyorum."

"Niye?"

"Yasak değil mi?"

"Kalk, şapşal." Kolumdan kavrayıp ayağa kaldırdı. "Alana girdikleri anda o yasak geçersiz kılındı."

"Bana verilen kurallar listesinde bu yoktu," diye suratımı astım.

"Yarım akıllı," dedi. "Yürü. Çıkıyoruz buradan."

"Arın orada!"

"Arın başının çaresine bakar."

"Ben de hep öyle diyorum ama sonra her şeyi batırıyorsunuz!" Onu durdurdum. "Arın'ı görmeden bir yere ayrılmıyorum."

"Onu dinle, Nova," dedi Okdemir. Hâlâ diğerleri hareket ederse diye kılıcını onlara doğru tutuyordu.

"Hadi," dedi Daren bu defa omuzlarımdan çekiştirerek.

"Yapamam Daren!" diye dişlerimi sıktım.

"Biraz sonra müdahale ederler. Bu kargaşaya izin vermezler."

"Etmeyecekler!" dedim. Etmezler çünkü Arın orada. Zaten ölmesini istedikleri Lordum orada. "Çekil önümden, oraya gitmek zorundayım."

"Bu olmayacak." Önüme geçip imkânı yok dercesine bana baktı.

"Zorundayım. Anlamıyorsun." Ellerimle göğsünden itmeye çalıştım ama kıpırdamadı.

"Arın bununla baş eder."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdım bu defa. "Bilmiyorsun. Çekil." Yanından geçip hızlı hareket ettim.

Madem kural yoktu ben de kapının önüne dizilenleri atlatmak için kanlarına saldırdım, hepsi aynı anda yere devrildi. Bu kozu kullanmak istemiyordum, saklamayı tercih ediyordum ama Arın'ı orada tek başına bırakmayacaktım.

Kalın basamakları çıkıp kargaşanın içine atıldım. Karşıma çıkan herkesi iterek nerede olduklarını anlamaya çalışıyordum. Oturakların üzerinden yukarıya doğru tırmandım. Başkasına sallanan bir kılıçtan eğilerek kurtuldum. Bir nefes, iki nefes, üç nefes. Bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Daha büyük bir nefes aldım, daha çok enerji harcadım. Yağmur artık buz taneleri ile üzerlerine düşüyordu. Çekilmekten başka şansları kalmadı.

Birisi bana doğru hırlayarak baltasını savurdu, son anda görmüş ve kaçınmak için geç kalmıştım ama bir kılıç darbesi onu savuşturdu. Kılıç adamın çenesinin altından girdi. Gözlerimi kapatıp başımı çevirdim.

"Bilmediğim şey nedir?" diye sordu Daren.

"Şuraya bakın," diye dikkatimizi dağıttı Okdemir. Onun da peşimden geldiğini görmemiştim. Daha üst taraftaki oturakların oradaydı ama aşağı bakıyordu.

Daren önümdekileri iterek yolu açtığında eğile büküle oturakların üzerinden yukarıya tırmandım. Okdemir'in yanına geldiğimde gerilim iyiden iyiye arttı. Bir gürültü duymuştuk ama bunun olduğunu düşünmemiştim. Yer ikiye ayrılmıştı. Oturakların üst kısmı tamamen çökmüştü. Aşağısı görünmüyordu ama aşağıda neler olup bittiğini tahmin etmek güç değildi.

"Oraya inmem gerekiyor," dedim.

Okdemir ben cümlemi bitirmeden yerde bulduğu kalkanları üst üste toplamaya başladı, kalkanlara dokundu ve metal aşağıya doğru erimeye başladı. Merdiven değildi ama aşağı kayabileceğimiz bir eğim yaratabilmişti.

"Dur!" dedi Daren kendimi bırakmadan önce. "Önden ben giderim." Doğrudan aşağı atladı. Peşinden kaydım. Benim peşimden Okdemir geldi. Üzeri kapatılmış eski bir daire gibiydi ama ağır havayı hemen hissettim. Buradaki bir şey enerji kapılarımı çok hızlı bir şekilde tıkamıştı. Kaşlarımı çatarak etrafa bakındım ama karanlığın içinde onları bulan Daren oldu. Tünel gibi epey uzayan yolun derisinde, kalabalığın ortasında kalmışlardı.

"Durun!" diye Okdemir araya girdi. "Burada güçlerimizi kullanamayız."

"Ne?" diye terslendim.

"Bariyeri hissetmiyor musunuz? Tuzak bu."

Daren'le birbirimize baktık. Elbette, bu kargaşa zaten bizim için hazırlanmıştı. Arın için hazırlanmıştı ve ben onu kendi isteğimle bu tuzağa çekmiştim. Bir şeylerin tıkandığını hissetmiştim ama bu kadarını beklemiyordum. Elimi açıp avucumda su çevirmeye çalıştım ama işlemedi. Kahretsin. Gözlerim etrafı taradı, bomboş bir odadaydık ama her yer savaş alanıydı ve her yerde silahlar vardı. Yerdeki kılıçlardan bir tanesini elime aldım. "O zaman diğer türlü oynayacağız," dedim.

"Çok kalabalık," dedi Okdemir.

"İster inan ister inanma, bu diyar bana bir şey olmasına izin vermiyor."

Daren bana baktı.

"Öldürmez ama süründürür." Omuz silkip kalabalığa yürüdüm. Parmaklarımı dilimin altına yerleştirdim ve herkesin duyabileceği şekilde ıslık çaldım. Dikkatlerini çekti, gülümsedim ve bana doğru gelirlerken bacaklarımı hizaladım.

Cümbüş çok hızlı başladı.

Okdemir bir sürü gizli cebe sahip olmalıydı, sayamadığım kadar çok bıçak ve dönerek hedefini deşen keskin metal cisimleri vardı. Çok kullanışlıydı, aynı anda birçok kişiyi etkisiz hale getiriyordu ve buradan çıkarsak kesinlikle onlardan sipariş edecektim.

Daren sol tarafımda, iki metre uzağımda birkaç kişiyi halledi-yordu. Daren'in genel sorunu şuydu, bitmiyorlardı. Kılıcını birinin içinden çektiği an başkasına saplaması gerekiyordu. Kaderi bu olmalıydı, sürekli kazanması gerekiyordu. Ben de fena değildim. Üç kişiyi indirmeyi başarmıştım. Arka taraflarında bir sorun olduğunu görünce kalabalık odağını bize doğru verdi ve nihayet onları gö-rebildim. Duvarın dibindelerdi. Ayzer duvara yaslanmış yerde otu-yordu. Kendinde miydi bu mesafeden emin olamadım. Arın savaşı-yordu. Tek başına savaşıyordu; bir orduyla. Buna nasıl cesaret ettik-lerini sorgulamama gerek yoktu, Tanrıçalar onların beynini yıkıyor-du ve resmen Arın'ı köşeye kıstırmışlardı.

Onlara doğru ilerlemeye koyuldum. Önüme karşı dikkatliydim ama darbe arkadan geldi ve elimdeki kılıcı düşürdü. Sırtımın ikiye ayrıldığını sandım. Bir kılıç darbesi olduğuna ve omurgamın ikiye ayrıldığına emindim. Korkunç bir acıyla sersemledim ama buna rağmen uzanıp çizmeme gizlediğim hançeri elime alabildim. Nasıl dönebildiğimi bilmiyordum. Yerde bir sıçrama sesi duyuldu. Sesi takip ettiğimde sırtıma inen şeyin bir kılıç değil kırbaç olduğunu anladım.

Hâlâ tek parçasın, inanılır gibi değil ama öylesin.

Kırbaç bir kez daha bana doğru savrulduğunda kolumla kendi-mi korumak zorunda kaldım, yüzümün incinmesini istemiyordum. Gömleğim yırtıldı ve başka bir acı içime oturdu. Tamam, adam ger-çekten sinirimi bozmuştu. Elimde tek bir hançer olduğunu biliyor-dum ama kaldırdım, nişan aldım ve göğsüne saplandı. Epeydir böyle rahatladığımı hatırlamıyordum. Daha çılgın bir şey yaptım ve gidip kırbacı adamın elinden aldım.

Arın görüş hizama girdiğinde heyecanlandım ve ona burada olduğumuzu söylemek için parmak uçlarıma uzandım. Daha dev biri ikimizin arasına girdi. Gözleri benim gözlerime sabitlendi. İyiye işaret değil. Dişlerimi sıktım ve kırbacı ona doğru salladım. Kullanımı kolay bir şeye benziyordu ama adam kılıcıyla kırbacı doğradı. Eh, bunu pek hesap edememiştim. Arın'a baktım, çok kalabalıktı ve elinde tek bir kılıçla buna ne kadar devam edebilir emin olamadım. Dönüp Daren'e baktım, birini yakasından yakala-

mış duvara yapıştırmıştı, diğer eliyle bir başkasını yere indirdi, döndü duvara yasladığının göğüs kafesine kılıcı geçirdi. Tekrar döndü, kılıcı iki eliyle kavrayıp karşısına dikilen beş kişiye karşı başını iki yana yatırdı.

Okdemir'e baktım. Bıçakları tükenmiş olmalıydı ve kılıcı ayaklarının dibindeki bir adamın omzundaydı. Elleriyle iki kişiyi indirmeye çalışıyordu.

Ve ışık bekçileri hâlâ ortada yoktu.

Adam saçımdan yakaladı.

Saçımdan yakaladı.

Bundan nefret ediyordum. Saçlarıma dokunmalarından nefret ediyordum.

"Yemin ederim sadece bir kez söyleyeceğim," dedim. "Elini çek."

Pis pis güldü ve saçımı çekiştirdi.

Su Vârisliğine mola verme zamanıydı.

O kadar çok sinirlenmiştim ki sadece bir saniye sonra buna pişman olacağını bilsem de öfkem dinmedi. Gözlerimi kapattım, kendimi serbest bıraktım ve sakladığım gücü içimden çıkardım. Enerji hissedilebilir bir soğukluk yarattı, ayaklarımın altı buz gibiydi. Parlaklığı ve güneş gibi yansıması taştı, taştı ve tek bir hamle ile devasa ışık huzmesi herkesi geriye savurdu.

Hoş geldin Gökyüzü Vârisi.

Gözlerimi açtım. Bu enerji her seferinde beni dumura uğratıyordu. Parmaklarımı saçlarımda dolaştırdım. Biraz önce saçımı çekiştiren ve şimdi yerde olan adamın elini çizmemin ucuyla çiğnedim. Gözleri yarı açıktı. "Seni uyarmıştım değil mi?" Topuğumu tekrar tekrar avucunun içine bastım ve dördüncüde bir çıtırtı duydum. Şûr gibiydi doğrusu.

"Bunu nasıl yaptın, burada?" diye sorgulayan Okdemir oldu.

"Kulübe hoş geldin." Ona elimi salladım. "Ben hep biraz gösterişçi olmuşumdur."

Daren yanımdan geçerken ters ters baktı. "Sana ışıktan uzak dur demiştim."

Eh dercesine başımı yana yatırdım. "Mecbur değilsin de demiştin."

Ninova

Durdu. Geriye dönüp karşıma dikildi ve çarpık bir şekilde gülümsedi. Kimse bize savaş meydanında ihanet edemeyeceğimizi söylememişti ama biraz önce kendisi bana kuralların geçersiz olduğunu söylemişti.

"Değildim," dedi. Sonra hâlâ elime bastığım adama baktı. "Seni o kadar kızdıracak ne yaptı?" diye kaşlarını çattı. Belli ki hınçsız olmuyordum.

Elimle saçlarımı okşadım. "Saçlarımı çekiştirdi."

Bana doğru yaklaştı, kulağıma kadar eğildi. "Ben yaparken başına çıkmıştı," dedi.

Ağzım yarı açık kaldı.

"İblis!"

"Burası güç kullanımına kapalı," dedi Okdemir tekrar. Daren Arın'a doğru yürüyüp, "O iyi mi?" diye sordu. Arın, Ayzer'e doğru eğilmişti. Ben de yürümeye başlayıp, "Gökyüzü Vârisiyim ben," dedim. Eminim duymuştur ama bu diyarın en büyük bilinmeziydim. Esasında yarı tanrıçaydım bu yüzden kalkanın altında güç kullanabilirdim. Esasında lanetliydim. İşte bunu kimse daha duymamıştı.

"Buraya nasıl düştünüz?" diye sordum. Ayzer, Arın'dan destek alarak ayağa kalktı. Bir eliyle kaburgasına baskı uyguluyordu ve orada epey kan vardı. Son günlerde hepimizin üzerinde çok kan vardı.

"Yanlış zamanda yanlış hareket yaptı," dedi Arın sadece. Eh, Toprak Vârisi yanlış zamanda yanlış hareket yaptığında bazı yıkımlar anlayışla karşılanabiliyordu. Ayzer onu bırakıp kendi ayakları üzerinde durmaya gayret ediyordu. Yardım etmek için uzanacaktım ama vazgeçtim, istemezdi.

"Sen de onun peşinden mi gittin?" diye sordu Daren gerçekten merak ederek.

"Ben gitmesem Nova gidecekti," dedi Arın sadece. Yanıma gelip saçımı kenara doğru çekti. Alnımda bir çizik vardı ve ilgilendiği tek şey oydu.

"Teşekkür ederim." Peşinden gittiği için minnetle tebessüm ettim.

"Yine de peşimize mi düştün?" diye memnuniyetsiz bir şekilde sordu.

"Tek başına boğulmayacaksın dedik."

Gülümsemedi ya da etkilenmedi sadece onaylamaz şekilde baktı, sırtını sündürdü ve yüzümü bıraktı. Omzumdan tutup gitmek için beni döndürdüğünde karşımızda onları gördük. Belirsiz ifadeleri ile ortalığı seyrediyorlardı. Burada epey ölü vardı, bir kısmı da bayıldı ama her şekilde epey zarar vardı ve eminim bir süredir bunu sadece seyrediyorlardı.

"Yardıma mı geldiniz?" diye sordum.

Sarı saçlarında tek bir toz zerresi dahi olmayan Ugün, "Ne tuhaf," dedi doğrudan bana bakarak. "Sadece bizim yapabileceğimiz bir müdahalede bulunmuş birisi."

Gerim gerim gerildim ve alaycı ifadem tuzla buz oldu.

"Geç kalmanız hiç tuhaf değil ama," diye zorlukla karşılık verdim.

"Bir şey mi ima ediyorsun?" Ceni bana doğru gülümsedi.

"Onlarla konuşma, Nova." Arın kolunu etrafıma sardı ve hareket etmemiz için başıyla işaret etti. Ceni gözlerini kısarak ona baktı. Ben de aynı şekilde karşılık verdim. Yanlarından geçerken Arın durdu. Başını onlara çevirmeden doğruca karşıya bakıyordu.

"Siz hamle yaparsınız, biz de karşı hamle yaparız. Oyun bu şekilde oynanır." Başını çevirdi. "Nova'yı tehdit etmeyi bırakmazsanız," dedi. "Bir kez daha doğrudan tehdit edildiğimi hissedersem sizin için gerçek bir tehdit oluştururum."

"Nasıl yapacaksın?" diye güldü Ugün.

Arın elini belimden çekti. Beni arkasına çekti. Ani bir hareketle eli Ugün'ün boynunu kavradı. Ceni hareket ettiğinde Daren "cık cık cık," dedi. "Sen saldırırsan ben de saldırırım," dedim parmağımı Ceni'ye doğru kaldırarak. Burada onlarla sihirle çatışabilecek tek kişi bendim.

Arın, Ugün'ü duvara yasladı.

"Aşılabilecek bütün sınırları aştınız," dedi sakince. "Tek bir hamle, tek bir hareket daha. Ve sonra benim aşabildiğim sınırları konuşuyor olursunuz." Tanrıçayı bıraktığında Ugün boynunu tuttu. Yüzünde yıkıcı

Ninova

bir itade vardı. Gözleri bana döndü. Ve bir anlığına her şeyi söyleyeceğini düşündüm. Korku kalbimde yakıcı bir hale geldi.

"İstediğiniz kadar mücadele edin," dedi beni şaşkına çeviren bir gülümsemeyle. "Bu düellodan sadece üç krallık sağ çıkacak. Ve onlardan biri sen olmayacaksın Arın."

"Diyar değil, dünya yerle bir olmadan benden kurtulamazsın." Arın hiç tereddüt etmedi.

Bu defa Ceni güldü ve gülmeden hemen önce bana baktı. "Bir arada kaldığınız sürece bu çok uzun sürmeyecek," dedi.

"Ne demek istiyorsun sen?" diye Daren araya girdi. Ceni cevap vermesi gereken kişi benmişim gibi gözlerini bana çevirdi ve bu hareketi bütün gözlerin bana dönmesine neden oldu.

"Ayzer'in yardım alması gerekiyor." Okdemir'in sesi dikkati dağıttığında ben hâlâ bütün nefretimle Ceni'ye bakıyordum.

"Gidelim," dedi Arın yeniden kolunu etrafıma dolayarak. Ugün'ün keskin gözleri Arın'ın etrafıma dolanan koluna kaydı. Orada saf bir kıskançlıktan başka bir şey göremedim ve bu bir anlığına kafamı daha çok karıştırdı.

Okdemir Ayzer'i isteği doğrultusunda odasına götürürken Daren peşimizden geldi. Arın beni kendi odasına götürdüğü için Daren de sorgusuz sualsiz içeri girdi.

"Siz ne çeviriyorsunuz?" diye sordu. Arın'la bakıştık. Bu odada herkes birbirinden çok şey saklıyordu. En çok ben muhtemelen. Ama Daren epeydir benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

"Bir şey söylemedim," dedim Arın'a hitaben.

"Sana ima ettikleri neydi?" diye sordu Daren. "Ne dönüyor burada?"

"Asıl bir arada kaldığınız sürece yerle bir olmanız uzun sürmeyecek derken ne demek istediler?" diye sordu Arın. İkisi de bana bakıyor ve tüm cevapların bende olduğunu düşünüyordu. Bir anlığına ikisine de şimdi her şeyi anlatmayı ve içinden çıkabiliyorsanız çıkın demeyi düşündüm.

"Lanetten bahsediyor olmalılar," dedi Daren. Panikle ona döndüm. Yüreğim ağzıma geldi. Aynı anda bütün duygular üzerime bindi.

"Ne laneti?" diye sordu Arın.

"Taht laneti," dedi Daren rahatsız bir şekilde. "Sıranın asıl sahibi tahta çıkmadığı sürece diyar felaketler yaşamaya devam edecek."

Bakmadıkları anda rahat bir nefes verdim.

Arın derin düşüncelere daldı. Lilith bana güz töreninde bundan bahsetmişti ve ben de Arın'a bahsetmiştim ama daha sonra hiç üzerine konuşmamıştık.

"Nova'nın beni öldürüp yerime geçmesini istiyorlar," dedi Arın ona. Daren kaşlarını çattı. Ben duvara yaslandım. "Üç iplik dengesini kurmak istiyorlar bu yüzden üç krallık kalana kadar pes etmeyecekler," diye devam etti. Ona bu kadar detay vermesini beklemiyordum ama bildiği her şeyi anlatmıştı.

"Bu yüzden mi diyardan çıkmak için bu kadar uğraşıyordunuz?" diye sordu Daren.

"Biz burada olduğumuz sürece burada kimse huzur bulamayacak," dedim.

"Siz de Atlantis'i kaçış planınız yaptınız." Parçaları yerine oturturken tanıdığım bir rahatlık hissine kapıldı, bir açıklaması varmış rahatlığına.

"Ya da seni tahttan indirecektik," dedi Arın kinayeyle. "Bunu tercih etmedik."

"Bana söylemeyi düşünmediniz mi?" diye çıkıştı Daren.

"Nova senin bir kez daha her şeyden vazgeçmeni istemedi."

"Bir yolunu bulurdum," dedi Daren. Yani bir kez daha vazgeçerdi.

"Biliyoruz," dedi Arın.

Daren ihtiyaçla derin bir nefes aldı. "Atlantis peki," diye sordu. "Neden gitmediniz?"

Ah, keşke o konuya hiç girmeseydi.

Arın ters ters baktı ama daha fazlasını söylemedi.

"Yine de onları tehdit etmen mantıklı değildi," dedim konudan uzaklaşmaya çalışarak. Ugün ve Ceni'nin zaten bir amacı vardı ve bu konuda epey teşvik içindeydiler ama onları kışkırtmak zorunda değildik.

"Buradan dönüşü olmadığını buraya geldiğimiz ilk günden beri biliyorum Nova," dedi. "Bu iyi bitmeyecek. Burada her şey hepimiz

için tuzaklarla dolu. Oyalıyorlar. Bütün meydan okumaları kazansak da buradan çıkmamıza izin vermeyecekler."

"Bıktırmaya çalışıyorlar," diye onu onayladı Daren.

"Benim de ihtiyacım olan tek şey zaman," dedim. "Kapıyı bulacağım ve bulduğum zaman buradan nasıl çıktığımızın önemi kalmayacak. Diyarla istediklerini yapabilirler." Ve bugün ateşi geri aldığıma göre kapıyı açmamak için hiçbir pürüz kalmamıştı. İşte bu yüzden onları kışkırtmamalıydık çünkü şu an ihtiyacımız olan tek şey zamandı.

"Gerçekten tacı bana vermeyeceğini biliyordum," diye Arın'ın omzuna vurdu Daren. "Su Krallığı geri çekilmez."

"Verdim işte," diye alayla güldü Arın.

"Tabii." Daren başını sallayarak iki elini havada kaldırdı ve terazi gibi birini aşağı indirirken diğerini kaldırdı. "Atlantis ve Elemental arasında seçim yapman çok zor olmuştur."

Yorgunluktan ensemi kavrayarak kıkırdadım.

"Anlamadığım bir şey var," diye düşünceli bir şekilde durdu. "Nova'nın seni öldürmesini istiyorlarsa Su Krallığı'nı gözden çıkarmak istemiyorlar ama aynı zamanda üç iplik temelini istiyorlarsa gözden çıkardıkları krallık hangisi?" Daren ellerini ceplerine iliştirdi. "Ve neden başımıza yeni krallıklar çıkartıp duruyorlar?" Haklıydı hem Metal Krallığı hem de Ağaç Krallığı resmi haklarını kazanmıştı, bunun yanı sıra Bükücülere de hak vermişlerdi.

"Ateşi ve Su'yu birleştirmek istiyorlar," dedi Arın düğümü çoktan çözmüş gibi. "İkiz alev bağı bunu yapabilirdi. Eşleşme ve iki, hatta Toprak Krallığı ile birlikte üç krallık; tek krallığa dönüşür. İkinci iplik, katışık olma hali bunu temsil eder." Arın kendisine bir kadeh şarap doldurup kafasına dikti. "Ama yeni eklemeleri düşünürsek," diğer krallıklardan bahsederken dudaklarını büktü. "Sadece bizi yok etmek için akıllarını kaçırdıklarını söyleyebiliriz."

"Bağ koptu ama sen yine de bile bile bugün vârisim olması için ona engel olmadın mı?" Daren söylenen onca şey arasında buna takılmıştı ve haksız da sayılmazdı. Arın eğer Tanrıçaların ateş ve sudan bir katışık hal yaratmaya çalıştığını biliyorsa neden buna yardım ederek benim aynı zamanda Ateş Vârisi olmama izin ver-

miştî? Çünkü uygarlığın kapısını açmanın tek yoluydu ama o söylemediği için ben de bundan bahsetmedim.

"O senin vârisin değil," dedi Arın. "Aklından ne geçiyorsa kurtul ondan yoksa ben kurtulurum."

Daren gözlerini devirdi ve konudan sapmasını aklının karmaşık oluşuna ve çok fazla sorusunun olmasına verdim.

"Sen de bütün krallıklara kendi adamlarını yerleştirerek Su Krallığı'nı bütün diyarla birleştirmeye karar verdin..." Oyunu çözen ses tonu hayranlıkla karışık suçlayıcıydı.

Arın güldü. "Tahtın sallanıyor."

Daren yine gözlerini devirdi.

"O kadar kolay olmayacağını biliyorsun."

"Sen de durmayacağımı biliyorsun."

"Seninle konuşmamız gerekiyor," dedi Daren onu eliyle püskürtüp bana dönerek.

"Olur," dedim. Benden bağımsız kendi aralarında konuştukları ve en azından bazı şeyleri paylaştıkları için bile memnun olmuştum.

"Daha sonra seni görmeye gelir," dedi Arın ona çıkmasını işaret ederek. Ateş Lordu'na ayrılan şeffaflığın sonuna gelmiştik ama Daren bunu olgunca karşıladı ve sadece Arın'a itici bir şekilde gülümseyip dışarıya çıktı.

Kapı kapandıktan sonra Arın kendine yeni bir kadeh doldurup bana döndü.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Çok kişiyi kızdırmışız gibi hissediyorum. Tanrıçalar karşı hamlede bulunacak ve bu defa bizim kadar büyük oynayacaklar." Bu beni düşündürüyordu. Aynı anda hem buraya odaklanıp hem kapıyı aramaya odaklanamazdım ve dikkatimin bu kadar dağılması da iyi değildi ve fiziksel olarak felaket yorulmuştum.

"Ondan bahsetmiyorum, Nova." Hafifçe kaşlarını kaldırdığında ne demek istediğini anlamak için biraz düşünmem gerekti. O kadar çok şey oluyordu ki asıl mesele aklımdan çıkmıştı ama bugünün asıl olayı benim artık ateşi hem ellerimde hem içimde taşıyor olmamdı. Benim artık Ateş Vârisi de olmamdı...

"Ha," dedim. "Şey, aslında farklı hissetmiyorum."

"Ben de." Rahatlayarak sandalyesine oturdu. "Bir yanımın kopacağını sanıyordum, öyle hissetmiyorum." Her şeye rağmen sesi de ifadesi de rahatsızlığını saklamıyordu.

Yanına gidip onun hizasına gelmek için eğildim ve elini tuttum. "En iyi siz bilmiyor musunuz Lordum," diye gülümsedim. "Yağmur okyanusa karıştığında okyanustur artık, onu ayıramazsın."

Nihayet içtenlikle gülümsedi.

İçimde taşıdığım her şeye rağmen ben Su Vârisi olmak için doğmuştum ve ne olursa olsun her zaman önce Su Krallığı'na sadık kalırmışım gibi hissediyordum. Tüm diyar ve gökyüzü el ele vermiş beni her şey yapmak için tüm sınırlarımı zorlasa bile...

"Nova," dedi ben ayağa kalktığımda. "Tek bir şansın var, Daren'i yanımızda olması için ikna et. Tarafsız duramaz artık."

Bunu tahmin ediyordum bu yüzden şaşırmadım hatta bunu söyleyen kişi olduğu için rahatladım.

"Tam olarak onu neye ikna etmem gerekiyor?" diye sordum. "Taht için mi?"

"Tam olarak meydan okuman gerekiyor." Kadehi dudaklarına yasladı. "Ya geri çekilir ya da üzerinden geçeriz."

Ağır ağır başımı salladım ve kapıdan çıktım.

Artık aptal değildim, çocuk gibi de hissetmiyordum ve herkese savaş açtığında bunun olacağını biliyordum. Daren açıkça bana, eğer gidersem benimle gelmek isteyeceğini söylemişti ve henüz ona gerçeği söylemesem de bu taht için hevesli olmadığı anlamına geliyordu. Derin bir nefes aldım, Arın tarafında işleri büyük oranda çözmüş ve olabileceği kadar her şeyi düzeltmiştim. Şimdi Daren tarafında her şeyi çözmeli ve sonra Ayzer'i iyi olduğundan emin olmak için ziyaret etmeliydim. Oradan ayrıldığımızda kaburgasından yaralandığını ama iyi durumda olduğunu söylemişti ve fiziksel olarak iyi görünse de Ayzer tamamen yalnız kalmıştı.

Merdivenlerden yukarıya doğru çıkarken elimi kulaklarıma bastırmak istememe neden olan bir çan sesi duyuldu. Ardı ardına üç kez çınladı.

İkinci bir duyuruya kadar dilellolara ara verilmiştir. Meydan okumalar sonraki çan sesiyle birlikte tekrar başlayacak. Serbestsiniz.

Kaşlarımı çattım ve yeniden Arın ile konuşmak için döndüm ama koridorla aramda bir engel vardı. İçgüdüsel olarak bir basamak geriye çıktım.

"Bizimle gel," dedi Ceni burnundan soluyarak.

"Sanmıyorum..." Bir adım daha çıktım.

"Soru sormuyordu." Ugün arkamda belirdi, aldığım nefesi veremeden kolumdan yakaladı ve ışık huzmeleri eşliğinde bedenledi.

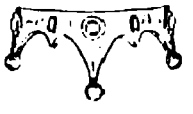

Ninova

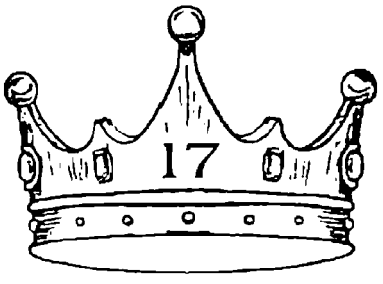

Kırık Enerjiler ve Lordlar

Camdan bir fanusun içinde yatıyordum. Fanus ağzına kadar sıvıyla kaplıydı. Su değildi, sadece su değildi. Yağ gibi kaygan bir hissi vardı. Nefes alıp vermem gerekmiyordu ama duyularımı yine hissedemiyordum. Kokusu yoktu. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştım ama yapamadım. Sakin olmak için kendimi telkin ettim. Düşüncelerim geldiğine göre diğerleri de gelecekti. Ama ne olmuştu? En son hatırladığım âna konsantre oldum. Meydan okumalar. İsyan. Yıkıntı. Arın ile konuşma. Tanrıçalar. Ve buradaydım.

Gözlerimi açtığımı sandım ama gözlerimin zaten açık olduğunu sadece bilincimi kazandığımı anladım. Kirpiklerim ne olduğunu bilmediğim sıvıyla ağırlaşmıştı. Hareket edebildiğimde fanusun üst kısmını itmeye çalıştım ama açılmıyordu. İçinde yan döndüm, ayaklarımı fanusun arka camına, ellerimi ön camına bastırarak tüm gücümle bir yerden açılmasını bekledim. Açılmadı. Camın ardında bir şeyler görebilmek için etrafıma bakındım. Bomboş büyük bir odadaydım. Pencere ve görebildiğim kadarıyla kapı yoktu. Gözlerim alıştığında parıltıyı gördüm. Tavanda yansımalar vardı ve ışık gölgeleri hareket ediyordu. Kavisli, rengârenk, çok parlak su dalgalarına yansıyan güneş ışınları gibi.

Tekrar baktığımda yansımanın, içinde yattığım sudan kaynaklandığını fark ettim. Su Güneş ve Ay banyo ediyormuş gibi parlıyordu. İçimden saçılıyor ve dağılıyordu.

Işığımı alıyorlardı.

Suyu ellerimle kendime çekmeye çalıştım ama kilitlendim. Bana itaat etmiyordu. Gözlerimi kapatıp tekrar tekrar denedim. İşe yaramadı. Bacaklarımı daha sert cama vurdum ama işlemedi.

Arın, diye seslendim içimden. Arın!

Kaşlarımı çattım. Ateşi kullanmaya çalıştım. Odaklanmaya ve hücrelerimdeki sıcaklığı hissetmeye çalıştım. Isı vardı ama her şey bulanıktı ve denedikçe midem bulanıyor, başım dönüyordu. Havayı kullanıp fanusun kapağını itmeye çalıştım ama etkisizdi.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Daren konuşmak için beni bekliyordu, kaybolduğumu fark etmiş olmalılardı. Düellolara ara verildiği ilan edilmişti. Arın da Daren de benimle konuşmak isteyecekti. Anlamamalarına imkân yoktu. Yoktu da nerede arayacaklarını biliyorlar mıydı... Ya bir boşluktaysam ya hiçlikteysem ya çok uzaklardaysam...

Korku ciğerlerime kadar ulaştı. Ellerimi tekrar fanusun üst kısmına yasladım. Hem suyu hem ateşi çağırdım. Hem sıcak hem soğuk. Odaklanabilmek için zihnimdeki korkuyu uzaklaştırdım ve güç alabileceğim mutlu bir an kovalamaya başladım. Güneş ışıklarını düşündüm, güneşin altın yaldızlı parıltıları... Omuzlarıma çarpan güneşin sıcaklığı... Gözlerimi alan güneşin ışığı... Bir okyanusun kıyısındayım. Dalgalar usul usul ayaklarıma çarpıyor. Tuz ve yosun kokusu taze. Rengârenk kelebekler var rüzgârın sırtında... Ben oradayım, ben iyiyim...

Cam çatırdamaya başladı. Daha fazlası için dişlerimi sıktım. Çatlaklar kalınlaştı. Daha fazlası için avuçlarımı kesiklere aldanmadan iyice bastırdım ve ittim. Cam binlerce parçaya bölünerek patladı ama tek bir cam kırığı bile fanusun içine düşmedi. Hepsi bir bariyer varmış gibi dışarıya saçıldı.

"Kes şunu!"

Ceni belirdiğinde fanusun içinden çıkmak için oturur pozisyona gelmiştim.

"Ne yapıyorsunuz bana!"

Elini kaldırdı, avucundan bir ışık huzmesi çıktı bana çarptı ve geriye yatırdı.

"Sana yeterince zaman tanıdık. Artık seninle zaman kaybetmeyeceğiz."

"Beni boğarak öldürmeyi mi planlıyorsunuz?" Yeniden suyun yüzeyine çıkıp parmaklarımla yüzümü silerken zar zor konuştum. O kadar hantallaşmıştım ki inecik hissediyordum. Etlerim lime lime olmuş geriye sadece deriden ve kemikten ibaret kalmıştım.

"Tanrıçalar öldürülmez!" diye kükredi. "Işığını alıyoruz."

Nasıl anladığımı bilmiyordum, içgüdüseldi ve doğru hissetmiştim. Işığımı çalıyorlardı. Sudaki ışıltıya baktım ve çıkmak için ayağa kalkmayı denedim ama tekrar beni durdurdu. Güçlerimi kullanmaya çalıştım fakat tahmin edilir şekilde bir işe yaramadı.

Ugün içeriye girdi.

"Geldiler," dedi. "Nasıl yapalım?" Telaşı kimlerin geldiğini açık etmişti.

"Ne alıyorsunuz?" diye bağırdım. "Karşınızda kim var sanıyorsunuz? Ne hadle?" dedim kontrolsüz bir şekilde. "Ne cüretle?"

"Bizi buna sen mecbur bıraktın," dedi Ceni. "Sen ya da ışığın. Daha fazla kırılmayacağız biz!" Sesinde ve tavırlarında gördüğüm tereddüt yaptığı şeyden gurur duymadığını hatta korktuğunu ele verdi.

"Ceni," diye uyardı Ugün onu.

Ceni kaybettiği kontrolünü geri kazanmaya çalışırken ileri geri birkaç adım attı. Tanrıçadan çok panik halinde birine benziyordu. Sanki bizden birine... Ne yapacağını bilmeyen birine. Gitgide zincirleri kırılan birine...

"Güçsüz düşüyorsunuz," diye fısıldadım. "Tanrıçalar birbirine bağlıdır ve siz iki kişiyi kaybettiniz." Yaşadığım farkındalık neredeyse oraya çökmeme neden olacaktı. Elbette! Gela ve Edik olmadığı için bölünmüşlerdi ve günden güne güçleri tükeniyor olmalıydı. Bütün bu çaresiz çırpınışlarının, çoktan ölüme teslim olmalarının nedeni buydu. Onlar zaten kaybediyordu.

"Senin ışığını aldığımızda bütün pislikleri temizleyip göğe çıkacağız," dedi başını sallayarak. "Daha fazla imtiyaz yok, Nova."

"Lanetten kurtulacak mıyım?" diye sordum şuursuz bir şekilde.

"Işığım aldığımızda geriye bir şey kalmayacak."

"Ölecek miyim?" Daha neler dercesine güldüm. "Tanrıçalar öldürülmez."

"Kendileri istemediği sürece," diye düzeltti. "Ve sen kendi seçimlerin yüzünden ışığım kaybedeceksin."

"Dışarı çık," dedi Ugün. "Hemen." Ceni ona baktı ama Ugün tekrar elini kaldırdı.

"Onu öylece veremezsin. Bir güne daha ihtiyacımız var."

"Onu görmeden buradan çıkmayacaklar!" dedi Ugün. Artık ikisi de panik halindeydi. Benim gibi olabilecekleri tahmin ediyorlardı. Elbette Arın ve Daren beni ilk onların yanında arayacaktı ve bulana kadar durmayacaklardı. Gerekirse diyarı ayağa kaldıracak ve gerekiyorsa dünyayı yerinden oynatacaklardı. "Ağzını açmayacaksın," dedi uyarırcasına.

"Ağzımı açmazsam burayı başınıza yıkarlar."

"Sihirle şunu," dedi Ceni.

Elimi kaldırarak güldüm, bunu daha önce yapmışlardı ve bir işe yaramamıştı. "Nasıl baktığımı değiştiremezsiniz," diye uyardım.

Ceni yenilgiyle kaşlarını çattı ama Ugün o kadar kolay vazgeçmeyecekti ve sözlerim ona yeni ve belli ki hoşuma gitmeyecek bir fikir verdi.

"O zaman biz de ne söyleyeceğini değiştiririz." Ellerini bana doğrulttu ve ışıklar benim ışığımın üzerine çöktü. O kadar zayıflamıştım ki karşılarında dalından kopmuş bir yapraktan farksızdım ve istedikleri yöne uçmaya hazırdım.

"Sadece gülümse ve sadece güzel şeyler söyle tatlı Nova." Tılsımlı kelimeleri zihnime dokundu ve saçlarımı okşar gibi aklımı bulandırdı. O kadar ince ince işledi ki içimden sadece gülümsemek ve şarkı söylemek geliyordu. Bilincim açıktı, farkındaydım ama itiraz edecek ya da karşı koyacak gücüm yoktu.

Sırtüstü dönerek havaya süzüldüm. Omurgamdan bir ürperti geçti. Tişörtümün içine rüzgâr esmiş gibi huylanmama neden oldu. Ayaklarımın üzerinde durduğumda sendeledim. Üzerimdekileri değiştirdi. Gömlek ve her zamanki pantolonla çizmelerim yerini aldı. Islaklıktan kurtuldu. Saçlarımı düzeltti. Yanıma yaklaştı. Geriye kaçınmak istediğimde elini bir şey çekermiş gibi kıvırıp yumruk yaptı, mideme bir darbe almış gibi olduğum yerde kaldım. Tekrar fısıldamaya başladı, çok uzun kelimelerin ardından yüzüme doğru

ötledi ve ışık yeniden parladı. Dudaklarım yukarıya doğru kıvrıldı. Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama yapamadım. Olduğum yerde tepinmek istiyordum ama kendi bedenim bana karşı çıkıyordu.

"Neden buradasın?" diye sordu Ceni.

"Beni davet ettiler ve nezaketen kabul ettim."

"Buradan çıkmak istiyor musun?"

"Hayır, keyifle sohbet ediyoruz."

"Nasılsın?"

"Oldukça iyiyim, çok güzel vakit geçiriyorum."

Ah, kahretsin! Elimle ağzıma bir tane çarpmak istiyordum ama yapamıyordum. Saldırmak için elimi kaldırıyordum ama saçımı düzeltiyordum. Kontrolü tamamen yitirmiştim ama robot gibi de değildim daha çok kötü bir taklit gibiydim ve fire vermiyordum.

"İş görür," diye onayladı. "Terasa çıkar onu, ben de oraya gelmelerini sağlayacağım."

Ceni onayladı, sertçe kolumu yakaladı. Kolumu çekmeye çalıştım ama gülümsedim ve onun koluna girdim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Güçlerime ne olmuştu? Hepsini almış olamazlardı ya.

Ceni bedenlediğinde midem daha kötü bulandı ama yüzüm bulutların üzerinde uçuyormuşum gibi gülümsüyordu. Açık havaya çıkınca kolumu bıraktı. Camlarla kaplı terasta kuş tüyünden minderleri olan oturaklar vardı. Perdelerle kaplı cam kapının önünde ışık bekçilerini görmeyi bekledim ama kimse yoktu.

"Otur," dedi Ceni. Kapıya doğru koşmaya çalışsam zavallı bedenim nasıl tepki verirdi acaba?

"Aklından bile geçirme. Kıymetli lordlarını bu çatıdan aşağı atarım."

"Eminim bu çok hoşlarına gider. Her zaman en iyisini düşünüyorsun."

Gökyüzü aşkına!

Ceni keyifle güldü ve işaret ettiği koltuğa benim ardımdan oturdu. Elini hareket ettirdi, sehpanın üzerinde üç bardak ve bir demlik belirdi. Demlikten fincanlara açık pembe renkte bir sıvı doldurdu. Fincanını eline aldı.

Zorla tutuluyormuş gibi görünmeye çalıştım ama elimde değildi. Kolumu koltuğun kenarına yaslamış ve bacak bacak üstüne atmıştım.

Daren ve Arın içeriye girdiğinde Ceni şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. Ben dönüp sizi hiç beklemiyordum çocuklar bu ne güzel sürpriz der gibi aptal bir şekilde gülümsedim.

"Nova," dedi Arın dikkatle. Ugün arkalarından girdiğinde çok sakin bir ifadesi vardı. Hiçbir şeyi belli etmiyorlardı.

"Lordum," diye karşılık verdim.

"Ne yapıyorsun burada?" Gözleri yanlış olan şeyi arayarak önce benim üzerimde sonra etrafta dolandı ama kayda değer bir iz yoktu.

"Sohbet ediyoruz. Katılmak ister misiniz, manzara çok güzel."

"Bir problem mi var?" diye sordu Ceni.

Daren yanımıza yaklaştı, gözleri önce kızgın ve uyarıcı şekilde Ceni'ye sonra bana döndü. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordu.

"Görüşmek istediler ben de seve seve kabul ettim."

"Su Vârisi'ne zarar vereceğimizi düşünmüyorsunuz herhalde," diye arkalarından güldü Ugün. Arın kısılmış gözleriyle ona baktı. "Ne de olsa o bizim kıymetlimiz," diye ekledi. Normal şartlarda doğruyu söylüyorlardı. Arın'a karşı beni kullandıkları ve Arın'ın yerine beni getirmek istedikleri için kıymetliydim. Doğrudan bana hiç zarar vermeye çalışmamış hatta tehlikeli anlarda endişelenmişlerdi. Daha önce yaptıkları, hikâyelerini doğruluyordu.

"Hadi," dedi Daren başıyla işaret edip. "İşlerimiz var."

Ceni, "Sorun değil sonra da görüşebiliriz," diyerek sahte anlayışlı ifadesiyle bana döndü.

"Keyifli sohbetimizin ortasındayız."

Daren sabrını sınıyormuşum gibi dudaklarını birbirine bastırıp, "Bizimle geliyorsun," dedi.

Güldüm.

"Daren, kabalık etmene gerek yok. Ben çok iyiyim."

"Nova," dedi Arın. "Sonay seni görmek istiyor, biraz acil."

"Umarım bir an önce daha iyi olur, daha sonra muhakkak yanına uğrayacağım." Sözlerin hiçbiri bana ait değildi ama hiçbiri de bir

Sadece güzel sözler söyleyebilirdim.

"Ugün," dedim tatlı tatlı. "O kadar güzel görünüyorsun ki iki yanağından da öpmek istiyorum. Hemen şimdi."

Daren durdu.

"Ne kadar naziksin," dedi Ugün. "Sen de bugün çok hoş görünüyorsun."

Daren durunca Arın da durdu. Gözleri hemen Ugün'e kaydı.

Kimseyi iki yanağından öpmem. Bir efsaneye göre, benim efsaneme göre birini iki yanağından öpersen onu bir daha görmezsin. Daren bunu biliyordu ve kutsal olan her şeye şükürler olsun ki, hatırlıyordu. Daha da kutsal şeylere şükürler olsun ki anlamıştı.

Yavaş yavaş döndü. Gözleri benim gözlerimi buldu. Eh madem tek yapabildiğim gülmek ben de gülebildiğim kadar güldüm. Önce dudaklarım korku filmindeki korkunç bir bebek gibi gergin bir şekilde iki yana doğru ayrıldı. Sonra kıkırdadım ve sonra da kahkaha atmaya başladım. Ceni ne yaptığımı anladı ve onların anladığını da anladı.

"Ne yaptın ona?" diye öne çıktı Daren.

"İşimiz bittiğinde onu geri alacaksınız," dedi Ugün. "Şimdi gidin."

Arın kaşlarını çatıp Daren'e baktı ve gösteri başladı.

Ceni ayağa kalktı, Ugün bir adım öne çıktı. Arın ve Daren terasın ortasında sırt sırta verdi.

"Ne istiyorsunuz ondan?" diye sordu Daren.

"Daha ne istiyorsunuz?" diye ekledi Arın.

"Tek bir şey istedik," dedi Ugün. "Ve alana kadar o bizim."

Arın sadece gülümsedi, alın da görelim dercesine gülümsedi.

Hava karardı ve siyah dumanlar etrafımızı sardı. En azından ayak bağı olmamak için dizlerimi kendime çekip ayaklarımı koltuğun üzerine topladım ve en uç kısma kadar kayıp yumak halini aldım. Tanrıçalar aynı anda ışık huzmesini kullandılar. Arın ikisinin de etrafına buzdan bir bariyer çekti. Daren'in hareket etmesine gerek kalmadı, bir ateş çemberi ikisinin etrafında büyüdü ve Tanrıçaların üzerine doğru dört nala giden bir at gibi saldırdı. Tanrıçalar göğe doğru süzülerek ateşten kurtulurken bana çarpaca-

gından endişe edip kollarımı yüzüme kapattım ama ateş bana yaklaşmadan söndü. Arın'ın iki yanından girdap şeklinde kıvrılan sular yükseldi, Tanrıçaları ayaklarından yakalayıp aşağı çekti. Ayaklarının üzerine bastıklarında sudan kurtuldular. Ayrı ayrı saldırmaya başladılar. Ceni terasın sol köşesine, Ugün sağ köşesine geçti. Daren ve Arın ritmik bir şekilde dönüp yine sırt sırta kaldılar.

Ceni toprağı ikiye yararak onları ayırmaya çalıştı, Arın boşluğun yerini buzla doldurdu. Daren, Ceni'nin ikiye ayırdığı yol hizasını ateşle doldurup kadına kadar o alevleri savurdu. Ceni kolayca ateşi söndürdü. Ugün tekrar ışık huzmesini kullandı. Arın devasa bir dalga ile ışığa karşılık verdi. Dalga Ugün'e çarptı ve şiddetli bir yağmur başladı. Kararan göğe yağmur bulutları doluştu.

Daren gökyüzünden yıldırımlar indirdi. Ceni iki yanından kovalayan yıldırımları ışık huzmeleri ile itiyor, gökyüzünden zikzak şeklinde inen mavi çizgiler kırılıyor yeniden beliriyordu. Ceni daha büyük bir güç kullanıp iki avucundan ışık huzmesi patlattı. Işık yıldırımları yok edemedi ama Daren'e çarpıp beraberinde Arın'ın da devrilmesine neden oldu. Birbirlerine bakmadılar, düştükleri yerden ters yönlere doğru ayağa kalktılar. Şimdi Arın Ceni'nin karşısında, Daren Ugün'ün karşısındaydı. Arın ışık huzmesine top gibi uzanan bir su yığınıyla karşılık verdi. Işık huzmesi ile su çarpıştı ve ortada ikisini de geriye savuracak şekilde kırıldı. Ceni bu darbenin etkisiyle hâlâ etrafında dönen yıldırımlara çarptı ve öfkeyle çığlık attı. Onun çığlığı Ugün'ü harekete geçirdi. Tanrıça sinirle ve bu hadsizliğe karşı tahammül edemez gibi göğsünden çektiği sapsarı ışığı havaya doğru fırlattı. Işık toz bulutu gibi hepimizin üzerine çökerken Arın benim üzerime bir kalkan çekti. Daren alevlerle ışığı püskürtmeye çalışsa da ışık her şeyin içinden geçerdi. İkisine de çarptı. Yere devrildiler. Soluk soluğa kalmışlardı. Gücün ağırlığı ikisini de zorladı. Arın yağmuru daha hiddetli hale getirdi. Bulutlar daha aşağıya indi. Daren daha çok yıldırım çekti. Ugün'ün de etrafında dolanmaya başladılar. Gece karanlığının ve yağmurun altında yanıp dönen, kime ya da neye çarpacağı belirsiz gökten salınan ipler gibi dans ediyorlar ve elektrik taşıyorlardı.

Duygularımız sınırlarımızı belirler, asıl savaşanlar aslında hisle-

rimizdir. Bu defa Arın'ın yarattığı dalga daha güçlü ve daha öfkeliydi. Dalga Ugün'ün peşine gitti. Tanrıça çekilirken Daren yan döndü, önüne yıldırımlar dizdi. Tanrıça köşeye sıkışıp dalgaya çarptı. Dalga yıldırımlara aktı ve devasa bir elektrik akımı çınladı. Ceni dişlerini sıkarak dalgayı söndürdü. Ugün yere yığıldı. İkisi de diğer Tanrıçaya döndü. Göğüsleri şişiyor ve omuzları yağmurun altında inip kalkıyordu. Ceni öfkesini avuçlarına taşıdı, ışıklara alev ekledi ve bir kalkan gibi ikisinin de üzerine saldırdı. Buzdan bariyer etkisini azaltsa da darbeyi aldılar. Arın daha öndeydi ve cama çarptı. Daren tökezledi ve koltuğa tutunarak doğrulabildi. Birden bana baktı.

"Bir kere de başını belaya sokma güzelim, bir kere de basit olsun." Zor nefeslerinin arasında gülmeyi de ihmal etmedi. Derin bir nefes alıp tekrar döndü.

Etrafta başıboş şekilde dolanan yıldırımları açtığı avucunun içinde uçan balonların iplerini tutuyormuş gibi topladı. Mavi alevler onunla daha da büyüdü, daha büyük mavi bir ışık yaydı. Daren onları yaydan çıkan ok gibi Ceni'nin üzerine savurdu. Tanrıça etrafına bir ışık huzmesinden ağ örse de yıldırımlar ağa dolandı, Arın etrafına kaçamaması için buzdan bir duvar ördü. Ceni can çekişir gibi dişlerini sıktı.

Ugün yeniden ayağa kalkmıştı. Haber vermek istedim ama işe yaramazdım. Çok koyu sarı duman avuçlarından yükselmeye başladı. Daren fark ettiğinde duman onlara yaklaşmıştı. Dumanı yönlendirmeye çalıştı ama ikisi de içinde kaldı ve nefes alamamaya başladı. Daren kendi siyah dumanlarıyla bastırmaya çalıştı ama etkisizdi. Arın kendini toparlamaya çalışır gibi sırtını cama yasladı, nefesini tutuyordu ve verdiğinde duman soluduğumuz havayla birlikte kristallere dönerek buz tuttu. Her şey. Yağmur damlaları ve ciğerlerimdeki hava dahil her şey. Ben bile buz tutmuş olabilirdim. Ceni ve Ugün artık kımıldamıyordu. Daren'in sadece gözleri hareket ediyordu. Arın elini kaldırdı, parmağını şıklattı, kristaller parçalandı. Etrafımdaki kalkan sayesinde etkilenmeyen tek kişi ben oldum. Hepsinin açık teninde çizikler ve kesikler oluştu. Küçük kan damlaları havada süzülüyordu. Arın kendini iterek ayağa kalktı.

Daren yıldırımları dizginledi. Arın ortaya geçti, ellerini iki yanına açtı ve dişlerini sıktı. Kanlarını ele geçirdi.

Ceni ve Ugün iki büklüm oldu.

"Şimdi," dedi yorgun ama adrenalin etkisinde hiddetle. "Ona ne yaptınız?" Duruşu kontrollü olsa da kelimeleri kesik kesik çıkıyordu.

Ugün elini savurdu ve onun kontrolünden çıktı.

"Sizi öldüremeyebiliriz," dedi Daren yeniden yıldırımları iki yanına alarak. "Ama buna günlerce devam edebilirim kızlar. O yüzden buna son verseniz iyi olur."

Ugün Ceni'ye doğru başını iki yana salladı. Arın tek kaşını kaldırdı ve artık sabrı kalmamış gibi Ugün'e döndü. Ona doğru yeniden elini kaldırdı, Ugün yeniden iki büklüm oldu. Tekrar elini savurdu ama Arın bırakmadı. Onu sinirlendirmemeleri gerekiyordu, sinirli bir Arın pek hizaya sokulamazdı.

"Bırak!" dedi Ceni. Bana doğru döndü, üzerimden bir şey alırmış gibi bana doğru uzattığı elini havada kaydırdı.

Bir anda rahatladım. Elmacıkkemiklerime bir hafiflik çöktü. Yüz kaslarım daha önce hiç böyle yorulmamıştı.

"Seni kahrolası cadı!" diye öne doğru atılıp boğazına yapıştım. Daren beni geri çekti. Hâlâ nefes nefeseydi. "Ne yaptılar?" diye sordu.

Arın Ugün'ü bıraktı. Ceni bana güldü. "Söylesene Nova, ne yaptık sana?" dedi. Söyleyemeyeceğimi biliyordu. Tanrıça olduğum için beni kaynak olarak kullanıyorlar dersem her şey ortaya dökülecekti.

Yağmurun altında başımı yukarıya doğru kaldırdım. Suyu hissetmeye çalıştım. Zayıftı ama oradaydı.

"Sana da olmayacak mı sanıyorsun?" diye acı içinde bağırdı Ceni. "Işık beslenmezse tükenir!" Çaresizliğine bakarken soldüklarını fark ettim. Sihirle maskeliyorlardı ama bunca güç çarpışması gerçeği ele veriyordu. Gözleri de renkleri de ilk zamanki ihtişamından yoksundu, bakışlarında bir zamanlar Hayvanların Koruyucu Tanrıçası Edik'in bakışlarında gördüğüm cansızlık vardı. Yavaş yavaş belki ama sönüyorlardı.

"Çıkalım buradan," diye fısıldadım. Daren omzumdan tutup dikkatlice bakarak beni önüne çekti.

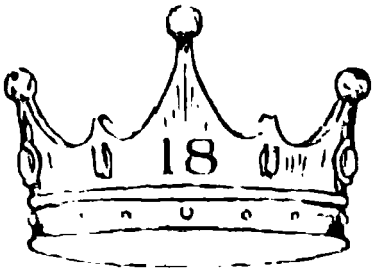

Küskünlükler ve Mahvoluşlar

Savaşan onlar olmasına rağmen yorgun ve bitik halde olan bendim çünkü kahrolası cadılar resmen beni sömürmüştü. Kendimi yatağa attım ve ayaklarımı uzatarak başımı yastığa bıraktım. Belki dinlenmem için müsaade ederler diye doğrudan kendi odama çıkmıştım ama ikisi de tepeme dikildi.

"Yeni haber yok," dedim. Yürürken ne söyleyeceğimi düşünecek vaktim olmuştu. "Tanrıçalar gazabından sakınmadı," diye bitkin bir halde konuştum. "Neden bilmiyorum Su Krallığı'nın yıkımını göstermekten haz alıyorlar." Nefes alıp verdim. "Meydan okumalarda yaptığımız şeye çok öfkeliler, sanırım işe yaramış. İyi plandı Lordum." Arın'a gülümsedim.

"Başka bir şey var," dedi Arın. "İçimde hissedebiliyorum."

"Seni güçten düşürmek için enerjimi çaldılar," dedim. "En azından bir kısmını." Yüzümü buruşturdum. Gerçekten çok yorgundum. "Biraz daha gecikseydiniz beni kaybediyorduk çocuklar." Yarım yamalak da olsa gülmeye çalıştım ama sonra bundan nefret ettim.

"Epey bir enerjini almışlar," dedi Daren daha fazla dikkat kesilerek. Artık Ateş Vârisi olduğum için o da dolaylı olarak Lordum olduğu için bunu hem fiziksel hem duygusal olarak hissediyordu.

"Işığını yitireceksin dediler, Nova."

Sertçe yutkundum ve üstelememesi adına bitkin şekilde gözlerimi kapattım. "Gökyüzüne çıkamıyorlar ve Gökyüzü Vârisi olduğum için benden medet umuyorlar." Yalan sayılmazdı sadece çarpı-

olmuş bir gerçekti. "Diğer Tanrıçaların yokluğu onları zayıflatıyor, bizim adımıza iyi bir haber bu."

"İyi haber almış gibi bir halin yok," dedi Daren.

"Pozitif kalmaya çalışıyorum. Nihayetinde beni kurtarmak için yalnız bir değil iki şövalye vardı. Bir kız başka ne ister?" Birden dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Sonay gerçekten beni görmek mi istedi?" diye sordum. "O iyi mi?"

"İyi," dedi Arın. "Bir saldırı olmuş ama Sonay'ın iyi olduğunu söyledi Ahuele. Aram ile ikisini onun yanında bırakmıştım." Akrep Birliğinin başındaki iki kadın oldukça güvenilir ve güçlüydü, Arın iyi düşünmüştü.

"Ne saldırısı?" Başımı yeniden yastığa bıraktım, ilk kez başım bana ağır gelmiş ve taşımakta böylesine zorlanıyordum.

"Bilmiyorum. Seni bulmaya çalışıyordum." Yatakta yanıma oturup çenesini kaşıdı. Bocaladığı ortadaydı. Tüm bu an boyunca ne hissettiklerini düşününce onlar için kendimden daha fazla üzüldüm.

"Krallığımıza bir şeyler olduğunu ve bundan haberin olmadığını mı söylüyorsun?" Konuyu değiştirme çabamı fark ettilerse de Arın ayak uydurarak benimle güldü.

"Vârisim rahat durmuyor çünkü."

"Gidip iyi olup olmadıklarına bak." Başımla kapıyı işaret ettim. İstediğinin bu olduğunu biliyordum. Büyük Yıkım'dan sonra Arın krallıktan uzak kalamıyordu, bu yüzden sırayla ayrılıyorduk ama o hep şelalelere dönüyordu.

"Sen de iyi değilsin." Elimi tutup ne kadar canım kaldı diye ölçmeye çalışır gibi dudaklarını birbirine kenetledi.

"Şu, burada başımda bekleyecek kadar işsiz duruyor." İşaret-parmağımı kaldırıp Daren'i gösterdim.

"Ne de olsa ben de lorduyum," diye omuz silkti.

"O kelimeyi kullanma." Kaşlarını çatarak tersledi Arın.

"Bunlar gerçekler." Daren tekrar omuz silkti.

"Sonradan olma saçma sapan bağların anlamı yoktur."

"Diyar öyle demiyor." Daren dudak büktü.

"O halde ben de Nova'ya ikiz alevi bağıyla ilmeklenebiliyor muyum deneyeyim."

mesaj vermiyordu hatta aksi mesaj veriyor olabilirdi. Burada bir şeyin peşinde olduğumu ve bir oyun çevirdiğimi düşünmelerine neden olabilirdim ve o zaman beni bırakırlardı.

"Seni aşağıda bekliyoruz o zaman," dedi Daren. Bu tür şeyler tam benim yapacağım şeylerdi. Sürekli arkalarından iş çevirdiğim için bir bildiğim olduğunu düşüneceklerdi.

"Tabii, konuk odasında bekleyebilirsiniz," dedi Ugün onlara çıkışı işaret ederken.

"Buna gerek yok ama nasıl isterseniz," dedim. Beni konuşturanın kim olduğunu bilmiyordum ama bulursam elimde kalacaktı.

"Sorun değil," dedi Arın. "Aşağıda olacağız."

Bu işe yaramazdı. Beni buradan yeniden o fanusa götürebilirlerdi ve geriye kalan her şeyi içimden çekip alabilirlerdi. Aşağıda olmaları buna engel olmazdı.

"Çayını içmemişsin," dedi Daren.

"Onların çayından içmem bunu biliyorsun," dedim. Hayır, hayır, sus. Mantıklı ve kendin gibi konuşma. Bu yardımcı olmuyor.

"Nova, aynı demlikten içiyorum ama yine de tedbirli davranmanı anlayışla karşılayacağım," diye güldü Ceni. "O halde sizi konuk odasına alalım beyler."

Ona doğru tatlı tatlı gülümsedim. Bir karış suda boğmak istediğimi ve bu sırtlan gibi suratını bir daha görmek istemediğimi nasıl söyleyebilirdim ki.

"Pekâlâ," dedi Daren. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. İnanmış mıydı yoksa hâlâ şüpheleniyor muydu emin değildim. "Aşağıda olacağız. İşin bittiğinde bekliyoruz."

Başımı salladım ve arkasını döndü.

Hayır, hayır, lütfen gitme.

Arın'ın kapıya yaklaşmasına dört beş adım kaldı. Ugün kapının eşiğinde duruyordu. Daren terasın ortasına kadar ilerledi. Uzanıp çay fincanını devirmeye çalıştım ama Ceni sihirle engel oldu. Tekrar döndüm. Arın'ın kapıya varmasına iki adımı kaldı. Ugün memnun bir ifadeyle ve kusursuz görüntüsüyle bekliyordu. Eğer bir şey yapamazsam hem onlarla hem de sihirlerimle vedalaşmam gerekiyordu. Vedalaşmak... Vedalaşmak...

"Öyle bir şey yapılabiliyor mu?" diye sordu Daren. Kendimi tutamadan kıkırdadım. Bana dönüp yüzünü buruşturdu. "Sen bir süre gülmesen mi?"

İstemsizce yüzüm asıldı ama ona hak vermemek mümkün değildi.

"Boş boş konuşmayı bırak da gidip krallığına bak. Ben yanında kalırım." Daren başıyla işaret ederken gülümsedi.

"Vârisimle," dedi Arın kelimeyi bastıra bastıra, "baş başa kalmak için müritlerini krallığımın üzerine saldıysan seninle bir meselemiz daha olacak."

Daren yapay bir şaşkınlıkla dudaklarını araladı. "Esaslı fikirmiş, bir ara kullanırım."

Arın sabır çekercesine başını eğdi.

Onlara bakmak, onları böyle görmek beni hiç şahit olmadığım uzak bir geçmişe götürdü. Daha küçük Daren ve Arın'a. Birbirleriyle değil birlikte savaştıkları bir ihtimale.

"Döndüğümde neler yapabileceğimize bakacağım. Benim yüzümden yaşadığın bu azabın hesabını da soracağız. Az kaldı." Her zaman yaptığı gibi eğilip saçlarımın üzerinden öptü. "Güzelce uyu," dedi. "Ve sakın şeytana uyma."

"Yatağımın başına kutsal su da koyayım mı?" diye takıldım. Arın anlamaya çalışarak kaşlarını büzdü.

"Nova..." dedi Daren manalı manalı. Yatağın diğer tarafından dolanarak yanıma uzandı. "Onlar bizim anılarımız, Arın anlamaz ki hem herkes onun espri anlayışının olmadığını biliyor." İnsanların arasında olduğumuz zaman sinemada izlediğimiz şeytan konseptli filme atıfta bulunduğumu ben de sonradan fark ettim. Buralarda pek yaygın değildi anlaşılan.

"Asıl komik olan ne biliyor musun güzel Vârisim," dedi Arın geri geri yürürken. "Onun kadar zevzek birinin diyarı yönetebileceğini düşünen düzinelerce aptal olması."

"Git." Daren elini kışkışlar gibi havada silkti. "Bizi yalnız bırak."

"Kesin artık," diye inledim. "Dikkatli ol Arın ve bir şey gerekirse hâlâ krallığımızı kör şeytanlara yedirmeyecek kadar enerjim olduğunu unutma."

Memnuniyetle gülümseyip kapıyı üzerimize kapattı.

Gözlerimi kapattım. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım vardı. Işığımın ne kadarını kaybettiğimi bilmiyordum ve onu nasıl kazanacağımı da bilmiyordum. Ve bunun etkilerini de bilmiyordum. Beni asıl endişelendiren ise son sözleri olmuştu. Senin başına gelmeyeceğini mi sanıyorsun? Benim kahrolası başıma daha ne gelecekti ki?

Daren'in bana doğru döndüğünü yatağın hareketinden anladım.

"Şimdi gerçekleri dökül bakalım," dedi. "Ne saklıyorsun?"

"Her şeyi anlattım."

"Bugüne kadar meselenin Arın olduğunu, Su Krallığı olduğunu düşünmüştüm Nova. Ama şimdi öyle olmadığını biliyorum. Bu yüzden artık bunu yapmayacaksın. Yalan söylerken doğru kelimeleri kullanmayı öğrenmişsin ama ben cehennemde doğdum, yalanın icat edildiği alevlerde büyüdüm. O yüzden bunu artık yapmıyoruz."

Gerginlikle gözlerimi açtım ve kaçabilmek için boğazımın kuruduğunu hatırladım. Ona arkamı dönerek bacaklarımı yataktan sarkıttım. Komodinin üzerindeki bardaktan biraz su içtim. İçimde bir şeyler azalmıştı.

"Hadi güzelim, söyle bana. Senden ne istiyorlar?" Eli belimi kavradı, sesi yatıştırıcı ve ikna ediciydi.

"Cidden bir şey yok." Gerçekten şeytana uymamak için banyoya girdim. Ellerimle lavaboya yaslanıp soluklanmaya çalıştım. Küçük bir sorun yaşamış olsam da hâlâ Daren'i bizim tarafımızda olmaya ikna etmem gerekiyordu.

"Sonsuza kadar orada kalamazsın," diye seslendi içeriden.

Çeşmeyi açıp yüzüme su çarptım. Sıcak ve güzel bir banyo için çok şey verirdim. Sımsıcak Ateş Lordu'nun kolları için de pek hevesliydim. Bu ihtiyaç şu an en acili ve en önemlisi gibi hissettirdiğinde banyodan çıktım. Artık yatakta değildi, pencerenin önündeydi. Ellerini bana doğru uzattı. Ondan kaçabilmem mümkün değildi. Birkaç uzun adımda yanına vardım ama ellerini yakalayacak kadar dermanım yoktu, kendimi öylece göğsüne bıraktım. Kollarını etrafıma sardı. Güvenli kolların arasında küçüldüm, dünyadaki en güzel yerdi ve burada yaşamak için yıldızları feda edebilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Tam burada yaşamak için yıldızları feda edebileceğimi."

Dudaklarını alnıma bastırdı.

"Bir şey feda etmene gerek yok. Burası senin yaşayabilmen için var."

"Arın seni bizim tarafımızda olman için ikna etmemi istiyor," deyiverdim. Hem laf ebeliği yapacak halim yoktu hem dürüst olmak için çok az şansım oluyordu hem de asıl konudan uzaklaşmak istiyordum.

Omuzlarımdan tutup yüzümü görebileceği şekilde kendinden uzaklaştırdı.

"Gerçekten böyle mi söyledi?" Öfkelenmesini bekliyordum ama sadece şaşırmış görünüyordu. Başımı salladım.

"Sen ne istiyorsun?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım ve yeniden başımı göğsüne yasladım.

"Sarılmak. Daha sıkı sarılmak. Çok sarılmak. Sarılarak ölmek."

Kıkırdadı ama kollarını etrafıma sardı.

"Gerçekten," dedi. "Ne istiyorsun?" Çenesini başıma yaslayıp benim için olabilecek en güvenli alanı yaratmaya çalıştı. Başardı da.

"Senin tarafından sevilmeyi özledim." Gözlerimi kapatıp sıcaklığına ve kokusuna teslim oldum.

"Ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim." Dudaklarını alnıma bastırıp tekrar o tonunu kullandı. Yatıştırıcı ve ikna edici tonunu. Vazgeçmemişti sadece beni korkutmak istemiyordu ama yine saldıracaktı.

"Kendimi seninle özledim."

"Onu ben de özledim." Çenesini yukarı aşağı hareket ettirdi.

"Öyle mi..." Mayışarak ağır ağır soluklandım. "Ben de yanardağların küllerinin bile soğuduğunu sanıyordum."

Gülerken parmakları gömleğin üzerinden sırtımı okşadı, eğilerek kulağıma doğru fısıldadı.

"Sen yine niye ejderhaya bulaşıyorsun?"

"Sadece ejderhalar mı âşık olabilir," diye boynuna doğru sokuldum. "Yıldızların kalbi yok mu sanıyorsun?"

Elleri saçlarımdan yüzüme kaydı. Yüzümü kendine çevirdi.

"Ejderhalar kilit altında tutulur oysa yıldızlar gökyüzüne sığmaz, oradan oraya kayıp durur," dedi. "Ve bir gün birilerinin dilekleri gerçek olsun diye ışığından kurtulur." Başka bir zaman sözleri çok tatlı olurdu ama şimdi gözlerim doldu. O hep oradaydı, kilit altında yıllarca bekledi. Bense hep oradan oraya savruldum, hiçbir yerde kalamadım. Ve sonunda herkesi hayatta tutmak için sahip olduğum tüm ışıktan oldum.

Başparmakları aktığını fark etmediğim yaşları sildi. Ben anlayamadan ikimizin yerini değiştirdi. Şimdi ben pencereye yaslanıyordum ama o yine yüzümün iki yanından tutuyordu.

"Enerjini almamışlar," dedi. "Enerjini paramparça etmişler. Bütün kalkanlarınla birlikte."

Ne söylediğini anladığımda geriye çekilmek için de konuşmak için de geç kaldım. Gözlerini kapattı ve tüm gerçekler bir anda zihnimin korunaksız kapılarından açığa çıktı.

"Mağarada onu Gela bekliyordu. Seni alıp oraya götürmesini istedi. Ateş Lordu da dediğini yaptı."

"Neden, neden böyle bir şey istedi?"

"Gela o gece kayboldu çünkü yönünü şaşan tek tanrıça Edik değildi. Sen onun kanını taşıyorsun, sen onun varlığından doğdun. Gela o gece kızını kurtarmaya çalışıyordu."

Onun emirlerine asla karşı çıkmazdı. Onun emirlerine karşı çıkmayacağına dair ant içmişti. Koruduğu hiçbir zaman ben değildim, o gökyüzünü korumuştu.

"Gökyüzü daima Daren'i kolladı. Bir kanat öylece alabileceğin bir armağan değildir, naguelinden kaynaklı olsa dahi. Kanatlar gökyüzünü temsil eder. Kanatlarını gördüğüm anda hiçbir şeyden şüphem kalmamıştı. Onun çok güçlü olduğunu biliyordum. Ve her şeyin nasıl ilerleyeceğini, onun diyarın tahtına oturacağını. Ama bir şey olmuş ve Daren o gece kaybetmiş."

"Bunlar doğru değil mi? Amon bu yüzden Daren'i güçsüz bıraktı. Ateş Halkını bu yüzden esir aldı. Vârisi bu yüzden tutsaktı. Sen bu yüz-

Ninova

den bana Daren lord olmalı dedin. Tanrıçalar bu yüzden beni Daren'e itaat durdu. Gökyüzü bu yüzden beni onun ikiz alevi yaptı. Su Lordu'nu durdurmam için. Çünkü Arın buna asla razı gelmez!"

"Ateş Lordu fedakârlıklarını yaptı, sıra sende. Onunla yolun sonuna gitmek istiyorsan ayrı yollarda yürümeniz gerekiyor. Ateş Lordu'nun senin izlenimi sürmeyi bırakması gerekiyor. Senin kendi yolundan sapmaman gerekiyor. Bu yüzden Nova, söylenecek sözlere müdahale etme, olacakları değiştirmek için uğraşma. Kırık bardaktan su içilmeyeceği gibi külleri soğumadan ateş sönmez."

"Bu halde bırakırsam Daren ile daha büyük bir kavga kaçınılmaz olacak, ona kendisini açıklamak için bir şans vermeliyim."

"Bu bencillik değilse nedir? Kendi duygularını iyileştirmesi için ona fırsat yaratacaksın. Çünkü zaaflarını biliyorsun. Ateş Lordu sen olduğun sürece kendi yolunu yürümeyecek, senin peşinden ilerleyecek."

Sanırım gece yarısı da gökyüzüne sırtını döndü, Daren.
Krallığı. Halka. Saygınlığı. Nagueli. Işığı. Kanatları.

"Sen doğduğunda Daren ile senin aranda bir savaş başladı, o savaşı kazanamazsan eğer, Daren ve benim aramda bir savaş başlar."

"Tanrıça çocukları lanetlidir, alfinlerin en büyük korkusudur. Onlara değil, bize yakınsın. Bu yüzden bize ve bizim amaçlarımıza katılmalısın."

"Dikkatli ol, Su Vârisi."
Artık kalp atışlarımı hissedemiyordum.
"Kötülüğe yenilme Ateş Lordu."

Yıldız değilsem, soluk mavi bir noktaysam...

Gerçeği öğrendiğim kâbus gibi günden başlayan her şeyi ilmek ilmek zihnimden, hatırlarımdan, acılarımın arasından çekip aldı. Tüm çıplak gerçeklerim ve sırlarımla birlikte... Gözkapakları ara-

landığında masmavi gözlerinin içinde daha önce şahit olmadığım bir tökezleme vardı. Ellerini bir anlığına sadece yüzümden uzaklaştırdı ve geriye çekilirken sendeledi.

"Sen Tanrıça çocuğu musun..." diye fısıldadı. Bir soru değildi, bir sorgulamaydı. Bir inkârdı. Her şeyin, hepsinin gözlerinde sıra sıra yerine oturduğunu gördüm. Korku iliklerime kadar işledi. "Gela," dedi... Kaşlarını çattı. "Bana âşık oldun," dedi ilk kez inanarak ve en çok bu gerçeğe şaşırdı.

Sus pus oldum. Söyleyecek bir şey bulsam da ağzımı açamazdım.

Sadece gerçekleri öğrenmemişti; her şeyi, bana söylediği her şeyi, söylediğinde hissettiklerimi, ona bir şeyler söylerken girdiğim çıkmazları, tek başıma ağladığım geceleri, sıkıştığım köşeleri, altında ezildiğim gökyüzünü, nasıl acı çektiğimi ve kalbimi nasıl paramparça ettiğini de gördü.

Her şey onunla birlikte benim zihnimde de tekrar etti. Tüm o korkunç anları tekrar yaşayarak yine aynı hislerle sarsıldım. Her defasmda deneyip tökezlediğim dikenli yollardan bir kez daha yürüdüm. Beni bırakıp gittiği gün nasıl mahvolduğumu, o gece nasıl bir seçimden döndüğümü gördü. Neyin anahtarı olduğumu da, nasıl bir kapıyı zorladığımı da gördü. Suyun içinde boşluğun içinde çırılçıplak çırpınışlarımı, o karanlık sulardan nasıl korktuğumu ama herkesi kurtarmak için nasıl kendimi tekrar tekrar suyun içine attığımı da gördü.

Tanrıçaların benden ne istediğini de, benden ne çalmaya çalıştıklarını da gördü.

Şaşkınlıktan nefes almıyordu. Bana baktı ve orada duruyor muyum diye dikkat kesildi. Bana baktı ve hâlâ nasıl ayakta durduğumu sorguladı. Bana baktı ve bütün yanlış anlaşılmalar şimdi onu paramparça etti. Sindirdiğinde ya da gerçekten gerçek olduğunu idrak ettiğinde yeniden bir adım yaklaştı ve aynı anda beni kendine çekip sıkı sıkı sarıldı.

Kendime hâkim olamadım ve ağlamaya başladım.

"Özür dilerim," dedi soluk soluğa. "Özür dilerim. Affet beni." Yaslandığım yerde kalbinin nasıl şiddetli attığını hissedebiliyordum.

"Kızgın değilim ki," diye burnumu çektim.

Geriye çekilip mahvolmuş bir şekilde yüzüme baktı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden söylemedin bana?"

"Bildiğini sanıyordum." Gömleğin manşetiyle yüzümü sildim "Bu yüzden beni kurtardığını sanıyordum." Artık geçtiğini ve öyle olmadığını bilmeme rağmen sesim kırıldı. "Annem için üzülmemiştim ki, benim hiç annem olmadı." Dolu dolu gözlerimle onun cayır cayır yanan gözlerine baktım. "Ama benim Daren'im olmuştu. Bunu aldın benden sanıyordum." Gözleri acıyla titredi, dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra iç çeker gibi yeniden beni göğsüne bastırdı.

"Seni kendim için kurtardım. Sana nasıl bencilce tutkun olduğumu anlamıyor musun? Bu iyi niyetli bir sevgi bile değil. Seni kötü bir halde, çok kötü bir şekilde seviyorum ben."

"Ben sana küsmüştüm, senin haberin yoktu."

"Ben sana mahvolmuştum." Başını omzuma gömdü. "Senin haberin vardı."

Sessizlik ikimizi koynuna aldı. Kollarım iki yanımda sallanıyordu. Ne ona tutunabiliyor ne sarılabiliyor ne de bırakabiliyordum. Şimdi hissettiklerini anlıyordum ve ne kadar kötü hissettiğini biliyordum. Şimdi onun hiçbir zaman benden vazgeçmeyeceğini ve hiçbir zaman vazgeçmediğini biliyordum ama dünya biz hatalar yaparken de dönmeye devam ediyordu.

"Hepsi benim yüzümden," dedim. "Ben doğduğum için."

Hafifçe uzaklaştı ve kendini toparlayabilmek için tüm gücünü kullandı.

"Kötülük ve felaket asırlardır bu topraklarda ve evrenin dört bir yanında dolaşıyor, Nova. Öyle bile olsa umurumda değil. Benim sensizlikten başka felakete şikâyetim yok."

"Çok yoruldum," dedim kendimi koyuvererek. "Ne yapacağımı bilemedim."

Bakışları yüzümdeki izi geçmeyen o yaraya kaydı. Parmağını oraya bastırıp nasıl yaptın dercesine yüzünü astı. "Kendini öldürmek mi istedin?"

"Herkesi kurtarmak istedim." Derin bir nefes aldım ve onca zaman sonra gerçekten nefes alabildim.

"Sana bir şey olursa kalanları yaşatırım mı sandın?"

"Bu yüzden gitmek istedim. Gidersek kurtulur herkes diye. Ve Atlantis'e gidersek..."

"Arın'ı yolumdan çekmek istedin."

"Savaşmanızı istemiyorum."

"Tamam," dedi. "Onunla savaşmam." Başparmakları gözyaşlarımı nazikçe sildi.

"Yine her şeyi geride bırakamazsın Daren. Buraya kadar gelmişken olmaz." İtiraz ve telaşla başımı salladım. Tüm bunların ağırlığının bir kez daha onun omuzlarına çökmesini istemiyordum.

"Bir yolunu bulurum. Daha fazla düşünme." Sakinleştirmek istercesine saçlarımı okşadı. "Ceni ve Ugün senden başka ne istiyor?"

"Arın'ın yerine geçmemi ve onlardan biri olmamı. Diğerlerinin yokluğu onları zayıf düşürüyor."

"Hayır," dedi. "Edik'in yokluğu değil. Tanrıçalar göğe bağlı ama onlar çok uzun zaman taşların içinde kısılıp kaldılar. Gökyüzünden enerjiye ihtiyaçları var."

"Gela'nın enerjisine mi?" Bu yeni bilgi iyice kaşlarımı çatmama neden oldu.

Başını salladı.

"Suya ulaşamıyorum," diye mırıldandım. "Bana ne kadar zarar verdiklerini anlayamıyorum. Ya bütün ışığımı almışlarsa..." Sanki kaybettiklerimi görebilecekmiş gibi ellerimi kaldırıp avuçlarıma baktım.

"Yan tanrıça ama hâlâ cahil bir baloncuk." Kontrolsüzce güldü ve ilk kez güvendiğim birinden duyduğum bu kelime kulağıma korkunç gelmedi. "Işığını almış olsalardı şu anda cehennemde konuşuyor olurduk."

"Cehennemde mi?" diye bakakaldım.

"Sen ölmüş olurdun ben de peşinden gelirdim."

Gülümsedim.

"İntikamımı aldığına emin ol."

"Elbette."

"Peki ne yaptılar bana?"

"Enerjini çekerek ışığından çaldılar. Onarmamız gerekecek." Ellerini belime kadar indirdi. Bakışlarını üzerimden ayırmıyordu,

Ninova

öğrendiği her şeyin kafasının içinde dönüp durduğunu görüyordum.

"Yine saatlerce meditasyon mu yapacağım," diye burun kıvırdım.

Başını iki yana salladı. "Benim Vârisim olmak için en doğru zamanı seçmişsin." Benim Vârisim. Söyleme şeklinde bir şey vardı. Bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi dudaklarında ona çok uzak küçük bir gülümseme belirdi.

"Neden?" Hali beni meraklandırmıştı.

Gülümseme büyüdü ve yüzüme doğru yaklaştı. O an etrafımız da değişti. Beklentiyle parmaklarım kıvrıldı. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nazikçe ve dikkatlice öptü ama her zamanki gibi değildi. Öpücüğün hazzından farklı bir şey vardı. Ruhuma bir can vermiş gibi. Geriye çekildi. "Aldın mı cevabını?"

"Senin enerjinden mi çalıyorum yani?" Düellolarda en çok boy gösteren başından beri o olmuştu ve rakipleri her zaman biraz öfkeli oluyordu. Ve bugün bir de Tanrıçalarla uğraşmıştı.

"Sen küçük yıldız parıltınla beni düşünmeyi bırakır mısın?" Yanağımı sıkarak güldü. "Bana bir şey olmaz." Kendinden oldukça emindi ama Daren fedakârlıklar konusunda her zaman sınır tanımazdı.

"Arın'dan da rica edebilirdim." Alaycı bir şekilde güldüğümde burnum kırıştı.

"Nova... Nova..." Ellerini benden uzak tutmakta zorluk çekiyor gibi yine yüzüme yasladı. Biraz önce lanetli olduğumu değil de bir armağan olduğumu öğrenmiş gibi keyifliydi ve bu bana da yansıyordu. Rahatlamıştım, hayır doğru kelime değildi. Huzur. Çok huzurlu hissediyordum. O kadar hafiflemiştim ki ayaklarım yerden kesiliyordu. Konuşacak onca şey ve soracak bir sürü sorum vardı ama hiçbiriyle bu hissi mahvetmek istemiyordum.

"Uyumak ister misin?" diye sordu. "Dinlenmen gerekiyor." Saçlarımı alnımdan çekip kulaklarımın arkasına sıkıştırdı.

"Burada kalacak mısın?"

"Şunu netleştirelim." Elleri boynuma indi, başparmakları panigimi yatıştırmaya çalışır gibi çenemi okşamaya devam etti. "İkiz alev, lord ve vâris olmak, bin bir kötülük, lanetler ya da felaketler,

çıkması muhtemelen savaşlar, yerin ve göğün birleşmesi değiştirmeksizin sen benim yıldız ışığımsın. Tatlı aşkım ve tüm zaman ve mekânlarda sevdiğim, seveceğim ve sevebileceğim tek kadınsın. Ve değil bir diyar, gökyüzü ayağa kalksa bir daha seni hiçbir koşulda bırakmıyorum."

"Söz mü?" diye fısıldadım.

"Sadece söz değil. Bir uyarı, tehdit. Bir yemin ve dua."

Parmak uçlarımda uzanıp kollarımı boynuna doladım ve kalan tüm gücümün yettiği ölçüde sıkıca sarıldım. Dudaklarım sıcacık boynunu öptü. Yüzümü oraya yaslayıp gözlerimi kapattım. Şimdi yorgunluğu da içimdeki ışığın zayıflığını da bitkinliğimi de hissediyordum. Çünkü şimdi tüm zaman ve mekânlarda kendimi bırakabilecek kadar huzurlu ve güvende hissediyordum.

Eğer geriye çekilmeseydi orada o şekilde uyuyabileceğime emindim ve bunu istiyordum.

"Sen uzan," dedi. "Ben de sana yiyecek bir şeyler bulayım."

"Gerek yok," diye başımı salladım başka bir panikle. "Gitme."

"Nova, birilerini endişelendirmek istemiyorsan eğer yemek teklif ettiklerinde onları reddetmemen gerekiyor."

"Ne zaman böyle bir andan sonra birimiz gitsek kötü bir şey oluyor," diye itiraf ettim. "Bu yüzden hep böyle kalmalıyız."

"Hiçbir şey olmayacak. Hemen döneceğim." Tek yanağımdan öptü.

"Sen burada yokken birileri gelirse," dedim. Şu an hiç gücüm yoktu ve birileriyle mücadele edecek kadar fiziksel gücüm de yoktu.

Gözlerini sahte bir şaşkınlıkla açtı. "Ah," dedi. "İyi ki söyledin ben bunları hiç düşünemezdim."

Güçsüz bir şekilde onu ittim. "Tamam kendini beğenmiş, git."

"Karıncalar bile bu duvarlara yaklaşamayacak, yatağa uzan ve dinlen. Çok solgun görünüyorsun." Elimden tutup tekrar saçlarımın üzerinden öptü.

"Tamam..." Kelimeyi uzatarak başımı salladım. Onu kapıya doğru itiyordum çünkü ona inanıyordum ama yine de kapıyı kilitlemek istiyordum bu yüzden anahtarı tuttum.

"Anahtarı bana ver," dedi. Onu sorgulamayı bırakmıştım. Delikten çıkarıp demir anahtarı ona uzattım. Avucunun içine bastırdı ve anahtar elinde bir iz bıraktı. "İçeriye girebileyim diye meraklı balon," diye açıkladı.

"Ha..."

Kapıyı kapatmadan önce uzanıp bir kez de alnımdan öptü. Kapıya bakarak öylece durdum ve sonra anahtarı yerine yerleştirip üç kez kilitledim. Elimi havaya kaldırdım ve birkaç tane su baloncuğu yaratmaya çalıştım ama sadece avucumun içinde bir ıslaklık oluştu. Enerjimi tazelemem gerekiyorsa Ateş Lordu ile bol bol öpüşmek işin en güzel kısmı olacaktı ama ben Su Vârisi'ydim ve ondan aldığım enerjinin içimdeki okyanusu ne kadar besleyeceğini bilmiyordum.

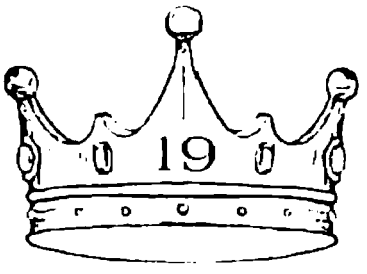

Yüzükler ve Enerji Kapıları

Fanusun içindeki her ne ise kalıntılarından kurtulma ihtiyacıyla banyoya girdim ve o gelene kadar suyun şifasına sığınmaya karar verdim. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarıp kenara bıraktım. Saçlarımı çözdüm. Suyu açıp küçük banyoda duvarın kenarına yanaştım ve başımı yukarıya doğru kaldırıp suyun kirpiklerime kadar ıslatmasına izin verdim.

Ayakta durabilmek için sırtımı duvara yaslayıp destek almam gerekti. Gerçekten iyi değildim ama o kadar uzun zamandır iyi değildim ki artık bunu yeni normalim olarak kabullenmiştim.

Saçlarımı sabunlayıp tırnaklarımla saç diplerimi kazımaya başladım. Yağ gibi olan sıvı kalıntıyı fiziksel olarak hissetmiyordum ama üzerimdeki ağırlığı hâlâ benimleydi. Bütün vücudumu hiçbir yeri atlamadan bol bol ve tekrar tekrar sabunladım. Kendime hoyrat davranışım daha çok yorulmama neden olsa da suyun altında olmak güzeldi.

Yere oturup dizlerimi kendime çektim, başımı suyun akışı hizasında duvara yasladım. Su saç diplerimden omuzlarıma kayıyor ve dokunduğu her yerden bana destek bir güç sağlıyordu. Elimi kaldırıp yeniden baloncuklar yapmaya çalıştım. İlk denememdeki kadar çaresiz görünmedi, baloncuk avucumun içinde belirdi ancak havalanmadan söndü. Belki de Daren'den beni o mağaraya götürmesini istemeliydim. Daha önce bir kez orada iyileşmiştim ve o zaman da yine Tanrıçaların gazabından nasiplenmiştim. Düşündüğüm zaman diyara geldiğimden beri beni kendilerine çekmeye çalıştıklarını hatırladım.

Ninova

Hayal meyal hatırladığım, bilincimi kaybettiğim anlardan birinde "Onu bize ver," demişlerdi Daren'e.

İlmek'e girdiğimde de beni kendi saflarına çekmek için çabalamışlardı. Gerçekten bana ihtiyaçları vardı. Gerçekten onlardan biri olmamı istiyorlardı. Belki onlarla el el tutuşursam diyarı hizaya sokabilirdim. Kendi kendime güldüm. İmkânı yoktu. Su Krallığı'nı rahat bırakmadıkları sürece mümkün değildi ama ya onlara bir teklifte bulunsam, Arın'ı ve krallığımı rahat bırakmaları koşulunda onlara yardım edersem?

Hayır... Tamam, hayır. Kendi başıma iş yapmaya son vermeliydim. Bu defa Arın'ı dinleyecektim ve onun istediği gibi gerekirse dünyanın altını üstünü getirerek bu savaşı sona erdirecektim. Hem artık Daren vardı. Gülümseyerek gözlerimi kapattım. Hâlâ buradaydı. Yanımda kalmıştı. Ve soluk mavi nokta yeniden parıldamıştı.

Bana öğrettiler, yıldızların parlamak için gece yarısına ihtiyaç duyduğunu.

Kapının çalınma sesiyle gözlerimi yeniden açtım ve daldığımı fark ettim. Kapı açıldı, Daren küçücük banyoya girdi, kaygılı ifadesinden kapıyı birkaç kez çaldığını ve muhtemelen birkaç kez de seslendiğini anladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu daha da yaklaşarak.

"Seni düşünüyordum," diye gülümsedim. Yüzü rahatladı ve gülüşü dudaklarında canlandı. Suyun buharı içeriyi sıcacık yapmıştı ve iyice mayışmıştım.

"Böyle çıplak bir şekildeyken beni düşündüğüne memnun oldum," dedi. "Bunu çok sık yapıyor musun?"

"Sadece bunun için soyunduğum günler oluyor, denemelisin."

"O zaman sürekli çıplak dolaşmam gerekir ki kimsenin buna itirazı olacağını sanmam."

Her yerin sular içinde olmasını umursamadı. Duvarın köşesine hizalanmıştım, sırtım duvara yaslıydı, dizlerimi kendime çekmiştim ve vücudumun yarısı da sol tarafımda kalan duvara yaslanıyordu. Bana yan bakacak şekilde, dizlerimin tam önüne oturarak sırtını duvara yasladı. Elini dizimin üzerine yaslayıp parmağıyla diz kapağımı okşadı. Dokunuşu belki havayı belki suyu belki de sadece

kalbimi tatlı bir ısının çevrelemesine neden oldu. Su damlaları yüzümden akarken gözlerimi kapattım. Kemiklerim çözülmüş, kaslarım gevşemişti. Sırtımdaki gerilimden eser kalmamıştı.

"Bu gece gökyüzünde hangi yıldızlar parlıyor bakmamız lazım," dedim gözlerimi açmadan.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü bugün ilk kez sevgilim oluyor, son zamanlarda kutlayacak çok az şey oldu." Kendi kendime güldüm. "Siz uzaylı kırmaları için bunun pek anlamı yoktur ama biz insan kızları için önemlidir." Sevgili kelimesi bu evrende çok basit kalıyordu ama tezatlığı buradaydı. Onca bağın ve köklerin arasında âşık olmuştuk ve sevgili olmuştuk. Asıl kıymetli olan bu değil miydi?

"Tamam," dedi. "Bakarım." O an gidip bütün dünyayı ateşe vermesini söylesem buna da tamam diyeceğini biliyordum. Çok yönlü ıstırap çekiyordu. Pişmanlık yaşıyordu ama hiçbiri onun suçu değildi. Ona kızdığım zamanlar olsa da onu suçlamamıştım ama bunları söylememin onun hissettiklerini değiştirmeyeceğini de biliyordum. Sadece yaşayacaktık ve geçecekti.

Parmaklarımı dizimin üzerindeki eline götürerek yüzüklerine dokundum.

"Bunların neden bu kadar önemli olduğunu öğrenebilir miyim artık?" diye sordum.

"Artık derken..." Gözlerini kısarak anlamamış gibi başını salladı. "Yani sevgilin olduğum için mi?"

"Evet," dedim. "Sevgilim," diye ekledim ve kelimenin ağzımın içinde hareket edişinden çok hoşlandım. "Bir de en karanlık sırrımı öğrendiğin ve artık gökyüzü aşkına birbirimizden bir şey saklamayalım diye."

"Bu kelimeyi söyleyerek bana istediğin her şeyi yaptırabileceğini biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Daha kolay bir şekilde gülümsedim.

"Bunlar denge yüzükleri." En küçük parmağındakini çıkardı, yüzüğü avucunun içine sıkıştırıp tekrar elini açtığında bakır rengini aldı ve üzerinde altın ve gümüş yaldızlar belirdi. Başımı öne doğru çıkarıp yüzüğü elime aldım ve incelemeye koyuldum. İmgelerle doluydu.

Ninova

"Melez lord olmak," dedi. "Hem Ateş ve Toprak enerjilerini hem de senin varoluşunun verdiği enerjiyi dengeliyor ama en önemlisi mavi alevler... Ateş Krallığı gücünü ejderha ya da ankadan alır. Ben hem ejderhadan hem ankadan güç alıyorum. Ama ikisinin enerjisi zıt ve çatışıyor. Kontrol etmesi imkânsız bir hal alıyor. Bu yüzükler enerjilerden birini baskılıyor ve denge sağlıyor."

"Ejderha," diye kaşlarımı kaldırdım. "Onu baskılıyor değil mi?"

Onaylayarak başını salladı.

"Yüzükler olmazsa ne olur?" diye sordum. O an, küçücük derme çatma bir banyoda diyarın en gizemli lordunun en büyük sırrını öğrenmiş olmama gülümsedim.

"Ortalık cehenneme döner." Elimi tuttu ve yüzüğü olabilecek tek parmağım olan başparmağıma geçirdi. Bu kadar kolay geçiştirmesine şimdilik ses etmedim ama daha fazlası olduğuna emindim. Ben okyanustan ziyade yağmurlarla daha iyi anlaşıyordum, belki de gökyüzünden geldikleri içindi. Ama Arın hem okyanusu hem yağmuru parmağında oynatıyordu. Buna karşılık ateş ve su birbirinden çok farklıydı. Anka ve Ejderha bambaşka iki enerjiydi ve öylesi güç çarpışması cehennemden fazlasına neden olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye kaşlarımı çattım.

"Seninle paylaşıyorum." Yüzüğü parmağımda birkaç kez döndürdü ve bu defa yüzük benim parmağımda parıldadı.

"Olmaz."

"Oldu."

"Daren... Benim için fedakârlık falan yapmak yok anladın mı? O şekilde olmayacak." Yüzüğü çıkarmak için uğraştım ama parmakları elimin etrafında kenetliydi. Amaçsız mücadeleme karşılık kahkahası banyonun içinde yankılandı.

"Bu bir fedakârlık değil," dedi. "Biraz seni onarması için veriyorum. Senin enerjiye ihtiyacın var ve bende de ondan bol bir şey yok." Gözlerime baktı. "Ve," dedi daha durgun bir şekilde. "Bana bu yüzükleri yapan kişi Gela'ydı. Onun sihri eşsizdir ve seni tanıyacaktır."

Kaşlarımı çatarak parmağımdaki yüzüğü çevirdim. İlk kez ona ait bir şeye dokunuyordum. İlk kez ona ait bir şeyi görüyordum. Ve

ilk kez ona ait bir şeye sahip oluyordum. Bunun nasıl hissettirmesi gerektiğini bilmiyordum ama gariptı.

"Bozulmamın sebebi o ve şimdi beni ona ait bir şey mi onaracak?" diye isteksiz bir şekilde mırıldandım.

"Sende bozuk olan bir şey yok, tamamıyla kusursuzsun ve o bana ait." Yüzükle oynayan elimi geriye çekti.

"İyi," dedim. "Başka sırların var mı?" Yapay bir şekilde somurtarak ona döndüm.

Önce doğruldu sonra dikkatle ayağa kalktı, neredeyse benim kadar ıslanmıştı ama içeriye gittiğinde ve geri döndüğünde kıyafetleri tamamen kurumuştu. Elinde bir havlu tutuyordu. Elini uzattı, tutup beni kaldırmasına izin verdim. Havluyu etrafıma sardı ve hep yaptığı gibi omuzlarımdan tutarak beni içeriye götürdü.

"Ne tür sırlardan bahsediyoruz?" diye güldü.

"Bilmem, bir yerlerden başka eski sevgililerin de çıkacak mı?" Tutuşundan sıyrılıp sandığın önüne geçtim. Sandığı açıp giyecek bir şeyler çıkarmaya koyuldum. Yatağa uzanıp ellerini başının altında birleştirdi.

"Faina eski sevgilim değil." Sonra yüzünü buruşturdu. "Bu kelimeyi kullanabileceğim kimse yok," dedi. Olmasını beklemiyordum ama yine de onunla uğraşacaktım çünkü bu felaketlerle çevrili dünyamdaki tek eğlencemdi.

"Onca zaman geçirmişsiniz, birlikte dolaşmışsınız, kıtaları aşmışsınız..." Sandığı kapatıp çıkardığım kıyafetleri daha kolay ulaşabilmek için üzerine bıraktım. Ayağa kalktım, havluyu bıraktım ve yere düşmesine izin verdim. Gözlerini kıstı ama bakışlarını yüzümden çekmedi.

"Onunla birlikte dolaşmadım, ben zaten orada burada dolanıyordum." İç çamaşırını giyinirken gülmemek için dudağımı ısırdım. Başını sabır dercesine çevirdi ve nefes aldı. "O bana eşlik etti, bir yere kadar sesimi çıkarmadım ama sonra kendi yoluna gitmesini söyledim."

"O esnada bazı yakınlaşmalarınız olduğunu inkâr etmeyeceksin ama." Keten bir gömleğin düğmelerini çözerken gözlerini kırpıştırdı.

Ninova

"Bazı yakınlaşmalar olduğunu inkâr edemem," dedi. "Ama duygusal bir yakınlık olmadığını söyleyebilirim."

"Annemi uyandıracak yazmaları ona emanet edecek kadar ona güvenmişsin." Kollarımı gömleğin içinden geçirdim, kumaş kollarıma kadar örtündü ve serin bir his yarattı.

"Yazmaların tek başına bir anlamı yok. Onları diyarda tutmak istemedim ve Hayalet Köprü herkesin ulaşamayacağı kadar güvenli bir yerdir." Kaşlarını kaldırdı. "Ve açıkçası onları bir daha geri almam gerekeceğini düşünmemiştim. Mantıken baktığında bir daha gitmeyeceğim bir yere bırakmış oldum." Kendinden gurur duyarak göz kırptı.

"Onu sen mi çağırdın?" Uyuyacağım için pantolonu giyinmeyi es geçtim ve kasıtlı bir şekilde diğer tarafa dolanmak yerine onun üzerinden geçerek yatağa uzandım.

"Hayır." Koluyla düşmeyeyim diye karnımdan destekledi.

"Benden neden bahsetmedin?" diye sordum sırtımın üzerine uzanarak.

"Birini beklediğimi biliyordu. Ama ben kimseye doğrudan senden bahsetmem." Hafifçe doğrulup orada olduğunu fark etmediğim hasır sepeti almak için komodine uzandı ve ikimizin ortasına bıraktı. Sepeti açıp içinden bir elma çıkardı ve elinde döndürdü.

"Sana yaklaşmaya çalıştı mı?" Sepeti önüme çekip içindekileri kurcalamaya koyuldum. Zeytinli çörekleri görünce gülümsedim. Ateş Krallığı'ndan geliyorlardı. Çörekten hevesle bir ısırık aldım.

"Çalıştı." Elmayı havaya doğru attı ve kolayca yakaladı.

"Ne yaptı?"

Bıkkın bir şekilde başını yana yatırdı. "Faina'yı konuşmak istemiyorum. Bir önemi yok."

"Hah!" dedim lokmamı yutup. "İnsanların arasında bir barda yaptığın sorgulamalarda ben hiç böyle oflayıp puflamamıştım."

"Oflayıp puflamaktan fazlasını yapmıştın."

Haklıydı. Epey sıkılmış ve soruların gereksiz olduğunu çünkü bir önemi olmadığını düşünmüştüm.

"İyi," dedim. "Ama uyarıyorum, onu şu koridorun başında bir yerinde görürsem öldürürüm."

"Onu mu beni mi?" diye başını yana yatırdı.

"Onu," diye güldüm. "Sana kıyamam Darenciğim."

"Bitecek onların hepsi." Çenesiyle sepeti işaret etti. Çöreklerden büyük bir ısırık alıp başımı salladım ve iri kırmızı üzüm salkımını elime alıp bir yandan da onu yemeye koyuldum.

"Sence Tanrıçalar neden düellolara ara verdi?" diye sordum lokmamı yutup üzümü ağzıma atmadan önce.

"İki ihtimal geliyor aklıma." Devam etmesi için bekledim. "Senin ışığını sonuna kadar çekmek istediler ve sonra istedikleri yeniden yaratılışı gerçekleştirecek güçleri olacaktı. Krallıkları yok edebilmek için en uygun zaman şu an. Herkesin enerjisi kırıldı ve herkes yıllardır süren huzursuzluktan usandı." Epey mantıklı görünüyordu. Işığımın hepsini alacak olmaları düşüncesiyle ürperdim.

"Diğer ihtimal..." Düşünceli bir şekilde ensesini kaşıdı. "Arın çok mantıklı bir hamle yaptı. Bütün krallıklara kendi adamlarını yerleştirdi ve gücü elinde tuttuğunu gösterdi. Bu da krallıkların kırılmasına neden oldu ve yeniden bir korku dalgası yarattı. Muhtemelen artık kimse meydan okuma için o kadar hevesli olmayacak. Arın'ın stratejik hamlesi, Adalia'nın vahşi dövüşü ve sen tabii..." Dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Herkes senin de Arın kadar tehlikeli olabileceğini gördü."

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsememe yüzünü buruşturdu.

"Yani Arın kazanacak gibi görünüyordu ve Tanrıçaların da korkuyu bastırmak ve yeni bir hamle yapabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Krallıkları kaybederlerse bu iş biter. Ve şimdi görüyoruz ki gerçekten güçten düşüyorlar."

"Bir saniye," dedim. "Fanusun içindeyken duyduğum bir şeyi hatırladım." Belli belirsizdi ama Ceni'nin sesini hemen tanımıştım. "Ateş Vârisi olmamalıydı dedi. Bağ, dediğini hatırlıyorum ama çok kesik kesik."

"Arın'a karşı en büyük şansları benim tahta oturmam. Aklımı çelmeni istemiyorlar." Yamuk bir şekilde güldü. "Tabii Su Krallığı başka bir şeylerin peşinde değilse..."

"Hayır, senin kıçını tekmelemek için bir numara çevirmiyoruz."

Ninova

"İyi," dedi gülerek tavana bakmaya koyuldu.

"Bu kadarla yetinecek misin, başka soru yok mu?" Bir üzüm daha ağzıma atıp çiğnemeye koyuldum. Yıkanmak ve yemek yemek iyi gelmişti ama asıl iyi hissettirenin o olduğunun farkındaydım.

"Cık," dedi. "Umurumda değil. Bana sen lazımsın."

Üzümlerden bir tane koparıp ona uzattım, ellerini kımıldatmadan ağzını açtı, üzümü dudaklarından içeriye ittim.

"Tamamıyla doydum." Sepeti toparladım ve komodinin üzerine koyması için ona uzattım. "Teşekkür ederim Lordum."

"Rica ederim, Nova." Doğrulup sepeti komodinin üzerine koydu ama geri yaslanmadan bacaklarını yataktan sarkıtıp oturur pozisyona geldi. Komodinin üzerinden şişeyi aldı ve haylazca gülerek incelemeye koyuldu.

"Demek senin güçlü silahın bu?" Aniden tıpasını açınca dizlerimin üzerine kalkıp ellerimi panikle kulaklarına bastırdım. Ruha çentik açan melodiler odanın içinde avını aramaya koyuldu. Ellerimi kulaklarına daha sıkı bastırdığımda derin bir korku göğsümü şişirdi. Daren'in gözleri ne yaptığımı sorgulayarak bana döndü.

"Kapat şunu!" diye çenemle işaret ederek bağırdım.

Şişeyi sağ eline aldı, sol eliyle elimi kulağından çekip avucumun içini öptü. "Bana bir şey yapmaz," dedi. Sıcak parmakları arasındaki elime ve ona baktım. Gerçekten içeriye dolan ezgiden etkilenmemiş görünüyordu ki iki saniyeden sonra çıldırma eşiğine gelmeliydi.

"Bazen iblisin teki olduğunu unutuyorum!"

"Bazen sana körkütük âşık olduğumu ve seninle ilgili hiçbir şeyin bana zarar vermeyeceğini unutuyorsun." Kapağını geri kapatmadan şişeyi komodinin üzerine bırakarak bana doğru döndü ve gözlerimin parlamasına neden oldu. Dizlerimin üzerine oturup gözlerimi üzerine diktim. Benim aksime güçlü ve rahat görünüyordu. İnce ince oyulmuş bir heykele benzeyen çehresi nihayet huzurluydu. Omuzlarında dünyanın ağırlığı vardı ama artık hepsini taşıyabilir görünüyordu. Diz dize duruyorduk, birbirimize bakıp sadece öyle duruyorduk. Başparmağı aheste aheste avucumu okşarken sırların ve yanlış anlaşılmaların yarattığı tüm gerilim ışığa karışıyordu.

"Dokunmak yasak?" dedi ne sanıyordun der gibi başını oynatarak.

İyice yüzümü buruşturdum, dalga geçiyor olmalıydı. "Nedenmiş?"

"Her şey kurcalanmaz öyle," diye sırıttı.

"Benim sayemde kavuştuğun kanatlarını benden mi saklıyorsun?"

"Senin yüzünden kaybettiğini düşünülürse adil görünüyor." Kıkırdaması yatağın hareket etmesine neden oldu.

"Bunu yüzüme mi vuruyorsun?" Omzuna vurarak onu itmeye çalıştım ama kıpırdamadı.

"İyilik yap denize at diye bir şey duymadın mı sen?" Yapay bir üzgün ifadeyle dudağını sarkıttı. "Böbürlenme."

"İyi," dedim. "Yardım et de doğrulayım. Yakından bakabilirim herhalde."

Yüzünü dikkatimi dağıtacak ve burun buruna gelmemize neden olacak kadar eğdi. "İyiydik böyle..."

"Cık," dedim. "Havamı kaçırdın."

"Kanatlarımı benden daha mı ilginç buluyorsun?" Karanlık bir imayla gözlerini kıstı.

"Eh," diyerek bu defa ben güldüm. "Adil görünüyor."

Tekrar doğrulmaya çalıştığımda vücudunun ağırlığını üzerime bıraktı. Şimdi tamamıyla birbirimize yapışık haldeydik ve ben kımıldayamıyordum. Kımıldamak istediğimi de sanmıyordum. "Adilmiş," diye mırıldandı bakışları yakıcı bir hal alırken. Yüzü çok yakınımdaydı ve bu zamana kadar gördüğüm en güzel şeydi. Masmavi gözleri dudaklarımı tarıyor, nefesi şakaklarımda dolaşıyordu. Parmağımı gerçekliğinden şüphe duyarcasına yüzüne kaydırdım ve çenemi kaldırarak dudaklarını öptüm. Sadece küçük bir öpücük diye düşündüm ama dudaklarım ondan ayrılmadı ve ellerim yüzünü daha çok kendime çekmek için kıpırdanıp durdu. Bedenim gök gürültüsüyle sarsıldı. Onun içindeki alevleri yutabilmeyi dileyerek ağzımı daha çok açtım ve daha büyük bir tutkuyla onu öpmeye koyuldum.

Bileğimden omzuma kadar kolumu okşayarak gömleğin üzerinden bile tenimin karıncalanmasına neden oldu. Arzu beni dehşete

Ninova

"Kanatların nerede?" Tüm dikkatimle ona bakıyordum ve her baktığımda onları tekrar görebilmeyi istiyordum, nihayet bunu açıkça söyleyebilirdim.

Şu mesele dercesine kaşlarını kaldırarak güldü.

"Ait oldukları yerde, sırtımda duruyorlar."

"Göremiyorum."

"Zekân beni büyülüyor."

"Oyun oynama benimle!" Sırıtmamak için kendimi tuttum. "Görebilir miyim?" Hevesle beklemeye koyuldum ve buna karşı koyamayacağını bilerek keyiften dört köşe oldum.

Şöyle bir sağına soluna baktı. Yatağın üzerinde döndü ve birden beni sırtüstü yatırdı. İki yanıma yasladığı dirseklerinin üzerinde duruyordu, bacağının tekini bacaklarımın arasına uzattı. "Biraz alan lazımdı," diye durumdan memnun bir şekilde açıkladı. Yakınlığı ve duruşu ve teması ve konuşması gözlerimi kırpıştırmama neden oldu. Yüzünde sevimli ve büyülü bir ifade belirdi. Dünyanın hâkimi gibi gözlerimin içine bakıyordu. Benim dünyamın hâkimi gibi duruyordu.

Ve sonra açıldılar. Gece yarısı ve yıldızlarla donatılmış bir rüzgâr saçlarımı geriye çekti ve yüzümde ılık bir ürpertiye neden oldu. Gözlerimi kocaman açtım. İki yanından odanın içine uzanıyorlardı.

"Siktir," dedim refleksle. O gecenin kâbusundan ne kadar büyük ve ne kadar güzel olduklarını anlayamamışım bile.

Daren tepkime kaşlarını çattı.

"Yani vay canına..." diye düzelttim azıcık utanarak.

Kaşlarını kaldırdı.

"Müsaade et de bir idrak edeyim," dedim. Görüşümü engelliyordu ama sırtından nasıl yükseldiklerini görebiliyordum. Çok yakındaydılar ve bu zamana dek görmediğim kuş tüylerine benziyorlardı. Uzaktan rengi daha koyu görünmüştü ama yakından baktığımda renklerin birbirine girdiği saten gibi parlaklığa sahipti. Parmaklarımı sağ omzunun üzerinden parıldayan kanadına doğru uzattım ama "Şşş," diye uyararak hafifçe omzunu yukarı kaldırdı.

"Ne?" Suratımı asarak gözlerine baktım.

Ninova

düşürüyordu. Onu istiyordum, hemen şimdi. Her zaman ve sürekli. Korkunç bir histi ve karşı koymak için biraz bile edepli hissetmiyordum. Altdudağımı emip dilini dilime doladı. Elim ensesine kaydı sıcacık, yumuşak ve artık gerçekti. Dünyanın yok oluşu bile şu an ikinci planımda kalırdı. Öpücüğü sahiplenme, ihtiyaç, zafer gibi hissettiriyordu. Ve biraz takıntılı bir hali vardı ama ölçütleri ortadan kaldırmıştık. Geriye ikimizden başka hiçbir şey kalmamıştı. En büyük sırra sahiptik. Biz oluşumuza.

"Vazgeçtim," diye fısıldadım. Dudaklarından ayrılmak azap vericiydi. Tekrar öptüm. "Seni daha ilgi çekici buluyormuşum." Dudağını dudaklarımın arasına kıstırıp uzun bir süre öptüm. "Kaldır şunları," dedim.

Zevkle sırıttı ama öpücüğüme karşılık vermek dışında hareket etmedi. Sanırım biraz oynamak istiyordu... Elimi boynundan çekip kolunun altından geçirerek göğsünden aşağıya uzattım, gömleğini yakaladım ve çekiştirmeye başladım. Dudakları yine bir sırıtışla iki yana açıldığında dişlerimiz birbirine dokundu. Zavallı mücadelemle gömleğini yukarıya doğru sıyırmaya başardım, parmaklarım kaslarına dokunduğunda daha çok heyecanlanan ben oldum. Öpücüğünü yavaşlattı ve sonsuz zamana sahipmişiz gibi dudaklarıma yavaş yavaş sürtündü. Bayılabilirmişim gibi hissediyordum.

"Eğer seni rahatlatacaksa," diye kulağıma doğru mırıldandı. "Tüm galakside senden daha ilgi çekici bulduğum bir şey olmadı."

Kollarımı boynuna dolayıp bakışlarını kendime çektim. "Beni etkilemeye mi çalışıyorsunuz Lordum?"

Tüm yıldızları içine toplamış gözleri derinleşti, "İlk günden beri." Kollarımı sıkıca boynuna sardım. Şimdi kollarımın arasında olsa da bu gerçek gelmiyordu. Her an ellerimin arasından kayıp gidecekmiş gibi korkuyla doluydum çünkü bir daha onu kaybetmeye dayanamazdım.

"Nasıl katlandın?" diye fısıldadım. Hareket ederek bacaklarımı onun bacaklarına doladım.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun sen?" diye espriyle karşılık verdi. Dudakları şakaklarıma sürtündü, çenesiyle başımı yastığa itip gözlerime baktı. "Ne kadar eşsiz olduğundan haberin yok

Ninova

muydu?" Kalp atışları sanki tek bir ruha aitmişiz gibi benim bedenimin hiddetini dizginledi. "Benim uslanmaz..." Boynumu öpmek için durdu ve içimin kamaşmasına neden oldu. "Sınır tanımaz..." Dilinin ucuyla eskimiş bir yara izine dokundu. Nefes alarak kollarını sıktım, dikkatimi istediği yöne kaydırması onun için sadece an meselesiydi. Cehennem Lordu'yla olmanın kötü diyemediğim yanıydı.

"Baş belası..." Cehennem Lordu. Diyarı yerler bir etmeye hazır geceyi ve cehennemi avuçlarında taşıyan bu adam tarafından kollanırken kedimden geçtim. "Yere göğe sığmayan, varlığının tahmin aciz kalbime kuran tatlı yıldız ışığım..." Dudaklarımı uzun uzun öperken gözlerimi kapattım. Onunla beni çok ama çok sevmesi için verdiğim mücadele devam ediyordu. Gömleğimi sıyırdı, elimi ikimizin arasına sokup düğmeleri çözmeye çalıştım ve becerememeyince gömleği çekiştirip düğmeleri koparttım. Ağzımın içine doğru güldü. Elimi çektim ve tenlerimiz birbirine dokunduğunda daha büyük bir ateş patlaması yaşandı. İçimde onun doldurması için hevesli olduğum çatlaklar zihnimin içinde bir deprem etkisi yaratıyordu. Ayağım çizmesine dokundu, bacağının üstüne gidebildiğim yere kadar kendi bacağıma sürterek tırmandım. İradesine ve sağlam duruşuna rağmen aramızdaki tensel gerilim onun da kaslarının şişmesine neden oluyordu. Göğsünden bir hırıltı yükseldi ve kanatlar aniden ortadan kayboldu. Beni de beraberinde çekip hafifçe yana dönerken ellerini belime doladı.

"Onları öylece nereye kaldırıyorsun?" diye mırıldandım. Yan döndüğüm için daha rahat bir şekilde kendimi ona sürtmeye devam ettim.

"Kapının arkasına asıyorum."

"Çok komikmiş." Dudağını pek de nazik olmayan bir şekilde ısırdım. Başını kaldırıp kahkaha attı. Boynunu öptüm, gömleğinin yakasını çekiştirerek göğsüne doğru dudaklarımı sürttüm. "Bu esprileri düşünmek için çok zaman harcıyor olmalısın."

"Doğuştan gelen cazibelerimden sadece biri."

Dişlerimi göğsüne sürttüm. Ağzının içinde bir şeyler homurdanıp bacağını üzerime attı, yeniden beni sırtüstü çevirdi ve hareketsiz bıraktı. Sinirim tepeme çıkıyordu.

"Ağzını sadece konuşmak için kullanmak da onlardan biri mi?" diye kaşlarımı çattım.

"Bu bir meydan okuma mı?" Gömleğimin düğmelerine dokundu ve yavaşça kenarını kavradı.

"Dibine kadar."

Gömleği iki yana açtığında karşısında neredeyse yarı çıplak kaldım. Onun karşısında her zaman ruhsal olarak çırılçıplak hissettiğim için sadece aldığım nefesle göğsüm şişti ve daha büyük bir beklentiyle ürperdim. Gözleri yoğunlaştı ve aldığı tepkiden memnun bir şekilde ağzıyla neler yapabileceğini göstermeye koyuldu. Bu, kazanmayı istemediğim tek meydan okuma olmuştu. Ki epey savaşçı biriyimdir.

Boynumdaki öpücüğü hazla karışık bir acı yaydı bedenime. Üzerindeki gömlekten kurtulmayı ve onun sıcaklığına doğrudan kavuşmayı o kadar arzuladım ki çıkarabilmek için elimi göğsüne bastırdığımda avucumun içinden bir alev çıktı. Ben kısa bir şaşkınlık anı yaşarken o sadece güldü ve boynumdan aşağıya doğru inmeye devam etti. Yanmadığına sevindiğim an şu andı ama düşüncelerim göz önüne alındığında ikimiz de cehenneme gidebilirdik. Tam da şu an.

Daha dikkatli bir şekilde gömleğin düğmelerini çözmeme izin verdi. Nihayet gömleğini çıkarabilmek için kollarını sırayla kaldırdı ve o kahrolası kumaş fazlalığından kurtulabildim. Çıplak göğsü benimkine çarptığında eriyecekmişim gibi hissettim. Kollarımı tutarak boynumdan aşağı yukarı doğru hareket ederken sert göğsü benimkine sürtündü ve çığlık atmak istememe neden oldu. Kesik kesik soluk aldım. Elini belime kaydırdı, belimin kavisini onun avucuna uyum sağlaması için tasarlanmış gibi kolayca kavradı. Dudakları göğsüme doğru indi, acelesizdi ve hazzın tadını çıkarıyordu ama benim bütün sinirlerim onun dokunuşuna aç bir şekilde uyarılmıştı. Kendimi zincirini kırmaya çalışan bir ejderha gibi hissediyordum. Eli gerim gerim gerilen mememi kavradı, dudakları göğsümün arasındaki boşluğu yağmalarken parmakları nefesimi keserek, meme uçlarımı tırmaladı. Altında kıvranarak mırıldandım. Dudağını yavaşça kaydırdı ve parmaklarının yerini alarak asla doy-

Ninova

mayacağımı düşündüğüm bir işkenceyle emmeye başladı. Ateş parmak uçlarımdan saç diplerime kadar yükseldi. Enerjisi beni yerle bir etti. Kendimi zincirini koparmak için saldırganlaşmış bir ejderha gibi hissediyordum şimdi. Daha fazlası için saçlarını çekiştirdim.

"Sabırsız!" diye mırıldanarak uyarıcı bir şekilde ısırdı. "Bu anın tadını çıkarmak için çok uzun zaman bekledim."

"Değdi mi?" diye kıvrandım.

"On asır sonra tekrar sor." Diğer eliyle kalçamı kavrayıp kendisine bastırdı. Öyle doğru noktaları buluyordu ki, sürekli şehvetle iç çekiyordum.

"Her anının tadını çıkardığıma emin olacağım."

"Bin yıl ediyor." Nefesim yavaşladığında ellerim omuzlarına kaydı.

"Yetmezmiş gibi geliyor." Bacaklarımı okşarken bütün bedenimde bunu hissediyordum. Ateşle bana yeniden şekil veriyor gibi cayır cayır yanan bir his içimi dolduruyordu.

"Yetmediğinden emin olacağım." Ayaklarımı bacağına sarıp pantolonunu çekiştirmeye koyuldum.

"Arsız."

"Ve sevgilim çok tatlı bir iblis," diye kıkırdadım.

Gülümsediğinde dili tenime dolandı. Kollarımı boynuna dolayıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Dudaklarını daha aşağı kaydırdığında sıcaklık karnımın üzerinde alevden bir girdap yarattı. Her yerimde izlerini hissediyordum. Parmağı çamaşırımın kenarına dokundu. Ağzının oraya çok yakın olduğunu ve biraz sonra oraya dokunacağını bilmek gerilimle ürpermeme neden oldu. Kumaşı kenarından çekiştirdi ve okşadı. Ellerimi kafamın üzerinde birleştirip yay gibi gerildim.

"Vücudunun bana tepki verdiğini görmek..." Tekrar dudaklarını bastırdı ve dilinin ucunu küçük bir alan boyunca dolaştırdı. Kıvrılmamak için yanağımı ısırmak zorunda kaldım. "Beni istediğini bilmenin tadı yıldızlardan bir şarap tatmak gibi." Fısıltısı bacaklarımın arasına doğru sıcak esen bir fırtına yarattı. Bacaklarımı birleştirerek kırmaya çalıştığımda eli sakin ve ne yaptığını bilir şekilde bacaklarımı ayırdı, baldırımı kavrayarak hareketsiz durmamı sağla-

di Yüzüklerinin metali üzerimde dolaşıyordu. Alevden çemberler dönüp duruyordu. Üzerimdeki hâkimiyetinden ve çabasız gücünden sersemlemiştim ve buna bayılmıştım. Dudakları çıkıntılı kemiğin üzerinde dolaşarak başka bir yara izinin üzerine kaydı. Yatıştırıcı bir şekilde emdi ve nefesini verdi.

"Çok oyalandın," diye homurdandım. Dokunmadığı yerler yanmak için sıraya girmişti. Kalçamı sıkarak tepki verdi. Havanın ne zaman kararddığını fark etmemiştim. Banyodan çıktığımda içeride ışık olduğunu anımsıyordum. Eli ayak bileğimden başlayarak yukarıya doğru tırmandı, bacağımın üst kısmını tutup kendine yer açtı. Dudakları eriyen buz gibi aşağıya doğru kayarken nefesimi tuttum. Dili sinir uçlarıma dokunduğunda içimden hayalet bir ürperti geçti. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmaya çalışıyordum ama güçlü tutuşu sadece nefes almama olanak veriyordu. Tek hissettiğim, dudaklarının hareketi olana kadar haz içinde kıvrandırdı, bedenim uyuştuğunda parmaklarımı sıkıp yumruk yaptım. Parmaklarını sıktı, tırnaklarının tenimde küçük kırmızı izler bıraktığını düşündüm. Parmağının baskısını ve çok derinde bir yerde dönüşünü rüzgârda salınır gibi hissediyordum ama artık aldığım zevk dışındaki algılama yetimi yitirmiştim. Zonklama kalbime kadar ulaştı, parmaklarımı açıp çarşafları kavradım ve beni gökyüzüne çıkarıp en yukarıdan aşağı bırakması için yalvarmaya hazırlandım. Zorlukla araladığım gözlerim duvarların üzerinde dolaşırken kapının kilitli olup olmadığını düşündüm. Dengemi altüst edecek şekilde dişlerini hissederken kapı kilitli değilse ve biri içeri girmek isterse diye düşündüm... İçimdeki çatlaklar daha fazla ayrıldı. Daha fazlasını yapamaz diye düşünmeye başlamıştım ama baskısını artırırken çok gaddar davranıyordu. Tamamen zevk almama izin vermiyor, son anda çekiliyordu. Koridordaki küçük gösterimizi hatırlayıp kendi kendime güldüm.

Gülüşüm başını kaldırmasına, kendini yukarı çekip yüzüme bakmasına neden oldu.

"Bensiz eğleniyorsun."

"Kısasa kısas Lordum!"

Pantolonunun fermuarını açtığını duydum, kalbim tekledi. Yakınlığını fırsat bilip ellerimi omuzlarından kollarına doğru kay-

Ninova

dırdım. Parmaklarımın arasında kasları gerilimle hareket eden şeyden, ki artık her şey gözüme kahrolası bir kumaş parçası gibi geliyordu, kurtulamadığı için dudaklarını sıktı ve kendini geri iterek yataktan kalktı.

"Tam şu an aklından geçeni söylemek zorundasın." Pantolonunun sıkışan düğmesini çözmeye çalışırken tek eliyle saçlarını geriye doğru itti ve ellerimin tekrar ona dokunmak için kamaşmasına neden oldu. Karanlığın içinde birbirine zıt ve birbirine bu kadar benzer iki parça taşıyor olması budala gibi sırıtmama neden oldu. Pantolondan kurtuldu, gözlerim hiç çekinmeden üzerinde dolandı. Çıplaklıkta Daren'den daha büyüleyici bir şey varsa da kanıtlanması gerekirdi. Zayıf ışık güçlü görünen bacaklarından bir kas yığını gibi görünen karnına tırmanıyordu. Göğsünde ufak tefek kabuk bağlamış yara izleri bile ona ait kusursuz görünen parçalardı. Bir heykele benziyordu, anatomi harikasıydı. Seyir zevkimi bölüp tekrar yatağın üzerine çıkıp bana yukarıdan baktığında sorgulayıcı ve nihayet sabırsız bir hali vardı.

"Kapıdan birinin içeri girdiğini düşünüyordum." Gülerken yeniden omuzlarına tutundum. Gözleri eğlenceli bir arzuyla parladı.

"Şu an endişelenmen gereken kapıdan içeriye girecek biri değil," dedi karanlık bir imayla. Dudaklarımı şaşkınlıkla aralasam ama gülüşüm göğsümün ona çarpmasına neden oldu. Dudaklarımı yakaladı ve gülücüğümü de varlığımın bütünü gibi içine çekti. Bacaklarımın arasına yerleştiğinde topuklarımı yatağa bastırdım.

"Artık sırtına dokunabiliyor muyum?" diye mırıldandım. Bana hiçbir zaman doğrudan itiraz etmemişti ama tam da şu an yanlış bir şey yapmak istemiyordum.

Gülümsedi ve tam da bana daha fazla haz veremez diye düşünürken, "Senindir," dedi.

Karanlığın içinde çırılçıplak olmamıza rağmen bu kelime güneş gibi bir ışıltı yaydı. Ellerim sırtına dokundu, alışkın olmadığı için kasıldı ama öpücüğünü etkilemedi. Kürekkemiklerinin çıkıntısını hissettim, parmaklarımı yukarı aşağı doğru her milimini parmak izime kazımak istercesine kaydırdım. Kürekkemikleri tekrar hareket etti ve bu defa bütün vücudunu ileri geri kaydırarak iyice üzeri-

Ninova

me verleşti. Beklenti içimde fokurdayan bir yanardağ gibiydi ve kemli adıma sadece saniyelere sahiptim. Bacağıyla bacağımı itti, eli çenemi kavradı, öpüşü doyumsuzdu. Elim sırtından aşağı indi, karnını okşadı, biçimli kaslarının üzerindeki dokunuşum pürüzsüz ve sıcacık bir tene değiyordu. Ağzımın içine doğru fısıldadı. Elimi yana doğru kaydırdığımda kalçasındaki kaslardan oluşan çukura dokundum ve tırnaklarımla bariz bir baskı uyguladım. Karşılığını bacaklarımın arasında sert bir baskıyla aldım, göğsüm şişip ona sürtündü.

Saçlarımın beyaz tutamları köprücükkemiğime döküldü. Ona, çok vahşi bir şekilde hareket edişine uyumlanabilmek için omuzlarına tutundum. Neredeyse gözümün korkmasına neden olacak kadar bir acı ama çok daha fazla bir hazla dudaklarımı göğsüne bastırdım. Kesik soluklarının arasında başını saçlarımın arasına gömüp derin bir soluk aldı. Mırıldanmalarım zevk dolu bir hal alınca acının aradan çekildiğini düşündüm ama daha derine yerleştiğinde dilimi ısırmama ve küçük bir çığlık atmama neden oldu. Tutkudan başım dönüyordu. Tutunduğum kasları parmaklarımın arasında şişiyordu. Yatağın hafifçe sarsıldığını çok sonradan fark ettim. Başta rahatsız edici olan o baskının içimde gevşediğini hissedebiliyordum. Ben kıvrılıp daha fazlası için şekil alırken o daha da hiddetlendi. Artık soluğu doğrudan boynuma çarpıyor, içimde bir gök gürültüsüne neden oluyordu.

Yüzünde, dokunuşunda, her baskısında ve yarattığı acı dolu hazda bana olan açlığını da ihtiyacını da hissetmeme izin veriyordu. Yanağına dokunup onu benzer bir ihtiyaçla öptüğümde zevkle inledi ve onu çok daha derinde hissetmeme neden olacak kadar güçlü bir şekilde kendini bana bastırdı. Sinir uçlarım yay telleri kadar gerilmişti ve patlamaya çok yakındı. Kalçamı kaldırarak ona uyum sağladım. Tek eliyle kalçamı yakalayıp öpüşünü de içimdeki varlığını da artırdı. Parmaklarımla saçlarını çekiştirerek onu daha çok kendime çektim. Tüm bu enerjinin içimdeki okyanusu aleve verdiğini hissettim. Onu söndürmek değil o ateşin içine sızmak istiyordum. Alev alev değil cayır cayır yanarak doruklara çıktım. Tekrar tekrar, daha hızlı ve daha şiddetli. Sonu gelmez bir arzu ve

Ninova

tutkuyla ona tırmandım ve içimde sonsuzluğa ulaşmasına izin verdim. Saç tutamlarımı parmağının ucuna doladı. "Olduğun her şeyi seviyorum. Su Vârisi olmanı seviyorum. Bu derin okyanus içindeki tek ateş olmayı, alev alev yanan tek şey olmayı seviyorum." Yabani bir iniltiyle içimdeydi ve ona ait her şeyi derinliklerde sersemletici bir sızı gibi hissettim. Birbirinin benzeri değil birbirinin tıpatıp aynısı iki alev gibi titreyerek zirveye çıktık ve içimde milyonlarca ışık patlamasıyla nefesimi verdim. Sıcak bir alev bacaklarımın arasında yüzüyor ve benliğimi tarumar ediyordu.

Başımı yastığa bıraktım.

Kelimenin tam anlamıyla beni altüst etmişti.

Boğuk bir sesle "Ateş bile senden daha sıcak değil," diye mırıldanıp sırtüstü yanıma devrildi.

Kelebek hafifliğinde ona döndüm. "Ben de seni seviyorum."

Kolunu altımdan geçirip beni kendine çekti, dönüp tekrar dudaklarımı öptü. "Eşsiz sevgilim," dedi bal gibi tatlı, cehennem kadar tehlikeli bir ifadeyle. "Benim karanlık tutkumun adına tapınmak diyorlar. Sadece sevgi değil bu, ben sana tapıyorum."

"Bana böbürlenme diyene bakın," dedim ama sözleri şuursuz aklımı almıştı.

Göğsünün derinliklerinden bir gülme sesi geldi. Başımı göğsüne yerleştirdim, parmaklarım girintili çıkıntılı kaslarının üzerinde dolaşırken gözlerimi kapattım. Çok ağır bir uyuşturucu almışım gibi hissediyordum. Pek kendimde değildim ve sadece geçici olabilecek güzel hisler ve mutlulukla parlıyordum. Ondan ayrı kaldığım bu kısa zaman benim için çok uzundu ve arayı kapatmak için ona çok uzun gecelerce sarılmaya ve hiç bırakmamaya ihtiyacım vardı. Ve o bunu çok ama gerçekten çok uzun zamandır bekliyordu.

"Daren," diye fısıldadım kapalı gözlerimin ardından.

"Hm?"

"Seni çok özledim. Çok."

İyice bana dönerek daha sıkı sarıldı.

"Ben seni daha çok özledim su baloncuğu."

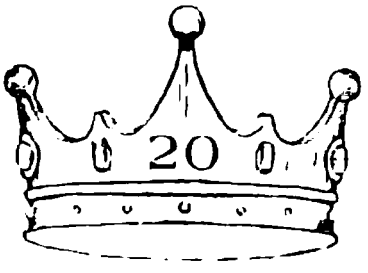

Dönüşler ve Kendine Varışlar

Kapının açılma ve kapanma sesiyle kıpırdandım ve belli belirsiz "Uyuyor," dediğini duydum. Gözlerimi açamadım, uyku öncesi mutluluğumu yaşamaya devam etmek istiyordum. Bilincimdeki bir şeyler beni gözlerimi açmam için uyarsa da dinlenme arzum ağır basıyordu. Bacaklarımı kendime çektiğimde üzerimdeki örtünün ağırlığını hissettim. Eksiklik hissiyle yavaşça gözlerimi araladım. İçerisi aydınlık sayılırdı ama ışığın renginden güneşin yeni doğduğunu tahmin ediyordum. Ağır ağır esneyerek kollarımı germeye çalıştım. Daren yanımda değildi ve bu hayal meyal duyduğum kapı sesini anımsamama neden oldu. Arın gelmiş olmalıydı. İsminin zihnimden geçmesi beni uyandırmaya yetti. Neler olduğunu ve her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmeliydim.

Miskince doğruldum, çıplaktım ve bacaklarımın arasında bir sızı hissediyordum. Ellerimle saçlarımı toplayıp banyoya yürüdüm. Gözkapaklarımı açık tutmakta zorlanınca soğuk suyu açtım ve doğrudan altına girdim. Tenime çarpan suyla hafifçe sıçrayıp ürperdim. Gözlerim tamamen açılmıştı ama yine de başımı yukarıya doğru kaldırıp yüzümün ve saçlarımın ıslanması için bekledim. Sabunu aldım ve olabildiğince hızlıca bütün vücudumu yıkayıp saçlarımı da temizleyerek suyun altından çıktım.

Avucumu açtım, tekrar su baloncukları yaratmaya çalıştım, beklentiye girmemiştim ama kolayca avucumdan üst üste iki tane baloncuk yükseldi. Önce parmağımdaki yüzüğe baktım ama bunun

asıl sebebinin ejderhanın nefesi olduğunu biliyordum. Kendimi kontrol ettim, daha iyi hissediyordum.

Ateşin yok eden olduğunu söylüyorlardı ama ben yeniden doğmuş gibi hissediyordum.

Havluyu üzerimden atıp giyinmeye koyuldum. Rahat olmak için siyah ve kalın idman taytımı bacaklarımdan geçirdim. Çorapların üzerine dizlerime kadar uzun siyah çizmeleri giydim. Belki soğuk su belki de dermansızlıktan ellerim buz gibiydi. İçimde tüten ateşi kontrol etmeyi öğrenmeyi öncelik listeme ekleyip sandıktan pamuklu kazağımı çıkardım. Saçlarımı fırçaladıktan sonra kuruması için dağınık bıraktım ve birilerinin gelme ihtimaline karşılık dağınıklığı toplamaya koyuldum. Yatak için temiz çarşaflar çıkardım, kirli olan her şeyi bir kenara daha sonra ilgilenmek üzere yığın haline getirdim. Dağıttığım kıyafetleri sandıklara yerleştirip mahremiyetimi koruma güdüsüyle yatağın örtüsünü ve yastıkları düzelttim. Normalde böyle şeyler yapmazdım ama şimdi biri kapıdan başını uzatsa burada neler yaşandığını anlayacakmış gibi saçma bir hisle sarılmıştım.

Aynanın karşısında saçlarımı tekrar düzeltip boynuma hafif bir koku sürdüm. Makyaj malzemelerinden destek alarak yanaklarımı pembeleştirdim. Komodinin üzerindeki sepetten dün yemediğim elmayı aldım, bir ısırık alarak anahtarı kaptım ve çıktım.

Ben kapımı kilitlerken karşıdaki odasının kapısı açıldı. Yarım açılan kapı aralığından göründü, kocaman gülümsedi, kapıyı tutmadığı diğer eliyle gelmemi işaret etti. Gerçekten bir kulağı hep buradaydı değil mi? Anahtarı taytın gizli cebine iliştirip açtığı kapıdan içeriye girdim. Arın pencerenin önünde duruyor, gözlerini bir an üzerimden ayırmayan Daren sırıtıyordu. Gülmemek için elimdeki elmadan büyük bir ısırık alarak bana öpücük attığında gözlerimi büyüterek uyardım. Arın bana döndü.

"Nova," dedi hiç uyumadığı belli yorgun gözlerle. "Nasılsın?"

Lokmamı çiğneyip yutkunurken başımı salladım. "Dinlendim." Elma mı zor yutuluyordu yoksa bende mi bir sıkıntı vardı? Resmen boğazım acıdı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Sadakatsizlere bir saldırı düzenlenmiş, bizim birliğimiz yardıma gitmiş ve bir çatışma olmuş ama şu an her şey yolunda."

kıyafetlerini değiştirmediğini fark ettim, bana söylemediği bir şey olduğunu sanmıyordum ama zorlu bir gün geçirdiği ortadaydı.

"Anladım," diye başımı salladım. "Onlara yardım ettiklerine sevindim." Gerçekten sevinmiştim ama yüzüme yansıtamadım. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Bu aranın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve bu esnada neler yapabileceğimizi tartıştık." Doğru. Düellolara ara verilmişti ve serbest olduğumuz ilan edilmişti.

"İkiniz mi?" Sahte şaşkınlığımla dikkatimi onlara verdim. "Birbirinizi nasıl öldüreceğinizi konuşuyor musunuz artık?"

"Çok komiksin," dedi Daren yaslandığı yerden. Nihayet ona dönüp gülebildim. Arın küçük esprimden onun kadar keyif almamıştı.

"Düellolar sona erene kadar Tanrıçalara karşı birlik olmaya karar verdik," dedi Daren. Dikkatle Arın'a baktım. "Toprak Vârisi'nin önüme çıkmasını istemiyorum," dedi açıkça. "Onunla konuşman bir işe yarar mı?"

Biraz daha şaşırarak odanın içinde yürüdüm ve yatağın ucuna oturdum. Arın işlerini konuşarak halleden biri olmamıştı. Bu tavrını Daren'in uzlaşmacı hareketine karşılık olarak algıladım.

"Senin konuşman daha çok işe yarar," dedi Daren ona dönmeme neden olacak bir keyifle. Ben sorgularken Arın iç çekti. "Ciddi olamazsın..." Bıkkın bıkkın, iki parmağıyla alnındaki kırışıklığı düzeltir gibi başını ovdu.

"Karşı konulmaz çekiciliğiniz Lordum," diye alay etti Daren.

"Ne?" Şaşkınlığımı gizlemek için çabalamadım bile. "Ayzer, Arın'dan mı hoşlanıyor?" İkisinin ismini böyle bir soru sormak için yana yana kullanacağım asla aklıma gelmezdi.

"Neye döneceğine karar veremediği bir hayranlık besliyor." Kararsız bir şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

Yanaklarımı şişirerek elmayı tuttuğum elimi havaya kaldırdım. "Etrafımızdaki kadınların neredeyse hepsi sana tutuluyor," dedim. Adalia dünyada Arın'dan başka kimse yok gibi davranıyordu. Kali resmen acı çekiyordu. Sonay bile hâlâ Arın'a karşı bir hayranlık besliyordu. Küçücük Alin bile ona tapınıyordu. Şimdi de Ayzer mi?

"Sen onları örnek alma," dedi Daren bana. Ben kontrolsüzce sırıttım, Arın göz devirdi.

"O halde benim konuşmam kötü bir fikir," dedi ciddiyetle. "Kadınları çabuk öfkelendiriyorum."

İçten içe hâlâ Ariana'nın yasını tuttuğunu çok iyi bildiğim için bu konuyla ilgili espri yapmamaya karar verdim. Arın duygularını belli etmezdi ama ne kadar kırgın olduğunu biliyordum. Onun hiç kimseye ilgi gösterdiğini görmemiştim. Adalia ve Kali'ye krallığımızdan oldukları için nispeten bağlıydı ve birkaç kez de benim zorumla Ayzer'e nazik davranmıştı ama Arın'ın tek bir amacı vardı, nerenin olduğu artık tartışmaya açık bir şekilde yeniden hükümdar olmak istiyordu.

"Benim batırma ihtimalim de yüksek," dedim elmadan ısırık alıp. "Beni kışkırtırsa sakin kalamıyorum ve o beni sürekli kışkırtıyor."

"Toprak Krallığı'nı ben dizginlerim," dedi Daren. "Eris'le konuşurum."

"Kabileleri ne yapacağız?" diye sordum. Beni asıl endişelendiren zapt edilemez o kalabalıktı ve üzerine Bükücüler de gelmişti. Düellolarda asıl meydan okumalar sınırların ötesinden gelenlerden oluyordu. Bunun sona ermesini istiyorsak onların geri çekilmesi gerekiyordu.

"Aklıma iki şey geliyor," dedi Arın dudak bükerek. Kendini takdir ettiğinden de bunu yapmış olabilirdi, acaba diye sorguladığından da. Emin olduğum tek şey çılgınca bir fikir olacağıydı.

"Korkutalım," dedi Daren. Ona döndüm ve şaka yapıyor sandım. Yapmıyordu. "Nasıl?" Gerçekten nasıl diye sormak istememiştim daha çok nasıl yani sorusuydu ama öyle algılanmadı.

"Saldırarak," diye omuz silkti.

"Ya o," dedi Arın aynı şeyi düşündüğünü belirterek. "Ya da..." Duraksayıp ikimizin de yüzüne baktı, sanırım gelecek çılgınlığa bizi hazırlamaya çalışıyordu ki bu daha çok meraklanmama sebep oldu.

"Onlara karşı biz," dedi çok basit bir şeymiş gibi. "Lordlar ve Vârislere karşı herkes." Tekrar dudak büktü. "Oraya çıkarız ve bir kerede bunu bitiririz."

Dalga geçmediğini biliyordum, çok ciddi olduğunu biliyordum ve deli yanıma epey mantıklı da gelmişti ama yine de dalga geçiyor gibi güldüm ve o da gülsün diye Daren'e baktım. Çenesini yumruğuna yaslamış ciddi ciddi düşünüyordu.

Ne demek istediğini kafamda evirip çevirdim. Tüm Lordlar ve Vârisler ve diğer herkes. Teknik olarak mümkün müydü bilmiyordum ama hepimizi bir araya gelebilir miydik ve onlar da epey kalabalıktı...

"Yapalım," dedi Daren düşünmeyi bırakarak. "Çok sıkıldım, bir kerede bitsin."

"Öncelikle," dedim durmaları için ellerimi havaya kaldırarak. "Birincisi bu mümkün mü, ikincisi diğerlerinin kabul edeceğinden emin misiniz, üçüncüsü siz aklınızı mı kaçırdınız; biz sadece beş, altı, yedi kişi falanız ama onlar çok epey kalabalık." Kendi düşüncelerimde bile bunun nasıl olacağını oturtamamıştım.

"Mümkün," dedi Arın öğretici bir tavırla. "Müttefikler bu yüzden kuruldu. Bir noktadan sonra zaten toplu düellolar olacak, tek tek ilerlemeye kalkarsak bu yıllarca sürer."

"Ne?" dedim. Bu bilgi bende mevcut değildi. "Öyleyse söyler misin biz neden kimseyle müttefik olmadık?" Yani en azından Hava Krallığı ile resmiyette bir birlik kursaydık.

"İkimiz varız." Kendinden emin ve rahat bir tavırla bu her şeyi açıklarcasına omuz silkti. Dik dik bakarak elmadan büyük bir ısırık aldım. Bu işin sonu küçük bir kıyamet ya da yok oluş olacaktı artık bu kesinleşmişti.

"Diğerlerine gelirsek sevgili Vârisim..." Arın tekrar konuşurken ayağını diğer ayağının önüne attı. "Toprak Vârisi haricindeki herkes ben ne dersem yapar. Belli ki Toprak Vârisi de sözlerim için hevesli ama buna bulaşmamayı tercih ederim. İşte vârisler bugünler içindir ve tüm zamanların gördüğü en iyi vâris olarak, vârisim olarak, sakinliğini koruyup beni kollamanı rica edeceğim güzel Vârisim."

"Vârisim kelimesiyle kaç cümle kurabilirsin oyunlarına katılsan çoktan galip gelmiştin," dedi Daren ona. Arın kendini beğenmiş bir şekilde güldü.

Ninova

Artık nasıl iletişim kurduklarını anlamıştım. Krallıkları olmasa tüm bunlar yaşanmayacak, belki hiç kavga etmeyeceklerdi. Ve bu aklıma istemsizce Ayzer ile olan dostluğumuzu getirdi. Krallığımız olmasa biz de bu durumda olmazdık.

"Sina nerede?" diye sordum dikkatimi dağıtmak için. Düellolara verilen ara ile herkes serbest bırakılmıştı bu yüzden Sonay'ın yanına gittiğini tahmin ediyordum. Ben de onu görmeye gitsem iyi olacaktı.

"Sonay'ın yanında," dedi Arın. "Ben de seni almaya geldim," diye devam etti ve Daren'e döndü. "Senin de yapacak daha iyi bir işin olduğunu sanmam."

Heves ve beklentiyle ona döndüm. Gelmesini çok isterdim ama daha çok istediğim şey hepsini bir araya toplamak olurdu.

"Sina ve Sonay'ın beni görmeye sıcak baktığını sanmam," dedi Daren. Bu onu rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Sina ile arasındaki soğukluk gitgide artarken ikisinden biri bir şeyler yapmazsa ne olacak gökyüzü bilirdi.

"Sina ile anlaşmak Arın ile anlaşmaktan daha kolay yahu!" Kendimi tutamadım. Hava Lordu'nun nadiren çıkışları oluyordu ama onun kimseye kin beslediğini görmemiştim. Öfkesi de rüzgâr gibi gelip geçiyordu.

"O benim peşimden ayrılmazdı," diye yamuk bir şekilde güldü Arın. "Kimi örnek aldığını sanıyordun?"

"Yıldızlar bile senden daha iyi olduğumu biliyor," dedi Daren. Burada söz konusu olan yıldızların ben olup olmadığımı anlamadım ama her halükârda komikti.

"Gel," dedi Arın hareketlenerek. "Birbirimizi öldürmeden önce kaç şansımız daha olur emin değilim." Bu ondan beklemediğim bir ilgi alakaydı. Arın kimseyi davet etmezdi ama daha da ötesi Arın kimseye ikinci kez söylemezdi.

"Halletmem gereken işler var," dedi Daren. "Belki daha sonra uğrarım."

Arın başka bir şey söylemeden odanın içinde yürümeye koyuldu. Ayağa kalkarak Daren'e baktım, hafifçe gülümseyip göz kırptı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Bizimle gelmesini isti-

yordum ve ne işi olduğunu da merak ediyordum. Kiminle işi olduğunu daha çok merak ediyordum.

"Hallederim," dedi üstünkörü. "Sen şuna dikkat et de yoluma çıkmasın." Kaşları ve bakışlarıyla Arın'ı işaret etti.

Arın kolunu belime dolarken güldü ve bedenledi.

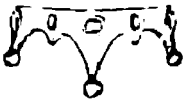

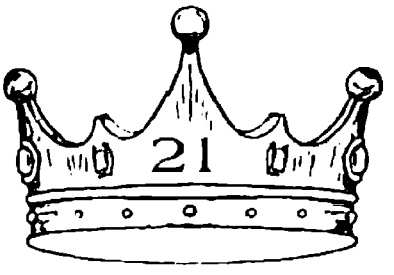

Karşılamalar ve Karşılaşmalar

Su Krallığı'nın Lordu tehlikeli sınırlarda bir zekâya sahipti. Diğer krallıklara bizden birilerini yerleştirmesi sadece çok iyi bir hamle olmamıştı aynı zamanda benim zorunlu Ateş Vârisi meydan okumamı da halkımızın gözünde planın bir parçası haline getirmişti. Aksi taktirde bu sınırlardan içeri girdiğimde nasıl karşılanırdım kestiremiyordum. Şimdi yine hiçbir şey olmamış gibi beni özlemle selamlıyor, nasıl olduğumu soruyor, önümde eğiliyor ve bir şeye ihtiyacım var mı diye etrafımda dört dönüyorlardı.

Düellolarla ilgili soru sorulmuyor ve yorum yapılmıyordu çünkü biz orada ölümüne bir mücadele içinde olsak da krallığımız bu düelloyu saymıyordu. Onlar için konuşmaya tenezzül edilecek bir konu değildi.

"Vârisim..." Adalia önümde hafifçe eğildi.

"Adalia..." Bana uzattığı giz şurubu olduğunu tahmin ettiğim kokteyli aldım. "Hava Vârisi olmak nasıl gidiyor?"

"Kurtulmak için sabırsızlanıyorum." Gözlerini yukarıya kaldırdı. "İçimde sudan başka bir şey hissetmek türlü yerlerimde kurbağa siğilleri çıkmış gibi hissettiriyor. Kesip atmak istiyorum."

Rahatsızlığını ifade etme şekli gülmeme neden oldu.

"Kazanırken keyfin yerindeydi."

"O kısmı epey eğlenceli." Dişlerini göstererek güldü.

"Sina ve Sonay'a döndüğümüzü haber verir misin," dedi Arın. "İstedikleri zaman katılabilirler. Ve yemeğe ihtiyacımız var, köprüde olacağız."

Deniz kızı emri alıp başıyla onayladı ve hemen topuklarının üzerinde dönüp yola koyuldu. Havayı derin derin içime çekerken köprüye doğru yürümeye başladım. Burası gerçekten ev gibi hissettiriyordu. Gerçek bir krallık ya da saray olmaması önemsizdi, su buradaydı ve göğsümü kabartıyordu.

Yengeç Birliğinden Leka'yı armonikanın yanında gördüğümde içim neşeyle kıpırdandı. Halkımız içinde ayrım yapmıyor değildim ama kan kaynaması diye bir şey vardı ve onu seviyordum. Bizi fark etti ve ayağa kalktı. Köprüye çıktığımızda tek dizinin üzerine çökülüp selamladı.

"Nasılsın?" diye sordum. Arın onları daha sık ziyaret ettiği için başıyla selamını alıp masadaki yerine oturdu.

"Çok iyiyim Vârisim. Sizin de öyle olduğunuzu umuyorum."

"Şimdi çok daha iyiyim," dedim. "Benim için yeni ezgilerin var mı?"

"Elbette Vârisim, eğer rahatsız olmayacaksanız."

"Lütfen," diye elimle işaret ettim. Önünde gümüş kordonlu devasa bir vardı, onu rahatça yerleşmesi için bırakıp Arın'ın yanına masaya oturdum. Ortalık cıvıl cıvıl denemezdi ama hava açıktı ve duvarların arasından çıkıp özgür kaldığımız için havam tamamen değişmişti. Bacak bacak üzerine atarken melodi usul usul yükselmeye başladı.

"Yeniden evde olmak harika," dedim kendimi tutamadan. "Şimdiden daha canlı hissediyorum."

"O yüzden özellikle gelmeni istedim," diye gülümsedi. "Bir şeyler yedikten sonra ay ışığı havuzunda dinlenmeye devam et. Bu gece dolunay var, sana güç verecek."

"Sulara dönmem gerekiyor Arın..."

"İçinde bir damla su kalmamışken Atlantis arayışına dönemezsin." Bu konu üzerine düşündüğü belliydi ve en az benim kadar canı sıkılmıştı.

"Ama mecburum," diye sessizce direttim. "Ateşi aldım, düelloların tekrar dönmeden önce bulunmaz bir fırsat."

"Ve bu da çok şüpheli değil mi?" diye kaşlarını kaldırdı. Onun da kasten sessiz konuştuğunu fark edince şüphelendim. "Önce

Ninova

neredeyse boğularak uyanıyorsun. Sonra arenadaki isyan. Tanrıçaların gazabı... Enerjini yerle yeksan edip bu arayı vermeleri sence de garip değil mi?" Kafasının içinde kaç akıl yaşıyordu bazen anlamak güçtü ama gözleri hep sınırlardaydı ve delice ya da değil her zaman haklı çıkıyordu.

Daha sağlıklı düşünmek için yaslandım.

"O zaman sen de benimle..." demeye yeltendim ki asıl meseleyi o zaman anladım, bakışlarımı kaldırdığımda Arın kaşlarını kaldırarak düşüncelerimi onayladı.

"Düellolara ara verildiği esnada, herkes diyarda at koştururken ikimiz de krallığımızı bırakıp uzaklaşacağız... Tüm bunlar nasıl bir plana hizmet ediyor?" Buz gibi bakışları her yerde dolaştı. "O hatayı bir kez daha yapmayacağım," dedi titrek bir öfkeyle. "Bir kez daha krallığımızı hazırlıksız yakalamalarına izin vermeyeceğim."

Tanrıçalar ışığımı çalarak sadece kendilerine güç katmamışlar aynı zamanda beni güçsüz düşürerek dolaylı bir şekilde Arın'a hasar vermişlerdi. Ama artık beni de tamamıyla gözden çıkardıklarını biliyordum. Son meydan okumalarda Su Krallığı her yere kendi adamlarını yerleştirmiş ve yeniden öne çıkmıştı, bunu yanımıza bırakmalarını beklemiyorduk ama saldırı hiç beklemediğimiz bir yerden gelmişti.

"Ama ateş avucumuzun içinde!" diye daha çok kendi kendime yakındım. "Ya bana başka biri eşlik ederse? Sen burada kalsan ama başka biri?" Mesela Daren...

"Su Krallığı'ndan olmayan kimse suyun altında o kadar uzun süre kalamaz. Şu an sen de kalamazsın. Ateş seni ayakta tutuyor ama suya çapalı enerjin bitik halde. Atlantis için okyanusla savaşman gerekiyor, şu an bir gölü bile alt edemezsin." Çıkışı ya da hezeyanı bana değildi, olan duruma gösterdiği tahammülsüzlüktü çünkü eli kolu bağlı haldeydi.

"Kahretsin!" diye istemsizce ağzımın içinde geveledim. Daren'in enerjisi beni ayaklandırmıştı ama onun kaynağı ateşti ve benim de bunu dengelemem gerekiyordu. Gözlerim kadehin etrafındaki parmağıma ve onun üzerindeki yüzüğe kaydı ama bakışlarımı bize doğru koşan küçük bir su alfini böldü.

"Noval" dedi Alin hemen bana sarılarak. Kadeh üzerine dökülmesin diye elimi son anda kaldırdım. Daha makul bir anda daha detaylı düşünmek için aklımdan geçenleri erteleyerek ifademi toparladım.

"Ben de seni özledim!" diye gülümsedim. Kadehi masanın üzerine bırakıp onu kucağıma aldım. "Büyüdün mü sen?"

"Biraz büyüdüm. Sen de büyüdün mü?"

"Ben de biraz büyüdüm," dedim. "Neler yaptın?"

"Deniz kızlarıyla yüzdüm. Çocuklarla oynadım. Boya yaptık, bir de artık bunu yapıyorum." Elini açıp avucundan baloncuklar çıkardığında onunla birlikte kıkırdadım.

"Bunlar çok güzelmiş!"

Masaya yemeklerle birlikte iki tane daha kristal sandalye geldi. Alin kolyelerimle oynarken Sina ve Sonay'ın gelişini gördüm. Dünyanın en hızlı dikkati dağılan alfin kızı "Sonay!" diye kucağımdan zıpladı. Terk edilmenin verdiği buruklukla dudağımı bükmeme Arın güldü. Alin hep sıcakkanlı bir çocuktu ama Sadakatsizlerin arasında yaşarken bu kadar ilgiye maruz kalmıyordu. Orada herkesin her zaman yapacak bir işi olurdu, hepsi sevecen kişiler olsa da Alin burada fazlasıyla şımartılıyordu ve gördüğü ilgiyi karşılıksız bırakmıyordu.

"Saçları çok güzel," dedi. Sonay'ın elini tutmasına rağmen bana bakıyordu. "Güzel değil mi?"

"Benimkiler daha güzel ya Alin," dedim. Gözlerim benim için her zaman öyle olacak Hava Vârisi ile kesişti. Yüzü gülüyor ve beklediğimden çok daha iyi görünüyordu. Sina nispeten daha gevşemişti. Sonay'ın oturması için sandalyesini çekti ama Sonay oturmadan "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu bana. "Bütün gün yatmaktan başka bir şey yapmıyorum."

"Yürürüz," dedim. "Ama önce bir şeyler yiyelim."

"Haklısın," diye yüzünü buruşturdu. "Affedersin. Mümkünmüş gibi nereden geldiğini unuttum." Yerine oturup elbisesini düzeltti. Her zaman olduğu gibi çok zarif ve güzel görünüyordu. Müzik yükseldiğinde Alin, Leka'nın yanına koştu ve lirin önüne oturup onu izlemeye koyuldu.

"Seni çok iyi gördüm," dedim. Gelen sebze salatasından tabağıma alıp yanına nar ve yemiş ekledim.

"Buraya gelmek iyi fikirdi. İkinize de çok teşekkür ederim." Gözlerinde açık minnet ve biraz da mahcubiyet vardı. Neredeyse tanıdık. Aklıma gelen düşüncelerle kendimi tutamadan güldüm ve üçünün de bakışlarına maruz kaldım.

"Bakmayın öyle," dedim. "Hep ben bir şeyler yapıyor ve Hava Krallığı'na kaçmak zorunda kalıyordum. İlk kez biz başkalarını ağırlıyoruz." Arın'a döndüm. "Su Krallığı'na," dedim. Kadehini kaldırıp benimkine çarptı ve çarpık bir şekilde güldü.

"Hepsi anlayacak," dedi. "Su Krallığı kaçınılmazdır."

"Şimdi seni daha iyi anlıyorum," dedi Sonay. "Ait olduğun yere dönememeyi, fedakârlığın ardındaki ağırlığı, endişelerin hiç azalmaması ve tüm bunların içinde gülümseye çalışmayı."

Sina onun elini tutup "Her şey yoluna girecek," dedi.

"Nerede olduğun kim olduğunu değiştirmez," dedim. Arın'ın gözleri üzerimdeydi. "Ben gittiğim her yerde Su Krallığı'nın Vârisiydim. Bu kimsenin alabileceği, yok sayabileceği ya da inkâr edebileceği bir şey olmadı." Etrafımızdan alfinler geçip gidiyordu ama burada olanları duyamadıklarını biliyordum. "Olmak için doğduğumuz kişiyiz." Dirseklerimi masaya yasladım. O Hava Vârisi olmak için doğmuştu, endişe etmesine gerek yoktu. Benimse daha çok yolum vardı.

Sonay başını tepeye doğru çevirdi. Bugün yanmayan ama her zaman orada duran meşaleye. Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. "Kimileri olmak için doğduğu kişi olamadan öldü," dedi. "O yüzden bunu ne kadar istesem de bundan emin değilim, Nova."

Arın başını çevirmedi ama nereye baktığını anladı. Herkes kimden bahsettiğini anladı. İlahi Lord masanın üzerindeki kadehine uzandı ve bir süre gözlerini içmeden bardağın üzerinde tuttu.

Arın'ın hükümdarlık uğruna herkesi ve her şeyi kaybettiğini düşünüyorlardı. Benim de böyle düşündüğüm zamanlar olmuştu ama sonra gerçekleri görmüştüm. Diğerlerinin aksine ben onu suçlamıyor anlıyordum. Krallığı için gözünü kırpmamasına hak verdiğim de oluyordu ona karşı çıktığımda. O benim Lordumdu. Ve artık

biliyordum. Arın kaybettikleri arasında geri alabileceği tek şey olan taca tutunuyordu. Bu onun diğer kayıpları bastırmak için kullandığı bir ihtiyaçtı. Çünkü ne ailesinin ne yıkımın altında kalıp gidenlerin ne zamanın ne de aşkın geri dönüşü vardı. O da geri alabileceği tek şey için her şeyini ortaya koydu.

"Yitirdiklerinle umutsuzluğa kapılırsan, boşuna yitip gitmiş olurlar," dedi Arın. "Ben kaybettiğim her şey için, kazanacak bir şeyim olduğuna inanırım. Bu, yitirdiklerini yaşatır, kayıplarına anlam katar. Rüzgâr eser yapraklar dökülür, kış gelir dallar kurur, güneş açar ki yeniden çiçeklensin ağaçlar. Yaprakları döküldü diye ağlarsan yeni açacak çiçeğe haksızlık etmez misin? Bir yaşam bittiğinde başka bir yerde başka bir yaşam doğar, bu sadece yaşama değil ölüme de bir anlam katar."

"Mevsimler değişir," diye ekledi Sina ona. "Kışı atlatırsın çünkü ardında bahar olduğunu bilirsin. Gökyüzünü böyle izlersen gökyüzünün altında yaşayabilmeyi öğrenirsin."

Kokteyli kafama diktim. "Bu kadar kasvet ve bilgelik yeterli." Sandalyemi itip ayağa kalktım. "Şimdi yürüyebiliriz."

Sonay peşimden gelirken köprüden indim ve karşılaştığım herkese mutlu gülücüklerle karşılık verdim. Lordların hakkı vardı, ekilen her acı mükafattan fideler veriyordu.

"Lord ve Vâris bağı koptuğu için garip hissediyorum," dedi Sonay. "Onun da böyle hissettiğini bilmek işleri daha kötü hale getiriyor."

"Sina bu konuda bir şey mi söyledi?" Eğer öyleyse bu beni hem şaşırtır hem de onunla ilgili düşüncelerimi epey değiştirirdi.

"Söylemeyecek kadar nazik olduğunu biliyorsun," dedi. "Ama aynı durumun içindeyiz. Benim hissettiğim kopukluğu o daha şiddetli hissediyor olmalı." Haline bakılırsa neden bir an önce yürüyüşe çıkmak istediği açıktı.

Keşke ne demek istediğini anlamıyor olsaydım. Bunu çok taze yaşayıp çok acı çekmeme rağmen Sonay'ın endişesi yersiz geldi. Sina'nın onu sevdiğinden kim şüphe duyabilirdi ki?

Sevilen...

"Hislerinde değişen bir şeyler mi var?" diye sordum. "Ona karşı duyguların değişti mi?" Kasıtlı bir şekilde sormuştum. Çünkü insan

Ninova

bazen zaten sahip olduğu cevapları ararken kayboluyordu ve [illegible] zaman bulunması çok zordu.

"Duygularım değişmedi ama o duyguları pekiştiren bağ artık bizimle değil. Bana endişelenmememi söylüyor. Hepiniz aynı şeyi söylüyorsunuz. Ama nasıl endişelenmem? Neler olacağını biliyoruz. Ya geri alamazsam Nova, bir yolunu bulamazsak ve ben Vâris olamazsam? Başka biri vârisi olursa? Başka biriyle o bağa sahip olacak." Gözleri hep ayaklarının ucunu izliyordu. Hepimizin zaman zaman yaptığı gibi herkes etrafındayken o da rol yapıyordu ama şimdi tüm gardını düşürmüştü.

"Ah," dedim. "Bunun için mi endişeleniyorsun? Sonay—" Ona doğru güldüm. "Lord ve Vâris bağı her şey değil, bunu biliyorsun. Duygular olmadığı sürece o bağ sadece aynı özü paylaştığın bir değere dönüşür."

"Haklı olsaydın Daren ile aranız bu kadar kötü olmazdı."

"Hımm..." dedim gülümseyerek. "Moralini düzeltecekse eğer Daren ile aramız oldukça iyi. Epey iyi. Son derece iyi."

"Ne?" diye durdu. "Ne zamandan beri?"

"Bizim sorunumuz onun başka bir vârisinin hatta vârislerinin ve benim lordum olması değildi," diye mırıldandım. "Kişiliklerimiz kavgaya meyilli, öyle seviyoruz birbirimizi. Ama farklı krallıklardan olmak hatta resmi olarak düşman krallıklardan olmak bile hislerini değiştirmez. Tıpkı onu bir lord olarak hiç kimseye değişmeyeceğim gerçeğine rağmen Arın'a duygular beslemiyor olmam gibi."

"Ayzer de Amon'a karşı duygular beslemiyordu," dedi kendi kendine düşünerek.

"Tüm kâinata umarım ki öyle olsun!" diye güldüm. "Ve Ariana ile Arın'ı da biliyorsun."

"Ama Arın seni Ariana'dan önde tuttu," dedi. "Sen olmasaydın belki..."

Onu durdurdum çünkü bunu duymak istemedim. Haksızlıktı.

"Arın ve Ariana arasında ben daha doğmadan yaşananlar onları ayırdı," diye düzelttim. "Hepimizden öncesinde onlar vardı ve o zaman yaşanılanlar atlatılamadı. Arın geri döndüğünde intikamla ve hırsla doluydu. Büyü boşluğunda tek başına geçirdiği yüz yılı

vardı. Ve hiçbirimiz Ariana'nın ne yaşadığını bilmediğimiz gibi onun fedakârlıklar yaptığından da haberimiz yoktu. Bu pek çok açıdan talihsizlikti sadece." Ariana'yı hiçbir zaman sevmemiştim ama gerçek hikâyelerini dinlediğimde onları anlayabilmiştim. Onun yaptığı gibi yapmayacağım çok şey olurdu ama eminim bu hepimiz için geçerliydi. Bizi farklı kişiler yapan şey de irademiz doğrultusunda yaptığımız kendi seçimlerimizdi.

"Neyse..." Düşüncelerinden kurtulmak istercesine başını salladı. "Düellolar nasıl sona erecek sence?"

"Adil bir mücadele olmasını ve gerçekten hak edenlerin kazanmasıyla sona ermesini isterdim ama ilk günden beri dediğim gibi bence kıyamet kopacak." Tanrıçalar rahat durmayacağını gösterdi ve biz de rahat duracak değildik. Şimdi bir de iblis ve çılgınlığı ile ünlü İlahi Lord işbirliği yapmaya karar vermişti, dünyadaki en iyimser kişi bile bunun neyle sonuçlanacağını tahmin ederdi.

"Korkuyor musun?" diye sordu.

"Korkmuyorum." Gülümsedim. "Aptallığımdan ya da cesur olduğumdan değil. Çok fazla korktuğumdan," diye açıkladım. "O kadar çok korktum ki..." Durup uzak bir köşeye daldım. "Hani çocukken elektrikler kesilir aniden karanlıkta kalırsın, bir his doğar içine, bir şey uzaktan ya da köşeden koşup üzerine saldıracak sanırsın. Sonra ışıklar gelir ya da gelmez ama oradan kimse üzerine koşmaz işte. Bu sadece korku anıdır. Bitecek ve tekrar başlayacak. Yaşamı olduğu gibi kabullendim ve olmadan önce olabilecek ihtimaller için endişelenmeyi bıraktım."

"Tayga'nın yokluğunu aratmıyorsun," diye takıldı ama cümle bittiğinde buna pişman oldu. İsmini duymak beni hazırlıksız yakalamıştı ve ifademi bir an sonra kontrol edebildim. "Özür dilerim," dedi hemen arkasından.

"Önemli değil," diye yürümeye devam ettim ve göz ucuyla göğe baktım.

Oradan bir yerden beni izliyorsan diye eski dostum, düşmemeye çalışıyorum ve eğer düşersem her zaman tekrar kalkabileceğimi hatırlıyorum...

Kayalıkların arkasından dolanıp yemyeşil ormana doğru ilerlemeye koyulduk. İkimizin de bu sakinliğe, kuş cıvıltılarına ihtiyacı

Ninova

vardı. Temiz havayı tekrar tekrar içime çektim. Arenada görebildiğim tek renk duvarların bakır kızıl rengiydi. Hapishanede olmaktan farksızdı.

"Bunu hissetmeyi özlüyorum," dedi Sonay havayı içine çekerek. "Su Krallığı şahane ve beni ağırladıkları için minnettarım ama rüzgâr kımıldamıyor."

Yaprakları huşu içinde sallanan ağaçların arasında kahkaha attım. Hakkı vardı, Su Krallığı Hava Halkı için çok konforlu değildi. Biz akvaryumun içinde yaşarcasına bastığımız her yerde su birikintisi olmasını severiz ve gün içinde sık sık yağmuru ağırlarız bu da neme sebep olur.

"Bir şey merak ediyorum," dedim. Şelale biraz geride kalmıştı ama ortalık sakindi. Biraz daha devam edersek, Sadakatsizlerin kamp alanına ulaşacaktık. İhram ve Azul'a selam vermek iyi olurdu.

Sonay devam etmem için yüzüme baktı.

"Daren ve Sina arasında neler olduğunu biliyor musun?" diye sorarken dudağımı ısırdım. Bu bir çeşit krallık meselesi de olduğu için sormam etik değildi ama merak beni gafil avlamıştı.

Sonay gülümsediğinde daha rahat hissettim. Konuşmadan önce çizmeleri yerdeki çam iğnelerini ezdi. Elbisesinin eteklerini hafifçe kaldırıp küçük bir kozalağı kenara itti.

"Doğrudan bildiğim bir şey yok ama bence Sina suçluluk hissediyor," dedi. Aklımda birçok ihtimal dolaşmıştı ama bunu hesaba katmamıştım. "Büyük Yıkım'dan sonra Daren'e çok hiddetliymiş ki o zaman anlaşılabilirdi. Sina ailesini kaybetti, dostlarından birini kaybetti." Arın'ı... "Ve Daren hiçbir açıklama yapmadan Amon'un yanında durmuş. Krallıklar arasındaki resmi görüşmeler dışında hiç konuşmamışlar. Yüz yıl içtenlikle konuşamamak için çok uzun," diye ekledi. "Alfinler için bile."

Ateş Lordu'nun en büyük rolünü oynadığı zamanlar... Ve Ateş Vârisi'nin de öyle... Kötü bir kaderleri vardı.

"Daha sonra Daren'in Hava Krallığı için yaptığı anlaşmayı öğrendik," dedi Sonay. Daren, Amon'la onları rahat bırakması karşılığında kendisini teslim ettiği bir anlaşma yapmıştı. "Ve biliyorsun, diğer şeyleri de..." Dudakları gerildi. Diğer şeyler Daren'in kaybettikleriy-

di Amon'un işkenceleriydi. Kanatlarını geri kazanması bütün bunların korkunçluğunu azaltmamıştı.

"Bana kalırsa Sina Daren'in yaptıklarını anlıyor, Amon'un yanında kalmasını anlıyor ama bunları onunla paylaşacak kadar güvenmemesini aşamıyor."

Aydınlanarak kaşlarımı kaldırdım. Sina'nın tavırlarını haklı olduğu zamanlarda bile sadece Daren'e karşı sert ve soğuk bulurdum. Ondan pek beklenmeyecek bir çatışması vardı. Şimdi bunu daha iyi anlamıştım. Sina Daren'in yaptıkları için değil, ona güvenmediğini düşündüğü için cephe almıştı.

"Onlar çok yakınlarmış, üçü birlikte büyümüş ve her şeyi paylaşmışlar. Sina neden Daren'in ondan yardım istemediğini de anlayabiliyor. Hava Krallığı ellerini kirletmez ve bunu herkes bilir ama en azından neden öyle davrandığını onunla paylaşmasını istedi sanırım."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Rüzgârı öyle kolayca göremezsiniz Vârisim," diye dirseğiyle kolumu dürttü. "Geldiğini görebilmek için dikkat kesilmeniz gerekir."

"Sen ondan nefret ediyor musun?" diye sordum. Çünkü Sonay'ın buna hakkı vardı. Düellolar Daren'in karanlık enerjiyi açığa çıkarması sonucunda başımıza bela olmuştu. Ve Sonay hem bebeğini tehlikeye atmış hem de vârisliğinden olmuştu. Ve Daren'in müttefikleri tarafından yerinden edilmişti. Onu suçlamak için elinde birden fazlası vardı.

Gökyüzüne bakarak düşünmeye koyuldu. Suçluyorsa onu anlayabilirdim çünkü haksız bulmazdım. Ama Daren'in bunları neden yaptığını da anlardım. Ve anlamamın sebebi sadece Arın ile karşı karşıya geleceği olası bir savaştan kaçınmak istemesini öğrenmem değildi. Ben anlardım çünkü sonrası belirsiz büyük hamleler yapmanın bazen ne kadar gerekli olduğunu biliyordum. Çünkü ben de o hamleleri yapıyordum. Gözü karalık ve aptallık arasındaki çizgi o kadar da kalın değildi.

"Doğrudan onu suçlamıyorum, hayır," dedi. "Ondan nefret etmiyorum." Rahatlamamı bekleyerek gülümsedi. "Evet biraz baş belası ama nihai seçimi yapan bendim. Savaşmayı denemedim bile. Hem suçlamak için birini arasam bunun sonu yok ki. Ayzer

Ninova

Tanrıçaları geri getirmeseydi Daven bunu yapmak zorunda kalmazdı. Sen Arın'ı İlmek'ten çıkarmasan Ayzer Tanrıçaları geri getirmezdi... Bu böyle Büyük Yıkım'a ve varoluşa kadar uzanır." Gerçekten eğlenerek kıkırdadı ve ben de ona eşlik ettim.

"Aslında Amon ve Evran Büyük Yıkım'a neden olmasa her şey tamammış."

"O zaman biz olmayabilirdik," dedi. "O zaman krallıkların ihtiyacı olan başka vârisler doğardı."

Vârisler tüm zaman boyunca krallıkların ihtiyaçları doğrultusunda var olmuştur. Bu diyarda her şey sihirliydi ama şüphesiz ki en büyük tılsım vârislerin doğuşuydu. Büyük Yıkım'da bütün vârisler diyardan kaçırılmıştı ve hepimiz zamanı geldiğinde yeniden doğmuştuk. Sadece ben bir yıldızın kalbinde gizlenmiştim. Çünkü ben bir Tanrıçanın kızıydım. Bu mistik olay her ne kadar bizleri Yıkım'da kaçırılan vârislerle aynı kişi yapsa da aslında hepimiz farklı kişiler olarak krallıkların şimdiki zamanına göre bilinç ve ihtiyaçla dünyaya geldik. Tarih bunun en doğru zaman ve en doğru alanda gerçekleştiğini söylüyordu. Bu da bizi yazgımıza güvenmek konusunda teşvik eden yegâne kanıttı.

"Hatırlat da bir ara Toprak Krallığı'na gidip Amon'un mezarına çiçek bırakayım."

"Ateş Krallığı'ndan toplanmış kara güllerden olsun," dedi Sonay daha çok gülerek.

Konuşarak epey yol almıştık ve ormanın içinde şelaleden taşlasıyla uzaklaşmıştık. Burayı avucumun içi gibi biliyordum bu yüzden Sadakatsizleri ziyaret etmek için yol ayrımında ona da fikrini sordum.

"İhram ve Azul'u görmek istiyorum," dedim. "Kamp alanına uğrayalım mı?"

"Olur," dedi omuz silkerek. "Gidip beni de yeniden vâris olabilmem için eğitebilirler mi diye soralım."

Koluna girip onu batıya doğru çevirdim.

"Bir yolunu bulacağız," dedim. "Her zaman bir açık vardır. Ama kafamı kurcalayan bir şey var. Şimdi sen çıkıp meydan okusan ve tekrar vârisliği kazansan olmuyor mu?"

"Bu mantıkla sen iyi hayatta kalıyorsun." Alay ederken hiç çekinmiyor ya da lafını sakınmıyordu. Ters ters baktım. "Düellolar zaten halihazırda Lord ve Vârislerin hak etmediğini kamtlamak için yapılıyor. Bu yüzden hayır, ben tekrar meydan okuyamam. Kaybettiysem hak etmediğim anlamına gelir."

"Asıl saçma olan bu," dedim. "Çünkü sen yenilmedin. Sen fedakârlık yaptın."

"Ve bu diyar hiçbir fedakârlığı cezasız bırakmadı." Ses tonu hem karanlık hem hiddetliydi.

"Öyle." Başımı sallayarak kabul ettim. "Ama bütün fedakârlıklar aradan asır geçse de mükafatlandırıldı."

"Benim mükafatım zaten benimle." Küçük bir gülümseme ile karnına dokundu. Bebek fikri beni de içgüdüsel olarak gülümsetti.

"Acaba Hava Krallığı'nın sonraki dönem İshasını mı doğuracaksın?" diye sordum. İshalar tarih boyunca ilk doğan erkek çocuklar olmuştu ve her zaman ilk doğan çocuklar erkek olmuştu. Sadece Ateş Krallığı'nda Vera'nın doğumu bu düzeni bozmuştu. Vera'ya hak verdiğim tek konu cinsiyeti yüzünden bundan men edilmesine karşı çıkışıydı.

"Sina kız olursa da onu Hava Krallığı'nın İshası olarak ilan edeceğini söyledi."

Şaşkınlıkla ona döndüm. Sina'dan beklemediğimden değil, sadece alışılmışın dışındaydı ve fazlasıyla takdir etmiştim. Hoş lordların bu konudaki tutumlarını bilmiyorduk çünkü gündem her zaman çok yoğundu ve Hava Krallığı hepimize bir sürpriz yapana kadar kimse doğacak bebeklerle ilgili konuşmaya başlamamıştı.

"Bu çok karakterli ve kesinlikle çok tatlı bir tutum olmuş. Bana kalırsa olması gereken bu."

"Belki de bu bir işarettir," dedi Sonay düşünceli düşünceli. "Yeniden vâris olma şansım olsa düşünmeden kabul ederim ama çocuğumun lord veya vâris olmasını istiyor muyum bundan emin değilim."

"Neden öyle düşünüyorsun?"

"Hayatlarına baksana, hepsi berbat kaderlere sahip. Çok güçlüler ama çok mutsuzlar. Ve sürekli başka bir felaketle burun buruna-

lar. Olanlardan tüm diyar etkilense de asıl ceremeyi lordlar ve vârisler çekiyor. Diğer herkes bir şekilde hayatına devam ediyor ama bizim öyle bir şansımız olmadı."

"En azından bazılarımız sarayda yaşıyor," dedim dumanlı düşüncelerini dağıtmak için.

"Artık sarayda yaşayan tek bir vâris var," diye göz devirdi. "Ariana mezarda, ben sürüldüm ve senin sonun da pek hayırlı görünmüyor." Gülmeden duramadı. "Ayzer haklı mıydı acaba?"

Derin bir iç çektim.

"Bir kere diz çöken her zaman eğilmek zorunda kalır," dedim. "Ayzer belki haklıdır ama ben kimseye boyun eğmeyeceğim."

"Biliyorum. Ben de yapmayacağım. Daha ne yaşarız bilmiyorum ama bu küçük bulut kümesi için hepsinin üstesinden geleceğim." Gülümsemesi tüm zaferlere denkti.

"İşte şimdi bir vâris gibi konuştun!"

"Oradan gelenler var," dedi Sonay kaşlarını çatıp. Baktığı yere baktım, metrelerce ötede iki kişi görüyorduk ama yüzleri seçilmiyordu.

"Kamptakiler bitki toplamaya çıkmıştır," dedim. "Neredeyse yaklaştık."

Bazen hayat karşımıza net olmayan görüntüler sunar ki onlardan kaçmak için zamanımız olsun ama görmek için bakmadığımız anlarda biz o felaketlere doğru yürürüz. Öyle bir ânın içinde kaldık. Biz yürüdük, onlar yaklaştı ve sonra yüzlerini gördük.

Faina ve Beria.

Ateş Vârisi olmak için yanıp tutuşan Hayalet Köprü prensesi ve Sonay'ı vârisliğinden eden Hayalet Köprü'den diğer kadın. Artık ikisi de vâris değildi. Ben Faina'yı yerle bir etmiştim ve bir başkası da Beria'yı alt etmişti. Ama ikisi de hâlâ belasını arıyor gibi görünüyordu.

Aramızda birkaç metre kala durdum.

"Sen geri dön," diye sessizce mırıldandım Sonay'a. "Ben onları oyalarım." Başka bir günde onlar için endişelenmezdim ama Sonay'ın bir kavgaya girmemesi gerekiyordu ve benim de daha dün ışığımı çalmışlardı. İkimiz de en iyi halimizin yanından bile

geçmiyorduk ama artık belasını arayanları gözünden tanıyordum ve bu ikisi öylece geçip gitmeyecekti.

"Biraz önce ne söylediğimi duymadın mı?" Sonay'ın gözleri doğrudan Beria'nın üzerindeydi ve daha önce görmediğim kadar tırmalıydı. "Her şeyle savaşacağım." Daha da öne çıkıp, "Seni gökte ararken yerde buldum," dedi. "Bu ormana girerek ikinci en büyük hatanı yaptın çünkü bu ormandan çıkışın olmayacak." İyice gerildi ve Faina'ya döndü. "İkinizin de olmayacak. Eteklerinizi toplayacak ve köprünüze ancak hayalet olarak döneceksiniz."

Beria tek kaşını kaldırarak kışkırtıcı bir şekilde güldü.

"Şunu çöz Nova." Elbisesinin arkasını işaret etti. Tekrar Sonay'ın yanına yanaştım, ifadem oldukça özgüvenli ve güleçti. Neden yaptığımı bilmeden sadece dediğini yapmış olmak için elbisesinin bağlarını çözmeye koyuldum.

"Tamam," dedim yine sessizce. "Takdir ediyorum ama bir şey söylememe izin ver. Normal bir günde bu ormandaki tüm ağaçları kökünden sökebilecek olsam da dün Tanrıçalar beni biraz hırpaladı ve enerjimi sömürdüler." Daren sayesinde kendimi toplamıştım ama bu, tüm gücümü geri kazandığım anlamına gelmiyordu. Kanımdaki ateş harlıydı ama ben ateşi kullanmayı bilmiyordum ve su zayıftı.

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye dişlerinin arasından çıkıştı.

"Gündem yoğundu," dedim. "İddialı olacak zamanı buldun."

"Ne yapıyoruz?" diye sordu.

"İstersen özür dile belki iyi günlerindedirler."

"Saçmalama." İkimiz de sessizce konuşuyorduk ama sessizlik bir işimize yaramayacaktı.

"Şu köprü ve hayalet lafı epey afiliydi ama onu demeseydin iyiydi."

"Bir kere söylemiş bulundum," dedi. "Ah, gökyüzü aşkına. Sen hep böyle davranıyorsun."

"Ve bak ben ne hallere düştüm."

Elbiseyi rahat hareket edebilmek için çıkardı. Üzerinde küçük bir şort ve ince bir atletle kaldı. Ayağındaki çizmelerle elbiseyi kenara bıraktı ve kimse bir şey anlamayacak gibi yüzüne sahte sert bir ifade takındı.

"Arın'ı mı çağırsan..." diye mırıldandı. "Ya da Daren'i..."

"Sonay... Sonay..." dedim dudağımı yalayarak. "Şu ikisi için bazı kalarından özellikle de Daren'den yardım isteyecek kadar müteva biri olmadım hiç. Gururumu ve kendimi beğenmişliğimi seviyo rum."

"Pekâlâ. Üzerinde bir şey var mı?" diye sordu durumu değer lendirerek.

"Tek bir hançer." Her zamanki gibi çizmemin içinde gizliydi.

"Onu bana vermek zorundasın."

"Nedenmiş o?" diye kaşlarımı çattım.

"Benim bebeğim olacak."

"Yaparken bana mı sordun..."

"Oldu bir kere uzatma işte."

"İyi." Derin bir nefes aldım ve çizmeme ilişmiş hançeri sakin hareketlerle çıkarıp elime aldım, ellerimi arkamda kenetleyerek bir adım öne çıktım. "Burada ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?" diye küçümser bir tavırla sordum. Battı balık yan gider.

Sonay çaktırmadan arkamdan hançeri aldı.

"Seni arıyordum," dedi Faina. "Şelalelere geliyordum."

"Size kimse bazı cehennemlerin ateşten değil buzdan yaratıldığını söylemedi mi?" diye güldüm. Şelalelere yaklaşamazdı bile daha oracıkta onu öldürürlerdi ki esasında onların Ahuele ve Aram ile karşılaşmasını çok isterdim. Akrep Birliği muhafızları söz konusu ben olduğumda epey korumacıdır.

"Bana yaptığının karşılıksız kalacağını mı düşünüyordun?" diye sordu Faina ciddi bir ifadeyle.

"Sana bir şey yapsaydım ayağa kalkamazdın, o bir uyarıydı ve görüyorum ki algılama sorunu yaşıyorsun."

"Çabucak ayağa kalkmama Daren yardım etti," diye güldü. "İki gündür bana çok iyi bakıyor."

"Daren her zaman biraz aptal olmuştur," dedim. "Muhtemelen sana tekrar haddini bildirmem için ayağa kalkmana yardım etmiştir." Yalan söylüyordu çünkü Daren bahsettiği tüm zamanlarda benim yanımdaydı. Çok ucuz numarasını yüzüne vurma gereği duymadım. O bunu zafer kazanmış gibi söylemiş olsa da ben

Daren'in yanımda olmasını zafer olarak görmüyordum. Onunla meselem Daren değildi, onunla meselem gerçekten kötü biri olmasıydı. Asıl merak ettiğim çabucak ayağa kalkmasına kimin yardım ettiğiydi ve içimden bir ses bunda da Tanrıçaların bir payı var diyordu. Ya da...

"Vera senin gibilerle ilgilenmezdi," diye ekledim. "Onun yardımı için ne yapıyorsun? Yanardağda sabahtan akşama kadar dans edip şirinlik mi yapıyorsun?"

"Şirin olduğumu düşünmene sevindim ama Vera sadece şirin olduğumu değil, Ateş Krallığı için oldukça uygun olduğumu düşünüyor." Tıpkı benim her gün arenada yaptığım gibi saçlarını tepede sıkıca toplamış ve atkuyruğunu örmüştü. Bunun artık bir tesadüf olmadığına emindim, ne zaman onu tekrar görsem onda bana ait bir şeyler görüyordum ve bu çok acınasıydı.

"Vera yanlış seçim ve kararları yüzünden daha önce ölmüştü, muhtemelen yine ölür," dedim. Doğru noktaya basmıştım. Kahrolası cadı ben onunla işbirliği yapmayınca başka yandaşlar bulmaya karar vermiş olmalı. Oysa ben onun ikonik bir psikopat olduğunu düşünüyordum, ne yazık...

Beria yine o elektrik yüklü bıçakları çıkardı.

"Onlar olmadan hiçbir şey yapamıyor musun?" diye sordum. Onlardan kurtulsak iyi olurdu ve şu an elimde kelimeler ve manipülasyon gücüm dışında bir şeyim yoktu. "Hoş, yapamadığınızı gördük. Hayalet Köprü ile ilgili daha iyi hikâyeler dinlemiştim." Ne bekliyordum ki dercesine omuz silktim. "O bıçakları şu ağacın dalına iliştirsem eminim senden daha iyisini yaparlar."

"İndir onları Beria," dedi Faina bir şey kanıtlamak istercesine. Beria onun sözünü dinledi ve bıçakları özel kılıfının içine, beline yerleştirdi.

Şu an ellerindeki en büyük koz o elektrik yüklü bıçaklardı ama sadece kendini kanıtlamak istediği, benden daha iyi olduğunu kanıtlamak istediği için kozunu kaybetti. Büyükbabam bana kendimi kimseyle kıyaslamamam gerektiğini öğretmişti. Onun gibi olmak, o olmak arzusu, sahip olduğun ama farkında olmadığın kozlarını kaybetmene neden olurdu. Hiç şaşmazdı.

Beria yürümeye başladığında Faina kımıldamadı. Sonay'ın arkamda hareket ettiğini işittim ama endişelendiğimi belli etmemek için başımı çevirip ona bakmadım. Faina saldırmadığı sürece ben saldırmayacaktım.

Hiçbir zaman ilk saldıran olma ama her zaman son darbeyi vurduğuna emin ol.

Sol tarafımda kalan bir ağaca doğru sakin sakin yürüdüm, sırtımı ağaca yaslayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. Beria bıçaklarını bırakmıştı ama Sonay havasını bırakamazdı... Vâris kadar güçlü olmasa da o hâlâ bir hava alfiniydi ve hâlâ havayı ustaca kullanabilirdi. İlk hamlesini de bu şekilde yaptı. Daha kızın yanına varmadan ellerini havada döndürdü, rüzgâr kızı yakaladı ve hareketini yavaşlattı. Sonay bu hareketsizlikten faydalandı, duraksamadan kızın çenesine öfkeli bir yumruk attı. Kız kendini topladı, yine arenadaki gibi dans eden adımları ile Sonay'ın etrafında çember çizmeye başladı. Orada Sonay'ın havayı kullanması yasaktı, düello sadece seçilen teknik ile gerçekleşirdi. Ama burada kurallar yoktu.

Kız etrafında dönerken Sonay duruyor ve sadece başıyla onu takip ediyordu, sola bakarken sağ elini kullandı, savurdu ve Beria'nın bir sonraki adımını atacağı yerden tozlar kalktı. Sonay kendi eliyle ağzını ve burnunu kapattı, Beria'nın gözleri toz toprakla yanmaya başladı. Görüşünü çoğunlukla kaybetmişti. Sonay dirseğini kaburgasına geçirdiğinde kız iki büklüm eğildi, Sonay bu defa karnına vurdu.

Faina onlara doğru yeltendiğinde, "Şş," dedim uyarıcı şekilde. "Oyunbozanlık yok."

Dişlerini sıkarak yerinde kaldı. Kıs kıs gülmemek için kendimi zor tuttum.

Beria kaybedeceğini anladı ve elleri kemerine gitti. Gerildim ama yine de müdahale etmeden durdum. Sonay ellerini gördü, karnına tekme atarak onu kendisinden uzaklaştırdı. Beria bıçakları çıkarmıştı bile, kıçının üzerine düşerken ellerini omzundan ileriye doğru hızla açtı ve bıçaklar dönerek fırladı. Refleksle yaslandığım ağaçtan öne doğru çıktım. Bu defa Faina müdahale etmemem için elini kaldırdı ama gözüm onu görmüyordu. Bıçaklarla arasında çok

az mesafe kaldığında Sonay ellerini kaldırdı, toplayabildiği kadar rüzgârı avuçlarına kalkan edip ileri itti. Bıçaklar saf havadan oluşan bariyerin itiş gücüyle döndü, istese onları Beria'ya fırlatabilirdi ama yapmadı. Bıçaklar havada dönüp ağaçların arasından kıvrılarak toprak zemine saplandı. Onları aradan çıkarmak için ağaç seçmediğine memnun olarak gururla güldüm.

Sonay bunu kolay bir zafere çevirmek istemiyordu, açıkça hareketlerinde bunu görebiliyordum. Hakkıyla ve bileğinin gücüyle onu yenmek istiyordu. İçinin soğuması için buna ihtiyacı vardı. Benden aldığı hançeri sıkıca kavrayıp yeniden Beria'ya atıldı. Beria tek ayağının üzerinde döndü ve sol tarafına doğru ağaçların arasına çekildi. Sonay onu arka taraftan kıstırdı, elindeki bıçaktan sakınmaya çalışan Beria'nın ayak bileğine sağlam bir şekilde vurdu. Kız tekrar yere düştü ve elleriyle yerden destek alarak geriye kaçınmaya çalıştı.

"Ne uğrunaydı?" diye sordu Sonay üstten bakarak. "Sen Hava Krallığı hakkında ne bilirsin ki?" Ağır ağır yaklaştı kıza. "Rüzgârın nasıl estiğini bilir misin, fırtınanın sesini kilometrelerce öteden duyabilir misin?"

"Savaştım ve adilce kazandım." Kaşlarını çatan ve artık yolun sonunda olduğunun farkında olan kız şimdi konuşmaya karar vermişti.

"Adil mi?" Bıçağı ona doğru ikaz edercesine salladı. "Silahsız birine sağ gösterip sol vurmak mı adalet?" Ona doğru eğildi. "Dövüşmek için seçtiğin silahı saklamak mı adalet?"

"Kurallara karşı gelmedim."

"Bu yüzden sen Hava Vârisi olamazsın," diye tiksinir gibi başını salladı. "Bu yüzden bu diyarda sizin gibiler yaşayamaz. Kuralları kılıfına uydurarak adalet sağlanmaz, hak ettiğinde adil olur. Emek verdiğinde adil olur. Çalışıp çabaladığında adil olur. Onlar için senin gibilerin karşısına çıkıp boğazını kesemediğinde vâris olunur."

O âna kadar onu öldüreceğinden emindim ama yapmadı. Kendinden emin şekilde ayağa kalktı ve bıçağı kavrayan parmaklarını gevşedi. Kıza sırtını dönüp bana doğru ilerlemeye koyuldu. Beria çok anlamlı sözlerden ders almamıştı. Ne yaptığını geç fark ettim.

Geriye doğru kaçarken bıçaklara yaklaşmıştı. Onları saplandıkları yerden yeniden eline aldı ve arkası dönük birine tekrar fırlattı. Engel olabilmek için atıldığımda Sonay yüzümü gördü, anladı ve son anda kendini yere attı. Bıçaklar üzerinden geçip bana doğru dönmeye devam etti. Başka bir darbe almamak için kendimi yere attım. Bıçaklar ağaca saplandı, etimi doğramış gibi acı çekerek ayaklandım. Elektrik yükü ağacın üzerindeki kuşları yere düşürdü, yapraklar eridi ve dallar alev almış gibi kuruyarak simsiyah bir renk aldı.

Sonay dizlerinin üzerinde doğruldu, elindeki bıçağın sapını parmaklarının ucuna çekti ve bıçağı havada fırlattı. Beria'nın alnına saplandı ve kız gözleri açık bir şekilde geriye düştü.

Faina'nın attığı çığlık açıktaki kuşların kanatlanarak uçmasına neden oldu.

Ağaca gittim ve zerre umursamadan o bıçakları tutup çektim. Bedenim elektrik akımı ile sarsıldı. Bir saniyelik temas içimde bir şeylerin küllendiğini hissetmeme neden oldu. Gözlerimi kapatıp avuçlarımı ağacın gövdesine yasladım. Enerjim parçalandığı için ona şifa veremiyordum ama özür diledim ve tekrar yeşermesi için ölenleri ışığa uğurladım.

Sonay soluk soluğaydı, gözleri biraz önce ölen kızın üzerinde kaldı. İkimiz de arkadaşının yapacağı hamleyi bekledik. Şuursuzlukları saldırabileceğini düşündürdü ama Faina arkadaşını kollarının altından tuttu, sürükleyerek onu götürdüğünde toz havaya kalktı ve tozların arasından bana baktı. Bunun burada bitmediğini söylüyordu. Ben de karşılık olarak ne zaman istersen dedim.

"İyi misin?" diye sordum Sonay'a. Yerdeki elbisesini alıp tekrar üzerine giyinirken ipleri bağlamak için yardım ettim.

"Günler sonra gerçekten iyiyim," dedi. "İhtiyacım olan buymuş."

"Birini öldürmek mi?"

"Hesap sormak, iç dökmek, yüzleşmek... Ne dersen de." Adı dışarıdan bakmaktı. Adı anı tekrar yaşamak ve gerçekten yenilmediğine emin olmaktı. Onunla bir kez daha yüz yüze gelmiş ve onu yenebileceğini görmüştü. Onunla bir kez daha yüz yüze gelmiş ve

gerçekten adil olmayan, haksız bir dövüşte kaybettiğini görmüştü. Aslında yenilmediğini sadece onlar gibi oynamadığı için bir kereliğine kaybettiğini görmüştü.

"O halde artık gidelim buradan." Elimle omzundan destekledim. "Başka bir bela istemiyorum."

Yürümeye koyulduğumuzda bana döndü ve "Ben Hava Krallığı'nın Vârisiyim," dedi. "Rüzgârın ve nefesin kızıyım. Ne pahasına olursa olsun bunu yapacağım, fırtına olacağım ama hakkımı geri alacağım."

"İşte böyle kızım," dedim. "Kimse bir günde delirmez..."

"Daha önce olmadığı kadar başımda aklım."

"Ben de onu diyorum ya..." İlk önce anlamadı ama sonra kaşlarını kaldırıp başını salladı.

Onlar bilmez ama çılgınlık aklın en taşkın halidir. Çünkü hepsinin ve her şeyin sonunda çıldırırsın. Ne acı kalır geriye ne korku sadece yitirirsin işte ve delilik hali başlar... O an geldiğinde insan neler yapmaz ki, yeri gelir sular çekilir ama gemileri karadan da yürütür.

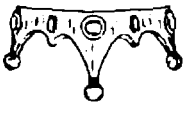

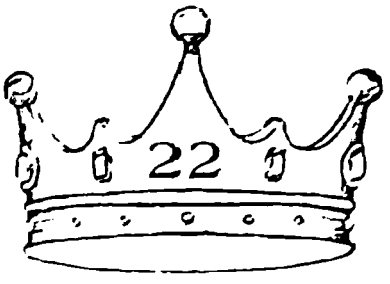

Yüzleşmeler ve Omuz Omuza Verenler

Geri dönüşümüzün daha sessiz ve düşünceler içinde geçeceğini umuyordum ama Arın bir kez daha haklıydı. Biz yürüdükçe orman benimle işbirliği içine girdi ve çalılıklar arkasında saklananları gün yüzüne çıkardı. İlk grubu Sadakatsizlerin sınırlarından ayrıldığımızda fark etmiş ve yönümüzü şelalenin arka tarafından çıkacak şekilde değiştirmiştim, ormanın içinde yolu uzatarak daire çiziyorduk ama saklanan gölgeler daha da artıyordu. Temkinli bir şekilde adımlarımı hızlandırdım ve gelecek tehlikelere karşı dikkat kesildim.

Sonay yaşadığı karşılaşmadan sonra iyice içine döndü bu yüzden ağaçların tepelerinde saklananları da bizim peşimizden gelenleri de fark etmemişti. Sadakatsizlerin sınırları onlar tarafından korunuyordu ve şelalelerde de Su Krallığı birlikleri kol geziyordu ama dolambaçlı yolumuzdan fark ettiğim üzere hem bizim hem de Sadakatsizlerin etrafını çevirmişlerdi. Bükücüler buradaydı, her yerdeydi ve gölgeye dönüşmüş gibi izliyorlardı.

"Sadakatsiz dostlarını ziyaret edemedin," dedi Sonay. "Neden gitmekten vazgeçtin?" Geri döndüğümüzü yeni fark etmiş gibi silkelendi.

"Yarın uğrarım oraya." Mağaralara yukarıdan giriş yaptık ve eğimli yolda dinlene dinlene aşağıya indik. "Arın'a olanları haber vermem gerekiyor. Artık uslu bir vârisim ben." Arın'a haklı olduğunu ve bir şeylerin peşinde olduklarını söylemem gerekiyor.

"Uslu olan sen, yaramaz olan ben mi oldum..."

"Eh..." Başımı yana yatırdım. "Ne oldum değil ne olacağım demeli..."

Sina ve Arın hâlâ cam köprüde oturuyor ve derin bir konuşmanın içinde görünüyorlardı. Belki Daren gelmiştir diye umut ediyordum ama yoktu, daha sonra uğrarım derken ciddi olmadığını anlamıştım ama yine de belki demiştim... Adalia biz yanaştığımızda yer açmak ve selamlamak için kalkıp Arın'a istediği bir şey yoksa çekileceğini söyledi. Sandalyelere oturduğumuzda Sina, Sonay'a dikkatle bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye soran Arın oldu. Sonay'ın yaşadığı ufak sürtüşmede saçı başı dağılmış ve biraz toz toprak olmuştu ama asıl dikkat çeken onu ele geçiren kasvetli ruh haliydi.

"Faina ve Beria yolumuzu kesti." Güç toplamalıydım ve biraz da aç hissediyordum bu yüzden masanın üzerindeki meyve tabağını önüme çektim.

"Ne oldu ne oldu?" Hava Lordu şu sıralar sinirini kontrol etmekte zorluk çekiyordu, sandalyesinde öne doğru çıkıp gerçek bir açıklama bekleyerek Sonay'a döndü.

"Onu öldürdüm." Sonay uzanıp tabağımdaki meyvelerden bir salkım üzüm aldı.

Arın masanın üzerine dirseklerini yaslayıp bana doğru sessizce mırıldandı. "Doğru söyle, sen yaptın ve onun üzerine almasını mı istedin?" Küçük alayına karşılık yüzümü buruşturdum ve "Ha ha ha Lordum," dedim. "Hiçbir şey yapmadım ben."

"Yapmadı," diye başını salladı Sonay. Bu defa Sina nasıl yapmazsın dercesine bana baktı. Nihayetinde Sonay'ın vârislik gücü yoktu ve bebeği vardı.

"Gerek kalmadı," diye kendimi savundum. "Çok iyiydi. Hem yardım ettim aslında işin çoğunu ben yaptım sayılır."

"O nasıl oldu?" diye sordu Sonay.

"Hançerimi sana verdim ya."

"Doğru." Sina'ya bakıp ciddiyetle başını salladı.

"Neden bize haber vermedin?" Sina yine doğrudan ve memnuniyetsiz bir şekilde bana bakıyordu.

"İki köprü dansçısının üstesinden gelemeyeceksem size selam bile vermesem iyi olur." Sonay'a döndüm. "Sen alınma," dedim.

"Sonuçta sen bebek için risk almadın." Köprü dansçılarından birine kaybetmişti ama buna kaybetmek denmezdi. Savaşmamayı seçmişti.

İki kocaman üzümü ağzına atıp yok dercesine başını yukarı kaldırdı. "Doğru söylüyorsun, alınmadım."

"Bu çok ciddi bir mesele, risk almamalıydın." Hava Lordu yine bana çatıyordu.

Tam ağzımı açmışken Sonay kolumu tutup diğer eliyle bir saniye anlamına gelecek bir işaret yaptı. Ağzındaki birden fazla üzümü yutmasını bekledik.

"Bu çok ciddi bir mesele." Biraz su içti ve duruşunu dikleştirdi. "Ve artık bu konuda daha gerçek konuşmalar yapmamızın vakti geldi." Dönüş yolu onun için kararlarla dolu olmalıydı, tamamen gardını almıştı. "Kimin ne dediği ya da kurallar umurumda değil, ben Hava Krallığı'nın Vârisiyim ve vâris olarak doğrudan yapılan bu saldırı ve tehdide karşılık vereceğim."

Sina beklenmedik bu çıkış karşısında kaşlarını çattı. Arın ile göz göze geldik ve Arın küçük bir gülümsemeyi gizlemek için yumruğunu ağzına bastırdı. Hava Krallığı'ndan beklediğimiz buydu ama Sina'nın tutumları meşhurdur, Tanrıçalar onu doğrudan tehdit ettiğinden beri onlarla işbirliği yapmamış olsa da düşünme aşamasında olduğunu biliyorduk.

"O kadar kolay değil," diye karşılık verdi Sonay'a. Daha fazlasını söylemek istediği ortadaydı ama oldukça tedbirli davranmıştı.

"İlahelere karşı çıkacağız ve sınırların ötesinden gelen haydutlarla savaşacağız. Yeri gelecek birbirimize gireceğiz. Elbette kolay olmayacak. Kolay olmayanı yapmak için Lord ve Vâris seçildik."

Şu anda hassas bir konuşmanın çok önemli bir anında olmasalar buna kadeh kaldırırdım ama sessiz ve hareketsiz kaldım.

"Bu inanmakla ilgili," diye ekledi. "Ve ben halkımı tehdit eden hepimize bu diyarı dar eden kadınlara inanmayı da boyun eğmeyi de reddediyorum. Böyle bir dünyada çocuk büyütmeyeceğim."

Sina sanki cevap bizde saklı gibi gerilerek bize baktı. Ama bizim tarafımız belliydi. Ölecek ya da öldürecektik.

"Bir bebeğimiz olacağı dönemde savaşa girmemiz gerektiğini mi

söylüyorsun? Bu onu riske atmaktan başka ne işe yarar?" Hava Lordu açıkça Vârisine karşı çıkmasa da dolambaçlı yoldan bunun mümkün olmadığını ima ediyordu.

"Çocuğunu ve beni koruyamayacağını mı söylüyorsun?"

Sonay'ın sözleri başımı çevirmeme neden oldu çünkü gözlerim hayretle açılmıştı. Sorusunun ardından esen sert rüzgârlar olabileceklerle ilgili düşündürüp beni ürpertti ve her şeyin ne kadar hassas bir terazide olduğunu hatırlattı.

"Sizi her şeye rağmen koruyacağımı biliyorsun," dedi Sina katı bir şekilde.

"O halde yap," diye kararlı şekilde çıkıştı Sonay. "Bu düellonun tek bir kazananı olacak. Ya Tanrıçalar ya da Lordlar ve Vârisler." Birden bize döndü. "Savaşmayı planlıyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Buna cevap verecek kişi olmayacaktım.

"Boyun eğmeyeceğimiz açık." Arın arkasına yaslanıp bacak bacak üzerine attı.

"Ailemi bir kez kaybettim," dedi Sina. "Şimdi aile olabilmek için bir şansım var. Kaçıyor değilim, bir kez daha bir kayıp yaşamak istemiyorum. Bunu riske atmak istemiyorum." Kelimelerini daha özenli ve daha dikkatli seçti. Şimdi sözleri kulağa daha makul ve kabul görür geliyordu ama bir noktayı atlıyordu.

"Bir kez aileni kaybettin ve Amon'un hükmettiği bir diyarda hayatta ama sığıntı gibi yaşadın," diyen ben oldum. Diyara ilk geldiğimiz zamanlarda böyleydi. Sina'nın krallığı ayaktaydı, hayatta değil. "Vârisini aylarca saklamak zorunda kaldın. Gücenme ama şimdi yine aynısını yapıyorsun." Masanın üzerinden eğildim. "Ne olacağını sanıyorsun ki? Tanrıçalar kazanırsa yine Toprak Krallığı kazanacak. Amon'un değilse de Amon'un Vârisinin hükmü altında mı yaşayacaksın?" Dişlerimi sıktım. "Ki bu en iyi senaryon olur. Tanrıçaların diyarı Ayzer'e bırakacağını sanmıyorum. Kimi seçecekler? Daha dün hepimize denk diye Bükücüleri akın akın diyara soktular. Hepimizi çoktan gözden çıkardılar."

Daha önce bu sadece Su Krallığı meselesiydi hatta doğrudan Arın'a karşıydılar ama artık bütün kartlarını göstermişlerdi ve hiç-

Ninova

birimizi burada istemiyorlardı. Işığımı çalmaya çalıştıklarında beni de resmi olarak gözden çıkardıklarını ilan etmişlerdi.

"Gerçek bir planınız var mı?" diye sordu Sina. Henüz kabul etmiş değildi, herkesin elindeki kartları görmek istiyordu. Tanrıçalar ona açıkça bizim tarafımızda ol ve her zaman yaşadığın gibi yaşamaya devam et demiş ve üstüne vârisini geri kazanmayı da teklif etmişti. Onun açısından yeterli bir teklifti. Bizim daha iyisine ihtiyacımız vardı ama biz çıkarlarımız için savaşmıyorduk, biz Su Krallığı olduğumuz için boyun eğmeyi reddediyorduk.

"Okdemir ile görüştüm," dedi Arın. "Benden haber bekliyor. İhram bizim tarafımızda."

"İhram, Ağaç Krallığı'nın Lordu oldu ama onların hükmünü alamadı." Boşlukları sorgularken otoriter bir ifade takındı.

"Henüz," dedim. "O iş bende."

Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Tayga gitmiş olabilir ama ben orman ruhunun eşiyim. Sadakatsizler de Orman Halkı da onun peşinden gider. Benim peşimden gelecekler." Bu kadar detay vermek istemiyordum ama kesin olan tek şey buydu. Tayga bu yüzden eğitimimi ormanın içinde onunla birlikte almamı istemişti, aslında orada bana çok daha fazlasını, ihtiyacım olan orduyu vermişti.

Bir süre bunun üzerine düşündü. Arın beni bir kez başını eğerek onayladı, onunla tüm bunları konuşmuştuk ve şimdilik her şey düşündüğümüz gibi ilerliyordu.

"Daren ve Ayzer?" diye sordu Sina. "Ateş Krallığı'nı ve Toprak Krallığı'nı kendi tarafınıza çekmeden onları alt etmeniz çok zor." Bana döndü. "Vârisleri oldun ama bu yetmez. Önünde eğildiler mi? Hayır."

"Benim önümde eğilmeleri yetmez mi?"

Hepimiz beklemediğimiz sese doğru başımızı kaldırdık.

Daren köprüden yukarı çıkıyordu. Sadece onu görmek bile kara bulutları dağıttı ve gülümsedim. Etraftaki herkes birden durup ona bakmaya başladı. Ateş Lordu burada sevilen ya da sayılan biri değildi ama Akrep Birliği için çekici biriydi. Onlar ateşi seviyordu. Tıpkı benim gibi.

"Hoş geldin." Arın yerinden kalkıp rahat bir tavırla, "Böyle geç," dedi.

Daren onun sandalyesine gelişigüzel bir şekilde oturdu. "Son zamanlarda çok sık yerini veriyorsun bana," diye takıldı. Ki buna ben de takılmıştım, tek bir bakışıyla buraya sandalyeler yığabilirken neden yerini verme gereği duymuştu?

"Sadece misafirperverlik. Alışma. Geçici süreliğine." Arın yüzünde ne yaptığını bilen bir gülümsemeyle köprünün camdan korkuluğuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Ona baktım ve baktım. Ona baktım ve baktığımda anladım.

Tıpkı bir hükümdar gibi hepimizi önüne toplamıştı. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Doğuştandı. Öyleceydi. Ve bunu gösterdi. Daren'e yerini vererek bizi seyreden herkese onu çağıranın kendisi olduğunu ilan etti. Ayağa kalktı ve önümüzde yürüyecek olanın o olduğunu ilan etti.

İlahi Lord ayağa kalktı ve kendi elleriyle verdiği tahtını geri alacağını gösterdi.

"Şimdi birlik mi oldunuz?" diye sordu Sina hayretle.

"Eski dosttan düşman olmaz Sina," dedi Arın.

Sina ve Daren birbirini öldürecekmiş gibi bakıyordu. İkisi arasındaki gerilim Sonay ve benim birbirimize dönmemize neden oldu.

"Düşmanını yakın tut da derler," dedi Sina.

"Düşmanımın düşmanı dostumdur da derler," dedi Daren.

"Atasözleri ve deyimler lordu olmayı isteyeniniz yoksa gerçekliğe dönebilir miyiz?" Dikkatlerini dağıtmak için parmaklarımı havada üst üste şaklattım. Aksi takdirde şelalelerde fırtınalı alevler dans edecekti.

"Üçümüz en son bir savaşın içinde olduğumuzda hepimiz çok şey kaybettik." Sina masanın üzerindeki elini yumruk haline getirdi. Sözleri söylerken zorlandığını görebiliyordum ama şimdi burada olmak onu daha çok zorluyordu.

Büyük Yıkım'da Su Lordu, krallığını ve halkını kaybetmiş ve bir asır boyunca İlmek'te mahsur kalmıştı. Hava Lordu ailesini ve dostlarını kaybetmiş Amon'un zalim hükümdarlığında boyun eğerek

Ninova

krallığını ayakta tutabilmişti. Ateş Lordu kanatlarını, itibarını ve dostlarını yitirmişti. En son savaştıklarında hepsi ağır bedeller ödemiş ve on yıllardır da ödemeye devam ediyorlardı.

"Daren ne düşünüyorsun?" diye sordu Arın.

Sonay gibi benim de gözlerim onları takip ediyordu. Arın onların gerilimini bizim kadar farkındaydı ve bu defa ne yaptığını bildiğine güveniyordum. Tabii Sina'yı iyice kızdırıp Daren'e savaş açarken desteğini almak gibi gizli bir niyeti yoksa ki buna da şaşırmazdım.

Daren'in gözleri aşağıdaydı, masanın üzerinde serbest bir şekilde duran parmakları ritmik bir şekilde camı dövdü. Gürül gürül fokurdayan bakışları Sina'yı buldu.

"Üçümüz en son bir savaşın içinde olduğumuzda birlikte savaşmıyorduk," dedi.

Tuhaf bir ürperti sırtımdan akıp gittiğinde yutkunma zorunluluğu hissettim.

Sina bakışlarına hoyrat bir şekilde karşılık verdi. "Ve bu kimin suçu?" diye sordu.

"Babana saygı duyardım Sina ama onlarla işbirliği yapan ben değildim, babandı!" Daren bu sohbetin içinde olmaktan duyduğu rahatsızlığı sesini yükselterek ifade etti. Büyük Yıkım'da Sina'nın babasının, o dönemin İshası olan Hava Lordu'nun kötü hatıraları vardı. Kurak zamanlarda Evran ile birlik etmiş ve onların ateşini harlamalarına yardımcı olmuştu. Sina bunu öğrendiğinde engel olmayı başarsa da geç kalmıştı. Bu yüzden Su Krallığı ve Hava Krallığı dostluğu eskilere dayansa da Sina'nın babası yüzünden burada onlara karşı geçmeyen bir kin de vardı.

"İkisini de tek başıma uğurladım," dedi Sina hırslı bir hüzünle kasılarak. "Çok sevdiğinizi hatırladığım annemi ve son anda vazgeçirdiğim babamı tek başıma uğurladım. Sen babanın dizinin dibinde zaferini kutlarken!"

"Orada olmak isterdim ama..." Dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. "İnandırıcı olması gerekiyordu!" diye masaya doğru eğildi. "Seninle yakın olmadığımıza inanması gerekiyordu."

"Söyleyebilirdin ve arkasından..."

"Arkasından iş çevirirdik." Daren güler gibi bir ses çıkardı. "Bütün taşları elinde tutuyordu. Onun yanına bile yaklaşamazdın. Su Halkı yok oldu. Benim halkım zindanlardaydı. Seninkilerin de sonu bu olurdu."

"Ordum güçlüydü!"

"Taşlara karşı hiçbir ordunun şansı olmazdı Sina," diye Arın aralarına girdi. Büyük Yıkım'dan sonra Toprak Lordu'nun gücü elinde tutmasının gerçek sebebi krallıklardan çaldığı taşlardı. Tanrıçaları bile hapsedecek güce sahip kutsal taşlar tüm dengeyi yerle bir etmiş ve herkesi Amon'a karşı boyun eğmek zorunda kalmıştı. Öyle ki Tanrıçalar geri döndüğünde ilk işleri o taşları yok etmek olmuştu.

"Ve sen yas tutuyordun," diye daha sakin bir şekilde devam etti Daren. "Ruh halin iyi değildi. Bir kasırga çıkarmak için bir uyarıcıya ihtiyacın vardı. Sana söylemek isterdim, tek başıma geçirdiğim yüz yıla meraklı değildim." Kaşlarını çatarak ilk kez onunla suçlayıcı bir tonda konuştu.

"Yüz yıl," dedi Sina yavaşça. "Yüz yıl. Başta söylemedin peki yüz yıl boyunca hiç mi zamanın olmadı?"

Sonay haklıydı, Hava Lordu'nun asıl sindiremediği aralarında kırılan o güven duygusuydu.

"Yas tutan tek kişi sen değildin! En yakın dostlarını kaybeden tek kişi değildin! Ben her şeyimi kaybettim. Acı çekiyordum!" Her bir kelimeyi dişlerini sıkarak telaffuz etti. Bunu, nasıl acı çektiğini ilk kez itiraf ediyordu.

Sonay uzanıp sanki acı çeken benmişim gibi masanın altından elimi tuttu. O tutana kadar dizimin titrediğinin farkında değildim.

"Ben de bunu hazmedemiyorum!" Elini masaya çarparak bağırdı Sina. "Sen en küçüğümüzdün. Seni kolladık. Senin için Evran'ı kaç kez dövdüğümü hatırlamıyorum." Herkes bir anlığına zangır zangır titreyen cam masaya baktı. "Sen benim dostumdun. Sana destek olmayı, senin yanında olmayı bana çok gördün. Sana karşı olmama, seni azarlamama, sana düşmanlık beslememe izin verdin!"

Çok uzun bir süre herkes sessiz kaldı. Sonay da tıpkı benim gibi başını eğmiş kucağında topladığı eline bakıyordu. Bu an bizim bile dahil olmamız için çok mahrem geldi. Sina'nın çaresiz gerilimi, için-

Ninova

deki özler sayesinde hepimizin yüzüne çarpıyordu. Hava Lordu sindiremiyordu, hızlı solukları gürültülü bir hal aldı. Etrafıma bakındım ama ortada ve açıkta olmamıza rağmen kimse bu tarafa bakmıyor ve herkes kendi işiyle ilgileniyordu.

"İyi," dedi Daren nihayetinde. "Özür dilerim. Oldu mu?"

Aralarındaki bağ ilk kez bu kadar hissedilirdi, uzansak dokunabilecektik sanki. Dayanamayarak göz ucuyla Hava Lordu'na baktım. Öfkeden mi üzüntüden mi emin değildim ama gözleri kızarmıştı ve yerinde duramıyor gibi görünüyordu. Sonunda döndü ve Daren'le sessizce yüzleşti.

"Oldu," dedi yılgın şekilde. "Ben de özür dilerim. Ama bir daha cehennemvari bir halt yersen bütün kemiklerin kırılana kadar seni döverim."

"İyi," dedi Daren tamam tamam dercesine kaşlarını kaldırıp başını sallayarak. "Burada şarap falan yok mu? Çıplak deniz kızları? Sürekli dramatik şeyler konuşup sonunda ağlayacak mıyız?" Arın'a bakıyordu ama masanın altından bacağını tekmelediğimde, "Ah!" diyerek bana döndü. "Su baloncuğu," dedi gevrek bir gülümsemeyle. "Sen de mi buradaydın?"

Tekrar vurdum.

"Prensesin bugün bize saldırdı ve arkadaşını öldürdüm." Sonay ellerini masanın üzerinde birleştirip Daren'e doğru konuştu. Şimdi de onun ayağına vurmak istiyordum ama bulut kümesine şükretsin. Prensesinmiş.

"O benim prensesim değil," dedi Daren. Ha şöyle. "Kim öldü?"

"Beria. Bana meydan okuyan."

"İsimlerini bilmiyorum," diye elini salladı Daren. "Diğerini de öldürseydiniz başlamışken. Gökyüzü biliyor fena halde canımı sıkıyor." Abartılı şekilde göz devirdi.

Adalia iki alfinle köprüye çıktığında herkes sözlerine dikkat etmeye başladı. Masaya iki şişe şarap, meyve suyu sürahisi ve daha fazla meyve ile yemiş geldi. Alfinler servis yaparken Adalia, Daren'i başıyla selamladı. Diğer ikisi gittiğinde Adalia rahat tavrını takındı ve "Birileri seninle tanışmak istiyor, selam vermek ister misin diye sormamı istediler?" diye sordu.

"Neyin karşılığında kabul ettin?" diye güldü Daren. Adalia'yı çok iyi tanıyordu, deniz kızı gerçek bir çıkarı olmadığı sürece pek iyilikseve sayılmazdı.

"Nadir görünen kara inciden gerdanlık."

Daren daha çok gülümsedi. "Kimler tanışmak istiyor?" Şarap kadehini eline aldı. "Güzeller mi?"

Bir kez daha bacağını tekmelememek için "Ahuele ve Aram mı?" diye sordum. Adalia başını sallayarak onayladı. Şu kızlar...

"Görüşmemiz bittiğinde vakti olursa uğrar Adalia ve gökyüzü aşkına milyon tane gerdanlık hediye ettim sana!" dedi Arın şimdi sırası mı dercesine.

"Ama hiçbiri kara inci değil." Adalia topuklarının üzerinde dönüp gerisingeri çıktı.

"Pekâlâ," dedi Sina kadehini önüne çekerek. "Toprak Krallığı'nın senden çok Ayzer'e itaat ettiklerini biliyoruz, o bu konuda ne düşünüyor?"

"Düşünmeye ihtiyacı var." Daren bunu söylerken karamsar bir ruh halindeydi. Ayzer'in karşı çıkmasından memnun olmayacağı tahmin edilebilirdi ama mutsuz olacağını hiç düşünmemiştim. Karşı koyulmaz lord ve vâris bağı onlar için de bir anlam ifadeye başlamıştı. Bunun hakkında ne hissettiğimden emin olamadım ama Ayzer'in yine karşımda olması kalbimi kırardı sadece bu kırıklığı umursamazdım.

"Tahttan vaz mı geçiyorsun?" diye sordu Sonay doğrudan. Bugünkü kavgadan sonra fazla cesur olmuştu.

"Önce diyarı geri alalım sonra taç kime yakışıyor diye tartışırız," dedi Daren. "Gerçi hepimiz en güzel yüze sahip olduğumu biliyoruz." Daren dudaklarını birbirine bastırarak çenesini kaşıdı.

"Alınma ama Arın hâlâ burada," dedi Sonay. Sina dönüp ona baktı ve bir açıklama bekledi.

"Su Krallığı'nda herkes öyle ne yapalım," diye omuz silkerek kendini savundu Sonay. "Ben Nova daha güzel diye sizin gibi gocunmuyorum."

"Sen daha güzelsin," dedi Sina kaşlarını çatarak.

Daren bana bakıp kaşlarını yukarı kaldırdı. Parmağıyla işaret ederken sadece dudaklarını kımıldatarak, "Sen..." dedi.

"Beş krallık yeterli," dedi Arın. "Toprak Krallığı katılmak zorunda değil. Sonay kavgadan uzak kalır. Adalia'nın Hava Vârisi unvanıyla bizimle savaşması lehimize. En önde ben dururum. Sina geride kalmak istersen anlarız, sakıncası yok." Dikkatin dağılmasına izin vermiyordu. Beş krallık demesi bir an benim dikkatimi dağıttı ve kendi içimde saymak zorunda kaldım. Su, hava, ateş, metal ve orman. Elbette. Dört krallık gerçeğine o kadar alışmıştım ki garipsiyordum.

"Ben tam arkanda olurum," dedim ona katılarak.

"Eğlenceyi kaçıracağım," dedi Sonay.

"Sana birazını ayırırız, kazandıktan sonra içinde kalmasın diye birkaç kişiyi hırpalarsın," dedi Daren ona.

"Sen nerede olacaksın peki?" diye sordu Sonay.

"Yanımda," dedi Arın. "Tıpkı, dibimden ayrılmaz."

"Bu sayede geceleri daha rahat uyuyorsun." Daren ağzına bir üzüm attı. "Senin için bir yol buldum," diye devam ederek Sonay'a döndü. "Meşakkatli ama yine de şans." Bunu o kadar sıradan bir şeymiş gibi söyledi ki Arın bile kaşlarını çatarak devam etmesini bekledi.

"Ne için?" diye sordu Sina.

"Tekrar vâris olabilmesi için."

Bildiğimiz kadarıyla böyle bir ihtimal yoktu ve Daren karanlık büyülerle haşır neşir olduğu için gerilmedim diyemezdim ama bir yanım da bunu düşünüp araştırdığı için yine çiçek açmıştı. Elbette suçlu hissediyordu ve elbette telafi etmek için her şeyi yapacaktı.

Sonay heyecanla masanın üzerinden eğilip, "Ne olursa," dedi. "Her şeyi yaparım."

"Kolay olmayacak."

"Dinliyorum." Bileğini yakaladı, Daren kaşlarını kaldırıp belli ki fazla sıktığı tutuşuna baktı ama Sonay'ın gözü şu andan itibaren başka bir şey görmezdi.

"Düellolar bittikten sonra Adalia hâlâ yerini korursa feragat eder ama bununla bitmiyor. Sonrasında vâris koltuğu boş kalacak." Buraya kadar anlattıkları mümkündü, Adalia yerini korurdu ve istediğimiz zamanda bırakmaya hevesliydi. "Hayat Ağacı'na, diya-

rın kalbine adak adayacaksın. Dileğin kabul olursa Hava Krallığı'ndaki herkesten, bir kişiyi dahi atlamadan herkesten kabul görmek için çalışacaksın. Eksiksiz kabul alırsan, diyar yeniden senin vâris olmanı kabul edecek."

"Bu mümkün mü?" diye sordum. Bu kara büyü, karanlık enerji ya da cehenneme gitmek anlamına falan gelmiyordu. Bu kulağa başbayağı umut verici geliyordu.

"Hayat Ağacı nadiren adak kabul eder," dedi Arın. "Kabul ederse mümkün."

"Ne tür bir adaktan bahsediyoruz?" diye merakla sordum. "Çocuğunu mu kurban edecek?"

Arın kendini tutamadan kahkaha attı, Sina'nın ters bakışlarından yine nasibimi aldım.

"Saçmalamasana Nova." Sonay omzuma vurarak yüzünü buruşturdu.

"Kalpten bir bağış," dedi Daren bana sırıtarak. "Ne olacağını senin bulman gerekecek sarışın."

Sonay, Sina'ya dönerek, "Neden bundan bahsetmedin?" diye sordu.

"Hayat Ağacı binde bir ihtimalde adak kabul eder ve bu neredeyse imkânsızdır."

"Evet ama onun kaybetmesinin nedeni çok saf bir güdüye dayanıyor. Hak etmediğinden kaybetmedi belki de Hava Krallığı'nın geleceğini kurtardı. Çoğunlukla da iyi biri olduğu için şansı yüksek. Araştırmamı yaptım." Daren başıyla Sonay'ı işaret edip yaslandı. Bu haber beni de bir o kadar mutlu etti.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi Sonay.

"Nova, sen artık dinlenmek ister misin?" diye sordu Arın. Bir anlığına suya doğru daldığımı fark etmiş olmalıydı. Gözlerimi kırpıştırarak, "İyiyim," dedim.

"Ona bugün yine elektrik çarptı," dedi Sonay ve sandalyesinde bana doğru döndü. "Şu Tanrıçalar hırpaladı meselesi neydi?"

Hafifçe esnedim. "Her zamanki şeyler." Boş ver manasında elimi salladım.

"Faina yüzünde mi elektrik çarptı?" Daren bunu sessizce ve dikkatle sordu.

"Ne münasebet," dedim hemen. "Bıçaklar ağaca isabet etti arbede sırasında, ben de çıkarmak zorunda kaldım." Buradaki herkes bunu anlardı çünkü bu diyarda ağaçlar diğer yaşayan canlılardan daha az değil, daha çok kıymetliydi. Alfinler yaşamın doğada başladığını ve doğa bittiğinde yaşamın sona ereceğini bilirler.

"O halde meyve suyumu Lordlar ve Vârisler için kaldırıyorum." Sonay bardağını kaldırdı, benimkini tutmak için uzandım ama Daren sırıttı. Benim kadehimi aldığını sadece ben değil, kimse fark etmemişti.

Bıyık altından gülümseyerek ona ait olan ve masanın bana uzak köşesindeki kadehi aldım.

Arın sadece Sina'ya bakıyordu. Hava Lordu hâlâ net konuşmamıştı ama her şey ortadaydı ve artık reddetmeyecekti. Her şey bir yana kimsenin düşmanlığa takati kalmamıştı.

"Tamam," dedi nihayet. Kadehini kaldırdı. "Olaysız günlere," dedi. Arın memnuniyetle güldü ve kadehini kaldırdı.

Bir an geliyor hiçbir şeye ve hiç kimseye sahip değilsin sanıyorsun. Bir an geliyor her şeyi kaybettin ve geri kazanamayacaksın sanıyorsun. Bir an geliyor tünelin sonunda hiç ışık görünmüyor. Buradan dönüş yok artık sadece daha kötü olacak ve yuvarlanarak bu kötü his büyüyecek sanıyorsun. Sonra dünya dönüyor sadece. Bir an daha geliyor ve aklının almayacağı şeylere sahip oluyorsun. Olmaz denilenin olduğunu görüyorsun.

Gecenin geri kalanı keyifli bir sohbet eşliğinde geçti. Sonay dinlenmek için müsaade istediğinde Sina da ona eşlik etti ve herkese iyi geceler diledi. Bir noktadan sonra dayanmak benim için de imkânsız hale geldi.

"Sen benimle geliyorsun," dedi Arın kolumdan tutup beni sandalyeden kaldırarak. "Biraz toparlayalım seni." Karşı koyacak halim yoktu. "Sen de burada kalıyorsun," dedi Daren'e. "Nova'nın odasına en uzak odayı hazırlattım ama biraz otur, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"Çok cömertsiniz Lordum," dedi Daren. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Seni ilgilendirmez."

Daren gözlerini devirdi.

"İyi geceler." Köprüden çıkarken yarım ağızla esnedim.

Arın beni şelalenin en yukarısına, tepedeki ay ışığı havuzuna çıkardı. Bedenlediği için çok memnundum çünkü bir adım atacak halim yoktu.

"Nasılsın?" diye sordu ama iyi olmadığım oldukça ortadaydı.

"Dinlenirsem daha iyi olacağım."

"Suyun içinde uyu."

Ağır ağır başımı salladım. Şakağımın üzerindeki sigile dokundu, teması sigilin parlamasına ve serin bir hisse neden oldu. Parmağım bir süre izin üzerinde tuttu, serinlik ruhumu okşadı ve daha önce birkaç kez yaptığı gibi beni arındırdı. İlahi Lord tarafından kutsanmak ay ışığı kadar etkileyiciydi.

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür etme, iyi ol." Saçlarımın üzerinden öptü ve gitmek için arkasını döndü. Çizmelerimi çıkardım. Buraya kimse çıkmayacağı için Arın bedenledikten hemen sonra kıyafetlerimi de çıkardım. Suyun içine girdim ve sessizliğin içine kendimi bıraktım.

Ay ışığı doğrudan havuza yansıyordu bu yüzden su hem kutsal hem de çok şifalıydı. Birisi tarafından sarıp sarmalanmak gibi hissettiriyordu. Bütün bedenim suyun içine batana kadar bekledim, gözlerimi açıp suyun altından ışığı seyrettim ve iyileşebilmeyi umarak uykuya daldım.

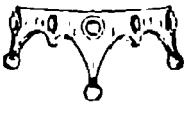

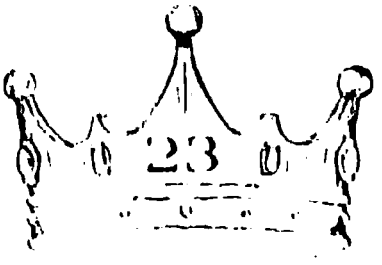

Tokuşan Kadehler

Su Lordu elinde kristal iki kadehle birlikte tekrar köprüye vardığında kimseye onları rahatsız etmemeleri gerektiğini buyurmuştu. Etraflarına görünmez bir ağ örüp onların işitilmez olduğundan emin oldu. Ateş Lordu onu bıraktığı sandalyede oturmaya devam ederken ciddi ve düşünceli bir şekilde etrafı seyrediyordu. Su Lordu kadehlerden birini onun önüne bırakıp hemen karşısındaki sandalyeye attı kendini.

Ateş Lordu kadehin ince kısmından tutup kendine çekerken yüzünde nahoş bir gülümseme belirdi. Su Lordu kendi kadehini parmaklarının arasına aldığında gülümsemeye eşlik etti.

"Sence bunlar bizi ne kadar açıklıyor?" diye mırıldandı Ateş Lordu. Su Lordu içki servisinde kullanılan kristal kadehlere kendisi için süt, Ateş Lordu için ıhlamur koymuştu. Daren bunun alelade bir konuşma olmayacağının farkındaydı ama bu kadar derine ineceklerini de beklemiyordu.

"Nova eğitim aşamasında Yıldız Okuyan yazmalarına merak sarmıştı," diye konuşmaya başladı Su Lordu. Daren konunun nereye gideceğini merak ederek beklemeye koyuldu. "O âna kadar yazmalar tamamıyla aklımdan çıkmıştı. Yeniden döndüğümden beri kaybettiklerimi kazanmaya odaklanmıştım." Basitçe gülümsedi. "Bir nevi kördüm."

"Beni ürkütmeye başlıyorsun," dedi Ateş Lordu alaycı olmaya çalışarak ama sözlerinde samimiydi. Arın'ı böyle laflar ederken göremezdiniz ve bunu çok iyi biliyordu.

"Yazmaları ona vermeden önce bazılarını inceledim ve sonra hepsini bir araya getirdim," diye kadehinden bir yudum süt içti. Çok küçük bir yudum. "İkiz alevi olmakla ilgili satırlar yazdığından habersizdim. Yıldız Okuyan'ın neden ikiz alevi ile ilgili bir şeyleri saklamak ve geleceğe bırakmak istediğini düşündüm." Ateş Lordu artık daha dikkatle söyleyeceklerini bekliyordu. "İkiz alevin aynı ruhları paylaştığını biliyordum," dedi Su Lordu. "Ama aynı ruhtan koptuklarını bilmiyordum." Buz mavisi gözleri Ateş Lordu'nun alev mavisi gözleriyle çarpıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Anlamadığından değil, ondan duymak istemişti.

"İkiz alevler tek ruhtan ayrılırmış. Birbirinin zıttı da olsa başka ruhları taşımazlar, birbirilerini sırtlarlarmış."

Ateş Lordu kaşlarını çatarak önündeki ıhlamura baktı.

"Yaşlarının, zamanlarının önemi olmaz. Başka asırlarda doğup başka boyutlarda yaşasalar da onlar aynı ruhun ikizleri. Yaşları, isimleri, cisimleri yoktur. Sadece ruhları vardır."

"Bunu anlamak için yazmalara mı ihtiyacın vardı?" diye sordu Ateş Lordu.

"Ben Su Krallığı'nın Lorduyum. Elbette kanıtlara ihtiyacım vardı," diye karşılık verdi.

"Ve bu bizi nereye getiriyor?"

"Aynı ruhu paylaşıyorsanız eğer size güvenebileceğim anlamına geliyor."

Ateş Lordu sitemkâr bir şekilde öne eğilip yaralanmış ve ihtiyacı varmış gibi kadehi eline aldı. "Nova'ya güvendiğin için artık bana da güveniyorsun yani," dedi. Gocunduğunu hatta açık bir şekilde rahatsız olduğunu gizleme gereği duymamıştı.

"Hayır," dedi Su Lordu. "Güvenmediğim sen değildin. Artık Nova'ya güveniyorum."

Beklenmedik itirafla birlikte Ateş Lordu'nun elindeki kadeh dudaklarına yapıştı. Kadehin üzerinden Su Lordu'na baktı.

"Ateş ve su zaman boyunca birbirinin zıttı oldu Daren," dedi. "Zaman bize kanıtladı ki sadece sevgi tek başına iki krallığı bir araya getirmeye yetmedi." Gözleri, yanmasa da her zaman orada

olan meşaleye kaydı. "Ama aynı ruhu paylaşmak; bu, her şeyi değiştirir. Bunları bilmeni istedim, yıldızların bizim için yazdığı geleceği hiçbir zaman ciddiye almadım çünkü ben kaderimi kendi ellerimle yazarım ancak yaşananlar kanıtladı ki olanlar olacakların ve olması gerekenlerin habercisi. Savaşım seninle değil ve seninle olmayacak ama karşıma çıkmanı istemiyorum."

Ateş Lordu istemsizce etrafı seyretmeye koyuldu. Gözleri mağaralarda, şelalede, etrafta dolanan Su Halkında, yemyeşil görünmesine rağmen dibi görünen havuzda dolaştı. Tuz ve yağmur sonrası toprak kokusunu anımsadı. Yağmurun altında uçmayı ne kadar sevdiğini hiç inkâr etmedi ama hep yadırgandığını bildi.

"Sana ve Su Krallığı'na o kadar hayrandım ki belki de bu yüzden gökyüzü bizi Nova ile eşledi. Belki de ben Nova yüzünden hep bu kadar hayrandım. Su Krallığı'nı birçok farklı şekilde gördüm ama hiç düşman olarak kabul etmedim." Kadehten bir yudum aldı ve yutmak için ağzında biraz bekletti. "Ama ben Ateş ve Toprak Lorduyum, karşına çıkmamı istemiyorsan yolumu kesme Ann. Bir kez daha değil."

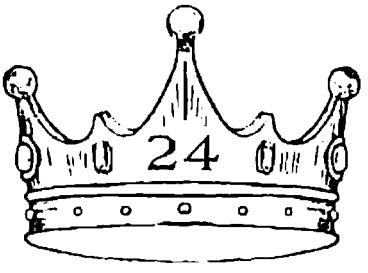

İlişkiler ve İkili İlişkiler

Gece yarısı ya da gün doğmadan uyanmam gerekiyordu ama gözlerimi araladığımda Ay'ın yerini Güneş almış ve turuncu parıltılar suyun içinde renk cümbüşüne neden olmuştu. Çok iyi hissettirmesinin içimdeki ateşle bir ilgisi olduğuna emindim. Vücudumu yeniden bir bütünmüş gibi hissederek rahatladım ve elimi havada hareket ettirdiğimde suyu dalgalandırmayı başardım.

Dingin bir gülümsemeyle kıyafetlerimi bıraktığım yerden alarak giyinmek istemiştim ama gece rüzgârı onları bir taşın altına sıkıştırmıştı ve çektiğimde pantolon yırtıldı. Tepeden baktığımda saatin epey geçtiğini sanıyordum ama ortalık sessizdi ve etrafa görünen kimse yoktu. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım, güneş doğalı sandığım kadar çok olmamıştı. Doğrudan kaldığım mağara odacığına bedenledim ve yapabildiğim için memnuniyetle gülümsedim.

Alt kat karanlık olduğu için sersemlemiştim ama varlığımı hisseden ay ışığı fanusları parlayarak içeriyi aydınlattı. Duvarların arasında geçirdiğim haftalar burayı gerçek anlamda özlemiştim. Parmaklarımı masanın üzerindeki eşyaların üzerinde dolaştırdım. Artık diyarda gerçekten bana ait bir yer olduğunu idrak etmek gülümsememi de ruhumu da tazeledi.

Bugün hem krallıkta vakit geçirmeli hem de Sadakatsizleri ziyaret etmeliydim bu yüzden zamanımı iyi yönetmem gerekiyordu. Dolaba gidip günün ilk yarısı için gösterişli elbiselerimden birini seçtim. Hem vâris gibi görünmek hem de resmi değil rahat olmak istiyordum. Önce Arın ile köprüde kahvaltı edip müzik eşliğinde

deniz kızları ile sohbet etmeyi ve sonra birliklerle öğle yemeği yemeyi planladım. Dördüncü boyunca uzakta kaldığım zamanı telafi etmek istiyor ve her zaman, önce Su Varlısı olacağımdan emin olmamı istiyordum.

Parıltılı mavi tonlarındaki kısa elbisemi seçtim. Deniz kızları ile zaman geçirmek için çok uygundu ve öğle yemeği için de yeterliydi. Elbisemin iki ince askısı omuzlardan sırta düşüyor ve çapraz bağlarla belime kadar uzanıyordu. Dizlerime kadar bağları dolaşan düz tabanlı sandaletlerimi giydim. Saçlarımı özenle taradım ve yanlardan Adalia'nın hediye ettiği deniz kabukları şeklindeki küçük tokalarla tuttурdum. Mercan rengi ruju dudağıma ve yanaklarıma dağıttım. Güzel bir kahvaltı için tamamen hazırdım.

Tembel peri bozuntum nerelerdeydi acaba...

Dışarıya çıkmak için üst kata çıktım ve birden karşılaştığım manzara karşısında durakaldım. Yüzüme hayretle karışık bir gülümseme yayıldı. Yatağımda davetsiz bir misafir vardı ve mışıl mışıl kendi yatağıymış gibi uyuyordu. Hayır, doğrusu cehennemde gibi rahat uyuduğuydu.

Ben de tam nerede olduğunu, burada kalıp kalmadığını merak ediyordum. Bir kolu yataktan aşağı sarkmıştı. Pantolonu üzerindeydi ama üstü çıplaktı. Hiçbir zaman üstünü örtmüyordu. Diğer eli yüzünün üstündeydi. İlk aklıma gelen başından aşağı su döküp kırılana kadar kahkaha atmaktı ama ikinci aklıma geleni yaptım. Dikkatlice, yüzüstü yanına uzanıp onu izlemeye koyuldum. Duvarların arasında bir yandan kendi zıvanadan çıkmış ekibini idare ederken bir yandan da gözü hep benim üzerimdeydi, bu yüzden çok az uyuyabildiğini biliyordum. Şimdi neredeyse tasasız ve huzurlu görünüyordu. Göğsü hafifçe şişiyordu ve kaşlarının arasında kaygılı ifade yoktu. Seyir zevkim pek uzun sürmedi, hemen gözlerini araladı, gülümsedi, kolunu bana dolayıp ikimizi de yatağın ortasına doğru çekiştirdi.

"Nerede kaldın?" diye uykulu bir sesle mırıldandı.

"Beklendiğimi bilmiyordum."

"Yüz yıl hiç ipucu vermedi mi?"

Kıkırdadım.

Ninova

"Sinsi sinsi krallığımı işgal etmeye geldin sanmıştım meğer derdin başkaymış."

"Kaleyi içten fethediyorum." Elbisemin yakasını çekiştirip dudaklarını boynuma bastırdı.

"Geldiğin için teşekkür ederim." Parmaklarımı hemen saçlarında dolaştırmaya başladım. Kuzgun tüylerini anımsatan yumuşak saçlarını çok seviyordum.

"Deniz kızları için," dedi.

"Sina'ya söyleyeyim de seni dövsün."

Yaramazlık yapmaya pek hevesli dudaklarının dikkatimi dağıtmasına izin vermeden geriye çekildim. "Sen iyi olacak mısın Daren?" diye sordum.

"Hangi konuda?"

"Bu uzlaşma. Vera tüm bunlar hakkında ne düşünecek?" Burada olmasından da bizimle olmasından da tarifsiz bir mutluluk yaşıyordum ama şimdi gerçekleri de öğrenmişti ve bir kez daha kendi çıkarlarını ya da isteklerini yok saymasını istemiyordum.

"Onun fikrini almak gibi bir huyum yok." Rahat tavrının beni ikna etmesine izin vermeyecektim.

"Gerçekten Tanrıçaların tarafında mı?" Cehennem Kraliçesi sessiz görünse de her zaman gizli saklı köşelerde iş çeviriyordu.

"O kimsenin tarafında olmaz. Çıkarına olan anlaşmalar ve ilişkiler kurar, bir daha seni yanıltmasına izin verme sakın." Ses tonu değişti ve gözlerini açıp uyarıcı bir bakış attı.

"Ateş Halkı bu konuda ne düşünecek?"

"Birilerini öldürdükleri sürece kimi öldürdüklerini dert etmezler." Parmakları elbisemin askısını omzumdan aşağı doğru kaydırdı ama kaşlarımı çatıp yeniden düzelttim.

"Peki ya Ayzer? Üzgün görünüyordun. Neden?"

"Daha çok öpüşüp daha az konuşmalıyız."

"Konuşalım, sonra öpüşürüz."

"İyi. Ayzer kazanmanın tek yolunun savaşmak olduğuna inanıyor. Böyle hissettiği için ona üzülüyorum çünkü saf kötü niyetleri yok. Kendine bir yer bulmaya çalışıyor ama bulamadığı için diğerlerine saldırıyor." Tek eliyle karman çorman olmuş saçlarını düzeltti.

Tıpkı okuldaki gibi diye düşünüyordum. Ayzer kendi çıkarımlarını yapar ve aksi görüşlere kolay ikna olmazdı ve tamamıyla güven problemleri vardı.

"Falna bir daha karşına çıkarsa beni çağırmanı istiyorum," derken parmaklarıyla saçlarımdaki tokalarla oynamaya koyuldu.

"Nedenmiş?" Dikkatimi yeniden ona verdim.

"Muhtemelen sen onu öldürmezsin. Ben yaparım." Kararlı gözleri bana döndüğünde dudaklarım aralık kaldı. Bunu beklemiyordum.

"Sadece beni sinir ettiği için birini öldüremezsin. Hem de geçmişin olan birini."

"Öldürürüm," derken sesindeki karanlık bazen onun kim olduğunu unuttuğumu hatırlattı. "Ayrıca onu fazlasıyla uyardım."

"Onunla ilgili konuşmayalım," dedim. "Artık öpüşebiliriz." Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp ona doğru kıvrıldım. "Su Krallığı'na kahvaltıya daha sık gelmeliyim," diye mırıldandı.

"Öyle yapmalısın."

Eli belime yaslandı, enerjisi benimle o kadar kolay uyumlanıyordu ki aramızda görünmez elektrik kabloları olduğunu düşündüm. Sıcak ve yakıcı bir hisli ama aynı zamanda kıpır kıpırdı. Bana kanatlarını anımsatıyordu ve onlarla ilgili daha çok meraklanmama neden oluyordu. Onları neden gizlediğini hâlâ bilmiyordum ama birkaç parlak fikrim vardı.

"Tarihin en miskin vârisi, bu saate kadar uyumak mı olur? Tembellikten aklın eskiyecek. Sendekine de akıl denirse! Anın Lordum köprüye çıktı bile."

Daren gözlerini kısıp bunu gerçekten duydum mu diye güleryüz ben gözlerimi devirdim. Aptal peri kızı!

"Daren Lordum!"

"Selam, Lala." Daren ona dönmeden yeniden uzun uzun beni öptü.

"Gökyüzü bizi korusun. Cehennem ateşlerinde yanacağız."

Daren başını kaldırıp bu defa ona döndü. "Seni yakmam, Lala. Rahat olabilirsin."

"Lordum ben öyle demek istemedim. Bağışlayın Lordum."

Daren'in arkasında kalan yastığa uzanıp tek hamlede ona doğru fırlattım.

"Ah!" diye ciyakladı Lala. "Vicdansız insan kızı. Akıl fukarası. Ne yaptığından habersiz. Cayır cayır yanacak."

"Ben hâlâ buradayım Lala."

"Bağışlayın Lordum."

"Git artık git!" diye bağırdım sabrım taşmış şekilde.

"Arın Lordum sana bakmamı söyledi."

"Nova Vârisin de defolmanı söylüyor."

"Ona ne söyleyeceğim?"

"Lala," diye ikaz edercesine uyardı Daren.

"Bağışlayın Lordum. Gidiyorum."

Yok oldu.

Daren arkasından kahkahalara boğuldu. O kadar güldü ki üzerimden çekilip yatağın kenarına dönmesi gerekti. Kıpkırmızı olmuştum! Rezil ediyordu beni. Cin bozması. Yer cücesi! Ben ona bunun hesabını sorardım. Kanatlarını yolacaktım bu sefer. Somurtarak ayağa kalkıp üstümü başımı düzelttim. Saçlarımı toparlamaya çalışırken Daren hâlâ katıla katıla gülüyordu.

"Kes sesini artık!"

"Diyarı da böyle mi hizaya sokacaksın?" diye sordu gülüşlerinin arasından.

"Gidiyorum ben." Elbisenin askılarını tekrar omuzlarımda düzelttim. Tam da otoritemi kurdum diye nam salarken peri bozması bütün havamı bozmuştu.

"Lordundan korktun mu?" diye keyiften dört köşe bir şekilde gözlerini kırpıştırdı.

"Gidip ona vazgeçtiğimi, Ateş Krallığı'na savaş açmamız geçtiğini söyleyeceğim."

"Gökyüzü bizi korusun, cehennem ateşlerinde yanacağız!"

"Pislik." Ama bayat taklidi beni de güldürmüştü. "Toparlanıp gel sen de."

"Nereden gelmemi istersin?" diye imayla sordu.

"Seni Arın'dan gizlemeyeceğim," dedim. "Buradan çıkabilirsin ama üstüne bir şey giydiğine emin ol." Parmağımla çıplak göğsünü işaret ettim.

"Bahse girerim böyle çıkmam çoğunu daha mutlu eder." Gururlu bir hazla o da çıplak göğsünü işaret etti.

Yere düşen yastığı alıp ona fırlattım, havada yakalayıp yastığa sarıldı. Onu öylece bırakıp çıkmak üzereyken aklıma gelen şeyle döndüm. "Burada seni ilgi çekici buluyorlar. Alev alevsin malum. Ateş Krallığı'nda da beni ilgi çekici buluyorlar mı?"

"Umurlarında değilsin," dedi hiç oralı olmadan. "Kendini ne sanıyordun ki?"

"Bayılıyorlar yani," dedim ellerimi çenemin altında kenetleyerek. "İyi."

"Nova," diye seslendi tekrar gitmek için döndüğümde. "Kahvaltıya kalamayacağım. Erken ayrıldığımı söylersin. Bir de dudağını toparlasan iyi olur." Erotik bir şekilde göz kırpmayı başardı.

"Nereye gidiyorsun?" Küçük aynamı elime alıp dudağımın etrafına saçılan pembeliği silerken gözlerim bir yandan da onun üzerindeydi.

"Benim de ortalarda görünmem gereken iki krallığım var," diye hatırlattı. "Şafak beni bekliyor."

"Tamam." Başka bir şey sorup sınırlarını ihlal etmek de onu tedirgin etmek de istemiyordum. Bu defa işlerini çözmesi ve yoluna koyması için ona tamamen güvenmeye kararlıydım. Yatağa yanaşıp eğildim ve yanağımı uzattım. Öptü. "Olay çıkarma," dedi.

Su Krallığı'nda tatlı bir bahar havası vardı ama enerji katı ve sabitti. Köprüye doğru taş yoldan yürürken beni gören herkes daima olduğu gibi selamladı ama kimsenin yüzünde gerçek gülümsemeler yoktu. Su alfinleri nezaketen gülümsemezdi, duygularını göstermekten geri durmazlardı ve daima sorgulayıcıydılar. Ben de tam bu yüzden burada zaman geçirmek istiyordum. Duruşumu da rahat ifademi de koruyarak köprüye tırmandım. Dün gecenin izleri silinmişti. Masanın karşılıklı iki ucunda yalnızca iki kristal sandalye kalmıştı. Arın'ın karşısına oturdum ve izlendiğimizi bildiğim için rahatlığımı koruyarak gelişigüzel şekilde fincanıma biraz çay doldurdum.

"Nasılsın?" diye sordu Arın alışagelmiş şekilde. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum. Yeniden sulara dalmak ve ateş içimde tazeyken o kapıya gitmek istiyorum ama burada çözülmesi gereken meseleler var gibi görünüyor." Bu konuyu ne kadar erken aradan çıkarırsam diğer her şey o kadar çabuk rayına oturacaktı.

"Bunu konuştuk," dedi. "Ve yanılmadım. Dün gece birliklerimiz şu Bükücü denen *şeylerin* etrafa konumlandığını söyledi ve yalnız değiller, vahşilerle birlikte geçen her saatte biraz daha yaklaşıyorlar ve etrafımızı sarıyorlar. Şu an oraya gidemezsin. Seninle krallık arasında bir seçim yapmayacağım. Gücünü topla." Ya benimle gelecek ve krallığı yalnız bırakacaktı ya da beni yalnız gönderecekti. İkisine de yanaşmıyordu ve makul olan buydu ama elimde değildi, ateş içimde kaynarken nasıl uzak duracaktım.

"Sonay ile ormandan dönerken onları ben de gördüm," diye itiraf ettim. Bunu konuşacak zamanımız olmamıştı. "Her yerdeydiler."

"Nova," dedi sertçe. "Tek başına, benden habersiz bir şey yapmayacaksın!" Tüm ciddiyetiyle uyardı. "Bana söz verdin, artık benim bildiğim şekilde hareket edeceğiz."

Yutkunarak başımı salladım. O gün, bağın koptuğunu söylediğimde bana öyle bir bakmıştı ki gerçekten kahrolmuştum ve bir daha bana öyle bakmasına neden olmayacaktım.

"Tanrıçalar bir şeyin peşinde," diye devam etti. "Bu arayı kapıları açmak için kullanamasak da düelloda bunun için vaktin olacak." Kafasında kaç plan vardı anlamak güçtü. "Geri dönene kadar tüm bağlantıları doğru şekilde kurmalıyız ve hazır bir şekilde döndüğümüzden emin olmalıyız. Atlantis şu an önceliğim değil."

Sözleri bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu. Her zamanki gibi görünüyordu. Arın'ın benim gibi davranmasına gerek kalmazdı. Arın okyanus gibi neyse oydu ve sakınmazdı. Arın sorgulanmazdı. Ama son zamanlarda şaşırtıyordu.

"Bu yüzden," diye devam etti ben bir şey söylemeyince. "Burada daha çok vakit geçirmeni ve içindeki denizi onarmanı istiyorum. Neden yaptığımızı anlasalar ve bazıları bunu zafer olarak

tanımlasa da vârislerinin bölündüğünü düşünenler de olacak." Kimseyi işaret etmedi ama ne demek istediği açıktı.

"Öyle hissetmiyorum." Tamamen dürüsttüm. İçimde hissettiğim kıvılcımları inkâr etmeyecektim ama ne Ateş Krallığı'na ne de Ateş Halkına karşı bir bağ hissediyordum. Resmi olarak. Kişisel olarak Ateş Lordu'na muhtaçtım ama bu ayrı bir meseleydi ve konumuzla doğrudan ilgisi yoktu.

"Bunu görüyor olmak aklımı yerinde tutan tek şey." Küçük gülümsemesiyle ödüllendirildim.

"Sina ve Sonay bize katılacak mı?" diye sordum.

Arın başını iki yana salladı.

"Biz buradayken onların sürekli görünmesi hoş olmaz. Misafir olarak ağırlanmaya devam edecekler ama bizden gibi görünmeyecekler."

"İşbirliği içindeyiz sanıyordum."

"Öyle ama biz her zaman Su Lordu ve Su Vârisi olacağız. Onlarla bir takım olabiliriz, herkesle bir takım olabiliriz." Ona bakmam için durdu. "Ama bu onları yönetmek için olacak."

"Ah," dedim eğlenerek. "Bu dün yaşanan geceyi açıklıyor mu?"

"Diyarı yönetmek istiyorsam önce en yakınlarımdan başlamalıyım," diye kabul etti. "Diyarı yönetmek istiyorsam önce en güçlüleri yönetmeliyim."

"Daren ile nasıl bir anlaşmaya vardınız?" diye sorma cesaretini buldum nihayet. Son zamanlarda çok sık denebilecek kadar baş başa konuşmuşlardı ve kapalı kapılar ardındaki o konuşmaları merak ediyordum. Muhtemelen herkes ediyordu.

"Taht ile ilgili konuşmuyoruz, merak ettiğin buysa." Güldü ve fincanını masanın üzerinde kendine çekti. "Bazı konularda daha açık fikirli olmak için bana ilham verdin."

"Ben mi?" Şaşırdım elbette çünkü uzun zamandır yaptığım tek şeyin onu kızdırmak ve hayal kırıklığına uğratmak olduğunu sanıyordum.

"Büyük Yıkım'ın yarattığı hasarları atlatamadığımı gördüm. Sen diyarda ayırt etmeksizin herkesin yardımına koştun ve iyiliğine çabaladın. Ben içten içe hâlâ suçluyordum."

"Buna hakkın vardı," dedim. Herkes bana onun hükümdarlığının diyarın en iyi zamanları olduğunu anlatmıştı. Ve herkes bana Arın'ın nasıl yalnız bırakıldığını anlatmıştı.

"Yoktu." İsteksiz bir şekilde bakışlarını etrafta dolaştırdı. "Bir hükümdar bu şekilde davranamaz. Hataları kabul eder ve bir daha olmaması için uğraşır. Ben de yanlışlarımı ve sonuçlarını tahlil etme fırsatı buldum. Uygarlığa yaklaşmak nasıl hissettirdi biliyor musun?" Sesinde daha önce duymadığım bir şey vardı. Yakıcı bir boşluk ama sonunda teslim olunmuş bir huzur.

Merakla devam etmesini bekledim.

"Diyarı ne kadar önemsediğimi görmemi sağladı. Uygarlığı bulmak benim için atalarımdan kalma miras, onların yapamadığını yapmak için hırslarla dolu bir tutku haline geldi. Şimdi o kapıya bu kadar yaklaşmışken buradan çekip gitmenin benim için o kadar kolay olmadığını görüyorum. En azından bu haliyle değil. Bu diyar bizim avuç içimizdi, Nova. Gökyüzü biliyor dünyada en çok arzuladığım şey sana o günleri gösterebilmek. Gerçek Su Krallığı'nı. Dört yanı okyanusla kaplı krallığımızı. Diyarın güçlü, zengin ve barışçıl zamanlarını." Bakışları yine hatıraların derinliğinde kayboldu.

"Duvarların arasında her gün pencereden dışarıya bakıyorum. Ugün ve Ceni'nin bana verdiği konut eski dairemin konumuyla neredeyse aynı. O zamanlar her gün uyanır ve güneşin batmaz krallığımızın üzerine doğuşunu seyrederdim. Bana yine o manzarayı verdiler ama gördüğüm şey..." Duraksadı. Meydan okumalar. Kavgalar. Oraya ait olmayanlar. Ve yıkım.

Arın'a işkence etmekten aldıkları zevki hiç gizlememişlerdi ama bu yeni bilgi içimi öfkeyle kabarttı.

"Krallığımızı kurtarmam gerektiğini sanıyordum." Kaşlarını kaldırdı. "Ugün ve Ceni bana diyarı kurtarmam gerektiğini gösterdi. Herkesin içine yerleşen bu mutsuzluğu çekip almak istediğimi gördüm." Tüm bunları şimdi anlatmasının bir nedeni olduğuna emin bir şekilde dikkat kesildim.

"Gemi battığında ne yaparsın biliyor musun?" diye başka bir yana çekildi.

Başımı iki yana salladım.

Ninova

"En yakındakilere halat atarsın. Önce onları kurtarırsın ve onlar da daha uzakta sürüklenenleri kurtarmana yardım eder."

Taşlar kafamın içinde yerine oturmaya başladı.

"Ben halatı uzağa atıp duruyordum. Bu yüzden ilk önce Daren'i kurtarmaya karar verdim. Zaman bizi karşı karşıya getirdi. Kararlarımız bizi düşmana çevirdi. Ve istediklerimiz bizi rakip yaptı. Çocukken ondan uzak durmaya çalışırdım," dedi kaşlarını daha çok çatarak.

"Etrafımda dolanırdı, çok soru sorardı. At yarışı yapalım mı, kılıç tutuşalım mı, deniz kızlarını seyredelim mi, taş sektirelim mi..." Baskıcı bir şekilde vurguladığı sorular sonrasında güldü. "Onu defalarca kez reddettim ve başımdan savdım. Çünkü o Ateş ve Toprak Krallığı'nın Lordu olacaktı. Bunu her zaman biliyordum. Babam bana öldürmen gereken kişilerle dost olma, derdi. Bu yüzden kimseyle dostluk kurmadım çünkü her zaman hükümdar olacağımı ve hükümdar olmanın bir gün herkesi öldürebileceğin anlamına geleceğini bilerek büyüdüm. Sina ile daha resmi bir arkadaşlığımız vardı. O da ben de kim olduğumuzun ve neler yapmamız gerekeceğinin bilincindeydik. Daren öyle değildi. Daren istediğimiz her şeyi yapabileceğimizi sanıyordu. Aptal olduğunu söyledim." Gülümsemesi soldu ve gözleri cam armonikaya kaydı.

"Su Krallığı'nda yapılan geleneksel festivaller vardı. Onlardan birinde en iyi su alfini seçilirdi. Büyük bir onur ve gururdu o nişanı taşımak. Kayalıkların arasında çok dalgalı bir denizde gerçekten büyük gemileri sürmen gerekir. Aslında gemileri değil suyu sürmen gerekir. Yaş sınırı olur çünkü gerçekten tehlikelidir. Yaşım tutmuyordu ama ne kadar kendimi beğenmiş olduğumu biliyorsun." Bana baktığında o anı yaşayan birinin mutluluğu vardı gözlerinde. "Bunu yapacaktım. Bunun için bir sürü kişiyi atlatmam gerekti. Babam duysa beni mahvederdi. Eğitmenlerim uzun süre cezalandırırdı ama bunu yapacaktım. Limanın arkasından dolandık, krallığa ait gemiyi çalacaktım. Sina yapmamam gerektiğini söyledi. Evran yapamayacağımı söyledi. Daren benimle gemiye bindi."

"Senden habersiz mi?" diye bir tahminde bulundum.

Başını salladı. "Dümene geçip kıyıdan ayrıldıktan sonra fark ettim."

"Çünkü izin vermezdin."

"Asla."

"Denizi yakarak mı gemiyi karşıya geçirdiniz?" Bunu gözümde canlandırmak çok kolaydı ve düşüncesi bile gülümsetiyordu.

"Epey küçüktük. Alevleri o kadar iyi değildi ama bir şey yakmadı."

"Kazandın mı peki?" diye sorma gafletinde bulundum. Tabii ki kazanmıştı.

"Elbette. Kazanan en genç lord ve alfinim ama elbette bu cezalandırılmama engel olmadı." Yine de hiç pişman olmadığı şüphesizdi.

"Aynı gemideyiz mi diyorsun?" diye sordum anlattığı hikâyeleri birbirine bağlayarak.

"Onu itip durmayı bırakıyorum. Gemide olmak istiyorsa gemiden düşmemesi için yardım edeceğim. Sonrasında ne olacak bilmiyorum. Önce diyarı kurtaralım. Sonra uygarlığa mı çekileceğiz yoksa kendi krallığımızın sınırlarında mı kalacağız yoksa yeniden dört bir yana hükmeden mi olacağız görürüz."

Arın gemimizin yan yattığını ve sürüklendiğimizi nihayet kabullenmişti. Bunun günün birinde mümkün olacağını bile bilmiyordum ama kabullenmişti. Ve artık yan yatan tek geminin bizimki olmadığını biliyordu. Herkes bir şekilde dümendeydi ama kiminin dümeni kırıktı kiminin gemisi karaya oturmuştu.

"Peki ben nerede ilham oldum sana?" diye sordum övünerek.

Gülerek arkasına yaslandı.

"Sen birleştirici unsursun," dedi. "Senin de çekip gideceğinden, yoldan çıkacağından endişelenip durdum ama hâlâ buradasın. Herkesi kaybedeceğime olan korkumu yenmeme izin verdin." Dikkatlice gözlerimin içine baktı. "Vârisim beşinci element ise sanırım bu, krallığımın neye ihtiyacı olduğunu anlamam için beni teşvik etti."

İçtiğim çay boğazımda kalınca gözleri kısılana dek güldü.

"Biliyor muydun?" diye sordum. Mendille ağzımı silmeye çalışırken kalp atışlarım hızlanmıştı.

Ninova

"Bir süredir. Tanrıçaların seni alıkoyması emin olmamı sağladı. Yıldız Okuyanın güncelerini sana vermeden önce inceledim. Ama bu senin yolun." Cesaretlendirici bir şekilde başını salladı.

Muhtemel bir rüyanın içinde olduğumu düşündüm. Her şeyin bu kadar iyi ve güzel olmasının başka açıklaması yoktu.

"Su Krallığı'na sırtımı dönüp diyara hükmedeceğimi mi sandın?" Belki bu beni yaralamalıydı ama aksine koltuklarım kabarmıştı. Onun tarafından bunu yapabilecek biri olduğumu anlamak kendime karşı tüm güvensizliğimi silip attı çünkü büyük güç ve büyük cesaret ve çılgınlık gerektirirdi.

"Ben bunun için büyütüldüm," dedi.

"Tüm bunlar bittiğinde ikili ilişkilerin ve güven sorunlarının üzerine çalışacağız."

"Nasıl diyorsan." Gözlerini kaçırsa da utangaç gülümsemesini yakaladım; muhtemelen bunu bu diyarda görmüş tek kişi bendim.

Birden belki aslında kim olduğumu öğrenirse korktuğum gibi tepki vermez diye düşündüm. Belki o da Daren gibi olduğum halimi kabul eder. Belki o da hâlâ beni sevmeye devam eder. Beni sessiz kalmaya, hemen orada söylememeye iten şey gerçekler oldu. Daren başına getirdiğim felaketleri fedakârlık ve bedel olarak görüyordu. Hep öyle görmüştü. Ama Arın ondan her şeyini alan felaketleri olduğu gibi felaket olarak tanımlıyordu. Uğursuzluk. Bir lanet.

Belki her şeyi yoluna koyduğumuzda... Diyarı geri alabilirsek eğer ben hâlâ çekip gitmek zorunda olduğumda, gitmeden önce ona itiraf eder ve istemeden, suçsuz bir şekilde sebep olduklarım için yine Tanrı'nın affını isterdim.

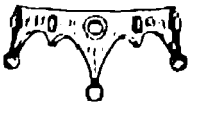

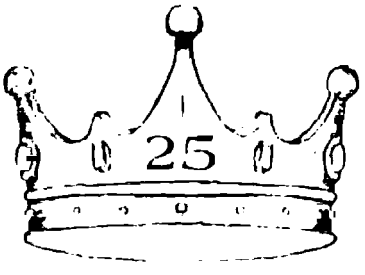

Ormanlar ve Sınırı Aşanlar

Arın halkımızla sıradan bir gün geçirmemi ve her şey yolundaymış gibi davranmamı doğru bulmadı. Aksine hissettikleri gerilimin artmasını istiyordu çünkü ona göre vakit gelmişti. Bu defa ortaya sadece ikimiz atılmayacaktık, herkesi peşimizden sürükleyecektik. Arın onların iyice dolmasını bekliyordu ve patlama anı geldiğinde onlara istediğini verecekti.

Bu yüzden günün ilk yarısı için planlarım iptal oldu. Üzerimi değiştirmek için odama dönerken daha katı bir ifade takındım ve kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ettim.

İçeriye girdiğimde artık toplanmış olan yatağa ve yatağın üzerinde uçuşan peri kızına baktım ve sabahki zevzekliği aklıma gelince onu ayağından yakalayıp ters bir şekilde sallandırmaya başladım.

"İnsafsız!" dedi. "Bırak beni!" Minik kanatları çırpınıp duruyordu.

"Neydi o halin senin!" Gözlerimi büyüterek onu yüzümün hizasında hafifçe salladım.

"Asıl senin halin neydi? Gökyüzü aşkına! Hem de burada!"

"Seni kıskanç!" dedim. "Ona vurgun olduğunu bilmiyorum mu sandın?" Lala hep Daren'i diyarın en güzeli olarak tanımlardı ve onunla ilgili konuşurken yanakları erik yemiş gibi şişer ve elma gibi kızarırdı. "Git kendi boyuna uygun bir peri lordu bul."

"Perilerin lordu olmaz!" diye itiraz etti. Karşı bile çıkmıyordu, kızarmaz!

Ninova

"Bu benim sorunum değil!" diye bağırdım. "Daren'i etrafta görmeye alışsan iyi edersin ve o etraftayken bir daha beni küçük düşürürsen seni deniz kızlarına akşam yemeği yaparım."

"Deniz kızları et yemez!" Ters halinde somurttu ve kollarını kavuşturdu. Gördüğüm en komik şeydi.

"Vârisleri emrederse çiğ çiğ derini bile yüzerler seni ahmak."

"Bunu yapmazsın!" dedi korkuyla kaşlarını büzerek.

"Neler yapacağımı tahmin bile edemezsin."

"Bıraksana Nova..." Tekrar kanat çırpmaya çalıştığında bıraktım. "Dua et, işim var," dedim ve üzerimi değiştirmek için aşağı indim.

Kulağımda savaş çanları çalıyordu ama tuhaf bir şekilde buna hazır hissediyordum. Onca ağrı sızının ve kahrın ardından tüm duygular kendini sorgulamayan bir başaracaksın güdüsüne dönüştü. Umutsuzluğun yerini umut aldı ve yazgına güven, diye tekrar içimden geçirdim ve bedenledim.

Yabani otları ellerimle iterek geçerken aklımda çok fazla şey dolanıyordu. Düellolara ara vermiş olsalar da bizi serbest bırakmalarını mantıklı bulmuyordum. Arın'a göre bunun iki sebebi vardı. Öncelikle biraz mantıkları kaldıysa onca kalabalığı o duvarlar arasında serbest bırakmak, müdahale etmek zorunda kalacakları kargaşalara neden olurdu çünkü öylesi kalabalık kontrol edilmezdi. İkincisi ve bana daha mantıklı geleni onların da kendi ordusunu topluyor olduğuydu. Her geçen gün zayıfladıklarını düşünürsek artık zaman hepimiz için daralmıştı ve bir sonraki karşılaşmamızda herkes kozlarını bölüşecekti. Artık düellolaların bir anlamı kalmamıştı ya onlar galip olacaktı ya da biz. Sonrasında olacaklar hakkında kimsenin en azından sesli düşünceleri yoktu, hepimiz ilk sapağı geçmeye odaklanmıştık ve zaten burada yenik düşersek bu hepimizi aynı sona götürecekti. İşte tam da bu yüzden buradaydım, hazır olmaları gerektiğini haber vermek için.

Çok kalabalıklardı ama bunun beni germesine izin vermedim. Esas mesele artık Ağaç Halkının da yakınlarda olmasıydı. Kampın içinde olmasalar da hepsi bu ormanın içinde yakın bölgeye yayılmıştı. Beni fark etmeye başlayan ve daha öncesinde tanışıklığımızın

olduğu kişiler şaşırsa da zorla gülümsemeye çalıştılar. Doğruca Azul'u bulabileceğim büyük çadıra ilerledim. Temiz havayı içime çeksem de aldığım nefesler rahatlatıcı değildi. Burası bana yakın geçmişimi ve sadece bir kişiyi anımsatıyordu. Sanki diyar bir araya gelse de Tayga olmadan hep eksik kalacaktı.

Çadırın kapı görevi gören tentesini kaldırdığımda Azul yemek tezgâhının ardından başını kaldırdı. Onu bir Vâris yapmıştık ama hâlâ her zamanki mütevazı kıyafetlerinin içinde yemek yapıyordu. Bunu seviyordum.

"Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel," dedim.

"O kader erken konuşma." Gülerek tezgâhın arkasından çıktı ve yanıma gelip onlara özgü bir sıcaklıkla beni kucakladı.

"Neden öyle söyledin?" Geriye çekildiğimde kötü haber için kendimi hazırlamıştım.

"Sabah yine olayla uyandık. Onlar..." İmasının Ağaç Halkına yönelik olduğunu anladım. "Ve bizimkiler birbirine girdi. Kavga ediyorlar ve birbirlerini yaralıyorlar. İhram çıkalı iki saatten fazla oluyor ve haber gelmedi. Ben de burayı bırakamadığım için kendimi oyalamaya çalışıyorum."

"Kabul etmiyorlar mı?" diye sordum.

İhram, Ağaç Krallığı'na meydan okuyup Lord olduğundan beri Erim'i görmemiştim ama daha önce de lanetlenmesine neden olan açgözlülüğünü hesaba katarak öylece bir köşede durmayacağını biliyorduk. Ağaç Halkı onun gibi değildi, onlar hâlâ uyanışlarını ve yeniden iki ayaklarının üzerinde olmayı hazmetmeye çalışıyordu ama nihayetinde lideriniz ne derse peşinden gitmeniz gerekirdi ve bu yüzden İhram'ın harika bir lider olacağını düşünmüştüm.

"Başıboş bir koyun sürüsü gibiler demek daha doğru olur," dedi Azul. "Beslenmek için bile komuta ihtiyaçları var. Sadakatsizlerin işgalci olduğunu düşünüyorlar. Ormanın onların hakkı olduğunu. Bu yüzden de sürekli bir kaos var."

"Nerde olduklarını biliyor musun?" Bunu sorarken hevesli değildim, hepsinin savaşmasına ihtiyacım vardı fakat birbirleriyle değil.

"Güneydeki patikadan geldi haber, orada olmalılar." Saçlarının üzerindeki bandanayı düzeltip şakaklarını ovdu.

"Gidip bakayım." Herkesin ne kadar yorgun olduğunu biliyordum ve elimden geldiği kadarıyla herkese yardım eli uzatmaya çalışıyordum ama önceliğim daima ormanın güvenliği olacaktı.

"Nova," dedi karamsar bir şekilde. "Bizi neyin içine çektiğini biliyor musun?"

Daha önce beni sorgulamamıştı ama gücenmedim. Sadakatsizler krallıkları reddederek ormana ve özgürlüğe sığınmış gruplardı. Lordları ve Vârisleri tanımazlardı. Ama beni tanıdılar ve ben de onlara benim için savaşmalarını söyledim. Razı oldular ama savaşla ilgili sonradan öğrenilen gerçek şudur, mücadele bitmez.

"Doğrusu kendimi de neyin içine çektiğimi bilmiyorum. Sana yalan söylemeyeceğim. Ufukta masalsı bir gelecek gördüğümü de söylemeyeceğim. Ama savaşacağım ve sadece kendim için, krallığım için değil. Diyar için. Tayga için ve orman için mücadele edeceğim. Bu bitene kadar, herkes bir arada yaşamaya razı gelene kadar... Bu sınırları herkes için ve her canlı için güvenli ve huzurlu bir hale getirene kadar durmayacağım. Ama bunu sağlıklı bir iletişimle yapamayacağımız ortada." Ki öylesini ben de tercih ederdim.

"Sana inanıyorum," dedi cesurca. "Değil Ateş Lordu, Su Lordu... Tüm krallıklar bir araya gelse ve istese onların savaşına girmezdim. Ama sana inanıyorum ve bu doğamıza aykırı olsa da seninle bu kavgayı vereceğiz." Bakışları benim bitkinliğimi anlamış gibi cesaretlendiriciydi. Vazgeçme diyorlardı.

"Burada yaptığınızı yapmak istiyorum Azul. Burada yaşadığım gibi yaşayalım istiyorum. Sınırlar çizip diyarı parçalara bölmek istemiyorum. Diyarın her yerinde sular aksın, rüzgâr her yerde essin, ateş herkesi ısıtsın, yüksek duvarlar herkesi korusun ve herkesin yurdu olsun. Nasıl ki hepimiz aynı gökyüzünü paylaşıyorsak hepimiz yeryüzünü de paylaşalım istiyorum. Gökyüzünün yettiği kadar yettirebilelim istiyorum."

"Tacı başına takıp bunu onlara söylediğini görmeyi çok isterim," dedi. "O zaman bu diyarda herkes sorgusuz sualsiz birinin önünde diz çökerdi."

Gururla gülümsedim ama ben taçlara ve tahtlara inanmıyordum.

"Seninle geleceğim," dedi.

"Kestirmeden gideceğim ama..." Sorgulayıcı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Sihir de onların doğasına aykırıydı ama başını sallayıp kabul etti. Tezgâhı kontrol edip bir şeylerin yanmadığına ve kampı yakmayacağına emin olduktan sonra elimi tuttu.

Güneye yakın bir yere bedenledim. Nerede olduklarını anlamamız uzun sürmedi. Kargaşa her yerdeydi. Gürültü ve bağrışlar ve ağlamalar vardı. Yalnızca kılıçlar çekilmemişti, ormanı birbirine katmışlardı. Çiçek açan çalılar köklerinden koparılıp etrafa saçılmış... Ağaçların dalları yere doğru içine kapanmış ve etrafa kasvet ağırlığı çökmüştü. Azul'un elini bırakıp neler olduğunu daha iyi görebilmek için en yakınımdaki ağacın tepesine tırmanmaya koyuldum. Yukarıya çıktığımda, bir ağacın dalına yaslandığımda içimde müthiş bir öfke ve acı açığa çıktı.

Daha yakındaki bir ağacın dalına bedenledim. İlk anda yapabildiğim tek şey orada durmak oldu.

Ağaçların üzerine yapılan barınaklar dağılmıştı ve dağılırken ağaçlara da geri dönüşü olmayan zararlar verilmişti. Güçlü dallar kırık bir şekilde sarkıyor, yere saçılan ocaklar iğneleri tutuşturuyor ve kimse olup biteni görmüyordu. Sadece kavga ediyorlardı.

"Onlara istediklerini sunamazsın," diye bağırıyordu Erim. "Hiçbir zaman sunamayacaksın. Orman bizim ve siz bizim topraklarımızda sadece işgalcisiniz. Ait olduğunuz krallıklara dönün ve lordlarınızın eteklerini öpüp sizi köylere almaları için yalvarın."

İhram ona yumruk attı. Erim kılıcını çektiğinde diğerleri de yeniden kargaşanın içine dahil oldu. Atılan oklar ağaçların gövdelerine saplandı. Ağaç Halkı sihirli güçlerini kullanarak ağaç dalları ile Sadakatsizleri yaralamaya başladı. Bir süredir yaptıkları tek şeyin bu olduğunu anlamak için sadece bakmak yeterliydi.

Akan kan zemine yayıldı ve hava daha da ağırlaştı. Ketum ve hiddetli bir rüzgâr etrafımızda dönerken ne ağaçların ne de ormanın öfkesini gözleri görüyordu.

Kalabalık dört bir yana dağılmış herkes birbirine meydan okuyordu. Düellolara ara verilmişti ama herkes yine de birbirine saldırıyordu. Tanrıçaların buna engel olması gerekirdi, buna sebep olmaları

Ninova

değil. Bir yanı topluyordum ve öteki tarafa dönene kadar her şey yeniden kontrolden çıkıyordu. Her şeyin üzerinden bir gökyüzü gibi olup biteni bir ağaç tepesinde seyrederken gözlerim kan çanağına döndü. Bakışlarım ağaçların tepelerinden daha uzağı görebilecek gibi her yerde dolandı. Benim olmadığım yerlerde başka ne kavgalar veriliyordu? Başka kimler diyarın kökünü kazıyordu?

Orada durdum ve her şeyin üzerinden her yerde olan ama burada görebildiğim huzursuzluğu ve kendini kaybedişlerini seyrettim. Gökyüzünden böyle görünüyor olmalıydı. Sonsuz ve sınırsız gökten bu şekilde görünüyor olmalıydık. Hepimizin başını kaldırıp baktığı ve baktığında belki umut belki huzur bulduğu manzara bize baktığında ne görüyordu? Bulutları, yıldızları, Ay'ı ve Güneş'i içine sığdıran gökyüzü bir türlü sığamayışımızı izlerken ne düşünüyordu? Saldırgan bir kötülük. Galaksiye sonsuz zaman ve mekân sığıyordu, biz bir avuç aptal kendimize dünyayı dar ediyorduk.

Ağaç Halkından birisi yakınındaki iri cüsseli ağacın dalını Sadakatsizlerden birine saldırmak için kendine çekti. Dal adama çarparken üç tane çadırı devirdi. Çadır fütursuz bir şekilde yanan kamp ateşinin üzerine düştü. Kumaş saniyeler içinde alev aldı ve yerdeki çam iğnelerinden diğer ağaçlara tırmanan acı verici bir yol izledi. Sadece bir dakika içinde her yer alev aldığında, "Yeter!" diye bağırdım.

Onca gürültünün içinde kulağı duymayan gözü görmeyen herkes başını kaldırıp bana baktı.

"Neye sebep olduğunuzu görmüyor musunuz?" diye devam ettim. "Etrafınızda olup bitenleri görmüyor musunuz?"

Bakışlarım hızını kesmek için alevlerin üzerinde toplandı. Soluk soluğa ateşe seslendim. Soluk soluğa içimdeki kıvılcımlara seslendim. Kan damarlarımın üzerine bindi, derimin altındaki sıcak akışı saç diplerime tırmandı. Başparmağımdaki yüzüğün altı iyice ısındı. Odunun ağır ağır yanışını izlemeye benziyordu. Gözlerimi kapatıp aşağıya bedenledim.

"Geri çekil."

Onlara değil alevlere buyurdum. Yangın her yeri yok etmeden önce yaklaşabildiğim kadar yaklaştım. Yalnızca öfkeli değildi, karanlık bir enerjiyle bütünleşiyordu. Felakete hangi duygu sebep

olursa felaket onu doğurur. Yarattıkları yıkım siyah dumanların şimdi gölgelediği acımasız bir yangın fırtınasına neden oldu.

Alevler bana doğru yükseldi ben alevlere doğru yanaştım. Yangın içinde bana umutsuzluğu andıran karanlık şekillere büründü. Hava Krallığı'nın altında naguelleri öldürdüğümde yaşadığım acının aynısı omuzlarıma bindi. Orman ruhunun can çekişmesine benziyordu. İçten içe beni kıvrandıran bir azaba dönüştü. Alevler mi beni kuşatıyor bıraktığı his mi çoğalıyor anlamıyor ve körleşiyordum.

Ateş senin ellerinde evcilleşir.

Uzak bir zamanın içinde ruhumun kalanından işittiğim yankı beni bir adım daha ileriye götürdü. Alevlerle göz göze gelene dek birkaç adım daha attım. Ardımdan adımı seslendiklerini duyuyordum ama ateşin çıtırtısı onların üzerine bindi. Anka'yı kurtarmak için gittiğim âlem gözlerimin etrafında, yangının içinde tropikal bir hayal alemi yarattı. Yeniden yedi vadi aştım, yeniden o dağın eteklerinde buldum kendimi. Yeniden o kayığa bindim yeniden ateşe attım kendimi. Alevler ve fısıltılar gökyüzünden bir feryada dönüştü.

Ya ben seni ya sen beni... diye düşündüm.

Ya ben seni ya sen beni... diye karşılık verdim.

Çizmelerimin, kıyafetlerimin ve kulağımda sallanan küpelerin eridiğini hissediyordum. Sıvı bir ateşe dönüşüp üzerimden akıyor ve yangının içindeki yokluğa karışıyorlardı. Kemiklerimin alev almasından çekinmedim, cehennemin beni eritmesinden sakınmadım.

Ya ben seni ya sen beni öldüreceksin, diye düşündüm.

Beni oradan çekip almak isteyen bir arzu hissettim. Saçlarımın üzerinde korlar ve küller uçuştu. Kirpiklerim daha da ve daha da ısındı. Gözümün gördüğü tek şey kızıl alevlerdi.

Tayga burada olsaydı bunlara izin vermezdi. Tayga burada olsaydı ormana bunu yapanlara bedelini ödetirdi. Tayga burada olsa bu ateşi söndürmek için tüm ihtimalleri ateşe verirdi. Yokluğunun bana yaptıklarını ormanına yapmasına izin vermeyecektim. Yokluğunun beni bıraktığı gibi ormanı da sahipsiz koymasına izin vermeyecektim.

Ninova

Ya ben seni ya sen beni bağışlayacaksın, diye ağladım.

Gözyaşım yangına karıştı, o da alev aldı. Etrafımı sardı ve geldiğim yolu kapatana kadar harlandıkça harlandı. Hem çok parlak hem çok karanlık. Hem elimi uzatsam tutabilirim hem içinden geçip giderim. Alevlere de gölgelere de sahibim. Umutlara da korkuya da sahibim. Pes etmeye de zafere de yakınım. Hepsi benim ama hiçbirine ait değilim.

Gökyüzü, alevlerin tırmanacağı yükseklik
Yerin altında başlayan ve fokurdayan yangın
Çek onlardan ellerini, sustur içlerindeki intikam ve öfkeyi
Bu senin savaşın değil
Çöz yakaladığın elleri
Dönüş küllere ve çok sıcak güneşe
Korkma, ısıtmak için uzat ellerini
Dokun, yanmaktan çekinme
Anka gibi tekrar doğabilesin diye

Başparmağımdaki yüzüğü sıktım, sıktım ve parçalayacakmış gibi sıktım. Yüzük parmağımdan çıkmak için canla başla mücadele ediyor, etimi yakıp onu azat etmem için direniyordu. Yüzüğü bırakırsam ben alevlere ve bu yangınla bir olup asıl savaşa dönüşecektim. Elimi yumruk yapıp diğer elimi onun üzerine siper ettim. Yumruğumu göğsüme tutup tekrar fısıldadım sözleri.

Bu senin savaşın değil
Çöz yakaladığın elleri

Alevler topaç gibi etrafımda dönmeye başladı. Yakıyor ve yutuyorlardı. Daha önce böyle sıcak bir fırtına görmedim ama kıyamet buna benzemeliydi. Başladı ve bitmeyecek, herkesi yakana dek durmayacak. Buradan geriye ne bir ağaç ne de orman kalacak. Onu bu hale getirenlerin kemikleri küle dönüşene kadar tek bir kıvılcım bile sönmeyecek.

Bu senin savaşın değil
Çöz yakaladığın elleri

Başımı yukarıya kaldırdım ve istiyorsa beni yakalasın diye bekledim. Alevler kıvrılarak etrafımdan yukarıya doğru tırmanırken saçlarım yarattığı rüzgârla savruldu. Onlara bir yol açmak için yüzüğün takılı olduğu başparmağımı kıvırıp ellerimi öne doğru uzattım. Yangın beni geriye iterek avuçlarıma toplanmaya ve bir kanal gibi içime hücum etmeye başladı. Ellerimi göğe doğru çevirdim ve bana, ağaçlara, ormana, dünyaya zarar olan; dünyaya fazla olan ateşi göğe doğru uğurlamak için direndim.

Dönüş küllere ve çok sıcak güneşe
Kopar zincirlerini
Uçmaktan çekinme
Ejderha yakabilesin diye

Alevler içimden beni savurarak taştı, parmak uçlarımdan göğe doğru kanatlandı. Şekilleri gördüm, çılgın bir yangının içinde dönen öfkeli ejderhayı gördüm, bana hırladığını ama zincirini sürüklediğini, devasa başını ağaçların dallarını sallayarak göğe kaldırdığını gördüm. Yukarıya ve daha yukarıya... Tırmandıkça tırmandı. Dağıldı ve bulutları aşağı çağırdı. Yangın göğe karıştı, yağmur olup kavrulan ağaçları yeniden yeşertmek için yağdı.

Gün kızıl karanlığın üzerine örtündüğünde yangından geriye sadece duman ve çatırtısı kaldı. Ayağımın önündeki küçük alevlerin üzerinden çıplak ayağımla geçtim. Birisi, muhtemelen Azul omuzlarıma bir ceket bırakana kadar çırılçıplak olduğumun ve yandığımın farkında değildim.

Asıl sönmeyen içimdeki yangındı.

Gözlerim beni dikkatle ve korkuyla izleyen kalabalığın değil, yangının altında kalanların üzerinde dolaştı. Kavrulmuş ağaçlar, yerden yükselen kara dumanlar, yıkılan barakalar, küle dönen çadırlar...

"Çıkar onları buradan," dedi Erim. "Orman benimdir. Orman benimle yaşar. Benimle nefes alır." Kılıcını kabzasına koydu ve

Ninova

rahat bir hal takındı. Ne yaptığının farkındaydı ne de bundan gocunuyordu. Ama eskiden çok sevdiğim orman yeşili gözleri korkuyla titriyordu.

"Üzerine bastığın ormanı solu," dedim yavaş yavaş ona yürüyerek. "Bana öğrettiğin gibi solu. Bir zamanlar olduğunu sandığım adam gibi solu. Ciğerine ne çekeceğini merak ediyorum." Yüzüne bakmaya dayanamaz halde başımı çevirdim ve nasıl bir felaket yarattıklarını acıyla izledim.

"Onu savunmak için bu ormanı herkesle birlikte yakmam gerekirse yakarım," dedi. "Ben ormanın sadece Lordu değil, ruhuyum." Gözlerim aniden ona döndü. "Orman Lordlara ve Vârislere boyun eğmez. Orman ruhunu tanır ve ona diz çöker."

Kabzasındaki kılıca uzandım, kılıcı hızla çekip göğsüne sapladım. Bir saniye içinde. Ve o an göğsünden kanlar akmaya başladı. Akan kan alevlerin kurutup kararttığı toprağa düştü. Erim cansız bir şekilde yere devrildi. Bir saniye içinde oldu her şey ve kimse o saniyeyi ne yakaladı ne de geri alabildi.

"Orman ruhu bir kez kanadı," diye fısıldadım ama herkes duydu çünkü herkesin duymasını sağladım. "Ruhu bana bağlandığında."

Şimdi cansız bakan yeşil gözlerine sırtımı dönerken içimde kabuğu çok sert bir ejderha nefesi tütüyordu. Benim de kabuğumun orada sertleştiğini ve bunun bana acımasız hem de çok acımasız bir *yan* verdiğini hissettim.

Yerden kırık bir cam parçası aldım, avucumun içinde herkesin dikkatle izlediği bir kesik açtım. Kan toprağa damlarken tek dizimin üzerine çöktüm ve kanayan avucumu toprağa bastırdım.

Dokun, yanmaktan çekinme
Anka gibi tekrar doğabilesin diye

Parmağımdaki yüzük tekrar ısındı ama bu defa parıldadı ve daha da parıldadı. Avucumdan ne ateş ne de su aktı. Avucumdan dışarıya ışık boşaldı. Toprak darbe almış gibi ayaklarımızın altında titredi Ağaçlar kurumuş dallarını silkti, tüm yapraklarını temizledi.

İçimden bir şey koptu, dişlerimi sıktım ve bekledim. Işık topraktan yayıldı. Işık isleri sildi. Işık kara dumanları içine çekti. Işık yangının yarattığı yıkımı tamir etti.

Ayağa kalkıp ağır ağır kendi etrafımda döndüm.

"Şimdi dinleyin beni!" diye bağırdım. "Ve duymayanlara anlatın söyleyeceklerimi. Kim olduğunuz umurumda değil. Ne olduğunuz umurumda değil. Ne yaptığınızı gördüm ve ne yaptığımı gördünüz." Hırslı hırslı soluklandım. "Tırmandığınız ağaçlar, altında uyuduğunuz dallar ve gölgeler, çadır kurduğunuz bu toprak, yediğiniz meyveler, yaşadığınız bu yer, diyarın dört bir yanına uzanan bu ormanların içinde aldığınız her soluk orman ruhuna aittir. Size ateş, hava, toprak ya da su olarak değil seslenişim. Ben inanıp tapındığınız göğün Vârisiyim!"

Ne biraz önce yaşanan ölüm ne de hâlâ dumanı tüten yangın. Korktukları tek şey bu kelimeler oldu.

"Ve size bu ağaçlar gibi, ağaçların üzerinde yaşayan hayvanlar gibi bir arada yaşayın çağrısını yapıyorum. Kavga etmeyi bırakmanızı emrediyorum. Hatalarınız için af dileyip yarattığınız yıkım için bu ormanın her karışından özür dilemenizi söylüyorum. Ormanın ruhu dönene kadar ben doğanın ve sizlerin hizmetkârıyım. Sizler benim ordumsunuz. Bu ağaçlar ben söylene kadar benim için esecek. Bu orman ben söyleyene kadar sadece benim iznimde olanları ağırlayacak. Ya benim kavgama ortak olur, orman ruhu için savaşır ya da hepiniz bu ormanlara dönüşü olmayacak şekilde veda edersiniz."

Kimisi başıyla söylediklerimi onaylarken kimisi arkasına saklanacak bir ağaç arıyordu. En korktuğunuz anda bile ardında saklandığınız ağaçlara yaptığınıza bakın diye düşündüm.

"Ne çabuk unuttunuz nereden geldiğinizi. Ne çabuk unuttunuz soluğunuzun kıymetini. Siz bir ve bütünsünüz. Ben ne ateş ne su ne toprak ne havayım. Ben hepsi ve hiçbiriyim."

Hareket ettikçe gördüğüm her alevin üzerine basıp geçtim.

"Tanrıçalar döndü, orman ruhu gitti ve sınırlarımız tanımadığımız nice yaratıkla doldu. Yaktığınız bu ormanı, yaşadığınız bu diyarı istiyorlar. Bağışlanma yok, buna ortak olana." Gözlerim yerde cansız bir şekilde yatan Erim'e döndü. "Bağışlanma yok buna

sebep olana. Bağışlanma yok buna çetele tutana. Doğa intikamını alır ya da ben çıkarım karşınıza." Karşıma çıkan herkesle gözümü kırpmadan göz kontağı kurdum ve söylediklerimi anladıklarından emin oldum.

"Orada her gün yitirdiklerimizi geri almak için bir mücadele veriyorum. Burada ya birbirinizi sonuna dek öldürür ya da benimle ormanın ve doğanın bize öğrettiği gibi bir ve bütün olursunuz." Kelimeler sona erdiğinde nefesim boğazımda sıkışmıştı. Hararetle kendi etrafımda döndüm. Karşı çıkmalarını, başka bir kavga başlatmalarını, isyan etmelerini ve başka bir yangın bekledim.

Diz çöktüler.

Önce bir oldu. Sonra bin. Ve sonra bir bütün oldular. Hepsi avuçlarını yere bastırdı ve diz çöktü. İlk fısıldayan Azul oldu.

"Bağışla bizi Doğa Ana, affet yaptıklarımızı.
Tek bir orduya siper et, ezip geçelim karşımıza çıkanları,
Merhametli Ay'ın suları ve Güneş'in yangınları,
Göğün Vârisi için ver ellerimize kılıçları."

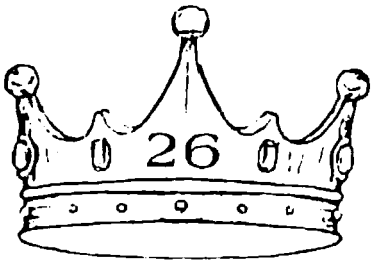

Yananlar ve Dizginlenemez Yangınlar

Şelalelere dönmem gerekiyordu ama içgüdülerim ve içimde harıl harıl yanan alevler beni Ateş Sarayı'na getirdi. Hâlâ buraya doğrudan bedenleyebildiğim için rahatlayarak kasıtlı şekilde duvarlardan uzak durmaya çalıştım. Damağımdaki his çok keskindi, mümkün olmadığını biliyordum ama metalik kül tadı alıyordum. Üzerimdeki ceketin iki yakasını önümde tutmaya ve düşüncelerimi bir araya toplamaya çalıştım. Koridorun sonunda ana salona çıkmak istedim ama kapıda bekleyen iki kişi önümü kesti. Bana dönen bakışlarda şaşkınlıktan fazlası vardı ama ben ismini koyamadım.

"Ateş Lordu ile görüşmem gerekiyor." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu. Bunun içimdeki alevlerden yükseldiğini düşündüm. Askerler birbirlerine baktı. Biri diğerinin kulağına fısıldadı. Ateşin çıtırtıları gibi ses kulağıma geldi. "O sandığım kişi mi?" diye soruyordu. Diğeri bilmediğini söyledi.

"Acelem var," dedim.

Tekrar bana döndüler. Daha fazla kelimeye ihtiyacım vardı ama ağzımın için yanıyordu. Bütün vücudum içten yanıyordu. Birisi nihayet kapıyı çaldı ve içeriye girdi. Bu saray ilk kez resmi prosedürlere uyuyordu.

Kapı tekrar açıldığında askerle birlikte Daren'i görmeyi umuyordum ama gelen Şafak oldu. Sanki asker ona bir şey demiş ama o inanmamış gibi bir hali vardı. Bana baktı ve bu hali daha da garip

bir şeye dönüştü. Gözleri pörtledi ve gerildi. Askerlerden daha uzağa bir köşeye geçmemiz için başıyla işaret verdi.

"Bu halin ne?" diye sordu vakur bakışlar eşliğinde.

"Ateş Lordu'nu görmek istedim," dedim sorgularcasına. "Ve sen o değilsin."

"Önemli bir toplantı yapıyor, şu an gelemez. Daha sonra..."

"Şafak, Daren'i çağır!" dişlerimin arasından sessizce çıkıştım.

Muhafız dudaklarını birbirine bastırdı. İtiraz eden bir kelime daha sarf etse onunla kavga edecektim ki en son karşılaşmamızda etmiştik ve sonra düelloda ona yardım etmiş ve bir şeyleri çözeriz diye umut etmiştim. Hâlâ sağduyulu bir yanım olmasına sevinerek askerlere arkamı döndüm ve elimi ona doğru uzattım. Boş boş bakarken avucumun içinde küçük bir alev yükseldi. Şafak'ın gözleri iyice açıldı.

"Şimdi bana Lordunu çağır yoksa burası gerçekten Ateş Sarayı olacak çünkü yemin ederim her şeyi yakabilecekmiş gibi hissediyorum ve bunu kontrol etmekle ilgili en ufak bir fikrim yok." Sözcükler o kadar hızlı döküldü ki anlayıp anlamadığı şüpheliydi.

"Yukarıya çıkabilir misin?" diye sordu. Sesinde hem endişe hem panik yatıyordu. Başımı salladım çünkü konuşursam sözcükler alev alacaktı. O kapısına dönerken ben koridorda geri gidip merdivenlere ulaştım ve yukarıya doğru sakin adımlar atmaya çalıştım ama bastığım yerde küçük yanık izleri oluşuyor ve yanan odun sesleri yükseliyordu.

Bağın koptuğu o geceden beri bu odayı aklıma bile getirmek istemiyordum. Bir daha burayı hiç görmeyeceğimi sanıyordum ama işte yine buradaydım ve işte yine bilinmezlerle doluydum. Gözlerim pencereyle yatak arasındaki boşluğu seyretti. Kanatları şu köşede ortaya çıkmıştı ve bana ilk kez boş gözlerle baktığında da orada duruyordu. Şimdi aradan çok uzun zaman geçmemesine rağmen çok şey yaşanmıştı ve o bakışların ona değil aslında bana ait olduğunu biliyordum. Öyle anlarda bilinç korku frekansına geçiyordu ve korku size illüzyonlar gösteriyordu.

Daren odanın içinde belirdiğinde sadece onu görmek bile beni rahatlattı. Bu kadar endişeli olmamın asıl sebebi bir şeylere ya da

birilerine zarar vermekti. Su daha önce bana böyle hissettirmemişti ama zaten ateşin yok edici etkisi vardı.

Gözleri bana çarptı ve baştan aşağı üzerimde dolanırken kaşlarını çattı. Nihayetinde başını ya sabır der gibi yana doğru eğdi. "Bir ejderhayı uyandırmamıştın."

"Ne yaptım ne yaptım?" diye mırıldandım. Kelimeler zihnimin süzgecinden geçti ama söylediği şeyi ima ediyor olamaz diye düşündüm.

"O soruyu ben soracağım," dedi neredeyse sert bir şekilde. "Ne yaptın?"

"Ormanda Sadakatsizler ve Ağaç Halkı birbirine girdi. Yangın çıkardılar." Devam edemeden anlamış gibi gözlerini kapattı ve "Hayır, yapmadın," diye böldü. "Kendini yangının ortasına atmadın."

"İçine girdim." Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi dudaklarımı ısırdım.

"Nova..." Derin bir nefes aldı. Sabrının sınırına gelmiştim sanırım. Ama kızgınlıktan çok hayretle ve aptal aptal aptal diyen gözlerle bana bakıyordu. "Bir yangın öylece başlamaz, yangın enerjiyle büyür. Ormanda başlayan yangın en kötüsüdür. Ateş, hava, toprak, su hepsi doğaya itaat eder. Bunlardan biri doğaya zarar verdiğinde öfkeye ve hiddete dönüşür. Böylesi yangının içine de girilmez!"

"İlk Lord ve Vâris öğretimizin şerefine kadeh kaldırmak isterdim ama dokunduğum her şey bana kükrüyor!" diye suçlu bir şekilde çıkıştım. Yaptığımın yanlış olduğunu, ateşin içine girdiğim anda anlamıştım ama sonuç olarak işe yaramıştı, sadece pürüzler vardı.

"Seni sevmek için bir asır bekledim ama seni iyileştirip durmaktan sevmeye fırsat vermiyorsun." Bana doğru temkinli birkaç adım attı.

"İyileşebilirim yani," dedim rahatlayarak. "Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Sürekli böyle kalacağım diye aklım çıktı."

"Hangi aklın..." Pelerinini kenara iterek arkamdan açık bıraktığım kapısını kapattı.

"Bir bardak ılıkmurla çözülüyor de ve dünyanın en tatlı lordu ol hadi." Yalvarırcasına konuşuyordum ve iyimser bir yanım çok da dert değil diyordu ama gözleri öyle bakmıyordu.

"Hah!" dedi. "Yağmuru ne ıslatır su baloncuğu?"

"Başka bir yağmur ve yangını da..."

En azından mutsuz olduğunu göstererek başını ağır ağır salladı.

"Başka bir yangın."

"Tamam," dedim. "Sen Ateş Lordu'sun, azıcık öpüşsek, sarılsak falan olmaz mı?"

"Cık," dedi biraz da olsa eğlenerek. "Olmaz."

Yanaklarımı şişirdim ve sonra mutsuz bir nefes verdim. "Ne kadar kötü?"

"Hiç hoşuna gitmeyecek."

"Bir kerede ve hızlıca çekelim o zaman."

Daha krallığa dönmeli ve Arın'a olup biteni anlatmalıydım. Ve sonra da Sadakatsizlerle ilgili gerçek bir plan yapmalıydık. Bir an tam da şimdi bu kadar yanarken o kapıya yaklaşsam ne olacağını düşündüm ki Daren kolumdan dikkatlice tuttu ve bedenledi.

Tamam, aklımda bir şeyler yoktu. Başka bir yangın derken ne kastettiğini bilmiyordum. Nasıl bilebilirdim ki... Ama gökyüzü aşkına, aklıma yanardağlar gelmemişti. Gürül gürül akan bir nehir gibi fokurduyordu. İçerisinin sıcaklığı cehennem azabı olur sanıyordum ama aksine soğukluğu yakıyordu. Kupkuru bir soğuk akım üzerime çarpıyor, adeta cildimi çatlatıyordu.

"Şaka de. Lütfen bana şaka yapıyorum, hazır fırsatını bulmuşken seninle alay ediyorum de."

"Yanardağlar enerji kapılarıdır. Ay ışığı havuzu gibi düşün." Tek gözünü kısarak gökyüzüne baktı ama Ateş Krallığı her zaman olduğu gibi ışıktan menedilmiş karanlığa mahkûmdu.

"Biraz güneşlenirim diye düşünmüştüm." Ellerimi yüzüme bastırdım. Karanlık sulardan sonra şimdi de lavların içine mi girmek zorundaydım?

"Üzgünüm tatlım." Yavaşça omzuma dokundu. "Bir dahaki sefere bir yangınla göz göze geldiğinde bir adım geri çekil ve Ateş Lordu'nu tanıdığını hatırla. Epey yakından tanıdığını..."

"Lanetliyim! Gerçekten lanetliyim."

Bu onu güldürdü.

"Acıyacak mı?" diye mırıldandım.

"En azından yanmayacaksın." Bu da bir şeydir dercesine dudaklarını büktü.

"Sen bunu daha önce hiç yaptın mı?" Bir adım öteye gitsem zaten düşecektim ama hafifçe eğilir gibi olduğumda bile cehennem ateşi yüzüme kızıl gölgelerle dehşet bir sıcaklık yaydı.

"Vera bunu dinlenmek için yapıyor."

"İşte şimdi ondan korkmaya başladım..."

Ona bakmam için beni önüne doğru çekti. "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Bunu sakın unutma." Omuzlarımdan tutup beni sakinleştirmeye çalıştığını sandım. "Sen yaptın mı?" diye sordum ama cevabını duymadım. Onun da sorumun sonunu duyduğunu sanmıyordum. Beni itti. Bir anda ve öylece itti.

Geriye düşerken çığlık bile atamadım.

Katlanılır bir acı, aklımdan geçen ilk dizeler bunlar oldu. Hem katı hem sıvı, olduğum ve olabileceğim gibi. Yanmasından korktuğum gözlerimi açamadım. Su gibi hissettirmiyordu, hafif ve özgürleştirici olmaktan uzaktı. Sınırsızlığı değil, aksine sınırları ima ediyordu. Lavlar beni içlerine doğru alıp bir yiyecek gibi ateşinde çevirmeye ve pişirmeye başladı. Üzerimdeki ceket ilk anda erimiş ve yok olmuştu. Geri kalanımın bundan kurtulduğunu düşünmek yetti. Kemiklerim ve kaslarım hayatta kalma içgüdüsü ile birbirlerine sıkı sıkı tutunmuştu. Anne karnındaki bir bebek gibi kıvrılmış ondan sakınıyordum.

Neden bunu yaptığımızı anlamam uzun sürmedi. Güneşin geceye ve karanlığa yaptığı gibi alev beni yağmalıyordu. Üzerimdeki fazla enerji yıldırım gibi dağın eteklerine dağılıyor, lavlar ateşi emiyor ve beni azat ediyordu. Etlerim lime lime olana dek orada kıpırdamadan durmayı ve bitmesini beklemeyi umdum ama ateş benimle aynı fikirde değildi ve şimdi o bana *ya ben seni ya sen beni* diyordu. Beni yutmak istediğini ve buna rıza göstermem gerektiğini bir ses gibi zihnimin ötesinden duydum. Gözlerimi açsam gerçek bir ejderha ile göz göze gelirdim çünkü ejderhanın içindeydim.

Lord ve Vâris olmalısınız. Önce Lord ve Vâris olmalısınız.

Çünkü ben senin aynı zamanda Ateş Vârisi olduğunu düşünüyorum.

Doğum sancısı çeker gibi sancılıydım. Direndiğimi hissediyordum. İçimdeki okyanusun direndiğini hissediyordum. Alevleri sön-

Ninova

dürmek için canhıraş bir mücadele içindeydi. Hissediyor olsam dişlerimi sıkar ve çenemin kilitlenmesine mâni olurdum.

Gece yarısı gökyüzüne aittir.

Yıldızlar gece yarısına.

Ona güvenerek gözlerimi açtığımda bütün varlığımı ele geçiren bir korku yanardağ gibi patladı. Lavların içinde bir tortu gibi dibe çökerken ne göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir şey görülebileceğini düşünmemiştim. Parmak izleri gibiydi, yaprakların damarları gibi ve galaksi gibiydi. Kozmik bir yıldız haritasının içindeydim. Binlerce farklı göz alıcı parıltı bana şiirler okuyordu. Ateş ışık oldu, büyüdü, yankılandı ve kabarıp lavlar ile üzerimden geçti. Yaratılış, yıkım ve koruma. Bilinçli uyanık, rüya hali ve uyku hali. Dudaklarımın arasındaki tat bunlara benziyordu. İsimsiz ve cisimsiz. Alevler gibi.

Kendimi bütünüyle serbest bıraktım. Suyun üzerinde uzanır gibi değil, boşlukta süzülür gibi. Lavlar kollarımın ve bacaklarımın arasından dolanıp beni sarmaladılar ve elden ele taşır gibi yanardağın içinde kabararak dolaştım. Zihnim uyanış ânına geçti, büyük patlama, maddenin aşırı yoğun ve sıcak bir noktadan genişleyerek evrenin oluşumu. Evrenin ve evrimin yaratılışı. Tıkalı olduğunu bilmediğim kanallar açıldı, inançlarım genişledi ve ateşle öpüşmek bir yıldızdan bin tanesini doğurdu.

Lavlar benimle birlikte kabardı ve dağıldı, suyun üstüne çıkar gibi yüzeye tırmandım. Taşacak ve krallığa yayılacak sandım ama Daren'in elini tutup yukarıya çıktığımda yanardağ aşağıya çöktü ve sakinleşti.

"Senden nefret ediyorum," diyerek göğsüne yaslandım ve kahkahasını yaslandığım göğsünden dinledim.

Pelerinini etrafıma sardı, kolunu belime doladı ve bedenledi.

Yeniden odasında olduğumuzu görünce gözlerimi kırpıştırdım ve doğrudan pencereye baktım ama günün her ânını karanlıkta geçiren bir krallıkta zamanı çözemedim.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Kendi gömleklerinden birini başımdan geçirirken ben pelerinini omuzlarımdan aşağı attım.

"Garip. İyi. Dinç."

"Sevindim." Yanağımı okşayıp gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Ne kadar sürdü?" Yatağın başlığına sırtımı yaslayıp doğruldum. Bir şeyi yakmaktan o kadar korkmuştum ki hiçbir şeye dokunmayacağım diye bedenimi kasmıştım.

"Çok değil, ateş diğer unsurlara benzemez. Yakalar ve ele geçirir. Anı hızlı ve yok edici etkisi vardır." Ondan daha önce hiç ateşi dinlememiş olmak benim hatamdı, konuşurken ünlü bir resimden bahseder gibiydi ve çok etkileyiciydi.

"Hissetmedin mi?" diye sordum. "Yangını ya da içine girdiğimi."

"Ah..." Yatağın yanına yanaşıp kenarına oturdu. "Sana söylemeyi unuttum mu? Ben vâris bağını hissedemem."

"Neden?" Kaşlarımı çatıp dizlerimi kendime çektim.

"Çok enerji var." Elini kaldırıp parmaklarını kıvırdı. "Yüzükler baskılıyor."

"Yani orada ölsem ölürdüm." Elimi ağzıma bastırdım. Ona haber vermemiştim ama bir noktada haberi olacağını sanıyordum. Ben suya dokunsam Arın bunu hissediyordu.

"Ateş seni öldürmez ama bu zarar vermeyeceği anlamına gelmiyor." Gülümseyerek ayak bileğimi yakaladı ve parmaklarının etrafında benim için zararsız bir ateş yaktı. Saten gibi his yaratıyordu ve hiç acımıyordu.

"Vâris olduğum için mi?"

"Hayır, ateş tamamen bana itaat eder." Elini çekmesine rağmen alevler tenimden ayrılmadan bileğimden yukarıya doğru tırmandı. "Ben seni öldürmem ama zarar vermeyeceğim anlamına gelmez." Tamamen alevlerin içinde kaldığımda elini kapattı ve ateş söndü.

"Çok tatlısın!" diye sahte bir şekilde güldüm.

"Sensin o." Sırıtarak ayağa kalktı. "Benim geri dönmem gerekiyor." Sıkılgan bir tavırla gözlerini kapattı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Çok kargaşa var, bu da geç saatlere kadar sıkıcı bir sürü adamla sıkıcı bir sürü şey konuşmak zorunda olduğum anlamına geliyor." Tercümesi bizimle yol almanın daha mantıklı olduğuna herkesi ikna etmek zorunda olmasıydı.

Ninova

"Gece benimle olmayacak mısın yani?" diye üzgünce sordum. Diyarın başına buyruk ve pervasız lordunu karınca gibi çalışırken görmek keyfimi yerine getirmişti. Vakti zamanında ne kadar gezdiğini ve âlem yaptığını düşündüğümde onun için üzülemiyordum.

"Bakacağız," diye güldü. "Belki sabaha karşı şöyle bir yoklarım."

"Ne yazık," dedim. "Benim de gitmem gerekiyor..."

Eğilip yanağımdan öptü.

"Seni yalnız bırakmak her geçen saniye güçleşiyor ama bir sonraki randevumuzun savaş meydanı olmayacağına söz ver."

"Ha ha ha!" dedim dudak büküp. "Bu diyarda randevuya çıkmak savaş ilan etmek anlamına gelmiyor muydu?"

"O yüzden mi bana savaş açıp duruyorsun?" Ayıplarcasına cık cıkladı ve kıkırdayarak kapıdan çıktı.

Biraz daha kalıp kendime gelmek için yatakta döndüm ve uzanıp yastığını karnıma çektim. Ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum. Çok farklı bir gücün dışavurumuydu ve ben daha bu sabah Arın'a ateşi hissetmediğimi söylemiştim. Şimdi ise neredeyse ateşe dönüşmüştüm. Durduğum yere baktım ve bu sarayı, bu krallığı düşündüm. Hâlâ onlara karşı bir bağlılık hissetmiyordum. Belki de Ateş Krallığı'nın olayı buydu. Herkesin Su Krallığı bağlılığı ve sadakatinden bahsederken ne demek istediğini ilk kez gerçekten anlıyordum.

Su Krallığı bütün bir okyanustu ama alevler dağınıktı.

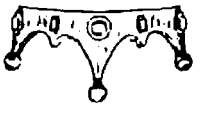

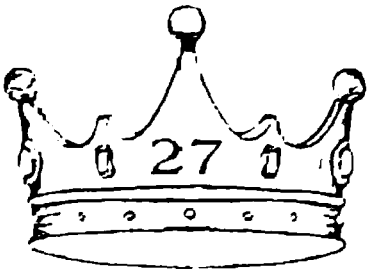

Bütün Birlikler ve İlk Adımlar

Mağaraya dönüp aynı gün içinde üçüncü kez kıyafetlerimi değiştirdim ve aynanın karşısında değişen bir şey var mı diye kontrol ettim.

Yalan.

İçimde değişenler vardı, dışarıdan görünüyor mu diye kontrol ettim. Saçlarımın siyaha dönmesinden endişelenmiştim ama hâlâ parlak ve beyazlardı. Açık renkli tenim porselen gibi pürüzsüzdü. Gözlüm aynı şekilde parlıyordu. Hâlâ daha çok okyanustum ben. Ama gözlerim, gözlerim hiç değişmemişti. Gözlerim hâlâ Ateş Lordu'nun gözleri gibi alev alev yanan çılgın ateşin mavilerine sahipti. Tenimde bir kavrulma yoktu. Yanık izleri yoktu. Kirpiklerim hâlâ gözlerimin üzerini beyaz bir yelpaze gibi süslüyordu.

Pürüzsüz tenim... Gözlerimi birkaç kez kırptım ve elim aynanın karşısında refleksle yanağıma gitti. Sonra karnıma baktım. Sonra köprücükkemiklerimi kontrol ettim. Yara izlerinin hepsi yok olmuştu. Hepsi, tüm yaralar iyileşmişti. Tekrar yüzümü tuttum. Yüzümdeki asla geçmeyeceğini sandığım iz bile yok olmuştu. Daren'in sırayı okşayıp gizemli bir şekilde gülümsediğini anımsadım. Görmüştü ve biliyordu ama hiçbir şey söylememişti...

Alev almıştım ve nasıl olduysa görünen ve görünmeyen tüm yaralarım dağlanmıştı.

Kendi kendime güldüm. Kalp kırıklıklarım bile iyileşmişti.

Yeni ve çok sevdiğim halime bakmaya doyamasam da son olanları haber vermek için yukarıya çıktım. Arın'dan gizlediğim tek bir

Ninova

şey kalmıştı, kimin kızı olduğum ve lanet meselesi. Epey küçük bir sır. Ama öyle ağırdı ki bunun yükü aldığım nefesi bile onu bildirmek istememe neden oluyordu.

"Vârisim." Kapıda, aşağıda bekleyen nöbetçiler durmam için seslendiğinde beklenti ile kaşlarımı kaldırdım. "Öğleden sonra elimize ulaştı." Bana büyük ve gri renkte bir mektup uzattı. Üzerindeki Metal Krallığı sembolünü gördüm ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Mektubu açarak yürümeye devam ettim. Büyük bir parşömende sadece birkaç kelime yazıyordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım, gerçekten uzun bir gün olacaktı.

Köprünün yanından geçtim, orada değildi ve doğrudan onun odasına çıktım ama kapıdaki nöbetçiler odasında olmadığını, yukarıda birliklerin yanında olduğunu haber verdi. Ben de yönümü çevirip tekrar dışarıya çıktım ve yukarıya tırmanarak idman alanına gittim.

Su Lordu birliklerle beraber kılıç kuşanmış onların idmanının bir parçası olmuştu. Adalia'nın yanına gidip onu seyretmeye koyuldum.

"Vârisim."

"Ne zamandan beri bunu yapıyor?" diye sordum parşömeni elimde sıkarak.

Arın zarif bilek hareketiyle kılıcı çevirdi, çelik güneşin altında yansımalara neden oldu ve karşısındakinin kalkanına saplandı. Çekti, döndü ve bu defa karşısındaki muhafızın kılıcını düşürdü.

"İki saat kadar oldu," dedi. "Beni en son savaşmamak için ikna etmiştin ama şimdi orduyu topluyoruz." Sorgulayıcı gözleri bana döndü.

"Yarını öngöremediğimiz günler yaşıyoruz."

"Onun için endişelenmeli miyim?" Sessizce ve ağıt yakıyor gibi konuştu. Bedenimi hafifçe ona çevirdim. "Ben yanında olduğum sürece endişelenme," dedim. "Ona dokunmalarına izin vermeyeceğim. Kimsenin."

Adalia istediği cevabı alarak başını salladı. Diğerleri onlara söylediğimiz kadarını biliyordu ama Adalia her şeyi olduğu gibi biliyordu. Benim neden Ateş Vârisi olduğumu biliyordu. Daren'in neden buralarda dolaşmaya başladığını biliyordu.

"Lordum," diye öne çıktım. "Sizinle konuşmamız gerekiyor."

Öne çıktığımda askerler selama durdu. Arın başka bir bilek hareketiyle kılıcını indirdi. Kılıcı alması için askere uzattı, başka birinin uzattığı havlu ile alnını silerek alandan çıktı.

"Merak etmeye başlamıştım," dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Ormanda işler karıştı, anlatacağım ama daha acil bir durum var." Elimdeki parşömeni havada salladım. "Kali, Okdemir'in saldırı altında olduğunu yazmış, yardımımızı istiyor."

Metal Krallığı düellolarda kazandığı zaferin sonunda resmi olarak diyar tarafından kabul edilmişti. Kali'yi meydan okumada Vâris olarak oraya yerleştirmiştik ve Okdemir'e bunun onun yaranna olacağını söylemiştik. Anlaşılan o ki Metal Lordu bunu kanıtlamamızı istiyordu.

"Başka bir şey yazmış mı?" diye sordu. Gözlerim yeniden kâğıdın üzerinde dolaştı, olumsuz anlamda başımı salladım. Başka hiçbir şey yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Yardım etmemiz gerekiyor, onları bizim tarafımıza çekmeyi başardık ama diyar bize dengelerin ne kadar kolay değişebileceğini çok kez gösterdi. Tanrıçalara savaş açmışken riske atmayalım derim."

"Aynen öyle," diye gülümsedi. "Ama nasıl?" diye beni denemeyi sürdürdü. Arın her zaman zor yoldan öğreten lord olmuştu.

"Hımm..." diye düşünmeye koyuldum. Normalde birliklerden iki düzine ile gitmemizi söylerdim ama bana bunu soruyorsa basit olan cevap doğru olan cevap değildi. Ah, tamam. Arın onlarla bir olsak da bizim onlardan üstün olduğumuzu göstermeyi aynı oranda önemli buluyordu.

"Ya sadece birlikleri göndeririz," dedim sınav oluyormuş gibi çekimser bir tavırla. "Ya birliklerden birine ikimizden biri eşlik eder çünkü Su Krallığı Lordu ve Vârisi sadece kendi savaşında yan yana görünür."

Tatmin olmamıştı ama gülümsedi.

"Ya da sadece ikimiz gider ve kaç orduya bedel olduğumuzu tam da bu zamanlarda herkese gösteririz," dedi bilge bir tavırla.

Ninova

"Ah..." Saçlarımı kaşırken kaşlarım çatıldı. "Ama ikimizin aynı anda buradan ayrılamayacağını söylemiştin." Bu yüzden uygarlığı aramaya gidemiyordum.

"Nova," diye neredeyse kahkaha etkisi yaratan alayla güldü. "Bir avuç vahşiyi uygarlıkla mı kıyaslıyorsun?" Biraz bozularak dudaklarımı büzdüm ama hakkı vardı. Uygarlık arayışımız hem sınırların ötesinde hem de suların altındaydı ve neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

Bugün hırgür yakamı bırakmıyor, diye düşündüm. Belki de diyar beni daha büyük bir şey için hazırlıyor. Hep öyle olmadı mı? Ne kadar yerin dibine girdiysem o kadar yukarı çıktım ve her defasında düşüş daha şiddetli hale geldi ama bu beni daha güçlü ayağa kaldırdı. Sadece bu defa bir metal yığınının altında kalma diye hatırlattım kendime.

Atlarımıza bindik ve Arın ile tek başımıza yola koyulduk. Gitmeden önce muhafızı bilgilendirdik ve olası saldırılar için her zamankinden daha hazır olmalarını söyledik. İşlerin karıştığı barizdi ama aynı zamanda bir şeylerin yaklaştığından da şüphe ediyorduk.

"Neden bedenleme yapmadık?" diye sordum. At üzerinde olmaktan şikâyet etmesem de biraz yavaşlamaya ve durulmaya ihtiyacım vardı.

Belki de *sönmeye* diye düzeltti içimde bir ses.

"Herkesin bizi görmesini ve işlerin biraz karışmasını istiyorum." Gözleri doğrudan önüne bakıyordu ama aklı nasıl oluyorsa her yeri kontrol edebiliyordu. Bahse girerim ağaçların arkasında ne olduğundan da haberi vardı.

"Oraya gidip hiçbir şey yapmadan olacak olana engel olmak istemem," diye devam etti. "Bu noktada değiliz artık. Kavganın başlamasını istiyorum ki son veren ben olayım."

"Yine birilerinin seni görüp daha başlamadan geri çekilmesini istemiyorsun yani." Bu defa ne demek istediğini anlamıştım.

"Aynen öyle." Atının üzerinde dik bir şekilde salınırken nasıl kudretli göründüğüne baktım. Onda diğer kimsede olmayan doğal bir kusursuzluk vardı ki asıl ürkütücü olan da buydu.

"Bu kadar korkulan biri olmak nasıl bir his?" Bunun komik olması gerekiyordu ama gülemedim. Öyle biri olmak istemezdim ve bunun çok sebebi vardı ama Arın öyle düşünüyor mu bilmek istemiştim.

"Korktukları halde yaptıklarını düşününce, korkmasalar neler yapacaklarını düşündürüyor."

Sessiz kaldım. Ben daha farklı düşünüyordum ama belki de sesli söylemek istemediğine karar kıldım. Herkesin sadece sizden korktuğu için yanımızda kaldığını düşünmek ve kimseye tam anlamıyla güvenememek... Bunları düşünmek onu anlamakta biraz daha ilerleme kat etmeme neden oldu.

"Ormanda neler oldu?" diye sordu. Ben de düşüncelerimden sıyrılıp tüm gerçekliğiyle olup biten her şeyi ona anlattım. Hiçbir kıvılcımı atlamadan. Önce Sadakatsizlerin kamp alanına gidişimden başladım, orada gördüklerimi detaylıca anlattım ve Erim'in ölümünden bahsettim.

"Diz çöktüler mi?" diye sordu. Ne yangından ne yangının içine girmemden ne de Ateş Krallığı'na gidip sönmem gerekmesinden bahsetti.

"Hepsi," dedim basitçe. Asıl ateş meselesinin üzerine konuşuruz diye düşünmüştüm ama hiç oralı olmadı.

"Güzel," dedi sadece ve başka yorum yapmadı.

Metal Krallığı diyarın sınırlarına ilk girdiğinde ve ben onları Ateş Krallığı'na yönlendirip kaosa neden olduğumda Tanrıçalar tarafından en yakında olan araziye yerleştirilmişlerdi. Metal becerileri ile konteyner barınaklar kurmuş olsalar da düelloların başlaması onları yeniden yuvasından etmişti. Bu onlar için üzülmeme neden oluyordu ama duygularımı kontrol etme konusunda her gün daha fazla beceri kazanıyordum. Sınırların ötesinden daha kalabalık gruplar gelince Tanrıçalar onlara daha önce, Arın İlmek'ten çıktığı zaman kaldığımız kuleyi açmıştı.

Rüzgârı arkaya aldığımızda ve biraz sihirli yolları arşınladığımızda kuleye ulaşmak bir saat kadar vaktimizi aldı.

Arın'ın atı benimkinin önünü kesti ve şahlanarak durdu. Atlardan inip onları ağaçların arasında bırakarak puslu havada

Ninova

açığa doğru dikkatli şekilde yürümeye koyulduk. Kulenin oldukça yüksekte dört penceresinde gözcüler vardı ve avludan aşağı Metal Krallığı'nın sancakları sallanıyordu. Yanaştığımızda küçük kalabalıktan oluşan bir grup etrafımızı sardı. Metal Krallığı askerleri olsun isterdim ama iriyarı haydut görünümlü vahşilerden başkası değildi.

Kulenin üzerinden yükselen dumanı görünce kaşlarımı çattım ve umarım bunda Ateş Krallığı'nın payı yoktur diye iç geçirdim. Savaş meydanında görüşmeyeceğiz diye sözleşmiştik ve tam da iyi anlaşmaya başlıyorduk...

"Konuşmayı biliyor musunuz?" diye sordu Arın. Dikkatimi etrafımızı saranlara verdim ve aralarında hiç kadın olmadığını fark ettim. Sınırların ötesinden bizi ayıran yegâne şey buydu, Elemental sınırlarında birileriyle savaşacaksanız askerlerin arasında daima kadınlar da olurdu.

"Kim olduğunu biliyoruz." Aralarından biri öne çıkarak Arın'a kılıç çekti. Bilmediğine bahse girerdim, sadece duyduklarından yola çıkarak tahmin etmiş olmalıydı ve şimdi İlahi Lordu alt eden ya da esir alan sonra da taşaklarını okşayan bir aptal olmayı düşlüyordu. Konuşmanın sonunda hâlâ uzuvları kalırsa elbette.

"Tamam," dedi Arın sadece. "Yakalandığımıza göre şimdi bize ne yapacaksınız?" Eli ne kılıcına uzandı ne de okyanusunu meseleye karıştırdı. Rahatlığı karşısında dudağımın bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Esir alacağız," dedi adam kafası karışmış şekilde.

"Daha önce hiç esir alınmamıştım." Arın ilk deneyimini merakla beklemeye koyuldu.

"Benim başıma gelmişti." O yüzden onun kadar rahat değildim ve neden saldırmadığımızı merak ediyordum.

Etrafımızda çember oluşturan gruptan herkes silahlarını çekti. Çok azında kılıç vardı ve dikkatli baktığımda kılıçların onlara ait olmadığını gördüm. Metal Krallığı'nın çelikleriydi. Diğerlerinde kancalar ve baltalar vardı. Hareket etmemiz için silahlarını bize doğru yaklaştırdılar. Konuşan adam onu takip etmelerini ve dolayısıyla bizim de takip etmemizi işaret etti.

Kuleden içeriye girdiğimizde sesler daha duyulur hale geldi. Atların hoyrat kişnemeleri ve taşları döven nal sesleri ile çeliklerin çarpışması birbirine girmişti. Arka tarafa döndüğümüzde pembe gül bahçesinin yanından geçtik. Bahçeyi geride bırakınca kalabalığı gördüm. Kulenin arkası geniş bir araziye ve oradan da ormana uzanıyordu. Çok fazla iri yapılı aygır karmaşanın ortasındaydı. Onları tanıyabileceğimiz sancakları yoktu sadece gürültüleri ve yabanilikleri vardı. Nasıl oldu da tek gücü kaba kuvvet olan bu vahşiler kuleyi ele geçirdi merak ediyordum.

Sadece kıyafetler ve silahlar değil, kadınlar da yağmalanmıştı ve ikimizin de adımlarını durduran ilk şey bu oldu. Vahşiler aşağı inen merdivenlere dizilmiş, zorla dans ettirilen kadınları izliyorlardı. Daha aşağıda zırhlı adamlar ve çelikten yumrukları alınmış Metal Krallığı Halkı horoz dövüşü yapıyordu. Hepsi sadece eğlence içindi.

Bir kılıç sırtımı dürttü.

"Herhangi bir şeyin bir kez daha temasını hissedersem ellerini bileklerinden koparır ve onu yanındaki arkadaşına yediririm," dedim.

Kılıç sırtımdan çekildi.

Arın omzunun üzerinden yan bir bakış attı ama ben devam edince o da adımlarını benimkilere uydurdu.

Gözümü korkutmasa da beklediğimizden daha kalabalıktı. Karınca sürüsü gibiydi. Nasıl böyle çoğalabildiklerini anlamak zor değildi. Kelimenin tam anlamıyla kaba, eğitimsiz ve şuursuzlardı. Hepsini bugün söndürmek için uğraştığım ateşe atmak ve yandıklarını izlemek istiyordum.

Kalabalığı yara yara ilerlerken sadece vahşilerin değil, farklı gruplar ve kabilelerin de burada olduğunu gördüm. Onları alışkın olmadığım giyim tarzlarından ayırt edebiliyordum. İsim kazanmaya çalışan herkesten birileri muhakkak buradaydı.

Birinin ölümüyle hepsi bir ağızdan bağırdı ve kalbimin gümlemesine neden oldular. Arın'a baktım ama o da benim gibi olayın baş kahramanlarını arıyordu. Okdemir'i göremedik ama asıl merak ettiğim Kali'nin ne durumda olduğuydu. Bizim yüzümüzden ona zarar gelirse ikimiz de mahvolacaktık. Keşke kâğıda daha çok detay yazabilmiş olsaydı o zaman daha erken ulaşırdık.

Ninova

Dörder kişiden oluşan iki grup ezip biçtikleri bahçenin ortasında ikili güreşe tutuştu. Metal Krallığı'ndan çaldıkları yumruk şeklindeki çelik bıçak diğerinin bağırsaklarını dışarıya döktü. Başımı çevirmek zorunda kaldım. Her adımda önümüzde en az on kişi oluyordu ve yeni adım atabilmek için onların çekilmesini bekliyorduk.

Tezahürat olarak kullandıkları tek şey anlamsız homurtular ve bağrışmalardı. Kabilelerden bir grup kadın bahçenin kenarında mendil sallıyor ve kazanan için onları hazır ediyordu. En çok midemi bulandıran bu oldu. Bir adam biraz önce yere saçılan bağırsakların üzerine düştü ve ayakta kalan vahşi ayağını adamın başının üzerine basarak yüzünün bağırsakların içine gömülmesine neden oldu. Aldığı homurtulardan memnun bir şekilde başını kaldırdı ve bizi gördü. Adamlara durmamız için işaret etti.

"Sonunda geldiniz, artık beklemeye son vermeyi düşündük," dedi. Arın'dan bile daha uzundu ve gerçekten iriydi. Kaba sakalları göğsüne kadar uzanıyordu, genç bir yüzü vardı ama yara izleriyle doluydu. Siyah gözleri benim üzerimde dolaştı ve omuzlarımdan dökülen saçlarımın üzerinde fazlaca oyalandı. "Bir elmas gibi parlıyor," dedi.

Arın tekrar omzunun üzerinden döndü ve tam olarak neyi kastettiğini görmeye çalıştı. Bizim için doğal ışıltı onlar için okyanusun dibinden çıkarabilecekleri bir hazineydi ne de olsa. Tekrar adama döndü.

"Okdemir nerede?" diye sordu basit bir şekilde.

"Bütün lordların sonunda gideceği yerde," diye gevrek bir kahkaha attı adam ve herkes bir ağızdan onunla eğlendi.

"Götürsene beni oraya." Arın'ın açık bir tehdit olan sözleri adamın gülümsemesini çürüttü, elinin tersiyle ağzından akan salyayı sildi.

"Senin en iyisi olduğunu söylüyorlar." Kelimeleri tek tüktü ve konuşması bozuktu. "Kadınınla buraya geldiğine göre sadece ödleklik ediyorlar." Konuşurken başını geriye doğru yatırıyordu ve cümlesini bitirdiğinde bile ağzı biraz açık kalıyordu.

"Burada yaptığınız şey ne?" diye sordu Arın. "İşgalci misiniz?"

"Senin takımını kurduğunu söylüyorlar," dedi aynı kaba ama alaycı tonla. "Bizi sınırlarınızdan atacak lord takımı."

"Lordlar sizinle zaman kaybetmez," dedi Arın. "Ve o elmastan çok daha değerli. Bilhassa senin gözlerin için." Dirseği yanındaki adamın burnunu ezdi, elindeki baltayı aldı, biraz önce gevrek gevrek konuşan adama fırlattı. Balta havada beş kez döndü ve adamın göğsüne saplandı. Herkes silahını çekip ayağa kalktı. Birilerinin kaybettikleri –ona lider diyorlardı sanırım ama bana daha çok leş yağını gibi gelmişti– adam için feryat ettiğini duydum.

Sonra gösteri başladı.

Kılıcımı çekip en yakınımdakinin karnına sokabildim. Rahat hareket etmek için kılıcı avucumda sıkıp onu buzla kapladım, havaya kaldırdım ve teker teker kılıcı kaldırmadan kaydırarak etrafımı saran herkesin boğazından geçirdim. Buz kaygan bir keskinliğe sahipti ama acıması yoktu. Ben dönene kadar Arın bir düzine kişinin yere yığılmasına neden olmuştu. Kılıcını kabzasına yerleştirip ellerini kaldırdı ve tek bir hamlede hepsini buyruğu altına aldı. Hızlı hareket etmekten göğsüm şişmiş, soluk soluğa kalmıştım. Saçlarımı yüzümden çektim ve etkileyici manzara karşısında yanına sokuldum. Hepsi parmağının ucunda kandan birer kuklaya dönüştü. Sihirleri yoktu bu yüzden daha kolay lokmalardı, alfinler gibi dirence sahip değillerdi ama yine de burada yüzlerce kişi olduğu düşünüldüğünde ondan neden korktuklarını anlamama neden oldu.

Koyu tenli ve derisinin her yerinde kaligrafik figürler dövme olarak işlenmiş bir kadın öne çıktı. Epey yaşlı görünse de ayakları yere sağlam basıyordu ve dinç görünüyordu. Arın'ın hizasına gelip ellerini kaldırdı ve tükürük saçarak fısıldamaya başladı. Fısıltılar kulağıma bir darbe almışım gibi canımı yaktı, aynı sendeleme Arın'ı da vurdu. Kadın daha da hiddetlenerek bize doğru yanaştığında çok karanlık bir enerji yakalarımızdan çekiştirmeye başladı.

Arın ellerini bıraktı ve bu defa okyanusu çağırdı. Çoğu haydut ve aptal olduğu için kanlarına hükmettiklerini anlamamıştı sadece sihir yaptığını sanıyorlardı. Arın onları buzla yakmaya başladı ama kadın ilk anda bundan etkilenmemişti. Suların çarptığı grupların arasından birkaç kişi daha kadının arkasına belli bir aralıkta hizalandı ve kadının hareketleriyle fısıltılarını taklit ettiler. Kara büyü, diye düşündüm ve etkisi karşısında dişlerimi sıktım. Ben ışıkla

Ninova

korunuyordum ama ne menem şeyse beni bile germiş ve çok kısa bir daha hiç barış olmayacakmış gibi kötü bir hisle sarmalamasına neden olmuştu.

Zannediyorum ki aynı hisler Arın'ı da yakalamıştı, o kadar hızlı elini kadına doğru kaldırdı ki sadece saniyeler içinde kadın gözlerinden kanlar akarak dizlerinin üzerine çöktü. Boğazımızı saran enerjisi bir anlığına geriye kaçındı, etrafındakiler onu korumak ister gibi etrafında bir çember oluşturdu ve daha yüksek sesle fısıldamaya başladılar. Arın bundan sıkılmış gibi omuzlarını silkti, elini havaya kaldırdı ve zarifçe çemberlerinin ortasında girdap yarattı, girdap onları içine çekti ve döndürmeye başladığında hepsinin soluğu da kahrolası fısıltıları da nihayet kesildi.

Bir günde ve sadece dakikalar içinde iki lider öldürmüştü, hiç fena değil Lordum.

"Nova, kulenin altında zindan var, oraya git ve onları çıkar."

Cevap vermeden döndüm ve bahçeyi geçerek kulenin içine koştum. Arkamdan yeri göğü inleten çığlıklar yükseldiğinde içgüdüsel olarak irkildim ama durmadım. Kulenin içinde birkaç vahşi karşıma çıktı. Yorgun olduğum için suyla karşılık vermek istedim, elimi savurdum ama okyanus değil cehennem karşılık verdi. Adamlar yanmaya başladı.

Ne dilediğime dikkat etmeyi öğrenmem gerekiyor...

Merdivenlerden aşağı hızla inmeye başladım, her adımımda çığlıklar aşağıdakileri yukarı çekiyordu. Birini kılıçla, diğerini bu defa suyla püskürttüm ama bir tanesi çirkin baltasıyla kolumu sıyırdı.

Neyse ki saçlarıma gelmedi.

Alt basamakta olduğu için duvardan destek alarak adama tekme attım, basamaklardan yuvarlanırken belimdeki hançeri sırtına fırlattım. Aşağıya indiğimde merdivenin dibinde yığılan adamın sırtından hançerimi geri alıp üzerinden atladım. Yaklaşık üç kat aşağı inmem gerekti ama nihayet onları buldum.

Çok fazla kafes vardı ve hepsi kelimenin tam anlamıyla tıklım tıklım doluydu.

"Kali!" diye seslendim. Ne onu ne de Okdemir'i görebilmiştim. En yakınımdaki hücrelerden birine yaklaştım, kilidi buza çevirdim

ve kılıcın sapıyla sertçe üzerine vurdum. Kırıldı, kapı açıldı ve herkes akın akın çıkmaya başladı.

"Yukarı," dedim. "Yukarısı güvenli. Çıkın."

Asıl anlamadığım Metal Krallığı nasıl oluyordu da bu demirden kapıları aşamıyordu? Sırayla altı hücre kapısını tek tek açtım ve sonuncuda onu gördüm. Rahat bir nefes alarak, "Kalil" dedim. "İyi misin?" Kilidi buza çevirdim ve tekrar kırdım. Kollarım feci ağrıyordu.

Okdemir onun yanından çıktı. İkisi de görünürde iyiydi ama Okdemir'in suratında ve karnında kanayan yaralar vardı.

"Ben yazmadım," dedi Kali suçluluk içinde. "Mektubu ben yazmadım. Tuzaktı."

"Sen yazmalıydın," dedim. "Daha önce haber vermeliydin. Üzgünüm, geciktik."

"Tek başına mı geldin?" Okdemir bir yandan diğerlerinin çıkmasına yardım ederken bir yandan bana sordu.

"Arın yukarıda. Onları hakladı."

Okdemir cevap vermeden halkını yukarı yönlendiriyordu. Bu manzarayı kaç kez tekrarladıklarını, kaç kez onları bir yerden çıkarmak ve başka bir yere koşmalarını söylemek zorunda kaldığını düşününce içime korkunç bir his çöktü.

"Neden demirleri aşamadınız?" diye sordum.

"Büyücüleri vardı," dedi Kali. "Eskilerden. Çok yaşlılardan. Artık kimse öyle büyüler yapmıyor. Duvarlara yaslandılar ve kimse metal bükemedi. Hatta elleri ağırlaştı."

"Ah," dedim acılarını içimde hissederek. Bu, yukarıda olanları açıklıyordu. "Sen iyi misin? Sana zarar verdiler mi?"

"Okdemir izin vermedi. Karnındaki yarayı beni çektiği için aldı." Endişeli ve suçlu görünüyordu. Kali'yi biraz tanıyorsam onlara karşı sessiz kalmamış ve başını belaya sokmuştu. Ama ben olsam daha farklı davranmazdım.

"Hadi çıkalım." Omzundan onu destekledim ama Okdemir'in yanında kalıp herkesin çıktığına emin olana kadar kımıldamadı. Onlarcası merdivenleri tırmanırken yerin sallanmasına neden oldu. Bazıları durup teşekkür ediyordu ama teşekkür ettikleri kişi ben

Ninova

değildim, Kali'ydi. Onun ellerini tutuyor ve minnetlerini dile getiriyorlardı. Kali bu zamana dek gördüğüm en nazik yaklaşımla onları kucaklayıp çıkarken dikkatli olmalarını ve artık her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu.

Nihayet herkes çıktığında Okdemir bir süre demirlere yaslandı ve gücünü toplamaya çalıştı. Ona yardım gerekiyordu, çoğuna yardım gerekiyordu. Ve savaş bundan daha kötü yaşanacaktı.

"Hadi, bana yaslan," dedi Kali onun kolunu omzuna dolayıp. Okdemir bir an ona baktı ama sonra teklifini geri çevirmenin âlemi olmadığına karar verdi. Daha önce onu bu kadar ciddi görmemiştim.

Önlerinden merdiveni çıktım, şimdi kulenin alt kattaki karşılama salonu, ön tarafı ve arkaya dönen bahçesine kadar her yer daha da kalabalıklaşmıştı. Dışarı çıktıklarında sayılarını anlamak kolaylaştı. Beraberinde tek bir soru doğdu, bu kadar kişiyle ne yapacaktık? Artık burada kalamayacakları açıktı ve çoğunun yardıma ihtiyacı vardı.

Herkesin arasından kıvrılarak Arın'ın yanına döndüm. Artık bir şey yapmıyordu ve yapmasına gerek yoktu, kıpırdamadan bekliyorlardı.

"O iyi mi?" diye sordu beni gördüğünde. Acele ettiğim için Okdemir ve Kali arkada kalmıştı.

"İyi ama Okdemir yaralı, çoğu yaralı ve yardıma ihtiyaçları var." Soluklandım. "Büyücülerden bahsettiler, duvarlara tutunup kuleyi büyülemişler ve kimse metal kullanamaz hale gelmiş. Bunun olabileceğini düşünmezdim."

"Uzun zamandır diyarda değiller," diye açıkladı Arın. "Diyarla bağları yok bu yüzden kırılmaları daha kolay. Başka bir krallığa bunu yapamazlardı."

"Bunca kişiyle ne yapacağız?" diye sessizce sordum. "Onlara kalacak bir yer lazım."

Düşünceli bir şekilde etrafına bakındı. Kaçanlar vardı ve bahçede de son gördüğümden daha az kişi vardı ama müdahale etmiyordu. Zaten gitmelerini ve herkese burada olanları anlatmalarını istiyordu.

Başım kaldırdı ve kaşlarını çattı, o an bir karar almış ve benimle paylaşmadan herkese ilan etmeye karar vermişti.

"Su Krallığı'nın Lordu konuşuyor," dedi. "Bugün burada olanlar yarın başınıza gelecek lerin habercisi. Kim bu diyardan olan birinin karşısına dikilirse onun karşısına ben çıkacağım." Sesi öfkeli bir şekilde yükseldi. "Sınırlar bir çizgiden fazlasıdır, sınırlar durmanız gereken yerdir ve sınırları aştığınızda yine karşınızda ben olacağım. Bu diyarın taşına ayağınız değse ayağınızın karşısında yine ben duracağım. Su Krallığı yüz yıl önce men ettiği suyu bir kez daha diyarın dört bir yanına çağıracak ve diyar yeniden okyanusun hükmü altında olacak. Burada yaşamak istiyorsanız önce suları ve onları aşmak zorundasınız."

Her biri diğerinden daha keskin, hiddetli ama kararlı söz yığını soğuk bir rüzgârla birlikte tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Okdemir ve Kali yanımıza varmıştı. Arın derin bir nefes almış gibi rahat ve kendinden emin görünüyordu. Herkes sözlerini anladı mı diye kontrol etme gereği duymadı. O emretmişti ve itaat edeceklerini bilecek kadar rahattı.

"Atlarınız var mı?" diye sordu Okdemir'e. Metal Lordu Kali'den destek almayı bırakmış ayakta duruyordu ama zorlandığı açıktı. Yine de başını salladı ve Kali de, "Evet, yeterince var," diye onu onayladı.

"Kali yolu biliyor, akşama kadar şelalelere varmış olursunuz. Biz önden gidip hazırlık yapacağız." Arın sakin ve içtenlikle cümlesini bitirdiğinde Kali ile birbirimize baktık.

"Karşılığında senin için savaşmamızı mı isteyeceksin?" diye sordu Okdemir. "Yaptıkların için minnettarım," diye ekledi. "Ama neyle karşı karşıya olduğumu bilmek isterim."

"İstemediğiniz sürece benim için savaşmak zorunda değilsiniz," dedi Arın. "Ben yapmam gerekeni yapıyorum. Yaralılar için şifacılar göndereceğim."

İsha değil hükümdar gibi davranıyordu. Hırslarıyla değil kalpten hissiyatlarıyla hareket ediyordu. Ve batan güneşin altında bundan daha gösterişli ve ışıltılı başka bir şey yoktu.

"Bunu unutmayacağım Su Lordu." Okdemir başını eğerek resmi ama içten bir selam verdi ve Arın da beni daha çok şaşırtarak selamına karşılık verdi. Resmi bir şekilde

"Bu kadar kişi oraya varamayız," dedi Kali. "Çoğu savaşacak durumda değil ve diyar şu an kaos halinde."

Arın bunu düşündü ve etrafına baktı. Saldıranların bir kısmı hâlâ buradaydı ama biz de burada olduğumuz için öylece duruyorlardı. Kali haklıydı, dönüş yolunu bizim gibi sihirle aşamazlardı ve o zaman farklı yollardan gitmek zorunda kalacaklardı. Ve karşılarına farklı kişiler çıkacaktı. Arın beni kenara doğru çekti ve eğilerek "Ateş Krallığı'na git, Daren'den onlara eşlik edecek birlik çıkarmasını iste," dedi.

"Hava Krallığı demek istedin sanırım," diye düzelttim.

"Hayır, Ateş Krallığı buraya daha yakın ve Hava Krallığı'na başka bir konuda ihtiyacım var."

Kimseye belli etmemek için onu biraz daha kenara çektim. "Arın sen de çok iyi biliyorsun ki Ateş Krallığı ve Metal Krallığı pek anlaşamıyorlar. Daren'i istemediğimiz bir konuma sokarız ve herkesi bir arada tutmaya çalışırken bu pek iyi olmaz. Toprak Krallığı için kendini yeterince zorluyor zaten." Kaşlarımı çattım ve tekrar düşünmesi için ısrar ettim. İyimserlik olayını abartmış olmasından korkuyordum çünkü hâlâ hepimiz ele ele tutuşmuyorduk.

"Dediğimi yap," dedi. "Ona git ve..." durdu, bakışları yukarı kalktı ama sonra kendiyle olan mücadelesini kazandı. "Benim yardımımı istediğimi söyle. Bu kelimeleri kullan ve yanında başka birileri daha olduğuna emin ol."

Kaşlarımı kaldırdım. İlahi Lord yardımımı istiyor, eh, bu kesinlikle işe yarardı.

"Emin misin?" diye sordum. "Bütün bunlardan?" Kast ettiğim yardım istemek değildi, yardım etmekti.

"Onların kralı olmak istiyorsam onların kralı olmalıyım."

Bu cevap kesinlikle ve her şey için yeterliydi. Başımı salladım ve bedenledim.

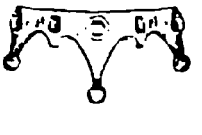

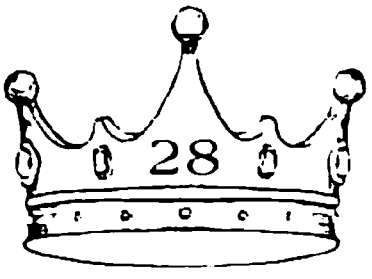

Savaş Zayiatları ve Öfkeli Lordlar

Yine aynı koridor, yine ben, yine koridorun iki yanında duvara yaslanmış muhafızlar. Saraya ayak basınca içimdeki ateş kükredi ve bunu hissettiklerini sezdim. En azından bu defa üstüm başım düzgündü ama yine de beni gördüklerinde şaşkınlıklarını gizleyemediler. Onların Vârisiydim ama beni selamlamıyorlardı bile. Bu sarayın kuralları neredeydi?

"Ateş Lordu'nu görmem lazım," dedim tatlı tatlı. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Yine birbirlerine baktılar.

"Lordum toplantıda," dedi biri. Öncelikle Lordum demesinden aldığım mutluluk içimi doldurdu. Daha önce ona Şafak dışında kimsenin böyle hitap ettiğini duymamıştım. Sonra bu kadar toplanıp konuşacak ne buluyorlar diye meraklandım.

"İçeride kimler olduğunu öğrenebilir miyim acaba?" diye sordum gözlerimi kırpıştırarak.

Yine birbirlerine baktılar.

"Generaller, birkaç muhafız ve danışmanlar," diye saydı. Daren sabaha kadar sıkıcı adamlarla olacağını söylemişti ama bu kadar ciddi olduğunu fark etmemiştim.

"Çarşıdan aldım bir tane eve geldim bin tane." Duyduğuma memnun oldum ama onlar ne demek istediğimi hiç anlamadılar.

"Öncelikle..." Dikkatlerini dağıtmak için çok yavaş hareket ederek ortalarından geçmeye başladım. "Bana dokunursanız sizi benden önce onun öldüreceğini bilmenizi isterim." Kapının kulpunu

Ninova

yakaladım, muhafızlar döndü ama kapıyı açtım ve kendimi içeri atıverdim. Muhafızlar da peşimden girdi.

Ana salon son gördüğümden beri biraz değişmişti. Masa daha ortaya taşınmıştı ve etrafında artık daha fazla sandalye vardı. Daren masanın başında oturuyordu ve diğer tüm sandalyeler doluydu. Hem de Şafak ile birlikte altı muhafız ayakta, masanın ardında sıralanmasına rağmen... Burası gerçekten beklemediğim ve istemediğim kadar kalabalıktı.

"Bağışlayın Lordum," dedi kapıdaki nöbetçilerden biri. "Bizi... bizi..." Sanırım doğru kelimeyi arıyordu.

"Atlattı mı?" diye sordu Daren. İçerideki diğer kişilerin aksine en azından o eğlenmiş görünüyordu.

"Bağışlayın Lordum," dedi nöbetçilerin ikisi aynı anda. Şafak hiç onaylamaz bir şekilde bana bakıyordu ve odada ikisi dışında tanıdığım kimse yoktu.

"Yerinize dönün," dedi Daren ağır ağır ayağa kalkarken. Herkes bana bakıyordu ve sanırım bir şey söylemem gerekiyordu.

"Lordum." Hafifçe dizlerimi kırarak en azından resmi görünmeye çalıştım. Ellerini arkasında birbirine kenetleyip bana doğru yürürken gözlerinde sorgulamalar vardı.

"Bu defa ne var?" dedi dişlerinin arasından benim duyabileceğim şekilde.

"Ben de seni çok özledim."

Yere bakarak gülmesini bastırmaya çalıştı, başını kaldırırken başparmağı çenesini kaşıdı. "Seni dinliyorum."

"Azıcık öpüşüp koklaşalım dedim."

Gözlerini kıstı ve bir adım daha yaklaştı. "Öperim bak."

"Şş," dedim gözlerimi açarak. "Ciddi bir mesele için buradayım." Odanın her köşesinde yanan meşalelere rağmen içerisi neredeyse karanlıktı. "Öncelikle..." Konuşurken onun gibi sessizdim. "Bu krallık benim vârisleri olduğumun farkında değil gibi görünüyor."

"Vârisleri..." Kaşlarını kaldırarak anlıyorum dercesine başını salladı. "İstek, dilek ve şikâyetlerin için sana bir kutu ayarlarım."

"Çok tatlısın."

Sonra yine beklemeye koyuldu ki diğer herkes de aynı şekilde bekliyordu ve fısıldaşmamız artık nezaket kurallarını hatırlatıyordu.

"Bir sonraki randevumuzun savaş meydanı olmayacağı konusunda anlaştığımızı biliyorum ama..." Duraksadım çünkü yüzü dalga geçiyorsun imasıyla düştü. Şimdi gerçekten baş belasıymışım gibi bakıyordu. "Yoo," dedim hemen. "Savaş kısmını biz hallettik." Elimi göğsüme bastırdım.

Merakla kaşlarını kaldırdı.

"Ama..." Ondan birkaç adım uzaklaştım ki bunu yapmam da onun sorgulamasına neden oldu. Uzaklaştım çünkü bundan sonra söyleyeceklerimi herkes duysun istiyordum.

"Sizi böldüğüm için beni bağışlayın Lordum," dedim yüksek sesle. "Ama Su Lordu tarafından acil bir mesele için gönderildim." Daren'in gözleri beni takip ediyordu. "Sınırların ötesinden gelen gruplar birleşerek kuleye yerleşen Metal Krallığı'na saldırıp epey zarara sebep oldular. Saldırıyı püskürtmeyi başarsak da artık kulede kalamazlar. Su Lordu onlara kendi kapılarını açtı ama oraya varana kadar eşlik etmek için birliklere ihtiyacı var. Su Lordu," dedim dilimi yanağımın içinde yuvarlayarak. "Bizzat sizden yardım istediğini iletmem için gönderdi beni."

Daren ne yaptığımı anlayarak gözlerini kıstı ve başını bunu sonra görüşeceğiz anlamında salladı. Diğer herkes sözlerim karşısında kısa süreli şok geçirdiği için birbirlerine fısıldamakla meşguldü.

"Demek Su Lordu yardımımızı istiyor," dedi kendini beğenmiş bir halde masaya doğru dönüp. "O halde yardım edelim."

"Çok cömertsiniz Lordum," dedim. Kendilerini ne sanıyorlarsa... Sanırım role ve oyuna kendini kaptırmıştı, bana doğru önemli değil manasında elini salladı. Senin o elini var ya...

"Su Krallığı da sizin müdahaleniz olmadan bu savaşın altından kalkamayacağının farkında olmalı," dedi Şafak. Benim oyunumu sürdürdüklerini bilsem de sözleri Su Vârisi ruhumu kışkırtıyordu.

"Elbette," dedi Daren o katı lord edasıyla. "Kimse yardım almadan bir şey yapamıyor bu diyarda artık."

Ninova

Gözlerimi kıstım. Küstah! Hadsiz! Kendini bilmez! İblisler efendisi!

"Minnettar kalırız Lordum," dedim saygıyla.

"Su Krallığı'na yardım göndermek konumumuzu destekler," dedi yaşça büyük adamlardan biri. Sandalyesi Daren'e en yakın olanlardan biri olduğu için general olduğunu düşündüm.

"Ateş Krallığı'nın kudretini de gösterir," diye onayladı diğeri.

Arın onları nasıl hizaya getireceğini biliyordu. Sadece yardım istiyor olması bile bu adamları heyecanlandırıyordu. Arın'ın ilahiliği sadece sözden ibaret değildi.

"Metal Krallığı'nı da küçük düşürür ve bize borçlanırlar," dedi bir başkası.

"Sadece onlara bakıp eğlenmek için birliğe önderlik etmek isterim Lordum," dedi öbürü.

Bunların hepsi cehennemden çıkmaydı. Saf şeytandan yapılmalardı. Alaycı ve kibirlilerdi. Küstâhlardı küstâh!

"Müsaadenizle ben çekiliyorum Lordum," diye dikkatini çekmek istedim çünkü burada böylece kalmıştım ve sinirim tepeme çıkıyordu. Azıcık daha oyalanırsam dayanamayacak ve masayı başlarına geçiriverecektim.

"Çekil," dedi bana bakmadan.

Onu öldürecektim. Hem de acısız olmayacaktı.

"Vârisim," diye beni selamladı Şafak eğlenerek.

"Onur duyarım," diye aynı şekilde karşılık verdim. Geri geri yürüyerek kapının tokmağını yakaladım ve kapıyı açarak dışarı çıktım.

Nöbetçiler ters ters bana bakıyordu. Onlara gülümseyerek başımı salladım ve koridora doğru ilerlemeye koyuldum. En azından birlik işini çözmüştüm ama neler söylediklerinden Arın'a bahsetmesem iyi olurdu. Şimdi düşününce bu gerçekten epey mantıklı olmuştu. Bu sayede Metal Krallığı, Ateş Krallığı'na minnettar kalacaktı ve belki aralarındaki buzlar erirdi. En azından herkes birlikte hareket etmeyi öğreniyordu. Ağaç Krallığı uyandığında onlardan yardım istediğimi ve hepsinin nasıl bana haddimi bildirdiğini dün gibi hatırlıyordum ama böyle yola gelirdiniz işte!

İkinci koridoru döndüğümde onun koridorun diğer köşesinden döndüğünü ve bana doğru geldiğini gördüm. Nasıl da rahat ve nasıl da yakışıklıydı yine. İyice yaklaşana kadar bekledim ve yaklaştığında kılıcımı çekip boğazına dayadım.

"Seni iblis bozuntusu! Sen zor durumda kalma diye burada maskaralık yapıyorum ve bununla eğleniyor musun?"

Gülerek ellerini havaya kaldırdı. "İndir şunu."

"İndireceğim, gırtlağından aşağı."

"Sahne senin," dedi. Yana doğru yarım adım attı ama kılıcı çekmedim ve onun aksi yönüne doğru ben de adım attım. Beklemediğim anda çünkü biraz utanır diye düşünüyordum ama yine iblislik yaptı, ben dönerken aşağıdan bileğimi yakaladı, atik bir şekilde kılıcı elimden alıp beni de duvara yasladı.

"Ne o?" dedim. "Hoşça kal öpücüğü mü istiyorsun?" İyi ki onunla meydanda denk gelmemiştik.

"İstiyorum." Kabul etti ama sonra üzerimden çekildi. "Gerçekleri dökül."

"Gerçekleri anlattım zaten."

"Okdemir'i mağaralara mı götürüyorsunuz?" Bundan hoşlanmamıştı.

"Onunla müttefik olmaya karar verdik, belki bir parti de yaparız ama davetiyen gelmezse gocunma ve yine de partiye gel." Oh, içim nasıl rahatlamıştı. O müttefik partisinin hesabını bir türlü soramamıştım.

"Kindar." Tek parmağını kanca gibi kemerime taktı ve kendine doğru çekti, elinde tuttuğu kılıcımı kemerimdeki yerine iliştirdi ve ben birden her şeyi unutuverdim.

"Sen ve iblis konseyin ayağınızı denk alın." Tatlı tatlı güldüm.

"Ona güvenmiyorum ve onunla aynı çatı altında olmanı istemiyorum." Bunun imkânı yok dercesine başını iki yana salladı. İyimserlik buraya kadarmış.

"Bana bir şey yapabileceklerini düşünüyorsan gerçekten alınırım."

"Hâlâ tamamen iyileşmedin," diye hatırlattı.

"Su için biraz daha çabalamam gerekiyor ama ateşle kutsandım. Hem Arın orada ve biliyorsun ki kimse onu geçip bana dokuna-

Ninova

maz." Ben Okdemir'in bize zarar vereceğini düşünmüyordum aksine minnettar kalacaktı çünkü buna muhtaçtı.

"Kimse demezsek," diye başını hafifçe sallayarak göz kırptı.

"Tabii," dedim dudaklarımı ıslatıp. "Çok endişeleniyorsan sen de gelebilirsin, krallığımızın kapıları iblislere bile açık."

"Ya da sen buraya gel, Vârisleri..." Yeniden bana doğru eğildi ve bu defa dudakları dudaklarımın üzerine kapandı. Kısa süreli ama baş döndürücü öpücüğü teklifini epey cazip hale getirse de geriye çekildim.

"Ya da bir savaş meydanında görüşürüz," dedim. Sonra ciddiyetimi takındım. "Yardım gönderecek misin gerçekten?"

"Şafak ilgileniyor."

Elimle gömleğinin üzerinden göğsünü okşadım. "Nasıl cömert, nasıl eli açık, gönlü bol, nasıl tatlı ve niceleri..."

"Zevzek," dedi bileğimden yakalayıp. Gözleri oyuncu bir edayla parlasa da bileğimi serbest bırakıp başıyla işaret etti. "Kaybol."

Uzanıp kollarımı boynuna doladım, dudaklarımı yanağına bastırdım. Birkaç saniyeliğine belime dolanan kollarının arasında durdum ve sonra isteksiz bir şekilde geri çekilip dediğini yaptım.

Hem orduları hem de kalbimi yönetmek adrenalimi yükseltmeye başlamıştı.

Yeniden şelalelere döndüğümde artık hava tamamen kararmıştı ama etrafta muazzam bir koşturma hâkimdi. Herkes toparlanıyor ve herkes birbirine bir şeyler yapması gerektiğini söylüyordu. Arın'ı meydanda gördüm, köprüye doğru giderken ona yetiştim.

"Birlikler tamam," dedim. "Yardım etmeyi kabul ettiler."

"Ve övündüler değil mi?" Rahat bir tavırla gömleğinin manşetini kıvırdı.

"Anlayışlı davrandılar diyelim." Detay vermemek daha iyiydi çünkü Arın'ın kendini beğenmişliği de onları aratmazdı.

Ahuele ve Aram'ı askerleri dış cephelerde konumlanmaları için tembihlerken gördüm. Adalia, Yengeç Birliği ile birlikte mağaraların belli kısımlarının boşaltılması ve yeniden düzenlenmesi için uğraşıyordu. Metal Krallığı epey kalabalıktı ama burası da epey büyüktü ve arka kısımlarda hâlâ hiç görmediğim mağaralar vardı

Ninova

Kötü Birliği burayı başkaları için yaşanır hale getiriyor yani suları daha makul şekilde çekiyorlardı.

Köprüye vardığımızda Arın dönüp durdu.

"Nova," dedi dudaklarını bir şey unutmuş gibi sıkarak. "Yeni geldiğini biliyorum ama tekrar gitmen gerekecek."

"Ne?" dedim. "Neden?" Karşılamada burada olmak ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyordum.

"Alın," dedi kaşlarını kaldırarak. "Biraz sonra burada kanlı bir konuşma yapmam gerekecek. Ve sonra Metal Krallığı gelecek. Diğer çocuklara küsmüş ve yanlarında durmak istemiyor. İkna edemedim." Garip bir hali vardı. Sözlerinin geçerliliği olsa da tavrı bunları bahane gibi gösteriyordu. "Burada kalamaz ve herkesin burada olması gerektiği için onun yanına birilerini verip başka bir yere de gönderemem."

"Ve..." dedim dehşete kapılarak.

"Birkaç saat Daren'in yanında kalsın."

"Dalga geçiyorsun." Esprisine gülmeden edemedim. Bunca kaosun ortasında hâlâ şaka yapabiliyor olması çok tatlıydı.

"Burası bir çocuk için uygun olmayacak."

"O halde onu Hava Krallığı'na götürmeme ne dersin ya da Azul'un yanına hem onu çok iyi tanıyor." Birbirinden mantıklı seçenekleri öne sürerken tek kaşımı kaldırdım.

"Bu yüzden orası olmaz." Maalesef der gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Daha bugün ortalık karışmış, onlara güvenemem ayrıca dikkatinin dağılmasını ve orada kalmak istemesini de istemiyorum." Artık bahane olduğundan emindim ama kılıfına uydurmuyordu.

"Sonay seve seve onunla ilgilenir." Buna ne diyeceksin diyerek gülümsedim.

"Dedim ya," dedi çaresizmiş gibi sesini mahzunlaştırarak. "Hava Krallığı'na başka bir konuda ihtiyacım var. Sadece birkaç saat Daren'den rica ettiğimi söyle."

"Git kendin söyle!" diye elimi savurdum.

"Burayı koordine etmem gerekiyor..." Şöyle bir etrafı gösterdikten sonra ellerini arkasında kenetledi ve dik bakışlarını üzerime

saldı. "Ve ona senin onun da Vârisin olduğunu hatırlat. Bu iş sana düşer." Gözleri baştan aşağı üzerimde dolaştı, gözleri küçüldü ve yanağımda oyalandı. Köprüye dönüp Alin'e gelmesini işaret etti. Küçük kız koşarak yanımıza geldi.

"Alin," dedi Arın çok daha sevecen şekilde. "Nova seni gezmeye götürecek."

Alin ağzını açarak sevindi ve nereye olduğunu sordu. Çok güzel soruydu.

"Bana garezin ne acaba..." diye mırıldandım ve sonra gözlerimi kapattım. Tabii ya! Yorum yapmamıştı. Ona bugün kendimi yangının içine attığımı ve sonrasında ateşin beni ele geçirdiğini anlatmıştım ve Arın yorum yapmamıştı...

Arın. Yorum. Yapmamıştı.

Ve dik dik bana bakıyordu. Ne aptaldım. Elbette bendeki değişikliğin farkındaydı ve tabii ki bununla ilgili bazı sıkıntılar çıkarmazsa gece nasıl uyurdu!

"O halde biz gidiyoruz Lordum," dedim dişlerimi sıkarak.

Gülerek başını yukarı aşağı doğru salladı.

"Gitmeden önce Alin'in yanına almak istediği eşyaları toplamasına yardımcı olursun değil mi?"

"Elbette Lordum," dedim Lordum kelimesine vurgu yapa yapa. "Elbette. Daha iyi bir işim yok ne de olsa."

"Ha Nova," dedi dönmüş giderken. "Onu bırakıp hemen dönmen gerekiyor burada sana ihtiyacım var."

"Muhakkak," dedim imayla. Başta beni huzursuz etmek istediğini sanmıştım ama asıl derdi Daren'i huzursuz etmekmiş. Tabii elçiye zeval olmaz diyenler şu günlerde yaşasa bu cümleyi kurmazlardı. Zavallı elçi. Zavallı Nova!

Tamı tamına yarım saat sürdü. Bu kadar küçük bir çocuğun birkaç saatlik bir gezi için yanına ne almak isteyebileceğini düşünürsünüz ama çok şey istedi. Oyuncakları için ayrı bir çanta. Boya kalemleri, defterleri ve parşömenleri için ayrı bir çanta. Ve sadece birkaç saatliğine gideceğini on kez söylememe rağmen kim bilir neden üç farklı elbisesi için ayrı bir çanta. Üçünü omzuma takarak "Bitti mi?" diye söylendim.

"Gideceğimiz yerde süt var mı?" diye mırıldanırken hâlâ etrafta unutmuş olduğu bir şeyi arıyordu.

Cehennem şaraplarını umarım mahzende saklıyordur.

"Var, Alin," dedim. "Var." Elini tuttum ve bedenledim.

Yine aynı koridorda yürümeye koyuldum. Gökyüzüne toplantısı bitmiş olsun diye yakarmaya başlamıştım ama çok vakit geçmediği düşünülünce pek şansım yoktu. Derin bir nefes aldım ve bunun çok saçma olduğunu düşündüm. Alin'i bırakabilecek daha iyi bir yer arayışına koyuldum ama ne kadar bahane üretmiş olsa da Sadakatsizler şu sıra pek güvenli değildi. Hava Krallığı bildiğim en güvenli yerdi ama düellolardan sonra ve Sonay varisliğini kaybettikten sonra ne haldeydi bilmiyordum. Alin için en güvenli yer Su Krallığı'ydı ve şu an orada kalamazsa Daren gerçekten en mantıklı seçenek oluyordu ve bu tamamen çok saçmaydı.

Bu defa kapının önünde nöbetçiler yoktu ve bu fena halde rahatlamama neden olmuştu. Nihayet gevezelik ettikleri ve kuyumuzu kazdıkları toplantı bitmiş olmalıydı.

"Sen biraz burada bekle, tamam mı?" diye sordum Alin'e.

"Tamam." Başını sallarken duvarları incelemeye koyulmuştu ama sonra gözleri bana döndü, pür dikkat izliyordu. Ona sorun yok dercesine gülümsedim ama Daren kesinlikle sorun çıkaracaktı.

Batti balık yan gider diyerek kapıyı açtım.

Nöbetçiler kapıda değilmiş çünkü içerideymiş... Ve toplantı hâlâ devam ediyormuş...

Açıkçası sadece şaşırdıklarımı söylemek yeterli değildi. Daren başını kaldırdı ve gözlerini birkaç kez kırpmak zorunda kaldı. Çok hızlı düşünmem gerekiyordu ama düşünemedim. Yine Arın'ın yardım istediğine dair bir şeyler söyleyecektim artık.

"Bağışlayın," dedim. "Lordum," dedim.

Açık kapıdan beni aratmayarak Alin de içeriye girdi. Herkes daha da şaşırdı. "Daren!" diye bağırdı ve ona doğru koşmaya başladı. Daren güldü, kollarını açtı ve küçük kız kucağına tırmandı. "Senin burada ne işin var su faresi?" Alin'i yanağından öptü. En azından gördüğüne epey sevinmiş görünüyordu.

"Su Lordu," dedim herkes bana baktığı için. "Karışıklığı çözene kadar küçük kızı burada korumanızı rica etti." Aslında ben başka bir şey uyduracaktım ama Alin sahneye girince pek şansım kalmamıştı.

Daren kaşlarını kaldırdı. Alin'i kucağından indirmeden ayağa kalkarak bana doğru geldi. "Ne saçmalıyorsun?" diye mırıldandı.

"Çok rica ediyor..." Gerisingeri kaçmak istiyordum ama yakıcı gözleri beni olduğum yere çiviledi.

Alin'i yanağından öpüp kucağından indirdi, sanırım onun duymasını istemediği şeyler söylemek üzereydi. Alin ilgisini çeken masaya gitti ve masanın üzerinde cehennem konseyine ait planları kurcalamaya başlayarak kim bilir kaç asır görmüş generalleri panikletti.

"Nova," dedi Daren bana daha da yaklaşarak. "Ne saçmalıyorsun?"

"Sadece birkaç saat," dedim şirin görünmeye çalışarak. "Şu hengâmeyi atlatana kadar."

"Onun için en uygun yerin Ateş Sarayı olduğunu mu düşündünüz?" Dehşet ve hayret içerisindeydi. "Cehennem bir sonraki seçenek miydi?" Alaycılığı durumun saçmalığını örtememişti maalesef.

"Bugün ateşle haşır neşir olduğumu öğrendi," dedim sonunda. Bu her şeyi açıklıyordu ve onun için de yeterince açıklayıcı olmuştu. Dudaklarını birbirine bastırdı, dilini ağzının içinde dolaştırırken yanağını şişirdi. Kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Al benden de o kadar.

"Anlıyorum." Başını salladı. "Onu da alıp yukarıda bekle öyleyse." Gözleri masanın altını üstünü getiren ve generalin kılıcının kabzasını çekiştiren Alin'e kaydı.

"Yapamam, benim hemen dönmem gerekiyor."

Yandan bakışları bana döndüğünde alev alacağımı düşündüm ve bir an sonra yanamadığım için şükrettim.

"Ben masumum," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gideyim mi?"

Gözlerini kapatarak göğsünü şişiren derin bir nefes aldı.

"Git," dedi. "Git benim güzel sevgilim! Git ve Lorduna..." Dudaklarını birbirine sürttü. Söylemek istediği çok şeyi yutarken

ademelması hareketlendi. "Sevgilerimi ilet," dedi gözlerini devirerek. "Çok sevgilerimi iletl"

"Daren!" diye bağırdı Alin. Daren yavaşça ona döndü ve ifadesini güleç bir şekilde toplayıp efendim dercesine başını salladı. "Bunları boyayalım mı?" diye sordu Alin. Onun –Ateş Lordu'nun– yerine oturmuş, masanın üzerinde gördüğü muhtemel savaş planlarını gösteriyordu.

"Boyamasak?" diye sinirden gülmeye başladı Daren.

"Ama renkleri kötü," dedi Alin. "Nova burada denizler var..." Havaya kaldırdığı kâğıdı muhafızlardan biri elinden kurtarmaya çalışıyordu. Daren onlara çok sert bir şekilde bakıp başıyla işaret etti. Muhafız gerim gerim gerilerek kâğıdı vermesi için Alin'e yalvarmaya başladı.

"Şey, bunlar onun eşyaları." Çantaları kolundan geçirip omzuna astım ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözleri kızıllaşmaya başlayınca bakışlarımı kaçırıp, "Alin," diye seslendim. "Ben şimdi gidiyorum, daha sonra seni almak için geleceğim. Daren senin yanında kalacak, tamam mı?"

"Tamam..." Bana bakmadı bile.

"Seni seviyorum," diye dudaklarımı kımıldattım. "Çocuğu yemelerine izin verme!" Ateşten birer oka dönen bakışlarından pıtı pıtı kaçtım.

Mağaralara döndüğümde çok fazla gidip geldiğim ve sihrin en kestirme yolunu kullandığım için başım dönüyordu ama kalabalığın arasına karışmayı başardım. Hava artık tamamen kararmıştı ve halkımızın tamamı orta alanda, köprünün etrafında toplanmıştı. Sığmayanlar tıpkı takdim günü olduğu gibi mağaralara tırmanmış, açıklara dizilerek beklemeye koyulmuştu.

Metal Krallığı yakında burada olacaktı, henüz bunu bilmiyorlardı, birliklerin liderleri ile paylaşılmıştı ama asıl kalabalık biraz sonra duyacak ve memnun olmayacaklardı. Gerilmem gerekse de Arın son günlerde beni epey şaşırtıyordu ve ilk kez ondan doğrudan Su Krallığı'na bir çağrı işiteceğim için heyecanlı hissediyor-

dum. Kulede yaptığı konuşma bile orada olup duyan herkesin içine işlemişti.

Ateş Krallığı harıl harıl çalışıyordu ve tavırlarını az çok anladıysam Daren'in onları ikna etmenin yolunu bulacağına inanıyordum. Sina ve Sonay, Hava Krallığı'nı hazırlamak için saraylarına dönmüşlerdi ve düellolarda olup bitenden sonra Hava Krallığı'nın destekleyici gücüne de güveniyordum. Sadakatsizler ve Orman Krallığı zor yoldan da olsa bir araya gelmiş ve bizim için savaşacaklarına yemin etmişti. Biraz sonra sınırlarımıza alacağımız Metal Krallığı ilk günden beri bizimle birlik olmak için istekliydi ama diyarda gerçekten yer edinmek istedikleri için artık başka çareleri de yoktu.

Bütün diyarı savaşmak için de olsa bir araya getirmiştik, sadece Toprak Krallığı'nda neler olduğunu bilmiyordum ama Daren'in söylediklerinden yola çıkarak Ayzer'in bizim tarafımızda olmayacağını öngörüyordum. Eskisi gibi üzülmesem de tavrı hâlâ beni rahatsız ediyordu ve bu amaçsız inadı aslında kendi krallığını tehlikeye atıyordu. Tanrıçaların artık ona yardım etmediğini biliyorduk ve onlar da olmadan tek başına yapabileceği bir şey yoktu. En iyi ihtimalle bir asır önce Hava Krallığı'nın yaptığı gibi ayakta kalmayı başarırdı ya da yoldan çıkmış lordu gibi en zayıf anda saldırmak için kenarda beklerdi.

Kalabalığın arasından kaçınarak Arın'ın konutuna gittim ve nöbetçilerin açtığı kapıdan içeriye girdim. Arın hep pencerelerin önünde beklerdi, bazen kaçmak istediğini düşünürdüm ama bu benim hayalperestliğimdi. Arın hep pencerelerin önünde olurdu, tıpkı bir Tanrı gibi dışarıda olup biteni izler ve onları kendi içinde kendi yasaları doğrultusunda yargılardı. Şimdi o pencereden çılgın krallığımızın kalabalığına bakarken ne düşündüğünü kestiremiyordum.

İyice yanına yanaştığımda gözlerinin aşağıya değil yukarıya baktığını fark ettim. Onu takip edip ben de bakışlarımı oraya çevirdim ve bu gece daha harlı yanan meşaleyi gördüm.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Denizciler gökyüzüne bakarak o gün havanın nasıl olacağını anlar," dedi. "Büyükbabanın denizci olduğunu söylemiştin. Bir deniz feneri bekçisi miydi?"

Sorusu kafamı karıştırmış olsa da, "Evet," diye yanıtladım.

"Gökyüzünü ondan öğrendiğini de söylemiştin," dedi. "Sana gökyüzüne bakarak havanın nasıl olacağını öğretti mi?"

"Biraz," diye düşünerek başımı salladım. "Bal renkli gökyüzü havanın güzel olacağını söyler. Sarımsı olursa yağmur gelebilir. Pembe ve yeşilimsiye dönerse, kaçmam gerektiğini söylemişti. Gökyüzü kızıllaştığında şiddetli bir fırtına kopacak, derdi." Az çok hafızamda kalan bilgileri dile getirdim.

Başını salladı ve ateşin göğü nasıl kızıla boyadığına bakmaya devam etti. Onun esasında neye baktığını aynı yere bakıyor olmama rağmen şimdi gördüm.

Ateş Krallığı'nın yükselişi. Su Vârisi'nin bölünmesi. Gökyüzü Vârisi'nin ateşe dönüşmesi.

Gökyüzü kızıllaşıyordu ve bu okyanusta bir fırtınanın habercisiydi.

"Ay da öyledir," diye fısıldadı. "Kızıllaştığında fırtına getirir, bir de ufukta alçak siyah bulutlar kümelendiyse bu şiddetli bir fırtına kopacağı anlamına gelir."

Tekrar gökyüzüne baktım. Ay kızıllaşmıştı ama gökyüzü bulutsuz, berrak ve saten gibiydi. Kara bulutlar henüz çökmemişti. Yine de bu beni sevindirmedi çünkü büyükbabam bundan da bahsetmişti, deniz ayna gibi parlak göründüğünde *kaç, Nova* demişti. *Kızıl maviye bulaştığında iyi değildir.*

"Bu ne anlama geliyor?" diye çekinerek sordum.

Ağır ağır bana döndü ve buzdan beyaza kesmiş gözleri cevabını dudaklarından önce verdi.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi.

Ve dalgalar yükseldiğinde suyun altından daha güvenli yer yoktur.

Birlikte dışarıya çıktık, kalabalık geçebilmemiz için ikiye ayrılırken hemen arkasında korkuluk gibi onu takip ettim. Hava buz dağlarının arasındaymışız gibi soğumuştu. Bu belki de içgüdüseldi ama rüzgâr hiddetli bir şekilde saçlarımı itiyor, üzerimdeki gömleğin içini serin havayla dolduruyordu.

Köprüye vardığımızda Arın durdu ve önden geçmem için elimi tutup köprüye çıkmama yardım etti. Herkesi görebileceğimiz ve

Ninova

herkesin bizi görebileceği orta kısma doğru duruşumu da ifademi de koruyarak yürüdüm. Hemen yanımda konumlandı ve bir gemi-nin dümeni gibi onların etrafında döndü. Kalabalık beklentiyle derin sessizliğe boğuldu ama Arın uzun saniyeler boyunca kendi sessizliğini korudu.

Orada duruyor ve sadece bakıyordu. Hepsinin gözlerinin içine bakıyor ve onları ön gösterim için hazırlıyordu. Bir şey yapmadan bu kadar çok şey yapabiliyor oluşunu hayranlıkla izledim. İçimde suyun soğuduğunu ve suların dinginleştiğini hissediyordum. Ay gibi parlıyordu. Bana bir sebep versin ve herkesi yerle bir edeyim istiyordum. Komutanımın ağzından çıkacak emri bekleyen bir asker gibiydim. Enerji doruğa tırmandığında Arın köprünün korkuluklarını kavradı.

"Beni tanıdığınızda çoğunuz benden yaşça büyüktünüz," dedi. "Benim önümde diz çöktüğünüzde çoğunuz benden büyüktünüz. Bir felaket kapımıza dayanıp benimle birlikte öldüğünüzde hepimiz aynı acıyı hisseden aynı yaşta yurttaşlardık." Havuzun suları hafifçe titredi. "Işığa karışan her can için hepimiz aynı ıstırabı çektik ve hepimiz bunun bedelini ödeteceğimiz gün için aldık nefeslerimizi."

Konuşmaya böyle başlamasını beklemiyordum ama bu devamında söyleyeceklerini daha önemli hale getirmişti.

"Sizler derin uykuda ya da ormanın içinde kaybolmuşken ben bir büyü boşluğunda tek başıma ömürler geçirdim ama tek bir ömür bile yaşamadım. Yaşamadım çünkü ömürler boyunca aklımdaki tek şey dönmek ve yaşamak değildi. Dönmek ve intikamımı almak ve bu intikam uğruna ölmekti!"

Ne coşku vardı ne tezahürat. Çıt çıkmıyordu ve bu anı daha da yoğunlaştırıyordu.

"Döndüm ve intikamımın peşine düştüm. Düştüğüm bu yolda bizden olmayan herkesin üzerinden geçmek istedim. Onları ezip yeni bir uygarlığa gitmek ve göğe tırmanmaktı emelim."

Sesinin hiddeti ensemdeki tüyleri diken diken etmişti. O olup biten her şeyi maddeler halinde anlatırken orada olmadığım ama yasını tuttuğum anlar benim içimde de öfkeye dönüştü.

"Ancak," dedi ikaz edercesine. "Uygarlığın kapısına dayandığımda ardımda bir gün ışığa karışıp Ay'ın ruhuna uğurlandığımda kaybolduğum topraklara eklilmek, kanımızın karıştığı bu diyarda yeniden doğmak isterim." Elleri köprünün kenarlarını sıktı. "Bir asır önce kapımıza dayandılar ve evimizi başımıza yıktılar. Yıkıntıların altından doğup onlara bu toprakları dar ettik. Kurak günlerde bize ve sandıkları zulümün bedeli olarak bir asırdır onları cezalandırıyorum. Bir asırdır su bu topraklara sadece onları boğmak için yağıyor. Ama bugün biliyorum, ev sandığımız yerin sadece arka bahçemiz olduğunu."

Kelimeleri birçoğu gibi benim de kaşlarımı çatmama neden oldu ama dönüp ona bakmadan duruşumu korudum ve her şeyden haberdarmışım gibi davrandım.

"Kim olduğumu hatırlayın," dedi. "Zamanın en genç lordu olduğumu, babasından sadece İshalığı değil, diyarın tahtını alan ve sırası geldiğinde o tahtı vermeyen olduğumu hatırlayın. Elementa'in tek bir yakasından dört bir yanına taşıdığım okyanusu hatırlayın. Bana verilenle yetinmediğimi, kimsenin önünde diz çökmediğimi... Ölmediğimi hatırlayın, öldürülmediğimi. Damarlarımda yaratılış kanı aktığını, atalarımın Atlantis'e gözyaşlarını akıtıp okyanusu çağıran Tanrılar olduğunu, dünyayı bir kez sular altında bırakan tufanı yaratan Nahu'nun soyundan olduğumu. Ateşin yakmadığını, yağmurun ıslatmadığını. Doğduğumda gökyüzünün gece vakti masmavi bir ışıkla parladığını ve ilk kanımın atalarım gibi gümüş aktığını."

Tepemizdeki Ay daha şiddetli parladı ve şelale hareketlendi. Rüzgâr bile dizginlerini indirip geriye çekildi. Sadece burada değil, hepimizin omzuna elini koyarmış gibi enerjisinin taşmasına ve hissedilmesine izin verdi.

"Doğru, sarayımız yıkıldı ama bizim evimiz bu diyardı. Bizim yuvamız burası, bizim çatımız bu göğün altı. Bahçedeki çiçeklerin yasını tutarken evimizden içeri girdiler ve şimdi bahçemize yaptıkları gibi evimizi tarumar etmek istiyorlar. Su Krallığı'nı yıktıkları gibi diyarı ve diyarın üzerinde yaşayanları da tarihin ardında bırakmak istiyorlar."

Ninova

Garip bir ürpertiyle sanki söylediklerinden haberim yokmuş ve ilk kez duyuyormuş gibi yutkundum.

"Yengeç Birlikleri, öne çıkın. Akrep Birlikleri, savunun. Balık Birlikleri gardınızı alın. Yeni bir uyanış çağı başlatıyorum!"

Birlikler durdukları yerde sadece ve aynı anda duruşlarını değiştirip savaşmaya ve saldırmaya hazır bir konuma geldiler.

"Bir asır önce yaşadığımız yıkımı değil unutmak, onarmak için bile zamanımız olmadı. Ama daha büyük bir yıkımın üzerinden akıp gitmek için unutun kırgınlığınızı, aşın kininizi, bastırın öfkenizi. Bir asır önce bu diyara hükmettim, bir asır önce bu diyarda atan her kalp için taktım tacımı. Gün, geri alamadığımız zamanın intikamını gütme değil, ders çıkarma zamanı. Zaman gemideki çatlakları onarma ve bir daha su almaması için mücadele etme zamanı. Şimdi daha kalabalık şimdi daha güçlüyüz." Hafifçe yan dönüp geride kalanlara doğru da seslendi.

"Su Krallığı battığında olanları gördük, geri döndüğümüzde diyarın nasıl yerle bir edildiğini ve diyardaki her canlının hayatta kalmak için nasıl mücadele verdiğini gördük. Su Krallığı olmadan diyarın yan yattığını gördük. Bu yüzden bastırın öfkenizi. Su Krallığı Lordu ve diyarın hükümdarı olarak sınırları yeniden çizeceğim ve şimdi kaybettiğim taç değil, uğruna taç taktığım herkes için mücadele vereceğim."

Başka bir emir almış gibi herkes yanında tuttuğu mızrağı ya da kılıcın kabzasını zemine vurdu ve çok yüksek gerilimli bir ses çıktı.

"Taçlar, tahtlar, saraylar yıkılır ama krallıklar ayakta kalır. Su Krallığı dört bir yana dağılacak, eski günlerdeki gibi sularımız herkesin sınırlarında akacak. Olması gerektiği gibi yağmurumuz herkese can olacak. Şimdi gerçekten geri döneceğiz ve önce diyarı geri alacağız."

Mızraklar ve kılıçlar bir kez daha bu sefer daha kuvvetle yere çarptı.

"Ben Ay ruhundan doğdum ve tutulma sona erdi. Üzerimize çöken karanlığı dağıtma vakti."

Kelimeler hiçbir zaman öylesine olmazdı. Su Lordu'nun kelimeleri asla olmazdı. Bana sihri yapanın kelimeler olduğu öğretildi.

Söylersen olur, yazarsan yaşarsın. Bu yüzden seçtiğin kelimelere hep dikkat etmelisin. Çünkü yemin ederim şelaleden akan suyun üzerine yansıyan Ay parladı, parladı, parladı ve çevirdi geceyi gündüze; parlaklığı Güneş'i kıskandırdı. Ve hemen ardından sağanak bir yağmur başladı, başımı kaldırdım ve görmesem de biliyordum, yağmur sadece buraya yağmıyordu bu defa bütün diyarı ıslatıyordu.

"Sen devam et," dedi Arın sessizce.

Özellikle bu noktada bunu beklemiyordum ama bana söylemişti artık benim için konuşmayacaktı ve ben de artık kimsenin benim için konuşmasını istemiyordum. Enerjisini sırtlandım ve bacaklarım korkuluklara değene kadar öne çıktım.

"Orman ve Ağaç Krallığı ile birlikte Sadakatsizler bizimle. Yukarıdaki dostlarımız, Hava Krallığı rüzgârlarıyla destekçimiz." Bunu söyledim çünkü hâlâ yıkımın öfkesini soluyorlardı. "Bugün Metal Krallığı sınırların ötesinden gelen grupların saldırısına uğrayıp zarar gördüler. Lordumuz açık yüreklilikle onlara kapımızı açtı ve Ateş Krallığı birlikleri eşliğinde buraya doğru geliyorlar."

Arın'ın konuşması boyunca süren sessizlik uğultulara döndüğünde sustum.

"Hayır, ara verme." Arın'ın desteği ile sessiz bir nefes alıp devam ettim.

"Bu herkesin önüne çıkma zamanı ve herkese diyarın gerçek hükümdarının sadece şiddet değil, şefkat de göstereceğinin yegâne kanıtıdır. Bugün ve bugünden sonra hepimiz hep birlikte savaşacağız ve doğduğumuz toprakları geri alacağız. Birbirimizle girdiğimiz taç kavgasının sonuçlarını hepimiz ağır ödedik. Şimdi bir arada olmanın zamanı. Okyanusun sadece yutmadığını gösterme zamanı."

Gürültü ve hengâme itiraz eden kıpırtılarla devam etti.

"Sessizlik!" diye bağırdım ellerimle korkuluğu kavrayarak. Ani ve beklenmedik öfkem onları durdurdu. "Güç sadece güçsüzlere uygulanmak için verilmez. Bu diyar ve gökyüzünün ışıkları krallığımızı sınırsız bir güçle donattı ve o gücü yeri yerinden oynatmak için değil, yaraları iyileştirmek için kullanacağımızı görmek istedi. Bu gökyüzünün emri, okyanusun ilanıdır. Zaman Su Krallığı'nın iyileştirici gücünü gösterme zamanı. Bu yüzden bizimleyseniz eğer,

Ninova

bize inanıyorsanız eğer, bizimle bütün kapıların önüne yürümenizi, bizimle bütün kapıları zorlamanızı ve tüm kapıları aralamanızı istiyoruz. Bu yüzden yardıma ihtiyacı olanların yaralarını sarmanızı istiyoruz!"

Sessizlik o kadar uzadı ki gerginlik tırmandı ve tırmandı.

"Sizin emriniz gökyüzünün emridir Vârisim." Akrep Birliğinden Ahuele ve Aram kardeşler öne çıkıp diz çöktü. "Onlara yardım edecek, onları iyileştirecek, yaralarını saracak ve onları yönetirken daima arkanızda duracağız."

Akrep Birliğinin hepsi onları takip ederek diz çöktü.

Rahatlayarak nefesimi verdim.

Ve ardından Yengeç Birliği. Ve ardından Balık Birliği.

"Muhafızımız yeni görevlerinizi dağıtacak," dedi Arın. "Şimdi dostlarımızın kalacak yere ve şifalı ilaçlara ihtiyacı var. Herkesin hazırlanmasını istiyorum."

Birlik komutanları herkesi tek tek görevleri için bekleme alanlarına alırken Muhafız ve Adalia koordinasyona yardımcı oldu. Her biri karınca sürüsü gibi dağılırken yağmur yavaş yavaş yerini sakin bir göğe bıraktı.

"Sence bu işe yarayacak mı?" diye sordum.

"Yaramak zorunda," dedi Arın. "Fırtınadan önce gemiyi güvenli bir yere çekmek için son şansımız. Bu da işe yaramazsa... Bir olmayı kabul etmezlerse..." Artık sadece krallığımızdan değil, tüm krallıklardan ve diyardan bahsediyordu. "Bundan sonrası tufan," dedi ve kelime birkaç kez zihnimin içinde çınlayıp durdu.

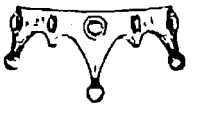

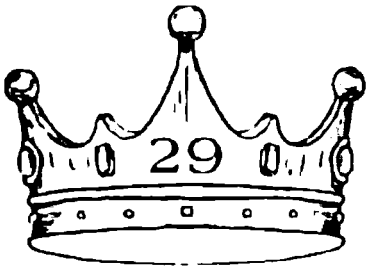

Sürgün Edilenler ve Birleştirici Güçler

Metal Krallığı sınırlarımıza girdiğinde şifacılarla birlikte dışarıda onları karşılayan grubun arasındaydım. Arın karşılamak için daha ileriye, açıklığa çıktığında yanında krallığımızın başmuhafızı Alfios ve Adalia vardı.

Şafak en önde atının üzerinde Ateş Krallığı birliklerine öncülük etmiş ve Ateş Krallığı sancağını taşıyordu. Attan inip Arın'ı selamlamasını karanlığın altında uzaktan seyrettim. Olması gerektiği gibi resmi selamını verdi. Adalia hemen yanında Şafak'a keskin bakışlar atarken muhafız kafileyi içeriye girmeleri için yönlendiriyordu. Şifacılar önden gelen atların üzerindeki yaralıları teker teker içeriye taşıdı. Okdemir, Şafak'a teşekkür edip halkının içeriye güvenli bir şekilde girmesi için önlerine geçti. Kali onun hemen arkasındaydı, göz göze geldik ama işaretimle o da devam etti.

Atlılar sıra halinde içeri girerken Ateş Krallığı birliğinin hepsi artık atlarından inmiş Şafak'ın arkasında sıralanmıştı. Arın, Şafak'ın elini sıktı ama hepsine dönüp tek tek teşekkür ederek onları ay ışığının altında onurlandırdı. Birlikteki her bir asker, alaycı olanlar bile çok ciddi bir duruşla Arın'ın karşısında saygı içerisindeydi. Arın konuşurken başları dik, çeneleri yukarıda, emir bekleyen bir asker gibi doğruca karşıya bakıyor ve gözlerini kırpmıyorlardı. Bu andan onur duyar gibiydiler. Ateş her zaman suya meyilliydi. Ateş tehlikeliydi ve ateş için ne sudan daha tehlikeliydi ki?

Kızıllaşan deniz, dedim. Kızıllaşan deniz...

Şafak'ın önderliğinde atlarına bindiler ve krallıklarına doğru yola koyuldular. Her şeyin yolunda gittiğini gördükten sonra içeriye, yaralılara yardım etmek için şifahane olarak daha da genişlettiğimiz açık mağara alanına gittim. Onlar gelmeden önce buraya birçok yatak ve ihtiyaç duyulan malzemeler taşınmıştı ve herkes işe koyulmuştu.

Ağır yaralıları odacıklara taşıdılar, ayakta tedavi edilecekler açık alanda ama konforlu bir şekilde ihtiyaçları olan yardımı aldı ve daha sonra yemek yemeleri için şelalenin altında kurulan büyük masaya yönlendirildiler. Hepsi yaşadıkları faciayı unutmuştu çünkü hepsi her yönden akan sudan büyülenmişti.

"Yukarıya biraz daha meyan kökü götürür müsün?" Kali birisine seslendiğinde onlara doğru yürüyordum.

Bana arkası dönük olan Yengeç Birliğinden bir asker, "Onlara hiçbir şey götürmem, çok istiyorsan önce meyan kökü bul sonra götür ama benim olanı onlara vermem," dedi.

Kali beni gördüğü için ona yanıt vermedi ama eminim epey iyi bir cevap verirdi.

"Orena," dedim yaklaştığımda. Kadın kasıldı ve hemen bana doğru dönüp başını eğdi. "Duvarın orada meyan kökü var, herkese yetecek kadar var çünkü onların toplanmasına her hafta yardımcı oluyordum. Bundan sonra her hafta sen toplayacaksın ve ne kadar topladığını bana bildireceksin. Şimdi, kökleri yukarıya götür."

Sorgulamadı, karşı çıkmadı ve ikiletmedi.

"Nasıl isterseniz." Duvara doğru gitti, meyan kökünü aldı ve tekrar döndüğünde bir kez daha selam verip yukarıya çıktı.

"Anın bunu neden yaptı ki..." diye mırıldandı Kali bir şeyleri elindeki cam kâsenin içinde karıştırmaya koyulup. "Bu işe yaramayacak. Asla misafirperver olmayacaklar, asla uyum sağlamayacaklar."

"Zamanla," dedim. "Sen uyum sağladın. Onlara değer verdiğin ortada." Kali, Metal Krallığı'nda ondan beklediğimizden daha iyi iş çıkarıyordu ve kulede gördüğüm kadarıyla onlarla beklenmedik bir bağ kurmuştu.

"Ben diğerleri gibi bir asır derin uykuda her şeyden habersiz değildim." Bitkileri hırsla ezmeye koyuldu. "Rahatlıkları bu yüz-

den" dedi. "Hâlâ uyumadan hemen önce diyarı nasıl bıraktılarsa öyle bulmak istiyorlar. Öyle sanıyorlar. Herkes onların emri altındaymış gibi."

"Onlar senin de halkın Kali," dedim Su Krallığı'nı kast ederek. "Ve uyumadım hemen önce bir yıkım yaşadılar. Bu yaptıkları kendini beğenmişlik değil, altında korku gizli olan bir öfke."

"Biliyorum," dedi hemen mahcubiyet içinde. "Sadece çok öfkeliyim ve birilerinden çıkarmak istiyorum."

Gülerek yanına oturdum. "Tıpkı onlar gibi yani."

Omuz silkti.

"Kısa zamanda onlara alıştığını görmek beni şaşırttı. Seni buraya dönmeye ikna etmem çok zor oldu ve hiçbir zaman tam anlamıyla dönmedin." Gardiyanım olmasa Sadakatsizlerin arasına döneceğinden bahsetmişti, bu da beni arada bırakıyordu çünkü Metal Krallığı konusunda o kadar katı değildi.

"Buraya senin için döndüm çünkü ailem seni korumamı isterdi."

"Çünkü ailen beni korumak için öldü," diye düzelttim kelimelerini.

"Sen Vârissin, korunmalısın."

"Ve şimdi dolaylı olarak sen de Vârissin," diye güldüm. "Hissediyor musun?"

Omuz silkmesine rağmen gözlerim üzerindeydi ve kim olduğunu gizleyemediği bembeyaz saçlarının yeni şekli her şeyi açık ediyordu. Üzerinde Metal Krallığı'nın kıyafetleri vardı ve saçlarını da tıpkı onlar gibi ensesinde toplayıp, yanlarından kıvırmıştı.

"Hadi," dedim kelimeyi uzatarak. "Konuş benimle."

Derin bir nefes aldı. Kali gibileri biliyordum, aslında bana Ayzer'i anımsatıyordu. Onu da bir şeyler için hep zorlamam gerekirdi. Aslında isterdi ama oraya uygun olmadığını düşündüğünden istemiyormuş gibi davranırdı. Aslında isterdi ama onu orada istemeyeceklerini düşündüğünden kendi istemiyormuş gibi davranırdı. Kali de böyle yapıyordu. Umurunda değilmiş ve aslında istemiyormuş gibi. Konuşmaya ihtiyacı yokmuş gibi. Ama vardı, herkes kadar onun da içini dökmeye ve elinden tutulmasına ihtiyacı vardı.

"Bana beni anımsattı," dedi. "Bizi." Kâseyi elinden bırakıp ellerini birbirine çarptı. "Diyardan sürüldüler, sınırların ötesinde yaşa-

Ninova

dıkları şey korkunç. Bazılarını dinledim, benimkinden kötü hikâye yok sanıyordum ama onlara kıyasla ben şanslıymışım. Şimdi aslında doğdukları topraklarda hak kazanmak için mücadele veriyorlar ve sadece diyarla ya da tanrıçalarla değil... Herkese kendilerini kabullendirmeleri gerekiyor. Agresif görünüyorlar ama aslında çaresizlik onları asabileştiriyor. Haksızlık işte bu," dedi. "Herkese yapılan haksızlık."

Kolumu ona doğru destekleyici bir şekilde doladım.

"Bu yüzden buradayız," dedim. "Bak onlara yardım ediyoruz ve etmeye devam edeceğiz." Gözlerim gerçekten beni memnun eden kalabalığa kaydı. İtiraz edenler ya da rahatsız olanlar vardı ama yine de herkes üzerine düşeni yapıyordu.

Kali rahatsızca geriye çekildi.

"Bana yalan söyleme en azından," dedi. "Vârisim olarak değil, dostum olarak."

İmasını anlamayarak kaşlarımı çattım.

"Arın onları sadece hükümdarlığını alırken karşı çıkmayacaklarına emin olmak için istiyor. İşi bittiğinde bu diyarda taş üzerinde taş bırakmayacak." Bunlar öylesine sözler değildi, inanarak sarf ettiği ve bu yüzden hem öfke duyduğu hem de vicdan azabı duyduğu inanışından geliyorlardı.

"Hayır," dedim kararlı bir şekilde. "Bu belki eskiden Arın'ın yapacağı şeydi. Şimdi değil."

"Bu hâlâ herkesin, özellikle bu krallığın Arın'dan beklediği şey. Onlara yardım ederken bile onları ezecekleri günü bekliyorlar."

"Arın'dan beklenenin bu olduğunun farkındayım," diye kabul ettim yatıştırıcı olmayı umarak. "Emin ol en çok ben farkındayım çünkü aksi bir ihtimal olduğunu ona gösteren de benim. Herkes her zaman ondan çıldırıp ortalığı yerle bir etmesini beklemiş ama sonra ben geldim, ihtiyacı olan dinginlik." Gülümsedim. "Ondan durmasını, dinlenmesini istedim. Ondan anlamasını bekledim. Ondan yenilmesini bekledim." Ayağa kalktım. "Ve yeniliyordu da Kali," dedim. "Yeniliyorduk. Arın da bunu gördü. Bu yüzden ondan şüphe etme çünkü Arın'ın ondan şüphe etmeyecek birilerine ihtiyacı var. Arın'ın onun nazik bir kalbi olduğunu bilenlere ihtiyacı var.

Ninova

yaralı var. Şimdi endişelenmeyi bırakıp sen de dinlenmelisin." Biraz önceki düşüncelerimin vücut bulmuş halindeydi. Berbat haldeydi ama bunu itiraf etmezdi ve kimsenin de sorduğu yoktu.

"Ben iyiyim," dedi beni hiç de şaşırtmayarak.

Ah, kahrolası lordlar.

Kolundan tutup çekiştirdim. "Hadi," dedim. "Su Krallığı yemekleri harikadır ve söz veriyorum hâlâ her şeyi görebileceğin bir yerde yiyeceğiz."

Onu köprüye çıkardığımda karşı çıkmadı. Masa zaten hazırdı ve epey lezzetli yiyecekler vardı. Okdemir memnuniyetsiz değilse de kaygılıydı ve gözleri etraftaydı. Her an tetikteydi.

"Seni tuzağa düşürmedik," diye güldüm. "Böyle düşündüğün için alınmadım ama inan bana yardım etmekten başka amaç gütmüyoruz." Gözüm Arın'ın odasına doğru yürüyen Kali'ye takıldı. Umarım ona ihtiyacı olan sözleri söylerdi ve umarım onu sinirlendirecek bir şey söylemezdi.

"Tam olarak öyle değil," dedi Okdemir. "Siz ikinize güvensem de halkların anlaşması kolay değildir."

"Ufak tefek sürtüşmelerle atlatırız," diye onu rahatlattım. "Merak etme herkes tembihli. Hadi, bir şeyler ye." İkimize de şarap doldurup kadehi onun önüne ittim.

"Ben gerçekten minnettarım." Gözlerini ağır ağır kırptı. "Söyleyecek bir şey bulamıyorum bile."

"Evet," dedim. "Bu diyarda lordlar ve vârisler birbirlerine pek güzel laflar etmiyor. Bunu değiştirmeyi umuyoruz." Kendi kendime güldüm.

"İstediğiniz arkadaş olmak mı yani?" Şüpheliydi ama dahası bu düşüncenin gerçekliğine inanamıyordu. İşte yadırgadığım şey de buydu. Kimse onlara gerçekten arkadaş olabileceklerinden bahsetmemişti. İnanılmaz...

"Kesinlikle," dedim ciddiyetle. "Artık zamanı geldi."

"Hepimizin mi?" diye sordu.

"Konu Ateş Krallığı mı?"

"Belki." Dudak büktü.

"Hadi bir şeyler ye ki sizleri iyi ağırladığımızı bilip içim rahat etsin."

Güldü ve tabağına bir şeyler almaya koyuldu. İştahsız olması anlaşılırdı ama her lord gibi o da gücünü toplamak için elinden geleni yapıyordu.

"Başta sana haksızlık ettim," dedim. "Önyargılıydım ve bazı çıkarlar söz konusuydu. Ateş Krallığı ile yeniden birbirinize girmenize neden oldum." Sınırlara ilk girdiklerinde onları Ateş Krallığı'na yönlendirmiştim ve Daren ile aramıza bir uçurum açmıştım ama aynı zamanda Daren'i Ateş Krallığı'nın Lordu yapmış ve bunun için kasıtlı bir şekilde Metal Krallığı'nı kullanmıştım.

"Hepimizin elleri kirli Nova," dedi. "Ama özrün için teşekkür ederim. Ateş Krallığı ile nerede denk gelsek birbirimize girerdik."

"Aslında çoğu şey önceki İshalar döneminde olmuş," dedim onaylamasını bekleyerek. Metal Krallığı sürüldüğünde Okdemir yeni İsha olmuş bu yüzden diyarda diğerlerinden çok daha az zaman geçirmişti. Neredeyse bizim gibi, vârisler gibi o da diyara sonradan gelmiş ve yeniden tanışmak zorunda kalmıştı. Esasında o da bizim gibi çok uzun zaman boyunca evinden uzaktaydı.

"İshaların mirası daha fazla kan ve daha fazla savaştır," dedi. "Sana kimse söylemedi mi?"

"Ben bir İsha değilim o yüzden öncekilerin ne bıraktıklarını umursamıyorum. Kendi kurallarımı tanırım." Kendimden emin bir şekilde kadehimi kaldırdım.

"Yeni bir çağ başlatmak mı niyetin?" Gözleri mağaraların üzerinde burayı gerçek anlamda görebilmek için gezindi.

"Neden olmasın?"

"Bize de bir yer ver yeter," dedi. Gülse de keder dudaklarında kalıcı bir yuva yapmıştı.

"Metal yığınlarınla ormanımı biçmeyeceğine söz vermen gerekli," dedim. "Çok ciddiyim."

"Ormanını mı?"

Başımı salladım.

"Orman ruhuna hâlâ bağlı mısın?"

"Son nefesime kadar," dedim duruşumu dikleştirerek. "Ve sonra ışık da olsam karanlık da olsam karıştığım her mekân ve boyutta,

daima." Ben ben olduğum sürece ormanı ve ruhundan geri kalan her şeyi canım pahasına koruyacağım.

"Ormanı biçmeyeceğiz," dedi söz verir gibi.

Memnun bir şekilde bir yudum şarap içerken Kali ve Arın'ın gülümseyerek mağaradan çıktığını gördüm. Bize doğru geliyorlardı. Köprünün üzerindeki, Okdemir'in habersiz olduğu koruyucu bariyeri kaldırdım. Artık herkes bizi duyabilirdi ve ben de bunu istiyordum.

"Kali sınırların ötesinde çok zorlandığınızdan bahsetti," dedim. Arın'ın yüzü ciddileşti ve adımları başka kimsenin fark etmeyeceği şekilde ağırlaştı. "Bana anlatır mısın? Hatta sakıncası yoksa herkesin dinlemesini istiyorum."

Ağzına attığı büyük et parçasını uzun uzun çiğnedikten sonra mendille ağzını sildi ve şarap kadehini kafasına dikti. Arın ve Kali ile birlikte Adalia da yanımıza gelmişti. Kali, Adalia ile birlikte korkuluklara yaslandı. Arın bizimle birlikte sandalyeye oturmadan önce Okdemir'in kadehini tazeledi, kendine bir kadeh doldurdu ve benim pek dokunulmamış kadehime dikkatle ve uyarıcı şekilde baktı.

"Orada konuşmaya ya da görülmeye değer bir şey yoktu," dedi Okdemir buğulu bir tonla. "Başta eğlenceli geliyor ama peşinde bir orduyla dolaştığında bu eğlenceli olmaktan uzak bir hal alıyor. İmparatorluklar, kaleler, kabileler, köyler bile o kadar kalabalık bir grubu kabul etmedi. Kapı kapı dolaştık. Sürekli açlık ve kavga vardı."

O anlatırken sözleri kafamda canlı bir resim oluşturuyordu. Koca bir krallığın sürü halinde kapı kapı dolaşıp ayrılmadan barınacak bir yer bulmaya çalışmaları hikâyenin başında kalbimi kırmıştı.

"Çocuklar için daha zordu. Bir yer bulup kendimize bir ev inşa ettiğimiz her seferde başka bir işgale uğradık çünkü barınmaya çalıştığımız her yer başkalarının yurduydu ve asıl işgalci olanlar bizlerdik. Surların çok daha ötesine kadar gittik. Yemek için savaştık, öldük, öldürdük. Oradan oraya yollarda geçen on yıllar. Demirden bildiğimiz her şeyi yaptık, satmaya çalıştık, sattık da ama

onca kişiye yeter mi? Yetmedi. Sonra tüccarlar karşımıza çıkıp işlerini geri alana kadar tekrar tekrar başka bir kavga başladı."

Arin'in onaylamayan bakışlarına rağmen kendime bir kadeh daha şarap doldurdum.

"Ruh eşim bizi birkaç gün ağırlayan imparatorlukta bir şövalyeye kaçtı. Başkaları da onun yaptığını yaptı. Onlara kızmaya hakkımız var mı bilmiyorum. Yıkanmadan haftalar geçirdik, böcekten başka bir şey yemediğimiz aylar oldu. Her şey her zaman kısıtlıydı bu yüzden halkım birbirine girdi." Kadehine hiç dokunmadı ama o noktada biraz durdu ve öylece köprünün altından akan sulara baktı.

"Her on yılda daha da azaldık. Kaçtılar ya da vedalaştılar ama gittiler. Sonunda ben onları gruplara ayırdım ve her gruba gitmeleri için ya da geçtiğimiz bir handa, bir köyde, bir kalede kalmaları için emrettim." Dudakları titredi ve yaptığının utancı yüzüne karanlık bir gölge düşürdü.

"Kalabalık halde sığınamıyorduk ve onları bölmekten başka çarem yoktu." Hikâyeyi dinleyen kimse yadırgamazdı ama o yine de kendini açıklama ihtiyacı hissediyordu. Muhtemelen bizi değil, yaptığının en doğrusu olduğuna dair kendini ikna etmeye çalışıyordu.

"On bin kişiden binlere düştük ve şimdi yüzlercesi kaldı geriye. Haberi duyduğumuzda onları yurtlarına götüreceğime söz verdim. Bu diyar bizim, burada doğduk ama hak edebilmek için burada da tekrar savaştık. Onursuz ve gurursuz olduğumu düşünüyorlar, sizler de öyle düşünüyorsunuz belki... Sürüldüğümüz topraklara döndük ve neredeyse burada bir yaşam dilendik. Yurdun, krallığın ve birliğin onurumdan da gururumdan da daha önemli olduğunu on yıllar önce anlamış olmayı dilerdim."

Arin ile göz göze geldik. Hikâyenin gerçekliği gözlerimi doldurdu. Herkesin de benim gibi olduğunu hatta Kali'nin ve bir buzdağının sinirlerine sahip olduğunu sandığım Adalia'nın ağladığı için başını çevirdiğini gördüm.

Adalia, Büyük Yıkım'da Amon tarafından alıkonmuş ve zincire vurulup bir asır boyunca bir damla suyun olmadığı bir kuyuya

Ninova

hapsedilmişti. O kuyuda bir asır boyunca Arın dahil herkesin öldüğünü sanıyordu. İşkencelerin en büyüğünü çekmişti bu yüzden öfkesini hiç yargılamamış hep yatıştırmaya çalışmıştım. Şimdi o anları anımsadığını biliyordum ve ruhu ona bağlı olduğu için Arın da onun acısını hissediyordu. Onun gözbebeklerinin titremesine neden olan bu oldu ama ne ayağa kalktı ne de başını çevirip deniz kızına baktı.

"Sen onurlu olan herkesin yapması gerekeni yapmışsın," dedi Okdemir'e.

Su Krallığı yok edilmiş olmasına rağmen sürgün edilmenin daha kötü olduğunu düşündüm. Arın bütün yükü sırtlanmış olmasına ve çok uzun süren derin yalnızlığına rağmen İlmek'te kendi krallığına sahipti ve döndüğünde o diyara meydan okuyordu. Ama Okdemir kelimenin tam anlamıyla çaresizliği hissetmeme neden oldu. Hikâyesi herkese dokundu ve artık halkımızın ona ve onun halkına daha anlayışlı olacağından emin oldum.

Böyle, diye düşündüm. Hayatın gerçekliği bu. Hikâyesini anlatmasına izin verdiğinizde herkesle ortak bir yara keşfedersiniz ve bazen kabuk bağlamış hatta iyileşmiş yaranızın kaşınmasına neden olur ama bu bir hatırlatıcıdır. Yarayı ve canını nasıl yaktığını unutma, canı yananın yarasını kaşıma. Kimsede canını acıtacak bir yara açma.

Bu hikâyeyi bu diyarda herkese anlatabilmek isterdim ve belki de anlatmalıyım diye düşündüm.

"Şimdi buradasınız," dedim dikkatlice. "Güvendesiniz ve bundan sonra bu diyardaki tüm krallıklar için temennimiz bu."

Okdemir bir şeyleri bastırmak istercesine dudaklarını gerip başını salladı.

Herkes yeniden hareket etmeye ve dağılmaya koyuldu. Arın ayağa kalktı. "Zor ve uzun bir gündü," dedi. Gece yarısını geçmişti ve güneş doğmadan önce sadece birkaç saatimiz kalmıştı. "Herkes yeni gün için dinlensin, yakında hepimiz tüm gücümüze ihtiyaç duyacağız."

"Kali, Okdemir için tepedeki daireyi hazırladık. Senin odanın karşısında. Ona yolu gösterir misin?" diye işaret ettim. Metal

Ninova

Lordu'nun burada en iyi tanıdığı kişi Kali'ydi ve bunun iyi fikir olduğunu düşünmüştük.

"Tamam," dedi. Okdemir ayağa kalktı ve Arın'a dönüp "Gerçekten yapmak istediğin buysa," dedi. "Bizden geriye kalanlarla ki artık ne kaldığından emin değilim ama her şeyimizle buna destek olacağız."

"Bunu duymak önemliydi," dedi Arın. "Ve başka bir arzum olmadığını temin ederim."

"İyi geceler."

Kali ve Okdemir uzaklaştığında Arın Adalia'ya döndü. Deniz kızı hâlâ yaslandığı yerden suları seyrediyordu ve ilk kez Su Lordu ne yapacağını bilmiyordu. Arın hiç teselli edilmemişti bu yüzden teselli etmeyi bilmiyordu. Arın acılarını iyileştirmeyi denememişti bu yüzden iyileşebileceklerini de bilmiyordu.

"Adalia," diye gülümsedim. "Benimle bir yere gelmeni istiyorum."

Adalia emir almış her asker gibi hemen bize döndü ve Arın sorgulayıcı şekilde kaşlarını çattı ama hemen ardından anladı.

"Ah," dedi. "Gidip hemen onu getirin. İstediğimden daha uzun kaldı ve o krallığa başka bir su alfini kaybetmeyeceğim." Terslenerek köprüden uzaklaştığında kıkırdadım. Kendi etmiş kendi bulmuştu.

"Neden bahsediyor ve nereye gidiyoruz?" Adalia nemli gözlerini sildi ve hiç nemlenmemişler gibi bakmayı başardı. Neyse ki geçmişi düzeltemesem de dikkatini nasıl dağıtacağımı biliyordum.

"Alin'i Ateş Sarayı'na bırakmıştım ve orayı ne kadar ilgi çekici bulduğunu hatırlıyorum." Daha çok tehlikeliydi ama bu deniz kızlarını cezbeden bir durumdu. Adalia'nın gözleri yeniden ışıltısına kavuştu. "Doğrudan sarayın içine mi gireceğiz?" diye sordu.

"Ana salona kadar ve oradan tüm manzara görünüyor."

"Yanardağlar da mı?"

"Hı hı." Memnuniyetle mırıldandım.

"Gidelim."

Elini tuttum ve bugün kim bilir kaçıncı kez Ateş Sarayı'na bedenledim.

Ninova

Yine aynı koridora; neyse ki bu defa ana salona açılan kapıların önünde kimse yoktu. Bekçiler çekildiğine göre toplantı sonra ermiş olmalıydı. Saati düşünürsek buna şaşırmam yersizdi, burada asla görünmeyecek olsa da güneşin doğmasına sadece birkaç saat vardı.

Adalia oldukça sıradan olan koridorun duvarlarını çok dikkatle incelerken gülmeden edemedim. Bildiğim yoldan doğruca koridorun sonundaki kapıyı açtım, içeriye girdiğimde alışkanlık gereği bir toplantı bekler olmuştum ama masada tek bir kişi oturuyordu. Bizi görünce ayağa kalktı.

"Vârisim," dedi eğlenerek.

"Ağzını topla," dedi Adalia hemen ve dosdoğru. Şafak bunu epey eğlenceli buldu. "Gelip sen topla," diye karşılık verdi. Gözlerimi devirdim, iblisin muhafızı da iblistir.

"Lordun nerede?" diye sordum.

İşaretparmağıyla yukarıyı gösterirken sırıtıyordu.

"Nazik ol ve deniz kızına manzarayı göster." Başımla pencereleri işaret ederek gözlerimin yeterince uyarıcı olduğuna güvenmek istedim.

"Bu gece daha çok zevk alabileceğim bir şey yok." Daha çok sırıttı ve tekrar göz devirmeme neden oldu. Başkası olsa onunla bırakmaktan çekinirdim ama Adalia onun gibi on tanesini sürüngerek dize getirir, üzerine yalvartır üzerine de bunu tekrar yapmasını istemelerine neden olurdu.

Merdivenleri çıkarak en üst katın koridorunda ikilemde kaldım. Epeydir onun odasının karşısındaki odaya uğramıyordum. Bir zamanlar sadece benim kaldığım oda... O kapıyı açıp değişen bir şey olduğunu görürsem ne hissederim kestiremiyordum.

Bu geceden sonra bile mi, diye kızdım kendime ve korkaklığı kesip onun odasının önünden geçerek her zaman burada kaldığım ve her zaman bana ait olacağını sandığım odanın kapısını açtım. Karanlığın içinde nefesimi tutmuş halde aralıktan göz attım ve nefesim boğazımda düğümlendi.

Oda kesinlikle değişmişti.

Dişlerimi sıkarak içeriye girdim. Yatağın yeri değişmişti, duvarın ortasındayken şimdi duvarın kenarındaydı ve üzerinde yıldızla-

nın işlendiği lila rengi bir tül, çadır gibi tavandan aşağı, yatağın kenarlarına iniyordu. Tüllerin üzerinden inciler dökülüyordu. Yatağın dayalı olduğu duvarın üzerinde Ay ve galaksinin ışıklı işlemeleri vardı. İlk dikkatimi çeken farklılık buydu, yanaştığımda gözlerim parıldadı. Mor renk örtüleri olan yatağın üzerindeki şey gülmeme neden oldu.

Pelüş ejderha.

Bu buradaysa burası hâlâ benimdi. Onu elime alıp etrafıma daha dikkatli baktım. Değişen tek şey yatak değildi, eskiden boş olan duvarlar şimdi renklenmişti. Karanlıkta ilk anda belli olmuyordu ama dikkatli baktığım zaman duvarların dokulu mor rengine boyandığını ve karanlığın içinde bile gümüş yaldızlarla parıldadığını seçebildim. Sanki mor renkte, bulutlu tatlı bir gökyüzü gibiydi. Bununla kalmamıştı, duvarların üzerinde birkaç devasa resim vardı. Kıyı evinin pastel renklerle boyanması. Karşı duvarda dondurma külâhına oturmuş gezegenler... Ve pencerenin önünde devasa bir teleskop.

Onunla hep yıldızlara bakmak istemiştim.

Oda değişmişti, benim için değiştirilmişti. Bana göre değiştirilmişti. Ejderhayı yerine bırakıp odadan çıktım ve boynuna atlamak için onun odasının kapısını açıp doğrudan içeriye girdim. Çığlık atacaktım ki ellerimi dudaklarıma bastırdım.

Uyuyordu ve yalnız değildi.

Düşüncenin çelişkisine güldüm. Uyuyor olması ve yalnız olmaması normalde endişelenmem gereken bir durum olurdu ama yanında Alin'i görünce bu sıcak bir gülümseme yarattı.

Ateş Lordu sırtüstü yatıyordu, kolu sola doğru açılmıştı ve Alin'in başı onun elinin üzerindeydi. İkisi de derin uykudaydı. Yaklaşınca aralarında boya kalemlerini ve kâğıtları gördüm. Daha da yaklaşınca Daren'in kolundaki boyamaları gördüm. Yatağın yanına eğilip onun yüzüne baktım, kaygısız ve huzurlu ifadesine; ve o ifadeyi sık sık bakabilmek için kalbimde bir yere sakladım.

Yatağın etrafında dönüp Alin'i uyandırmamak için çok dikkat ederek ve biraz zorlanarak kucağıma aldım ama neyse ki gözlerini aralamadı. Tüm gün Daren'i nasıl yormuş ve sorularıyla zorlamış

Ninova

olabildiğini düşündüğümde güldüm ve ona dokunmamam gerektiğine karar verdim. Sessizce odadan çıkıp aşağıya indim.

"Bunlar patlamıyor mu?" diye sorduğunu duydum Adalia'nın.

"Sık sık," dedi Şafak.

"Korkmuyor musunuz?" diye sordu Adalia.

"Korkmak mı?" diye kendini beğenmişlik etti Şafak. "Patlayan yanardağın içinde yüzerek idman yapar ateş muhafızları."

"Yalan söylemeyi ve hava atmayı kes," dedim merdivenin tepesinden. Beni duyunca ikisi de döndü ve Adalia, Şafak'ı azarlamama dişlerini göstererek güldü. Muhafız yardım etme güdüsüyle bana yürüdüğünde lafımı yutmak zorunda kaldım, son basamakta ayağım takıldı ve neredeyse ikimizi birden düşürecekken Şafak ikimizin önüne kendini siper etti. Kolları etrafımıza dolandığı için ağırlığını hesaplamış olacak ki Alin'i kucağına aldı. Çocuğu neredeyse düşürecektim ve şimdi de uyanır endişesiyle dişlerimi sıktım.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Uyumaya devam edebilirsin..." Alin bir anlığına başını kaldırdı ama uykuya yenik düşüp Şafak'ın omzunda devam etti.

"Onu geri almam lazım," diye fısıldadım. "Gitmemiz gerekiyor."

"Ben taşırım," diye fısıldayarak karşılık verdi Şafak. "Hem sen kalmıyor musun?"

"Yoo," dedim. "Onu almaya geldim."

"İyi," dedi gizemli bir imayla. "Ben götüreceğim işte, sana gerek kalmadı."

Gülümsedim.

"Ada, onları geri götür. Ben sonra geleceğim." Merdivenin son basamağından hâlâ dikkatle dışarıyı seyreden deniz kızına seslendim.

"İyi," dedi. Bize dönmüştü ama gözleri hâlâ karış karış etrafı tarıyordu ve bahse girerim her şeyden etkilenmişti.

"Teşekkür etmek için Şafak'a giz şurubundan ikram et ve nazik ol."

"İyi!" dedi. Şafak sırıttı. Adalia onu kolundan tutup bedenledi.

Gerisingeri yukarıya çıktım ve teşekkürümün Şafak için yeterli olacağını umdum. Giz şurubu şahanedir ama giz şurubunu Su

kendimi. Yapabilirmiş gibi. Bu yüzden evet, herkes barışana kadar uğraşacağım. Ve umarım yanımda olursun." Tekrar ona dönüp başka seçenek bırakmayarak sarıldım.

"Başka şansım varmış gibi..."

"Var demek isterdim ama yok Lordum, sensiz olmaz ki. Nova'dan Daem'i alırsan geriye soluk mavi bir nokta kalır. Gece yarısı olmadan yıldızlar nasıl parlasın?"

"Benim yıldızım parlasın," diye saçlarımı öptü.

"Odayı gördüm," dedim hafifçe gülümseyerek. "Çok güzel olmuş."

"Seveceğini düşündüm."

"Sevdim ama burası varken neden orada kalacağımı düşündüğünü anlamadım."

"Hâlâ aptalsın baloncuk." Yavaşça gülerek saçımı parmağına doladı ve çekiştirdi.

"Nedenmiş?" Gözüm pencereden dışarıya kaydı ve ben bile karanlığın içinde o yıldızın ışığını arar oldum.

"Orası senin için değil," dedi. "Tabii istiyorsan kullanabiliriz sonuçta bizim."

"Nasıl yani..."

"Seni pazaryerinde gördüğüm gün, altın çilek aldığında ve bir anlığına senin içinde bir bebek olduğunu sandığımda..." Özenle seçtiği kelimeler ve cümlenin gidiş yolundan olsa gerek yavaş yavaş konuşuyor ve konuşurken beni ürkütmemek ister gibi parmaklarını sırtımda yukarıdan aşağı dolaştırıyordu.

Ama ne demek istediğini anladım ve kalbim duracakmış gibi hissettim.

"Dehşete düştüm," dedi. "Korkuya kapıldım. Ve sonra sen öyle olmadığını söyledin. O anda..." Duraksadığında gözleri de sesi kadar hassas ve boğuktu.

"O anda ne?" Kendimi ona bakmaya zorlarken düşüncelerim durmuştu. Sanki tüm kelimeler atmosferde kaybolmuşlardı. Daha önce rastlamadığım hisler ve ihtimaller buradaydı.

"Daha önce hiç böylesine hayal kırıklığına uğramamıştım," dedi. Gözlerini düşüncelerimden tek bir harf dahi kaçırmak istemez

gibi gözlerime dikmişti ve çok dikkatliydi. Bunu bana itiraf ederken zorlandığını görebiliyordum.

Sadece bakakaldım.

Daha sağduyulu yanım şimdi yan yana olsak dahi hâlâ birlikte olabileceğimize inanamıyor, bu kadar uzak bir ihtimali algılamakta ve düşünmekte güçlük çekiyordum.

Güldü ve hafifçe yanağımı sıktı.

"Bakma öyle," dedi. "Sadece bir gün diye düşündüm ve kendime seyredecek yeni bir yıldız yarattım."

Yeni bir yıldız. Yeni bir beklenti. Hayır. Yeni bir umut. Yepyeni bir dilek.

"Çok güzel olmuş," diye fısıldadım dürüstçe. Bilincim bunu bir kırmızı alarm olarak algıladı. Korku muydu yoksa o kadar ileri gitme, felaketlerin sebebiyken kendine sahip olmayacağın bir gelecek düşleme, harcanmış bir bedelken kendi yazgını başka birine miras bırakma uyarısı mı emin değildim.

"İlham veriyorsun." Saçımı yüzümden çekip sıcacık dudaklarını alnıma bastırdı.

"Neden mor?" diye sordum. Oda mor renginin tonları ve gümüşlerle bezeliydi; açıkçası gördüğüm en güzel yerdi.

"Çünkü güzelim, maviyle kırmızıyı karıştırdığında elde ettiğin renk mordur."

Mavi ve kırmızı. Ateş ve su. Ve saçlarım gibi gümüşler.

Uzun bir dakika geçti.

"Sen ve ben..." diye korkakça mırıldandım. "Senin ve benim çocuğumuz..." Kelime dudaklarımda eğreti durdu. "Ona beladan başka verecek bir şeyimiz olmazdı."

Gözleri benim gözlerimi buldu ve itiraz etmek için kelimelere ihtiyacı yoktu. Dehşet gözlerinde simsiyah bir nehir halini aldı.

"Ona dokunacak herkesi ve her şeyi mahvederdim," dedi tereddüt etmeden.

"Muhtemelen," dedim ve içimden *ben de* diye ekledim.

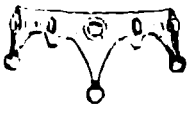

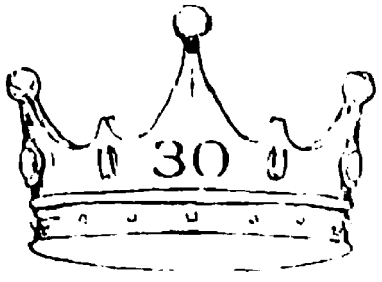

İlanlar ve İkazlar

Ateş Krallığı'nda uyanmak hiçbir zaman huzur verici bir anlam taşımazdı ama Daren'le uyanmak her zaman benim için bir zevkti. Bu sabah kulaklarımı sağır edecek bir ses neredeyse yerimden sıçramama neden oldu. Sıçrayışı engelleyen tek şey etrafıma sıkıca dolanan kollardı.

"Ne oluyor?" diye sordum panikle. Devasa bir yük gemisinin karaya oturması gibi gümbürtü kopuyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki ilk anda aklıma hiçbir şey gelmedi sadece kötü bir şey diye düşündüm.

"Gonglar," dedi yatıştırmak istercesine sırtımı okşayarak. "Bize ayrılan sürenin sonuna geldik." Üç kez daha çaldı ardından saat çarklarının gıcırtısı hızla çevrilen kitap sayfaları gibi duyuldu. "Yarın gün doğumunda," sesi yankılandıktan sonra birbirine giren gürültüler nihayetinde yerini sarayın nemli sessizliğine bıraktı. Yeniden arenaya dönme vaktiydi. Daha kötüsünü beklediğim için gözlerimi kapatarak başımı yeniden arkaya düşürdüm.

"Dönüş vakti." Daren öfkeli ve bıkkın bir şekilde kendi kendine sayıkladı.

"Neden buna üzüldün ki?" diye kaşlarımı çattım. "Bir an önce buna son vermek istiyorum ben."

"Çünkü asıl meydan okuma şimdi başlayacak," dedi. "Ve her ne kadar bundan haz alsam da artık gecelerimi seninle paylaşamam ve dışarıda seninle buluşamam."

Ninova

Bu detay aklımdan çıkmıştı. Artık onun da vârisi olduğum için duvarlardan aynı anda ayrılamaz ve geceyi aynı odalarda geçiremezdik. Gündüzleri ise zaten ortalık yangın yeriydi.

"Gökyüzü bizi birleştirmeye mi çalışıyor ayırmaya mı..." diye söylendim. Orada onca zamanımız vardı ama o zaman aramız kötüydü ve şimdi aramız iyi ama yan yana kalamayız.

"İnan bana bir asırdır cevabını bulamadığım bir soru bu." Ellerini dağınık saçlarının arasında dolaştırıp huysuzlandı.

"Sanırım bir sonraki randevumuz gerçekten savaş meydanı olacak." Kollarımı ona doladım ve gülüşüyle ödüllendirildim. "Güneş doğdu mu?"

Ateş Krallığı'na geri veremediğim tek şey ışığıydı. Burası hâlâ bütün günü karanlıkta geçiren lanetli krallıktı. Daren tahta çıksa bu lanet bozulacak mıydı yoksa gerçekten sonsuza kadar böyle mi kalacaktı bilmiyordum. Düellolar başlayınca onun tacı askıya alınmıştı. Önce lord olarak kendini ispatlaması gerekiyordu ve Tannçaların da ayrıca planları vardı.

"Hayır," dedi. "Bir saat kadar var."

"O halde uyumaya devam edebiliriz." Yanağımı boynuna yaslayıp bu kısacık ânın tadını çıkarmak istedim.

"Hem de bütün gün..."

Kulağa harika geliyordu ama bizim duyduğumuz sesin diyarın her yanında yankılandığına emindim. Ve bu sabah Metal Krallığı'nın şelalelerde ilk sabahıydı, herkes gergin olmalıydı. Ne kadar istemesem de Su Vârisi için uyku sona ermişti.

"Bu zamana kadar en haklı olduğun zaman hangisiydi biliyor musun?" diye geveledim ağzımın içinde. Şikâyetçi halim mi yoksa sözlerim mi onun kıkırdamasına neden oldu emin değildim ama burnuyla saçlarımı karıştırırken, "Hangisi?" diye mırıldandı.

"Hazır gitmişken buraya asla dönmemeliydik." Doğrulup yataktan ayaklarımı sarkıttım çünkü ona sarılma isteğinin yeterli geleceği bir doyum noktasına sahip değildim.

"Beni dinlesen her şey daha kolay olurdu," diye böbürlenme şansını kaçırmadı.

"Tabii." Esnedim. "Benimle geliyor musun?" Başka bir zaman

zorla götürürdüm ama şimdi işler değişmişti, canlar çalmıştı ve herkes için görev zamanıydı.

"Belki daha sonra," dedi tahmin ettiğim gibi ve tıpkı benim gibi o da başka bir şey sormadı.

"O halde öptüm varsay." Ayakkabılarımı giyip ayağa kalktım ve saçlarımı üstünkörü ellerimle düzeltmeye koyuldum.

"Ya da gerçekten öpebilirsin." Hâlâ yatağın içinde dirseklerinin üzerinde doğrulup cezbedici bir şekilde dudağını kıvırdı.

"Öpemem, başlayınca durmak istemiyorum."

"İşte şimdi bütün işlerimi iptal edebilirim ve sen dünden razı gibisin," dedi.

"Kendini ne kadar da önemsermiş," diye dudağımı büktüm. "Sadece çok yakışıklısın işte." Omuz silktim ve onun sırıtışı büyürken bedenledim.

Yıkanmış, dik yakaları olan inci pembesi kısa elbisemi giymiş nemli saçlarımı fırçalarken Lala ortaya çıktı. Gökyüzü henüz yeni aydınlanıyordu. Açıklıktan gördüğüm bulutlar kümeleşmiş, gökyüzünde bir denizanası gibi süzülüyorlardı. Kopacak fırtınadan önce biraz daha zamanımız olduğunu düşündüm.

"Erkencisin," dedi yarı esner halde.

"Sen de her zamanki gibi tembelsin." Saçlarımı iki yanından inci tokalarla tutturup makyajımı yapmaya koyuldum. Bugün için kafamda bazı şeyler vardı ve bir an önce Arın ile konuşup ona bahsetmek istiyordum.

"Gece burada olmadığını bilecek kadar işimin başındayım," diye bilmiş bilmiş terslendi.

"Ateş Sarayı'nda Daren ile birlikteydim." Ona bir bakış attım. Küçük yanakları o kadar kızardı ki yanağının içinde iki tane kiraz var diye düşündüm.

"Gece sakin geçti mi?" diye sordum. Metal Krallığı'nın buradaki ilk gecesiydi ve olabilecek olanlar beni endişelendiriyordu. Her şey beni endişelendiriyordu.

"Sakindi ama kimsenin pek uyuduğunu sanmıyorum." Tekrar esnedi ve bu defa başını aynama yaslayarak gözlerini kapattı.

Okdemir'in hikâyesi herkesi etkilemişti, nasıl etkilemesin ki? Bu bana olduğu gibi diğerlerine de uygarlıkla ilgili düşünceler vermişti. Kayıp su uygarlığı tüm su alfinleri için heyecan yaratır ve bir hayal beslemesine neden olur. İyi düşler hep daha fazlasını ağırlar. Ama kötü düşler... Orada ne ile karşılaşacağımızı bilmiyorduk, kimse bilmiyordu. Ne tarih ne de efsaneler bize bununla ilgili bir şey söyleyebiliyordu. Gidip görmeliydik.

Gidip görmeliydim.

Avucumu açtım ve suyu hareketlendirmeye çalıştım. Şimdi daha kuvvetliydi. Kendime inandıkça ve güçlendikçe enerjim onarılmaya başlamıştı. Öyle hissediyordum. Daha güçlüydüm. Daha kararlıydım. Daha inançlıydım.

"Güzel görünüyorsun," diyerek Lala dikkatimi dağıttı. Aynadan kendime baktım ve gerçekten iyi görünüyorum diye düşündüm. Bir süredir olmadığım kadar iyi görünüyorum.

Ve bunu yapabilirim.

"Büyümüş gibi görünüyorsun," diye ekledi ona bakmama neden olan bir tonlamayla.

"Ben senin gibi küçük değilim." Ona doğru alaycı bir şekilde göz devirdim.

"Çok şey atlattın ama hepsinin üstesinden geldin. Hizmetine verildiğim ilk gün gökyüzünün en talihsiz yazgıyı bana yazdığını düşünmüştüm. Beceriksiz, aksi, cahil bir insan kızıyla cezalandırılıyordum."

Bu defa yumuşayan bakışlarım onun üzerinde asılı kaldı. Sözleri beni hazırlıksız yakalamıştı. O gün, Toprak Krallığı'na zorla getirildiğimiz günden beri Lala benim yanımdaydı ve yaşadığım her şeye hem ortak hem de şahit olmuştu.

"Şimdi herkes senin diyarı kurtarabileceğini konuşuyor." Kanatlarını çırpıp dolanarak saçımın arkasında muhtemelen zaten düzgün olan bir yeri fırçalamaya başladı.

"Ne?" Benden bir şeyler beklendiğinin bilincindeydim ama kurtarmak? Bu çok iddialı olurdu.

"Bir süredir böyle konuşuyorlar," dedi başını sallayarak. "Sadece cinler değil, diğer krallıklar da öyle. Senin birleştirici gücü-

ve inananlar var." Dikkatle etrafımda uçuşup kendimle olan savaşımı kırarcasına kararlı bir şekilde karşıma dikildi.

"Ama..." dedim devam etmesi için bekleyerek.

"Ama krallığından hâlâ korkuyorlar. Kanının ya da lordunun seni başka bir yıkım için ikna edebileceğini düşünüyorlar." Lala böyle konularda hep çekimser ve korkak olurdu ama şimdi benden çok daha yaşlı, bilge ve korumacı biri gibi ihtiyatlıydı.

"Önyargılılar," diye kaşlarımı çattım. "Krallığıma ve Lorduma karşı hep öylelerdi."

"Artık onları tanıyorsun Nova," dedi gerçekçi ol diyen bir ifadeyle. "Haksız olduklarını söyleyemezsin."

"Söyleyebilirim. En başından beri savunmamın arkasındayım. Bana Arın'ın çıkardığı tek bir kavga söyle. Ya da Su Krallığı'nın... Onlar hiçbir zaman kimsenin kapısına dayanmadı. Onlar saldırılara karşılık verdi. Sadece güçlüler ve güçleriyle her şeyi yakıp yıkabilirler diye bunu yapacakları anlamına gelmiyor. Hiç gelmedi ama onlar buna inanmayı seçti. Kendi kafalarında yarattıkları korku onları köşeye sıkıştırdı." İçgüdüsel bir şekilde dişlerimi sıkmış ve sadece başkalarının düşüncelerine karşı gardımı almıştım.

"Birinin eline gerilmiş bir yay verirsen ok bir şekilde yaydan çıkar." Minik bacaklarını sarkıtarak bana doğru omuz silkti.

"Kendini savunman gerekiyorsa eğer," dedim ona arkamı dönerek. Evet, pekâlâ Arın'ın sınırları aşmasından korktuğum anlar oluyordu ama artık bundan korkmuyordum çünkü artık Arın gibi hissediyordum ve onu anlıyordum. Yeri geldiğinde kullanmaktan geri durduğun güçlerin geri dönen bir ok gibi yalnızca seni vuruyordu ve biz bunu çok kez yaşamıştık. Oklar artık yaydan çıktığında bir kez daha Su Krallığı'na dönmeyeceğinden emin olacaktım.

"Yarın geri dönüyorsunuz," diye konuyu değiştirdi. "Hazır mısın?"

"Elbette," dedim son kez aynadan kendimi kontrol ettim. "Bu kadar tatil yeter. Gidip diyarımızı geri alalım."

Üzerime ince bir kasvet pelerini gibi oturan konuşmadan sıyrılmak için dışarıya çıktım ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım.

Ninova

Gökyüzüne çıkar ve yukarıdan aşağı bakarım
Beğenmezsem hasat zamanı yağmurları onlardan alırım
Görürsem iyilikleri
Daha fazlasını dağıtır, yıldızları parlatırım

Doğan güneşle birlikte çalışmalara başlayan halkımız arasında kıyafetleriyle sıyrılan başkaları da vardı. Bazıları ürkek bazıları dikkatlice köşelerde konumlanmış seyrediyorlardı. Metal Halkından biri Su Halkından birinin sebze sepetini taşımasına yardım etmeyi teklif etti, reddedeceğini düşünüyordum çünkü kibirli varlıklardık ve yardım almaktan hoşlanmazdık. Yengeç Birliğinden olan kadın beni şaşırtarak yardım teklifini kabul etti ve yürürken ona dönüp nasıl olduğunu sordu. Bu küçük etkileşim seyircileri harekete geçirdi. Metal Krallığı'nın bu diyarda ötekileştirildiğini duymuştum ve sınırların ötesinde de epey örselenmişlerdi, onlarla bir arada olunca çekincelerini daha dikkatli görebiliyordunuz. Orada bir köşede kimsenin gözüne batmamaya ve kovulmamaya çalışıyorlardı. Ama bir eylem daha fazlasını doğurdu ve kalkıp gördükleri herkese yardım etmek için hareketlendiler. Bazıları yabani otların kesilmesine yardım etti, bazıları sebzelerin taşınmasına, bir kısmı deniz kızlarının havuzuna yaklaşıp ördükleri takılara bakmaya bile cesaret edebildi. Beni daha çok şaşırtan ise yabani ve kesinlikle doğaları gereği vahşi olan deniz kızlarının yaptıkları işlemeleri göstermek için heveslenmeleri oldu.

Bu, Su Krallığı ile ilgili bir farkındalık kazanmama neden oldu. Su Krallığı bağlılığı, sadakati ve sınırsızlığıyla nam salmıştı. Yardıma da başkasına da ihtiyacı yoktu. Kendini gökyüzü ile bir tutardı. Adalia, Arın'dan sonra gördüğüm bu inanışlara en bağlı su alfiniydi. Diğerlerini saymaz, onları hor görür ve küçümserdi. Ama Adalia'nın gözünden Ateş Krallığı'nı görmüştüm. Orayı ne kadar görmek istediğine, oraya karşı nasıl ilgi duyduğuna bizzat şahit olmuştum. Ve şimdi etrafıma bakıp biliyordum ki inanç sistemimize işleyen, kafamızda kodladığımız ve gerekliliğine inandığımız çoğu şey aslında bir gelenekten ibaretti. Aslında yıllar içinde kafamıza işlenmiş kaidelerdi.

Ninova

Ve onlar da yalnızdı. Bir akvaryumun içinde birbirinden başka kimseyi görmeyen, başka kimseyle konuşmayan ve tüm gözlerin hayranlıkla dışarıdan seyrettiği canlılardı. Ama bir akvaryumun içindeydiler şte. Sonra ben gelmiştim. Onlara kıyıya yanaşabileceklerini öğretmiştim. Onlara onları seyredenlerle göz göze gelebileceklerini öğretmiştim. Onlara evet, sizi öldürmek isteyenler olacak ama hepsi değil demiştim. Ve şimdi görüyorum ki bu fikre kapalı değillerdi. Bu fikirden korkuyorlardı. Tıpkı diyarın kalanının onlardan korktukları gibi. Sadece kafamızda yarattığımız bir korku. Gerçekliği yok. Korku dediğimiz bizimle başlamazdı bile, korku sonradan öğrenilirdi. Ve birileri diyara Su Krallığı'ndan korkması gerektiğini, Su Krallığı'na da onlardan olmayan herkesten korkması gerektiğini ve korkutmayı öğretmişti.

Köprüde tek başına oturan Arın'ın yanına gittiğimde hem kasvetim dağılmıştı hem de daha kararlı ve daha inançlıydım artık.

"Harika görünüyorsun," dedi. O ayağa kalkınca ben de oturmaktan vazgeçtim. Her sabah gün doğumu ile kahvaltısını yaptığı için masanın boş olmasına şaşırmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Sen de öyle görünüyorsun." Her zamanki gibi.

"Seni uyandırmak için geliyordum." Elinde parlak gri bir zarf vardı. "Hava Krallığı'na davetliyiz."

Şaşırmamın sebebi davetli olmamız değildi, resmi bir davet almamızdı. Ve daha da şaşırmamın nedeni Hava Krallığı'nın en son saraya giriş çıkışları herkese kapatmış olmasıydı. Ve şimdi Sonay vârisliğini kaybetmişken...

"Bunda senin bir parmağın var mı?" diye sordum şüpheyle.

Gülümsemesi peşinden ne geleceği belirsiz nazik bir dalga gibi uyarıcıydı.

"Aklından geçen nedir?"

"Bu zarf bu sabah herkese gitti," diye açıklamaya koyuldu. "Tüm krallıklara, Lordlara ve Vârislere." Zarfı havada hafifçe salladı. Daima kontrolcüydü ama ilk kez onu nispeten gevşemiş görüyordum. Kapımızda bir savaş olduğu düşünülürse bu garip gelebilirdi ama Arın için asıl rahatsızlık, savaşlar ya da felaketler değildi, onları kontrol edememekti ve şu an diyarı avucuna almıştı.

Ninova

"Çünkü..."

"Açıkça onlara dost eli uzatmak."

"Bundan emin miyiz?" Yine de onu anlamakta zorluk çekiyordum çünkü diyarı yerle bir etme fikrine alışmaya başlamıştım ve kimi kandırıyordum; bu fikri kabul etmiştim.

"Dönüş çanları çaldı," dedi. "Beklediğimden erken oldu ama planımı yapmıştım."

"Planın..." Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

"Kime saldıracağımdan emin olmak," dedi muzip bir gülümsemeyle. Arın o kadar güzeldi ki bana hep elinde kanlı bıçak tutan küçük bir çocuk hissiyatı veriyordu. Bu kadar güzel bir varlığın her an buram buram tehlike salgılaması ve bu sanki doğasının bir parçasıymış gibi sırıtmaması akıl bulandırıcı bir tezattı. "Bizimle onlara karşı olurlar ya da onlarla bir olup bize karşı olurlar. Artık herkes tarafını belli edecek ve artık kimseye iltimas tanımayacağız."

"Kibarca tehdit ediyoruz yani." Gülmeden edemedim. Sakin açıklaması, şimdi oldu dercesine başımı sallamama neden oldu.

"Nereden baktığına göre değişir." Gözlerini gökyüzüne çevirerek güldü. "Büyüklük gösterip onları uyarıyorum, bir savaş olacağı kaçınılmaz ve savaşların tarafları olur."

"Tüm krallıklar dedin değil mi?" dedim soru ekini uzatarak.

"Toprak Krallığı dahil." Eğlenir halde başını salladı. "Vârise özel bir davet gitti, sadece krallığa değil. Ağaç Krallığı Lord ve Vârisi şu an Sadakatsizlerden dostların olduğu için ve Erim'i öldürmüş bulunduğun için iyi niyet göstergesi olarak Ağaç Krallığı'nın ikinci adamını ve kadınını da davet ettiler."

"Her şeyi düşünmüşsün." Etkilendiğimi inkâr edemezdim. Neredeyse her ânım olacakları düşünerek geçiyordu ama Arın hep daha önde oluyordu.

"Elimden gelen her şeyi yaptığımdan emin oluyorum," dedi serinkanlı şekilde. "Ve emin olmanı, emin olmalarını istiyorum. Çünkü buradan dönüş yok. Ya diyarı alırım ya da üzerinde yaşayan tek bir canlı bile bırakmam." Artık hiçbir şey tartışmaya açık değildi ve tüm kartlarını görmelerine izin verecekti.

Bundan sonrası tufan...

"Kaçmak için geç mi kaldım?" Gözlerimi kısarak espirili şekilde dudaklarımı büzdüm.

İnci gibi dizili dişlerini göstererek güldü. "Gidelim mi?" Önden geçmem için eliyle işaret etti.

"Bu kadar erken mi?"

"Bu defa en son değil, ilk giden olmak istiyorum."

Su Krallığı her zaman davetlere geç katılırdı. Su Krallığı düellolara bile geç katılırdı. Su Krallığı zorunda olmadığı sürece etkinliklerde görünmezdi. Su Krallığı onları kendinden mahrum bırakmalıydı. Böylece ortaya çıktıklarında tüm gözler onlarda olurdu. Ama şimdi ilk giden olmak istiyordu çünkü baştan uyarıyordu. Ve kimse bunun daha dikkat çekici olduğunu inkâr edemezdi. Görmeyi beklemedikleri kişiler onlar varmadan orada olacaktı. Arın gerçekten her şeyi düşünmüştü, Arın gerçekten elinden gelen her şeyi ortaya koyuyordu.

Arın gerçekten kararlıydı, fırtına yaklaşıyordu.

Hava Krallığı'nın bahar havasını özlemiştim. Sarayda değil, aşağıdaki adalardan birinde kır çiçeklerinin arasında büyük ve gerçekten özenli bir masa hazırlanmıştı. Etrafımız sarı ve pembe renkli çiçeklerle çevriliydi. Canlı yeşil renginde çimlerin üzerinde yuvarlak ahşap masanın çevresinde Su Krallığı Lordu ve Vârisi için, Hava Krallığı Lordu ve Sonay için, Toprak Krallığı Vârisi için, Ateş ve Toprak Krallığı Lordu için, Metal Krallığı Lordu için saraylara özgü işlemeli ahşap sandalyeler vardı. İlaveten Ağaç ve Orman Krallığı Lordu ve Vârisi için, ki onlar aslında Sadakatsizlerin lideri İhram ve Azul'du, bu yüzden Ağaç Krallığı'nın Erim'den sonraki ikinci adamı ve kadını için de iki sandalye vardı. Adalia ve Kali dahil edilmemişti çünkü Arın bunun Su Krallığı'nın baskın olduğu bir davet olmasını istemedi. Arın bunun herkesin eşit olduğu bir davet olmasını istedi.

İlk gelenler tıpkı istediği gibi biz olduk.

"Her şey harika görünüyor."

Saraydan aşağıya bizi cinler yönlendirmiş, Sina ve Sonay aşağıda bahçenin girişinde karşılamıştı. Onların yanında kalıp diğerleri-

Ninova

ni karşılamalı mıyız diye düşünürken Arın benden önce davranıp masadaki yerine oturdu ama Sonay koluma girerek beni yanında tutmuştu.

"Çok gerginim," dedi dudaklarını kemirerek.

"Nasıl geçti?" diye sordum. Su Krallığı'ndaki misafirliğinden sonra saraya dönmenin nasıl olduğunu sormak için ilk ve belki tek şansımdı. Yarın hepimiz dönecektik ama Sonay sadece seyircilerin arasında oturabilirdi artık.

"Beklediğimden iyi." Kirpiklerinin altından Arın'ın yanında olan Sina'ya baktı. "Ben gitmeden önce önlemini almıştı, kimse vârisliği kaybetmemle ilgili konuşmadı ama elbette gözlerinde yadırgama vardı. Yine de bebek için mutlu görünüyorlar."

"En zor kısmını atlattın," diye cesaretlendirdim. "Olacaklardan sonra kimsenin senin ne olup olmadığını düşüneceğini sanmam. Vârisliği boş ver, bebek fikrine nasıl baktılar?" Sadece konuyu daha iyi hissedeceğini umduğum bir yere çekmeye çalışmıştım.

"Sen üç vârisliği taşırken ben birine bile sahip değilim ve boş ver mi diyorsun!" Hafifçe kolumu sıkıştırdı.

"Sus," diye dişlerimi sıkarak güldüm.

Metal Krallığı'ndan Okdemir geldi. Bize doğru yanaşırken Hava Lordu da karşılamak için Sonay'ın yanındaki yerini aldı. İkisi onu hoşgörüyle karşıladıktan sonra Okdemir hafifçe bana başıyla selam verdi ve masaya gidip kendi yerine oturdu.

"Nedenini anlattığımda herkes yaptığım hamleye saygı gösterdi," diye devam etti Sonay. "Hava Krallığı veliahdının her şeyden daha üstün olması gerektiğini ve çocukların eş değersiz olduğunu söylediler."

Tanrıça çocukları hariç.

Ağaç ve Orman Krallığı Lordu ve Vârisinin yanı sıra beklenilen ikinci adam ve kadın da geldi. Onlarla ilk kez birebir karşı karşıya geliyordum. Saman sarısından bukleli saçları ve yemyeşil gözleriyle bana Erim'i anımsattılar. Böyle olduğu için çok üzgündüm. Ölümü benim elimden olduğu için çok üzgündüm. Bu birlikteliğin bir parçası olmadığı için çok üzgündüm.

Onlar da yerlerine geçtiğinde Sonay, "Daha sonrasında, Daren'in bahsettiği şu Hayat Ağacı adağından bahsettim. Çoğunluk

beni desteklese de pek azımsanmayacak bir grup bunun mümkün olmadığını ve bizden birinin Adalia'ya meydan okuyup hava kanına sahip birinin vârisleri olmasını istedi." Derin derin soludu.

"Bu anlaşılabilir," dedim rahatlatmak adına. "Hangi krallık olsa risk almak istemezdi." Ama esasen bir o kadar tehlikeliydi çünkü Adalia'nın vârisliği istemediğini hepimiz biliyorduk ama hava kanından biri onun yerine geçerse ve vakti geldiğinde hakkından feragat etmezse Sonay'ın adak şansı da olmayacaktı.

"Bu ne cömert bir armağan."

Sessizce konuşabilmek için biraz kenara kaçınıp kendi aramızda konuşuyorduk, Sina'nın sesiyle yeni konuğu karşılamak için döndük. Sina keyifli bir gülümseme ile Ateş Lordu'nun getirdiği siyah şişedeki özel yapım şaraptan bahsediyordu.

"Ama bu sana bahçelerimizi talan etme hakkı vermiyor," diye ekledi Sina daha da gülerek. Neden bahsettiğini anlamadım, Sonay boş ver anlamında başını sallayıp güldü.

"Yapacağımı biliyorsun," dedi Daren karşılık olarak. "Ve beni durdurabileceğine inandığın tüm orduları sıraya dizebilirsin."

Siyahlara bürünmüş şekilde yanımızdan geçerken Sonay'a başıyla selam verdi.

"Lordum." Hafifçe dizimi kırdım.

"Baloncuk." Çarpık bir şekilde gülümseyip saçımı geriye doğru savurdu ve masadaki yerine geçti. Bana hiç onun vârisi olmamla ilgili bir şey söylememişti. Ne ciddi ne de alaycı. Ve ara sıra sebebini merak ediyordum.

"Sence gelecek mi?" diye sordu Sonay. Geriye kalan tek kişiden, Toprak Vârisi'nden bahsediyordu.

Arın bu daveti Su Krallığı'nda vermek yerine Hava Krallığı'ndan rica etmişti, bunun ilk sebebi herkesin Hava Sarayı'ndan gelen davete çok daha sıcak yaklaşmasıydı ama daha önemlisi Ayzer'in bizim davetlimizi kabul etmeyeceğinden hepimiz emindik. Arın ona daha rahat olabileceği bir yer ve gururunu da öfkesini de bastırabilmesi için bir şans tanımıştı. Çünkü Arın bu defa ciddiydi ve tüm kalbimle Ayzer'in aptallık yapmamasını istiyordum.

"Ben masaya döneyim," dedim sorusunu karşılıksız bırakarak. Cevabım vardı ama kelimeleri dile getirmeden önce düşünebilmeyi

Ninova

öğrenmiştim ve kelime ağzımdan çıktığı anda geri alınamayacak bir sihri başlattığımı da.

Masada benim yerim Arın ve Okdemir'in arasındaydı. Karşımda Daren vardı. Neden sürekli karşımda olmak zorundaydı ki? Bana göz kırparak içinde ne olduğuna emin olmadığım bakır kadehten bir yudum aldı.

"Yardımın için teşekkür ederim," dedi Okdemir. "Bunu unutmayacağız. Birliklerine de minnetimi iletirsen memnun olurum."

Daren'in bana bakan gözleri yana kayana kadar onunla konuştuğunu anlamamıştım. Daren yayılarak oturduğu yerden doğruldu. "İletirim," diye başını salladı. Başka bir şey söylemedi.

"Sizinle tanışma şansımız olmadı." Sessiz gerilimi kırmak için Orman Halkından aramıza katılan kadına ve adama döndüm. Çaprazımda kalıyorlardı.

"Sizi herkes tanıyor Vârisim," dedi kadın güleç bir şekilde. Benden nefret etmediğine memnun olarak tebessüm ettim. "İsmim Karina ve eşim Çağıl."

"Memnun oldum," diye ona da başımı eğdim.

"Bizi masanızda ağırladığınız için o onur bize ait Vârisim," diye karşılık verdi adam. "Şunu bilmelisiniz ki sizi ve inançlarınızı destekliyoruz. Ağaç Halkı her zaman barışçıl olmuştur. Yaşanan kargaşalardan dolayı çoğumuz mahcup hissediyoruz."

"Krallıklar daima bütünü temsil etmiştir," dedi Arın beklenmedik şekilde araya girerek. "Ama hiçbirimiz diğerinin suçlarından yargılanmayı hak etmeyiz. Bu yemeğin amacı da bu. O yüzden rahat olun lütfen."

"Lordum," diye saygılı bir karşılık aldı.

"Güvenini karşılıksız bıraktığım için af dileme şansım olmadı," diye İhram sözü aldı. "Dün yaşananlardan dolayı ne kadar üzgün olduğumu ifade edemem."

"Denediğini biliyorum," dedim. "Sana istemediğin bir sorumluluk verdiğimi de biliyorum. Ama ben bildiğim her şeyi ormanda öğrendim. Senden, ondan veya bir başkasından ama ormanın, doğanın varlığından. Ve kavgamız ormana kadar taşıyorsa hepimiz hatalı olmalıyız." Her bir kelimede ciddi ve içtendim. Dudaklarımdan

Ninova

dökülen sözler beni gökyüzüne bakmaya itti çünkü bütün bu savaşı bu için veriyordum, ormana onun için sırtımı dönemiyordum.

"Verdiğimiz zararı onarmak için tüm gece ayaktaydık," dedi Azul. "Geri alınmayacak hasarlar için yaşadığımız zaman boyunca af dileyeceğiz ama Sadakatsizlerin ve Ağaç Halkının kavgası sona erdi." Hepsi konuşurken mahcup görünüyordu ve bu şimdilik yeterliydi. Lider olmak konusunda buraya kadar yol alabilmiştim.

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Kavganın asıl sebebi Erim'di ve onun yok oluşu bunu mühürleyerek sonlandırdı. Erim içinde bilgelik olmadığında ne iyi biri ne iyi bir lorddu. Daha önce yaptığı hatalar yüzünden lanetlenmek ona hiçbir şey öğretmemişti. Hâlâ ağaçların arasında ağaçlara bile üstünlük kurma sevdasındaydı ve orada yaşayacak herkesin, Sadakatsiz olsa dahi ona mutlak boyun eğmesini istiyordu. Ormandan dışarı çıkmak ve diğer krallıklar gibi diyarın bütününde yer edinmek istiyordu.

Kavgayı başlatan hep daha fazlasını elde etme arzusuydu ama bu masada oturan herkesin artık daha fazlasının asla bitmeyeceğini öğrendiklerini biliyordum. Ormandan diyara, diyardan okyanusa, okyanustan yeryüzüne, göğe ve göğün üstüne tırmanmak isteyeceklerdi.

Nezaketen uzun bir süre kimse yiyeceklere dokunmadan kendi içinde sohbet etmeye başladı. Bir noktada Sina ve Sonay da aramıza katıldı, onlarla da bekledik ve yine kimse bir şeye dokunmadı. Nihayetinde en başından beri bildiğim bir şeyi sesli söylemeye cesaret ettim.

"Gelmeyecek," dedim. Toprak Vârisi katılmayacak.

"Belki geri bildirim yapamadığı önemli bir işi vardır," diye durumu yumuşatmaya çalıştı Sonay ama herkes bu davetin ne ifade ettiğinin bilincindeydi.

"O halde başlayalım," dedi Arın.

Tabağını ilk dolduran ben oldum. Birbirimizi anlamaya çalışmayı nerede bıraktığımızı bilmiyordum. Büyük resmi neden görmediğini, neden kendini tek başına bir mücadeleye çektiğini anlamakta güçlük çekiyordum. Bu masada oturan herkesin diğeriyle bir sorunu vardı ama esas sorunu görecek kadar kendine gelmişti.

"Davetiniz için teşekkür ederim," dedi Okdemir, herkes kendi düşüncelerine çekilmiş gerilimle mücadele ederken. Kimse ilk söze nasıl başlayacağını bilmiyordu.

"Katıldığınız için biz teşekkür ederiz." Sina herkese doğru konuştu. "Davetimizin mutlak bir amacı vardı ve her birinizin bunu tahmin ettiğini düşünüyoruz. Çanlar yeniden çalmaya başladı ve yarın duvarların arasına dönüp yeniden birbirimizi zayıflatmamızı istiyorlar. Herkes yeterince hasar gördü hem düellolarda hem çok daha öncesinde."

"Kayıplarımız olduğu aşikâr," diye Sonay devam etti. "Önümüzde iki seçenek olduğu ve lafı dolandırmaya gerek olmadığı da aşikâr. Tanrıçalar yoldan çıkalı uzun zaman oluyor. Artık diyarı ve diyarın değerlerini değil, kendi hırslarını önde tutuyorlar."

"Çıkıntılık etmek istemem ama," dedi Ağaç ve Orman Halkından olan Çağıl, "Bunların asıl sebebi de bu masada oturmuyor mu?" Derin bir sessizlik oldu. "Karanlık enerjiyi uyandırmak her ne kadar bizim gibi lanetlenen krallıklar için bir şans olsa da Ateş Lordu'nun başka amaçları olmalı."

"Amacımı yaşıyoruz." Daren ciddi ama rahat bir tavırla ona döndü. "Karanlık enerjiyi uyandırdım çünkü başka türlü sona ermeyecekti. Kendi içimizde birbirimize girmeye devam edecektik. Yöntemlerimi tartışabiliriz ama şu an herkes bu masada oturuyor çünkü herkes yanlış mücadelenin içinde olduğunu gördü. Ben bunu bir asır önce yaşadım."

Tıpkı bir hükümdar gibi kendinden emin bakışları Çağıl'dan Okdemir'e döndü.

"Sizin sürgün edildiğiniz zamanı hatırlıyorum," dedi. "Bundan keyif almadık. Diyarda hiç kimse bundan keyif almadı. Sizin başınıza gelen yarın diğerlerimizin de başına gelebilirdi."

Sonay'a döndü ve masanın üzerinde biraz eğildi.

"Yanılıyorsun," dedi. "Tanrıçalar şu anda kendi hırslarını önde tutmuyor, Tanrıçalar daima böyleydi. Bir bahane bulup diyarla istedikleri gibi oynadılar. Önce diyarı birliklere ayırdılar sonra başka bir gruplaşma ile krallıkları ayırdılar. Sonra dört krallık dediler ve iki krallıktan kurtuldular. Şimdi de Amon onları durdurmasaydı

yapmak istedikleri üç guru sisteminin peşindeler. Arın'la kişisel sorunları var ama bu sizi yanıltmasın. Arın'dan kurtulmak da onları durdurmayacak. İlkelerinden uzaklaştılar ve hataları daha büyük ve geri dönüşü olmayan hataları doğurdu. Bedelini herkes ödüyor." Gözleri kadehine takıldı ve sonra ortaya konuşmaya başladı. "Karanlık enerjiyi uyandırdım çünkü diyarı işgal edenler onlardı. Döndüklerinden beri herkesi kendi sınırlarına hapsettiler. Adım başına ışık bekçileri dizdiler. Güç kırıntıları ile krallıkları içten fethettiler. Ben onların oyununu bozdum."

"Ama onlar da bunu lehlerine çevirdiler," diye kesti Arın.

"Çoğunuzun bilmediği şu," diye karşılık verdi Okdemir herkesi şaşırtarak. "Düellolardan önce hepimiz yola çıkmıştık. Tanrıçalar sınırların ötesine ulaklar gönderdi. Kalkanın kırıldığını ve diyarın herkese açık olduğunu ilan etti. Öyle ya da böyle sizi diyardan çıkaracaklardı ama ellerini kirletmek istemediler."

Daren yazmaları almak için gittiğinde kalabalık grupların ve orduların Elemental'e doğru yola çıktığını söylemişti. Lilith'i uyandırmadan önce Tanrıçalar zaten hazırlıklarını yapmıştı ve şimdi Okdemir bunu resmiyete kavuşturmuştu.

"Evet," diye kabul etti Daren. "Düellolar onların uyandırmak istediği kaosa kurallar verdi sadece."

"Ama onlar kuralları da kendi lehlerine çevirdi," diye mutsuz bir şekilde ekledi Sonay.

"Kendi lehimize çevirmek bizim elimizde," diye tekrar araya girdi Arın. "Kimsenin kişisel olarak birbiriyle sorunu yok. Bu hep krallık meselesiydi ama daha da derinleştirecek olursak hiçbirimizin Metal Krallığı'nın diyarda kalmasıyla ilgili bir derdi yok. Ağaç Krallığı'nın uyanışıyla ilgili de yok."

"Bizim var," dedi Ağaç Halkından Karina. "Orman ve Ağaç Krallığı olarak yaşadığımız asıl sorun, tüm diyarın ormanın herkese ait olduğunu düşünmesi." İtiraz etmek için İhram konuşacak gibi olunca kadın eliyle izin istedi. "Buna katılabiliriz," diye devam etti. "Ancak sizlerin, krallıklarınızın sınırları kapalı. Resmi prosedürleri çiğneyenler ağır şekilde cezalandırılır. Ama bizim yaşam alanımızı arka bahçeniz gibi kullanıyorsunuz." Kadın çekingendi ama bu

Ninova

masada olma şansını sonuna kadar kullandı. "Sadakatsizlerle kişisel meselemiz yok ama onlar da aynı şeyi yapıyor. Kendi krallıklarından feragat edip bizim yaşam alanımıza kaçıyor ve bunda hak iddia ediyor. Hiçbiriniz oranın da bir krallık olduğunu kabul etmiyorsunuz. Dışarıya taşmak istediğimizde de lanetlenerek cezalandırılıyoruz."

Sözleri şüphesiz ki herkes için yeni bir bakış açısı yarattı. Ben de bu yönden düşünmemiştim, haksız değildi ama tam anlamıyla haklı da değildi.

"Ama orman sahiplenilemez," dedi Sonay. Aynı düşünceleri paylaştığım için sessizce başımı sallayarak onayladım.

"Hava, okyanus, ateş ve toprak sahipleniliyor," dedi Çağıl. "Aynı şey."

"Bunu önemsemediğimi düşünmeyin," diye dirseklerimi masaya yaslayıp onlara döndüm. "Ama şu an sınırlarla ilgili görüşmek için burada bulunmuyoruz. Diyarı kurtarmak için ve diyarın sınırlarını korumak için buradayız. Daha basit anlatımıyla, birbirimizle kavga edebiliriz yine birileri ölür, başka birileri kaybeder ve şu an diyarımızı işgal etmeye çalışan yabancılar hasar alan herkesin üzerine çöker ve daha da önemlisi Ugün ve Ceni istediğine kavuşur." Onlardan Tanrıçalar diye bahsetmemem Daren'in bakışlarını bana çevirdi ama karşılık vermedim.

"Nova haklı," dedi Okdemir. "Diyarı kaybedersek kimin taç taktığının da kimin sınırlarının daha geniş olduğunun da önemi kalmayacak, bu yüzden asıl meseleye odaklanalım."

"Öyle diyorsunuz ama," dedi İhram. "Daha sonra savaşmak için şimdi savaşmayalım anlamına geliyor bu. Şimdi sınırları belirlemezsek eğer, diyarı geri aldıktan sonra yine herkes birbirinin üzerine binecek. Bu da krallıkların hatta daha dürüst olmak gerekirse dört krallığın yıllarca önemsemediği herkesi kendi savaşına dahil etmek istediği izlemini veriyor."

Azul onun sözlerinden irkilerek, "Yani diğerleri," dedi. "Bu kişisel değil," diye tekrar ekledi.

"Rahat olabilirsiniz," dedi Arın. "Buraya herkes fikrini açık yüreklilikle söylesin diye toplandık. Birbirimizi yargılayacak konumda değiliz."

Azul anlayışla başını salladı ama doğrudan başını kaldırıp Arın'ın gözlerine bakmadı.

"Soracaklar," dedi İhram. "Şunu demek istiyorum, bu hepimizin savaşı ve sözlerinize katılıyorum ama görünürde bu dört krallığın savaşı. Özellikle Nova'nın herkes için ne kadar mücadele ettiğine bizzat şahit olduk ve onun için buradayız. Nova şimdi onun için canımızı vermemizi istese hem biz hem Sadakatsizler koşulsuz kabul eder. Ama bu Nova'nın ordusu değil, sizin savaşınıza onları getireceksem bana neden ve ne için diye sorduklarında gerçek cevaplara ihtiyacım var. Ağaç Krallığı ürkek ve vahşi, kontrol etmesi güç. Sadakatsizler zaten krallıklardan kaçanlar..."

"Sebep mi isteyecekler," diye güldüm. İhram gözlerini kırpıştırarak yarı açık kalmış ağzıyla bana döndü.

"Bu bütün krallıklar için geçerli," dedi Daren onlara katıldığını çekinmeden göstererek. "Şu konuda haklı, burada oturan herkes neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyor ama halk bunu bilmiyor. Onlar için bu krallıkların savaşı, krallıklar için bu taht savaşı, daha içeride bu Tanrıçalar ve Arın'ın savaşı..."

"Ya da Daren ve Arın'ın savaşı," diye onları destekledi Sina.

Parmaklarımı kucağımda birleştirdim ve öne doğru eğildim.

"Senin halkın esir düştü," dedim Daren'e. Ağaç Halkına döndüm. "Siz lanetlendiniz." İhram ve Azul'a baktım. "Siz kendinizi uygun bulmadığınız için ormana kaçtınız ve oraya da sığmadınız." Başımı çevirip yanımda oturan Okdemir'e baktım. "Siz sürüldünüz." Sina ve Sonay'a kaşlarımı çattım. "Siz boyunduruk altında sürekli tetikte yaşadınız, kendinizi herkesten ve her şeyden kopardınız." Derin bir nefes aldım. "Biz yok edildik ve Toprak Krallığı da bunların hepsinin sorumlusu tutuldu. Bütün bunlar tek bir nedenden başımıza geldi ve hepimiz asıl sorunu kenara bırakıp birbirimize girdik. Sonunda hepimiz evimizden oluyoruz. O yüzden şimdi birbirimizle savaşmayı bırakıp birlikte savaşma vakti. Size neden diye soran herkese bunu söyleyebilirsiniz." Meydan okurcasına kaşlarımı çatıp yeterli mi diye onlara baktım.

"Ve biz herkes için onlarla savaşacağız," dedi Arın. "Hepiniz için. Siz cesaretiniz de olmasanız da. Kazansak da kaybetsek de. Sonra

ne olacağını mı merak ediyorsunuz? Hanginiz başınıza gelenleri biliyordu, hanginiz bugün burada her birlikte oturabileceğimizi tahmin ya da temin edebilirdi? Hayatım boyunca yaşayacağım yarını kendim tasarladım ve o yarınların hiçbirinde krallığımın yıkıldığına şahit olmak yoktu."

Daren ve Sina'nın onları desteklemesi, benim ve Arın'ın çıkışı masada yeterli gerilime neden olmuştu ama bunun olmasından çekinmiyordum. Olması gereken olmuştu. Lafı dolandırmaya gerek yoktu. Nasıl göründüğü umurumuzda değildi, olup biteni ve yaşananları biz biliyorduk. Ben biliyordum ve bu yolda Arın'ın yanında duracaktım.

"Yarın ne olacağını bilmiyorum. Birbirimizin boğazına mı sarılacağız? Muhtemelen. Ama birinizin gırtlağını keseceksem de bu benim kararım olacak, birileri beni ya da Vârisimi ya da dostlarımı bir arenanın ortasına atıp diğerini öldürene kadar günlerce hayvanlar gibi güreşmek zorunda bıraktığı için olmayacak."

Arın ayağa kalktı, ben de ayağa kalktım.

"Bize katılıp katılmamakta özgürsünüz. Daha sonrasında kimseyi bununla suçlamayacağım. Bu bir tehdit değildi, yardım çağrısıydı." O an daha önce görünmediği kadar güçlü ve ulu görünmüştü ve herkes durup sadece sonraki cümlesi için beklemişti. Çünkü orada bir ama vardı ve fırtına dalgalarının üzerinde yaklaşıyordu.

"Tehdidim şu," dedi. "Bizimle savaşmayacak mısınız? Tamam. Bana ya da kendinize bir iyilik yapın ve onlar için savaşıp beni sizi öldürmek zorunda bırakmayın."

Elimi tuttu ve bedenledi.

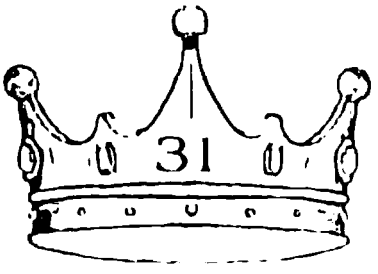

Sırları Kıstıran Duvarlar

Ateş Lordu, Toprak Vârisi'ni piramitlerin arka tarafında kalan toplanma alanında buldu. Onunla bir kez daha konuşup ortak bir noktada buluşmayı planlarken Vâris, krallığı toplamış kendinden emin bir konuşma yapıyordu. Ateş Lordu varlığını gizleyip kalabalığın arasına karıştı ve her şeye kulak kesildi.

"Sizi temin ederim ki Su Lordu'nun boyunduruğu altına girmeyeceğiz," derken Ateş Lordu konuşmanın öncesini kafasının içinde tamamlayabilmişti. Arenadaki mücadelelerden sonra herkes kıvılcım halindeydi ve tutuşmaya hazırdı.

"Bunca zaman ordumuz, olabilecek tüm saldırılara karşı büyük bir gayretle hazırlandı. Üstatların yardımı ile güçlerimiz pekişiyor. Başka bir krallığın çatısı altına girmeyecek ve istedikleri şekilde boyun eğmeyeceğiz. Toprak Krallığı meydan okumalardan, sahip olduklarından fazlasıyla çıkacak, sonra da taç mücadelesinde hakkımız olan için savaşacağız."

Topluluk bir ağızdan onun için destekleyici nidalar atarken Ateş Lordu rahatsız bir şekilde oradan ayrıldı. Tüm uyarılarına rağmen Toprak Vârisi onu anlamamakta kararlıydı. Kaybetme korkusu vârisin sağlıklı düşünme yetilerinin önüne geçiyordu. Hırsları gerçeği görmesine izin vermiyordu. Kazanma güdülerinin onu sonunda Amon'a çevireceğinden duyduğu endişeyle sarayın içine, ana salona girdi.

"Sen neden buradasın?" diye sordu masada tek başına oturan Toprak Muhafızı Eris'e "Büyük devrimin parçası olmayacak mısın?"

Eris başını eline yaslayıp bir anlığına her şeyden uzaklaşmak ister gibi gözlerini kapattı. Ateş Lordu kardeşinin daha sağduyulu ve vârise nazaran daha açık fikirli olduğunun bilincindeydi.

"Bunu yapmaması gerektiğini söyledim," dedi Ateş Lordu'nu şaşırtmayarak. "Gözü dönmüş halde ve ne yapacağını bilmediği için..."

"Köşeye sıkışan herkes gibi saldırıya geçiyor," diye tamamladı Ateş Lordu. Masanın karşısındaki ahşap iskemleyi çekip kendini üzerine bıraktı.

"Toplantı nasıl geçti?" diye sordu muhafız. Elbette haberi vardı. Toprak Vârisi için de makul bir davet gelmişti ama vâris bunu reddetmiş ve bunu kendisine ve krallığına bir tehdit olarak algılamıştı.

"Arın hep birlikte diğerlerine karşı durmamız gerektiğini düşünüyor."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye merakla sordu muhafız. "Bir savaş olacağı kesin."

"Bir savaş olacağı kesin," dedi Ateş Lordu. "Beni endişelendiren kaç savaş olacağı."

"Karışıklık her zaman daha büyük kaos doğurur bu kaçınılmazdır. Merak ettiğim bununla nasıl baş edeceğin." Muhafız masanın ortasına doğru eğildi ve aşağıdan Ateş Lordu'na baktı. "Seni yargılamıyorum Daren ama önceliklerini biliyorum."

"Nova önceliğim," diye açıkça söyleyemediği durumu ortaya serdi. "Ama krallıkları kaderine bırakacak değilim." Elleriyle alnını ovdu. "Ayzer ve Vera işleri zora sokuyor. İki krallığım var ve ikisi de hırstan gözünü dönmüş kadınların manipülasyonu altında. Ayzer tek başına hiçbir şeyin altından kalkamaz, kaçınılmaz sona doğru yürüyor. Vera ortalığı daha da karıştıracak ve sonunda diyan cehenneme bulayacak. İkisine de engel olmak istiyorum ve bir yandan da Tanrıçaların bir sonraki adımı için hazırlanmam gerekiyor. Sınırların ötesinden gelenler ise bambaşka bir mesele. Tüm bunları alt alta koyuyorum," dedi masanın üzerinde yazı yazar gibi parmağını hareket ettirerek. "Ama içinden çıkamıyorum."

"Hepsinin basit bir çözümü var." Toprak Vârisi ikiye açılan kapıdan içeri girdiğinde Ateş Lordu ve Toprak Muhafızı ona dön-

Jake. "Beni destekle, Ateş Krallığı'nı yanımıza çekelim ve hepsine saz çöktürelim."

Daren parlak fikrine kaşlarını kaldırarak geriye yaslandı.

"Onlara saldırmaktan mı bahsediyorsun?" diye güldü Toprak Muhafızı.

"Onlar bize saldırmak için an kolluyor. Su Lordu tüm krallıklara kendilerinden birini yerleştirdi. Nova artık Ateş Krallığı'nın bir parçası. Daren ona güç vermelere doyamıyor. Kime ya da neye hizmet ettiğini anlamıyorum artık!" Ellerini masaya çarpıp Ateş Lordu'na doğru hiddetle eğildi. "Müttefikler kurduk Daren, planlar yaptık! Taçı onlardan aldık ve asırlar boyunca ilk kez Su Krallığı herkesten daha güçlü değildi. Zayıf düşmüştü! Düelloları atlatıp diyarı hizaya sokacaktık! Tek tek krallıklara sızdıkları yetmezmiş gibi sen her şeyimizi Nova'nın ayağına serdin. Şimdi de gelmiş onların toplantısının sonuçlarını mı paylaşmak istiyorsun? Cehennem çukuruna dön!"

"Düelloları atlatmak mı?" diye karşısında ne söylediğini bilmeyen küçük bir çocuk varmış gibi dikkatli yaklaştı Ateş Lordu. "Ayzer, düelloların amacı Lordları ve Vârisleri ortadan kaldırmaya döndü. Faina ve ahmak kızları Vera ile işbirliği yapıyor. Vera Tanrıçalarla işbirliği içinde. En son Tanrıçalarla işbirliği yaptığında neler olduğunu hatırlıyor musun?" Çenesi kaskatı kesildi. "Onlar sadece kendi çıkarlarını gözetir ve işleri bittiğinde de kenara atıp başının çaresine bak derler. Müttefiklikten bahsediyorsun, Erim sırlarımızı bildiğinden bahsetti mi? Arkamızdan çevirdiği işlerden haberimiz yoktu ve o sırlar hepimizin sonunu getirebilirdi."

"Sen de çözümü Arın ile işbirliği yapmakta mı buldun?"

"Arın sende olmayan muhakeme becerisine sahip. Öncelikli sorunu görüp buna yönelik adımlar atıyor. Şu an derdi taç değil!"

"Su Krallığı'nın derdi her zaman taç. Bir kez daha seni kandırıyorlar sadece. Onlarla birlik olup gücü yeniden onların eline vereceksin, mevcut sorunlar çözülecek, onlar için savaşlar kazanılacak ve sonra yine konu taç olacak." Küçümser bir şekilde güldü. "O an geldiğinde Arın ve Nova geriye mi çekilecek?"

"Nova ile ilgili bilmediğin çok şey var." Sessiz bir şekilde iç çekti. "Ve bunlardan en önemlisi Nova'nın tacı istemediği."

"Nova elbette tacı istemiyor, Nova tacı Arın'ın takmasını istiyor."

"Birbirinizi dinlemeden sadece kendinizi savunuyorsunuz." Eris ayağa kalkıp elleriyle ikisine de dur dedi. "İkiniz de makul değilsiniz." Toprak Muhafızı bıkmıştı. "Daren, sen bir İshasın ve İshanın önceliği durum ve koşullar ne olursa olsun krallıklarıdır. Alt alta sıraladığın sorunlar yığınında öncelik vermen gereken bu." Aynı sertlikle Toprak Vârisi'ne döndü. "Tek başına her şeyin üstesinden gelmek istiyorsun ama sadece istiyorsun, bunu yapabilen kişi olmak istiyorsun ama yapamazsın ve bununla yüzleşemiyorsun. Diğer krallıklardan resmi bir davet alırsan katılmak zorundasın. Onlarla bir olmak zorunda değilsin ama onlarla bir araya gelmek ve söylediklerini dinlemek zorundasın. Bir süre önce yaptığın gibi."

"Bir kez Su Lordu'nun ayağına gittim," diye sitem etti Vâris. "Ağzımın payını aldım. Bir kez daha sadece süslü bir davetiye gönderdi diye ayağına gidecek değilim."

"Anlamıyorsun değil mi?" diye sabrı sınanıyormuş gibi ayağa kalktı Ateş Lordu. "Davetiye bu yüzden Hava Krallığı'ndan geldi. Senin bu şekilde hissedeceğini bildikleri için bunu dikkate alıp hareket ettiler!"

Toprak Vârisi bu gerçekle bir saniyeliğine yalpaladı ama artık geri dönüşü olmayan bir yoldaydı. Daren buraya bir kez daha sadece onu ikna etmek için gelmişti. Ona güvenebilmeyi çok istemiş olsa da Ateş Lordu en başından beri ikaz edildiği gibi güvenilmezdi. Amon'un yöntemleri yanlış olabilirdi ama savundukları doğruydu. Ateş ve Toprak Lordu, Su Krallığı'na hizmet ediyordu.

"Sen kararını vermiş, seçimini yapmışsın." Toprak Vârisi geri geri yürümeye koyuldu. "Tarafın belli ve yine bizi, krallıklarını seçmiyorsun. Bir kez daha gözünü döndüren aşkın uğruna krallıklarına sırt çeviriyorsun."

"Ayzer..." dedi Ateş Lordu Vârisin ağlamak üzere olduğunu fark ettiğinde.

"Ne istiyorsan onu yap Daren," diye çıkıştı Toprak Vârisi. "Ben de öyle yapacağım." Sırtı kapıya dokunduğunda yumruk yaptığı eliyle bir kez kapıya vurdu ve açılan kapıdan dışarıya çıkarak gözden kayboldu.

"Tamamen haksız olmadığını biliyorsun," dedi Toprak Muhafızı kapılar yeniden ve gürültüyle üstlerine kapandığında.

"Biliyorum," dedi. "Ama benim bildiklerimi siz bilmiyorsunuz." Hava Vârisi'nin neden çekildiğini bilmiyorlardı. Bebekten haberleri yoktu. Ve Tanrıçaların Hava Vârisi olan herkesi kontrol altına aldığı için Adalia'nın Hava Vârisi olduğundan haberleri yoktu. Nova'nın beşinci element olduğundan ve Tanrıça kızı olduğundan haberleri yoktu. Tanrıçaların Arın'ı öldürmek için her defasında Nova'yı kullandıklarından haberleri yoktu.

"Muhtemelen," diye kabul etti Eris. "Çünkü bildiğin hiçbir şeyi bizimle paylaşmıyorsun." Artık biraz da olsa yargılayıcıydı ve bu, Ateş Lordu'nun kötü hissetmesine neden oldu. "Bilmediği için olup biten her şeyi kendisine göre sonuçlandırıyor." Eli Ayzer hâlâ oradaymış gibi kapıyı işaret etti. "Sen diğerleri ile onunla olduğundan çok daha yakın olduğun için kendini sürekli tehdit altında ve savunmasız hissediyor."

Ateş Lordu bu sözler karşısında bir şey söyleyemedi ve kendisini yeniden iskemlenin üzerine bıraktı. Haklı oldukları konu buydu, çok sır saklıyordu. Herkesten çok sır saklıyordu ve bildiği her şey artık ruhunun çekilmesine neden oluyordu. Kanatlarını geri almıştı ama sırtındaki ağrılar her geçen gün daha da şiddetleniyordu.

"Peşinden gideceğim," diyerek kapıya yöneldi. "Geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan önce durdurulması lazım."

"Onu durdurmak istesen bir şansın olurdu." Toprak Muhafızı'nın sözleriyle kapının önünde duraksadı. "Ama sen onun senin gibi onların tarafına geçmesini istiyorsun. Sebepleri ve sonuçları ne olursa olsun Daren, Ayzer'i senden daha iyi lider yapan şey onun kararları vermek istiyor oluşu. Sen sadece ayak uydurmak istiyorsun."

Kardeşinden işittiği sözler karşısında şaşkına dönerek, "Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Olup biten bu mu sence?"

"Olup bitenin önemi yok Daren!" diye sanki defalarca tekrar etmiş gibi iç çekti muhafız. "Görünen önemli. Krallıkların dağılıyor ve sen bir şey yapmıyorsun. İtiraf et artık, çocukluğundan beri Su Krallığı'na hayrandın sen. Arın'ın etrafından ayrılmadın. Aynı şey-

Ninova

leri ben de yaşadım, ben de istenmedim, yeterli görülmedim ama krallığıma sadık kaldım. Sense her fırsatta krallıklarından kaçıp gidiyorsun."

Ağzına gelen her sözü birbirine bastırdığı dudaklarının arasında yuttu Ateş Lordu. Sözler karşısında öfkesini kontrol altına alabilmek için kardeşine arkasını döndü ve kapıyı hiddetle çarparak çıktı.

Kendini bir kez daha görünmez kıldı ve kanatlarını açıp hızla gökyüzüne tırmanmaya başladı. Canı müthiş sıkkındı ve her şeyi yakıp yıkabilecekmiş gibi hissediyordu. Bulutların arasına çıkana kadar sadece kanat çırptı. Her şeyden bu şekilde kaçıp kurtulmak istiyordu. Söyleyemediklerinden ve yaranamadıklarından uzak olmak istiyordu.

O bir krallığa lordluk etmek için doğmamıştı. Kötülüğü kırmak ve daha büyük bir enerjiyi açığa çıkartmak için doğmuştu. Diyarı bir araya getirmek ve kaosa karşı çıkmak için doğmuştu. Ve bütün bunları yapabilmesinin tek yolu Su Krallığı'nın Vârisiydi. Bilmedikleri, anlamadıkları ve anlamayacakları buydu. Ateş Lordu'nun kalbi Su Vârisi için cayır cayır yanıyordu ama daha büyük bir yazgının parçasıydı. Ateş Lordu yüzüklerini çıkarabilmek için Su Vârisi'ne muhtaçtı. Yoksa içindeki artık baskılanamaz hale gelen ateş onu ve ona bağlı olan her şeyi parçalayacaktı.

Yarın kıyamet kopabilirdi ya da yanardağlar gibi volkanik bir patlamanın sonucunda küle dönüşebilirdi ama şu an yapmak istediği tek şey Nova'ya sarılmak ve yıldız ışığına saklanmaktı.

Ninova

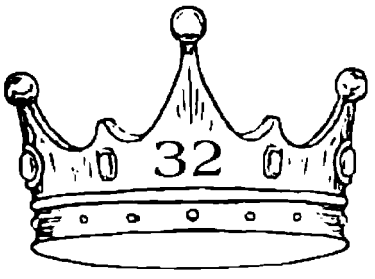

Masallar ve Ejderhalar ve Balıklar

Güneş battığında ve gece üzerimize mürekkep gibi örtündüğünde Arın'ın talimatıyla kendimi yeniden ay ışığı havuzunda buldum. Su Lordu yarın gün doğumunda başlayacağımız esas mücadele için tüm gücümü istiyordu. Saatlerdir beni suların altında düşündüren de buydu. Okdemir bizden biraz daha sonra dönmüş ve herkesin Tanrıçalara karşı olan mücadelemiz konusunda hemfikir olduğunu söylemişti. Yine de kendimi tam anlamıyla rahat hissetmiyordum. Daren ile konuşamamıştım. Aramızda hâlâ tacın gölgesi vardı ama kimse bir daha bu konuyu açmayacaktı.

Havuzun dibine battım ve gidebildiğim kadar ileriye kıvrılarak kendimi suda özgür bıraktım. Su altındaki renkli kayaçlar ay ışığıyla birlikte gökkuşağı gibi ışık saçıyordu. Beyaz saçlarım etrafımda dağılıyor ve su bedenimi küçük bir damla gibi sürüklüyordu.

Tanrıçaların bir sonraki hamlesi ne olacaktı? Sadece birkaç gün uzak kalmamıza izin verip bizi serbest bırakmışlardı. Onları son gördüğümde ışığımı çalmaya çalışmış ve karşılarında Arın ile Daren'i bulmuşlardı. Artık Ateş Lordu da benim tarafımdaysa Tanrıçalar şimdi kimi bana karşı kullanacaktı? Cevap kendiliğinden düştü zihnime.

Tekrar suyun dibine daldım ve zemine dokunana kadar durmadım.

Ayzer.

Yine bana karşı onu kullanacaklardı. Bu aklıma Daren'in düellonun ilk günü Ayzer ile karşılaşmamız sonrasında söylediklerini

getirdi. Onu yenemiyorsun çünkü yenmek istemiyorsun demişti. Onu yenmek istemiyorum çünkü ben onu yendiğim zaman bu her şeyin bitişine imza atacaktı. Ben onu yendiğim zaman Ayzer bir daha ayağa kalkamayacaktı.

Geniş havuzun bir ucundan diğer ucuna kadar durmadan kollarımı geriye iterek yüzerken her düşüncede daha da hızlanıyor, hırsımı cam gibi parlak sulardan almaya çalışıyordum. Bedenimi ele geçiren bu hissin zihnimi susturabilmesi için çırpınıyordum.

Ne kadar ileri giderdi? Onu tanıyordum ve tanıdığım Ayzer sonuna kadar giderdi. Tanıdığım Ayzer gözü kara bir şekilde tüm sınırları zorlardı. Tanıdığım Ayzer pes etmezdi.

Fırtına yaklaşıyor.

Bundan sonrası tufan.

Artık Arın'ı durduramazdım, artık Arın'ı durdurmak istemiyordum da. Usanmıştım ve yorulmuştum. Hepsinden farklı olarak ben bildiğim ve ulaşabildiğim tüm sınırları zorlamıştım. Bir döngü başladığı zaman kapatılana kadar tekrar ettiğini biliyordum. Ders çıkarana kadar aynı hatayı yapacağın ihtimallerin hiç azalmadığını biliyordum. Üst üste gelen kötü olayların arkasında bırakmam gereken bir şey olduğunu biliyordum. Savaşmak bırakılır mıydı? Artık bunu yapmak istemiyordum. En çok da kendimle karşı karşıya gelmek istemiyordum. Arada kalmak, birilerini kazanmak için birilerini kaybetmek istemiyordum. Bu yüzden evet, Arın'ı durdurmayacaktım. Bu yüzden onun yanında durmaya devam edecektim. Bu defa bu diyara geldiğim ilk günden beri söyledikleri gibi suyun taşmasına izin verecektim.

Hareket etmeyi bıraktım ve durduğum yerde, suyun altından dönerek ay ışığının parlaklığını seyretmeye koyuldum. Eskiden bunu denizin içinde güneşi seyretmek için yaptığımı hatırladım. Sarımsı ve parlak turuncu ışıkların kırılarak suyun altında binlerce yansımaya neden olmasını büyüleyici bulurdum. Kalbim heyecanlanır, içim bu doğa harikası karşısında kıpır kıpır olurdu. Şimdi karanlığın içinde ay ışığını seyrediyordum. Binlerce beyaz yansıma suya düşen elmaslar gibi parlıyor, bana yıldızlar suyun altına inmiş gibi hissettiriyordu.

Hem su hem gece olabilirim, diye diledim.

Ama hem ateş hem su olabilir miydim?

Gece, ışığın üzerine ipek bir kılıf gibi örtündü. Suyun altından devasa görünen Ay düşüncelerimi dağıtarak tutuldu. Bir şey onun önünde simsiyah bir bariyer oldu. Biri. Rüzgâr, suyun üzerinde kavislere neden olarak görüntüyü bulanıklaştırdı. Dudaklarım hafifçe kıvrıldı ve bu, sualtında küçük baloncuklar yarattı.

Dolunayla arama giren karartıya doğru elimi uzattım, suyun altından onun bana doğru gülümseyen yüzünü görebiliyordum. Gece kanatlarını açmış suyun üzerinden bana bakıyordu. Kollarımı geriye doğru açıp kendimi ittim, karartı benimle birlikte yörüngeme kenetlenmiş bir uydu gibi hareket etti. Kendimi biraz daha geriye doğru çektim. Hareketime sağladığı uyum dolunayı yeniden özgür bıraktı ve ay ışığı suyun içinde tekrar dans etti.

Gülümseyerek suyun dibinden kenara kadar ağır ağır yüzmeye devam ettim. Gökyüzünden suya yaklaşarak kanatlarını benimle birlikte çırptı ve zaman aktıkça karartı üzerimden geçip gitti. Suyun içinde ters dönüp yüzeye doğru gözlerimi kapatarak tırmandım. Suyun üzerine çıktığımda derin bir soluk aldım.

Yerden bir metre yukarıda duruyordu ve bu bana bir metre yukarısının da gökyüzü olduğunu hatırlattı. Kanatları, arkasında güçlü iki dağ gibi onu havada tutuyordu. Gece ve dolunay bile onun üzerinde asılı kaldığı bu manzarayı kıskandı.

Ben kenara doğru yüzerken o yavaş yavaş aşağıya indi. Havuzun kenarından tutunup başımı hafifçe yukarıya kaldırdım.

Tek dizinin üzerinde çöktü, "Bir Tanrıça gibi görünüyorsun," dedi.

Sadece Daren bunu bile anlamlı hale getirip kötü bir şey değilmiş gibi hissettirebilirdi.

Kayaçlara tutunarak kendimi yukarıya doğru çektim ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Gülümsemesi dolunaydan daha parlak bir hal aldı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Su damlaları üzerimden akarken sıcaklığı ılık bir rüzgâr gibi çıplak tenimi okşadı. Elini çenemin altına destekleyip daha kuvvetli öptüğünde sanki uçabilecekmişim gibi daha çok kendimi yukarıya çektim.

Ninova

"Tam da bu gece daha güzel bir şey göremem diyordum." Geriye doğru çekilirken gülümseme yüzümde göğe doğru genişledi.

"Sonra beni gördün ve geceden daha güzel olduğuma mı karar verdin?" Ilık rüzgârın altında, gecenin içinde bir masal ânını yaşıyorduk. Ben suyun altından ona çekiliyordum, o gökyüzünden bana doğru uçuyordu ve kozmik bir ağın ortasında buluşuyorduk.

"Aynen öyle." Kollarımı kenara yaslayıp ona baktım ve gerçekten baktım. "Ben de tam seni düşünüyordum."

Doğruldu ve bacağını kırarak ayağının birini havuzun kenarına dayadı, ellerini dizine yaslayıp gizemli bir şekilde eğildi. Gözlerinde yıldızlar ve arzular dans ediyordu.

"Detay ver."

"Cık cık cık..." Suyun içinde aheste aheste kendimi geriye bıraktım. "Detaylar sizde Lordum."

"Bende seninle ilgili çok detay var." Bu cümleyi edepsiz bir hale getirmeyi başardı ama gülerek savuşturdum.

"Bu gece masallardan bahsedeceğiz," dedim. Gözleri ay ışığının altında zifiri geceye dönüştü. "Ve yeterince derine yüzdüğünde ejderhaya dönüşen balıklardan." Kollarımı geriye doğru hareket ettirip, gözlerimi ondan ayırmadan havuzun ortasına yüzdüm. "Ya da Ateş Vârisine dönüşen Su Vârislerinden mi demeliyim..."

Hiç beklemediği bariz meydan okumam karşısında altdudağını ısırdı.

"Demek kehaneti çözdün..."

"Bir kehanet mi?" Bu kadarını tahmin edememiştim.

Güldü ve omuzlarını indirip kaldırdı. Bana ejderhayı uyandırdın dediğinde zihnimin içinde parçalar bir araya gelmişti ama bu kadarını akıl edememiştim.

"En başından beri böyle mi olmalıydı?" Gözlerim gökyüzüne döndü ama orada hiç yıldız yoktu. Bu diyardaki tek yıldız bendim ve artık gökyüzünün benden beklediğinin bu olduğunu düşünüyordum. Işığımı yaymamı istiyordu. Yıldızları çağırmamı, yıldızları aşağı indirmemi istiyordu.

"Kehanetlere müdahale edilemeyeceğini biliyorsun." Ayağını indirip dik bir şekilde durduğunda kanatları arkasında dikkatimi

dağıtacak şekilde hareket etti. "Neyin nasıl olması gerektiğini sorgulamayı epey zaman önce bıraktım. Açıkçası bu beklentiden kaçınıyordum."

"Su Krallığı'na olan sadakatimden mi?" diye sordum.

"Bariz bir şekilde." Kollarını göğsünde kavuşturdu, bunu kaçınmak istediği zaman yapıyordu.

"Anlamadığın kısmı duymak ister misin?" Parmaklarımı kıpırdatarak ellerimi hafifçe yukarıya kaldırdım, hareketimle başka su baloncukları oluştu. Kedi gibi gözlerinin onları takip ettiğini hissedebiliyordum ve görmek için yeniden ona döndüm.

"Bariz bir şekilde." Dudak büktü ama gözleri parmaklarımda çoğalan o küçük baloncuklardaydı.

"O halde suya gelin Lordum." Ellerimi arkamda kenetleyip ona açık bir davette bulundum. Hafifçe kaşlarını çatıp bana baktı, gözlerime. Bunu istemediğini biliyordum ama gözlerindeki açlığı da görebiliyordum. Çok ama çok merak ediyordu.

"Oraya gelip ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu sesinde saf tutkuyla.

"Kim bilir belki de beni yakıp kavurmanı." Gece yarısının sıcak havasını içime çektim.

"Cüretine bakılırsa buna ihtiyacın yok."

Başımı kaldırıp kısık bir kahkaha attım. Elimi ona doğru uzattım ve gel dercesine parmaklarımı kıvırdım. Başını geriye doğru çevirdi ve etrafına bakındı. Yeniden bana döndüğünde bir anda kanatları içeriye doğru katlandı ve gölgeleri etrafımızdan çekildi. Suyun içine daldım ve tekrar çıktım, tekrar gelmesini işaret ettim.

"Derine dalmadan dipte ne olduğunu göremezsiniz Lordum, bir Su Vârisi'ne abayı yaktığınızda böyle olur."

Gözlerini kaçırmadan gömleğini çıkarmaya başladı. Çizmelerinden kurtuldu ve sonra kemerini çözüp pantolonunu çıkardı. Her saniyesi şölen gibiydi. Esas güzellik ise onda asla bitmeyeceğini artık çok iyi bildiğim zaaflarıydı. O karanlıktı ben parlayandım. O yanardı ben söndürürdüm. O gökyüzünde kanat çırpardı ben suyun altında süzülürdüm. Ama Ateş Lordu her zaman peşimden gelirdi; uçamayacağını bildiği yerlere de söneceğini bildiği yerlere de.

Ninova

Suyun içine girdiğinde, daha ilk temasında suyun enerjisine bir katman daha eklendi. Hissedilebilir şekilde enerji değişti ve göğsünde titreyen kaslar onun da bu çarpışmayı benim kadar kuvvetli hissettiğini kanıtladı. Alışmak için beklerken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Benim gözlerim o an için suyun içinde tutunabileceği tek kara parçasıydı. Ya da kanatları için gökyüzünde bir bahçeydi. Yıldızlar ve galaksiydi. Bunu her bir zerremle hissederek çekimser bakışlarına güvenli bir şekilde karşılık verdim. Işığım yolunu kesmeyecek, içimde akan nehir ateşini söndürmeyecek ve bir daha kanatlarının kırılmasına müsaade etmeyecektim.

Bir kez daha suyun içinden çıkardığım elimi ona doğru uzattım, kuru ve sıcak parmakları benim boncuk boncuk su damlaları akan parmaklarıma kenetlendi. Dokunuşum suyun onun etrafında titreşerek dalgalanmasına neden oldu. Yaydığı enerji ve buram buram ateşi suyu ısıttıkça ısıttı ve fokurdamasına neden oldu. Rahatsızca kaşlarını çattı ama ben gülümsedim. Sudan korkmuyordu, hiçbir zaman korkmadığını biliyordum ama sudan çekiniyordu. Her zaman bir parçası olmak istediği okyanusun onu geri çevireceğinden endişeleniyordu. Ateş söner, buzlar erir, su buhar olurdu. Daren tüm bunlardan sakınıyordu. Zarar görmekten değil, zarar verme düşüncesinden geriliyordu. Ama ben öyle olmayacağını biliyordum.

Ben yeterince derine yüzmüştüm.

İyice yaklaştım bana tutunarak dengesini bulmaya çalıştı. Elleri suyun altından belimi kavradığında enerji durgun bir hale geldi ve ikimizi dengeleyerek sakinleşti.

"Neymiş anlamadığım kısım?" diye sordu yükseklik korkusu olan birinin en tepede olduğunun farkında olduğu bir rahatsızlıkla.

Ellerimi omuzlarına koydum ve sonra tüm gücümle onu aşağı çekerken dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Karşı koyabilirdi ama koymadı. Ellerimi yüzüne bastırdım, belimi sıktı ve tamamıyla birbirimize kenetlendik. Benim suyun içinde nefes alma ihtiyacım yoktu ama onun vardı ve onu öperek hayatta tuttum. Bana güvendi ve usul usul gözlerini kapattı. Su ikimizi birlikte aşağıya çekerken gözlerim onun üzerindeydi. Saçlarının kara tutamları hacimle dal-

galandı. Sönmeyeceğini ve suyun buharlaşmayacağını anladığında alnındaki kaygı çizgisi yok oldu. Kasları rahatladığında tutuşu da gevşedi. Gözlerimi kapattım ve onunla birlikte nefes aldım. Sıcak ve soğuk, ateş ve su, gece ve yıldız, lanetler ve felaketler, ejderha ve balık birbirine karıştı.

Su alfinleri soğuğa duyarlıdır, kimsenin üstesinden gelemeyeceği derecelerde hayatta kalabilirler ama Su Lordu ve Su Vârisinin bile katlanamayacağı bir derinlikten bahsedilir. Okyanus derinleştikçe su soğur ama herkes yerin en alt katmanının alev alev yandığını bilir. Bu yüzden dünyanın başlangıcında önce ateş sonra su vardı. Ama ateş suyun soğukluğuna dayanabilse de suyun dibine ulaşacak kadar nefesini tutamaz. Su Lordu ve Vârisi bile suyun en dibine dalabilecek kadar soğuğa dayanamaz. Ve dibe indikçe güneş ışığından mahrum kalan su zifiri karanlığa gömülür, kimse orada ne olduğunu bilmez. Sadece ben bunu yapabilirim. Ben bunu onunla yapabilirim. Ben ona nefes olurum o bana güneş. Ve yeterince derine yüzerse balıklar ejderhaya dönüşür. Yeterince derine yüzerse ejderha ve balık ulaşılmayan, görülmeyen ve bilinmeyen o yere varır.

Yeterince derine yüzerse Su Vârisi kayıp uygarlığa ulaşır.

İkimizi birlikte yeniden suyun üzerine çıkardım. Hızlı soluk alıp verirken göğsüm ona çarpacak kadar yakınımdaydı. Su damlaları elmas gibi teninden aşağı akıyordu.

"Anlamadığın şu," diye fısıldadım. "Benim Su Krallığı'na olan sadakatim sorgulanamaz ve tükenmez." Parmaklarımın ucuyla şakaklarına dokundum. "Tıpkı Ateş Lordu'na olan sadakatim ve sevgim gibi. Başka bir krallığın vârisi olsam nasıl hissederdim bilmiyorum ama Ateş Krallığı'nın Vârisi olmak bana bir şey hissettirmiyor."

Dudaklarım gözlerinde beliren vahşi paniği teselli etmek istercesine kıvrıldı. Avucumu yüzüne bastırdım.

"Çünkü Lordum, siz kalbime sahipsiniz. Ruhuma, bedenime ve varlığıma sahipsiniz. Vârisin olmak ya da olmamak, ikiz alevi olmak ya da olmamak bunu değiştirmeyecek. Sen var olduğun sürece benim çok büyük bir parçam daima Ateş Krallığı'na bağlı

olacak. Sen doğduğun anda okyanusun ortasında bir ateş yanmaya başladı ve gökyüzü aşağı inse bile o ateş sönmeyecek." Parmağını dudağının kenarını hafifçe okşadı. "Siz Lordum, benim dalgalı denizdeki çapamsınız. Sen bana yol gösteren deniz fenerimsin, Daren. Ve kalbim daima buna sadık kalacak."

Beni o kadar hızlı kendine çekti ki o an ay ışığının altında kanatları gibi varlığına katlandığımı düşündüm. Korkularının ve arzularının merkezindeydim. Bir asır boyunca beni beklemiş olmasına, beni izlemiş olmasına, beni sevmiş olmasına rağmen ilk kez gerçek anlamda onun kalbindeydim ve orası, kumlarında sadece benim ayak izlerimin olduğu, denizinde sadece benim yüzdüğüm, sadece benim baktığım gece yarısına sahip keşfedilmemiş bir vadiydi.

Ve sadece onun gördüğü, sadece ona ışık olan bir yıldız... sadece onun kanat çırpabileceği bir gökyüzüydüm ben.

"Benimle gün doğana kadar yüzmek ister misin?" diye eğlenerek mırıldandım.

"Daha sonra değerlendirmek isterim bu nazik teklifini," dedi. "Şimdi bir centilmen olacağım ve çok güzel sevgilimi dışarı çıkarabilmek için hazırlanmasına izin vereceğim."

"Dışarı çıkarmak mı?"

"Bir sonraki randevumuzun savaş meydanı olmayacağında anlaşmıştık," dedi. "Ve pek zamanımız kalmadığını hissediyorum."

"Nereye gideceğiz?" Hem meraklanmış hem de heyecanlanmıştım.

"Bu bir sürpriz." Parmakları köprücükkemiğimden akan su damlalarını silerken memnuniyetle gözlerini kaçırdı.

"Gerçekten beni randevuya mı çıkaracaksın?"

"Tüm samimiyetimle." Kısa bir an başını kaldırıp gökyüzünde asılı Ay'a baktı ve gözleri telkin edercesine gecenin üzerinde dolaştı.

"Pekâlâ..." Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Ne giymeliyim?"

"Rahat hareket edebileceğin bir şeyler uygun olur."

"Savaşa gidiyoruz yani."

Güldü. "Çok vaktin yok." Elimi tutup bedenledi. Mağaranın içinde ayaklarımın üzerinde durdum ve onun içerideki rahatsızlığı karşısında gerçekten ciddi olduğunu anladım. Üzerinde heyecan

dolu bir tedirginlik vardı ve gerçekten randevuya çıkacağımıza ikna olunca aynı tedirginlik ve heyecan benim üzerime de bindi.

Ne giyinem gerektiğinden emin değildim ama bu gece mavileri es geçebilirdim. Kokteyller için kenarda tuttuğumuz ve rengini özellikle siyah istediğim kısa elbiseyi seçtim. Hem şıktı hem de abartılı değildi. Daren mağaranın içindeki havuzun parlak taşlarına oturmuş aheste aheste beni seyrederken kalp atışlarım yükselip alçalıyordu. Saçlarımı açık bırakıp yüzümü renklendirdim ve ayaklarıma sandaletlerimi geçirip karşısına geçtim.

"Yeterince rahat görünüyor muyum?" diye sordum.

Başını eğip iyice baktı ve "Önce küçük bir rötuş," dedi. Tekrar elimden tutup kıyafetlerin karşısına yürüdü. "Saçlarına bayılıyorum ama bu gece biraz gizli saklı olacağız." Dolabımdan siyah bir pelerin çıkardı ve masanın üzerindeki bir tokaya uzandı. Parmakları özenle saçlarımı atkuyruğu şeklinde topladı, lastiği üst üste üç kez doladı ve parmaklarını atkuyruğuma dolayıp yaptığı işten memnun kaldı.

"Ben de yapabilirdim ama teşekkürler," diye ona döndüm.

"Sana dokunma şansını asla kaçırmam." Pelerini omuzlarımdan geçirdi, elbiseden en fazla üç parmak uzundu. Asıl görevi başıma geçirdiği kapüşonu olmalıydı.

"Saçlarımdan nefret mi ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır, bayılıyorum ama bu gece ben Su Vârisi'yim diye bağırmamasını tercih ederim."

"Gerçekten bayılıyor musun?" Tedirginliğim sesime yansıyınca gözlerini bana çevirdi.

"Su Krallığı'na olan hayranlığımı hafife alma." Çarpık bir şekilde güldü.

"Bazen beni sadece Su Vârisi olduğum için sevdiğini düşünüyorum."

Kafası karışmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Seni sevdiğimi mi sanıyordun?"

"Daren..."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu. Şimdi gülümsemesi derindi, içtendi, sevgi ve şefkat doluydu. Kazanmış bir adamın nahoş ifadesini taşıyordu.

"Nova," dedi ve ismim kulağımda kıyıya vuran dalga etkisi yarattı. Kuvvetli enerjisiyle beni sepetine kattı. Yüzlerce başka varlık da ben de bir anda aralarına karışmıştım. "Bu gece beni misafir kabul ettiğin için minnettarım." Ve her bir kelimesi bütün varlığı zihnime işledi. Şaka yapmıyordu, alaycı değildi, her bir harfi ciddiyetle dudaklarından dökülüdü.

"Yani gerçekten bu bir randevu mu?" diye fısıldadım.

Başını bir kez ve onurlu bir şövalye edasında eğdi. "Gerçekten bu bir randevu." Anın büyüsüne kapılıp ağzından alarak kolunu kolunu girdim. "İlk randevumuz," diye mırıldandım.

Doğrudan gideceğimiz yere bedenleyeceğimizi düşündüm ve çok kısa bir an için uçacağımızı sanıp korktum ama açıldığı ve daha önce gelmediğime emin olduğum bir alana bedenleyerek beni şaşırtan kalabalığın arasına karıştık. Rastgele yürümeye koyulduk. Kimse dönüp bize bakmadı. Başta bu yüzden tedirgindim, hemen dışarıda olmamam gerekiyordu bu tehlikeliydi ama sonra çoğunlukla onun zihnimi dağıtan konuşmaları sayesinde onların arasına karıştım.

Tepeden aşağı engebeli yoldan ilerlerken bize eşlik eden tek şey ay ışığıydı. Kalabalık, bayırın altına doğru azalsa da etrafta her zaman birileri vardı. Diyarın bu yönü bilmediğim yönüydü. Ben her zaman krallıklar arasında dolaşmıştım, saraylardan dışarı çıktığımda da ormanda vakit geçirmiştim. Onca zaman dışarıda ama ben hâlâ diyarı gerçek anlamda hiç dolaşmamıştım. Gerçek anlamda görmemiştim.

"Bu duyduğum müzik mi?" diye sanırtarak sordum. Düzlüğe çıktığımızda yol birkaç sapakla ayrılıyordu ve belli başlı yerlere kazıklara dikilmiş meşaleler yanıyordu. Sadece altından değil sınırların dört bir yanından diyara gelen her gruptan birilerini görmek mümkündü.

"Müzik." Bana bakmadan gülümsemesini korudu.

Çok neşeli bir ezgiydi, diyarda daha önce duyduklarıma benzemiyordu. Ne ozanların tarihten esinlenerek yarattığı hikâyeler vardı ne de partilerde duyduğum o klasik metalar. Enstrümanı tanımıyordum çalıştım ama adeta müzik cümbüşü vardı. Birkaç farklı ezgi birbiri-

ne karışmıştı ve kulağa çok keyifli geliyordu. Küçük bir ağaçlık alana girdik. Daren dalları yukarıya kaldırarak geçmeme yardımcı oldu. Koluna tutunarak çalıların üzerinden karşı yola geçtiğimde yüzümdeki meraklı gülümseme iyiden iyiye büyüdü. Epey yürümüştük ve böyle bir yere çıkacağımızı bilsem daha hızlı yürürdüm.

"Burası gerçek mi?" diye mırıldandım yola çıkıp hızlı birkaç adım atarak. Arkamda kaldı ve şaşkınlığımla eğlendi. Etraf ışıl ışıldı. Panayıra benziyordu ama yerleşik bir düzene sahip oldukları belliydi. Renkli ve uzun şeritli gerçekten büyük çadırların yanı sıra yan yana dizili hanlar vardı. O kadar kalabalıktı ki burada fark edilmem olanaksızdı.

"Burası da ne böyle?" Etrafımda dönerek kıkırdadım.

"Halka inmenizin vakti geldi Vârisim," diye kulağıma doğru fısıldadı. Elini belime yerleştirip çadırların arasından beni yönlendirdi.

"Biz birbirimizi yerken onlar böyle eğleniyor mu?" Şakayla gözlerimi irileştirdim. Derin ama kısık bir kahkaha atarken burnu saçlarıma sürtündü. "Herkes tahtı ve tacı o kadar sevimli bulmuyor diyelim."

"Ama seni tanımıyorlar mı?" Kaşlarımı çatıp ona döndüm. Ben buralarda yeni sayılırdım, beni ele verecek şey saçlarım ve gözlerimdi; o da dikkatli bakıldığında. Ama o olduğu gibiydi. Her zamanki halindeydi ve çok uzun zamandır bu diyarda nefes alıyordu.

"Tanıyorlar." Eğlendiği her halinden belliydi.

"O halde ben niye saklanıyorum?" Kapüşonumun kenarını çekiştirdim ama açmama izin vermedi.

"Onlardan değil," dedi ellerimi aşağı indirerek. "Diğerlerinin dikkatini çekmek istemeyiz. Bu gece hırgür yok." Bu konuda kararlı görünüyordu.

"Bizim iletişim şeklimiz bu sanıyordum."

"Bu gece değil." Elimi tutup üzerini öptü ve şaşırmama neden oldu. Bu geceyi gerçekten ciddiye alıyordu ve bu yine karnımda bir şeylerin uçuşmasına belki gökyüzümde yıldızların yeniden parlamasına neden oldu.

Ninova

At nalı şeklinde metal işlemeli kapısı olan, üç katlı ahşap bir handan içeriye girdik. İçi dışarıdan göründüğünden çok daha genişti ve tıklım tıklım doluydu. Daren beni önüne çekerek elimi tutup diğer eliyle omzumdan yönlendirdi. Üst kata çıkarken merdivende öpüşen bir çiftin yanından geçtik. Tombul bir kadın önlüğüyle kalabalığın arasında daha fazla içki olmadığını bağırıyordu, karşısındaki adam ona kahkahayla karşılık verdi. Daren beni köşeye doğru çekti. Masaların üzerinde oturanlar olmasına rağmen köşede bir masa boştu ve doğrudan ona gittik. Pencerenin hemen önündeydi.

Daren oturmam için bir centilmen gibi sandalyeyi çekti ve daha sonra karşıma oturdu. Hangi tarafa bakacağımı şaşırmıştım. Dışarıda ayrı bir cümbüş içeride farklı bir ortam vardı. Tatlı bahar havası açık pencereden yüzümü okşuyordu. Kısa, ahşap masaların arasından tombul kadın geldi, önce bana dikkatle bakıp sonra Daren'e döndü.

"Sana majesteleri mi demem gerekiyor?" Lala'nın daha yaşlı bir hali gibi homurdandı. Daren'i gerçekten tanıyordu ve yüzünde sevecen bir ifade vardı.

"Kraliçe olan sensin Laura," diye karşılık verdi Daren çapkın bir gülümsemeyle parmaklarını dudaklarına yaslayarak. Kadın duyduklarından hoşnut kalıp yeniden bana bir bakış attı.

"O yüzden mi masada karşımda oturuyorum?" diye güldü ve gülerken önlüğün ipi göbeğini iyice sıkıştırdı.

"Bu gece beni affet," dedi Daren.

"Özel bir gece mi?"

"En özeli."

"Pekâlâ. Pekâlâ. Söyle bakalım ne istiyorsun?"

"Bu güzel leydi yemek yemeyi pek sever." Daren'in bakışları bana döndü. "Bu gece onu etkileyebilecek bir şeyler istiyorum."

Kadın bir şeyler homurdanarak bana baktı ve başını sallayarak dönüp gitti.

"Ne yani buranın müdavimi misin?" Çenemi ellerime yaslayıp dikkatimi birkaç saniyeliğine ona verdim.

"Öyle de denebilir, sevdin mi?" Bunu tüm ciddiyetiyle ve cevabım çok anlam ifade ediyormuş gibi soruyordu.

"Bayıldım Lordum!" Sandalyede arkama yaslanıp kapüşonumu düşürmeyecek şekilde etrafı seyretmeye koyuldum. Duvarların üst kısmında boydan boya sarmaşık gibi dolanan mumlar loş bir sarı ışık yayıyordu. Merdivenlerden çıkınca sağda kalan duvarın dibinde upuzun başka bir masa vardı, rengi daha koyu kahveydi ve üstünde kocaman bardaklarla bakır tabaklarda yemek artıkları doluydu. Uzun ve kabarık elbisesine rağmen genç kadınlardan biri masanın üzerine oturmuş masa oyunu oynayan dört kişiyi izliyor ve her hamlede alkış tutuyordu. Müzik sesinin nereden geldiğini görmek için yana doğru eğildim ama ses üst kattan geliyor olmalıydı, görünürde hiç çalgıcı yoktu.

Karşı duvarın üzerinde otantik havayı tamamladığını reddetmesem de yüzümü buruşturmama neden olan, hayvan derisine işlenmiş resimler asılıydı. Kanatları duvarlara taşan bir melek resminin hemen altındaki masada başka bir genç kadın genç bir adama fal bakarken cilveli cilveli gülümsüyordu.

Bakır bardaklarda gelen içeceklerimizi sivri kulakları olan genç bir peri erkeği getirdi. Turuncu gözleri ile çok sevimli bir yüzü vardı, Daren'i selamladı ve bana nazikçe gülümseyerek gitti. Bardağı önüme çekip içinde ne olduğunu anlamaya çalıştım. Zift kadar siyah görünse de yıldızlar gibi parlıyordu.

"Bu nedir?" diye sordum yarı şaşkın şekilde koklayarak.

"Kara gül şarabı." Masanın üzerinden bana doğru eğildi. Sözleri kaşlarımı da kaldırmama neden oldu. Keskin bir kokusu olacağını sanmıştım ama meyveli sakızlar kadar tatlıydı.

Yiyecekleri koyabilmeleri için tekrar geri çekildim. Bu defa genç periye tombul kadın da eşlik etmişti. Tabaklar havada süzülüyor olmasına rağmen ellerinde tutuyormuş gibi davranıyorlardı. Ana yemek olduğunu düşündüğüm iki büyük kâse önümüze bırakıldı. Ortada daha büyük, yayık bakır tabakta buharı tüten yahni duruyordu. Daren'in çok sevdiğini bildiğim iri üzümler cam kâsede sunuldu. Onlar ayrıldıktan sonra çatalımla önümdeki kâseyi karıştırdım ve ne olduğunu anlamaya çalıştım. Üzerinde sarı sosu olan uzun şeritlerle doğranmış hamurlar sıcak suyun içinde iyice yumuşamıştı ve kokusu bu zamana dek duyduğum en

Ninova

lezzetli koku çağrışımını yapıyordu. Neredeyse karnım gurulda-yacaktı.

"Çok güzel kokuyor," diye fısıldadım gözlerimi kâseden ayırmadan. "Ama Daren..." Dudaklarımı birbirine bastırıp ona döndüm. "Ben bunu yiyemem ki."

Kararsızca yukarı kalkan kaşları alnını kırıştırdı. "Neden?"

"Su Krallığı'nda pişmemiş bir şeyi yememeliyim." Herkes öyle demişti değil mi? Arın, Adalia ve hatta Lala. Duvarların arasında bu yüzden aç kaldığım oluyordu. Doğrudan krallıkta piştiğine emin olmadığım bir şey yememeliydim çünkü tehlikeliydi çünkü öldürülebilirdim.

"Neden yememelisin?" diye sordu neredeyse gülerek. Tekrar ona baktığımda küçük bir şaşkınlık hali yaşadı. Üzerimdeki baskının boyutunu ilk kez fark etmiş gibi bakışları da duruşu da kırıldı. "Yiyebilirsin," dedi daha yumuşak bir tonda.

"Emin misin?" Dudaklarım gerilmişti ve açıkçası yemek istemiyordum ama onu incitmek de istemiyordum.

"Ne zamandan beri bu kadar düşünüyorsun?" Kollarını kavuşturdu ve bu sorgulayıcı hali beni daha çok gerdi. Omuzlarım düştü, içime dönmüştüm. Emin değildim ama bana çok uzun gelen bir süredir tekrar tekrar düşünmeden bir adım bile atamaz olmuştum.

"Ye," dedi buyurgan bir şekilde. "Burada kimse seni tanımıyor ve Laura güvenilirdir." Sonra masaya biraz daha yaklaştı. "Seni öldürmeye kimse cesaret edemez ve böyle de yaşanmaz. Ye."

Tekrar kâseye baktım ve koku yeniden beni ele geçirdi. Yemek istiyordum hem de çok istiyordum ama yapamadım. En beklemediğim anlarda en beklemediğim şeyler oluyordu. Laura güvenilir olabilirdi ama aşağıda, mutfakta her şey olabilirdi. Birisi bizi takip etmiş olabilirdi. Etrafıma bakındım ve kaşlarımı çattım. Eğer bir kez daha hata yaparsam, yanlış bir hamlede bulunursam hesap veremezdim. Ve yeterince güçsüz kalmışken zehirlenmek...

"Nova..." Yanıma geldiğini fark etmemiştim. Dizlerimin dibine çökmüş bana bakıyordu. Uzanıp ellerimden birini tuttu. "Sürekli böyle tedirgin yaşayamazsın," dedi.

"Sen yokken neler yaşadığımı bilmiyorsun." Söylemek istediğim şeyler bunlar değildi ama dudaklarımdan dökülüvermişti. "Özür dilerim," dedim hemen. "Öyle demek istemedim, seni suçlamak istemedim, sadece çok şey..."

"Nova..." diye beni tekrar durdurdu ve ona bakana kadar devam etmedi. "Özür dilemesi gereken sen değilsin, benim. Kendi güvensizliğimden senin neler yaşadığını görmediğim için, nelerle mücadele ettiğini anlamadığım için suçlu olan benim."

"Bilemezdin." Başımı iki yana salladım. Daha rahatsız olmuştum, ona kötü hissettirmek istemiyordum. "Ben anlayacağın şekilde davranmadım; ben tam tersi, ben sadece herkes için..."

"Nova," dedi tekrar ve vurgulayarak. "Seni bir daha asla bırakmayacağım. Ne olursa olsun. Gerçekten seni bir yere hapsetmem gerekiyorsa, seni kurtarmak için bunu da yaparım." Gözlerini hiç kırpmadı. "Herkesin iyi olmasını istediğini biliyorum ama bu benim umurumda değil. Benim umurumda olan sensin. Senin istemediğini sanmak benim için çok kolaydı bu yüzden bu kadar kolay inandım. Ben Su Krallığı'nı ve Su Krallığı'nın tükenmez sadakatini izleyerek, buna imrenerek büyüdüm. Bu yüzden senin onları seçtiğini düşünmek kolaydı. Seni kaybetmekten o kadar çok korktum ki ellerimden kayıp gitmene sebep oldum."

Dudaklarını bileğime bastırıp birkaç saniye durdu ve yeniden gözlerime baktı.

"Ama şimdi, gözlerinde hiç görmek istemediğim bir titreme görüyorum, bana baktığında gözlerinin parladığını gördüğüm bir an var, o kısacık an için her şeyi yakmaya hazırım. Yakarım da. Hayatının tümü olmak istemedim hiçbir zaman, sadece hayatında önemli bir yer istedim ve artık orada bir yerim olduğunu biliyorum; bu yüzden inan bana, seni bir daha bırakmayacağıma. Tüm iyi niyet taşlarını tek tek kırmak zorunda kalsam da hiç kimsenin ve hiçbir şeyin sana dokunmasına izin vermeyeceğim." Parmaklarımı daha sıkı tutup dudaklarını uzun bir süre elimin üzerine bastırdı.

Gözlerim doldu ama bu geceyi ağlayarak mahvetmeyecektim. Hafifçe gülümsedim ve başımı salladım.

"Şimdi ye." O da gülümsedi. "Rahat hissetmen için ben yemeyeceğim ve sana bir şey olursa burada buna engel olacağım. Söz veriyorum."

Başımı tekrar salladığımda ayağa kalktı ve yerine oturdu. Derin bir nefes alıp çatalımı hamurun etrafına dolayarak sosa batırdım ve merakla ağzıma götürdüm. Enfesti. Beklediğim gibi yumuşak değil çıtır çıtır bir hissi vardı. Memnuniyetle gülümseyip tekrar çatalı doladım ve arada kara gül şarabından bir yudum içtim.

"Sevdin mi?" diye sordu.

"Şşş," dedim. "Bununla arama girme."

Küçük çaplı bir kahkaha attı.

Yemek boyunca ne yemeğe ne de şaraba dokundu. Uzun süren iştahsızlığım ve ardından gelen zorlu beslenme sürecim midemi küçültmüş olmalıydı. Çok çabuk doydum ve daha fazla yiyemediğim için biraz üzüldüm ama Daren beni buraya tekrar getireceğine söz verdi. Genç peri gelip masayı topladığında elindeki bakır sürahiyle biten kadehimi tekrar doldurdu. Kırmızı-mor deri çantalı adam falcının önünden kalktığında kadının karşısına hemen başkası oturdu. Yeni gelen kişinin gözlerine bakarken avuçlarının arasından küçük alevler yükseldi ve duvarın üzerindeki parça parça işlenmiş bir tasvir dikkatimi çekti.

"Ormana çekilecek ve ormandan öğrenecekler, parlayan günler yalnızca dalların arasından geçip de vurur yüzlerine."

Işık dilindeki kelimeler geometrik figürlerle bezeli olduğu için ilk baktığımda fark edememiştim, onları okumak içimde garip bir enerji kamaşması yaratınca irkildim.

"Güzel leydim, bizim için oniks taşlarını atar mısınız?" Biri karşımda dizlerinin üzerine çöktüğünde ilk anda irkildim ama kahkahaları duyunca omuzlarımı düzelttim. Adama şöyle bir bakıp gülümsedim ama gözlerim Ateş Lordu'na kaydı.

"İstiyor musun?" diye basitçe omuz silkti. Onun istediği belliydi, Ateş Lordu ne zaman oyunlardan kaçmıştı ki? Cevabımı sandalyemden çok zarifçe doğrularak verdim. Genç adam memnuniyetle ayağa kalkıp elimden tutarak beni uzun masaya doğru yönlendirdi.

"Bahtı da yüzü kadar güzelse bu gece her şeyinize çökeceğim."

dedi masanın ardında, duvar kenarındaki oturağa yerleşerek. Masanın ucunda ayakta kaldım ve taşları avucumda tarttım. Soğuk ve göründüklerinden ağırlardı. Oniks diyara özgü bir oyundu. Masanın üzerinde karo şeklinde onlarca karesi olan dikdörtgen bir tahta duruyordu. Üç oyuncu taşlarını kendi alanlarına yerleştiriyor ve güzel bir kadının onlar için taşları atmalarını istiyorlardı. Elimde yedi günahı temsil eden aynı boyutta yedi taş vardı. Üçgen şeklindeki taşların her bir yüzeyi farklı renkteydi ve oldukça basitti, kim daha çok kendi karelerini doldurursa o kazanırdı.

"Kazandırırsam bundan çıkarım ne olacak?" diye sordum masaya yaslanarak.

"Ne dilerseniz emrinize amadeyim leydim," dedi beni oyuna davet eden genç adam. Fena teklif değildi ama, "Dileklerimi gerçekleştirebileceğinizi sanmıyorum bayım," diye karşılık verdim. Bu, masanın etrafındaki diğerlerinin eğlenerek gülmesine neden oldu.

"Bizim oralarda güzel kadınların sadece sevgiye ihtiyacı olduğu söylenir ve sizi sonsuza kadar severim leydim," diye çarpık bir şekilde güldü.

"Ah," dedim daha da keyiflenerek. "Ben ona da sahibim." Göz ucuyla hâlâ yerinde oturan ama dikkatle beni seyreden Lorda baktım, sözlerimi duyarak gülümsemesini büyüttü.

"O halde dileğiniz nedir?" Bunu soran bir başkası oldu. "Mücevherler alırım size."

"Her gün bir başkasını takacak kadar çok mücevhere sahibim." Bir avucumdan diğerine aktardığım taşlar birbirine çarparak şıngırdadı ve sarı ışıkların altında parladılar.

"En güzel dokuma kumaşlar bizim arazilerde dokunur," dedi bir başkası.

Başımı iki yana salladım. "Bir sarayı dolduracak kadar çok kıyafete sahibim."

"Ne ahmaklar," dedi daha önce benim yerimde oturan kadın güleç bir şekilde. "Kadınların sadece mücevher ve sevgi istediğini sanırlar."

"Peki ya ne isterler?" diye sorarken beni davet eden genç adam meraklı görünüyordu ve içkinin etkisinden olsa gerek gözleri kayıyordu.

Ninova

Kadın onun elindeki bardağı alıp dudaklarına götürmeden önce, "Yıldızlara tırmanmak eski dostum," dedi. "Kadınlar bunu ister. Yıldızlara tırmanacak gücü, yıldızlara tırmanacak ışıltıyı, yıldızlara tırmanacak heyecanı arzularlar." Bana göz kırptı "İsmim Uri," dedi. Kelime seçimi muhtemelen tesadüftü ve gerçek anlamını yansıtmıyordu ama yine de dudağımın kenarı mahzunca kıvrıldı. Bazıları da yıldızlardan kaçınmak ister diye iç geçirdim ama sonra keyfimi kaçırmamak için beklemedikleri bir anda avucumda taşları son kez salladım ve masanın üzerine dağıttım.

"Gökyüzü aşkına!" Adam sevinçle elini masaya vurup ayağa kalktı. Taşların hepsi aynı renkteydi ve bu onu kazanan kişi yaptı. Kollarını açtı ve refleksle bana sarıldı. Diğerleri kaybetmenin hüznünü taşımak yerine onun adına sevinip ellerıyle masada tezahürat tuttular.

"Kızı bırak yoksa biraz sonra Ateş Lordu seni yıldızlara uçuracak." Kadın gülerek masanın üzerindeki taşları karolara yerleştirmeye koyuldu. Adam çekildi ve Daren'e doğru bir bakış attı, ben de aynısını yaptım ama sadece eğleniyordu.

Merdivenlerde çoğalan sesle birlikte hepimiz oraya döndük. Aşağıya doğru önce gayda çalan bir adam ve hemen arkasından akordeon çalan çok neşeli bir kadın indi ve müzik hepimizin sesini bastıracak şekilde çoğaldı. Ortalık pespaye sayılırdı ama yemekler iyi, müzik çok daha iyiydi. Adam Uri'yi çekti ve Uri de beraberinde beni çekti. Birden masalar geriye doğru duvara yaslandı ve herkes dans etmeye başladı. Müzik öyle neşeliydi ki giz şurubu içmişim gibi hissettiriyordu. Birden çok uzun zamandır bir şey içmeden gerçekten mutlu olduğum ve gülümsediğim ilk anda olduğumu fark ettim.

Herkes birbirinin koluna girdi ve dönerek dans etmeye başladı. Adımlarımız ahşap zemini hem gıcırdatıyor hem de sallıyordu ama kimsenin umurunda değildi. Müzik yükselince dudaklardan çıkan uğultular da yükseliyordu. Onların dansı krallıklarda öğrendiklerimden çok farklıydı ama kimsenin umurunda değildi, önce onları taklit etmeye çalıştım ve kısa bir sürede basit olan hareketleri tekrar ederken çok eğlenmeye başladım. Akordeon çalan kadın yanıma

gelip benimle yayları daha hızlı hareket ettirmeye başladığında önce beni aralarına aldılar ve tek başıma dönmeye başladım. Uri bana hareketleri gösterdiğinde ellerimi belime koyup adımlarımı önüme atarak küçük küçük zıplamaya koyuldum. Akordeon çalan kadın kolumu bıraktığında gaydanın sesi yükseldi, onunla döndüğümüzde gülümsemelerim kahkahalara dönüştü. Sarhoş olmuştum ama mutluluktan sarhoş olmuştum. Neşeden ve gülümsemekten... Kadın kolumdan çıktığında boşluk beni çekti ama bu defa ne karanlık ne de korkutucuydu, Daren elimden yakaladı ve düşmek üzereyken beni kollarına doğru yatırdı. Sırtım ona dönüktü, başımı çevirdiğimde göz göze geldik.

"Öğrenemedin gitti," dedi kulağıma doğru. "İlk dans benim."

Bir anda beni doğrulttu, iki elimden tuttuğunda akordeon yeniden çalmaya başladı ve çok ama çok neşeli müzikle beni hareket ettirmeye başladı. Kendi etrafımda hızlıca döndürürken adım atmaya devam ettim. Ben ona doğru geri dönerken elini değiştirdi ve beni arkasından döndürüp yeniden iki elimden tuttu, kendine çekti, göğüslerimiz bir anlığına birbirine çarptı sonra yeniden uzaklaştık. O yerinde dururken ben ayaklarımı birbirinin çaprazına atarak bir elinden diğerine geçtim ve etrafında dönerken yine ellerimi değiştirdim. Uzaklaştık, yakınlaştık, döndük ve tekrar döndük. Belimden tutup beni havaya kaldırdı ve kendi etrafında iki kez dönerek herkesin alkışlamasına neden oldu. Ayaklarım yeniden yere bastığında kalp atışlarım doruk noktasındaydı. Parmaklarımız birbirine kenetlendi, başımı göğsüne yaslayıp nefes alışverişimin düzene girmesini bekledim.

Dudaklarının saçlarımın üzerinde dolandığını hissettim, sıcak öpücüğünü; ve ardından kulağıma sürtünüp iç gıdıklayıcı bir şekilde fısıldadı.

"Yüz yıl boyunca seni unutamamış ya da bağ yüzünden beklemiş değildim ki. Seni unutmak istemedim. Kendi irademle ve kalbimle seni beklemek istedim. Her bir anına değerdi."

Gözbebeklerim titreyerek ona baktım, alev mavisi gözlerindeki tutkuluğa. Ona hiç böyle bakmamıştım. Canım yanarken, kırgınken, çelişkiler içindeyken ve kaybetme korkusuna sahipken.

Ninova

"Seni kaybettiğimi sandım," diye itiraf ettim. "Başıma gelen en kötü şeydi."

Hafifçe gülümsedi ve eğilip dudaklarını yanağıma bastırdı.

"Buna asla izin vermem su baloncuğu."

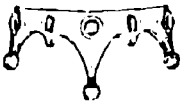

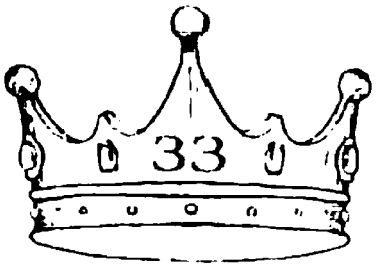

Fırtınalar ve Rüyalar ve Kâbuslar

Gökyüzü açık.

Gökyüzü açık.

Gökyüzü açık.

Bulutlar gitmeli.

İçimden tekrar tekrar aynı kelimeleri mırıldanırken Daren dördüncü meydan okumasından sabır çeke çeke çitlere doğru yürümeye koyuldu.

Güneş henüz dağların ardında görünmeye başladığında duvarların arasına Arın ile birlikte gelmiştim. Seyirciler daha da artmış, Metal Krallığı da tribünlerde Su Krallığı'nın yanında yerini almıştı. Bir saat içinde düello habercisi çanlar çaldığında hepimiz farklı bir şey bekliyorduk. Tanrıçaların bu arayı öylesine vermediğinden ve bizim için büyük planları olduğundan kuşkumuz yoktu. Arın sakin olmamı tembihlese de onun bilmeyip bana yük olan gerçekler buna izin vermiyordu. Rüzgâr esse başımı çeviriyor, bir çığlık duysam ellerimde buzdan hançerler oluşuyordu. Tüm bunlara rağmen meydan okumalar başladığında gözle görüntür hiçbir değişiklik yoktu.

Ayzer her zaman olduğu gibi bizimle aynı sırada olmasına rağmen en sona geçti ve tek başına durdu. Sina en mutsuzumuzdu çünkü yanında Sonay yerine Adalia oturuyordu. Adalia, Hava Krallığı'ndan ona meydan okuyan üç kişiyle savaşmıştı ama Sina'nın isteği doğrultusunda yenilmemişti. Bunun Hava Krallığı'nı kızdırmasından endişelensem de Hava Lordu'nun işine karışmaya-

Ninova

caktım. Tanrıçalar arenanın diğer tarafında bizim karşımıza gelen sırada oturuyor ve ciddi bir ifadeyle düelloları seyrediyordu.

"Yolunda gitmeyen bir şey var," diye mırıldandım.

"Bir şey mi gördün?" diye sordu Arın başını hiç çevirmeden. Başımı sıkıntıyla iki yana salladım. "Sadece öyle hissediyorum," dedim. "Böyle durmaları mantıklı değil. Hesaplayamadığımız bir şey var."

"Buraya savaşmaya geldik, Nova. Hesaplayamadığımız çok şey olacak." Girdiğimiz yolun dönüşü olmadığını biliyordum ama ben daha farklı bir hisse sahiptim. Sadece korku değildi. Sadece gerginlik değildi. Tekinsiz duygular enerjimi uyarıyordu. Olan ama göremediğim şey neydi?

Faina'nın takımından biri Metal Krallığı Vârisi olmak için meydan okudu, Kali kolay hedef değildi ama buna rağmen kadın onu epey hırpalamıştı. Düelloyu kazansa da yanımıza, çitlere döndüğünde yarı yarıya topallıyordu. Okdemir öne çıkarak onu karşıladı. Kali yardım istemediğini söylese de Metal Lordu, Kali'nin koluna girip onu kenara doğru çektiğinde durumdan hoşnutsuzdu.

Faina'yı görememiştim, kalabalığın arasında olmalıydı ya da görmediğim bir yerden bizi seyrediyordu. Bugün Lilith de ortalıkta görünmemişti. Bunları bir araya toplayınca kötü hisler daha da şiddetlendi ama tüm sezilerime rağmen ilk günü olaysız kapattık. Düello sona erdiğinde odalarımıza çekilirken hepimizin bir gözü arkasını kolluyordu. Her köşeden bir şey çıkmasını bekledim ama köşelerde de uğursuz bir sessizlik bakiydi. İyi olan tek şey enerjimin yerine gelmesiydi. Yeniden uygarlık için buradan çıkmalı ve suyun altına girmeliydim ama bunu yapamadım. Herkes duvarların arasında bir arada kalmamız konusunda hemfikir olmuştu. Arın şelalelere gitmemiş, Sina bile Sonay'ın yanından kısa sürede dönmüştü. Bu sessizliğin ardında bir şey olduğunu biliyorduk ve hepimiz tetikteydik.

Kapının çalındığını duyduğumda irkildim çünkü saat gece yarısını geçmişti. Lordlar ve Vârisler artık aynı odada kalamazdı.

Hançerimi çekip, "Kimsin?" diye seslendim.

"Benim," dedi Daren. Anahtarı çevirip kilidi açtım. Kapının ardında olmasını bekliyordum ama değildi. Kendi odasının kapısının eşiğinde durmuş sırıtıyordu.

"Ne?" dedim sağa sola bakınarak ama koridorda hiç kimse yoktu.

"Yüzünü göresim geldi."

Sırtımı yaslayarak onu görebilecek şekilde eşiğe oturdum. O da kendi kapısının eşiğine bana bakabilecek şekilde oturdu. Kuralları ihlal edemezdik ama kuralların açığından faydalanabilirdik. Teknik olarak şu an ben kendi odamdaydım o da kendi odasında. Kurnaz iblis.

"Neyin var?" diye sordu. "İyi görünmüyorsun."

"Gerginim," diye itiraf ettim.

"Nova kimsenin sana dokunmasına izin vermem." Bunu belki yüzüncü defa söylüyordu ve ona inanmıyor değildim ama elimde de değildi.

"Bana bir şey olmasından korkmuyorum. Sadece bilmiyorum. Ayzer'le konuştun mu?" Bu konudan doğrudan hiç bahsetmemiştik ama konuştuğunu biliyordum. Konuşmanın nasıl geçtiğini de biliyordum. Bu yüzden bu âna kadar sormamıştım ama nihayetinde dayanamamıştım.

"Kızgın," dedi tek kelimeyle ve basitçe. "Çok çabuk gard alıyor."

Bilmez miyim... Daren onu ikna etmeye çalışmış olmalıydı ama Ayzer buna karşılık olarak Daren'e de cephe almış olmalıydı. Ve şimdi tamamen yalnız kaldığı için hem suçluluk hem de vicdan azabı hissediyordum.

"Ona ulaşmak için yeterince çabalamamışım gibi hissediyorum."

"O da sana karşı pek nazik değildi," dedi. Tarafsız kalmasını takdir etsem de nasıl ki Arın ve Daren arasında çoğunlukla arayı sıcak tutmaya çalışan Daren oluyorsa bizim aramızda da o kişi bendim. Ben onu köşedeki sessiz kız olmaktan kurtarmıştım ama sonra belki onu hiç duymamıştım.

"Eris onun yanında," dedi. "Merak etme." Kelimenin son harfini uzatarak söyledi. Evet, benim de güvendiğim Toprak Krallığı'nın muhafızıydı. Daima nazik olan muhafızı. Bazen onun Amon'un oğlu olmasını sorguluyordum ama nazik genleri için annesine minnettardım.

"Gitmek konusunda hâlâ kararlı mısın?" diye sorarak dikkatimi dağıttı. Amacı bu muydu yoksa gerçek bir soru muydu anlamak için yüzüne baktım ve gerçek bir soru olduğunu gördüm.

"Belki de çoktan gitmeliydim." Dizlerimi kendime çekip kollarımı bacaklarıma doladım. "Herkes ilk defa birlikte bir şeyler yapmaya karar verdi. Arın ilk kez süngülerinden kurtuldu ve bu defa tek başına değil, herkese karşı değil herkesle birlikte mücadele ediyor. Bütün bunlar benim yüzümden onların aleyhine sonuçlanırsa, başlarına başka bir felaket gelirse ne yaparım kestiremiyorum."

"Bana haber vermeden gidersen seni asla affetmem," dedi karanlık ve gerilim içinde. "Sakın öyle bir şey yapma." O his sanki yangın çıkmış gibi koridorun duvarlarına alevlerin gölgelerini topladı.

"Saçmalama," diye başımı salladım. "Nereye gidebilirim ki? Bu Arın'ı mahveder."

"Sadece Arın'ı mahvetmez!" Uyarıcı bir şekilde çıkıştı. Her şeye rağmen patlamaya hazır bir volkan gibiydi ve hâlâ bana endişelenmememi söylüyordu.

"Sen yanımda olacaksın diye diyorum akıllım."

"Ha," dedi. "Tamam."

Zayıf bir şekilde güldüm.

"Meydan okumalar boyunca pek bir şey olmadı, değil mi?" diye sordu. "Belki bu karanlık enerji her şeyden baskındır ve artık güvendesindir."

Aslında öyle düşününce evet, bir şey olmamıştı. Su Krallığı sakindi. Daren iyiydi. Ağaç Krallığı ve Sadakatsizler arasında olan kavga benim dışımda gelişmişti hatta tatlıya bağlamıştım. Metal Krallığı'nın başına gelenler benden bağımsızdı ve yine onlara yardım edebilmiştim. Hava Krallığı da nasibini almıştı ama bu da benimle ilgili değildi. Aslında ben iyi durumdaydım.

"Bu mümkün mü acaba..." Daha çok sesli düşündüm.

"Gela'nın böyle bir şey yapacağına inanmakta zorlanıyorum ben," dedi dikkatlice. Dikkatliydi çünkü onun adını dahi duymaya tahammül edemiyordum. "Sana bakınca onu görebiliyorum ama o kimseyi böyle bir kadere mahkûm etmezdi. Yanlış olan bir şeyler var."

"İyimserliğini takdir etsem de Gökyüzü Tanrıçası diyara bağlıydı. Diğerlerinin yaptığını engellemenin tek yolu buysa bence göze alırdı. Bizler bile neleri göze aldık krallığımızı kurtarmak için. Ben diyar zarar görmesin diye çekip gitmeyi düşündüm. Onun da böyle bir fedakârlık yapması kulağa yanlış gelmiyor." Ki öyle gelmesini en çok ben isterdim.

"Belki de ateş bunu kırmıştır," dedi dudak bükerek. "Bunu düşündün mü?"

"Biraz," diye kabul ettim. Ateş Krallığı lanetli olduğu için belki de vârisi olmam benim lanetimi zapt ediyordu. "Ama öncesinde de ikiz alev bağı vardı."

"İkiz alev bağı kişisel ama vârislik bağı doğrudan krallıkla ve diyarla ilgili."

Şimdi düşündüğümde her şeyin daha kötüye gideceğini sanırken aslında Arın'a bağın koptuğunu söyledikten ve Ateş Vârisi olduktan sonra her şey yoluna girmişti. Olabildiği kadar...

"Her şey çok karmaşık." Ağlamaklı bir şekilde başımı geriye yaslamama kıkırdadı.

"O halde basitleştirelim," dedi. "Bunlar sona erdiğinde eğer hâlâ istersen ya da hâlâ öyle olduğunu düşünürsek birlikte gideriz."

"Diyarda herkes bana senin devri âlemini anlatıyordu, yalnız olmadığın şu meşhur gezintilerini..." Doğruldum ve biraz kindar bir şekilde baktım. "Tacı takmak istediğinde en çok bu yüzden şaşırmış ve üzülmüştüm. Kafamın içinde Arın o tahta oturur ve sonra seninle bensiz dolaştığın yerleri görürüm diye düşünüyordum."

"Planlarından bana da bahsetmeliydin."

"Tabii," diye iğneledim. "Sen çok konuşkandın."

"Görmek istediğin bir yer var mı?" diye tüm dünyayı ayağıma serermiş gibi güldü.

Derin derin iç çektim.

"İlk sırada okyanus var, ben hiç okyanus görmedim biliyor musun? Okyanusta yüzmek nasıl olur merak ediyorum. Diyarın okyanusa kıyısının olduğunu görebilmeyi istiyorum."

"Su Vârisi için çok zor olmasa gerek."

Ninova

"Melekler âlemine gidip büyükbabamı görebilir miyiz?"

"Pek şansımız yok," diye sırıttı. "Orası kalplerinde saflık taşıyanları buyur eder."

"Benim kalbimin nesi varmış?"

"Onu Cehennem Lordu'na kaptırmadan düşünecektin."

Üzgün bir şekilde yüzümü astım.

"Bence bunlardan daha çok görmek istediğin bir yer var," dedi. "Ve bu senin en büyük korkun." Gözlerimi koridora doğru kaçırdım. "Suyun altından bile görebilmek için uğraştığın o yer," diye ısrar etti. Parmaklarımla oynamaya başladım. "Gökyüzüne çıkmak istiyorsun."

Kendi içimdeki yılgınlığın ardından, "Gökyüzündeki mensuplardan bahsetmiştin," dedim. "Diyara ilk geldiğimizde Şafak'a anlatmıştın. Tanrıçaları şikâyet etmekten ve Gökyüzü Vârisinin yapabileceğinden bahsetmiştin."

O da düşünceli şekilde iç çekti.

"Araştırdım ama onlara ulaşmanın yolunu bulamadım. Gela sürekli gelir giderdi. Daha çok anlamadığım ise bu durumda onların neden seninle iletişime geçmediği?" Sonra duraksadı. "Geçmediler değil mi?"

"Bilmediğim bir yöntemleri yoksa hayır."

"Rüyalar," dedi sorar şekilde. Başımı iki yana salladım. "Ben hiç rüya görmem."

"Herkes görür," dedi. "Sadece bilincin kaldıramayacağına inandığı rüya ve kâbusları hatırlamaz."

"Zihnimi kurcalayıp onlara bakabilir misin?" Bu rahatsız edici olsa da bunu zaten bir kez yapmıştı ve bazı şeyleri açığa çıkarırsa bir kez daha katlanabilirdim.

"Bilincinin kaldıramayacağını düşündüğü şeyleri kurcalamam tatlım." Ayağa kalktı. "Hadi gidip uyu artık." İşaretparmağını azarlarcasına bana çevirdi. "Ve bunları düşünme. Geceleri aklında sadece ben olmak isterim. Ve benimle ilgili çılgın fanteziler üretmeni çok isterim. Tercihen çıplak olmayı arzuluyorum."

"Sen öyle mi yapıyorsun?" Gülerek ben de ayağa kalktım.

"Ne sandın?"

"Bana öğretmelisin."

"Hayhay." Başıyla içeriye girmemi işaret etti. İstemesem de ayaklarım geri geri gitti ve dudağımı bükerek kapıyı onun üzerine kapattım. Yatağa geçtim ve nasıl uyuyacağımı bilemeden başımı yastığa gömdüm.

Birkaç saniye içinde gözlerim istemsizce kapandı ama çabucak uyku haline geçmedim. Bir rüzgâr beni içine çekmiş gibi hissettim. Ensemde soluğunu ve hatta kokusunu hissettim. Sırtımda göğsünün sıcaklığını ve etrafıma dolanan kollarını hissettim. Ayaklarımı hissetmiyordum, ayaklarım yere basmıyordu. Yavaş yavaş süzüldüğümü ve geceye tırmandığımı hissettim. Bilincim çarşaf çarşaf serilmiş bir deniz gibi duruldu. Simsiyah bir gecenin koynundaydım ve etrafımda binlerce yıldız parlıyordu şimdi.

Gece saçlarımı okşadı ve uyku haline geçtim.

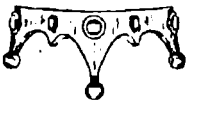

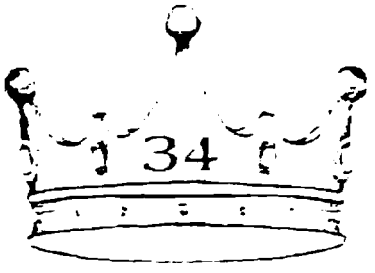

Son Şanslar ve Çamura Batanlar ve Dalgalar

İkinci gün de aynı gerilim üzerimdeydi. Hazırlanıp kapıdan çıktım ve kilitlemek için döndüğümde Daren'in kapısının açıldığını duydum. Bir yandan kapıyı kilitlerken omzumun üzerinden ona bakıtım. Yüzünü görmek biraz olsun rahatlamama neden oldu.

"Gecen nasıl geçti?" diye sordu çarpık bir gülümsemeyle.

Anahtarı taytın fermuarlı cebine sıkıştırıp, "Sayenizde muazzamdı Lordum," dedim ama istediğim kadar neşeli konuşamadım. "Sen nasıl bu kadar rahat oluyorsun?" diye mırıldandım.

Yanımda yürümeye başladığında ellerini arkasında kenetledi. "Bir kere her şeyi kaybeden bir adam ikinci kez kaybetmez. Nora." Bunu oldukça normal bir şekilde söylemişti ama sesindeki cızırtıları duyabiliyordum.

"Artık kaybedecek daha çok şey yok mu?" diye sordum merakla.

Nefes alıp verdi ve kısa bir an durup bana döndü. "Bir açıdan öyle" diye kabul etti. "Ama daha önce izin verdim, bu kez izin vermem."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Anlıyorsun." Başını kendi sözünü onaylarcasına eğdi. "Sadece bu ihtimalden korkuyorsun."

Başka bir şey söylemeden merdivenlerden aşağı inmeye koyuldum. Haklıydı, bu ihtimalden korkuyordum. Çok güçlü olmakla ilgili çok düşünmüştüm ve şimdi bu çarpışmanın ortasında kalmamız kaçınılmaz bir hal almıştı. Bunca zaman sadece Arın'ı zapt etmek için çabalarken artık Daren'in hatta Sina'nın da sınırları aşı-

şimda neler olabileceğini biliyordum. Arın'ın aksine Daren'in güçleri kontrol edilmezdi. Arın delilik ânında bile isteye yıkıma neden olabilirdi ama Daren'in kıyametinin kontrolü yoktu.

Çitlere vardığımızda oturduğumuz koltukların arka sırasında Sonay'ın uzun sarı saçlarının uçuştuğunu gördüm. Sina onu daha fazla uzak tutamamıştı. Seyirci olarak burada olacak olsa da dışarıda kalmak istemiyordu. Kısa bir an göz göze geldik ve ben diğerleriyle birlikte çitlerin altına indim.

Hava bugün serindi ve poyraz esintisi herkesin gözlerini kısmasına neden oluyordu. Işık bekçileri yerlerini aldı ve ilk düello için kapı açıldı.

"Çöl kabilesinden Hanuka," diye ilan etti kadın. "Su Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Su Vârisi kelimelerini duyunca yarı yarıya kapalı gözlerimi açtım. Günün ilk müsabakasıydı ve açılış yapmayı beklemiyordum.

"Bu kim?" diye sordu Daren. Başı arenadaki çizgiye doğru yürüyen kadına dönüktü.

"Bize saldıranlar," dedi Okdemir. "Su Lordu kocasını öldürdü."

Kirpiklerimi kırpıştırdım.

"Bunun için intikam mı istiyor?" diye gözlerini devirdi Arın. "Ona iyilik yapmışım."

"İçinde karanlık bir enerji var," dedi Daren konuşmaları duymazdan gelerek. Gözleri hâlâ kadının üzerindeydi.

"Büyücüleri vardı," dedi Okdemir. "Elimizi kolumuzu bağlamaya yetecek kadar güçlü büyücülerdi." İmasını herkes açık bir şekilde anlamıştı. Hafife almayın diyordu ve sesinde hâlâ o günden kalma bir korku tınısı vardı.

"İyi," dedi Daren kollarını kavuşturup. "Kocasını kim öldürdüyse onun karşısına o çıksın." Arın'a doğru baktı.

"Çok endişeleniyorsan sen neden çıkmıyorsun?" diye sordu Arın. "Ne de olsa sen de onun lordusun."

"Ben zaten sürekli çıkıyorum," diye omuz silkti Daren. "Yorulmak istemiyorum. Hem enerjisini sevmedim. Risk almak istemem." Laubali şekilde başıyla işaret etti. "Sen çık ve onlara İlahi Lord nasıl olunur göster Burada otura otura küflendin."

"Cehennem ateşi karanlıktan mı korkuyor?" diye karşılık verdi Arın istifini bozmadan.

"Aptallar..." Dişlerimin arasından söylenerek arenaya doğru yürümeye koyuldum. Sabah sabah kafam şişmişti. Çitlerin orada gerilimle oturmaktansa arenada biraz dövüşerek açılmak iyi gelebilirdi.

"Alanı seçin," diye duyurdu ışık bekçisi. Kadın bana doğru sen seç dercesine başıyla işaret etti.

"Geniş alan," dedim. Açıkçası daha ileriye yürümeye üşenmiştim bu yüzden bana yakın en dıştaki çizgiyi seçtim. Yerimde kaldım ve kadının en dar çizgiden geriye doğru yürümesini bekledim ve o anda silah seçmediğini fark ettim.

"Mücadelenizi ve silahınızı seçin," diye duyurdu bekçi.

"Büyü kullanmak istiyorum," dedi kadın.

Başlama çanı çaldı ve birden yerdeki bütün toz kalktı. Dikkatimi toplayana kadar kum fırtınasının içinde kalmıştım, gözlerimi açamıyordum ve yüzüm kum tanelerinin garezine uğramıştı. Kâğıt kesiği gibi acı verici ve yakıcıydı.

Elimle gözlerimi korumaya ve ne yaptığını anlamaya çalıştım. Karıncalı bir ekranın ardına bakmak gibi hissettirdi ama küçük aralıktan kadının ellerini ve hızla dudaklarını oynattığını görebilmiştim.

Hafife alma, kendini güvenceye al ve saldır.

Hafife almıştım ve bu onu öne geçirmişti bu yüzden kendimi güvenceye almak için etrafıma bakındım. Çizginin tam önünde duruyordum ve iyi bir noktada değildim. Ayağımın birini öne çıkarıp duruşumu sabitledim ve saldırıya geçtim. İstediğim kadar şiddetli olmasa da bir yağmur başlattım, kendimi su balonunun içine alarak havadaki tozdan kaçınmak için öne doğru yürümeye koyuldum. Kumlar daha keskin bir şekilde üzerime binip baloncuğu saniyeler içinde yok etti. Göz gözü görmediği için darbeye karşı bir kez daha hazırlıksız yakalandım. Hareket ettiğini görmemiştim, ensemden bir acı vurdu, o kadar sert vurdu ki kemiklerim kırılmış olmalıydı. Yüzüstü yere kapaklandım, yağmurun çamura dönüştürdüğü toz yüzümü ve kıyafetlerimi mahvetti.

İyi ki saçlarımı toplamıştım.

Yerden doğrulamadan kumlar bir araya toplandı ve örümcek sürüsü gibi bacaklarımı yakalayarak kocaman alan boyunca beni yerde sürüklemeye başladı. Yüzüm parçalanmasın diye kendimi sırtüstü çevirmeyi başardım. O kadar hızlıydı ki gözüm sadece bir saniye tribünü seçebiliyordu. Kum tanelerinden oluşmuş ellerden kurtulmak için suyu kullandım ama içinden akıp geçti.

Lordların sözünü dinlemeyi öğrenmeliydim!

Ellerimi açtım ve avuçlarıma baktım. Ateşin içine girmekte sorun yoktu ama onu nasıl dışarı çıkaracağımı bilmiyordum. "Ateş!" dedim ve işe yaramasını bekledim. Kum başımı da geriye savurdu ve başka bir darbe almama neden oldu. Bir kez daha!

Kendime ve düştüğüm duruma öfkelenerek ellerimle yerden destek alıp doğrulmaya çalıştım ama bir araya toplanan kum taneleri kırbaç haline geldi ve yüzüme savruldu. Ağzıma giren kum tanelerini elimin tersiyle silmeye çalıştım ama damağıma kadar yapışmışlardı.

Bu ne menem bir güçtü böyle!

Çığlıklar havada uçuştuğunda ne olduğunu anlamadım, kadın bana yaklaşıyordu ve normalde bu tür saldırılar onları heyecanlandırırdı ama yemin ederim gruplar arasında korkuyla çığlık atanlar vardı ve bana ya da kadına bakmıyorlardı. Başımı çevirip geriye baktım ve çizgiyle göz göze geldim.

Hay aksi.

Beni çizginin dışına itiyordu. Gerçekten işimi bitirecekti.

Kum yeniden bir araya toplandı ve yeniden kıvrılan uzun bir kırbaç haline geldi. Daha neler diye iç geçirdim... Bana doğru hızla atıldı, gözlerim kocaman açıldı, kum suratıma çarpacakken son anda elimi kaldırıp aramızda buzdan bir kalkan örmeyi başardım. Ayağa kalkarsam onu çok fena yapacaktım ama önce ayağa kalkmalıydım.

Kadın aramızda bir metre kalacak şekilde bana yaklaştı. Dudakları fısıldadıkça fısıldadı. Kumlar yeniden ayağa kalkıp bakışlarımı mahvetti. Artık her yerdeydi ve rüzgârdan bir kırbaç gibi savuruyordu. Başka bir öbek bir araya geldi ve kocaman bir pençeye dönüştü. Gözlerim daha kocaman açıldı. Ellerimi kaldır-

Ninova

dım ve küçük dalgayı ona doğru savurdum ama etki etmedi, içinden geçti ve bana çarptı. Darbeyle beynim zonkladı, geriye doğru beni itmeye başladı. Çizgiye doğru beni itmeye çalıştı.

Sesler daha da yükseldi. Birileri ismimin yanına ilk kez bir "hadi" iliştirmişti.

Ellerimi arkaya kaldırıp çizginin önüne buzdan bir duvar yarattım ve sertçe kendi duvarıma çarptım. Hâlâ kahrolası çizginin içindeydim ama başım dönmüştü ve bütün kemiklerim birbirinin üzerine binmişti. Pençe geriye doğru çekildi sonra daha hızla bana çarptı, başım bu defa buzdan bariyerime çarptı ve yemin ederim çatırtı sesini kulaklarımın içinde duydum.

O kadar öfkelenmiştim ki sadece gözlerimle büyük bir su girdabı oluşturabildim, girdap bana doğru atılan pençenin önüne geçti ve onu kendi içine doğru çekmek için mücadele etmeye başladı. Gözlerimi kadına çevirdim ve hâlâ dudaklarının kıpırdadığını fark ettim. Demek bütün meselemiz bu, yani çeneni kapatmamız gerekiyor.

Ardı arkasına sekiz tane buzdan bıçak gönderdim, hepsi kadının üzerine saplandı ama sesini kesmedi. Ölmek umurunda değildi. Pekâlâ, başka bir şey düşünmem gerekiyordu.

Pençe girdabı zorlarken altlarından emekleyerek ileriye çıktım ve kadının bacağından yakalayan bir su kırbacı savurdum. Pençeyi girdaptan kurtarmaya odaklandığı için bana yetişemedi. Artık yerde olan oydu. Ayağa kalktım elimi yukarıya doğru havada dalgalandırdım. Su üzerinde tırmanarak ağzına ulaştı ve kahrolası fısıltısı sona erdi. Pençeyi oluşturan kum taneleri zemine dökülürken kadın nefes almakta zorluk çekiyordu.

"O vahşi herif için değmezdi," dedim. Nefesim kesilmişti. Ellerimi dizlerime yaslayıp soluklanmaya çalıştım. Kadının gözleri bana döndü ama artık etkisiz haldeydi. Son nefesini vermesi için beklemedim, bu görmeye bayıldığım bir manzara değildi.

Doğruldum ve tezahüratlar eşliğinde çitlere doğru yürümeye koyuldum. Ben çizginin diğer tarafına yaklaşırken zaferim ilan edildi.

Çitlere vardığımda Arın, Sina, Daren ve Okdemir halime gülüyordu. Hem de öyle böyle değil, lordlara hiç de yakışmayacak şekilde katıla katıla gülüyorlardı.

"Kapayın çenenizi!" Sinirli sinirli bakıp soluklanmak için çitlere yaslandım. Tamam, başta kadını hafife almıştım ama kumlara hükmeden bir kara büyücü aklıma gelmemişse ne olmuş? Sonuçta ölen ben değildim yani icabına bakılmıştı.

"Bir an kaybedeceksin sandım," dedi Azul. Ağaç Krallığı Vârisi olarak burada bulunuyordu ve yüzünde herkesten beklediğim kaygılı ifadeyi taşıyan sadece o vardı.

"Daha neler," dedi Arın söz konusu bile değilmiş gibi. Biraz önce ne kadar zorlandığım hakkında fikri mi yoktu yoksa bana sandığımdan daha fazla mı güveniyordu? İçgüdülerim ikincisi olduğu konusunda ısrarcıydı. Tayga bana hep aklımı toplarsam aşamayacağım mücadele olmadığını ama dikkatimin çok dağınık olduğunu söylerdi.

İkinci mücadele için arena tekrar hazırlandı ve bir kez daha kapı açıldı.

"Toprak Krallığı'ndan Ayzer," diye duyurdu. "Toprak Lordu olmak için meydan okuyorum."

Yerimden doğrulup çok uzakta olan kapıya baktım ve yanlış mı duydum diye hemen arkasından etrafıma baktım. Ayzer burada, olması gereken yerde bizimle değildi.

İlk anda herkes sus pus oldu.

İlk kez bir vâris lorduna meydan okuyordu.

İkinci anda Sina ve Arın kahkaha atmaya ve alay etmeye başladı.

Daren iç çekti ve öfkeli gözleri beni buldu.

"Bütün bunlar başıma senin yüzünden geliyor!" Yarı suçlayıcı yarı bıkkın ifadesine kaşlarımı çattım. Arın ve Sina durumdan keyif alarak bizi izlerken ters bakışlarımdan nasiplerini aldılar.

"Sen de bana âşık olmasaydın!" diye çıkıştım. Hâlâ soluklarım düzene girmemişti.

"Olduk bir kere." Ellerini açarak kaşlarını kaldırdı.

"Biz de olduk ama bu kadar tatava yapmıyoruz," diyerek birkaç adım öne çıktım. Diğerleri çitin üst tarafına doğru merdivenlere yönelmişken Arın ve Sina'ya Okdemir de katıldı. "Üzülme Daren belki sen de vâris olursun," dedi Sina.

"Yapmıyor musun?" dedi kelimeyi uzatarak. Sanki tek derdimiz

Ninova

buymuş gibi. "Söylenmelerin hâlâ kulaklarımı çınlatıyor." Daren hâlâ benimle uğraşıyordu.

"Neyse ne." Elimle onu başımdan savurur bir hareket yaptım.

"Aynen öyle," dedi. "Neyse ne. Oraya git ve bu işi çöz."

"Ne," dedim dehşete kapılarak. "Daha yeni yerden yere savruldum!"

Bakışlarına bakılırsa bu şu an konumuz değildi.

"Ne diyebilirim ki dikkatli olsan iyi edersin." Şaka yapmıyordu, kararını vermişti ve bunda sorun yokmuş gibi rahattı.

"Nasıl cömert! Nasıl romantik! Nasıl iyi yürekli!"

"Bana yardımcı olmak için ölüp bitmiyor muydun?" Sinir bozucu bir yapaylıkla gülümsedi ve hemen gülümsemesini silip emir verici bir ifade takındı. "Git ve ol işte."

"İşe yaramaz krallığının kaderini bana mı bırakacaksın?"

"Daha önce yapmadığım şey değil..."

"Dalga geçiyorsun herhalde!"

"Hiç olmadığım kadar ciddiyim." Omuzlarımı tutup beni alana doğru iterken "Vârisim benim yerime geçecek!" diye bağırdı. Başımı ona çevirip refleksle güldüm. "Bana ilk kez Vârisim dedin."

"Bir de romantik değilsin diyordun." Bir elini omzumdan kurtarıp yanağımı sıktı. Dudaklarımı büzerek çoktan yerini almış Ayzer'e baktım. Çok öfkeli ve çok hazır görünüyordu. Bense hiç öyle hissetmiyordum.

"Senden nefret ediyorum..."

"Cehennemde bu bana âşık olduğun anlamına gelir." Destekleyici bir şekilde omuzlarımı sıktı.

"Cennette de seni mahvedeceğim anlamına gelir."

Kulağıma doğru, "Daha ne yapacaksın bana acaba..." diye fısıldadı.

"Saçlarım kum içinde kaldı!" diye söylendim.

"Akşam onları kendi ellerimle yıkayacağım."

"Güzel kokacaklarına da söz veriyor musun?"

"Söz." Beni itmeye uğraşıyordu çünkü çembere yaklaştıkça hareket etmeyi bırakmış hatta geriye doğru yürümek için onunla mücadele içine girmiştim. "Hadi, herkes korktuğunu sanacak."

"Korkuyorum zaten! Daha önce beni tarumar etti. Kaburgamdaki

yara izi hâlâ sızlıyor!" Tamam her zaman biraz abartmayı severdim ama yine de dirseğimle beni bırakması için onu dürtmeye başladım.

"Çok ayıp kimse böyle konuştuğunu duymasın. Ateş ve Su Varisisin sen."

"İşe yaramaz iki Lordum varsa ne işe yarar ki!"

"Sen işe yarar ol." Yanağımdan öpüp beni daha ileriye itti.

"Sen ve işe yaramaz kıçın ne yapacak peki?" diye bağırdım hırsım alamayıp.

"Oturup şuradan kıçını seyredeceğim." Çitleri işaret ederken neşesi yerine gelmişti.

"Arada ölüyor muyum diye bak bari."

"Ölür gibi olursan haber ver." Uzaktan bana öpücük atmasına yüzümü buruşturdum.

Işık bekçileri daha hızlı olmam için uyarırken derin bir nefes aldım ve tekrar Ayzer'e baktım. Neden bunu yapmak zorundaydı ki? Eminim Daren tekrar benim yanımda olduğu için bunu yedirememişti ve bu yüzden de Daren'i cezalandırmak istiyordu. Hayır, sadece cezalandırmak da değil kendi krallığını bizimle yan yana olmaktan kurtarmak istiyordu. Sanki Toprak Krallığı çok umurumuzdaymış gibi!

Gözüm etrafta dolanırken Tanrıçaların oturduğu yere takıldı ve Ugün bana imalı bir şekilde gülünce sinirim iyice tepeme çıktı. Onların bir parmağı var mıydı bilmiyordum ama durumdan zevk aldıkları kesindi.

"Bu kız artık canımı sıkmaya başladı." Başımı iki yana esneterek meydana çıktım ve en dıştaki çizgiye kadar ilerledim. Bakalım bu defa kırılmadık kemiğimiz kalacak mıydı?

Böyle talihsiz yazgı görülmemişti!

"Alanı seç," dedi Ayzer öte taraftan. Daren yerine beni görünce şaşırmamış ya da korkmuş görünmüyordu. Bu rahatlığının beni rahatsız ettiğini fark ettim. Beni kolay hedef olarak görüyordu, ne de olsa beni bir kez yendiğini sanıyordu.

"Geniş çizgi!" Ağzımın kuruduğunu hissettim. Gözlerindeki kararlılık beni bir kez daha afallattı. İnandığı neyse dönüşü yok gibi hissettirdi. Ve etrafımızdaki sesler bu defa yenilmemem gerektiğini

Ninova

söylüyordu. Bu sefer işin ucunda bir kez daha Daren vardı. Ah Daren, ahl Krallığı kaybedersem sadece krallığı kaybetmiş olmayacaktım, yine saygınlığını kaybedecekti, yine benim yüzümden olacaktı ve bu defa benim arkama saklanmış olacaktı. Bunu neden yapmıştı kil

"Toprak gücümü kullanacağım," dedi. Öne çıktığında piramitler kadar dik ve dayanıklı duruyordu. Üzerinde koyu yeşil renkte sımsıkı bir pantolon ve kahverengi, üçgen bir parçadan oluşan üstü vardı. Saçlarını sımsıkı toplamıştı. Çok iyi görünüyordu ve ben yine kum fırtınası yüzünden perişan haldeydim. Ne zaman karşı karşıya gelsek o çok iyi ben rezil halde oluyordum. İlk anda bu kendimi kötü hissetmeme neden oldu ama ikinci anda bunun beni daha çok savaşmış bir asker yaptığını fark ettim. Hepsinden daha çok mücadele vermiştim, yaralanmıştım ama hâlâ burada ve hayattaydım. Felaketlerin içinden geçmiştim ama yine de bazı sular durulmuş bazı ateşler sönmüştü.

"Sul" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Ayzer kaşlarını çattı. Eh, hodri meydan. Ne olacaksa olacaktı ama artık buradan dönüşü yoktu.

Başlangıç çanı çaldı.

Bu defa ilk hamleyi onun yapmasına izin vermedim, dalgayı elimde evirip çevirip üzerine savurdum. Tam isabetle kıçının üzerine düştü. Düştüğü yerden kalkmadan ayaklarını yere vurdu ve zeminden yukarı küçük bir tepecik yükseldi. Tepecik yolu yararak bir tren kadar hızla bana geldi. Kenara çekildim ve çekildiğim yerden buzla tepeciği paramparça ettim. Etrafa saçılan parçalardan korunmak için ikimiz de yana doğru atıldık. Hep bir ağızdan tutulan nefes sesi tribünlerde uğultuya neden oldu.

Her unsurun seviyeleri vardır, Toprak ve Bereket Krallığı gücünü kayalara kadar taşıyabilir. Toprak Krallığı İshası Amon'un neden Arın'a bu kadar düşmanlık beslediğini öğrendiğimde krallığıyla ilgili de çok şey öğrenmiştim. Gökyüzü alfinleri kutsarken fiziksel değil ruhsal bir armağan vermişti ama alfinler de yaşayan her canlı türü gibi fazlasını istemişlerdi. Özlerindeki enerji kaynağını zorladıklarında toprakla birlikte kayalara da hükmetmeyi başar-

dıklarını düşünmüşlerdi ama onlar üzerinde kontrol sahibi olmakla hükmetmek aynı şey değildi. Amon kayaların okyanusları zapt ettiğine inandı ve diyarın en güçlü lordunun karşısına bir kaya gibi sağlam bir şekilde dikildi. Şimdi karşımda canla başla mücadele ederken Ayzer'in de bu güce ulaştığını görüyordum. Sadece toprağı şekillendirmekle yetinmiyordu, kayalar yaratabiliyor ve onları yerinden oynatabiliyordu.

Oluşturduğu devasa kayanın ilk önce gölgesi üzerime düştü, buzdan bir bariyerle kayayı bana çarpmadan durdurdum, bariyere eğim verdim ve kayayı yuvarlayarak onun olduğu tarafa gönderdim. Beklemediği karşılamam öfkesini tetikledi ve kendi yarattığı kaya parçasını toza çevirerek yok etti. Ayağını öne çıkarıp zemine sertçe vurduğunda durduğum yerde derin bir yarık açıldı, başka bir zaman oradan aşağı düşebilirdim ama artık suyu çok yönlü kullanabiliyordum. Aşağıdan gelen su ile ivme kazandım ve kendimi yukarı doğru taşıyıp düşmeden yarıktan yukarıya atladım. Tezahüratlar eşliğinde oyun oynamayı kesip devasa bir dalga oluşturdum ve iri iri açılan gözlerini önemsemeden üzerine gönderdim. Ayzer kayalardan oluşturduğu zırhın arkasına saklanırken hareketimi görmedi ve arkasından gelen daha büyük dalganın içine çekildi. Herkes ayağa kalkıp benim adımı sayıklarken kimisi onu desteklemeye devam ediyordu.

Kan ter içinde kalmıştım ama bu defa geri dönüşü yoktu. Kaybetmeyecektim ve bu uğurda ne yapmam gerekiyorsa yapacaktım. Toprak Vârisi küçük bir nehir oluşturan suyun içinden çıktığında sırılsıklamdı ama onu taşıyan kara parçasının üzerinde dimdik durmaya devam ediyordu.

Bir sonraki hamle için ikimiz de tetikte bekliyorduk, etrafında dönen suya baktı ve ondan kurtulamayacağını anlayınca neredeyse arenanın tümünü sarsan şiddetli bir deprem yarattı. Ayakta durmakta zorluk çekerek dengemi sağlamaya çalıştım. Bu açıktan faydalanıp etrafında metrelerce derinlikte yarıklar açtı ve sudan kurtularak üzerinde durduğu kaya parçasından aşağı atladı. Bana doğru yürüdüğünde ellerimi havaya kaldırdım ve önce hareket etme özgürlüğümü kazanmaya karar verdim. Suyu etrafımda topladım

Ninova

ve sırtımı okyanusa yasladım. Ellerimi havaya kaldırdığımda iki yanımdan üçer tane kırbaç gibi sudan kollar uzanmaya başladı. Ahtapot savunması Ayzer'in adımlarını durdurdu. İki kolu yere sabitledim ve diğerlerini ona doğru uzattım, eğilip büküldüyse de ona doğru uzanan kollardan kurtulamadı ve hemen arkasında yarattığım buzdan duvara çarptı. Büyük kozu ve gizli silahı herkesin yenildiğine emin olduğunda ortaya çıktı. Toprak Krallığı tarihini öğrenirken okuduğum ama bu zamana kadar kimsenin yapamadığı bir güce ulaşmıştı. Kristallerin enerjisine ve onların üzerinde kontrol sahibi olmuştu.

Kahrolası bunu kimden öğrenmiş olabilirdi ki, bu kontrol sadece çok eski zamanlarda yapılmıştı ve savaşlarda çok fark yaratmıştı.

Kristalleri bıçak gibi ahtapot kollarını kesip kurtuldu. Bana doğru peş peşe gönderdiği yığınlardan kurtulmak için kollarımı kaldırarak büyük bir kalkan yarattım ve üst üste buzdan mızrakları ona doğru fırlattım. İlk ikisinden kurtuldu ama üçüncüsü ona çarptı ve alanda gerilemesine neden oldu.

Beklemeden üzerine doğru buzdan bıçaklar göndermeye devam ettim. Önüne çektiği kaya zırhına saplanıp yere döküldüler. Sihirli bir küreyi okşar gibi boşlukta su topu yarattım ve gözlerinin içine bakarak onu büyüttüm, büyüttüm, büyüttüm ama saldırmak için bekledim. İki yanımdan toprak yükseldi, beni arasında sıkıştırmak isterken su küresini ona savurup zıplayarak öne atıldım. Küre ona çarptı, su dağılırken elimi savurdum ve kolları iki yanda sabitleninceye suyu etrafına doladım. Kemer gibi üç kat ona dolanan su usul usul katılaştı ve buza dönüştü. Ayzer bu hamleden kurtulmak için çırpınırken ayağını yere vurdu ve sarsıntıya neden olsa da beni düşüremedi.

"Ne yapıyorsun?" diye resmen öfke püskürdüm. "Daren'e bunu neden yapıyorsun? O senin Lordun! Bunun hiçbir anlamı yok mu?" Biraz daha yaklaşıp etrafındaki buzu daha da ağırlaştırdım. "Diyara, krallığına bağlılığınla övünüp duruyorsun, ben Arın'a asla böyle bir şey yapmazdım. Asla!"

Dişlerini sıkarak nefes almaya ve sudan kurtulmaya çalıştı ama gözlerini üzerimden ayırmadı.

"Kabul edilemez olan ne biliyor musun, Nova?"

Bilmiş bir şekilde, "Nedir?" diye başımı salladım.

"Bunca zamana ve yaşanan bunca şeye rağmen senin diyar hakkında, alfin olmak hakkında, vâris olmak hakkında hiçbir şey bilmiyor oluşun!" Her bir kelimeyi tükürür gibi sarf etti. Beni bu kadar aşağılaması duruşumun da buz gibi katılaşmasına neden oldu.

"Naguelini ondan aldıklarında bağlayıcı bir yanı kırıldı. Senin için krallığını feda ettiğinde o bağ tekrar kırıldı. Halkını, sarayını..." Dişlerini iyice sıktı. "Senin dışında..." Küçümseyici bir öfkeyle güldü. "Bu diyarda nefes alan çiçekler bile Daren'in tek bağlılığının ikiz alevine olduğunu biliyor!"

Daha iyi ya da daha kötü hissetmedim. Öfkelenmedim. Acı çekmedim. Boş boş yüzüne baktım. Meselenin bu olduğunu hiç düşünmemiştim. Benimle ilgili olduğunu sanıyordum ama Daren'le ilgiliydi. Daren beni seçtiği için değil, onu seçmediği için bunu yapıyordu.

"O sana değer veriyor..." dedim rahatsız olmuş şekilde. Bu onu güldürdüğünde geriye doğru çekilme zorunluluğu hissettim.

"Yukarıda o vahşiler bana saldırdığında sesleri duyup gelen sendin," dedi. "Sonra seni hissedip gelen Arın oldu." Gülüşü soğudu. "Daren hiç hissetmedi. Kimse, bu diyarda kimse benim nasıl korktuğumu hissetmiyor." Kurtulmak için omuzlarını hareket ettirmeyi bıraktı. Duruşu da sesi gibi kırılmıştı. Onun da benim gibi seslere kulağını kapadığını aşağı doğru düşen gözlerinden anladım.

"Senin için oradaydık," diye karşı çıktım daha yumuşak şekilde.

"Acımanızı istemiyorum!" Onu tutan sulardan kurtuldu ve bana saldırdı, beklemediğim anda gelen darbe beni geriye savurdu. Daha önce bir kez Amon'un da yaptığı gibi kalın bir kemeri beni tutmak için etrafıma ördü. Bu an beni panikletse de artık o kadar acemi ve aptal değildim. Yoğun bir darbeyle kemeri çamur haline getirip ondan kurtuldum.

Ayağa kalktım, karşısına dikildim.

"Daren'e bir iyilik yapmak mı istiyorsun?" diye sordu. "Onu kendinden kurtar." Tekrar saldırdı, elimi kaldırıp savurdum ve toparlanmasına izin vermeden etrafına buzdan duvarlar örerek onu kendi tuzağına düşürdüm.

"Onu sana olan bağından kurtar. O iki krallığın lordu, denge sağlaması gerekiyor ama düşüncesizce seni seçip seni kollayıp duruyor. Bütün bu uyuşmazlık o olduğu kişiyi reddedip senin peşinde dolanıp durduğu için yaşanıyor. Daren'in lord olmasına izin vermeyi çok isterim, eğer sen de istiyorsan onu senin ikiz alevin olmaktan ve Su Krallığı kuklası olmaktan azat et artık!"

İki yanından tepecikler yükseldi, sert toprak ona doğru kıvrıldı ve biraz önce bana yapmak istediği şekilde kendisini sıkıştırdı. Onu içine kıstırdığım buzdan duvarlar çatladı ve kırılarak onu özgür bıraktı. Ayağını yere çarptı, bir tepecik daha yükseldi, zemini yararak bana geldi ve bu defa beni bir metre geriye savurdu. Öfke ve üzüntü o kadar yoğunlaştı ki çok derin bir nefes aldım. Yerde doğrulurken ellerimi toprağa bastırdım, suyu yoğunlaştırdıkça yoğunlaştırdım ve toprağın en altından sıcak suyu tüm kaynayan enerjisiyle birlikte çektim.

"Sen aptalın tekisin!" dedim. "Sana el uzattık ama defalarca geri çevirdin."

"Sizin kuklanız olacağıma ölür giderim daha iyi."

Bastığı yeri daha da yoğunlaştırdım. Gözlerimi kapattım ve odaklandım. Yeraltı kaynaklarındaki fokurdayan suyu yüzeye doğru çektikçe çektim ve nihayetinde aramızda bir patlama oldu. Fokurdayan su toprağı delerek fışkırmaya başladı. Ellerimi çekmeden önce toprağın her noktasının kabardığına emin oldum. Tencerede kaynayan suya benziyordu, toprak örtüsünün her yanında kabarmalar ve basıncın yarattığı tiz sesler vardı. Ayaklarına bakıp irkildi. Batmaya başlamıştı.

Gözümü kırpmadım, gözlerim yanmaya başladı ama caymadım. Daha da yoğunlaştırdım, şimdi sıcaklığı hissediyordu.

"Asıl dünyadan haberi olmayan sensin!" diye mırıldandım. Dizlerine kadar batmıştı ve toprak o kadar ıslandı ki ona şekil veremedi. İkisini ayırmaya çalışıyordu ama bocaladı. Yanına yaklaştım. İyice yaklaştım ve yakasına yapıştım. "Bana bak aptal, her ne sanıyorsan öyle değil."

Gözlerime baktı ama sözlerimi duymadı.

"Daren ve benim ikiz alev bağımız koptu. Haftalar oluyor.

Gözün o kadar kör ki bunun farkında değilsin. O beni seviyor ve ben de onu seviyorum. Ve birbirini sevenler birbirine destek olur. Tıpkı eskiden seninle benim yaptığımız gibi."

Bacaklarının üst kısmına kadar battı. Şimdi onunla ben de batıyordum ama ben sıcaklığı hissetmiyordum. Ben istediğim an bataklığa dönen bu yerden çıkabilirdim. Su ve çamur tıpkı istediği gibi birbirine girmişti ama suyun yoğunluğu onu alt etmişti.

"Yalan söylüyorsun!" dedi. Gözlerinde gördüğüm bir şey beni durdurdu. Ben yalan söylemiyordum ama o bu yalanlara inanıyordu. Neden böyle davrandığını şimdi anlıyordum. Kendi yalanlarına inanıyordu. Biz bu diyara geldiğimizde onlar uyum sağlamış ve geçmişlerini unutmuştu ama ben unutmamıştım. Ve şimdi güçlü bir vâris olsa da o geçmişte kimse hâlâ aynı kişiydi. Ve ben o geçmişte onun kendine söylediği yalanları hatırlıyordum. İnsanlardan nefret etmek için onlar hakkında uydurduğu yalanları hatırlıyordum. Sadece korktuğu için diğerlerinin kötü olduğuna inanmayı seçtiğini biliyordum. Ve burada yalanı bendim. Burada yalanı Su Krallığı'ydı.

"Daha önce sana bir kez bile yalan söyledim mi Ayzer?" diye sordum. "Daha önce benim herhangi birine yalan söylediğime şahit oldun mu?" Yakasını bıraktım. Dayanamayarak suyu durdurdum.

"Bak..." Gözlerimi kapatıp açtım. "Daren bizim yanımızda çünkü ona ihtiyacımız var. Herkese ihtiyacımız var. Görmüyor musun bu bizim savaşımız olmaktan çıktı. Şu an Toprak Krallığı'na senden korktukları için değil, ondan korktukları için girmiyorlar. Bu ne kadar sürecek sanıyorsun? Tanrıçalar seni bir kez kullandı, yine yapacaklar ve tek başına hiçbir şey yapamayacaksın. Eğer bu düşmanlığa devam edersen aklına gelenden daha fazlasını kaybedeceksin. Hepimiz bu diyarı kaybedeceğiz."

"Bu sözlerle mi tacı Daren'den aldınız?" diye sordu başını inanmamaya ant içmiş gibi iki yana sallayarak.

"Tacı almadık aptal!" diye bağırdım yere otururak. Hâlâ çamura batıyordu, beline kadar dibe çökmüştü ama artık çırpınmıyordu. "Taçla ilgili konuşmadık bile. Tanrıçaları alt ettikten sonra taçla ilgili konuşmaya başlarız. Ne bu taht sevdan senin?" Dayanamayarak yüzümü buruşturdum.

"Bunu Su Krallığı'nın Vârisi mi söylüyor?"

"Beni yenemezsin tamam mı?" dedim sakince. "Bunu yapamazsın." Bakışlarımı aşağı çevirdim ve tekrar onun kahverengi gözlerine baktım. "Bunu kimse yapamaz. Öncesinde sana yenildim çünkü seni yenmek istemedim. Çünkü ben senin gibi tüm gücümü kullanırsam lordunun gittiği yere gidersin ama bana yine hiçbir şey olmaz."

Bu çıplak ve hayli ortada gerçek karşısında sessiz kaldı.

Bunu biliyordu. Beni yenemeyeceğinin farkında olduğunu da ilk kez o an anladım. Beni küçümsemiyordu, kendisini başka yalanlara inandırıyordu. Amon'u öldürdüğümü görmüştü, onu öldürdüğümü ama bana hiçbir şey olmadığını görmüştü. Ariana, Evran'ı öldürdüğünde onunla birlikte ışığa karışmıştı ama bana hiçbir şey olmamıştı. Olmayacağını biliyordu.

Ve sizi yenemeyeceğini bilen ve sizi yenemeyeceğini bildiğiniz biriyle savaşmanın anlamı yoktur.

Ayağa kalktım ve önüne geçip ona elimi uzattım.

"Düşmanlığına değil, yardımına ihtiyacım var Ayz. Bunu sen olmadan yapamam. Yapmak istemiyorum." İçtenlikle nefes aldım ve idrak etmesini bekledim. "Daren tüm bunları ben istediğim için yapmadı, bunları yaptı çünkü hemfikir. Bunları yaptı çünkü Arın ondan yardım istedi."

"Arın yardım mı istedi?" Kaşlarını çatıp kelimeleri tutuk bir şekilde sarf etti.

"Kabul etmediğin bu ya!" dedim hayretle. "Hepimizin yardıma ihtiyacı var. Bu savaşı kazanmak istiyorsak herkes el ele tutuşmalı. O yüzden saldırmayı bırak ve elimi tut artık." Ona doğru uzanan elimi işaret ettim. "Bilmiyorsan Hava Vârisi bir bebek bekliyor. İyi dileklerini sunmak istersen seninle gelirim çünkü onun da sana ihtiyacı var."

Elime bakan gözleri şaşkınlıkla gözlerime döndü. "Bu yüzden mi savaşmadı?"

"Bu yüzden," diye başımı salladım. "Bu yüzden Adalia'yı Hava Krallığı Vârisi yaptık," dedim açıkça. "Sina'nın isteği ve onayıyla," diye ekledim çünkü bizi resmen barbar sanıyordu. "Sina istediği zaman geri çekilecek. Davete katılsaydın her şeyi öğrenirdin. Erim sürekli sorun çıkarıp ormana zarar verdiği için onu aradan çektim. Orman ruhunun

mirasını korumak için. Okdemir tek başına kalmasın diye Kali'yi Vârisi yaptık. Herkesi ele geçirmeye çalıştığımız yok, herkesi birleştirmeye çalışıyoruz ve herkese yardım etmeye çalışıyoruz. Biraz öfkeni ve kinini unutsan göreceksin bunu." Sesimde ve yüzümde açık bir lütfen vardı çünkü bu da işe yaramazsa sadece onu kaybetmeyecektim, onu artık durduramayacağı bir hırsa ve kötülüğe kaybedecektim.

"Sana ne yaptırmak istediklerini bilmiyordum," dedi çok uzun bir sessizliğin ardından yere bakarak. O kadar sessiz söylemişti ki onu duymaya çalışırken neden ya da kimden bahsettiğini anlamadım. "Onları..." Gözlerini yırtıcı bir hayvan gibi Tanrıçalara çevirdiğinde anlayarak kaşlarımı kaldırdım. "Geri getirdiğim zaman amaçları olduğunu bilmiyordum. Arın'ın onları sonsuza kadar yok edip her şeyi ele geçirmek istediğini düşündüm ve taşları bir araya getirmeye karar verdim."

"İyi," dedim sadece. "Elim yoruldu."

Göğsüne kadar battı.

"Metal Krallığı'na ne oldu?" diye sordu inatçı bir keçi gibi.

Yanaklarımı şişirerek ofladım.

"Onları esir aldık," dedim alayla. "Ne olduğunu sanıyorsun? Tanrıçalar bunca orduyu diyara neden soktu? Üç krallık kalana kadar uğraşacaklar. Kalan üç krallık da en iyi ihtimalle Amon yönetiminde Hava Krallığı nasıl yaşadıysa öyle yaşayacak. İstediğin buysa artık elimi indiriyorum."

Daren'in ona üç iplik planlarını anlattığını var saydım çünkü bununla ilgili hiçbir şey sorgulamadı aksine bir şeyler kafasında yerine oturmuş gibi başını salladı. Yine de çok karamsar ve çekimserdi. Vücudunun çoğu çamura batmış biri olarak ne düşündüğünü merak etmeye başlamıştım.

"Çok fazla şey yaptım," dedi daha zayıf bir sesle. "Beni aranıza almazsınız. Sen istesen bile onlar istemez." Hırsını kaybeden gözleri çitlerin oraya kaydı, refleksle omzumun üzerinden dönüp ben de baktım ve omuz silktim.

"Ayzer, bu diyarda hepimiz çok şey yaptık. Hem dürüst olmak gerekirse kimse Daren'in eline su dökemez. Bu düello onun başının altından çıktı." Tekrar omuz silktim. "Herkes senin bizim yanımız-

Ninova

da olmanı istiyor çünkü sen oraya ait değilsin. Sadece seni istemeyeceklerinden korktuğun için koridordan dönüp durma. Savaşmak önemli ama savaşırken nerede duracağını bilmek daha önemli ve bazen durmak seni zafere götürür."

"Faina'nın arkadaşını öldürmüşsün," dedi.

Kaşlarımı çattım ve elimi geri çekmek için hazırlandım. Bana o kadını savunacak ya da onunla ilgili açıklama bekleyecekse cehenneme gitsindi.

"İyi yapmışsın," dedi. "Yoksa ben yapmak zorunda kalacaktım."

Elimi tuttu. Gülümsedim.

Kimin daha güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıp durmuştuk. Hatalar üzerine hatalar yapmıştık. Yenilmiştik ve kaybetmeye çok yaklaşmıştık. Ta ki Arın tüm sihirlerden daha güçlü iki kelimeyi bana öğretene dek. *Yardım et.*

Kimisi bu kelimeleri zayıflık olarak algılardı. Ama bunu Arın söylediğinde kelimeler bir daha anlam kazandı. Yardım istemenin güçsüzlük olmadığını gösterdi. Eğer ben Ayzer'den yardım istemeseydim o asla istemeyecekti. İşte asıl güç burada ortaya çıkıyordu. Eğer ben Ayzer'den yardım istemeseydim Ayzer bunu asla yapmayacaktı ve sonunda yenilecekti. Sadece düelloda değil, krallığının şansı kalmayacaktı ve fırtına geldiğinde yok olup gidecekti. Ve ben de hayatım boyunca yeterince çabalamadığımı düşünerek vicdan azabı yaşayacaktım. Ben de onun söylemesini beklediğim için yenilecektim.

Şimdi arenanın ortasında karşı karşıya duruyorduk. Yardım isteyen bendim ama aramızdaki bir adımı kapatıp kollarını etrafıma dolayan o oldu. Yardım isteyen bendim ama yardıma ihtiyacı olan oydu. Bazen yardım etmek için yapmanız gereken tek şey yardım istemekti...

Bir kez daha herkesin ortasında karşı karşıya geldik, bu defa çamurlara bulanmış olan ben değildim.

Su Lordu Arın sahip olduğu kudretli ve çılgın güç ile isteseydi bu diyardaki herkese diz çöktürürdü. İsteseydi bu diyarı birbirine katıp hepsini onun söylediklerini yapmaya zorlayabilirdi. Ama Arın'ı asıl güçlü yapan bu değildi, onu Amon gibilerden ayıran

buydu. Arın kimsenin kullanamadığı sihirlere sahipti. Ve kimsenin reddedemeyeceği iki kelimenin gücünü kullanıyordu.

Yardım et.

Kim buna hayır diyebilirdi ki? Bu kelimeler bir de gözünüzde devleşen birinden geldiğinde geri çevirmesi imkânsızdır. Ve bu kelimeler çok güçlü birilerinin ağzından çıktığında bir silah olur artık ama bazı silahlar yara açmaz, hayat kurtarır.

"Geri çekiliyorum," diye ilan etti Ayzer.

Çanlar çaldı ve oyun sona erdi.

"Aptal," dedim omzundan iterek. "Beni bu kadar uğraştırmak zorunda değildin."

"Başlama..."

Çitlere doğru yürümeye koyulduk. Tüm seyirciler kan gölüne dönecek bir mücadele beklerken onlara aksi bir gösteri sunmuştuk. Ama yüzümdeki gülümsemenin solmasına neden olan, dönerken Ugün'ün yüzünde gördüğüm gülümseme oldu. Bu anlaşmanın onu huzursuz etmesi, rahatsız etmesi gerekiyordu ancak öyle görünmüyordu.

"Bana tuzak falan kurmadın değil mi?" diye sordum. "Onlarla bir anlaşma yapmış olamazsın."

Gözleri bakışlarımı takip edince yüzü asıldı. "Hayır, onlarla uzun zamandır konuşmuyorum."

"Bu kadar mutlu görünmeleri..."

"Hayra alamet değil," diye tamamladı cümlemi.

Rahatsız olup gerilsem de yürümeye devam ettim. Sessizlik olanları idrak etmemi sağladı çünkü biraz önce ikimiz de tüm dengelerle oynamıştık. Artık resmen tüm krallıklar birlikteydi ve bu artık krallıkların Tanrıçalara karşı savaşıydı. Ama onlar gülümsüyordu...

Çitlere yaklaştığımızda herkes aşağı inmişti. Ayzer gerildi ve kolunu benden kurtararak üstünü başını toplamaya çalıştı ama bu ikimiz için de nafile bir çabaydı.

"Sen," dedim Daren'e parmağımı sallayarak. "Krallığını bana borçlusun, bir kez daha."

Daren, Ayzer'e bakıyor ve gülümsüyordu. Beklediği sıcak karşıla-

mayı ona veren ilk kişi o oldu. Ayzer mahzun bir şekilde gülümsedi.

"Bir daha oynamak istediğinizde diyarı birbirine katmayın," dedi Arın başka yöne bakarak. Aşağıdaki derme çatma oturaklara oturmuştu. Bizi karşılamak için ayaklanmayan tek kişi elbette Su Lordu'ydu. Ayzer'le birbirimize bakıp güldük. Bu İlahi Lord lügatinde bir tür onaylamaydı. Adalia bir muhafız gibi Arın'ın diğer yanında ayakta duruyordu.

"Takım tamamlandı," dedi Okdemir uzaktan göz kırparak.

"Bir kişi eksik," dedi Sina suratını asarak.

"Ben bir kişi fazlaymış diye duydum." Ayzer ona baktı ve Sina'nın yüzünde garip bir ifade belirdi. "Tebrik ederim," diye ekledi Ayzer. "Yakında Sonay'ı kutlamaya gelirim."

"Memnun oluruz," dedi Hava Lordu alışıldık nezaketiyle.

Duvara yaslandığımızda gerçekten çok yorgundum. Ayzer yanıma yaslandı, diğer tarafımda Daren vardı.

"Haberin olsun, sen de dostluğunu bana borçlusun," dedi gevrek gevrek. Bir tahtta oturur gibi rahat olan bakışları, tek başına oturan Arın'dan bana kaydı. Sanırım o da daha farklı bir tepki bekliyordu ama Arın hiçbir zaman Ayzer'i umursamamıştı, muhtemelen ayağının altından çekildiği için memnun olmuştu.

"Bilerek yaptın değil mi?" diye sordum. Düzenbazlar Lordu.

"Neyi?" diye sordu Ayzer.

"Kozlarınızı bölüşün artık dedim. Fazlasıyla uzamıştı."

Kapılar açıldığında ben hâlâ Daren'e bakıyordum. "Bunun için bir yemek de organize edebilirdin." Daren ne söylediğimi anlamamış ya da duymamıştı. Yüzü allak bullak oldu ve ağır ağır kaşları çatıldı.

"O gerçek mi?" diye sorarken Ayzer'in soluğu kesilmişti. Arın'ın ayağa kalktığını gördüm. Ayağa kalkmak doğru kelime değildi, Arın irkilerek kendini öne atmıştı. Dudakları kımıldadı, hayret, öfke, özlem ve tsunami gibiydi.

"Ariana..."

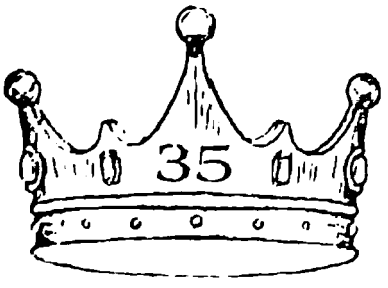

Domino Etkisi Yaratan Anlar

Su Vârisi'nin Ateş Vârisi olarak ilan edildiği gece Cehennem Kraliçesi Tanrıçaların terasına doğru kendinden emin adımlarla tırmanıyordu. Uzun, ateş kırmızısı elbisesinin kuyruğu ardında bıraktığı basamakları süpürürken gülümsemesi dudaklarında tazeydi. Ugün ve Ceni'nin canının bir hayli sıkkın olacağını biliyor ve bundan sıcacık bir haz duyuyordu. Uğraşmasına bile gerek kalmamıştı ve artık asıl arzusuna yakındı. Artık istediğini onlara yaptırabilir ve hiç şüphe çekmezdi.

Vera ışık bekçilerine karanlık bir dehşetle baktığında önlerinden çekilmesini sağladı ve tıpkı tahmin ettiği gibi birbirine düşen Tanrıçaların derin bir tartışma içinde olduğu açığa çıktı. Kendini ilk toplayan Ugün oldu ve dudaklarını gererek Vera'ya döndü. Ceni kendini koltuğa bırakmış hırsından ve acizliğinden titriyordu. Vera en başından beri mertebelerini hak etmediğini biliyordu ama bu kadar aptal olacaklarını düşünmemişti.

"Ne istiyorsun Vera?" diye sordu Ugün.

"Arın tekrar diyarı ele geçirirken ne yaptığınızı merak ediyordum." Cehennem Kraliçesi çenesini dikleştirdi ve onları daha da huzursuz etti.

"Buna izin verecek değiliz!" dedi Ceni oturduğu yerden ama Vera onların bir planı olmadığının farkındaydı, ne kutsallardı ki Cehennem Kraliçesi'nin kurnaz aklı planlarla doluydu.

"Sadece diyarı değil daha uzakları da ele geçirdiklerinin farkındasınız diye umuyorum." Vera biraz daha öne çıkıp terastan aşağıya baktı "Su Vârisi, Atlantis'i arıyor ve bulmak üzere."

"Mümkün değil," dedi Ugün. "Kayıp uygarlık..."

"O Gökyüzü Vârisi," dedi Vera. Tanrıçalar laflarını böldüğü için kaşlarını çattı. "Bunca zaman sonra Gökyüzü Vârisi'nin Su Krallığı'ndan çıkmasına tesadüf mü diyorsunuz?" Onlara doğru hafifçe döndüğünde Tanrıçalar cevap vermedi. Cehennem Kraliçesi'nin asıl bilmediği Su Vârisi'nin esasında Gökyüzü Tanrıçası'nın kızı olduğuydu.

"İkiz alevi bağını koparmama bu yüzden yardım ettiniz değil mi?" diye gülümsedi Vera. Nova'nın Ateş Krallığı'nı istemediğini biliyordu, isteseydi her şey daha farklı olurdu. Eskiler Atlantis'in hikâyesini anlatırken gökyüzünden inenleri anlatırdı ve Vera o kıtanın yaratılışında içinde yanmayı hayal ettiği ateş olduğunu biliyordu. O kapıyı açacak şey de elbette Su Vârisi'nin ellerinde evcilleşmiş ateşti. Gökyüzü hiçbir yazgıyı öylesine işlemezdi ve Su Lordu sadece daha büyük bir zafer için Vârisinin başka bir krallıkla lekelenmesine izin verirdi.

"Atlantis'i açmasını istemediniz, buradan yola çıkarak anlıyorum ki bu pekâlâ mümkün."

"Mümkün değil," dedi Ugün soğukkanlı bir şekilde. "Ama düzeni daha fazla bozmalarına izin verecek değiliz."

Vera onların daha fazlasını bildiğinin farkındaydı ve paylaşmayacaklarının da farkındaydı ama önemli değildi. Buraya kendisi bir şeyler paylaşmak için gelmişti.

"Şu ya da bu şekilde Su Vârisi'nin aynı zamanda ateşi taşımasını istemeyiz," diyerek dikkatlerini çekti. "Onun Daren'le bağlı olmasını ve krallığımın önüne çıkmasını istemiyorum."

"Meydan okumalarda karşısına çıkaracağımız kişiler olacak," dedi Ceni. "Onun aynı zamanda Ateş Vârisi olmasına müsaade etmeyeceğiz. Asla."

Vera zafer dolu gülümsemesini bastırdı ve kaşlarını çatarak onlarla oynadı.

"Kazanacak daha güçlü birisine ihtiyacımız var," dedi Ugün. "Savaroz kızı işe yaramazın tekiydi." Bunu söylerken Vera'yı suçluyordu, kızı onların karşısına bizzat çıkarmıştı. Vera bu suçlama karşısında mahcup görünmedi, aksine kız çok işe yaramıştı. Kızın

görevi kazanmak değildi, kızın görevi Su Vârisi'ni kışkırtmaktı ve arzularını yerine getirmişti.

"Kabilelerden birini eğitiyorum," dedi Ceni. Bunun üzerinde çalıştıkları ortadaydı ama Cehennem Kraliçesi'nin istediği bu değildi.

"Daha güçlü birisine ihtiyacınız yok," dedi Vera kararlı bir şekilde. "Su Vârisi'ni yenebilecek kimse yok," diye onların iyice zihinlerini bulandırdı. "Ama Su Vârisi'nin yenileceği bir kişi var."

Ceni de bu imayla birlikte ayağa kalkmış ve beklenti dolu gözlerle Cehennem Kraliçesi'ne bakıyordu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye mırıldandı Ugün.

"Ariana," diye gülümsedi Cehennem Kraliçesi. "Su Lordu'nun zaafı, gerçek Ateş Vârisi."

Birisi dönerse, diğeri de döner. Ve Vera birinci oğlunu geri getirecekti hem de bunu ellerini hiç kirletmeden onlara yaptıracaktı. Daren ile yeterince uğraşmıştı, melez oğlu sadece zaafları ile değil dayanıklılığı ile de Vera'yı zorlamaya başlamıştı. Onu tahta çıkarma ve diyarın hükümdarı olma mücadelesi buraya kadardı. Nova'ya bir kez daha Ateş Krallığı'nı sunduğunda Vera'nın tekrar düşünmesine gerek yoktu. Daren, Ateş Krallığı'na vaat edilmiş kötülüğü getirmeyecek, ejderhayı çağırmayacaktı.

"Benim karanlık enerjiyi kullandığım yeter, sizin yaşam ışığını kullanma vaktiniz geldi," diye düşüncelere dalan Tanrıçalara ültimatom verdi.

"Ariana," diye tereddüt etti Ugün. "O kız çok zayıf."

Vera gülümsedi.

"Bunlar ilahi varlıklar değil, duygusal yaşam formları. Su Lordu Ariana'yı iki kez kaybetti, üçüncü kez kaybetmeyi istemeyecek. Onun pek sadık Vârisi, Lordu için yenilmeyi seçecek."

"İşe yaramaz," dedi Ceni. "Kız dirildikten sonra Vâris olmasa da olur. Hatırladığım kadarıyla Vâris olmak için hevesli de değildi. Arın'a karşı koyamayacağı da ortada, onun için neden böyle bir iyilik yapalım?"

Cehennem Kraliçesi kılıfını hazırlamıştı.

"O halde zorunlu kılın," diye tek kaşını kaldırdı. "Adaleti yazan eller sizinki değil mi? Ateş Vârisi doğar ama tek bir şartla... Vâris olmak koşulu ile. Onlara başka şans bırakmayın."

"Tekrar yaşama döndür," dedi Ugün gözlerini kısarak. "Ve aynı anda onlara ya yeniden ölür ya da yenilirsiniz ihtimallerini sun." Keyiflenmiş halde Ceni'ye döndü.

"Bu işe yarayabilir," dedi diğer Tanrıça.

"Yarasa iyi olur." Vera elini kaldırıp parmaklarını kımıldatarak onlara hoşça kalın diyerek terastan ayrıldı. Merdivenlerden aşağı inerken yüzünde zafer dolu, karanlık bir gülümseme vardı. Evran geri döndüğünde Ateş Krallığı hak ettiği ejderha ateşine sahip olacaktı ve diyarın dört bir yanında Vera'nın kanı akacak, alevler altın çağını yaşayacaktı.

"Bu işe yarayabilir," diye tekrar etti Ceni yalnız kaldıklarında. "Çok seçeneğimiz kalmadı Ugün. Nova, Arın'ı bırakmayacak ve böyle giderse Atlantis'e ulaşan Arın değil Nova olacak. Buna izin veremeyiz, oraya gitmesi gereken kişi Arın. O kapılara ulaşana neler olduğunu biliyorsun. Ateşi bir kez daha Nova'nın içinden söküp almalıyız."

Ugün bunların farkındaydı. Nova için her şeyi zorlamıştı ama kız bir türlü vazgeçmiyordu.

"Vera'nın söylediği kadar değer veriyorsa kızın uyanışı Su Lordu'nu da tökezletir. Her şeyi lehine çevirdi, köşeye sıkışma sırası onda."

"Yaşam ışığını sadece Gela kullanabilir," diye kız kardeşine döndü. "Bizim o kadarına gücümüz yetmez."

"O halde biz de Nova'nın ışığını alırız. Bize katılmazsa zaten yakında ışığımız tükenecek. Güçlüyü oynuyoruz ama her geçen gün daha da zayıf düşüyoruz Ugün! Gökyüzüne çıkamıyoruz. Başka seçeneğimiz yok."

"Mensuplar," derken Ugün kaskatı kesildi. "Bunu öğrenirse sadece yok olmayız, bizi ilelebet gazap yoluna gönderirler."

"Işığını alırsak onlara ulaşacak kimse kalmaz. Şimdi neler yapabileceğini bilmiyor ama öğrenmesi an meselesi. Sesini bulduğunda zaten bu zamana dek yaptıklarımız yüzünden cezalandırılacağız."

"Bütün ışığı çekmek en az iki gün sürer."

"O halde düellolara ara verelim. Herkesi serbest bırakalım, isyancılar diyarı yerle bir eder. Vahşileri şelalelere gönderir Arın'ı

uzaklaştırırız. Bunca kalabalığı buraya boşuna yığmadık. Hem belki de bu arada Atlantis'in peşine Arın düşer ve ondan nihayet kurtuluruz."

"Bekçilere haber ver," dedi Ugün. "Ara verildiğini ilan etsinler. Sonra Nova'yı almaya gidelim."

Ateş Vârisi yavaşça gözlerini araladığında etrafında yükselen ateşin sıcaklığını ve çıtırtılarını duyuyordu. Kalbi en son bu kadar yavaş attığında başka bir felaketin ortasında kalmış ve yaşamı boyunca yapabileceği en büyük fedakârlığı yapmıştı. Ölmüştü. Şimdi aynı şekilde zayıftı ve nabzı ve bilinci yerinde değildi. Ateşler usul usul dizginlendiğinde ve nihayet azalıp söndüğünde kızın göğsünden derin, can yakıcı bir nefes sesi yükseldi. Üzerinde uzandığı sütunun soğukluğu kül halinde olduğuna inandığı tenine baskı yapıyordu.

Diğer sütundan Ateş Lordu hiç yadırgamayarak doğruldu ve çırılçıplak halde ayaklandı. Kısa bir an etrafına baktı, bu uyanış ânını beklercesine gözleri Cehennem Kraliçesi'ni buldu ve gülümsedi. Başını çevirdiğinde Tanrıçaların başında durduğu sütunda kızıl saçları taşların üzerine dağılmış, zayıf ve cenin halinde hâlâ kendine gelememiş kızı gördü. Ateş Lordu öfkeyle soluyarak ona doğru atılacakken Vera onu yakaladı ve Tanrıçalar da kızın önüne geçerek uyarıcı bir şekilde mırıldandılar.

Ateş Lordu, Cehennem Kraliçesi'nin ona verdiği kıyafetleri üzerine geçirirken öfkeyle soluyordu ama bilinci burada olup biteni anlayacak kadar yerindeydi.

"Seni uyarıyorum Vera," dedi saçları sarı olan Tanrıça. "Canımızı sıkacak eylemlerde bulunma ve oğlunu zapt et."

"Gidelim," dedi Vera sadece ve oğluna hitaben. Göz ucuyla taşın üzerinde gözlerini açmakta olan kıza baktı, biraz bile önemsemeden bedenledi.

Ateş Vârisi nefesini tutuyordu. Sesleri duymuş ve hatta kâbus gibi bir an boyunca Ateş Lordu ile göz göze gelmişti. Neler olduğu-

nu anlamaya çalışıyor ve hangi boyutta böyle bir ıstıraba mahkûm olmuş olabileceğini tartıyordu.

"Kalk," dedi Tanrıçaların sesi. Kız yalpalayarak doğruldu ve hareket etmekte güçlük çekerek bacaklarını sütundan aşağı uzattı. Onları karşısında gördüğünde kalbi korkuyla atmaya başladı. Gözleri etrafta dolandı ve ihtimal vermediği o anda diyarı tanıdı.

Nasıl, diye sorguladı ve tekrar Tanrıçalara baktı.

Nasıl burada olabilirler, diye düşündü ve hemen ardından aklından Arın ismi geçti.

"Ona ne yaptınız?" diye sordu kırık bir sesle ve zorlanarak.

Ugün bu tepki karşısında başını salladı. Kız umutsuz vakaydı.

"Henüz yapmadık," dedi Ceni. "Seninle yapacağız."

"Arın'a zarar vermem." Kendine gelmeye çalışarak başını iki yana salladı. Kendi içinde sayıklıyordu. Neler olduğunu anlamıyordu.

"Kalk şuradan." Ugün sertçe kolundan tutup kızı aşağı çekti ve bedenledi.

Ariana daha önce Tanrıçaların gazaplarıyla ilgili çok şey duymuştu ama ne deneyimlemiş ne de bunu yaşayan biriyle karşılaşmıştı. Şu âna dek. Algılayamadığı zaman boyunca bir fanusun içindeydi ve uyku halindeydi. Bedenine erişimi yoktu ve aklında sadece en büyük kâbusları vardı. An geliyordu Su Lordu'nu görüyordu ve an geliyordu Su Lordu'nun alevler arasında kaldığını görüyordu. Kalbi yabanıl bir acıyla kavruluyor, işkence altında çığlık atıyor ama tüm zaman boyunca sesini duyuramıyor, azaptan kurtulamıyordu.

Aklı karmakarışıktı, zihnini toplamasına, ne olduğunu anlamasına ve uyanık kalmasına izin vermiyorlardı. Yeniden doğdum diye düşünüyordu sonra yaptıklarım yüzünden başka bir cehennemde yanıyorum diye düşünüyordu. Evran'ın bakışlarını anımsıyordu. Sadece birisi döndüğünde diğerinin de döneceğini biliyordu. Arın, diye iç çekiyordu. Her düşünce, her sorgulama hep bu kelimeyle bitiyordu. Gerçekten tekrar doğduysa Evran da tekrar doğmuştu. Vera hayattaydı ve Tanrıçalar dönmüştü.

Tekrar Arın, dedi zihni onu uyanık tutmak istercesine. Tüm gördüğü yüzler, hepsi bir araya gelip ona Arın diye bir uyarı veriyordu. Tanrıçaların Arın'a yapmak istedikleriyle daha derin bir acıya sürüklendi. Ve şimdi Evran da döndü diye hatırladı. Bilincinde ellerı bağlıydı, gözleri bağlıydı. Bağları çekiştiriyor ve çığlık atıyordu ama yalnızca canı yanıyordu.

Uyandığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Karşısında tek bir Tanrıça duruyordu, Ceni. Ariana yatağın üzerinden korkuyla doğruldu. Üzerinde bir elbise olduğunu fark etti. Bir şey için hazırlanmıştı.

"Ne," diye fısıldadı. "Ne oluyor?"

"Zamanı geldi," dedi Tanrıça.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye gözyaşları döküldü.

"Hayatta kalmak istiyor musun Ateş Vârisi?" diye sordu Tanrıça açık ve net. "O halde arenaya çıkacak ve gerçekten Ateş Vârisi olacaksın."

"Bütün bunlar hangi amaca hizmet edecek?" diye kuşku ve keder içerisinde sordu kız.

"İlahelerine karşı mı çıkacaksın?" diye gülümsedi Ceni. "Ayağa kalk." Işık bekçileri kızı iki yanından tutup kaldırdılar.

Kendini ilk andan daha dinç hissediyordu ama hâlâ bitkindi ve kalp atışları yavaştı. Koridordan yürürken kendi kendini gerçek diye telkin etti. Gerçekten buradayım, kerpiç duvarlarla kaplı bir yerdeyim, diyardayım ama diyarda neredeyim?

Tanrıça artık onlarla değildi. Ariana kaçabileceği bir an kolluyordu ama bekçiler iki kolundan da sıkıca tutuyordu. Kız güçlerine ulaşmayı denedi ama yapamadı. Geçtikleri her koridorda daha fazla bekçi vardı ve son dönemeçte kulağına kalabalığın gürültüsü doldu.

"Ne oluyor?" diye sordu nafile bir çabayla. "Neler olduğunu anlatın, lütfen."

"Geriye çekilin!" diye bağırdı bekçilerden biri öne çıkıp. Diğeri iki kolunu arkada birleştirmiş ve sıkı sıkı tutuyordu. Bekçinin bağırışıyla kalabalık ikiye ayrıldı ve taş zeminden oluşan dar yol boşaltıldı. Kız panikle etrafına bakıyor ve tanıdık bir yüz görmeye çalışı-

Ninova

yordu ama bunlar da kimdi böyle? Kaba saba, değişik kıyafetler içinde ve gözlerindeki bu açlık neyin nesiydi?

"Leydi Ariana," diye bağırdı kalabalığın arasında biri. Heyecanla o yöne baktı ama bekçiler engel olarak kızı tekrar yürümeye başladı. Taş yolun en başına geldiklerinde durdular.

"Yolu geçtikten sonra kapı açılacak." İlerideki demir kapıyı gösterdi. "Çıkacaksın ve Ateş Krallığı Várisi olmak için meydan okuduğunu söyleyeceksin."

"Anlamıyorum," dedi ellerinden kurtulmaya çalışarak. "Neredeyim, ne oluyor? Anlamıyorum!" Kafası hâlâ yaşattıkları gazapla karışıktı ve hiçbir şey ona yakın ya da tanıdık gelmiyordu.

"Ateş Krallığı'ndan Ariana, Ateş Várisi olmak için meydan okuyorum. Bunları söyleyeceksin, yaşamak istiyorsan git ve kazan." Bekçi onu sırtından taş yola doğru itti. Yolun iki tarafında biriken kalabalık ona bakıyordu, gözlerindeki açlık, hırs, öfke hepsi kızı daha da korkutmaya yetti. Dehşete düşmüş ve güvensiz bir şekilde taş yoldan geçmeye başladı. Herkes sanki bunu yapabilecek mi diye onu gözetliyordu. Omzunun üzerinden dönüp baktı ama bekçiler hâlâ oradaydı ve her hareketine karşı dikkatle göz kolluyorlardı. Ariana tekrar önüne döndüğünde kalabalıktan birinin ona doğru uzandığını fark etti, korkuyla nefesi kesilirken bekçiler birden adamın yanında belirdi ve bir anda adamın kolu kökünden kopup yere düştü. Kız küçük bir çığlık atarak yeniden gözyaşlarına boğuldu.

"Devam et!" diye bağırdı bekçi. "Hızlı yürü!"

Ariana elbisesinin eteklerini tutup herkesten kaçınmak için taş yolun üzerinden daha hızlı adımlarla yürümeye koyuldu. Elinin tersiyle yaşları silmeye çalışırken demir kapının ardındaki açık gökyüzüne baktı. Dışarısı, diye düşündü. Dışarı çıkabilirsem kurtulurum, diye düşündü. Daha hızlı oldu ve yol bittiğinde kapının önünde durdu. Tekrar omuzunun üzerinden geriye doğru baktı, herkes dört gözle kapıya bakıyordu şimdi. Saniyeler geçiyordu ama kapı açılmıyordu. Bekçiler birbirine bakarak hak etmediğini düşünmeye başladı. Ariana kapıya biraz daha yaklaştı ve diğer taraftan gelen gürültüyle içgüdüsel şekilde geri çekildi.

"Bu da ne böyle..." diye fısıldadığında demir kapı gürültüyle açıldı.

"Devam et!" diye bağırdı bekçi. Kız irkilerek kendini öne, kapının öteki tarafına attı. Ayakkabıları sert kumların üzerine bastığında iyice kaşlarını çattı, düzgün yürüyebilmek için tekrar eteklerini topladı. Nabzı çok zayıftı, korku ve panik hali göğsünün iyice sıkışmasına neden oldu. Yürüdükçe kalabalık çoğalıyordu. Alanın etrafını saran binlerce kişinin burada ne yaptığını anlamaya başladı ama konduramadı. Mümkün olamaz diye düşündü. Bekçilerin söylemesini istediği sözleri anımsadı. Olamaz, dedi. Aklı hâlâ bulanıktı. Hâlâ gazap içinde olmalıydı.

"İlan et," diye yüksek bir ses ardından bağırdı.

İrkilerek sesin geldiği yöne baktı ve Tanrıçaları gördü. Göz göze geldiklerinde Ugün'ün zihni onun zihnini paramparça etmek istercesine kurcaladı. Başka bir çığlık atmasını engelledi. Yere düşmemek için etrafında döndü. Zihninde tekrar bir baskı hissetti. Kalabalığa bakıyordu ama hissettiği dehşet ve bulunduğu uzaklık her şeyi toz zerresine çevirmişti. Tanrıça zihnini sertçe ittiğinde pes etti.

"Ateş Krallığı'ndan Ariana," dedi zayıf bir sesle.

Ninova

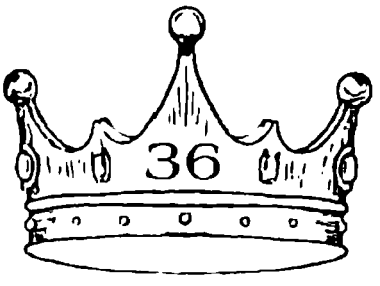

Dönüşler ve Sönen Ateşler ve Taşanlar

"Ateş Vârisi olmak için meydan okuyorum."

Daren refleskle bileğimi kavradı ve farkında olmadan canımı yakacak kadar sıktı. Bakışlarımı Ariana'dan ona çevirdim. "Biri dönerse diğeri de döner," dedi hipnoz olmuş şekilde. Gözlerim iyice açıldı. Evran. Ariana, Evran'ı öldürdüğü için ölmüştü. Ariana döndüyse Evran'da dönecekti.

"Nova, çıkman lazım." Ayzer kolumdan çekiştirdi. "Oraya çık."

Aynı anda bir sürü ses ve düşünce hücum etti. Bocalayan gözlerim Ariana, Arın, Daren ve etrafta her kuytudan çıkmasını beklediğim Evran'ı arayarak dolaştı. Adalia rahatsız bir şekilde kıpırdandı, ilk kez onun Arın'a yaklaşmakta tereddüt ettiğini gördüm. Söyleyebileceği şeyler aklıma geldiğinde gözlerimle uyarıp yerinde kalmasını işaret ettim. Adalia'nın Ariana'dan nefret ettiği açıktı ama şimdi sırası değildi.

"Nova," diye tekrar uyardı Ayzer. Başımı sallayarak ayağa kalktım. Arın oradan bir milim bile kımıldamamıştı. Elim ayağıma dolanarak yanına vardım ve çok sessizce, "Arın," diye fısıldadım. "Şu an bunu yapmak istemezdim ama ne yapmalıyım?" Kalp atışlarım hızlandı. "Eğer Vârisliği verirsem..." Uygarlığı açamam. Onun yerinde olmak istemezdim. Gözlerim Daren'e kaydı. Ona da sormalı mıydım? Daren'in gözleri etrafta dolanıyordu. Etrafta dolanıp en büyük belasını, abisini arıyordu.

"Vârisliği verme," dedi Arın kontrolünü kazanmaya çalışarak. "Ona canını yakma, Nova."

Onu ilk kez böyle görüyordum. İlk kez ters köşe olmuştu. İlk kez tereddüt etmişti. İlk kez asla aklına gelmeyecek ve gücüyle başlap edemeyeceği bir mücadeleye girmişti.

"Bundan emin misin?" diye sordum.

Yavaşça başı bana döndü. Sanki başını çevirse yok olacakmış gibi gözlerini ondan alamıyordu. "Ben Su Lordu'yum," dedi. "Emin olmalıyım."

"Zorunda değilsin," diye destek verircesine fısıldadım.

"Ben Su Lordu'yum." İlk anda benden yardım istediğini sandım ama yutkunduğunda kelimelerden yardım dilendiğini anladım. "Emin olmalıyım. Değil mi?"

Her zamanki gibi görünüyordu. Kalanımız gibi dehşete düşmemişti. Yüzünde ne korku vardı ne üzüntü ne kaygı ne de şaşkınlık. Ama gözlerine baktığımda, gözlerindeki okyanusta yakmaktan asanmadığı bir meşale yanıyordu ve o alevlerin içinde pişmanlık vardı.

Ona bunu yapmak istemedim ve arkamı dönüp parkura doğru yürümeye koyuldum. Ariana'nın burada ne işi vardı bilmiyordum ama diyardaki tüm ölüleri geri getiren kişi olarak bunu sorgulayacak değildim.

Arenanın en dış çizgisine yaklaştığımda Ugün ve Ceni ayağa kalktı. Ve o an gülümsemesinin sebebini anladım. Bunu yapan onlardı, asıl bilmek istediğim bunu neden yaptıklarıydı...

"Ateş Krallığı Konsey Başkanı Leydi Vera geçtiğimiz hafta bizi ziyaret etti ve bir adaletsizliği bildirmek istedi," dedi Ugün. "Diyar tekrar kurulurken krallığının asıl Lordu ve Vârisinin burada hakkını araması gerektiğini söyledi. Ve alevlerde bunu gördüğünü, diyarın onu elçi olarak seçtiğini kanıtladı. İlaheleriniz olarak denge ve adalet için göklerin bize bahşettiği yaşam ışığıyla diyarın arzusunu yerine getirdik."

Işık... Kalırolası benim ışığım!

"Ancak bu hususta bizim için önemli olan adalettir ve terazi şaşmaz. Ateş Lordu ve Ateş Vârisi talihsiz bir mücadelede, ordularını

Ninova

ve krallıklarını savunurken ışığa karışmıştı. Işık onları geri verdiğinde artık unvanlarından soyutlanmışlardı. Leydi Vera'nın dediği gibi sadece lord ve vâris olmak için burada bulunabilirler ve sadece diyar onların hak ettiğini düşünür, yeniden lord ve vâris ilan ederse yaşam ışığı onlarla parlamaya devam eder."

Tökezledim. Kelimenin tam anlamıyla tökezledim. Kurdukları oyun buydu. Ariana'nın vâris olmasına izin vermezsem tekrar ölecekti. Başımı çevirip Arın'a baktım ama mesafe bana hiçbir şey fısıldamadı. Tekrar Ariana'ya döndüm. Kırgın ve hayretle orada duruyordu. Bunun onun da dahil olduğu bir tuzak olmasından çekindim ama bakışları perişan haldeydi. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ayakta duramıyordu, gözleri etrafta bir dehşet ânını arıyordu. Ona ne yaptıklarını anladığımda öfke iyice üzerime tırmandı. Tanrıçaların gazabıyla tanışmıştı.

Neden... neden...

Ateş Vârisi olmamı istemiyorlar. Ateşten kopmamı istiyorlar. Uygarlığı açmak istediğimizi biliyorlar. Uygarlığa yaklaştığımı ve anahtar olduğumu biliyorlar. Ugün'e döndüm.

"Alanı seçin," dedi zevk ve huşu içinde.

"İlk çizgi," dedim. En dar olan alan. Ariana ışık bekçilerinin komutuyla öne doğru ilerledi. "Strateji oyunu oynamak istiyorum," dedim. Ariana kabul edip etmediği sorulunca bir şey anlamayarak bana baktı, başımı salladım ve o da onayladı. Dünyadan haberi yoktu.

Başlangıç çanı çaldı. İnsanların arasında Daren'in öğrettiği taş oyunlarından birini alıp ortaya açtım. Bekçiler ikimiz için de oturak getirdi. Ben oturduğumda Ariana da beni taklit ederek ve burada tanıdık olan tek şey benmişim gibi karşımdaki iskemleye çöktü.

"Nova..." dedi titreyen bir sesle. "Burada ne oluyor?"

"Gerçek misin?" diye fısıldadım. Taşlardan birini mermer zemin üzerinde oynattım. "Oynamaya başla," dedim hızlıca. "Bana ayak uydur."

Kendi hamlesini yaparken birkaç taşı devirdi. Tekrar yerine koyduğunda elleri titriyordu.

"Gerçeğim," dedi. "Ne zaman uyandırıldığımızı, kaç gün geçtiğini bilmiyorum."

"Evran da mı döndü?" Dişlerim birbirine çarptı ve taş devrildi.

"Onu sadece o an gördüm. Sonra beni bir yere kapattılar ve birden burada uyandım." Tek eli kalbinin üzerine gitti, sanki orada olup olmadığını kontrol ediyordu. Gözleri buğuluydu, solgundu, ölümcül bir hastalığın eşiğindeymiş gibi dermansızdı.

"Bunu söyleyeceğime inanmazdım ama seni gördüğüme sevindim." Üzgün hissetmemek elimde değildi. Çitlerin oraya, Arın'a baktım ve işaret ettim. "Hepimiz sevindik."

Ariana o yana doğru döndü, dudaklarını birbirine bastırdı ve gözünden bir yaş aktı.

Başına gelenleri düşündükçe içim kıyılıyordu. En başında hak ettiği vârisliği sırf Evran'a daha fazla güç vermemek uğruna reddetmek zorunda kalmıştı. Büyük Yıkım'ı yaşamış ve her şeyi kaybetmekle kalmamış, Amon'un tehditleriyle ona boyun eğmişti. Kendi halkını zindanlar kapatıp, Daren'e hiçbir şey söyleyememişti. Arın tekrar döndüğünde ona pek sıcak yaklaşmamıştı. Hatta onu ihanetle suçlamıştı. Ve en sonunda tekrar Evran'dan kurtulmak için kendi ölümü pahasına onun kalbine hançer saplamıştı.

Çekimser şekilde bana döndüğünde yüzünde bir rahatlama ifadesi vardı.

"Burada ne oluyor Nova?" diye fısıldadı.

"Karanlık enerjiyi uyandırdık bu yüzden Lordlar ve Vârisler yeniden seçiliyor. Meydan okuma düellolarını biliyorsundur." Gözleri etrafa, onun ismini haykıran kalabalığa döndü. Gürlüyorlardı. Bunca mücadelenin sonunda sadece Ateş Krallığı ayaktaydı ve gerçek vârislerini istiyordu. Bu haykırışa olan hasreti yüzünde can buldu. Evet, ona hiç bu hak tanınmamıştı. O hiç öne çıkmamış hep geride durmuştu.

"Hikâyelerini duymuştum ama aklım çok bulanık." Başka bir taşı oynattı ama zihni gerçekten iyi halde değildi. Kazanacak bir hamle yapabilecekken tek bir hamle ile onu yenebileceğim bir taşı oynatmıştı. "Yaşam ışığım çok zayıf. Beni yenecek misin?"

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Başımı çevirip Arın'a baktım.

Diğer tarafa dönüp Su Krallığı'nın oturduğu kısma baktım.

Ninova

Sonra Tanrıçalarla göz göze geldim.

Onu yenersem Ariana bir kez daha ölecekti. Onu yenersem Arın bir kez daha onu kaybedecekti. Onu yenersem bu defa Arın kendini kaybedecekti. Onu yenersem Arın hiçbir zaman itiraf edemeyeceği bir suçluluk yaşayacaktı.

Ona yenilirsem uygarlığı açamayacaktım.

Ona yenilirsem lanetten kaçamayacaktım.

Ona yenilirsem herkesi geride bırakıp kaçmak zorunda kalacaktım.

Ona yenilirsem halkımı yarı yolda bırakacak ve hayal kırıklığına uğratacaktım.

Ona yenilirsem Tayga'nın sözleri, önce lord ve vâris olmalısınız uyarısı anlamsız kalacaktı.

Ona yenilirsem derine yüzdüğünde ejderhaya dönüşen balık kehaneti gerçekleşmeyecekti.

Başka bir taşı oynatmadan önce düşünmek için elimi çeneme yasladım. Aklım durmuştu, hangi ihtimale odaklanmam gerektiğini bilmiyordum. Tanrıçalar kesinlikle ters köşe yapmıştı. Her yönden bir saldırı bekliyorduk, her şeye hazırlıklı olduğumuzu sanıyordum ama saldırı hiç beklemediğim bir yerden gelmişti. Bu hamle hem asla belli etmeyeceğine emin olsam da Arın'ı sarsacak hem Su Krallığı'nı bir kez daha sorgulatacak hem Ateş Krallığı'nı yeniden harlayacak hem de benden ateşi alacaktı. Karşımda neye hizmet ettiğinden habersizce oturan savunmasız kız birçok şeyi yerle bir edecekti.

"Bunu Arın için mi yaptılar?" Dolu dolu gözlerini benim bakışlarıma çevirdi. Kesik bir nefes aldı. "Burada oluşum ona zarar verecek değil mi?"

Geçmişlerini belki benden daha iyi biliyordu. Tanrıçaların Arın'a olan hırslarının ne zaman ve nerede başladığını ben bilmiyordum ama Ariana o anlara şahit olmuştu. Bulanık aklıyla bile onların nefretlerinin boyutunu ölçebiliyordu.

"Sorun değil." Burnunu çekti ve odaklanmak için tüm gücüyle çabaladığım anladım. Taşlara baktı ve belki de nasıl oynaması gerektiğini anladı. Başka bir yanlış hamle yaptı ama bu defa kasıt-

haydi ve bu hareketi kalbimin kırılmasına neden oldu. Savaşmıyordu ve savaşmayacaktı. Bir kez daha fedakârlık yapacak ve tekrar karanlığa gömülecekti.

Belki doğrusu buydu. Makul olan yanım onun zaten bir kez öldüğünü ve şimdi neler olduğunu önemsememi söylüyordu. Onu hâlâ ölü varsaymamı söylüyordu. Eğer kazanmak istiyorsak Tanrıçaların yaptığı bu hamlenin etkisiz olduğunu göstermemiz gerekiyordu. Onu harcamamız gerekiyordu. Savaşlarda bu olur. Kayıplar vermeden kazanamazsın ve bizim kazanmamız gereken çok şey vardı.

Ama hiç şansı olmamıştı. Ve ben bedellerden de fedakârlıklardan da usanmıştım.

"Boş ver," dedim. Taşları ve oyunu yere doğru devirip ayağa kalktım. "Geri çekiliyorum!" diye ilan ettim. Çanlar çaldı ve bazıları galibiyetle coşarken bazıları da bana korkak diye bağırdı.

"Ateş Krallığı'nın yeni bir vârisi var," diye duyurdu Ceni. İkisi de ayağa kalkmış, ellerini önlerinde birbirlerine kenetlemişlerdi. Yüzlerinde o ifade vardı, biz ne dersek o diyen ifade. Uğraştın ama başaramadın diyorlardı. Ne kadar uğraşırsan uğraş Arın'ı elimizden alamayacaksın diyorlardı. Bu çarpıcı hırsları ve korkunç planları benim içimdeki katılığı dürtüyordu. Orada, tam o anda onlara karşı bir harekette bulunmamı engelleyen tek şey Arın'dı. Haberleri yoktu ama şu an onları kurtaran tek şey Arın'dı.

"Sen bir süre daha bizimle kalacaksın," dedi Ugün.

Ariana irkilerek geriye çıktı. Ugün tek kaşını kaldırıp ona, zihnine bir şey hatırlattı. Ariana inleyerek başını tuttu. İçgüdüsel bir koruma ihtiyacıyla kolunu tuttum, dokunuşum bir elektriği tetikledi ve akımı geri savurdu. Ugün rahatsız olarak bana döndü. Nispeten rahatlayan ve ifadesini geri kazanan Ariana'yı kolundan tutup geriye çektim.

"Öyle bir şey olmayacak," dedim. "Siz artık geri basıyorsunuz. O vâris ve vârislere dokunamazsınız." Kelimeleri tükürürcesine telaffuz etmek umurumda değildi. Aynı köprüde karşılaşmışız gibi boynuzlarımızı çıkardığımızı herkes görüyordu. Sadece duyamıyorlardı ama Tanrıçalara karşı çıktığım açıktı ve bu kısa an azım-

Ninova

sanmayacak bir grubun bundan hoşlandığını kanıtladı. Benim onlara diklenmemden.

Ugün onları ters bir yan bakışıyla dizginlese de bir kere fısıldanan hep konuşulurdu.

"Işığının onun içinde yaşadığını biliyorsun," dedi umursamazca. "Sana da nasıl dokunduğumuzu biliyorsun."

"Bir adım daha at," dedim başımı sallayarak. "Ve burası birbirine girsin. Çünkü sana olacakları söyleyeyim. Daren'e bak ve kolunun nerede durduğuna bak." Yavaşça geriye doğru bir adım attığımda dediğimi yaptı. "Arın'ı tutuyor değil mi?"

Ugün kaşlarını çattı.

"Arın buraya inerse ne onu ne de beni tutabilirsiniz. Peşinden değil, Daren hemen yanında olur. Sina da artık onları yalnız bırakmaz. Burayı yerle bir ederim ve bunu biliyorsun. Bunu yaparım." Hiç teklemedim, en ufak bir tereddüdüm yoktu. Gökyüzü biliyor, hırslansınlar ve bir adım daha atsınlar ve gerçekten artık her şey birbirine girsin istedim.

"Ne cüretle beni tehdit edersin?" Kendini zapt etmekte zorlanarak gürledi.

"Seyircilerimizin önünde bunu yapmak ister misin?" Bir kez daha tereddüt etmeden bu defa hafifçe dişlerimi göstererek güldüm. "Ben zıvanadan çıkalı epey oluyor. Bu er ya da geç olacak değil mi?" Geriye doğru yürümeye koyuldum. "Bizden birine dokunursan bu defa hepimizi karşında bulursun."

Topuklarımın üzerinde döndüm, Ariana'yı sıkı sıkı tuttum ve "Çabuk," dedim. Adımlarını hızlandırdı, çemberin içinden çıktığımızda başımı kaldırdım ve gerçekten Daren'in Arın'ı tuttuğunu gördüm. Gökyüzüne baktım.

Kahrolası bulutlar yalancının tekiydi.

"Gela'nın kızına da bu yakışırdı!" dedi Ceni arkamızdan. Ariana durdu. Yanlış, Ariana takıldı ve ne duyduğundan emin olduğunda kımıldayamadı. Adrenalinin esir aldığı bedenime panik hücum etti. Sinirden gözlerim doldu. Kesik kesik soluk alırken onu yeniden hareket ettirdim. Elbisesinin eteklerini toplayarak kum zeminde yalpalaya yalpalaya yürümeye çalıştı. Başının bana dönük olduğu-

nun farkındaydım. Korkmaktan ve sırlarımın açığa çıkmasından o kadar usanmıştım ki okyanus gibi kabardım ve taşmak için yer aradım. Çitlere yaklaştığımızda kasılarak gözlerimi sildim.

"Lütfen," diye sertçe fısıldadım. "Lütfen ona söyleme. Lütfen Arın'a söyleme. Şimdi değil."

Tekrar durdu. Yüzüm felç geçirmiş gibi gerginleşmişti. Çeneme kasıntı dolu bir ağrı girdi. Ariana dikkatle kolumdan tutup beni kendine çevirdi.

"Kimse biliyor mu?" diye sordu. Göz göze geldiğimizde onun aklındakileri okuyamayacak kadar dehşet halindeydim. Başımı hızlı hızlı iki yana salladım. Bu defa Daren'i peşimde sürüklemeyecektim.

"Herkes iyi mi, güvende mi?" diye sordu. Doludizgin bir gözyaşı daha çenemden aşağı doğru hızla sürüldü.

"Onlara bir şey olmaması için elimden geleni yaptım. Yapıyorum. Yemin ederim herkesi korumaya çalışıyorum." İlk akla gelen buydu. Herkesin ilk aklına gelecek olan buydu. Felaketleri bir gölge gibi eteklerimde sürüklediğim.

"Bütün çocuklar kıymetlidir, Nova." Şefkatle kolumu sıktı. "Sen de çok kıymetlisin. Senin suçun değil. Söz veriyorum, kimseye söylemeyeceğim."

Bu sefer daha yavaş şekilde başımı salladım. Çenemden süzülen gözyaşını silip onun önüne çıktım ve adımlarımı hızlandırarak merakla bekleyen dostlarımızın yanlarına ilk ben ulaştım. Herkes çitlerden aşağı inmişti. Bir kişi hariç. Arın hâlâ yukarıdaydı. Merdivenleri çıktım ve dengesiz düşüncelerimle korkuluğa yaklaştım.

"Sözünü dinlemedim," dedim, bu benim seçimim olsun diye. "Ama kabul edelim, ben hiçbir zaman seni dinlemedim zaten." Gözlerini ayırmadı. Şimdi Ariana da aşağıdan yukarıya doğru bakıyordu. "Değmezdi, Arın," dedim. "Başka bir yolunu buluruz ya da bulmayız. Ama değmezdi."

Başını çevirir en azından diye düşündüm ama yapmadı. Allak bullak halde olduğum için üsteleyemedim. Ariana'ya ne kadar güvenebilirdim bilmiyordum ama bu an bana bir kez daha kanıtla-

mıştı ki ipin ucundaydım, hem de en ucunda. Ben dönmüş aşağı inerken, "Teşekkür ederim," seslendi Arın.

"Ne olursa olsun bu benim kararım ve benim seçimimdi," diye karşılık verdim. "Başka bir şey söyleseydin de böyle yapardım. Sen Su Lordu'sun, krallığını kollamak zorundasın. Ben de Su Vârisi'yim, beni dizginleyemezsin ben hep sevdiklerimi seçerim."

O anda bana döndü ve çok dikkatli bir şekilde alev alev çağlayan gözlerime baktı.

"Onu sevmediğini sanıyordum."

Usanmış bir haldeki yorgun gülüşüm göğsümden bir hırıltı gibi yükseldi.

"Seni seviyorum aptal," dedim.

Herkes etrafına toplanmış, sorular soruyor ve ona sarılıyorlardı. Ariana dengesizdi. Şaşkındı. Onlara karşılık vermeye çalışıyor ama gözleri yukarıya bakıyordu.

Birkaç basamak daha inip Arın'ın görüş alanından çıktım ama aşağıya ulaşmadan önce kenara yaslanıp kendime birkaç saniye verdim. Öylece söylemişlerdi. Öylece kim olduğumu söylemişlerdi. Başkaları da duyacaktı. Önünde sonunda herkes duyacaktı. Kapılara gitmeliydim. Kapıları açmalı ve buradan gitmeliydim.

Gökyüzü bizi korusun, diye iç geçirdim ama devamını söyleyemedim.

Ben merdivenlerden inerken o çıkıyordu, bir an göz göze geldik. Ateş Vârisi ve Su Vârisi. Bedeller ve fedakârlıklar... Ariana yukarıya çıktı. Devam etmeliydim ama edemedim, o basamakta durup başımı çevirdim ve onlara baktım. Arın hiç kımıldamadı. Okyanus kimsenin ayağına gitmezdi bilirdim ama aldığını da bırakmazdı.

"Arın," dedi tereddütle. Onca zamanın ve dahi ölümün ardından bile tereddüt ediyordu. "Ben..." Yorgun ve ne söyleyeceğini bilemeyerek başım eğdi ve kendine baktı. Hayatta olduğuna inanamıyor bunu kendine konduramıyordu. Belki de hâlâ ölü hissediyordu.

"Çok güzelsin," dedi Arın. "Her zaman çok güzeldin."

Ölüp dirilen o olmasına rağmen yine ilahe gibi görünüyordu ve yarı tanrıça olmama rağmen ben yine çamurlar içindeydim. Biraz

utanmam vardı ve mahremiyetlerine daha fazla girmeyecektim, hoş arenada tüm gözler onlara dönmüştü ama anlayışlı ve olgun karşılıyordum. Kimi kandırıyorum ki... Çok güzelmiş!

Kaşlarım çatık aşağı indim ve huysuzlanarak çitlere yaslandım. "Sence ben çok güzel miyim?" diye sordum.

"Fena değilsin," dedi Daren eh dercesine.

"Neden ben hep çamurun içinde kalıyorum?" Bütün meselem buymuş gibi sızlanarak kollarımı birbirine kavuşturdum.

"Toprak çekiyor," dedi. Şakası sesine yansımadı, belli ki pek havasında değildi. Ona okkalı bir cevap vermek için ağzımı açtım ama ben de pek havamda değildim.

Atlantis'i bir kez daha kaybetmiştim, ilk kez Arın'ı dinlemiş ve arkasından iş çevirmeden aklıma geleni yapmamıştım ve başıma gelenlere bakın... Hazır ateşi kazanmışken tuzak falan dinlememeli ve düellolara ara verildiği esnada kapılara gitmeliydim. Ne ara gideceksem... Önce Faina ve Beria yolumuzu kesmişti. Sonra Sadakatsizlerin kavgasını ayırıp yangının içine atlamıştım. Metal Krallığı'nı kurtarmak zorunda kalmıştık ve diyardakileri bir araya toplayıp bir güzel tehdit etmiştik. Şu sıralar başımı kaşıyacak vaktim yoktu.

Kapıların açılmasıyla ikimiz aynı anda yaslandığımız yerden doğrulduk.

Bugün bana huzur yoktu anlaşılan... Tam da korktuğum kişi alana çıktı ve onun sadece varlığı bile Ateş Krallığı'ndan herkesin ayaklanmasına ve kılıçlarını gökyüzüne doğru kaldırmasına yetti. Nankörler. Daren onlar için ne badireler atlatmıştı. İşte bu yüzden ateşe güvenilmiyordu.

"Ona kaybetmezsin değil mi?" diye mırıldandım. Ateş Krallığı'na lord olması için yetiştirilen ve en iyi eğitimleri hem de Vera'dan alan Evran olmuştu. O cehennemde doğmuş ve cehennemde büyümüştü. Su Krallığı'nın kapısına dikilmiş, krallığımızı ve halkımızı katletmişti. Arın'a unutamadığı ve asla unutamayacağı o kıyamet gününü yaşatan Evran'dı. Ateş Krallığı'nın temsil ettiği her şeydi. Zalimdi, açgözlüydü, güçlüydü, zapt edilemezdi ve cayır cayırdı. Bu yüzden evet, endişeleniyordum.

Ninova

"Ateş Krallığı'ndan Evran," diye gür bir sesle ilan etti. "Su Lordu olmak için meydan okuyorum."

Aynı anda Daren'le birbirimize döndük.

"Yırttım galiba," dedi.

"Uğraşmana bile gerek kalmadı!"

"Arın onu haklar," dedi tek gözünü kısarak. "Bugün epey yorulmuştum."

"Bugün hiçbir şey yapmadın," diye kaşlarımı çattım. Arenaya hiç çıkmamıştı ki!

"Evet, hiçbir şey yapmamaktan hamladım. Bana biraz masaj yapman gerekecek."

"Zevzek," dedim dönerek.

En az bizim kadar şaşıran Ayzer ve Sina kendi aralarında konuşuyordu. Adalia yerinde durmakta güçlük çekse de öfkeliydi. Deniz kızı son zamanlarda yaşadığı acıları çok fazla tekrar hatırlıyordu. Gözlerim daha ileriye, parkurun karşısına gitti. Tanrıçaların bununla ilgisi olup olmadığını bilmiyordum ama ayaklanmış birinci oğluna bakan Vera pek mutlu görünmüyordu. Ya birileri onu oyunun dışına itmişti ya da kendi kurduğu oyunda tuzağa düşmüştü. Vera'nın Evran'ı daha çok benimsediğini tarih kitapları bile biliyordu ve Vera'nın Ateş Krallığı saplantısı da Arın'dan geri kalır değildi. Daren'i istediği gibi oynatamayınca asıl oyuncusunu çağırmış olmalıydı ama belli ki Ateş Sarayı'nın tahtı yine boş kalacaktı.

Arın tek başına aşağı indiğinde gergin görünmüyordu. Her zamanki gibi görünüyordu. Bir anlığına bana baktı. Geriye doğru bir adım attım. "Sen de mi senin yerine çıkmamı isteyeceksin?" diye kaşlarımı çattım.

"Lordlar öyle yapmaz," dedi kinayeyle.

"Ne var o zaman?" diye gülerek rahatsızlığımı bastırmaya ve ona normal görünmeye gayret ettim. Ağzını açtı ama sonra kapattı ve bakışları Daren'e kaydı. "Onun parkura inmesine izin verme," dedi.

"Parkura inmem gerekirse inerim."

Başka bir şey daha söyleyecekti ama yine vazgeçti. Döndü ve kimseyle göz göze dahi gelmeden düellolar boyunca ilk kez alana

çıktı. Korkunç rahattı ve ben de öyleydim ama bu aynı zamanda korkutucu olandı. İnsanın başına hep en beklemediği anlarda en beklemediği yerden gelirdi felaketler.

Felaketler...

"Onun Su Lordu olmadığını bir an düşünebiliyor musun?" diye mırıldandım.

"Dünya henüz çekirdeğinden yaratılmadan Su Lorduydu o," dedi Daren. "Hadi." Beni yukarı doğru yönlendirdi. Sıranın en başı, Arın'ın yeri ve benim oturduğum iki koltuk boştu. Ariana, Ayzer'in yanında oturuyor ve Arın'ın ceketini kucağında tutuyordu.

Toplandı yine şer ittifakı...

Tamam, haksızlık etmeyelim. Daha ciddi meselelerimiz var.

Arın'ın hep oturduğu en başa oturacaktım ama durdum ve Daren oraya otursun diye çekildim sonra ona engel oldum ve iyice kafam karıştı. Onun yerinde Daren'i ya da kendimi görmek istemedim.

"Ayakta seyredeceğim," dedim ve çitlere yaklaşıp dirseklerimi korkuluğa yasladım. "Bütün bunların ortak bir yanı olmalı, bunda bir iş var."

Daren yanımda benim gibi kamburlaşarak korkuluğa kollarını dayadı.

"Ateş Vârisi olmak için meydan okuduğunda bana bir çıkarın olduğunu söylemiştin."

"Anahtar buydu," dedim. Zaten her şeyi zihnimden okumuştu ama açık açık bu konuyu konuşmaya sıra gelmemişti. "Uygarlığı hem ateşi hem suyu taşırsam açabilirdim. Arın bu sebeple gökyüzünün sürekli ateşi ve suyu eşleştirdiğini düşünüyor."

Daren bir bana bir de omzunun üzerinden Ariana'ya baktı.

"Uygarlık neden bu kadar önemli?" diye sordu soğuk bir tonla.

"Başka çarem yok," dedim. "Bunu biliyorsun." Merakla ben ona döndüm. "Neden orayı açmamızı hiç istemedin?"

"Bariz değil mi? Orada kalmak istemenden endişeleniyordum. Hem asırlardır bir sürü hikâye ve efsane dolaşır ama hiçbiri orasıyla ilgili iyi şeyler anlatmaz. Canavarı dürtmek demek olduğunu söylerler."

Ninova

"Şş," diye böldüm onu.

Arın en geniş alanı seçti ve Evran da ateşi seçti. Arın'ın silahını söylemesine gerek yoktu, silahı kendisiydi.

Çanlar çaldı.

Uzun bir süre ikisi de sadece birbirine baktı. Etrafta pür dikkat ve korkunç bir sessizlik vardı. Yere iğne düşse hepimiz onu duyacaktık. Aralarındaki öfkenin rüzgârı ıslık öttürerek etrafımızda dönüyordu.

Hiçbir zaman ilk saldıran olma ama son hamleyi yaptığına emin ol.

Arın ilk saldıran olmadı. Evran ise ağırdan almadı. Avuçlarından dışarıya öfkeli, çılgın bir alev fırtınası yeri ve göğü titreterek yükseldi. O kadar parlak ve yoğundu ki yaslandığımız yerden geriye doğrulmamıza rağmen hepimiz ateşin kızgın sıcağını hissettik. Bir dakika önce şakalaşıyor olanlar biz değilmişiz gibi Daren'le birbirimize baktık ve saniyeler hızla saatlerce sürecek bir konuşmayı birbirimize okudu. Düello şartlarında her şey çemberlerin içinde kalırdı. Alevlerin bize kadar ulaşamaması gerekiyordu ama sadece bize ulaşmakla kalmamış çemberlere yakın ilk sıranın tamamını ateşe vermişlerdi. Acı içinde çığlıklar atarak seyirciler ilk sıralardan uzaklaştı. Parkurun etrafında olması gereken koruyucu bariyer yoktu. Ve bu tek bir anlama geliyordu.

Tanrıçalar kuralları yıkmıştı. Bugün bitirmeye karar vermişlerdi.

"Sina!" dedi Daren. Hava Lordu yanımıza geldi ve arenanın etrafında alevleri kontrol altına alacak bir rüzgâr yarattı. Ugün ve Ceni ilk sırada ve en önde oturmuş seyrederken kımıldamıyordu, elbette alevler sadece onları teğet geçiyordu.

"Nova, karşı uca geç." Daren'in emriyle gözlerim bir anlığına tekrar alana döndü. Arın alevleri püskürtmüştü ama asıl endişem orada onu nasıl durduracağımdı.

"Herkes bir köşeye geçsin," diye devam etti Daren. "Oradan dışarıya ne alevler ne de yağmurlar taşacak. Diğerlerine sıçrarsa herkes birbiriyle savaşmaya başlar. Buna izin vermeyeceğiz."

Başımı salladım ve pistten aşağı inip alanın kenarından yarışmacıların çıkış yaptığı kapıya kadar koştum. Kimse karşıma çıkmadı, kimse engel olmadı. Etrafta hiç ışık bekçisi olmadığını o an fark

ettim. Gerçekten kuralları yıkıyordu. Bir alev kümesinin altından geçerek kapılara ulaştım ama buradan görüşüm iyi değildi. Etrafıma bakındım ve merdiven olmayınca duvardaki demirlerden tutunup yukarıya tırmandım. İlk beş sırayı herkes terk etmişti bu yüzden çitlere yaslanarak yeniden rahatça görüşümü kazandım. Daren pistin kuzey ucunda konumlanmıştı. Sina batıda yerini koruyordu. Ayzer ve Okdemir de sağ tarafta Sina'ya belli bir mesafede kalmışlardı. Onların karşı cephesinde Tanrıçalar olduğu için kimse o tarafa geçmemişti bu yüzden orayı kollamak da Daren ve güneyi kollayan bana kalmıştı.

Arın'ın yarattığı hırçın dalga Evran'ın üzerinden geçip bana doğru hiç kırılmadan büküldü ve devasa gölgesi korku içinde seyircilerin üzerine düştü. Dalga çarpmak üzereyken ellerimi kaldırdım ama onların savaşına müdahale edemezdim ve dalgaları olduğu gibi yok edemezdiniz de. Onu çarpacak ya da durduracak yerim olmadığı için göğe doğru yönlendirdim ve bulutların içine çektim.

Krallıkları birbirine düşürmek istiyorlardı. Bir araya gelmemizden elbette memnun değillerdi. Bu yüzden çemberlerin üzerindeki koruyucuları kaldırmışlardı. Ateş, Su Halkından birine çarparsa, seyircilerin arasında ayaklanma çıkacaktı. Ya da Arın'dan taşan su birilerinin kolunu ıslatsa zaten tetikte bekleyen Ateş ve Toprak Halkı isyan başlatacaktı. Sınırların ötesinden gelen yabancılar da bunun için hazırda bekliyordu.

Bir gümleme sesi duyulduğunda soluğum kesildi. Gök kızıl rengini aldı ve alevler çemberleri etrafından sarıp yukarıya doğru yükseldi. Kalp atışlarım hızlandı ama içimden Arın'a bir şey olmaz diye sayıklayarak arenanın etrafına buzdan bir bariyer çekip alevlerin taşmasını engel olabildim. Seyircilerin çoğu ayaklanmıştı ve Ateş Halkı zaferle kılıçlarını çekip ellerini havaya kaldırdı. Kan kırmızısına dönmeye başlayan göğü kara bulutlar ele geçirdi, yağış bekledim ama sadece bulunduğumuz an zifiri karanlığa büründü. Alevler buharlaşırken Arın'ı gördüm. Ateş ağır ağır söndü ve bulutlara doğru çekildi. Zehir gibi zift kokusunun herkesi ele geçirmesine engel olamadım. Sivri uçlu buzdan oklar Arın'ın ardından bir ordu gibi Evran'ın üzerine akın etti. Alevlere sarılsa da hepsinden

Ninova

aynı anda kaçamadı. Oklar onu dört yanında kuşattı ve bazıları hedefini buldu. Eski Ateş Lordu darbeden kurtulamasa da okları etrafına çektiği ateşten çemberle yok etmeyi başardı.

"Oyun oynamayı bırak ve adam gibi kılıcını çek!" diye bağırdı. Arın elini savurdu ve alevlerden bir perdeyi iterek aynı anda diğer eliyle kılıcını çekti. Evran onun yaptığını yaparak kılıcına sarıldı ve çemberin ortasına doğru ikisi de yürümeye koyuldu. Arın'ın kılıcı adımlarıyla birlikte uğuldayan bir rüzgâr eşliğinde buza dönüştü. Evran'ın kılıcı ateşle yanıyordu. İkisi de üçüncü çemberin ortasında kılıçlarını birbirine çarptı.

Çarpışma herkesin kulağında uğursuz bir yankı yaptı.

"Yine benim Varisimin eteklerine mi saklanıyorsun?" Evran'ın alevlerle güçlendirdiği yumruğunu Arın eliyle durdurdu. "Ariana senin hiçbir şeyin değil, sen hiçbir şey değilsin." Evran'ın göğsüne sert bir tekme attı ve ikisi birbirinden öteye savruldu.

İlk dengede kalan Arın oldu, Evran sadece kılıcını değil alevlerini de kullanıyordu. Önce bir yangın vuku buldu ve alevlerin içinden kılıcı göründü, Arın püskürttüğünde alevler söndü ve yeniden çeliklerin gök gürültüsünü andıran çarpışma sesini işittik.

Sihri seçen Evran'dı ve sihri seçtiğinizde sihirle savaşmanız gerekir ama onlar kılıçlarını kuşanmıştı ve kimse kurallara aykırı olduğunu söylemiyordu. Bu beni daha da gerdi. Sadece Arın'ın oradan çıkmasını istiyordum.

Evran'ın kılıcı Arın'ın kılıcını ters bir açıyla altına aldı, Evran çelik kılıcı iterek Arın'ın geriye doğru yaylanmasına neden oldu. Herkes için nefeslerin tutulduğu anlardan biriydi ama ben o anda korkmamıştım. Hayır, Arın'ın yenileceğinden endişe etmiyordum. Öyle de oldu, sadece onunla oyun oynadı ve bir anlığına daha iyi hissetmesine neden oldu. Güç bile harcamıyordu, harcadığında kılıcı itti ve Evran kendi kılıcını elinden düşürdü. Arın elinde buz mavisi bir şekle bürünen kılıcı Evran'ın gırtlağına dayadı. Tam şu an kazanması gereken, onun boğazını kesmesi gereken andı ama sadece kılıcı bastırdı ve onun gözlerinin içine baktı.

Evran bir kez daha adil dövüşmedi ve Arın'ın istediği de buydu. İçindeki o pisliği çıkarmak ve her şeyiyle onu devirmek istiyordu.

Ninova

Kılıç boğazına dayalıyken Evran alevleri aşağıdan yükseltti ve göz açıp kapayana kadar Arın alevlerin arasında kaldı. Evran geriye çekilip alevlere daha çok odun attığında yangın büyüdü ve soluğum kesildi. Bir an sonra alevler acıyla söndü, Arın yeniden ortaya çıktı. Etrafında bütün siluetini maskelemiş ve ikinci bir deri haline gelmiş buz katmanı vardı. Bütün bedenini ve kıyafetlerini korumuş ve doğrudan onun şeklini almıştı.

Evran küfrederek kılıcını yerden aldı ve daha saldırganca üzerine atıldı. Hem kılıcını savuruyor hem de boşta olan elini havayı ikiye bölercesine hareket ettirerek yay şeklinde keskin alevler yaratıyordu. Arın'ı dilimlemek isteyen alevleri ve kılıç darbelerini kolayca başından savdı.

Arın oyun oynamaktan sıkılmıştı, karşısına dikildi, elini kaldırdı ve Evran dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı. Kolları iki yanına açıldı, başını arkaya verip düşecekmiş gibi gerindi, kemikleri çatırdadığında çıkan sesi kayaların altına kaçışmış böcekler bile işitti.

"Bütün yapabildiğin bu mu?" diye sordu Arın buz gibi bir sakinlikle.

Kanını ince bir ip gibi parmaklarının arasına doladı, Evran kontrolsüzce haykırdığında gözlerimi kapattım.

İşte korktuğum an bu andı. Arın'ın sınırlarını aştığı an.

Onu serbest bıraktı.

Kedi ve fare gösterisiydi.

Kolayca öldürmeyecekti, kolayca çekip gitmesine izin vermeyecekti. Elini tekrar kaldırdı ve Evran biraz daha kıvrandı. İçimde bir şeyler hareketlendi. Bana ait olmayan enerji, bana ait olmayan öfke, bana ait olmayan hisler yavaş yavaş paçalarımdan çekiştirerek tırmandı. Zihnim hiç yaşamadığı ama her yeni gün yasını tuttuğu o kederli günü anımsıyordu. Anlar da anılar da bana ait değildi. Arın'ın gücü kabarıyordu ve aynı kaynağı kullandığımız için taşkınlığı beni de zorluyordu. Kederler bir araya toplandı, çığlıklar ve gözyaşları. Yıkımın başladığı ve bittiği âna kadar olup biten her şey kara bulutmuşçasına üzerime çöktü.

"Kalk," diye bağırdı Arın. "Ayağa kalk!" Onu bir kez daha serbest bıraktı.

Ninova

Geniv devrilen Evran kılıcını kenara atarak yeniden alevlerine sarıldı. Kızgın alevler ardı ardına Arın'a doğru ilerledi. Yenilgi ve nefretin birleştiği gözleri kor gibi alevlere neden oldu. Daha önce görmediğim bir yangın başlattı. Simsiyah dumanları gökyüzüne kirletirken bir dalga veya buzla karşılık vermesini bekledim ama hiçbir şey yapmadı. Arın öylece ona doğru yürümeye devam etti her adımında etrafında buz rengi bir huzme oluştu. Etraf çatırdamaya ve buz gibi soğumaya başladı. Alevler ona çarptığında gözlerim irileşti ama alevler dağıldığında Arın hiçbir şey ona dokunmamış gibi yürümeye devam ediyordu. Bu beni de herkes kadar bezgına uğrattı.

Okyanusu öylece yakamazsın.

Yanmıyordu. Ateş ona dokunsa da alev almıyordu. Varlığı su ile öyle bütünleşmişti ki alevler buhar olup göğe karışıyordu. Kıyafetleri bile yangından etkilenmedi.

Daren'in sözlerini anımsadım. Ormanda başlayan yangının içine girdiğimde söylediklerini. Ben içimde ateşi taşımama rağmen, ben Ateş Lordu'nun korumasında olmama rağmen alevler benim kıyafetlerimi paramparça etmişti.

Ama Arın'a dokunmuyordu. Evran'ın öfkesi de nefreti de Arın'ın üstesinden gelemedi ve nihayetinde kendini çemberin dışında buldu.

Gerçek karşılaşmalarında Evran, Su Lordu'na yenildi.

Bir asır önce yaşanan yıkımın sebebi, bir asır önce yaşanan kayıbın başlangıcı şimdi burada tüm diyarın gözlerinin önünde gerçek bir savaşa dönüştü ve şimdi burada herkes gerçek kazananı gördü.

Bir asır önce Ateş Lordu peşinde bir orduyla Su Krallığı'nın kapısına dayanmıştı. En kurak günlerde krallığına saldırmıştı. O yıkımda yüzlerce su alfini can vermişti. O yıkımda krallığın vârisi diyardan kaçırılmıştı. O yıkımda Su Lordu canı pahasına halkını korumuş ve okyanusu da alarak kendini ölümden sakınıp bir büyü boşluğuna hapsetmişti. On yıllarca bilinmezi bekleyerek orada tek başına direnmişti. Umudu yoktu, geride ne bıraktığını bilmiyordu, hayatta olup olmadığımı bilmiyordu. Kurtarıldığımı ve bir gün tekrar doğacağımı bilmiyordu. Ama direnmişti. Su Krallığı'nın Lordu

Ninova

her âlimde her şeyiyle herkes için direnmişti. Ve şimdi bir kez daha en sayıl yönünden ona saldırıyorlardı. Bir kez daha onu devirmek için bütün diyar el ele veriyordu.

Evran çizginin dışına çıktığında kalp atışlarım düzelmedi. Çanlar çalmadı. Kimse meydan okumanın bittiğini duyurmak için alana çıkmadı. Kimse Arın'ın kazandığını ilan etmedi. Uğün ayaklandı ve çemberin dışında öfkeyle soluyan ve kaybetmeyi bir kez daha kabullenemeyen Evran'a baktı.

"Oraya dön ve devam et!" diye bağırdı. Bu da hayret dolu nidaların yükselmesine neden oldu. İkinci kuralı bu şekilde yıktılar. Seyircilerin arasında kimileri zafer sarhoşluğundaydı, kimileri devam edecek olan gösteriden memnundu. Sadece Su Krallığı ayaklandı ve Tanrıçalara açıkça meydan okuyarak itiraz etti.

Tanrıçalar burunlarından soluyorlardı. Arın soluk soluğa kalmış, sadece Tanrıçalara bakıyordu. Korku ve öfkeyle aşağı atladım. Durduğu yerden kımıldamadı.

Ariana ve Evran'ın dönüşü doğrudan onun üzerine oynanan bir bahisti. Sonuna yaklaştığımızı hissediyordum. Tanrıçalar geri adım atmayacaktı ve ne kadar aksini istesem de kaçınılmaz bir savaş ensemizde solumaya başlamıştı.

"Devam et!" diye bağırdım. Arın'a doğru yürürken gözlerim Tanrıçaların üzerindeydi. "Devam edin! Kuralları hep birlikte yıkalım. Neden artık siz de aşağı inmiyorsunuz?" Ellerimi kaldırdım ve arenanın etrafına çektiğim bariyeri indirdim. Yetinmedim başımı yukarıya kaldırdım ve bulutları da aşağı indirdim. Fırtına çağıl çağıl bir yağmur başlattığında kıyametin sûrunu üflemiş oldum.

Su Krallığı için bu hazır olun işaretiydi ve hepsinin hazır ola geçtiğini bakmadan biliyordum. Asıl saldırı emri için Arın'ı bekleyeceklerdi. Bunu başlatmak istemiyordum, bunu Arın'ın başlatmasını da istemiyordum ama biliyordum, hiçbir zaman biz başlatan taraf olmamıştık. Değnek hep onların elindeydi.

Bu noktadan sonra artık hiçbirimiz sağ çıkamayacaktık ya da bitmeyen bir savaş başlatacaktık. Umurumda değildi, sadece koştum ve onlar saldırmadan önce Arın'a ulaşan ilk kişi olmak istedim. Etrafındaki buzlanma her saniye çoğalıyordu. Yağmur daha da har-

Ninova

landı. Her yer alev almıştı. Yerden siyah dumanlar tütüyor, gökten aşağı bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

"İki kez düşün Ugün!" diye bağırdım ilk çember çizgisinin üzerinden. Işık huzmesi avuçlarında parlıyordu. "Neyi başlatacağını düşün." Sesim ona ulaştı ve bakışlarını bana çevirdi. Aynı anda Arın'ın neredeyse bembeyaz kesilen gözleri de bana döndü. Harareti göğsünü öyle bir şişirmişti ki devleştikçe devleşiyordu.

"Yapma." Başımı iki yana salladım. Gözlerinde apaçık bir meydan okuma ve altında doludizgin bir çaresizlik vardı. Yapmaması için bir sebep vermemi istiyordu. Elimde artık sebeplere dair bir şey kalmamıştı. Her nasıl oluyorsa yapacağı her şeyin arkasında dururdum ama istemedim, kendine bunu yapmasını istemedim. Herkesin korktuğu kişiye dönüşmesini, herkesin beklediği yıkım olmasını istemedim.

"Geriye çekil!" diye bağırdı Ceni. Herkes alana doğru akın ediyordu. Arın'ın gözleri onların üzerine dolaştı. Diyarın yerlileri ve sınırların ötesinden gelen yabancılar arasında. Herkes orada bir şekilde karşı karşıya durdu. Etrafımız ateşten ve yağmurdan daha tıklım tıklım kalabalıkla çevrildi. İkinci çizgiyi geçtim ve Arın'ın elinden tuttum. Bakışları bana kaydı. Gözleri sadece beni görüyordu.

"Şimdi," dedi akıl almaz bir sakinlikle. "Ya şimdi bitiririz ya da sonu gelmez bu çılgınlığın."

"Her şeyi mahvederiz," dedim. "Sevdiğimiz herkes bunun altında kalır."

"Kalmadı mı zaten?" diye sordu.

Elini daha sıkı tuttum ve bedenlemeye çalıştım ama varlığı buna engel oldu. Benim sihrimle çatıştı. Bir demir gibi ikimizi de buraya süngüledi. Korkuyla nefesim kesildi. Ben tanrıçaların, yıldızların kanını taşıyordum ama Arın bunun üstesinden geliyordu.

O anda artık ona ulaşamayacağım noktada olduğunu biliyordum.

Su Lordu çılgınlık eşiğini geçmişti.

"Benimle gel," diye fısıldadım. "Şimdi değil."

En küçük çemberin içinde ikimiz vardık. Etrafımızda ikimizden birinin kıpırdamasını bekleyen kalabalık diziliydi. Birimizden bir

hareket gördükleri anda birbirlerine gireceklerdi. Ve herkes kaybedecekti. Bükücüler, Tanrıçaların komutuyla parkurun kenarından etrafımızı sardılar. Onların önünde vahşiler vardı. Lilith'in emrindeki yeminliler bir kez daha Cehennem Kraliçesi'nin tarafında olduğunu ilan etti. İkinci çember çizgisinin etrafına dizildiler ve bize doğru silahlarını çektiler. Arın sadece güldü. Onları görmemişti, onlara bakmamıştı. Onlara sırtı dönüktü. Sadece bana bakıyordu. Yüzünde ruhundan vazgeçmiş bir adamın kifayetsizliği vardı. Ama biliyordu. Silahların ona çekildiğini biliyordu.

"Sana söylemiştim," dedi. "Onlara arkamızı döndüğümüz anda yapacakları şey silahlarını çekmek olacak." Savaşı solumak istercesine gözlerini kapatıp iç çekti. Yeminlilerin ellerindeki silahlar yere düşerken hepsinin bilekleri kemiklerin kırılma sesiyle göğü inleterek terse döndü. Bu, kalabalığın nidalarını yükseltti. Ateş Halkından daha fazlası öne çıktı. Daha fazlası bize yaklaştı. Yanlarında Savaroz kızlarını da getirdiler.

"Geriye çekilin!" diye bağırdı Daren. Sesini duydum ama onu göremedim.

Şimdi onunla aramızda da devasa bir kalabalık vardı.

"Benimle gel," diye fısıldadım bir kez daha Arın'a.

"Hepsini öldürmeliyim. Hepsini öldürmeliydim. Döndüğümde bu diyarın altını üstüne getirmeliydim."

"Sadece korkuyorlar."

"Korkan tek kişi sensin." Elini kendine doğru çekerken sözleri hem hırslı hem de suçlayıcıydı. "Her zaman bana engel olan sensin!"

Yeniden korkusuzca ona uzandım ve elini tuttum.

"Korkuyorum," diye kabul ettim. "Seni kaybetmekten korkuyorum. Ben senin engelin değilim Arın. Ben senin Vârisinim. Ben senin ihtimalinim. Farklı seçeneğinim."

"Görmüyor musun?" Elimi bırakıp beni sarsacak şekilde kollarımı tuttu. "Hepsinden güçlüyüz. Hepsinden güçlü olduğumuzu anlamıyor musun? Onları mahvedebiliriz. Bu işi hemen burada bitiririz."

"Sonra ne olacak?" diye soludum. "Sadece ikimiz kalacağız. İstediğin bu mu?"

"Evet!" dedi tereddüt etmeden. "Uygarlığa gideceğiz. Belki gökyüzüne. Biz daha fazlası için doğduk. Vakit kaybediyoruz. Çok vakit kaybettik."

"Arın..."

Ariana'nın kırgın sesini duyduğunda kaşlarını çatıp başını çevirdi. Ateş Vârisi bize yaklaşabilen ilk kişi oldu. Yeminliler artık çemberin etrafında değildi. Daha yakınlardı. Vârislerini korumak için onun birkaç adım gerisinde duruyorlardı.

"Git buradan!" dedi dişlerinin arasından Arın. "Sana söyledim. Seni bir daha sevemem!" Ağzından çıkan sözler bunlar olsa da gözlerinde dünyanın taşıyamayacağı bir acı vardı. Ateş Vârisi'ne baktım, benim gördüğüm acıyı görmesini diledim. Ben o an anladım. Arın onu sevmediği için değil, onu sevemeyeceğini onu sevmemesi gerektiğini sandığı için sığınıyordu bu kelimelere. Arın hep kelimelere sığınıyordu.

"Bana bak..." İkisinin arasına girdim. "Bana bak, Arın. Bana bak."

Soluk alışları daha da hızlandı. Güç içinden taşıyordu. Enerjiyi hissediyordum ve onu tüketmemesi için kendi içime çekmeye çalışıyordum. Güç beni içine çekiyordu. Akıntıya karşı yüzmeye benziyordu. Direndikçe daha çok boğazımı sıkıyordu.

Gözleri bana çarptı sonra bir şey onları daha da küçülttü ve ardımda bir yere baktı. Dudaklarını sıktı.

"Nova!" diye acı bir çığlık attığını duydum Daren'in.

Aynı anda Arın beni kenara itti, ellerini kaldırdı ve buzdan bir dalga yaratıp savurdu. Yere düştüm, yuvarlanarak dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda Ugün'ün portal kapısı gibi açtığı mor renkli ışık çemberini gördüm. Buz dağı çemberi dağıttı ama daha güçlüsü ile karşılık verdi.

"Arın!" diye bağırdım. "Hayır, Arın!" Ellerimi kaldırdım, düştüğüm yerden o çembere karşılık vermeye çalıştım. Benim ışığım ona yetişene kadar mor renkli ışıklar Arın'ı içine çekti. Öne doğru atılıp ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Biraz önce beni boğan enerjinin sersemletici bir darbe aldığını hissediyordum. Duvara çarpmaya benzedi. Bir anda algımı kaybettiğimi düşündüm. Kulaklarım

çınladı, gözlerim odağını kaybetti. Arın yerdeydi. Su Krallığı'nın İlahi Lordu yerde yatıyordu. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır, Arın. Hayır. Arın.

Deniz kızının gökyüzünü yere deviren çığlığını işittim kalabalığın içinde ve herkes o anda birbirine girdi. Su Halkı arenaya indi. Etrafımda kılıçlar ve sihirler dönüyordu. İçimde bir şeyler eksiliyordu. İçimde korkunç bir şeyler eksiliyordu. Boşluk değildi bu, içimde bir şeylerin yırtıldığını ve daha önce hissetmediğim bir acıyı açığa çıkardığını hissediyordum. Koşmaya başladım, kimse önüme çıkmadı, kimse bana engel olmadı, kimse seslenmedi. Bir savaş başladı mı bilmiyordum ama bir savaş başlatacağımı biliyordum. Ona doğru kendimi dizlerimin üzerinde yere attım. Buzdan zemin diz kapaklarımı kanattı. Buz gibi avucunu elimin içine aldım.

Ninova

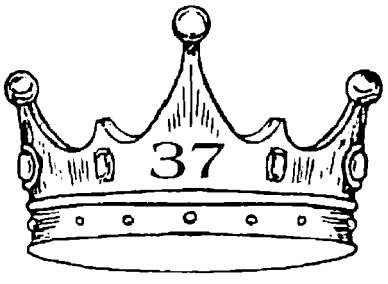

Çarpışmalar ve Yaydan Çıkan Oklar ve Düzenbazlar

"Arın!" diye seslendim.

Hareket ettiğini ve daha öfkeli bir şekilde daha dev bir dalgayla birlikte ayağa kalktığını gördüğümde derin bir nefes aldım. Ugün'e döndüm, içimde şiddetlenen saf deliliği hissediyordum. Avucumdan dışarıya doğru sıcak bir ışık huzmesi parladı. Sadece parlamadı. Güneş gibi hem yakıcı hem göz alıcıydı. Sadece gözleri kamaştırıp herkesin bakışlarını üzerimize çekmedi aynı zamanda yankı yaptı. Işık bir frekans yaydı. Sesi öyle yüksekti ki bu diğer her şeyin sesini kesti. Tanrıçalar arenanın ortasına kadar sürüklenip yere savruldu.

"Sen ne yaptın..."

Sesini duyduğumda kaskatı kesilen yüzümde gülümsemek için bir zorlanma oldu. Kaslarım ağrıdı ama umursamadım.

"Artık bana inan," dedim. "Tek başına boğulmayacaksın."

Hâlâ parlayan ışığa baktı. "İnanıyorum."

Derin derin soluk alıp başımı göğsüne yasladım. Geriye kaç canım kalmıştı bilmiyorum ama ömrümden ömür gittiğini biliyordum.

Artık inanıyorum.

Artık inanıyorum.

"Ben de..." diye fısıldadım. "Ben de artık sana inanıyorum."

Yavaşça başımı kaldırdım. Yavaşça göz göze geldik. Ve yavaşça, sessizce, bakışlarımızla konuştuk. Biraz önce ölüm eşiğinden dönen

değişmiş gibi duruyordu. Ama içimde ne kadar zor ayakta durduğumu hissediyordum. Başka bir aydınlanma sarsılmama neden olsa o ışık hüzmesi Arın'a daha fazla zarar vermeliydi ama aynı Cevheşa bağlıydık ve gücünü taşımaması için kendime çekmiştim. Işık onu yerle bir etmedi çünkü elim onun üzerindeydi. Tanrıçalar bunca zaman bu yüzden Arın'a lanetten bahsetmemişti. Beni korudukları için değil. Arın'dan korktukları için. Arın'ın benim içimdeki Cevheşa ulaşmasından korktukları için. Ve o zaman gerçekten Tanrı olandı.

Şimdi herkesin, her şeyin ortasında tek başıma duruyordum. Duran'a baktım. Gözlerimde olup biten her şeyi, aklımdan geçip giden her şeyi gördüğünü biliyordum. Başını hafifçe salladı. Nasıl istersen, dedi.

Kendi etrafımda yavaş yavaş dönerken kalabalıkla olabildiğince göz teması kurdum.

"Geri çekilin."

Basit iki kelime onlar için açık bir emirdi ve kimse ikiletmedi. Kalabalık dağıldığında görüş alanıma giren ilk kişi ikinci çember çizgisinin üzerinde duran Ugün oldu. Başımı diğer tarafa çevirdim, çemberin karşı tarafında Ceni duruyordu.

"Hatalar hataları doğurur," dedim Ugün'e tekrar dönerek. "Sizin tekrarladığınız gibi. Ama anlamadığın neydi biliyor musun?" Sesim buz gibiydi. "Sana defalarca söyledim ama beni dinlemedin. Arın'ı durdurabilirim. Arın'ı durduran şey bendim. Sizin yapamadığınız düzeni sağlamaya çalışıyordum." Ona doğru, onun çemberine doğru birkaç adım attım. "Ama seni uyardığım asıl şey Ugün, Arın'ı yok etmek deliliği yok etmeyecekti. Arın'ı yok etmek gücünüzün yetmeyeceği asıl deliliği ortaya çıkaracaktı." Gülümsedim. "Beni durdurabilir misin? Bana ne yapabilirsin ki? Beni zapt edebilir misin? Neyle? Cehennemle mi? Boşlukla mı? Işıkla mı?"

İyice gerildi.

Arın haklıydı ya hep ya hiçti. Ya şimdi ya hiçbir zamandı.

İçimden bir ışık patladı ve iki yana dağılarak zihnimi okumuş gibi hem Ceni'ye hem Ugün'e çarptı. İkisi de sendeledi. Ben hangisine döneceğimi düşünürken Arın sırtını bana yasladı ve benim için

Ninova

seçimi yaptı. Tanrıçalarla savaşacak kadar güçlüydü ama onların gücü ile çatışacak kadar koruyucuya sahip değildi.

Evran yeniden çemberlerin içine yaklaştı. Onun alevlerini başka alevler söndürdü. Başımı çevirdim ve Daren'i görmeyi beklerken Ariana'yı gördüm. Ateş Vârisi daha önce görmediğim kadar harlı bir şekilde ona doğru yürüyordu.

"Doğru yerde durmayı hiç öğrenemediniz," dedi Vera benim karşıma dikilerek. Tanrıçalarla arama girmişti.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soran öz oğlu oldu. Gurur duyduğu değil, bir türlü sevemediği.

"Hakkın olanı kabul etmediğin için," dedi Vera. "Ateş Krallığı tacı geri vermeyecek. Bir kez daha değil oğlum. Onu istemiyorsan hep yaptığın gibi kenara çekil ve büyüklerinin senin için bir savaş kazanmasını seyret."

"Ateş Krallığı'nı bir kez daha sizin ellerinize teslim edeyim ve bir kez daha onları ölüme ya da zindanlara götürmenize izin mi vereyim?"

"Sen ateş hakkında ne bilirsin ki?" diye aralarına girdi Evran.

"Gel de göstereyim," dedi Daren.

Arın beni çemberin ortasından diğer tarafa doğru sürüklerken Ariana ve Daren karşı karşıyaydı. Vera ve Evran ikisinin ortasında kalmıştı. Arın beni ittiğinde alevler neredeyse sırtımı yakacaktı. Alan o kadar kalabalıktı ki Ugün ve Ceni'yi göremiyordum ama onları ararken karşıma mide bulandırıcı Savaroz kızları çıktı.

"Onlar bizim," dedi Sina. Kısa bir anlığına Sonay ile göz göze geldim ama tekrar yürümeye devam ettim. Okdemir ve halkı, İhram ve Azul ile birlikte sınırların ötesinden gelen yabancılarla çatışma içindeydi. Adalia onlarla birlikte Su Krallığı birliklerine komuta ediyordu. Gözlerim bu karmaşanın içinde Ayzer'i aradı ve nihayetinde onu asıl aradıklarımın karşısında buldum.

Ceni ona doğru saldırırken Arın onu öyle bir savurdu ki Tanrıça havada süzülen bir kuş tüyü gibi yalpalayıp çitlere çarptı. Ayzer bizi gördüğünde soluk soluğaydı. Ona yetiştiğimizde Ugün yeniden ışığını topladı. İkisinin de önüne geçip kalkan oldum ve ışığa daha kuvvetli bir ışıkla karşılık verdim

"Ben hâlâ Kralınız ve Lordunuzum!" diye bağırdı Daren tüm birliklerine. "Ben sizin ordunuzun kumandayım. Birbirinizle savaşmayı bırakın. Ateşi ışık için kullanın!" Yeminliler bekledi ama Şafak ve komutundaki birlikler ışık bekçileriyle savaşmaya başladı.

"Ahuele, Aram!" diye bağırdım. Kızları görmüyordum ama beni duyacaklarını biliyordum. Ugün ve Ceni karşımıza dikildi. Arın ve Ayzer ile yan yana duruyorduk.

"Hangisini istersiniz?" diye mırıldandım.

"Siz birini alın," diyen Arın'ın sözünü kestim. "Ben Gökyüzü Vârisiyim. Işığa sahibim. Siz Ceni'yi alın ve ışıklarının çarpmadığına emin olun. Özellikle mor renkli ışıklar."

"Onu anladım," dedi Arın imayla.

Ayzer'e baktım, gözlerinde ne korku vardı ne de tereddüt, bir kez başım sallayıp kabul etti. Tanrıçalar gülümserken aramızdaki mesafe açıldı. Akrep Birliği önderleri yanıma geldiğinde gözlerim Ugün'ün üzerindeydi.

"Vârisim," diye selamladılar.

"Ateş Birliklerine yardım edin," dedim. "Akrep Birliğinden herkes. Tek bir ışık bekçisi bile hayatta kalmasın."

"Vârisim." Çekildiklerinde derin bir nefes aldım ve son kez gökyüzüne baktım. Artık ne açıktı ne de mavi. Kirlenmişti ve yerde ne varsa yukarıda da o vardı şimdi. Küflü bir turuncu ve kahverengiye dönmüştü. Sanki yeryüzünde bizi altına gömmek istedikleri toprak şahlanmıştı da gökyüzüne yeni bir renk ve biçim vermişti.

İkinci çemberin etrafındaydık şimdi hepimiz. Lordlar ve Vârisleri. Herkes dairenin üzerinde birbirinden uzak noktadalardı ama birlikteydi. Diğerleri çemberin dışından saldırıyordu. Hiç konuşmadan geldiğimiz bu nokta bir anlığına umut etmeme izin verdi. Belki bu defa hepimiz kazanırız diye ve ilk hamleyi yapmama neden olan öfke bu şekilde umutla birleşti. İçimden taşan ışık su ile buluştu ve Ugün'e çarptı. Tanrıça elinde bembeyaz ışıkla parlayan bir asa yarattı. Asa ışığımı alıp çevirdi ve geri bana itti. Eğildim ve altından kayarak çemberin dışına çıktım. Yanımda açılan yarık neredeyse beni aşağı çekiyordu, gözlerim kısa anlığına kaydı ve Ayzer'in saldırısının etkisinden son anda dönerek kurtuldum. Hedefi ben değildim ama fazla yakındık. Yana doğru

Ninova

yalpalayıp tekrar ayağa kalktım. Benim ışığım onların ışığından daha şeffaf ve parlaktı. Tekrar denedim ve bu defa daha hızlı davranıp onu göğsünden vurmayı başardım. Ugün kıvrandı ve iki büklüm şekilde acı içinde çığlık attı. Bu Ceni'yi harekete geçirdi ve darbesi Ayzer'e çarpacakken Arın'ın yarattığı bir buz kalkanını paramparça etti. Onlar kenara çekildiğinde buz duvarı yıkan ışık huzmesi bekçilere çarptı ve dokunduğu anda onları tuzla buz etti.

"Bundan sağ çıkabilecek tek kişi sensin!" dedi Ugün. "Onların yok oluşuna neden olacaksın." Hengâmenin ortasında bağırtısı kulağımı tırmalıyor ve beni daha da hararetlendiriyordu.

"Bugün sadece siz yok olacaksınız." Suyu geri çektim. Parmağımdaki yüzüğü çıkardım, artık ateşe sahip olmadığımı sanıyordum ama içimde yanan vakur öfkeyi hissediyordum. Ulu bir rüzgâr tenimi yalayıp geçti. Suyu geri çektim ve sadece yaşadığım zaman boyunca sığındığım gökyüzünü düşündüm. Parlak, çok parlak ışık huzmesi avuçlarımdan çoğalarak onun ışığına uzandı. İkimizin çarpışması çok hızlı bir ok fırlatmışım gibi bedenimi sarstı. Dizlerimi kırıp ayaklarımı yere daha sağlam bastım. Ugün dişlerini sıktı, ışığı zayıflıyordu ve geriye doğru çekiliyordu. Gülümsedim. Gözleri daha büyük bir kıvılcım çıkardı ama zorladım. Başını çevirmeden Arın ve Ayzer'e baktı, Ceni'ye karşı güçlerini birleştirmiş buzla kaplı kayalıklarla karşılık veriyor ve onu köşeye sıkıştırıyorlardı. Ondan destek alamayacağını anladı. Daha ileriye baktı ve kurnaz gülümsemesi bir saniyeliğine dikkatimi dağıttı. Işığımı geriye itti, ellerini indirdi. Elindeki asayı ardı ardına döndürdü, yel değirmeni gibi hızla dönen asa mor bir ışık küresi yarattı hedefinin ben olmadığımı anladığımda çok az zamanım vardı.

"Daren!" diye bağırdım. Bir saniyeliğine sesime döndü. Gözümü kırpmadan bedenledim. Ayaklarım yerle buluştuğunda mor ışık huzmesi beni içine aldı, dalgaların kayalıklara çarpmasından daha hoyrattı. Geriye savruldum ama tam arkamda duran Daren'e çarptım. Kolları beni yakaladığında göğsümde korkunç bir ağrı vardı. Acı umurumda değildi her saniye daha da öfkeleniyordum. Onlar iki kişiydi ve öldürücü darbelere sahiplerdi ve diğer herkesi koruyabilmek için sadece ben vardım.

"İyi misin?" diye sordu Daren dehşete kapılarak. Burnumdan soluyarak ayağa kalktım ama onun iyi olduğunu görmek kısa süreli rahatlamamı sağladı. Kısa süreliğine.

"Kurtul artık şunlardan!" diye çemkirdim.

"Su Vârisi..." diye dahil oldu Evran. Ariana'yı kenara itti ve Vera ile bir mücadelenin içine girmesine neden oldu. Kız ayaklarının üzerinde yalpaladı. Daha bugün ölümden dönmüştü ve Cehennem Kraliçesi ile burun buruna gelmişti. Başımı yana yatırdım ve parmaklarımı kıvırdım. Vera savaşın coşkusuyla iradesini tutmayı atlamıştı ya da ben gerçekten akıl sınırlarımın üzerinde dolaşıyordum. Kanı evcil bir kedi gibi boyun eğip Cehennem Kraliçesi'ni dizlerinin üzerine çökertti.

"Güzel hareket," dedi Evran annesine yaptığım saldırıya. "Kurtul şundan," dedi biraz önceki kelimelerimi tekrar edip Daren'i işaret ederek. "Yanlış kardeşi seçiyorsun."

Öfke acı bir sızıyla beynime vurdu. Daren ona bakarken dudağını ısırdı, çenesi o kadar kasılmıştı ki kemikleri kırılacak sandım. Elinin kılıcına gittiğini düşündüm ama diğer eline gitti. Parmaklarına. Yüzüklerden sadece bir tanesini çıkardı, dikkatle cebine koydu. Bir şey –saf güç– onun içinde kara bulutlar gibi dolaştı. Gözlerini kapatıp o şeyi kabul etti. Enerji içinde taşarken gözlerini açtı ve Evran içten tutuşmaya başladı. İçinde alevlerle doğmuş dağ gibi adam bir anda, saniyeler içinde siyah dumanlar içinde kaldı.

"Acıttı mı?" diye sordu Daren.

Güldüm ama gülümsemem kursağımda kaldı. Küçük oğlunun aksine Vera büyük oğluna epey düşkündü ve cehennemi üzerimize saldı. Daren beni arkasına çekerken eliyle alevleri durdurmaya çalıştı ama geç kaldı. Üzerime eğilip sadece etrafımdan geçip gitmesine izin verdi, başkalarının çığlıkları benim dudaklarımın birbirine kapanmasına neden oldu. Alevler etrafımda hava baloncukları gibi çoğalırken Ayzer'in sesini duydum. Daren alevleri püskürttüğünde etraf is ve dumana boğulmuştu. Kontrolsüzce öksürdüm ve görüşümü kazandığımda refleksle elimi göğsüme bastırdım. Ayzer koşmak üzere dönerken Arın ona "Yerinde kal!" diye bağırdı. Ayzer bir

an sersemledi ve bana baktı. Başımı salladım ve döndüm. Evran kılıcını geri çekti; Toprak Krallığı muhafızı Eris'in sırtına sapladığı kılıcı.

Daren benden daha hızlı hareket etti. O kardeşinin yanına giderken Evran ve Vera ona dokunmasın diye etraflarına ışıktan bir kalkan oluşturdum ama Ariana kalkanın dışında kalmıştı ve Evran'ın darbesinden sendeleyerek yere çöktü. Etrafıma bakındım. Kan gölüne dönmüştü.

Sina ve Sonay seslerimizi duydu. Hava Lordu tek hareketiyle yarı çapındaki herkesi geriye püskürtecek bir rüzgâr yarattı. Sina, Arın'a katıldı ve hız kesmeden Tanrıçaları aralarına aldılar. Ayzer iki büyük sütunla Ugün ve Ceni'yi sıkıştırdı. Sina kuvvetli bir rüzgârla hareket etmelerini hatta nefes almalarını engelledi. Arın onları katman katman buzdan bir kafesin içine aldı. Ayzer buzun üzerine parlak kayalardan çok sert görünümlü bir duvar ördü. Üçü aynı anda bize doğru koşmaya başladılar.

Sonay, Ariana'nın yanına vardı. Ayzer, Eris'in yanına diz çöktü.

"Git!" dedi Arın yanıma geldiğinde. Onun buzları Vera için daha etkiliydi. Koştum ve bütün bedeni kanlar içinde kalmış muhafızın yanına diz çöktüm.

"Acıttı mı küçük kardeş?" diye güldü Evran.

Daren ona bakmıyordu. Daren sadece Eris'e bakıyordu. Muhafızın dişlerini sıktığını gördüm. Eli Daren'in yarasının üzerinde kanlardan görünmeyen elinin üzerine kapandı.

"Sana kaç kere söyleyeceğiz," dedi Sina kılıcını çekerek. "O senin kardeşin değil."

Daren'in ellerini çektim. Avuçlarımı muhafızın göğsüne yerleştirdim. Gözlerimi kapattım ve önce kanını bedenine geri çektim. Tılsımları fısıldadım. Işık avuçlarımdan taşıp muhafızın yarasının üzerini dağladı. Tekrar ettim. Enerjisi çok zayıftı neredeyse hissedilmeyecek kadar ağırlaşmıştı ama yaşam ışığını tanıdım. Rengini gördüm, varlığını hissettim. Soğuktu. O kadar soğuktu ki avuçlarım buz tuttu sandım.

"Onu seviyor musun?" diye fısıldadı. Sesini duyunca gözlerimi açtım. Sorunun bana sorulduğunu muhafızın gözlerine bakana

kadar anlamadım. Daren'den bahsettiğini sevgi dolu gözleri onunla benim aramda dolaşana kadar anlamadım.

"Konuşma," dedim. Tekrar gözlerimi kapattım ve bu defa daha çok güç kullandım. Bütün ışığı kendime çektim ve onun zayıf ışığıyla aramda bir çekişme yaşandı. Karanlığın bu kadar hevesli olduğunu bilmeliydim ama dünya üzerindeki en sevdiğim adamın berbat aile köklerindeki tek iyi kişinin ölüp gitmesine izin vermeye niyetim yoktu. Bütün bedenim soğukla ürperdi. Sorun değil diye kendimi cesaretlendirdim. Soğuk tanıdık. Karşı koyabilirsin.

Sanki şimdi yine cehennem kapılarının önündeydim. Yine üç başlı köpeğin karşısında bir anlaşma yapıyordum. Yine bir teklifin ortasındaydım. Verecek neyin kaldı diye soruyordu. Başımı iki yana salladım. Ben Su Vârisi'yim. Ben Gökyüzü Vârisi'yim. Ben bir Tanrıçayım ve anlaşma yapmam. Ben isterim ve alırım. Ol derim ve olur. Işık parmaklarımın arasında patladı ve karanlığı alt edip onun zayıf ışığına tutundu. Yaşam enerjisi ellerimin altında çağladıkça çağladı ve nihayetinde ölüm geriye çekildi.

Muhafız ciğerlerini dolduran şiddetli bir nefes aldı ve gözlerini sersemletici bir şekilde kapatıp açtı. Bitkin bir halde geriye çekildim.

"Eris," diye seslendi Ayzer. "Eris... İyi misin?"

Muhafız öleceğinden emin olmanın şaşkınlığı ile sadece bana bakıyordu ve bunu nasıl yaptığımı düşünüyordu ama nihayetinde başını salladı ve "Daha önce olmadığım kadar," dedi. Daren bana baktı ve o kısacık anda gözlerine dünyanın tüm minnetini sığdırdı.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu Ayzer ama sorusunu bitirmeden muhafız kendini yukarıya çekmişti.

Kulakları sağır eden bir patlama olduğunda dizlerimin üzerine çöküp ellerimi başımın etrafına sardım. Gözlerimi açmam mümkün değildi. Çığlıklar ve bağırışlar kontrolsüzleşti. Bir şeylerin üzerime düşmesini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Başımı kaldırdığımda her şeyin etrafımızda ama havada uçuştuğunu gördüm. Ceni ve Ugün içine hapsedildikleri kafesi kırmıştı; kayalar ve buz parçaları etrafta ezecek kişileri arıyordu. Hava Lordu onların çarpmasına engel olmuştu ve şimdi hepsi tekrar Tanrıçaların üzerine döndü. Tanrıçalar kaya ve buz parçalarını havada toza dönüştürdü. Sina

Evran'ın göğsüne tekme attığında Arın onu yakaladı ve kanını içten buza çevirirken dizlerinin üzerine çöktü. Arın aynı anda geri dönüp Vera'nın alevlerine karşılık verdi.

"Nova," diye bana seslendi. "Herkesi görebileceğin bir yerde dur. Işıklarına karşı sadece sen kalkan olabiliyorsun. Sadece onların ışıklarını engelle yeterli." Arın'a başımı salladım, muhtemelen en iyisi bu olacaktı. Onlara yardım etmeye çalışırken dikkatim çok dağılıyordu, uzaktan daha rahat dahil olabilirdim. Etrafıma bakındım ve kargaşanın arasından çıkacak bir yer aradım. Sina beni gördü ve benim için küçük bir rüzgâr tüneliyle önümdeki karmaşayı çekti. Minnettar bir şekilde açtığı yoldan çıktım.

"Okdemir," dedi Hava Lordu. "Nova ile git, onu koru arkadan kimse saldırmasın."

Metal Lordu peşime takıldı ve kılıcıyla bana kalkan oldu. Birlikte çitlerin üzerine tırmandık. Ben demirlere yaslandım, Okdemir arkamda tribünden birilerinin bana yaklaşmasına engel olmak için siper aldı. Buradan olup biten her şeyi görmek kanımı dondurdu.

"Bu ilk savaşın mı?" diye sordu Okdemir halime gülerek.

"Dilerim son olur." Sesim buz gibi çıktı.

Sina Evran'ın ciğerlerindeki havayı çekerken renginin nasıl morardığını izlemek tuhaf bir haz almama neden oldu. Hava Lordu'nu ilk kez böyle acımasız ve soğukkanlı görüyordum. Bu bana onlarla ilgili anlatılan hikâyelerin gerçekliğini yüzüme vurdu. Ama son hamleyi yapan Daren oldu. Evran'ın omuzunu tuttu ve Vera'nın tüm çabasına rağmen Arın ona ulaşmasına engel oldu. Evran simsiyah yanmış et yığınına döndüğünde kemiklerinin çatırtısı kulaklarımda uzun bir süre yankılanmaya devam edecekti. Nihayetinde ona yeni bir yaşam şansı verilmesine rağmen tekrar ölümü seçmişti.

Arın duraksamadan Ceni'nin karşısına dikildi. Tanrıça ona karşı öyle hiddetliydi ki dikkatimi ayırmamam gerektiğini biliyordum. Ugün ve Ceni iyice zayıf düşmüştü, belki öldürülmeleri zordu ama kazanmaları da mümkün değildi. Bu savaştan istedikleri galibiyetler, daha da ötesinde istedikleri ölümleri alarak çıkmayacaklardı.

Tüm bu kargaşanın arasında bir düzine askerin yere yığıldığını gördüm. Üniformaları tanıdıktı, Hava Krallığı'nın koyu gri renkte ceketleri üzerlerindeydi. Dikkatimi dağıtan bu manzaranın ardından Faina çıktı. Prensesin yanında sadece iki kadın daha vardı. Sadece aralarında dolanıp gözlerine bakarak onları etkisiz hale getiriyorlardı. Buradan onlara yapabilecek bir şeyim yoktu, diğerlerinin fark etmesini beklemek zorundaydım.

Ayzer onun karşısında diz çökmüş kalabalık bir grup Bükücüyle ne yapacağını hesaplamaya çalışıyordu. İnsan sınırlarından gelenler Tanrıçaların teklifleri ile bu zamana dek ayağımıza dolanmış olsa da çoğu gerçek kargaşa çıktığında neye bulaştığım anlamış olmalıydı. Bu kadar kişiyi çarpık amaçları uğruna soktukları hal daha da can sıkıcı hale geldi. Ayzer onlara temkinli bir şekilde yaklaştı ama her an saldırabilir görünmeye devam etti. Teslim olurcasma ellerini kaldırdılar.

"Çıkın buradan!" diye bağırdı Toprak Vârisi. "Çabuk olun, şu yöne gidin ve tünellerden dışarıya çıkın hemen!" Tüm öfkesi burada ne işiniz var ve neden zamanımı alıyorsunuz der gibi açığa çıkmıştı.

Daren ve Vera'nın karşılaşması içler acısıydı. Vera bir kez daha körü körüne kaybettiği ilk oğlunun küllerinin dibinde duruyor ve muhtemelen neyi yanlış yaptığına bakarak öfkeyi soluyordu. Evran üçüncü kez ölüyordu, çünkü dersini almıyordu. Enerji evrende sonsuz ihtimallerle dolaşır ama aynı hatayı özellikle de büyük hataları tekrarlarsanız vardığınız sonuç değişmez. Belki yollar ve sapaklar değişir ama sonuç değişmez. Evran hep arkadan saldırmıştı ve hiçbir zaman adil dövüşmemişti. Ona tanınan haklara razı gelmemişti. Elindekine tamah etmemişti. Tekrar tekrar saldıranın sonu tekrar tekrar mağlup edilmek olur.

Daren ona baktı ve Vera alevlere dönüşerek oradan kaçtı. Daren –buradan göremiyordum ama nasıl karanlığa dolandıklarını tahmin ediyordum– gözleri ile Cehennem Kraliçesi'ne biat eden yeminlilere döndü, askerler korkuyla geriye çekildi ama Daren bu defa onları affetmedi ve hepsi Evran'ın tutuştuğu alevden kendine düşeni aldı.

"Onun burada olması doğru değil," diyen Okdemir dikkatimi dağıttı. Bir anlığına başımı çevirip neden bahsediyor diye anlamaya

Ninova

çalıştım. Elini kaldırıp parkurun sol tarafını işaret etti. Tekrar dönüp işaret ettiği yere baktığımda Sonay'ı gördüm. Tek başınaydı. Bir şeye doğru yürüyordu ve yürürken etrafında rüzgârı da sürüklüyordu. Gözlerim biraz daha öteye şimdi onun baktığı yere kaydı ve yerde yığılı askerleri gördüm. Askerlerin ardında Faina ve iki kız kardeşi vardı.

"Kahretsin," diye fısıldadım. Onlara karşı hâlâ öfke doluydu ve bu anlaşılırdı ama şu an kuralların olmadığı bir hengâmenin içinde tek başınaydı.

Faina ona baktı ve kımıldamadı, elleriyle hemen arkasında duran kızların öne çıkmasını işaret etti. Beria'nın ölümü onu Sonay'a karşı doldurmuştu. Etrafları kalabalıktı ama herkes kendi savaşının içindeydi. Kızlar hançerlerini çıkardı, Sonay havayla karşılık verdi ve dövüşmeye başladılar.

"Adalia!" diye bağırdım. Deniz kızının nerede olduğunu görmek mümkün değildi ama beni duyacağını umuyordum. Gözlerim Tanrıçaların üzerindeydi ama herkesi takip etmeye çalışıyordum.

Sonay yerde takla atarak kızlardan birinin havasını kesti. Kız bir anda öylece yere yığıldı. Faina hâlâ yerini koruyordu.

"Vârisim," diye aşağıdan seslendi Adalia. Rahatlayarak ona Sonay'ı işaret ettim. Başka kimse onu görmüyordu. Adalia mesajı almış şekilde o tarafa koşmaya başladı. İki tane vahşi haydut yolunu kesene kadar bu sorunu çözdüğümü düşünüyordum. Adamlar Adalia'ya lezzetli bir yiyecek gibi bakıyordu. Deniz kızı sivri ve zehirli tırnaklarını çıkarıp onların arasında dönmeye başladı.

Yeniden Sonay'a baktım. Diğer kız ona doğru yumruğunu savurdu, Sonay'ın çenesine isabet etti ama sert bir rüzgâr kızı geriye itip Faina'ya çarptı. İkisi birlikte yere devrildiler. Sonay çenesini tutarak öne atıldığında içimden yapma diye bağırmak istedim.

Vahşilerden biri Adalia'yı yakaladı, adam daha önce onu izlemiş olmalıydı, ne yapabildiğini biliyordu bu yüzden kollarını arkasında kenetledi. Diğeri sırıtarak ona doğru yaklaşırken Adalia durduğu yerde ters takla attı, bacaklarını onu tutan adamın kafasına doladı ve ikisini beraber yere düşürdü. Bacaklarını çözmeden adamın boynunu sıkarken kollarını kurtarmıştı Diğeri bu hareketine muhteme-

len küfür etti ve Adalia'nın saçlarını yakaladı. Diğer tarafından başka birisi yaklaştı, bir saniye sonra Adalia'yı tutan kol dirseğinden ayrıldı ve yere düştüğünde adam kabaca haykırdı. Geriye çekildiğinde Şafak'ı gördüm. Adalia boğduğu ve artık nefes almayan adamı bıraktı. Şafak ona elini uzattı, deniz kızı ona bakmadan Sonay'a döndü ve ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı.

Yanlarına vardığında, Sonay, Faina ile karşı karşıyaydı. Diğer kız ayaklarının dibine, diğer kardeşinin yanına devrilmişti. Adalia müdahale etmek için bekledi. Sonay iyice Faina'ya yaklaştı. Prenses artık o kadar dirayetli durmuyordu yine de hançerini göğüs hizasında kaldırdı. Sonay korkusuzca iyice yaklaştı ve yaklaştı. Aralarında bir adım mesafe vardı, hançere baktı ve sonra Faina'ya sert bir tokat attı.

"Off!" dedi hemen arkamdaki Okdemir. Onunla birlikte ben de gülümsemeden edemedim.

Faina'nın hançeri yere düştü. Sonay onu boğazından yakaladı. Kurallar olmadığında Lordlar ve Vârisler karşısında kimsenin şansı olmadığını görmüştük. Hepsinin soluğunu kesiyordu ve bunun için çaba harcamasına bile gerek kalmıyordu. Ama Faina'ya daha titiz davrandı. Hızlıca ölmesine izin vermedi. Boğazını sıktı ve fiziksel olarak can çekişmesini seyretti. Sonay'a bunu yapan, vârisliğinden eden planı Faina yapmıştı. Beria da diğerleri gibi kuklaydı. Faina da bir kuklaydı ama kendisini oyun kurucu sanmıştı.

Yanlış masalın prensesi olduğunu ölerek anlaması çok acıydı ama ona üzülecek değildim.

Adalia yere devrilen prensese eğildi ve sanki yeterli olmamış gibi tırnaklarını yüzünün üzerinde tahtayı gıcırdatırmış gibi sürttü. Sonra hiçbir şey olmamış gibi doğrulup kalabalığın arasına karıştı.

Sina ve Daren vahşilerle tek başlarına mücadele ediyordu. Daha çok onları katlediyorlardı. Ayzer ve Ariana beni türküten kara büyücülerle dengesiz bir çatışmanın içindeydi. Koyu tenli kadınlar daha önce arenada bana yapıldığı gibi fısıldıyor ve çölün ortasındaymış gibi kumla saldırıyordu. Vâris olmanın enerjisi ve muhtemelen Daren'in kaynağından çektiği güç Ariana'yı kendine getirmişti. Şaman soyundan geldiği için kara büyünün ne olduğuna bildiğine

emindim. Mücadelesi güzel bir seyir sunuyordu. Zarifti ama hanl harıldı. Korkması ya da geri durması hatta kaçması anlaşılır olurdu, hayata yeni dönmüştü ve bu kıyametin ortasına uyanmıştı. Ama o savaşıyordu. Savaşıyordu çünkü ilk kez savaşabiliyordu. Daha önce ona savaşma hakkı verilmemişti. Daha önce kendisi geriye çekilmiş ve fedakârlık yaparak tılsımlı güçlerini azat etmişti. Ama şimdi onları ne kadar iyi kullanabildiğini gösteriyordu. Onun alevleri daha zarif ve daha hızlıydı ama yakıcı etkisi daha kuvvetliydi. Buzun üzerine düşen kor gibi cızırdıyor ve saniyeler içinde küle çeviriyordu.

"Yeter!" diye bağırdı Ugün. "Geri çekilin!"

Başımı kaldırdım ve herkes gibi parlayan o ışığa baktım. Işıklara. Dıştaki çemberin üzerinde sıralanmışlardı.

Şafak, Adalia, Eris, İhram, Azul.

Hava, Metal ve Toprak Krallığı'ndan ismini bilmediğim ama tepkilerine bakacak olursam lordların ve vârislerin tanıdığı birileri. Hepsinin yanında ışık bekçileri vardı ve hepsinin ışıkla kutsanmış mızrakları onların sırtına dayalıydı. Yok edici ışığı simgeleyen mor renkli parlayan mızraklar...

"Bu diyarın yeniden yaratılış zamanı. Meselemiz diyarın yaşayanlarıyla ilgili değil. Sizi bu hale getiren, koruyucu olması gereken liderlerinizle. Şimdi onlara bir şans daha veriyorum. Geri çekilin ve kaybettiğinizi kabul edin. Unvanlarınızı mı halkınızı mı seçeceksiniz?"

"Krallığım ve Lordum için ölmek yaşamak ve onun uğruna savaşmak kadar onurdur benim için. Geri çekilmeyin!" diye bağırdı Şafak.

"Su Krallığı asla geri çekilmez!" dedi Adalia. Başını öyle hiddetli bekçiye çevirdi ki adamın irkildiğini gördüm. "Daha önce işkence çekmediğimi mi sanıyorsun?"

Ellerimi sımsıkı yumruklar haline getirdim.

"Sizler krallıkların koruyucularısınız," dedi Ceni. "Krallıklan getirdiğiniz hal ortada. Onları hapsettiniz, uyuttunuz, öldürdünüz. On yıllardır sizin çıkarlarınızın acısını çektiler. Ve şimdi de sizin çıkarlarınız için savaşıp ölmelerini bekliyorsunuz. Gökyüzünün

seçtiği ilahelerinize karşı çıkıyorsunuz. Güç arzunuz, olmak için doğduğunuz tüm kutsalları yok saymanıza neden oldu. Kural tanımadınız ve haddinizi bilmediniz. Teslim olun ve bağışlanmak için diz çökün ve yeni düzende sıradanların arasında hayatta kaldığınız için nefes aldığınız her gün gökyüzüne şükredin."

Ayzer ve Ariana, Arın'ın durduğu yere doğru ağır ağır ve dikkatle hareket etmeye başladı. Sina ve Daren Arın'ın daha ötesindeydi. Sonay en uzakta olandı ve birinin dikkatleri onun üzerinden çekmesi gerekiyordu. Sina onu aradı ve bulduğunda yüzüne panik çöktü.

"Sanırım daha fazla uzak kalamayacağız," diye mırıldandım. "Benimle geliyor musun?" Olabildiğince sessiz konuşuyordum. "Buradan kaçabilirsin."

"Geliyorum," dedi Okdemir.

Ona doğru elimi uzattım, bileğimden tuttu ve ikimizi birlikte bedenledim.

Arın'ın hemen yanındaydık artık ve bu tüm dikkatleri bize çektiği için Sonay bu açıktan faydalanarak tıpkı bizim gibi bedenledi ve Sina'nın hemen arkasından ona tutundu. Sina rahatlayarak kolunu etrafına doladı.

"Teslim olun!" diye tekrar etti Ugün.

Arın ile göz göze geldik. Onların ölmesine izin veremezdik ama hepimiz biliyorduk ki eğer teslim olmazsak onları gözlerini kırpmadan öldürürlerdi. Ve bu orada dizili herkes için gerçekten onur olsa da geri kalan kimse böyle düşünmeyecekti. Bu göze alma meselesi değildi. Teslim olmaktan başka seçenek bırakmamışlardı.

Ugün ve Ceni gülümsedi. Kimse birbirine bakmıyordu ama hepsinin benimle aynı hisleri paylaştığına emindim.

Işık bekçilerinden başka bir grup öne çıktı ve teslim olmamız için ışık saçan uğursuz bileklikleriyle bize doğru yaklaşmaya başladılar. İlk geriye adım atan ben oldum. Herkes benimle birlikte en küçük çembere doğru geri çekildi.

"Herkes birbirine tutunsun," dedim. Neden bilmiyorum ama kimse sorgulamadan dediğimi yaptı. Başka kimsenin bir fikrinin olmadığı aşikârdı.

"Hayatta kalın," diye Adalia'ya doğru dudaklarımı kımıldattım.
Teslim olmayız ama her zaman geri döneriz.
Ayzer beni kolumdan tuttu ve bedenledim.

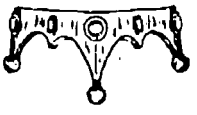

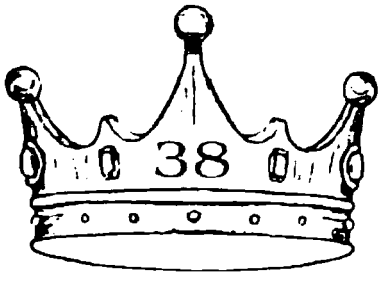

Kıyılar ve Kararlar ve Kananlar

Gün batımının kızıllığı göğü ele geçirmişti. Savaşa dair hiçbir emare yoktu. Sadece parlak gökyüzü, hafif esen rüzgâr ve buram buram deniz kokusu vardı. Belki içgüdülerimdi beni açık denizin ve parlak gökyüzünün altına kaçıran belki de korkaklığımdı yalnızca. Sırtım denize dönüktü ve ben yine buraya dönmüştüm. Öylece kıyı evine bakıyordum. Bir kez daha diyardan kaçıyordum. Bu defa beraberimde onları da getirmiştim. Sertçe yutkunup onlara baktım. Herkes neye uğradığını da nerede olduğunu da şaşırmıştı.

Lordlar ve Vârisler ilk kuralı bu şekilde yıktı. Hepimiz aynı anda duvarların arasından çıktık. Sadece düello duvarlarının arasından değil, diyarın sınırlarından çıktık.

Ariana, Okdemir ve Sina allak bullak olmuştu. İlk kez insan topraklarındalardı. Ayzer ve Sonay'ın ifadesinde eski bir resme bakar gibi nahoş bir hal vardı.

Dalgaların sesi kıyıyı dövüyordu. Önümüzde güneşli bir günün altında engin deniz seyir halindeydi.

Su Lordu darmadağın olmuştu.

Enerjisi mıknatıs gibi suları harekete geçirdi. Kıyıya vuran dalgalar hiddetlendi ve gözlerimin önünde deniz kabardı. Ay ve gece bir araya geldiğinde sihir dokunabilir hale gelirdi. Arın ve denizin göz göze gelmesi daha büyük bir enerjinin patlamasına neden oluyordu. Hiçbir krallığın özü Su Krallığı'nın özüne bu yüzden benzemezdi. Hava içimizde yaşardı. Her an hissedilirdi. Toprağın üzerin-

Ninova

de yaşardık. Her an ayaklarımızın altındaydı. Ateş içimizdeydi. Yanar, kıpırdanır, yerinde duramaz ve sönerdi.

Ama su ile göz göze gelmek mümkündü ve taşardı.

Arın okyanusun kendisiyken diğerlerini cezalandırmak için on yıllardır okyanustan ayrı düşmüştü. Okyanusu yaşayan biri için baktığı yerde onu görememek, soluduğunda deniz tuzunu hissedememek, dalgaların sesini duyamamak duyularından azat edilmeye benzerdi.

"Nasıl göründüğünü unuttuğuma inanamıyorum," dedi Sonay hayretle.

"Diyarda görseydin unutamazdın" dedi Sina. "Yıldızlar üzerinde parlardı. Dalgalar şarkı söylerdi."

"Mercanlar mis gibi kokardı," diye tebessüm etti Ariana. "Okyanus çekilince geriye hiçbir şey kalmadı."

"O halde okyanusu diyara getirelim," dedi Ayzer. "Neden kaçıyoruz?"

"İçeride konuşalım," dedim. "Kimsenin bizi böyle görmesini istemeyiz." Etrafta pek kimse yoktu ama risk almamıza gerek de yoktu. Ve bir an önce plan yapmamız gerekiyordu. Arın denize sırtını döndü ve işaret ettiğim yere doğru yürüdü.

Önden gidip kapıyı açtım, içeri ilk giren Daren oldu. Diğerleri için nedense eşikte bekledim ve tek tek ilk kez gördükleri tuhaflığa bakmalarını izledim. Başka bir günde bu eğlenceli olurdu ama içim titriyordu. Kapıyı kapattığımda Daren en son burada kaldığımız zamandan kalan fincanları tezgâhın üzerine koyarken ayakta dikilmiş garip garip ona bakıyorlardı.

"Diyardan kaçmamız gerektiğinde burada kaldık," diye açıkladım. "Oturacak bir yer bulun."

"İnsanlar böyle yerlerde mi yaşıyor?" Okdemir ortaya çıktığında başımı salladım.

"Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum," diye beni şaşırttı Sonay. Ayzer rahatlamış gibi nefesini verdi. "Ben de!" dedi. "Çok garip."

Bu yüzden onlar gibi değildim. Hiç unutamadığım için.

Arın ayakta kalmayı tercih ederek tezgâha yaslandı. Kızlar koltuklara oturdu. Çok eşya yoktu ama etraftan bulduğumuz sandal-

yeler diğerlerinin kurulması için yetti. Daren'le birlikte pencereye yaslandık. Sihirli bir diyarın en güçlü lordları ve vârisleri şimdi burada durmuş boş boş önüne bakıyordu.

Yenilmiştik ama kimse bunu sesli söyleyemiyordu.

Ellerimle şakaklarımı ovmaya başladım. Derin derin nefes almak istiyordum ama çıt çıkmıyordu ve dikkatleri üzerime çekesim yoktu. Son manzara gözümün önünden gitmiyordu. İhram ve Azul'u kendi isteğimle Orman Krallığı'nın başına getirmiş ve onları kim bilir ne halde orada bırakmıştım. Herkesi orada bırakmıştık. Belki de Tanrıçalar haklıydı, her şeyi mahvetmiş ve bize inananları yarı yolda bırakmıştık. Belki de teslim olmalı ve her şeyden feragat etmeliydik.

"Teslim olmak işe yaramazdı," dedi Arın düşüncelerimi duymuş gibi. Ortaya konuşuyordu ama üzerime alınarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Yaramazdı." Sina kararlı bir şekilde başını salladı. İlk fireyi onun vereceğini düşünerek kendi içimde utanç yaşadım. Hava Krallığı'na güvenim pamuk ipliğine bağlıydı. "Buradan dönüş yok. En başından beri planları bu olmalı," diye kararlı şekilde devam etti. "Evran onlar için istedikleri zaferi kazanamadı ama ayaklanma çıkartmak için bütün sebepleri verdi. Tanrıçaların ellerini kirletmesi gerekmedi."

Ateş ve Su arasında dindirmeye çalıştığım fırtına rüzgârları yeniden hareketlenmişti. Arın'ın Evran'ı yenmesi Ateş Krallığı'nı tetikledi. Gerçek vârislerinin dönüşünü gökyüzünün bir armağanı ve işareti olarak kabul ediyorlardı. Daren tacı takmıştı, resmi kabul ya da prosedürler kimsenin umurunda değildi. Taht sırası Ateş Krallığı'ndaydı ve Ateş Lordu tacı almıştı. Cehennem Kraliçesi'nin ardından saklı vârisin dönüşü onlar için kutlama çanlarını çalıyordu. Toprak Krallığı Arın'ı tahtta görmek istemeyecek ve elbette Daren'i destekleyeceklerdi. Tanrıçalar doğru şekilde oynuyordu. Halkı nasıl galeyana getireceklerini biliyorlardı. Sınırlarımıza binlerce yabancı sokmalarının üzerini nasıl kapatacaklarını biliyorlardı. Şimdi evlerine gelen davetsiz misafirler kimsenin umurunda değildi. Su Krallığı kaybettikleri tahtı geri istiyordu, Ateş ve Toprak Krallığı'nın tacı geri

Ninova

vermeye niyeti yoktu. Ve daha da kötüsü uygarlığın anahtarını tekrar kaybetmiştim, artık kaçacak yerim de yoktu.

"Yeni lordlar ve vârisler," dedi Okdemir. "Bütün sorunlarını çözerdi."

"Öyle," diye kabul ettim. "Ama önce bizi yenmeleri gerekiyordu ve bu zamana kadar tüm kozlarını oynadılar."

"Ölüleri diriltebiliyorlarsa belki de yeni lordlara ve vârislere ihtiyaçları yoktur," dedi Ayzer gerilerek. "Ya öncekileri geri getirirlerse?"

Amon aklıma gelince tekrar, daha güçlü bir içgüdüyle omuzlarımı dikleştirdim.

"Hayır," dedi Arın. "Ariana ve Evran doğal yollarla ışığa uğurlanmadığı için dönebildi. Önceki İshalar ve Vârisler kendileri çekildi."

"Amon hariç," dedim.

"Amon'un etkisi olmaz," dedi Daren. "Tek başına hepimizle baş edemez."

"Ve Tanrıçalar ondan nefret ediyor."

"Benden ettiklerinden daha fazla değildir," dedi Arın soğuk bir şekilde gülerek. "Ama bu mümkün değil. Ariana ve Evran için Nova'nın ışığını çaldılar. Daha fazlasına onların da gücü yetmez. İstedikleri Lordları ve Vârisleri yok etmek. Yönetimi kendi ellerine almak istiyorlar."

"Hepimizi öldürecekler mi?" diye sordu Ariana.

"Ben bunu deneyeceklerini düşünüyorum," diye ona katıldı Daren. "Düelloları istedikleri kişileri ayıklamak için kullanmak istediler ama mümkün olmadı, başta hepimizi ayırmaya başardılar ama günün sonunda bir aradayız. Şimdi hepimizi ortadan kaldırmak istiyorlar."

"Ve bunun bizi ayıracağını umuyorlar," dedi Ayzer. "Tanrıçaların bizi öldürecek gücü var. Karşı koysak dahi kayıp vermemiz kaçınılmaz ve bu olasılığın bizi tekrar birbirimize düşüreceğini sanıyorlar."

"Yine de bu kadar basit değil," dedi Sonay. "Üç guru üç iplik sistemini kütüphanede araştırdım. İstedikleri üç krallık kalması. Bunu ilan edeceklerini düşünüyorum."

"Ve böylece herkes birbirine girecek," dedi Arın. "Olası her durumda onlar için diğerlerini aradan çıkarmamızı bekliyorlar. Kartlarını açtılar. Şimdi birbirimize girip diz çökmemizi bekliyorlar ve bunu herkesin önünde tek seçenek haline getirdiler. Esasında bizi kırmalarına gerek yok, halkı galeyana getirmeleri yeterli. Sonra herkes birbirine girecek."

"Ve onları öldüremiyoruz," dedi Ayzer. "Eğer beni yargılamayacaksanız aklıma bir fikir geliyor."

"Nedir?" diye sordum.

"Amon..." Duraksadı ve hepimizle göz teması kurdu. "Amon onları taşlara hapsetmişti değil mi? Aynısını yapalım. Onları öldürmemize gerek yok. Durdurmamız yeterli."

"Amon bunun için dört krallığın taşını kullanmıştı. Tanrıçalar döndüğünde taşlar işlevini yitirdi. Bir daha kullanılmamak üzerine ışıklarını aldılar," diye hatırlattı Arın ama yaptığını yüzüne vurmadı ya da yargılamadı. Sadece bunun seçenek olmadığını söyledi.

"Biliyorum." Ayzer'in hafifçe sesi titredi. "Ama demek istediğim şu, Amon bunu tek başına yaptı. Taşların desteği ile. Bizde taşlar yok ama daha kalabalığız. Hepimizin gücü onları bir yere tıkmaya yetmez mi?"

Kulağa kötü gelmiyordu. Herkes benimle aynı fikirde olmalı ki derin bir sessizlik oldu.

"Bir pürüz var," dedi Sina. "O kadar gücü kaldırabilecek bir şey yok."

"Oluru yok," dedi Arın. "Krallıkların taşları ışığı muhafaza eder ve sadece ışık muhafazası Tanrıçaları zapt edebilir. Kaldı ki o güçte bir büyü için de zaman ve ritüel gerekli. Bunların hiçbirine sahip değiliz."

Ariana'nın bakışları bana döndü. Burada Daren dışında Tanrıça gücüne sahip olduğumu bilen tek kişiydi. Ve bu durduğum yerde gerilmeme neden oldu.

"Ne oldu?" diye sessizce fısıldadı Daren.

"Arın haklı," dedi Ariana konuştuğunda. Aklım çıkacaktı. "Tanrıçaları taşlara hapsettiğimiz zaman Amon uzun süre bunun hazırlığını yapmıştı. Ve başka bir Tanrıça, Edik onun yanındaydı.

Ugün ve Ceni hazırlıksız yakalanmıştı. Bir daha aynı şansa sahip olmayacağız."

"Savaşmaktan başka çaremiz yoksa eğer konuşarak vakit kaybetmeyelim," dedi Okdemir. "Geri dönelim ve tekrar deneyelim."

"Anlamıyorsun," diye Ayzer araya girdi. "Şunu netleştirelim. Tanrıçalara boyun eğmeyeceğim ya da bana teklif edecekleri her ne olursa olsun kabul etmeyeceğim. Ama bu diyarda öylece Tanrıçalara savaş açacak tek bir krallık var. Diğerleri bunu kabul etmez."

O tek krallık benim krallığımdı.

"Su Krallığı uzun zamandır bu ânı bekliyor," diye başını salladı Sina.

"Halkınıza söz geçiremiyor musunuz?" diye çıkıştı Arın.

"Söz geçirme meselesi değil," dedi Daren ona karşı çıkarak. "Su Krallığı kayıplarının intikamını güdüyor. Ne olursa olsun bu savaşa girmek isteyecekti. Ayzer haklı, halk onları ilahe olarak görüyor. Onlara karşı öylece ayaklanma çıkarmak için kayda değer bir sebebimiz yok. Hava Krallığı'na gittikleri zaman halk elbette vârislerini geri isteyecek. Kartları ortaya dökmek gerekirse Arın, Tanrıçaların derdi sizinle."

"Bizimle mi?" diye inanamayarak güldüm. "Alay mı ediyorsun? Bu saçmalık. Üç krallık..."

"Haklı, Nova." Sonay sözümü kestiğinde bakışlarım ona döndü. "Bundan bahsediyorum. Krallıkları birleştirebilirler; yok etmelerine gerek yok. Nasıl ki eskiden gezegenler ve birlikler vardı ve onları dört ana krallık altında topladılarsa şimdi dördü üçe indirebilirler. Daren sayesinde Ateş ve Toprak bir görülüyor. Aksi durumda bile Ateş ve Toprak Halkı suyun çekilmesini ister. Hava da çoğunluğu destekler. Burada herkes sizin için savaşacak gibi görünüyor." Kaşlarımı çattım. "Üzgünüm ama gerçek bu," dedi. "Ki bunu savunacak değilim, bu yüzden buradayım."

"Eskiden öyleydi belki ama artık sadece Su Krallığı meselesi olduğunu sanmıyorum," dedi Sina. "Hepimizin çekilmesini istiyorlar. Bana kalırsa artık lord ve vâris sistemini istemiyorlar ve bunu yok etmek için de iki seçenek var. Ya kendimiz feragat ederiz ya da

Kanız ki bu da bizi yeniden savaşa götürür. Aranızda geri çekilmeyi düşünen yoksa elbette."

"Arın feragat ederse geri kalanın bir şey yapmasına gerek kalmaz," diyebilen Ariana oldu. "Sanırım herkesin birbirine bakmasının sebebi bu."

"Ben yapardım," dedi Sina, Arın'a bakarak. "Bunu düşünmek zorundayız. Sadece biz, diğer krallıklar değil, en çok senin krallığın için ucunda. Onları korumak için görevinden feragat etmek onurlu bir fedakârlık olurdu."

"Bunu tartışmayacağız!" dedim.

"Tartışmalıyız," dedi Daren. "En azından zaman kazanırız."

"Ben yapmazdım," dedi Ayzer. "Bu fedakârlık değil. Bununla yetinmeyecekler. Burada asıl meseleyi neden konuşmuyoruz? Sorun Arın ya da Su Krallığı değil. Ama yeri geldiğinde hepinizin benden daha sivri dilli olmanız hoşuma gitti." Ayağa kalktı. "Bunu hanelerine yazarsan sevinirim, sadece benim sicilimi doldurmakla meşguldün." Arın'a kinayeyle gülümsedi ama her ne diyecekse kendinden emin görünüyordu. "Asıl meselemiz onların Tanrıçalarımız olması ama şimdiden tüm kuralları ihlal etmeleri. Onlara güvenemeyiz. Arın çekilirse haksız ve kibir dolu bir güç ellerinde olacak ve sonra sıra hangimize gelecek? Bugün üç guru diyorlar, yarın ne diyecekler? Mensuplara ulaşmalıyız. Işık şehrine."

"Haklısın," dedi Sonay ve diğerleri de başını salladı. Ariana yeniden bana baktı.

"Aranızda Gökyüzü Vârisi olmayı bilen varsa seve seve yardımını kabul ederim," dedim. "Gözleriniz bana dönüyor ama yıldızlara nasıl çıkacağımı da onlara nasıl ulaşacağımı da bilmiyorum!"

"Gela'nın ölümü perdeyi kapatmış olmalı ya da bizi kendi sonumuzu getirelim diye bekliyorlar," dedi Sina. "Bu zamana kadar müdahale etmeleri gerekirdi."

"Gela'nın ölümü kesin değil," dedi Ayzer. "Öyle olduğu bir varsayım."

"Yaşıyor olsa bütün bunlara engel olurdu," dedi Ariana. "O geceyi hatırlıyorum. Diyar lanetlendi. O geceyi yaşayan herkes gökyüzünün elini üzerimizden çektiğini hissetti."

Ninova

"Ve bir daha yıldızlara dokunamadık," dedi Sina.

"Bütün bunların ardından Nova'nın aynı zamanda Gökyüzü Vârisi olması tesadüf olamaz," dedi Sonay. "Ama bununla ilgili bilgi bulamadım."

"Önerim şu," dedi Ayzer. Doğrudan Arın'a bakıyordu. "Onlarla savaşırım. Sizin hakkınız için de savaşırım. Ama kazanırsak eşitlik istiyorum. Bunu kabul ederseniz gidip halkımı ikna ederim."

"Devam et," dedi Arın.

"Taht," dedi Ayzer. "Siz sırf bir asır önce hükmettiğiniz için hakkınız olduğunu iddia etmeyeceksiniz. Ateş Krallığı sadece sıra onlarda olduğu için hak iddia etmeyecek. Burada olan herkes ve hatta Ağaç Krallığı da dahil herkes eşit hakka sahip olacak ve hepimiz birlikte karar vereceğiz. Bu diyarda bir başkasının daha otoritesini tanımam. Ve başka bir savaşa girmeyeceğimden emin olmalıyım."

Su Lordu çok ama çok dikkatli bir şekilde Toprak Vârisi'ne baktı. İlk kez karşı karşıya gelmiş, ilk kez birbirlerini görmüş gibiydiler. Arın aşağıdan yukarıya doğru iki kez gözlerini Ayzer'in üzerinde dolaştırdı.

"Kabul," dedi. "Ama bunu bana değil, tacı takan hükümdara sorman gerekmez mi?"

"Herkeseydi," dedi Ayzer daha kendinden emin bir şekilde.

"Makul," dedi Okdemir.

"Anlaştık," dedi Sina ve Sonay.

"Olur." Omuz silktim.

"Kıymetli tacı kimin takacağı derdimiz değil," dedi Daren. "Sıra ona gelirse istediğin oylamayı yaparız." Ayzer'e ters ters baktı. "Onlarla savaşabilirsin ama onları yenemezsin. Hiçbirimiz yapamayız. Tek başına Nova'yı bir kez daha onların üzerine salmayı düşünmüyorsan eğer!"

Ayzer gerildi. "Onu kast etmedim," dedi.

"Burada tanrıçaların ışığına karşı koyabilen başka kimse var mı?" diye üsteledi Daren. "Hepinizin gözlerinde olan bu, söylemeye cesaret edemiyorsunuz ve canınızı seviyorsanız etmeyin de," dedi tereddüt etmeden. "Bir kez daha Nova'yı herkesin önüne ata-

cak değilim. Savaşmak mı istiyorsunuz, kendiniz geri dönersiniz." Bu defa gözleri Ayzer'den Arın'a kaydı.

"Senin halkın ve dostların da orada," diye hatırlattı Sina.

"Tanrıçaların derdi halk değil, muhafızlar da değil. Onlara bir şey yapamayacaklarını çok iyi biliyorsunuz. Şu an en büyük kozları halkın gözünde kendilerini ilahe, bizi çıkarcı, güç bağımlısı pislikler olarak göstermeleri. Şu an bana görünen en iyi resim Lordlar ve Vârisler olmadan orada her şeyin yolunda olacağı."

"Sakinleş," dedi Arın ona. "Konuşuyoruz."

"Sakinleşmiyorum," dedi Daren. "İlk kez buradasın değil mi? Hepiniz ilk kez buradasınız. Bu ne benim ilk gelişim ne de Nova'nın. Her seferinde sizin arkanızı toplamak için. Bir asır önce Nova'yı oradan çıkardım, seni geri getirdi, Su Krallığını geri getirdi, vârislerin dönmesini sağladı. Diyarı gerektiğinden fazla topladı. Bir asır sonra yine Nova'yı oradan çıkarmak zorunda kaldım. Yine döndü ve sizin pisliğinizi temizledi. Bir kez daha onun ışığından çalmanıza izin vermeyeceğim. Konuşmak mı istiyorsunuz, konuşun ama bu konuşmaların sonu Nova'ya çıkmayacak. Gökyüzü Vârisi olması umurumda değil, hepimiz yıldız tozundan yaratıldık yapabiliyorsanız siz tırmanın gökyüzüne."

"Mensuplarla ilgili bir fikrim var." Okdemir ayağa kalktı ve gerilim çat diye kırıldı. "Şelalelerde duyduğum bir şey," diye bakışları benimle Arın arasında dolaştı. "Su Halkı kayıp uygarlıktan bahsediyor. Ve uygarlığı bulduğunuzdan."

"Hah!" dedi Daren dalga geçiyorlarmış gibi gülerek.

"Bu mümkün değil," dedi Ayzer.

"Bunu yapamayız," dedi Ariana ve herkesin bakışları onun korku dolu itirazına döndü. "Uygarlık asırlar önce suların altına gömüldü. Bunun sebepleri vardı. Tanrıçaları geri döndürmekten daha büyük hata olur."

"Ama orası kadim topraklar," dedi Sonay, Okdemir'e bakarak. Sanırım neden bu konuyu açtığını anlamıştı. "Yani ışıklara ulaşabiliriz. Orası gökyüzüne tırmanan köprüyü açar."

"Herkes sakin olsun!" Ellerimi kaldırıp heyecan ve korkularını yatıştırmaya çalıştım. "Uygarlığa dair iz bulduğumuz doğru ama

onu bulduğumuzu söyleyemeyiz. Kapısı mühürlü ve yaklaşmak bile mümkün değil."

"Neden?" diye sordu Ayzer.

"Çünkü orası yaratılış ateşiyle mühürlenmiştir!" dedi Ariana hepimize aklınızı mı kaçırdınız diye bakarken. "Bu intihar olur. Hiçbirimizin buna hakkı yok. Bunu yapmamalıydınız. Aramak bile ne büyük günah! Kadimlerin kapattığı kapıları açamazsınız. Kırmanız söz konusu bile olmaz!"

"Ben Su Vârisiyim!" diye karşı çıktım. "Elbette kayıp su uygarlığının kapılarını zorlayacağım."

"Özellikle sen yapamazsın!" dedi içgüdüsel bir şekilde. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve uyarıcı bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Neden?" diye soran Arın oldu.

Ariana ile gergince birbirimize baktık.

"Nova melez," dedi nihayet konuştuğunda. "Bölünen enerjiye sahip. Bile bile ölüme yürümekten farksız."

"Başka bir diyar arayışına girmeden elimizdekine odaklanalım," diye dikkati üzerine çekti Daren doğrularak. "Zamanımız yok, mensuplara ulaşamıyoruz, onları hapsedemeyiz. Ama onları alt etmeyi denemek istiyorsanız da kolay olmayacak."

"Özellikle gazapları," diye mırıldandım. Buz gibi bir ürperti omurgamdan tırmandı. "Zihinlerimize saldıracaklar. Şimdi herkes burada ve herkes uzlaşmış görünüyor ama Tanrıçaların karşısına dikilmek konuşulduğu kadar basit değil." Bu deneyimi ilk elden yaşayan tek kişiydim bu yüzden en azından bunun sorumluluğunu almalıydım. Birkaç adım öne çıktım. "Sizi en kötü kâbuslarınızla kırmaya çalışacaklar." Ayzer'e baktım. "Vaat ettiklerini geri çevirmek mümkün ama kendi içinizdeki canavarlarla yüz yüze geldiğinizde pes etmemek aynı oranda mümkün değil."

"Sen onların gazaplarına mı uğradın?" diye çekimser bir şekilde soran Okdemir oldu.

Acı acı gülümsedim. "Ben bu diyarda herkesin ve her şeyin gazabına uğradım," diye mırıldandım. Yalan değildi. Buradaki herkesle açık bir şekilde karşı karşıya gelmiştim. Hepsiyle bir şekilde ödeşmiştim. Ve bu diyar benden alabileceği her şeyi almıştı.

"O yüzden," diye kendimi toparladım. "Ne istediğinizi bilmek önemli." Tam şu an herkese gerçeği söylemeyi çok isterdim ama başka bir iç çatışma çıkarmak istemiyordum. Onun üstesinden gelsem açık bir korku ya da beklenti yayacaktım. Ya lanetli olduğumuzu düşünüp şansımız olmadığına inanacaklar ya da benden gökyüzünü aşağı indirmemi bekleyeceklerdi.

"Ayzer doğru noktaya değindi," diye başımı salladım. "Onlarla döndüğümden beri birçok kez karşı karşıya geldim. Her defasında beni köşeye kıstırmaya çalıştılar. Her günü benim için zehretmeye kararlılardı. İstedikleri yeni bir gelecek değil. Açıkça başarısız olduklarının farkındalar ve onlar mensuplardan bizim kadar umudunu kesmiş durumda değil. Cezalandırılacaklarını biliyorlar. Dahası kendi sonlarına gitmeye hazırlar." Bu sözler hepsinin benim uzun zamandır yaşadığım tökezlemeyi yaşamasına neden oldu. Bahse girerim hiç kimse diyarın gözbebeği Vârisin yaşadıkları hakkında tahmin yürütmemişti. "Ve bunu yaparken bizi de beraberinde götürmeye kararlılar. Onları hapsetmek iyi bir seçenek olurdu ama onlarla uzlaşmak mümkün değil, artık değil."

Benim yaşadığım trajediyi sindirmeleri için onlara vakit verdim ve şu an kimseyle göz göze gelesim de yoktu. Mutfağa geçip biraz kahve yapabilmek için su ısıtmaya koyuldum. Hep gölge gibi bir adım arkamda olan Ateş Lordu ne yaptığımı anlamıştı. Tezgâhın diğer tarafına gelip kimseden gocunmadan mutfak dolaplarını açtı ve hepsi diğerinden farklı olan fincanları aşağı indirdi. Su fokurdayarak kaynamaya başladığında, "Ariana neden sana öyle bakıyor?" diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı.

Derin bir nefes aldım ve daha fazla ses çıkarabilmek için kaşıkları ve kahve paketlerini çıkarmaya başladım.

"Öğrendi," dedim tek seferde. Bana dönen bakışları kapkaranlıktı.

"Neden bana söylemedin?"

"Senin bildiğini bilmiyor."

"Nova!" diye dişlerini sıktı. Sonra söyleyeceklerinden vazgeçip başını iki yana salladı. Onlara sırtı dönüktü bu yüzden kimse tezgâhın kenarını kavradığını ve gözlerini kapattığını fark etmedi. Ne yaptığını anladığımda gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Kısa bir anlı-

ğına başımı çevirip Ariana'ya baktım. Bir yere dalmış gibi görünüyordu. Dikkat çekmemek için önüme dönüp kahveleri teker teker açarak fincanların içine boşalttım. Daren gözlerini açtığında sadece nefes alıp verdiğini duydum.

"Özür dilerim, aklımdan çıktı." Onun hayalbaz olduğunu sık sık unutuyordum. Daren benim için o kadar sadece Daren'di ki onun kim olduğunu unutmak hep çok kolaydı. "Ve teşekkür ederim," diye ekledim.

Ateş Vârisi artık duyduklarını bilmiyordu ve belki ona güvenmemekte haksızlık ediyordum ama korkunç rahatlamıştım. Keşke bunu Tanrıçalar için de yapabilseydi ama mümkün değildi. Hiyerarşide ne olursa olsun lordlar ve vârisler tanrıçaların altındaydı ve bu kadar kalabalık olmamıza rağmen beni ürküten de buydu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" Sonay'ın sesiyle istemsizce irkildim. Daren fincanlara su ilave etmişti ama hepsine yetmediği için yeniden su ısıtmaya başladım.

"Bunları götürebilirsin." Hazır olan fincanları bir tepsinin üzerine bıraktı ve Hava Vârisi'nin eline tutuşturdu.

"Kibarlık ediyordu," diye ona göz devirdim. "Buraya iyi miyim diye bakmaya geldi."

Daren kaşlarını kaldırdı, Sonay güldü.

"İyiyim," dedim. "Asıl sen nasılsın ve küçük bulut kümesi nasıl?"

"İyiyiz." Çabucak cevap verdi. "Bu kadar korkunç şey yaşarken sana gerektiği kadar destek olamadığım için berbat hissetmemi saymazsak."

"Hepimiz aynı hisleri paylaşıyoruz." Daren tepsiyi yeniden eline aldı. "Ama siz kızları yalnız bırakayım."

"Ateş Lordu hizmet mi edecek?" diye Sonay yapay bir şaşkınlıkla elini ağzına bastırdı.

"Ben Nova'nın kölesiyim, bilmiyor muydun?"

Sonay kıkırdadı.

Daren gittiğinde Sonay benim yanımda durup benimle birlikte diğer kahve paketlerini açmaya koyuldu. "Ariana ve Ayzer..." Sesi bıkkın çıkıyordu. "İnanabiliyor musun?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum. İyi ki buradasın. Bencilce biliyorum ama senin dışarıda kalmandan nefret ediyorum."

"Dışarıda kalmayacağım," dedi. "Sina beni yeterince uzak tuttu. Varis olmayabilirim ama Vârisim. Yani ne demek istediğimi biliyorsun. Bu benim de savaşım. Herkesten fazla benim savaşım çünkü geleceğimiz en çok benim umurumda çünkü ben kaybetmeyi göze alamam."

"Biliyorum." Hızlıca başımı salladım.

"Gelebilir miyim?"

İkimiz de aynı anda döndük. Ayzer orada bekliyordu ve bir hayli çekimser görünüyordu.

"Elbette gelebilirsin," dedim. "Geç bile kaldın," diye ekledi Sonay. "Kıçını kırıp daha önce bizimle birlikte hareket etmeliydin. Aklından ne geçiyordu ki?" Sonay hep sivri dilliydi ama hiçbir zaman yargılayıcı değildi. Sözleri kulağa düşmanca değil, aksine dostane geliyordu.

"Hepimizin öğrenmesi gerekenler vardı," dedi Ayzer ve gözleri bana döndü. "Senin için tüm bu olanlar..." Ne söyleyeceğini bilemediği ortadaydı. "Yani çok zor olmuş olmalı."

"Hepimizin öğrenmesi gerekenler var," diye tekrar ederek gülümsedim. "Kahveyi özledin mi?"

"Tadını pek hatırlamıyorum."

"Zaten eskiden de pek sevmezdin." Dudak büksem de eline bir fincan tutuşturdum. Güldü ve kabul etti. Sonay diğer tepsiyi aldı ve ben de elimde siyah bir kupayla kalakaldım.

Burada olduğumuza inanmak çok güçtü. Hepimizin burada olduğuna inanmak akıl dışıydı. Elemental Lordlarının ve Vârislerinin elinde değişik resimler olan kupalardan kahve içtiğini görmekse sadece benim düşleyebileceğim komik bir hayaldi. Ama buradaydık. Yarın ne olacağını planlamak için. Ve bu beni daha çok korkutuyordu. Şimdi burada olanı nasıl sürdürebiliriz bilmiyordum. Belki korku belki de güvensizlik, uzun süre maruz kaldıklarımın üzerimde bıraktığı tedirginlik kırılmaların olacağını söylüyordu. Zincirin bir halkası koparsa herkes aynı düşerdi ve bunu hepimiz birlikte olmadan kazanabilir miydik bilmiyordum. Başımı açık pencerelerden görünen gökyüzüne çevirdim.

Ninova

Ne zaman göreceksin beni diye mırıldandım... Ne zaman duyacaksın sesimi... Ne zaman uzatacaksın bana elini...

"Şimdi," dedi Arın hiç dokunmadığı kahve fincanını tezgâhın üzerine bırakıp. "Sadece olasılıklar üzerinden gitmek zorundayız ama görünen resme bakarsak eğer Ugün ve Ceni yok olmadığı sürece bize gün yüzü yok."

"Ve onlar da sadece kendileri istediğinde ölebiliyor," diye gözlerini kıstı Ayzer. "Bunu mümkün kılabilir miyiz?"

"Başka koşullarda belki," dedi Okdemir ve dikkatleri topladı. "Bana öyle bakmayın. Sınırların ötesinde yaşadığımız zamanlarda hepimiz en az bir kez kendimizi öldürmeyi düşledik. Ölüme teslim olmak uzun süreli bir çıkmaz demek. Ugün ve Ceni o çıkmazda ve eğer daha da başarısız olmalarını sağlayabilseydik eninde sonunda pes ederlerdi ama Su Vârisi haklıysa..." Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Giderken peşlerinde bizi de götürmek istiyorlarsa bu bir seçenek değil çünkü her şeyi göze almışlar."

"Onların yanında kim var?" diye sordu Ariana. "Destekleyicileri kimler?"

"İlk başta Vera," dedi Daren. "Savaroz onlara destek oluyor. Faina diyarda yer edinmek istiyor."

Faina artık hayatta değildi ama Sonay da ben de bu konuda bir şey demedik, diğerleri hâlâ Vera için savaşmaya devam edebilirdi.

"Onun derdi sen değil miydin?" diye kaşlarını çatarak sordu Sina.

"Hayır. Derdi sihirli topraklarda hükmünü sürmek."

"Sanırım başka kimlerin olduğunu biliyorum," dedi Ayzer gergin bir şekilde. "Toprak Krallığı üstatları. Onları tanıyorsun." Daren'e bakıyordu. "En başından beri bana düellolarda Su Krallığı'na meydan okumamı söyleyip durdular."

"Sen ne dedin?" diye sordu Sonay.

"Onlardan öğrenmem gereken şeyler vardı bu yüzden tamam dedim." Omuz silkti. "Hafife alınacak birileri değil ve Büyük Yıkım öncülerinden kendileri." Topraktan kayalara ve kristallere nasıl geçtiği anlaşılmıştı.

Arın oralı olmadan başını salladı sadece. Gösterdiği soğukkanlılık karşısında etkilenmediğimi söyleyemezdim. Bugünü hâlâ aklını kaçırmadan idare ediyordu.

"Şamanlar," dedi Okdemir. "Bizi kuleye hapseden büyüyü yapanlar. Eskilerden."

"Ben kayıp uygarlık diyorum." Sonay çekimser bir şekilde konuştu. "Seçeneklerimiz belli. Detaylandırmak olanı değiştirmiyor. Onları öldüremeyiz ve feragat edemeyiz. Yani edemezsiniz." O zaten vârisliğini kaybetmişti. "Uygarlığa yoğunlaşalım ve gökyüzüne ulaşmaya çalışalım. Nova'yı öne atalım demiyorum ama bir uyarı ışığı fena olmazdı."

"Yapabilsem yaparım," dedim.

"Ben de Sonay'a katılıyorum," dedi Ayzer. "Onların cezasını bizzat gökyüzü kesmeli."

"Aksini savunan var mı?" diye sordu Sina.

"Ben!" dedi Ariana. "Kayıp uygarlığın mühürlenmesinin nedenleri vardı!"

"Ben giderim," dedi Arın.

"Hayır!" diye karşı çıktım.

"Uygarlıkla ilgili neler biliyorsunuz?" diye sordu Okdemir. Açıkçası kötü fikir değildi zaten uygarlığı arıyorduk ve ben yaklaşabildiğim kadar yaklaşmıştım. Hem de ateşe sahip olmadığım anlarda sadece Daren'in enerjisinden faydalanarak. Şimdi buraya kadar geldiysek eğer belki daha iyisini yapabilirdim.

"Kesinliği yok," diye beklenti dolu gözlerine doğru konuşmaya başladım. "Arın'la anahtarın ateş ve su olduğunu düşünüyoruz. Ateş Lordu ikiz alevim olduğu için anahtar olduğumu düşündük. Belli başlı yazmalar bunun ipucunu veriyordu. Her neyse. Ama ikiz alev bağı koptu ve ben ateşi kaybettim."

"Bu yüzden Ateş Vârisi oldun," dedi Ayzer şüpheyle.

"Evet ama bugün onu da kaybettim." Sanki gökyüzü gerçekten o kapıyı açmamı istemiyordu. Ama öyle olsa neden Tayga lord ve vâris olmanız gerekli desin ki... Bu en büyük ipucumdu.

"Benim için uygarlıktan mı vazgeçtiniz?" diye soludu Ariana.

"Yine kimseye danışmadan kendi başınıza bir kapı mı açacaktınız?" diye sordu Ayzer.

"Ne kadar yaklaştın?" diye sordu Okdemir.

Soruların hepsi iğne gibi beynime batmaya başladı.

"Hepinizin dilediği gibi diyardan gitmeyi planlıyorduk, hoşuna gider sanmıştım."

Ayzer cevabıma karşılık bana ters ters baktı.

"İkiz alev bağı kopmaz," dedi Ariana. "Bu nasıl oldu?"

"Koptuğunu hissettik," dedi Daren yanımda rahatsızca kıpırdanarak. "Eminim."

"Ama mümkün değil ki!" Ariana kendini savunur gibi koltuğun ucuna doğru hareket etti. "Bağ içindedir. Reddedebilirsin ama kurtulamazsın."

"İnan bana koptu," dedim can sıkıcı bir şekilde.

"Demek istediği," dedi Sonay. "Koptu ama hâlâ orada bir yerde. Yani sen hâlâ içinde ateşi taşıyorsun."

Daren alayla güldü. "Dur bakalım orada sarışın," dedi. "Yine Nova diyorsunuz ve gerçekten tepem atıyor."

"Peki ne yapalım Lordum," dedi Sonay ona. "Burada sonsuza kadar mutlu yaşayalım ve diyara sırtımızı mı dönelim?"

"Benim planım tam olarak bu." Lanet yüzünden diyardan öyle ya da böyle ayrılmam gerekiyordu ve Daren bunu bilen tek kişiydi. Yine herkese ve her şeye karşılık beni seçiyordu.

"Hep birlikte gidelim," dedi Ayzer. "Kapıyı hep birlikte zorlayalım."

"Ya daha kötüsü karşımıza çıkarsa?" diye soludu Ariana. "Bunu bilemeyiz."

"Sanırım hepimiz bunu göze alıyoruz," dedi Okdemir.

Kimse itiraz etmedi.

Onlar konuşmaya devam ederken kimse fark etmeden sessizce koridora çekildim. Koridordan ilerleyip arkadaki yatak odasına girdim ve pencereyi açıp tırmanarak dışarıya çıktım. Çizmelerimi çıkarıp pencereden içeriye attım ve kumları hissederek yürümeye koyuldum. Kıyıya kadar ağır ağır rüzgârı tenimde hissederek yürüdüm. Çıplak ayaklarım suya dokunduğunda soğuk bir ürperti parmaklarımdan tüm bedenime yayıldı. İlk kez o an gerçekten nefes aldığımı hissederek gözlerimi kapattım. Kıyıya vuran dalgaların sesi kızının saçlarını okşayan bir anne edasıyla sinirlerimi yatıştırmaya başladı. Kulağıma dolan çığlıklar, kılıçların birbirine çarpma

sesi, alevin cızırtısı, rüzgârın uğultusu, kayaların kırılması hepsi yavaş yavaş azaldı ve her dalga darbesiyle birlikte yerini sonsuz bir sessizliğe bıraktı.

Eskiden sudan ne kadar korktuğumu anımsadım. Eskiden denize düştüğümü ve saatlerce küçük bir çocuk olarak suların içinde kaldığımı, arama ekipleri beni bulduğunda oraya nasıl çıktığımı bilmediğim kayalıkların üzerinde olduğumu anımsadım. Okyanus beni almış mıydı yoksa okyanus beni geri mi vermişti?

Şimdi asıl soru, ruhumu dinginleştiren bu enginliğin beni geri almak istemesiydi. Gözlerimi açtım ve gün batımının kalan son mavi kırıntıları ile göz göze geldim. Hangisi galip olacaktı? Göğün mavisi mi yoksa denizin maviliği mi? Hangisi gerçek hangisi yanılsamaydı. Göğe ulaşmanın tek yolu okyanusun en dibini arşınlamak mıydı?

Bir ses vardı kulaklarımda... Ne zamandır orada olduğunu bilmediğim bir ses. Deniz kabuğunu kulağına yaslayıp dinlemeye benziyordu. Odaklanana kadar duyulmayan bir ses. Sonra uğultusu geliyordu ve sonra kelimeler fısıldıyordu. Sessiz bir emir, karşı koyması imkânsız bir çağrıydı. İstemiyordum ama oraya gitmek zorundaydım. İstemiyordum ama suya girmek ve gökyüzüne tırmanmak zorundaydım.

"Merak etme," dedim bana yaklaşan ayak seslerini duyduğumda. "Sadece hava almak istedim." Omzumun üzerinden döndüğümde Arın'ı görünce şaşırdım. "Seni Daren sandım." Belli belirsiz gülümseyerek önüme döndüm. Taşkın denizi ve Lordunu nasıl selamladığını dinledim.

"Bunu görmeyeli bir asırdan fazla oluyor." Yanıma dikildi ve o da buz mavisi gözlerini engin denize dikti. "Nasıl hissettirdiği hiç unutulmuyor."

Ağır ağır başımı salladım.

"Kapılmak ne kadar kolay değil mi?" Sesi yine varlıkla yokluk arasında sıkıştığı o yerden geliyordu. "Dalıp gitmek tüm olasılıklar arasında hep an meselesi."

Deniz karşımızda öbek öbek kabarırken çok uzaktan giden gemiler bile dalgaların etkisiyle sarsılıyor olmalıydı.

Ninova

"Bana neresi olduğunu söyle," dedi. "Bırak gideyim." İlk kez üstten konuşmadı, ilk kez benimle aynı hizaya geldi. Lord olmadı, İsha, kral, Tanrı ya da hükümdar olmadı. Arın kaldı.

"Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ama ateş..."

"Evran ile karşılaşmamızı gördün Nova," dedi bana dönerek. "Onun ateşi beni etkilemedi. Okyanusu söndürmek için her damlayı ateşe vermek gerekir."

Ben de ona doğru döndüm. Haksız sayılmazdı. Evran alelade bir alfin değildi, cehennemi taşıyordu ve arenada doğrudan Arın'ı içine alan alevler bile ona etki etmemişti. Sönüp gitmişti.

"Orasıyla ilgili iyi hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Yaklaştığımda içim kıpır kıpır olmadı Arın, içim soldu. Oradan kaçıp gitmem gerektiğini düşündüm."

"Bu yüzden sen değil, ben gideceğim." Elimi tuttu. Zayıf bir gülümseme dudaklarını çekiştirdi. "Geriye kalan sen olmalısın."

"O şekilde konuşma." Düşünceden kurtulmak isteyerek omzumu silktim.

"Gerçek bu. Tüm ihtimalleri ve olasılıkları düşündüm. Herkes biraz haklı ve herkes biraz haksızdı. Tanrıçaları öldürmeden bu iş bitmez. Diyara dönüp herkesi kazanılması imkânsız bir savaşa sürükleyemem. Uygarlığın kapısını açar ve bir ihtimal bulurum ya da orada ışık olurum, sen burada kendine kurduğun bu krallıkta yaşarsın. Ben bunu yapamam. Ben burada kalamam. Benim başka bir şansım yok. Dönüp onlarla birlikte diyarı yerle bir edeceğim ve geriye kalanlar bizim üzerimize yeni bir düzen inşa edecek ya da gerçekten olmak için doğduğum kişi olacağım ve kimsenin açamadığı kapıları açacağım."

İçimi çoktan kaybetmişim gibi bir keder kapladı. Sanki benim küçük kayığım tüm fırtınaları atlatmış ve nihayet oraya varmıştı. Varmıştı da sular çekilmiş, kayık karaya oturmuş kalmıştı.

"Asla vazgeçmeyeceksin değil mi?" diye fısıldadım.

Ellerini iki yanından yüzüme yerleştirdi. Enerjisi beni dizginlemeye çalıştı ama karşılığında kayalara çarpan bir dalgayla cevabını aldı.

"Belki vazgeçerdim," diye fısıldadı. "Eğer bir asır önce krallığımın çöküşünü görmeseydim. Kimi ölüme göndereceğimi kendim

seçmeseydim." Kırık bir şekilde gülümserken ilk kez gözbebekleri titredi. "Kimlerin geride kalacağını ben söylemeseydim. Belki vazgeçebilirdim sahip olduğum her şeyi sadece istedikleri için almamış olsalardı. Belki vazgeçerdim bir asır sonra bile sadece korktukları yıkılmış krallığımızı tekrar tekrar yıkmak için canla başla mücadele etmeselerdi."

Gözlerimden sıcak yaşlar akmaya başladı.

"Belki vazgeçerdim Nova, her şeyi kaybetmeseydim. Belki vazgeçerdim bunu sonsuza kadar bitirmeden, her gün geri kazandığım, yeniden kazandığım, ilk kez kazandığım her şeyi kaybetmeyeceğimden korkmasaydım." Gözleri gökyüzüne kaydı ve yeniden benim gözlerime dokundular. "Ben İlahi Lordum, affedemem. Bağışlayamam. Vazgeçemem. Çünkü ben hayatta olduğum sürece okyanus sadece bana itaat edecek." Altında derin bir ağıt yatan itirafına kaşlarımı çattım. "Tanrıçalar seni bu yüzden bu kadar zorladı." Özür dilercesine dudaklarını birbirine bastırdı. "Bunun için beni bağışlamalısın. Sana güvenmediğim için." Soğuk bir şekilde tekrar gülümsedi. "Nasıl doğduğumu sana hiç anlatmadım," dedi. "Kimse kimseye anlatmadı. Bunu bilen benden başka kimse yaşamıyor."

Ayağıma kadar ulaştı dalgalar, buz gibi dokundu ve irkilmeme neden oldu. Arın sulara baktı, ayağıma dokunuşuna. Sanki bir uyarı gibi. Sanki susmasını söylercesine sular hiddetle çarpmaya başladı.

"Neredeyse ölü doğmuştum." Dalgalar dizlerimize kadar tırmandı, Arın sadece gözlerime baktı. "Hasta ve kusurlu. Hiçbir İshanın istemeyeceği kadar ışığı zayıf bir veliahttım. Babam beni ışığa uğurlamak için dolunayın altında karanlık sulara bıraktı. Okyanusun kusurlu veliahtını okyanus alsın istedi. Hiç kimse ona engel olmadı. Çünkü Su Krallığı zayıflık göstermezdi."

"Bu çok acımasızca," diye reddetmek için başımı iki yana salladım.

"Ay ışığının altında tekrar canlandım ve bir daha hiç hasta olmadım. Bir daha hiç zayıflık göstermedim."

"Arın..." Ellerimi onun ellerinin üzerine bastırdım.

Ninova

Başını yere eğerek gülümsedi.

"Okyanus aldığını geri vermez," dedi çok iyi bildiği bir gerçeğin altını çizercesine. "Bu yüzden okyanus benden başkasına itaat etmez." Dudaklarının kenarında sessiz, incinmiş, kıpırtısız bir göl vardı. "Bu yüzden ben vazgeçemem." Yavaşça dudaklarını saçlarımın kenarına bastırdı ve geriye çekilip tekrar denize döndü. "Ve bu yüzden bunu ben yapmalıyım."

Hafif bir rüzgâr esti, dalga yeniden ayaklarıma dokundu ama Arın baktığı anda sular bir el tarafından itilmiş gibi metrelerce geriye çekildi. Islak kumlar içime çökmüş gibi bocaladım.

"Tek başına yapmana izin vermem." Gözlerimi silip başımı salladım. Ayakta duramayacak gibi hissedince ona tutundum. Bana döndü, yüzümü inceledi. Üzerindeki ceketi çıkarıp kumların üzerine bıraktı, elimden tutarak oturmamı sağladı. Yanıma oturdu.

Su Krallığı'nın kusurlarla dolu İlahi Lordu ve Su Krallığı'nın paramparça Vârisi deniz kıyısında birbirine yaslandı.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu.

Başımı omzuna yasladım. Omuzlarında ne kadar ağırlık olduğunu ilk kez gerçekten anladım. İçinde neler taşıdığını değil, içinden nelerin taştığını. Mükemmel diye bir şey olmadığını. Koca bir diyarın kusursuz gördüğü adamın katmanlarının altındaki sahipsiz yalnızlığını. O kadar büyük bir parçam ona demir atmıştı ki bu beni mahvediyordu.

Onunla en büyük ortak noktamız buydu, ikimiz de doğduğumuz anda hayatta kalmak için direnmeye başlamıştık. Ve ikimiz de doğduğumuzda suyun içine atılıp kaderimize terk edilmiştik. İkimiz de yeniden doğmuştuk. Ve şimdi ikimiz de bir asır sonra kesişen yollarımızın sonundaydık.

Fırtına bulutları, fırtına bulutları.
Okyanus çağırır tahtı ve tacı.
Okyanus çağırır karanlığı ve yalnızlığı.

Başka seslerle hafifçe doğruldum ve başımı çevirdim. Bu defa dudaklarımı gülümseten kişi geliyordu. İkimize baktı ve başıyla

kenara çekilmemi işaret etti. Güldüm ve kenara doğru kaydım. Daren ikimizin ortasına oturduğunda elinde bir viski şişesi vardı. Arın'a uzattı, Su Lordu alıp onun üzerinde eğreti duracak şekilde şişeyi kafasına dikti.

"İkiniz kafa kafaya vermiş yine sinirimi bozacak ne planlıyordunuz?" diye sordu. Arın söylediğine güldü. "Ben de nerede kaldın diye merak etmeye başlamıştım."

"Sarışın biraz hassaslaştı ben de onlara dinlenmeleri için odaları gösterdim. Okdemir mutfak dolaplarıyla boğuştu ve birkaç tabağın kırılmasına neden oldu. Ariana 'ya banyonun nasıl çalıştığını anlattım derken birden kendimi peri gibi hissetmeye başladım." Terslenmesine zayıf bir kahkaha attım.

"Diyara döndüğümüzde Lala'ya ondan daha iyisini bulduğumu söyleyeceğim."

"Lala'nın maaşına zam yapacağım," dedi Daren.

Güneş batmıştı, karanlık çökmüştü. Deniz usul usul önümüzde dalgalanırken dakikalarca orada oturduk ve kimse konuşmadı. Yorgunluk ve bilinmezlik hepimizin omuzlarında kimin sırtına yükleyeceğimizi seçmemiz gereken bir yüke dönüştü. Birbirimizi yine birbirimizden korumaya çalışıyor ve keşmekeşte kimin kurban seçileceğini düşündüğümüzü dile getiremiyorduk.

Ne kadar dirense de Daren de tüm yolların bana çıktığını biliyordu. Belki de benim yok oluşum böyle yazılmıştı. O kapılara gitmeli ve ardında olanı görmeliydim. Başlayacaksa da bitecekse de bunu ben yapmalıyım.

"Hah," dedi Daren omzunun üzerinden geriye doğru bakıp şişeyi kafasına dikti. "Geliyorlar. Yine kafa ütüleyecekler."

"Uygarlığın kapısını açacağım," dedi Arın şişeyi Daren'in elinden alıp tekrar kafasına dikerek.

"Her şeyi koyuverip biraz hayatın tadını çıkarsak olmaz mı?" Sözlerine rağmen Daren de bizimle birlikte bu görevin ortağı olduğunu iç çekişe benzeyen sesiyle kabul ediyordu.

"O zaman onlara yıkılmaz krallık diyemezdik." Ses arkamızdan geldi, sesin sahibi dolanıp benim yanıma oturdu. Arın şişeyi bana uzattı ben de Okdemir'e uzattım.

"Bu adam diyarın gerçek hükümdarlarını tanıyor." Arın uzaklara bakarak güldü.

"Sen neden kendini sürekli kral ilan ediyorsun?" Ayzer, Okdemir'in yanına oturup elindeki şişeyi aldı.

"Çünkü bu tek gerçek," diye yanıtladı Arın onu. "Günün sonunda hepiniz burada benim ağzımdan çıkacak sözü beklemiyor musunuz?"

Kendimi beğenmiş şekilde güldüm, sonuna kadar haklıydı.

"O şeref bana ait," dedi Ariana onun yanına otururak. "Diğerleri sadece kibarlık ediyor ve çoğu Nova için burada." Arın dönüp ona bakmadı, söylediğine karşılık vermedi ama dudakları kıvrıldı ve başını salladı. Muhtemelen o da bütün bunların farkındaydı ama başka türlü davranamazdı. Başka türlü davranmayı bilmiyordu.

Sina ve Sonay da Ariana'nın yanına oturdu.

"Biletimizi kestiniz mi?" diye sordu Sonay.

"Yarın kapıyı açıyoruz," dedim. Başımı kaldırdım ve yıldızları seyrettim. "Hâlâ gökyüzünden medet umanınız varsa geceyi o kapının ardından bir felaket çıkmamasını dileyerek geçirebilir."

"Gerçekten oraya çıkan kimse oldu mu?" diye sordu Ayzer. Herkes şimdi gökyüzüne bakıyordu. Hava kararmış ve mavinin yerini karanlık almıştı. Burada yıldızlar varla yok arasında görünüyordu ama yine de oradaydılar.

"Çok daha eski zamanlarda," dedi Sina bir masal anlatır gibi. "Bir köprüden bahsederlerdi."

"Gökyüzü Tanrıçası Gela sık sık gidip geliyordu," dedi Ariana büyülü bir tınıyla göğe bakarak. "Bazıları onun geldiği zamanlar gökyüzüne birilerini çıkardığını söylerdi. Aşağıdakileri toplamak için geldiğini. Gidenleri herkese unutturduğuna dair hurafeler dolanırdı."

"Sana bundan bahsetti mi?" Ayzer yüzünü görebileceği şekilde Daren'e doğru eğildi. "Kanatların vardı, hiç yukarıya tırmanmadın mı?"

Hâlâ hiç kimse Daren'in kanatlarını geri aldığını bilmiyordu.

"Bahsetmedi," dedi basitçe. Diğer sorusuna cevap vermedi.

"Ben istemezdim," dedi Ayzer. "Her şey başımıza bu yüzden

gelmedi mi? Daha fazlası yüzünden." Çizmelerinin bağını çözüp ayaklarını çıplak kumlara bastı.

"Ben isterdim..." Okdemir yamuk bir şekilde gülümsedi. "Oraya çıkabilmek isterdim."

"Zaten hepimiz bunu istemedik mi?" diye mırıldandı Sonay. "Gökyüzünü."

"Bazılarımız gökyüzünü değil, gökyüzü olabilmeyi." Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Bütün mesele de buydu," dedi Arın. "Hepimiz gökyüzü olmak istedik."

Ve gökyüzü hepimizin iliğini kemiğini kuruttu. Etimizi kemiğimizden ayırdı. Geride sadece biz kalana kadar biz olduğumuzu sandığımız her şeyi sıyırıp aldı üzerimizden. Düşlerimizden bir ziyafet çekti kendine.

Ayağa kalktım ve üzerimi silkeledim.

"Madem bunu yapıyoruz," dedim. "Güzel bir yemek yiyelim. Dinlenelim ve muhtemelen son kez güzel bir uyku çekelim." Elimi Daren'e doğru uzattım, yakaladı ve ayağa kalktı. Okdemir ve Ayzer peşimizde ayaklandı.

"Ben de acıkmaya başlamıştım ama sesimi çıkarmayayım dedim." Sonay masum masum gülümsedi. Sina kolunu onun omzuna doladı.

Ariana ve Arın kımıldamadı.

Kumsalda ağır ağır ilerlerken, "Biraz yürüyelim mi?" dediğini duydum Ariana'nın. Sessizce gülümsedim ve karanlıkta evin içine girdik.

"Kısa bir mola talep ediyorum," dedim. "Üzerimdeki savaş tozundan kurtulmak için banyoyu kullanacağım. İsteyenler için şu tarafta bir misafir banyosu var." Koridorun sonunu işaret ettim. "Ve soldan ikinci odada da kullanabileceğiniz bir duş var."

"Yemeği kim hazırlayacak?" diye sordu Ayzer.

"Sarayınızdan birkaç hizmetkâr getiremedik Vârisim," diye sırıttım. "Sanırım onu Darenciğimle ben hallederiz."

"Duşu da birlikte alacaksak olabilir," diye göz kırptı bana. Herkesin içinde bunu söylediğine inanamıyordum.

"İblis..." diye mırıldandım koridordan ilerlerken.

Ninova

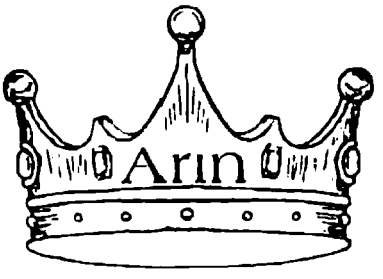

Deniz kokusu Su Lordu için bağımlılıktan fazlasıydı, bağımlılığına yenik düşmek istemeyen herkes gibi usul usul nefes aldı. Artık kendi yolunun sonuna geldiğini hissediyordu. Başlangıçlar ve bitişler... Kutsanmışlıkla geçen on yılların ardından asırlarca süren Su Krallığı hükümdarlığı onunla bitecek ya da onunla başka bir hal alacaktı.

"Krallığında benim için bir meşale yaktığın doğru mu?" diye fısıldadı Ateş Vârisi. Aralarında bir kol mesafesi vardı. Kız ayaklarını altında toplamış, eliyle kumlardan destek alarak öylece denizi seyrediyordu. Asıl bakmak istediği deniz, içinde boğulmayı dilediği okyanus hemen yanında dururken.

"Nova mı söyledi?"

"Sonay," diye gülümsedi. "Hiç sönmesine izin vermediğin meşaleden bahsetti. Birçok kişiyi sinirlendirmiş olmalı."

İlahi Lord bu imayla kimi kastettiğini biliyordu. Ateş Vârisi lorda çok bağlı deniz kızını en son tehdit altında bıraktıklarını hatırlayınca yaptığı imadan çekindi ama geri alamazdı.

"O meşaleyi neden yaktın Arın?" diye daha kararlı bir şekilde sorsa de sesinde derin bir hüzün ve özlem vardı.

Su Lordu ağır ağır başını ona çevirip yukarıdan kıza baktı. İçinden hep yüzünde hüzün var diye geçirdi. "Neyi kaybettiğimi ve neden vazgeçtiğimi hiç unutmamak için." Tekrar bakışlarını engin denize çevirdi. "Kendimi cezalandırmak için."

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Değildim ama yaptım."

"Beni kaybetmedin," dedi Ariana nihayet zincirlerinden kopmuş gibi ona dönerek. "Hiçbir zaman kaybetmedin. Ben senden hiçbir zaman vazgeçmedim." Çekik gözleri lordun üzerinde dolaştı. Kendini ona dokunmamak için zapt etmesi gerekiyordu. Teni porselen kadar pürüzsüzdü, gözleri hep derin ve bulanık bakardı. Saçları ipek gibi ve karlar gibiydi.

Su Lordu kırık bir gülümsemeyle ona doğru döndü. Hafif rüzgârın altında, deniz kıyısında yüzünde uçuşan kızıl saç tellerinin altında kadının beyaz tenine baktı. Her zaman mahzun ve çok hüzünlü gözlerine baktı.

"Çok güzelsin," dedi. "Her zaman çok güzeldin."

"Sen baktığın zaman." Ariana elini uzatıp Su Lordu'nun her zaman çok soğuk olan parmaklarına dokundu. "Ama senin gözlerin daima arkasına baktı değil mi?" Zaman aralarında yoğunlaştı. "Göğün suya yansıması gibi. Sen hep suyun altındakileri görmek istedin."

"Endişelenme," dedi. "Sende gördükleri kimseyi hayal kırıklığına uğratmazdı."

Ariana kırgın hissediyordu, hayattaydı ama hâlâ nefes alamadığını hissediyordu. Herkes bir avuç suda boğuluyordu Ariana, Arın uzaklaştığında. Bir zamanlar ona en yakın olan kişiydi. Bir zamanlar onunla her şeyi konuşup ona her şeyi sorabilen kişiydi. Bir zamanlar uzun uzun baktığı tek kişiydi ama şimdi gözlerini bile ondan sakınıyordu. Şimdi derin bir uçurum vardı ve Ariana öteki tarafa geçemiyordu.

"O halde neden beni artık sevemezsin?"

"Ben hiçbir şeyi sevemem Ariana," dedi. "Kimseyi sevemem. İçime bak."

Ateş Vârisi kendini kanıtlamak istercesine başını salladı. "Bakıyorum."

Sadece güldü. Ona inanmadığı açıktı. Su Lordu daima inançsızlığıyla nam salmıştı.

"Krallığını ve krallığına ait her şeyi seviyorsun," diye itiraz etti Ateş Vârisi. Gözleri adamın uzun ve zarif ellerine kaydı. Uzanıp parmaklarına dokunmak istedi ama tekrar çekmesinden korktu.

Ninova

"Bağlılığı ve saplantıyı sevgiyle karıştırıyorsun."

"Bir zamanlar bana nasıl baktığını hâlâ hatırlıyorum. Şimdi yine bir perdenin arkasında duruyorsun. Bakmamak için değil, görmemek için çabalıyorsun." Tamamen ona dönüp dizlerinin üzerine oturdu ve kendisine bakması için direndi.

"Sana bakarsam, seni görürsem, seni seversem ödün veririm. Ödün verirsem daha fazlasını kaybederim." Başını çevirmedi, hiç kımıldamadı bile.

"Hepimizin bazen tökezlemeye hakkı var."

"Benim yok, daha fazla yok. Bir yıkıma sebep oldum. Hak ettiğimden fazlasını kaybettim. Hakkım olandan çok hata yaptım." Kaşlarını çattı ve öfkeyle soluyarak yandan ona baktı. "Kalbimi ısıtamıyorum, Ariana." Kadının ismi bir anlığına da olsa sadece çok küçük bir anlığına da olsa dudaklarını ısıttı. "Gözlerimi kapatıp yaslanamıyorum. Her gece o yıkımı yaşıyorum. Çığlıklar hiç susmuyor."

"Arın!"

Sesinin titremesi Su Lordu'nun başını daha uzağa gitmek istercesine öbür tarafa çevirmesine neden oldu.

"Arın, ben öldüm."

Sessizlik aralarında bir ağıt gibi uzadı.

"Karanlıkların içinden çıkıp yine buraya geldim. Ben yine sana döndüm. Bütün diyarın yükünü omuzlayan sana. Sen başarısız olmadın, senin hatan değildi. Yaşananların suçlusu sen değilsin. Herkesi kurtarmak istiyorsun, herkese sahip çıkmak istiyorsun. Ben de seni kurtarmak istiyorum." Parmakları yanında hareket etti ama şu anda ona uzanmak ve dokunmak çatlamış bir buza ayak basmak kadar tehlikeliydi. Yanlış bir temas çatlağı paramparça ederdi.

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Ben..."

"Senin kurtarılmaya ihtiyacın var. Aramıza böyle mesafe koyarak bunu yok sayamazsın." Kırık dökük bir halde denize döndü. "Bir sürü talihsizlik yaşadık. Ben seni kaybettim. Sen beni kaybettin. Dünya üç kez döndü Arın ve biz yine burada, asla düşlemeyeceğimiz bir denizin kıyısında yan yanayız. Bana bunun bir anlamı ifade etmediğini söyleme!"

"Boğulursun!" diye hiddetle sesini yükseltti Su Lordu. "Okyanus bunu yapar. Alır ve geri vermez. Bu ihtişam yanıltıcı. Bana baktığında gördüğün her şey yanılsama. Neye böylesine tutkun olduğunu bile bilmiyorsun." Katılığından da kendini inandırdığı yargılardan da taviz vermedi. Hiç vermemişti.

"Köklerini okyanusa salan çiçekler var," dedi Ariana zarifçe. "Suyun üzerinde yaşarlar. Onlardan bir tanesini bana sen vermiştin Nilüfer. Cam fanusun içindeydi. Suyun üzerinde yüzüyordu. O gün ben de köklerimi okyanusa saldım. Görmüyor musun, başka türlü nefes alamıyorum. İçimdeki denize ulaşmak için can atan nehri görmüyor musun?"

Su Lordu içten yakarışının sonunda ona baktı ve hatırladı. O çiçeği ona hediye ettiği günü. Arka bahçesindeki nehirde yüzen çiçekleri. Çiçekleri nasıl ona benzettiğini. Kızıl yapraklarını. Nadide ve zarif oluşunu. Onu görmek istediğini. Onu hep arka bahçesindeki o nehirde saklamak istediğini. Ama alevler suda söner. Ateş yüzmeyi bilmez. Gemileri yakar kül eder. Gözleri titredi. Elini uzatıp hafifçe yanağını okşadı. Ariana iç çeker gibi gözlerini kapattı. Hep çok güzeldi. Çok zarifti. Çekik ve koyu kızıl renk gözleri narin bir hüznü taşırdı. Ama gözlerinin derinliklerinde harıl harıl yanan alevleri vardı. On yıllar önce diyarın hükümdarını ayağına çağırma cesareti vardı. O günkü telaşını hâlâ hatırlıyordu. Bir resim gibi. Cüppesinin altından dökülen kızıl saçlarını gördüğünü. Parmaklarını yüzünden zarif boynuna ve oradan da saçlarına kaydırdı.

"Konuş benimle..." diye yalvardı kız. Su Lordu elini yeniden boynuna götürdü, parmaklarını ince ve narin boynuna sardı, gözlerine baktı. "Konuş benimle, lütfen." Başparmağını dudaklarının üzerine bastırdı.

Dokunuşunu görebilecekmiş gibi gözleri aşağı kaydı ama gördüğü tek şey buzdan bir dağdan ibaretti.

"Beni suçluyorsun değil mi?" diye iç çekti Ariana. "Seni çağırmasaydım, senden yardım istemeseydim bunlar yaşanmayacaktı. O yıkım hiçbir zaman yaşanmayacaktı." Gözyaşları akmadı, ağlamadı, öfkeli bir suçlulukla yakardı sadece. "Hep beni suçladın ama itiraf edemedin. Sen benden nefret ediyorsun, Anne."

Ninova

Su Lordu kızın boynunu saran parmaklarına baktı, gözlerine baktı, parmaklarını biraz daha sıktı ve kızı kendine doğru çekti. Dudaklarını onun kıpkırmızı dudaklarının üzerine bastırdı. Belki bir gün, zamanın başka yerinde, Güneş ve Ay yan yana parladığında, birinin ışığı diğerini söndürmediğinde seni yine sevebilirim diye düşündü.

"Arın," diye fısıldadı Ateş Vârisi. Başı dönüyor ve sendeliyordu. Bedeninin hâkimiyetini kaybediyordu.

"Şşş..." diye şakağını okşayıp onu sakinleştirmeye çalıştı. Sorun yok diye fısıldadı dudaklarına. Sadece okyanus bunu yapar. İçine alır, seni çeker, akıntıya kapılana kadar heyecan verici olduğunu düşünürsün, savaşırsın ama suyla girdiğin mücadeleyi kazanamazsın. Sonunda çırpınmayı bırakır ve teslim olursun. Okyanus cesetleri sevmez. Boğulursun ve sonra kıyıya vurursun.

Su Lordu tılsımın etkisiyle bilincini kaybeden Vârisin başını eline yasladı. Kapanmamak için direnen ama görüşünü yitiren gözlerine baktı. Eğilip dudağının kenarına dudaklarını bastırdı.

"Ölüm hiç yakışmamıştı güzel yüzüne," diye fısıldadı.

Kızı kıyıdan uzaklaştırıp evin önündeki salıncağın üzerine bıraktı. Belki de okyanus bir daha almasın onu diye yapabildiği kadar uzaklaştırdı... Saçlarını düzeltti, yüzüne düşen elini çenesinin altına çekti. Ceketini üzerine örttü.

Eve yaklaştı, her adımı kumların üzerinde başka bir çekişmeye neden oluyordu. Bu kadar yakınına gelmişken derin denizden kurtulamayacağını biliyordu. Pencerenin kenarında durdu. Daren, tezgâhın üzerinde şarap şişesini açarken gülüyordu. Su Vârisi'ne baktı. Hiç inanmadığı, bir türlü güvenemediği ama hep yanında olmasını dilediği Vârisine baktı ve sessizce vedalaştı.

Ölüm hiç yakışmaz senin gülen yüzüne, diye düşündü.

Herkesi ve her şeyi geride bırakarak onu çağıran çağıl çağıl sese doğru ilerlemeye koyuldu. Su sahibi gibi selamladı onu ve nihayet döndün diye kollarını araladı. İlahi Lord suyun içine daldı ve derinlere doğru suyun onu çekmesine ve kendine katmasına izin verdi.

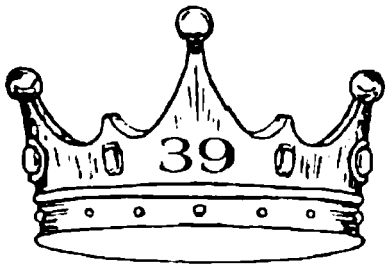

Kırıklar ve Gidenler ve Yol Ayrımları

Saçlarımı ıslak bırakıp bacaklarıma rahat bir tayt geçirdikten sonra üzerime Daren'in burada kaldığımız zaman giydiği tişörtlerden siyah olanı giyindim. Mutfağa döndüğümde Daren tezgâhın arkasında bir şeylerle meşguldü. Okdemir ve Ayzer kanepede sohbet ediyordu. Arın ve Ariana hâlâ dönmemişti, konuşacakları şeyleri düşündüğümde onları yemeğe kadar belki yemek için bile çağırmamayı düşündüm.

"Sina ve Sonay nerede?" diye sordum tezgâhın diğer tarafına geçip.

"Hayalimi yaşıyorlar. Odaya çekildiler."

Kıkırdayarak neler yaptığına göz attım. Ev kullanılmaz halde olduğu için sadece konserveler ve uzun zaman dayanacak paketli bazı şeyler vardı. Ocağa bir tencere ve içine de su doldurup kaynaması için bekledim. Hazır çorbalar işimizi görürdü, amacımız güzel bir ziyafet çekmek değil, geceyi atlatmak ve daha çok oyalanmaktı.

Dolabın altından şarap şişesi çıkardı. Çekmeceden tirbuşon alıp şişenin mantarını çıkarırken tezgâha yaslanıp onu seyretmeye koyuldum. Burada böyle rahat hareket etmesine bayılıyordum. Savaş kapımızda değilmiş ve sadece diyardan uzaklaşmışız gibi. Bana bir keresinde her şeyi kaybeden birinin tekrar her şeyi kaybedemeyeceğini söylemişti. O günden beri Daren'in gülümsemeleri ne kadar keyifse o kadar zehirlemişti de beni. Kadehe biraz şarap doldurdu ve uzanacakken doğrulup ben kaptım.

Ninova

"Teşekkürler Lordum." Bir yudum için kısılmış bakışlarına gülümsedim. Rahat görünüyordu öyle davranıyordu ama geldiğimizden beri her kuytu köşeden bir içki şişesi çıkarıyordu.

"Gel bakayım sen şöyle." Tezgâha yaslanıp eliyle işaret etti. Bir adım daha atıp aramızdaki mesafeyi en aza indirdim. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Çorba mı? İş görür." O kadar da önemli değildi, sadece oyalanıyordum bu yüzden omuz silktim.

"Nova..."

"Başka türlü bitmeyecek," diye nefesimi verdim. "Aklımın bir köşesinde hep sonuna kadar gitmek olacak ve açıkçası Arın da bunun peşini bırakmayacak ve yalnız yapmasına izin veremem."

"Bu konuda iyi hissetmiyorum," dedi. "Bu kadar kolay olması doğru gelmiyor."

"Kolay değil ki," diye itiraz ettim. "Ne olacağını bilmiyorum. Ariana haklıdır ve içimde ateş yanıyordur diye umuyorum sadece. Eh bir de..." Etrafa göz atıp sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım. "Aramızda gerçek anlamda ölümsüz olan tek kişi benim. Gela'nın kanını taşıyorum, beşinci element benim tüm unsurları içimde taşıdığımı söylüyor. Bunu yapabilecek kişi benim. O yüzden Arın'a Nova'yı rahat bırak diye baskı yapma. Lütfen. Zaten iyi durumda değil." Tüm bu güç zımbırtılarına sahipken ve sırlar sakladığım yetmiyormuş gibi bir de kenarda duramazdım.

"Bilmediğin güçlerle oynuyorsun," diye öfkeyle fısıldadı. İkna olmamıştı. "Ve bilmediğin bir kapıyı açmaya çalışıyorsun."

"İçim rahat demeyeceğim." Doğrulup tezgâha yaslandım ve kadehi dudaklarıma götürdüm. "Ben de ne olacağını bilmiyorum ve endişeleniyorum ama..." Derin bir iç çektim ve ocağa doğru döndüm. "Yazgıma güvenmek zorundayım. Bütün bunların anlamı olmalı."

Tenceredeki su kaynamaya başladığında paketin ağız kısmını yırtıp tozların suyun içine dökülmesini izledim. Tahta kaşıkla suyu karıştırırken Sina içeriye geldi.

"Sonay iyi mi?" diye mırıldandım Daren'in kötücül bakışlarından kaçınarak.

"Yoruldu, ona uzak kalmasını söyleyip duruyorum ama dinlemiyor..."

"Sinir bozucu sarışın," dedi Daren.

"Ağzını topla ve bana bir kadeh ver." Sina tezgâhın diğer tarafından dirseklerini yasladı.

Daren onun için kadeh çıkarırken kaşığı tencerenin içine bırakıp odanın içinde pencerenin önüne kadar yürüdüm. Başımı uzatıp etrafa bakındım ama Ariana ve Arın yakında görünmüyordu. Demek ki Arın yürüyüş teklifini kabul etmişti. Karanlıkta çok ileriyi göremiyordum ama orada bir yerde tek başına olmadığını bilmek nihayet içimin rahatlamasına neden oldu. Onlar için her şeyin ne kadar zor olduğunu düşününce beklemeyi bırakıp mutfağa geri döndüm. Birbirini iki kez kaybetmek akıl dışı geliyordu. Büyük Yıkım'da Arın bir asır boyunca İlmek'teyken Ariana onun öldüğünü sanıyordu ve sonra Ariana büyük bir fedakârlık yaparak gerçekten ölmüştü. Dönüşü anahtarı kaybetmemize neden olsa da bundan hiç pişmanlık hissetmiyordum. O meşaleyi izlerken bana onu özlediğini söylediği günden beri kalbim onun için iyi bir kalp atışı diliyordu.

"Ne pişiriyorsunuz?" Ayzer'in sorusu dikkatimi dağıttı. Doğrudan ocağa koşturup tekrar çorbayı karıştırmaya koyuldum. Daren, Okdemir ve Ayzer için de birer kadeh çıkardı.

"Arın yok mu?" diye sordu Ayzer.

"Baktım ama yürüyorlar sanırım görünmediler."

"Onların ki de ayrı bir vuslat tabii." Ayzer şarap dolu kadehi kendine çekerken Daren'le göz göze geldik. Kafamda o an ampul parladı. Tamamen unutmuştum. Daren, Ayzer'in Arın'a olan hayranlığından bahsetmişti. Neye dönüşeceği konusunda köşeye sıkıştığından. Ve Ariana onun diyardaki ilk ve en yakın dostuydu. Gözlerim istemsizce Ayzer'e daldı. Onun bakışları kadehinde olduğu için görmedi. Yanında Sina duruyordu.

Gökyüzü aşkına! Kendimi berbat hissettim. Diyara geldiğinde Hava Lordu ile aralarında talihsiz bir romantik çatışma olmuş ve bu Ayzer'in kalbini kırmıştı. Krallığının lordu berbat biriydi. Diğer lordu başkasının ikiz aleviydi. Ve Arın'la nihayet iletişim kurmaya başladıklarında Ariana çıkıp gelmişti. Yazgı çok tuhaftı. İnsanların

Ninova

arasındayken de bir çocuğun onun kalbini nasıl kırdığını hatırlıyordum. Ayzer yalnızdı ve sevgi konusunda şanssızdı.

"Eris iyi miydi?" diye sordu birden. "Sen onu iyileştirdin değil mi?" Bir anda başını kaldırınca zaten ona bakıyor olduğumu gördü. Afallayarak başımı salladım.

"Tamamen iyi," dedim. "Endişelenmenize gerek yok."

Hepimizin kaderini düşünmekten olsa gerek içime büyük bir sıkıntı çökmüştü. Göğsümde bir ağırlık hissediyordum. Artık piştiğine inandığım çorbanın altını kapattım. Sonay'a göttürmesi için Sina'ya tepsinin içinde iki kâse çorba ve konservelerden küçük bir tabak yapıp tezgâhın üzerine bıraktım.

"Yapamadığın şey yok, Nova." Hava Lordu nezaketle gülümseyince dudaklarım kıvrıldı. Her zaman doğru yerde doğru kelimeleri bulurdu.

"Okdemir," diye seslendim. "Yemek vakti."

Aramıza yeni katılsa da hiç yadırgamadığım Metal Lordu yerinden kalkıp çekinerek yanımıza geldi. Daren onun önüne bir kâse koydu. Sandalyelerimize oturup sessizce yemeye koyulduk. Ya da yiyor gibi yapmaya... Şu an diyarda her şey ne haldeydi, Tanrıçalar bizden sonra nasıl bir düzen kurma niyetindeydi, krallıklarımıza ve halkımıza ne olacaktı... Herkesin kafasının içinde bu sorular ve daha fazlası cirit atıyordu.

"Bu berbat." İlk tepkiyi Ayzer verdi. Ki bu hepimizi zorla da olsa güldürdü. Gerçekten burayla ilgili her şeyi unutmuş olmalılardı. Çorbanın tadı normaldi ama elbette diyarın yiyeceklerinin yanından geçmezdi. Lezzet orada başka bir sihirdi.

"Ben biraz alıştım sanırım." Daren omuz silkip çorbadan içmeye devam etti.

"Sınırların ötesinde yediklerimi duysanız..." Okdemir aklına gelen şeylerle çorbaya baktı, kararsız kalsa da bir kaşık daha aldı ve iştahla yemeye koyuldu.

Dalgaların sesi kulağımı okşadığında gözüm yine pencereye takıldı.

"Konuşacak çok şeyleri var," dedi Daren nereye baktığımı görünce.

"Biliyorum." Dışarıya çıkıp bakmayı düşündüm ama onları rahatsız etmek de istemiyordum. Özellikle bir şeyleri bölmeyi hiç istemezdim. Onca olup bitenden sonra Daren ve benim yüzleşmelerimin saatler sürdüğü olmuştu. Ki Arın tartışması imkânsız biriydi. Ateş Vârisi'ne şans dilememek elde değildi.

"En kötüsü neydi?" diye sordu Daren. "Bazı gezginler farelerden bahsediyordu."

Okdemir güldü. Ayzer iğrenerek yüzünü buruşturdu. Metal Krallığı'nın Lordu sınırların ötesinden mide bulandırıcı ama Daren ile ikisinin eğlendiği hikâyelerini anlatırken kafamı oraya veremedim. Yavaş yavaş çorbayı içiyordum ama gözüm hep pencereden dışarıya kayıyordu.

Arın'ın anlattığı hikâye içimde başka bir yara açmaya yetmişti. Onu tanıdıkça bir kafesin içinde olduğunu anlamıştım, beklentileri ile onu içine hapsettikleri kafes. Ama bu bambaşka bir şeydi. Okyanusa dönüşmüş derken haklılardı. Arın kendisini okyanus sanıyordu ve doğduğunda ne olduğu umurumda değildi, ona biri olma hakkı vermek zorundaydık. Asla öngöremezdim ancak o zehir zemberek birkaç saniyede okyanusu Arın'dan sıyırıp atmak istedim.

"Yine de çok güzeldi, teşekkür ederim."

"Nova..."

Kaçıncı seslenişinde duyduğumu bilmiyordum.

"Dalmışım." Hafifçe başımı silkerek onlara döndüm. Daren ve Okdemir çorbasını bitirmişti ve masanın üzerinde tabaklara koyduğumuz konserve yiyeceklerin de çoğu tükenmişti. Ayzer barbunya tabağını önüne çekmiş didiklemeye devam ediyordu.

"Neredeyse dokunmadın," dedi çorbayı işaret ederek. "Soğudu."

"İştahım yok," diye mırıldandım. Tencereye su koyarken epey iştahlıydım aslında, kendi kendime dudak büktüm.

"Bu korkunç bir çorbaydı, midem mahvoldu." Sonay koridordan çıktığında dudakları ıslaktı. Banyodan geldiğini anlayıp zorlukla güldüm.

"İçinde bebek olduğu için," diye ona takıldı Ayzer. Kâseleri elime alıp tezgâha taşıdım. Bitiremediğim çorbayı lavaboya döker-

Ninova

ken konuşulanları duyamıyordum. Hayır, duyuyordum ama anlamıyordum. Ayzer masanın üzerindeki diğer şeyleri taşırken tezgâha yaslandı. "Sen iyi misin?" diye sordu. Daren kısa bir an bana baksa da bizi yalnız bırakmaya karar verip kanepelere gitti.

"Yoruldum sanırım," dedim. Kendi içimde düşünüyordum ve olup biteni hesaba kattığımda ve yarın yapacaklarımızı düşündüğümde tedirginliğim oldukça anlaşılırdı.

"Sen nasılsın?" diye sordum. Bir şeylerle uğraşıyor olmak için kâseleri temizlemeye koyuldum. Başta bulaşık makinesine yerleştirecektim ama vazgeçerek elimde yıkamaya karar verdim. Sihir şöyle dursun...

"Aklım diyarda ve neler olup biteceğini düşünmeden duramıyorum. Sanırım hepimiz içten içe bunu düşünüyoruz."

"Bitene kadar bitmeyecek," diye mırıldandım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Gözleri benden kâselere kaydığında yüzünü buruşturdu.

"Hayır, oyalanmak için yapıyorum. Sen keyfine bak. Ama Sonay'a biraz su götürürsen iyi olur." Tezgâhın diğer tarafındaki şişeyi işaret ettim. Başını sallayıp eline bir bardak aldı ve şişeyle birlikte içeriye geçti.

Öyle ya da böyle yarın sabah o sulara girecektim. Arın döndüğünde onunla konuşacak ve Daren'den yardım istememiz gerektiğini söyleyecektim. Ateş olmadan bunu yapamazdım, zorlardım ama tam anlamıyla oraya yanaşamayacağımı biliyordum. İstekli olmayacağından emin olsam da Daren'i yardım etmeye ikna etmeliydim. Sadece onu öpmek bile içimde bir enerjiyi tetikliyorsa kesinlikle bildiği ama yardım etmediği bir şeyler olmalıydı.

İstemsizce duvarın üzerindeki saate bakıyordum. Ne kadar oyalanırsam oyalanayım mutfakta sadece yirmi dakika geçirebilmiştim. Ellerimi kurulayıp onların yanına döndüm ve koltuğun kenarına kuruldum. Sina da aralarına katılmıştı ama Arın ve Ariana hâlâ ortalıkta yoktu.

"Diyarda neler oluyordur?" diye sordu Sonay. "Bizim yerimize kimseyi ilan etmişler midir?" Herkes durgundu ve her şey hassas bir terazideydi.

Ninova

"Çok erken değil mi?" diye sordum sadece konuşmuş olmak için çünkü Daren'in gözleri üzerimdeydi ve onun dikkati benim daha çok gerilmeme neden oluyordu.

"Artık diyarı biz yöneteceğiz dediklerini düşünsenize..." Ayzer'in duvardaki tabloları inceleyen gözleri usulca Daren'e kaydı. "Buna şaşırmazdım. Vera hâlâ hayatta. Ateş Krallığı'nı sonsuza kadar kaybetmiş olabilirsin."

"Hepimiz her şeyi sonsuza kadar kaybetmiş olabiliriz," diye karşılık verdi Daren. Bu konuda gerçekten ne hissettiğini anlamak mümkün değildi. Onlara gerçek anlamda lordluk yaparken onu görmüştüm. Ona saygı duyuyorlardı ve onu seviyorlardı. Şimdi yeniden başa dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum ama sormak için doğru anda değildik.

"Üstatlar Toprak Krallığı'nı himayelerine almış olabilir," diye devam etti. Bu gece çok konuşkandı ve muhtemelen bunun sebebi de yaşadığı stres ve gerilimdi.

"Benim krallığıma atayabilecekleri kimse yok," diye dudak büktü Okdemir. "Ama o kadar uzun zamandır uzakta ve kötü haldeydik ki sığınma teklifini kabul edenler olacaktır." Buna rağmen Kali'nin elinden geleni yapacağına emindim ama bunu sesli söylemedim.

"Hava Krallığı uzlaşmacı davranır." Sina beklendik olana dudaklarını büktü. "Ama teslim olmazlar."

"Benim konuşmama gerek yok," diye mırıldandım. "Hepsi öfkeden deliye dönmüştür."

"Adalia tırmalayacak birilerini arıyordur." Daren bilmiş şekilde sırıttı. Deniz kızını düşünmek benim de gülmeme neden oldu. Şüphesiz ki ilk isyan edecek oydu.

"Alin çok korkmuştur," diye suratımı astım. "Sabaha kadar Arın diye herkesi bezdirecek."

"O konuda haklısın, Tanrıçaları bezdirecek biri varsa o Alin olur." Daren bana katıldığında bazı gözler bize döndü.

"Alin kim?" diye sordu Ayzer. Bu zamana dek içinde kaç soru biriktirdiğini merak ettim. Hep katı bir tutum sergilemişti ama fırsatını bulduğunda merakını dizginleyemiyordu.

Ninova

"Küçük bir su alfini," diye açıkladım. "Büyük Yıkım'da [illegible] geride kalanlardan olmuş ve ormana sığınmışlar. Babası Amon'un avcıları öldürmüş ve annesi de yakın zamanda ormanda çıkan saldırıda öldü. O günden beri Arın onu himayesine aldı."

"Çok fazla çocuk zarar gördü." Sina gerilerek koltuğa yaslandı. "Bunu daha fazla sürdüremeyiz."

"Sürdürmemeliyiz de." Sonay koruma güdüsüyle ellerini karnının üzerine yasladı.

Okdemir krallığında uzun zamandır yeni bir çocuk doğmadığından bahsederken kendime şarap almak için ayağa kalktım. "Diyardan uzaklaşmak hepimizde farklı etkiler bıraktı," dedi Yeni Krallığı'nın Lordu. Anlattığı her hikâye diğerinden daha kötüydü. Hastalıklardan ve kısırlıktan bahsediyordu.

Şarap şişesini elime aldım, kadehi doldururken gözlerim yine pencereye ve saate baktı. İçim kıyılıyordu ve neredeyse ağlayacak gibi hissediyordum. Kadehi elime aldım, mantar parmaklarımın arasında kayıp yere düştü, kaşlarım çatıldı ama eğilip almak yerine yürümeye başladım. Bedenimde ağırlık vardı. Olmamam gereken bir yerdeymişim ve asıl olmam gereken yer beni çağırır gibiydi. Bir adım attım ve bir adım daha atabilmek için kendimi zorlamam gerekti. Kadehi saran parmaklarımı sıktım ama hissedemedim. Bir şey önümü kesti. Sancılı bir his. Göğsüme bir kaya düşmüş gibi hissettirdi. Ne sesleri duyabildim ne kelimeleri. Sadece dalgaları ve boğulma ânında nefesin tıkandığındaki çaresizliği duydum.

Kadeh elimden düştü ve parçalara ayrıldı.

"Arın!" diye fısıldadım.

Gözlerim pencereye döndü. Pencerenin ardında zifiri bir kuyuyu anımsatan kapkaranlık denize. İçimdeki sıkıntı ellerini boğazıma doladı. Kendimi zorladım, döndüm ve koşmaya başladım. Kapıdan çıktım, kumların üzerinde çıplak ayaklarla gittiklerini umduğum yöne döndüm. Bir adım atacakken adımlarım havada asılı kaldı. Her şey havada asılı kaldı. Sadece acı ve korku kaldı.

Daren yanımda belirdi. Salıncağa baktı. Salıncağın üzerinden kızıl saçları yere doğru dökülen Ateş Vârisi'ne baktı. Yanına gitti,

Ninova

kızı uyandırmaya çalıştı. Her şey ağır çekimde oluyordu ve benim başım dönüyor, nefesim çekiliyordu.

"Ariana," diye seslendi Daren. "Ariana, Arın nerede?"

Gözlerim kumlara düşmüş bir eşyamı arar gibi karış karış kumları taradı. Gözlerim geceyi ve gizlendiği karanlığı taradı. Kendi etrafımda bir o yana bir bu yana dönerek baktım. Gözlerim inkâr etmek için her şeyi yaptı ama adımı fısıldayan denizi taradı. Her his yavaş yavaş üzerime biniyordu. Acı çığlık çığlığa bir hal aldı.

Gitmek üzere onlara arkamı döndüm.

"Nova, dur!" diye bağırdı Daren.

"Ariana..." dedi Ayzer. Ses tonu ayaklarımı oraya hapsetti. Varlıkla yokluk arasına sıkıştım. Ellerimle yakamı çekiştirdim.

Ateş Vârisi bilinçsiz bir halde doğruldu. Gözbebekleri kaybolmuştu. Kirpiklerini ardı ardına kırptı. Kendinden geçmiş gibiydi.

"Yakıyorlar..." diye fısıldadı. "Ve yıkıyorlar."

Şamani güçleri onu ele geçirmişti. Daha önce onu bir kez daha böyle görmüştüm. Amon, Hava Krallığı'na saldırdığında ve tacı nihayet Toprak Lordu'ndan aldığımızda. Beni o gün de böyle bilinç ötesi hale geçerek uyarmıştı.

Onun, demişti. Onun vârisini istiyorlar...

"Zamanın sonuna geldik. Ormanlara çekilecekler ve sihir içlerinden akacak. Bilinen her şeyin sonundayız ve bilinmeyenin sınırındayız. Kilitli kapılar açılacak, yer ikiye ayrılacak, alevler gökyüzüne ulaşacak. Gök yere inecek ve yer göğe tırmanacak."

"Bu da ne demek?" diye bağırdım kelimeleri biçmek isteyerek. "Uyan kahrolası, aç gözlerini! Arın nerede?" Onu sarsmak hatta ona kendine gelmesi için sağlam bir tokat atmak istiyordum.

"Gök yere inecek ve ışık ve yer göğe tırmanacak..." Tekrar tekrar aynı ses tonuyla aynı cümleleri söylemeye devam etti.

Daren elini kaldırdı, gözlerini kapattı ve bir anlığına buradan çekip gittiğini düşündüm. Elim ayağım birbirine dolandı. Kendime gelmek istercesine yüzümü avuçlarımın içine aldım ve denize doğru döndüm. Neredesin Arın... Kendimi ilk kez bu kadar kimsesiz hissettim.

"Devam et," dedi Daren. Hızla yeniden ona döndüm. Gözlerini açtığında gözlerinin rengi değişmişti. Mavilerin yerini alev alev

kızıl hareler ele geçirdi. "Yıkıyorlar," dedi. "Diyarı yıkıyorlar. İkarus, beni daha yukarı çıkar." Nagueli ile bağ kurduğunu o andan sonra anladım. "Şelaleler..." diye mırıldandı yüzünü buruşturarak. Yüzünden dehşet dolu bir ifade geçti. "Ateş Sarayı!" diye bağırdı. "Ateş Sarayı'nı göster." Sonra çok uzun süre sessizlik oldu ve Daren hepimizi yerimizden sıçratacak şekilde ayağa kalktı.

"Ne?" diye bağırdım. "Ne oldu?"

"Üç iplik sistemini başlatacaklar," dedi. "Sınırları kapatıyorlar. Bütün krallıklara saldırmışlar. Herkes ormana çekilmiş." Gözlerime bakmadı, kendi içinde ve çok hızlı düşünmeye koyuldu.

"Hava Sarayı?" diye sordu Sonay.

Daren başını iki yana salladı. "Saraylardan başlamışlar, Lordları ve Vârisleri temsil eden her şeyi yıkıyorlar."

"Arın!" diye bağırdım ona doğru bir adım atarak. "Arın orada mı?"

Bana cevap vermeden tüm düşüncelerini bir araya topladı. Gözleri Ariana'yı inceledi ve sonra kısa bir an denize baktı. Sina ile göze göze geldi.

"Daren!" diye seslendim.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ifadesinde ilk defa böyle büyük bir keder vardı. İtiraf etmek istemediği her şey gözlerimi yaşlarla doldurdu.

"Diyara dönmem gerekiyor," dedi nihayet tekrar konuştuğunda. Kendini topladı, benim asla yapamayacağım şekilde gücünü topladı ve yanıma geldi. Uzun uzun gözlerime baktı. Panikle ve acıyla kavruluyordum ve onun bakışları beni daha da kötü hale getirdi. Bana son çıkışta olduğumuzu söylüyordu. Ellerini yüzümün iki yanına yasladı. Dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Bu öylece bir öpücük değildi. Karanlık bir bariyere çarptım ve gölgelerin içinden geçtim. Zihnimi tarumar etti ve oraya bir şey bıraktı. Ateş kadar sıcak, kaya kadar sert bir şey. Zihnime ağ atmıştı.

"Zihinlerimizi birbirine bağladım," dedi geri çekildiğinde. Kaşlarını çattı ve sanki bunu sadece bir kez söyleyebilirmiş gibi bağırdı. "Git!" dedi. Sadece bir saniye daha birbirimize baktık. Ayrı düştüğümüz o yere. Yollarımızın ikiye ayrıldığı boşluğa. Kendi savaşlarımı-

za. İkimiz de dünyayı yerinden oynatmıştık ama yollarımızı bir araya getirememiştik. Kalplerimizle ve zihinlerimizle yetindik.

Arkamı döndüm. Dalgaların sesleri yükseldi, dalgalar kıyıyı karış karış aşıp ufukla geceyi birleştirecek kadar yükseldi.

"Ayzer, Okdemir, Sina. Siz benimle gelin. Sonay, Ariana'nın yanında kal ve denizi izle. Ters giden bir şey olursa bir şekilde bize işaret verin."

"Tamam," dediğini duydum Sonay'ın.

Koşmaya başladım. Hiçbir şey olmamış gibi, hiç kimseyi almamış gibi çarşaf çarşaf dökülen denize koştum. Sesler ve renkler durulduu. Gökyüzü yıldızları kendine çekti. Ayaklarım suya dokundu, geriye doğru itildiğimi sandım ama suya doğru çekildim. Kollarımı öne doğru uzattım ve bir an gözümü kırpmadan kendimi karanlık suların içine bıraktım.

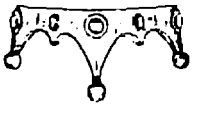

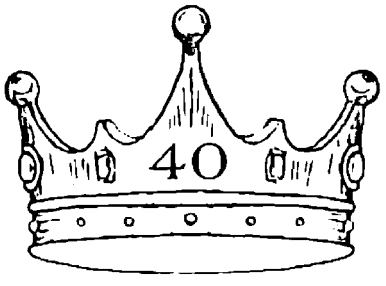

Derinler

Soğuk, karanlık ve iliklerime işleyecek kadar körlük vardı. Ne bir ses ne nefes duyabiliyordum. Suyun içinde bedenledim. Kollarımı ileriye doğru ittim, suyu kendime çektim ve bedenledim. Kollarımı ittim, suyu çektim ve bedenledim. Ne zaman kumsaldan ayrıldığını bilmiyordum ama Arın yolu bilmiyordu. Suyun onu sürüklemesine izin verecekti. Bense kapının nerede olduğunu biliyordum. Ona yetişebilirdim. Ondan önce bile oraya varabilirdim. Kollarımı ittim ve bedenledim. Suyun içinde bedenleme yapmak kolay değildi, gözünüzde canlandırdığınız her yer birbirine benziyordu. Yanılsama istemeden okyanusun bambaşka bir noktasında belirmenize neden olabilirdi. Kendime hâkim oldum ve en ufak bir hata yapmamak için dikkatimi topladım.

Bir an sonra zihnimin içinde bir görüntü belirdi.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Daren. Nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum, daha önce zihinsel bir iletişim kullanmamıştık. Sadece aklımın içinden geçirdim. *Evet.*

Rahatlayarak iç çekişini sanki yanımdaymış gibi duydum.

"Dikkatli olacağına söz ver," dedi.

Sen de.

Yüzdüm ve bedenledim. Yüzdüm ve bedenledim. Yüzdüm ve bedenledim. Ta ki buz gibi su kırılmaya başlayana dek. Düşüncelerimin hepsi binlerce su damlası gibi kafamın içinde çoğalıyor, bir araya geliyor ve korkutucu bir nehir yaratıyordu. Onu duyduğum ilk an aklıma geliyordu.

Su Lordu bize çok kâbus bıraktı.

Adını ilk kez duyduğum an aklıma geliyordu.

Arın.

Onu ilk kez gördüğüm an aklımdan çıkmıyordu.

Hayaller ve gerçekler, bir şekilde buradayız.

Kimsin sen...

Yıkılan krallığın direnen ruhu, Su Krallığı'nın ihanete uğrayan lordu.

Bana ilk kez sarıldığı an zangır zangır titreyen bedenimi şimdi bile ısıtıyordu.

Geciktiğini için üzgünüm, artık tek başına boğulmayacaksın.

Gözyaşlarım denize karıştı, okyanus oldular. Okyanusun içinde gözyaşı kadar yalnız ve küçüktüm. Okyanusun sahibini arıyordum. Etrafıma bakıyor ve bana yol gösterecek bir iz arıyordum. Kollarımı daha hızlı hareket ettirdim ve bedenledim. Su ısınmaya devam etti.

"Burada yanlış olan bir şeyler var," dedi Daren kafamın içine. "Çok dikkatli ol, Nova. Yanlış olan bir şeyler var."

Ne oluyor?

"Şelaleler taşmış. Yanardağlar patlıyor. Yeraltında sismik bir hareketlilik var."

Göster.

Görüntüler zihnimin içinde hareket ediyordu. Onlara dikkatimi verdiğimde kafamın içindeki kancada bir kenetleme yaşandı. Ben sormadan Daren'in baktığı her şey kafamın içinde bir düşünce gibi görünür hale geldi. Onun da benim gördüklerimi gördüğünü biliyordum artık. Yerde olacağını sanmıştım ama yukarıdaydı, kanatlarını açmış gökyüzüne çıkmış ve diyara üstten bakıyordu. Baktığı her şey parampara olmuştu. Ağaçlar devrilmiş, barakalar çökmüş, hanlar yağmalanmıştı. Her yerde yığın halinde birileri vardı. Kimileri kaçıyor kimileri isyana destek oluyordu. Şelalelerin tutunduğu tepeler kayalıkların dibine aşağı inmişti. Mağaralar yerle bir olmuştu. En kötü manzara orası değildi, Daren her karışı arşınlıyordu. Diyara ilk geldiğimden beri hayranlığımla huzur bulduğum Hava Krallığı yerle yeksan olmuştu. Yüzen adaların üzerinde kimse kalmamış, ihtişamlı Hava Sarayı enkaza dönmüştü. Toprak Krallığı'nın tapınaklardan geriye kalan toz zerreleri krallığın üzeri-

Ninova

ne kum fırtınası gibi çökmüştü. Ateş Sarayı lavların altına gömülmüştü.

Aşağı doğru kazandığı ivme beni de etkiledi, rüzgârı neredeyse beraberinde gelen öfkeyle birlikte yüzümde hissettim. Daren yere indiğinde görüntü yeniden düzeldi. Kuş bakışından karşı görüşe geçtik ve Cehennem Kraliçesi zihnimde belirdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağırdı Daren ona. Yüzmeye devam ettim. Etrafıma bakınıyor ve zihnimdekinden farklı bir şey görmek için kendimi zorluyordum. Kafamın içinde başka bir film oynarken karşımdakine, esas görüme odaklanmak daha da zorlaştı.

"Tacı bir kez daha bir hiç uğruna kaybetmene müsaade edeceğimi mi sanıyordun?" diye küstah bir şekilde cevapladı Vera.

"Diyarı yerle bir ederek mi tahta geçeceksin? Buna izin verirler mi sanıyorsun? Neyin peşinde olduklarını görmüyor musun?" Daren onu öldürmemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu, artık bunu doğrudan onun zihninden dinliyordum. Kapkaranlık düşüncelerini zapt etmek için korkunç bir mücadele içindeydi.

"Gökyüzü ve alevler seni seçti. Benim var ettiğim benim varlık kazandırdığım seni! Sense ahmak bir kız uğruna her şeyi tekrar tekrar geri çevirdin. Yapman gereken tek şey sana sunulan tahta oturmaktı, yapman gereken tek şey o kızı geride bırakmaktı!"

"Kahrolası tacı başıma taktım!" diye kükredi Daren. "Amon'dan daha akıllı olduğunu sanıyordum, Tanrıçalarla anlaşma yapılmaz!"

"Onlardan birine nasıl da bağlı olduğunu dün gibi hatırlıyorum oğlum!" Vera'nın gözleri kızıl alevlerle çatırdadı.

Gela.

"Etrafına bak Vera!" dedi Daren. "Bu kıyametten sana ne kalacağını sanıyorsun?" Alevler kaçışan alfinlerin peşine düşüyordu. Sınırların ötesinden gelenler her yerdeydi. Yerde öylece yürüyüp geçemeyeceğiniz kadar ceset ve yıkımın izleri her köşede boy gösteriyordu.

"Yenilgi kalmayacak," diye başını dikleştirdi Cehennem Kraliçesi. "Yeni düzenin parçası olacağım ve orada artık size yer yok."

"Bir kez olsun benim tarafımda olamaz mısın?" diye soludu Daren, artık vazgeçmişti. "Sadece bir kere beni düşünemez miydin?"

"Düşündüm," dedi kararlı bir şekilde. "Körü körüne krallığımızı eline verdiğin o kızdan senin yanında olmasını istedim. Senin aksine o seni desteklemedi sevgili oğlum. Seni kurtarmak için o bağı kırdım ama yine de vazgeçmedin. Çünkü zayıfsın. Her zaman zayıftın. Körü körüne tutunacak bir şeyler arardın. Hiçbir zaman kendin olma gücünü kabullenmedin."

"Sen ne yaptın?" diye can hıraş halde fısıldadı Daren.

"Bir Cehennem Lordu başkasına bağlı yaşayamaz!" diye alevleriyle zemini inletti Cehennem Kraliçesi. "Seni azat ettim ama yine de kurtulamadım."

Soluk soluğa kaldım. Her şey daha da kötüleşti. Suların içinde onlara karşı koyamaz hale geldim. Bildiğim her şey yalan, inandığım tüm kutsallar yerle bir olmuştu. Hak ettiğini sanmıştım, mükafatı olduğunu sanmıştım, her şeyi verdiğim için bağdan azat edildiğini sanmıştım.

Koparılmıştı.

"Vazgeç artık Ateş Lordu," dedi Ugün ortaya çıkarak. "Bu senin savaşın değil."

Daren ayakta durmakta zorluk çekiyordu, zihni onu pençelerine kıstırmış karanlığa karışması için var gücüyle zorluyordu. O ânı tekrar yaşadı. Bağın koptuğu geceye tekrar gitti ve ona çapalanmış zihnim de onun hislerini acı bir zehir gibi tattı.

Haksız değildim, bağ kopmuş değil koparılmış olsa dahi Daren azat edilmişti. Nasıl bir sancının kalbinden sökülüp alındığını hissediyordum. Ama bu ona mutluluk vermedi. Bu kopuş onu sandığım ve belki de umduğum gibi rahatlatmadı. Zincirinden başka bir şeye sahip olmayan bir ejderha gibi kenara pustu ve kuyruğunu kıstırdı.

Beni tamamen ve sonsuza kadar kaybettiğini sandı.

"Bu benim savaşım ve siz artık canıma yettiniz." Şeytanlarını kenara itip gözlerini Tanrıçalara çevirdi.

Yapma, diye seslendim ona. *Onlarla tek başına mücadele edemezsin.*

Sözlerim etki etmedi. Görüntü alevlerle kaplandı ve yarattığı ateş, içinde yüzmek için dört koldan uğraştığım su kadar ısındı.

Çık oradan, diye bağırdım kafamın içinde. *Işıkları ile savaşamazsın. Oradan çık.*

"Hâlâ çok geç değil." Görüntü yeniden düzeldi, rüzgâr ateşi ıslattı ve Sina'nın dik başlı ifadesi kafamın içinde yer edindi.

Ninova

"Hâlâ bunu düzeltebiliriz," diye ısrar etti. "Ceni, makul ol. Bu yaptığınız hiçbir şeyi daha iyi hâlâ getirmeyecek."

"Teslim olun!" dedi Ceni. "Meselemiz sizinle değil. Yeni düzende resmi görevlere atanacaksınız. Su Lordu için savaşmayı bırakın."

"Bu Su Lordu'nun savaşı değil," dedi Okdemir. "Burada herkes kendi evi için savaşıyor ve siz evimizi başımıza yıkıyorsunuz."

"Arın kapıyı açtığında ne yapacaksınız?" diye onlara kuduz bir köpek gibi güldü Ayzer.

"Kapı mı?" Ugün başını kaldırarak kahkaha attı. "Uygarlık açılabilecek olsa o köprüden geçmek için her şeyi yapardık. Orası bir tuzaktı çocuğum. En başından beri Su Lordu'nu oraya iten bizdik. Oraya vardığında onu bekleyen tek şey ölüm olacak." Tatmin olmuş şekilde Sina'nın yarattığı rüzgârı tek hareketiyle bertaraf etti.

"Yalan söylüyorsun!" Daren inanmak istemeyerek, inkâr ederek ona doğru bir adım attı.

"İkiz alev bağının kopmasına neden izin verdiğimizi sanıyordunuz? Ariana'yı neden geri döndürdük? Nova'nın içindeki ateşi söndürmek için. Kapıya gidecek kişi olmaması için. En başından beri Su Vârisi'ni koruyorduk çünkü kapıyı açması gereken kişi Su Lordu'ydu."

Kafamın içinde bir film gibi oynamaya devam eden görüntülere rağmen düşüncelerimi bastırdım. Öfkem ve hırsım arşa çıktı.

Zihnimden çekil, diye bağırdım Daren'e. *Odaklanamıyorum, kafamın içinden çık.*

"Hayır, seni orada tek başına bırakmayacağım."

Daren, göremiyorum. Dikkatimi dağıtıyor.

"Seni bırakmayacağım!"

Lütfen, lütfen çık.

"Nova, geri dön."

Daren, kafamın içinden çık! Dikkatime ihtiyacım var. Lütfen. Lütfen!

"Seni bırakamam."

Lütfen. Çok sıcak, aynı anda hepsiyle baş edemiyorum. Bana yardım etmek istiyorsan lütfen, çekil.

"Bana geri dön. Geri dön, Nova!"

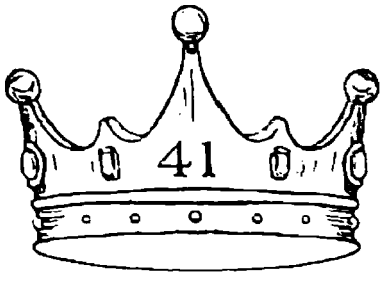

Dip

Herkes aynı denize girer ama kimse aynı derinlikte yüzmezdi. İkimiz de Su Krallığı'nın Lordu ve Vârisiydik ama o hep okyanusun bile bir fazlasıydı. Artık canımı yakan bu gerçekle gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı. Algılayamadığım bir derinliğin içinde çıkmaza girmiş ve ıstırap dolu bir çaresizlik yaşıyordum. Tuzaktı, her şey sadece bir tuzaktı. Bağ en başından beri hakkımızdı, Cehennem Kraliçesi onu bizden almıştı. Kayıp uygarlık en başından beri yalandı, Tanrıçaların yalanına kanmıştık.

Ne çabuk unuttum okyanusu bir tek yağmurun ıslattığını... Elbette tuzaktı. Tuzakların en büyüğüydü. Arın'ı önce benimle, Su Vârisi ile yok etmeye çalışmışlardı, anlamalıydım, Arın'ın sadece suyun peşinden gideceğini ve sadece okyanusun içinde bir kapana kısılacağını anlamalıydım. Arın'ı sadece okyanusun alt edebileceğini anlamalıydım. En başından beri içimdeki kötü hislere güvenmeliydim. Oraya hiç gitmemeli, o kapıları hiç aramamalıydım. Onu bulabileceğimize ikna etmemeliydim.

Daren'in geri çekilmesine rağmen kafamın içinde ardı ardına patlamalar yaşanıyordu. Onun çıkmazı onun enerjisini bölüyordu ve istese de tam anlamıyla zihnimden çekilemiyordu. Aynı anda hem kalbim hem diyar parçalanıyordu ve yetişemiyordum.

Diyarın üzerine pus çökmüştü. Hava Lordu ağaçları kökünden söküp atan bir fırtınayı üstlerine saldı. Sina'nın pelerini parça parça üzerinden dökülüyordu. Hava Halkı onunla birlikte ilk kez gerçek bir savaşın kenarında seyirci değil tam ortasında kılıç kuşanmıştı.

Ninova

Sonay sınırlardan çok uzakta bambaşka bir çaresizlikle bekliyordu. Ceni ellerini havaya kaldırdı, ağaçların yaprakları dallardan ayrıldı, ormana kaçan herkes artık ormandan kaçmıyordu. Rüzgâr daha katılaştı ve nihayetinde doğa da Hava Lordu'nun sihrine ortak oldu. Avuçlarından çıkan hava döndü ve yükseldi, ortaya doğru adım adım ilerledi ve kuvvetli bir hortuma dönüştü. Önüne çıkan her şeyi içine çekiyor ve hemen ardından fırlatıp atıyordu. Hortumun içinden dökülenler bir daha ayağa kalkamıyordu.

Tanrıçalar göğe doğru kanatlandığında Hava Lordu tekrar ellerini iki yana açtı ve akımı ayaklarını yerden kesmek için kullandı. Onların çıktığı yükseğe tırmanırken karanlık bulutlar etrafında dönüyordu. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hiddet ve bıkkınlık vardı. Tüm gücüyle saldırıyordu. Rüzgâr Tanrıçaların kanatlarını kapana kıstırdı ve hareketlerini bir çırpıda etkisiz hâlâ getirdi. Ugün ve Ceni aşağıya doğru düşerken Hava Lordu onları parmaklarının ucunda bir kukla gibi oynatıyordu. Ugün bu küçümseme karşısında çileden çıktı ve ışık kalkanlarını açığa çıkardı. Hava Lordu bir an için gökyüzünde bir başınaydı, bir an sonra Daren karanlık kanatları ile onun yanındaydı ve mavi alevlerle ışık kalkanlarına karşılık veriyordu.

Onların çarpışması zihnimde bir akım yarattı ve görüntü bir anda gitti. Geriye sadece kapkaranlık suların içinde var gücüyle çırpınan ben kaldım.

Her hareketim diğerinden daha hızlıydı, ezberlenmiş bir satırı tekrarlar gibi sadece hareket ediyordum. Olanları ve olabilecekleri düşünmemek için odaklanmaya çalışıyordum. Serin suların içinde olmama rağmen tenim nemle kaplı bir çöldeymişim gibi kurumaya başlamıştı. Saçlarımın diplerinin terlediğini vücut ısımın normalin çok üzerine çıktığını hissedebiliyordum. Derin bir nefes almak, bir pencere açmak ve havayı solumak istiyordum.

Başımı kaldırıp yukarıya baktım ve kendimi küçücük bir nokta gibi hissettim. Karanlığın ve alabildiğine derinliğin ortasında bir başıma olduğumu fark etmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Paniğimi öteleyerek yeniden daha aşağıya yüzmeye koyuldum ve daha önce beni içine çekmesinden çok korktuğum deliğe doğru bu defa düşünmeden kendimi bıraktım.

Bulanık olsa da suyun içinde belli belirsiz bir görüşüm vardı ama bir şeye doğru çekilirken o bulanıklık yerini aşılamaz bir gölgeye bıraktı. Yaklaşana kadar neye yaklaştığımı anlamamıştım. Bu kadar derinliğin mümkün olduğunu bile düşünmezdim. Mağara oyuntularını görmek için geriye çekilmem gerekti. Yukarıya doğru yüzerek başka bir görüş kazanmaya çalıştım. Aynı anda çok şey hissediyordum ve enerji birikimi kafamı karıştırıyordu ama Arın'ı ve ona yaklaştığımı hissediyordum. Bu küçücük umut içinde debelenip durduğum korku furyasında beni uyanık tutmaya devam etti. Oyuntuları olan dağın karşısında küçük bir nokta gibi kalmıştım ve bu his bana sürekli gökyüzünü anımsatıyordu. Geçmem gereken eşikleri, bastırmam gereken korkuları. Sanki parlamak için önce o karanlığa ve boşluğa alışmam gerekiyordu ve sonra onun bir parçası olacaktım.

Baktıkça çekiliyor ve başka bir boyutun çağrısını duyumsuyordum. Nedensizce içimden üçe kadar saydım ve öne atılarak karşıma çıkan ilk oyuntudan içeriye girdim. Sarsıcı bir rüzgâr ve serinliğin ardından beni iteceğini sanmıştım ama aksine boşluk beni mıknatıs gibi kendine çekti ve dağın içine doğru hızla sürükledi. Bir oyuntuya tutunana kadar kayaların sert ve sivri kenarları parmaklarımı paramparça etmişti ve suyu durduran da bu oldu.

Derimin altından sızan kan onun için bir uyarı işareti oldu, çılgın bir nehir gibi dönerek akan su durulmuş olsa da tutunmayı bıraktığım an tekrar akıntıya kapılacağımı biliyordum. Bedenimi kayaya yaslamak için daha ileride bir uca tutundum ve etrafıma bakabildim. Dağın içinde oyuntuların arasındaydım. Başka bir açıdan kral kaya mezarlıklarını andırıyordu, mağara duvarlarındaki çizimlere baktıkça bilincim iyice şaşmaya başladı. Bu izleri, çizimleri daha önce gördüğümü hatırladım. Sıkıca tutunup diğer tarafa döndüğümde akıntının ne yöne gittiğini görecek fırsatım oldu. Mağaranın ortasına doğru dört bir yandan su akıyordu, bir oluğa doğru. Denizin içinde bir dağ ve dağın içinde tersine akan bir şelale. Aklımı yitirmemek için dudaklarımı ısırdım ve tekrar etrafıma bakındım.

Aşağı[illegible] varsa yukarıda da o var.

Ninova

Ve belki suyun dibinde de öyle.

Oraya benzemiyordu, burası orasıydı. Toprak Krallığı'nda, Kerberos tarafından korunan kapıların olduğu mağaralar. Tek bir farkla... Tersti. Birden daha iyi bir görüş kazandım ve tekrar etrafıma baktığımda hızla başım dönmeye başladı. Oradan düşmüş ve düşerken bir yere tutunup aşağıya sarkıyormuşum gibi hissettim. Korku ve panik felç edici bir şekilde hiddetlendi. Kayanın kenarını kavrayan elimde muhteşem bir ağrı peyda oldu, tutunmaktan kolum kramp girmişti ve biraz sonra aşağıya düşecektim. Yerçekimi yoktu, ayaklarımın altında zemini hissedemiyordum, yükseklik ve boşluk ve kayıp yok olma hissi vardı. Kendime suyun içinde olduğumu tekrar tekrar hatırlattım. Nefes almaya ihtiyacım olmadığını biliyordum ama oksijen yetersiz geliyordu. Fokur fokur kaynayan bir su gibi akan oyuğa baktım ve elimi bırakıp gözlerimi kapattım.

Karanlık suların dibine doğru sürüklenirken gördüm onu. Cansız bir kuklaya benziyordu. Bembeyaz saçları ile derinliklerde sürükleniyordu. O kadar derindeydi ki aramızda belki on bina sığacak kadar bir mesafe vardı. Tekrar bedenlemeye çalıştım ama yapamadım. O sulara girdiğimi biliyordum. Enerji alanının değiştiğini artık başka bir yerde olduğumu biliyordum. Ne diyarda ne insan sularındaydım. Yeryüzünde değildim.

Çığlık atmaya çalıştım ama dudaklarım hareket etmedi. Beni görsün, bana gelsin diye çırpınarak yüzmeye devam ettim. İçimden tekrar tekrar ona seslendim.

Bir an başını kaldırdı. Bir an beni gördü. Elini bana doğru uzattı ama alevler benden daha hızlıydı. Su ben ilerledikçe ateşten beter hale geldi. Acı içinde kıvrılıyordum. Katmanlarımı teker teker yakıyordu. Bir insan olsam işim bitmişti. Sıradan bir alfin olsam benden geriye bir şey kalmazdı. Sadece vâris olsaydım biraz daha ileri gidemez, buraya kadar gelemezdim de. Işık üzerimde kalkan oldu. Ateş yaktıkça ışık çatlaklardan dışarıya çıktı. Elimi ona doğru uzattım. Işığı ona doğru uzattım. Ne dilediğimi bilir gibi bana itaat etti. Parmağımın ucunda küçük bir ışık huzmesi belirdi, ona doğru hızla uzanan uzun bir çizgi haline geldi. Çizgi Su Lordu'nun bana uzanan parmağına dokundu ve iliklendi. Onu o an hayatta tutan şey

bu oldu. İçimde hakkım olmayan bir umut yeşerdiğini hissettim. Işık bir ipmiş gibi elime dolayarak ona doğru daha hızlı yüzmeye koyuldum. Daha hızlı... Daha da hızlı...

Işık sadece güzellikleri değil, çirkinlikleri de çekmez miydi? Bekler hep ışığın etrafına toplanıp seni ele geçirmez miydi?

Önce gölgelerini gördüm. Karanlığın içinde devleşen gölgelerini. Sonra kanatlarını gördüm. Birbirine yapışmış gibi duran ve ayrılırken bir sıvının suya bulaştığı devasa kanatları. Uzun, sivri suratlarını. Kemikten ibaretmiş gibi görünen kollarını ve bacaklarını. Ne insan ne hayvanlardı. Ellerinde tuttukları mızraklarla Arın'ın etrafını sardılar. Hayır! diye çığlık atmak istedim. İpi çekiştirdim, Arın'ı uyandırdım ve onlarla yüz yüze gelmesini sağladım. Hep yaptığı gibi bildiği tek şeye, ilk aklına gelene, suya sarıldı. Yaratıklar onun kadar suyun içindeydi, etkilenmiyor ya da geri çekilmiyorlardı. Sadece ışığa ve ışık gibi parlayan Su Lordu'na çekiliyorlardı.

Durdum ve parmağımın ucundaki ışığa sönmesini söyledim. O ipi tek hamlede kopardım. Emrim ikimizin arasında kalan tek köprüyü yok edip ikimizi de uçsuz bucaksız bir karanlığın içinde yalnız bıraktı. Ellerimi iki yanımda açtım ve avuç içlerimden ışıklar çıkardım. Yeniden aydınlandığında gölgelerin başı bana doğru döndü. Arın'ı ellerinden bıraktılar ve bana doğru tırmanmaya başladılar. Arın başını kaldırıp bana baktı, yapma dedi, başını salladı ama ışığı daha da artırdım. Gölgeler çoğalarak bana doğru hücum etti.

Onları uzaklaştırmak için yukarıya doğru yüzmeye çalıştım ama Arın aksi yöne gidiyordu. Arın daha aşağıya gidiyordu.

Tuzağa çekiliyordu.

Kahretsin! Kahretsin!

Gölgeler yaklaşırken korku ciğerlerime kadar ulaştı. Önce karanlık çoğaldı, üzerime kapandığında sert bir bariyer gibi ağırlığını hissettim. Ateş gibi yanan ağırlığını. Enerjimi çaldıklarını hissettim. Tanrıçaların ışığımı çaldıkları zaman hissettiğimle aynıydı. Eksiliyordum. Büyük bir umutsuzluk içimi kaplamıştı. Tırtır tırtır mutsuzluk göğsüme çöküyordu. Etrafımda koyu bir perde gibi görünüyorlardı. Gözlerimi kapatıp ışığa sarıldım. Gözlerimi kapatıp ışığı hayal ettim. Yukarıya tırmanmaya çalıştım ama işe yaramadı, daha aşağıya daha da sıcağa

Ninova

ateşe doğru çekiliyordum. O kadar sıcaklaştı ki uzuvlarımı kaybettiğimi düşündüm. Dokunuyorlardı, sadece bana çarpıp suyun içinde savuruyorlardı ve ruhumdan bir parça koparıyorlardı. Güneş gibi bir parlama bacaklarımı kendime çekip gözlerimi açmama neden oldu. Gölgeler dağılmaya başladı. Suyun içinde kızıl kıyamet bir parlama vardı. Yaratıklar kulağımda basınç yapan çığlıklarla etrafa dağıldı. Gözlerimi hafifçe araladım ve Daren'in parmağıma taktığı yüzüğün parladığını görebildim. Işığın kaynağı olmuştu.

Gölgeler tekrar hareketlenirken kendimi daha aşağıya ittim. Orada ne gördüğünü ve daha aşağıya indiğini bilmiyordum ama her ne ise tuzaktı. Arın'ın bilmediği bir tuzaktı.

Başka bir gölge beni paçalarımdan çekiştirirken yüzüne doğru avucumu bastırdım, temasımla ışık onları yaktı ve geriye çekildi.

Daha aşağı indiğimde zorlukla tekrar gördüm Arın'ı. Kendini kaybetmiş bir şekilde omzundan destek alarak önde doğru atılıyordu ama ileriye gidemiyordu. Suyun içinde kendimi aşağıya doğru bıraktığımda bir şeyin onu değil, onun bir şeyi zorladığını anladım.

Bariyeri zorluyordu. Ne olduğunu bilmediği bariyeri zorluyordu. Devasa bir balinanın içindeymişiz gibi gergin ve yankılı bir kükreme sesi işittim. Su kaynama eşiğini geçmişti artık buram buram alevlerin içindeydik. Soluk alıp vermek imkânsız hale geldiğinde duvarı fark ettim.

Duvarın ardında asker gibi yan yana dizilmiş yaratıklar vardı. Beline kadar insan görünümlü olsalar da belden aşağıları ahtapot gibi görünüyordu. Bacakları suyun içinde uzun saçlar gibi dağılmış, pür dikkat duvarın diğer tarafında olan Arın'a bakıyorlardı.

Arın'ın etrafından cızırtılar ve dumanlar yükseliyordu. Işık beni korumasına rağmen yanma şiddetlendi. Bedensel bir acı değil, enerjisel ve ruhsal bir acıydı. Hatıralarımın, duygularımın ve düşüncelerimin eridiğini hissediyordum.

Tuzak değil.

Artık görüyordum. Tüm o bulanıklığın altında gizlenmiş şehri görüyordum. Koca bir şehri. Gözlerim bana yalan mı söylüyor diye kalakaldım. Arın'ın avuçlarından koyu mavi kanlar akıyor ve denize karışıyordu. Benim yapamadığımı o yapmıştı. O kuyudan sonra

yolu böyle aralamış olmalıydı. Kapının mührünü kırmıştı ama hâlâ bir duvar vardı.

"Geri dönün, kurtulun!" diye zihnimizin içine tiz, başka frekanstan kelimeler döküldü. "Ya da lime lime olup hazinesi olun okyanusun."

Arın avuçlarını cam bir duvar gibi orada olan bariyerin üzerine bastırdı. Omuzlarını dikleştirdi ve gözlerini okyanusun üzerine dikti. Onun da söylenenleri duyduğunu biliyordum ama oldukça açık olan uyarıya kulak asmadı. Sınırların ötesindeydi. Dünya yerinden oynasa da buradan dönmeyecekti.

Kısa bir an için bana baktı, uçabilirmiş gibi kollarını geriye doğru açtı ve başını yastığa yaslanır gibi suyun içinde geriye yatırdı. Su tekrar fokurdamaya başladı ve onun ardında devleşen bir şekle büründü. Okyanusun altında, yüzlerce metre derinlikte korkunç bir dalga yarattı. Dalga bariyere çarptı ama duvar yerinden kımıldamadı, sadece duvarın öteki tarafında su hareketlendi. Arın tekrar doğruldu, bana baktı ve bu defa bana doğru bir dalga yarattı. Kaşlarımı çatıp dalgayı karşılamaya hazırlandım ama amacı zarar vermek değildi, dalga beni geriye doğru itti ve yüzeye doğru çıkarıp aramıza mesafe koydu. Çaresizce hareket etmeyi durdurmak için debelensem de mesafemiz ona ulaşamayacağım kadar açılmıştı.

Tek bir ânım vardı ve tek bir anda sadece gözlerinin altında parlamalar gördüm. Kolunu kaldırdı, elini öne doğru uzattı, okyanustan derin bir iç çeker gibi güç topladı ve işaretparmağını duvara doğru uzattı. Ne yaptığını anladığımda gözlerim kocaman açıldı, durdurmak için öne atılmam boşaydı. Şimdi boşa kürek çeken bir gemiydim ben ve okyanusun içinde çatırdıyordum.

Su Halkı arasında dolaşan bir efsane vardır, olmayanı olduran ve ölmeyeni öldüren derler onun için. Bu bir efsaneydi çünkü yapabilen görülmemişti. Çünkü Su Halkı bile doğayla dikleşmezdi. Ama Arın eşiği geçmişti. Ölüm parmağı duvara dokundu.

Buz tutmuş nehri kırmak için gereken tek şey bazen o tek dokunuştur.

Dokunuşu küçük bir girdap yarattı ve temas ettiği noktada yavaş yavaş buğu yaratan buz katmanı oluşturdu. Buz şeffaf taba-

Ninova

kadan daha katı, daha somut bir hale büründü. Duraksız ve kontrolsüz bir şekilde sualtında büyüdü. Görünmeyen bariyer buzun çatırdamasıyla sağlam, aşılmaz ve katı bir tabaka halini aldı. Gözlerimin takip edemediği bir hızda buz suyun altında ilerliyordu. Dokunduğu yerden başladı ve koca şehrin etrafını sarana kadar duvarın üzerinde adım adım ilerledi.

Enerjisi benim içimde devleşti, enerjisi benim enerji havuzumdan oluk oluk çalmaya başladı. Göğsümden bir darbe almış gibi devrildim ve suyun üzerinde hareketsiz kaldım. Sismik bir hareket oldu. Zemine basmıyorduk ama yerin ayağımın altından kaydığına her şey üzerine ant içerdim. Okyanus bardaktan boşanırmış gibi sarsıldı. Dalga dalga çarptı şiddeti. Vurgun yediğimi hissettim. Orada başlattığı şey patlama etkisiyle beni geriye doğru itti. Zaman çok hızlı aktı ve beni oradan oraya savurdu, bir patırtı ve patlama. Önce çok şiddetliydi, kulağımın içinde devrilen bir buzdağı gibiydi. Sonra her şey yavaşladı ve sessizleşti.

Tatlı bir uykudan uyanmış gibi zorlukla gözlerimi araladım. Kirpiklerimde buz kristalleri vardı. Karlarm üzerinde gözlerimi kapatmış ve saatlerce uyumuş gibi yorgundum. Her yerde binlerce kristal vardı. Her yerde paramparça buzlar vardı.

"Hazinesi olun okyanusun."

Ölüm parmağının dokunduğunu göremezsin, her şey buza döner; ölüm bile.

Parmaklarımı yavaşça hareket ettirdim, içimdeki bir şey belki ateş belki ışık beni usul usul ısıtmak için can hıraş mücadele ediyordu. Önce yüzüğün takılı olduğu parmağımı hissettim sonra tüm bedenimi hareket ettirebildim. Elimi suyun içinde ileriye doğru oynattığımda buz kristalleri ağır ağır kenara çekildi ve diğerlerine çarptı. Her yerdeydiler. Avuçlarımı açtım, başparmağım yüzüğe dokundu ve kendime her şeyden çok inandım. Alevler suyun içinde ışık gibi dağıldı ve kristalleri eriterek bana alan açtı.

Yeniden aşağı doğru döndüğümde etraf kan gölüne dönmüştü. Suyun içinde azap dolu bir çığlık atmaya çalıştım ama ne sesim çıktı ne dudaklarım kımıldadı.

Orada öylece süzülüyordu. Artık hareket etmiyordu. Her yerinde suya karışan kanların sızdığı kesikler vardı.

Hareket etmiyordu.

Okyanus aldığını geri vermez.

Hizmeti olun okyanusun.

Var gücümle kendimi aşağı doğru bıraktım. Artık engel yoktu, artık bariyer beni dışarıya doğru itmiyordu. Sadece buz kristalleri vardı. Kar tanelerinin içinde yüzer gibi kristalleri iterek yolumu buldum. Ona ulaştığımda aklımı kaybettiğimi biliyordum. Omzundan yakaladım. Çabalamama gerek kalmadı. Cansız bir nesne gibi bedeni elimin altında suyla birlikte hareket etti. Yüzüne baktım, ilahi bir güzellikle kutsanmış yüzüne. Bir harita gibi çizikle doluydu. Acısı yüzümde bir dehşet yarattı. Binlerce parçaya bölünmüş ve o parçalar tekrar birleştirilmiş gibiydi. Ürkütücü bir şekilde donmuştu. İki elimle birlikte tuttum, sarstım, parmaklarımı yüzünde dolaştırdım ve ağlamaya başladım.

Bu şekilde değil, dedim. Bu şekilde değil. Şimdi değil.

Kollarımı etrafına doladım. Suya ve kana hükmettim. Ondan çaldıkları kanı onu geri vermek için emrettim. Gökyüzüne yakardım. Kan hareket etmedi. Suluboya lekesi gibi etrafımızda dönmeye devam etti. Emrime itaat etmedi.

Okyanus bir asker değildi ki, beni dinlemezdi.

Gözlerim hâlâ orada duran duvara çarptı, onların gözlerini gördüm ve o gözlerde kendi yüzümde olan saf acıyı gördüm. Onu durdurmaya çalışmadıklarını ondan yardım dilendiklerini, kurtarılmak istediklerini gördüm. Ama yapamamıştı. Başaramamıştı.

Sıcak daha da hararetlendi. Karanlık zifiri bir hal aldı. Düşüncelerim yavaş yavaş yok olmaya başladı. Yukarı baktım. Yüzmeye çalıştım. Bedenlemeye çalıştım. Ortadan kayboldum, yeniden belirdiğimde yine oradaydım. Hareket etmeye çalıştım ama ne kadar denersem deneyeyim orada döndüm durdum. Ateş, ışığımı ele geçirmeye başladı. Başımı kaldırdım.

Gökyüzünü uzak sanırdım, gökyüzüne çıkılmaz sanırdım ama şimdi dibe battığımız bu suyun sonu yoktu. Artık aşağıda mıyım yukarıda mıyım, ne yana gitmem gerek bilmiyordum.

Darın, diye fısıldadım.

Darın...

Ninova

Belki ölüm belki de sonsuzluk beni içine çekmeye başladı. Orada bir başıma kalakaldım. Zaman akmıyordu, sadece karanlık vardı. Artık duvarı da duvarın ardındakileri de göremiyordum. Sonsuzluğun içine sıkışmıştım ve çıkış yolunu bulamıyordum.

Belki saniyeler belki dakikalar belki günler geçti.

"Nova!" dedi ses zihnimin ötesinde. "Nova!"

Nefes alıp verir gibi göğsümü şişirdim. Çenemi kollarımın arasında cansız bir şekilde duran Lordumun omzuna yasladım. Parmak uçlarım uyuşmaya, içim yanmaya başlamıştı. Parçaların birbirinden ayrıldığını hissediyordum. Daha çok ağladım.

Özür dilerim, diye fısıldadım. *Geri dönebileceğimi sanmıyorum.* Orada ufaldım ve küçücük bir nokta kadar kaldım.

"Hayır, hayır. Yukarıya çık." Kelimeleri ardı ardına ve panikle telaffuz ediyordu.

Yapabilme arzusuyla başımı kaldırdım ama orada bir şey yoktu. Yapabilme arzusuyla kendimi yukarıya doğru ittim ama artık hareket edemiyordum. Kristallerin arasına küller ve dumanlar karışmaya başladı.

Yok oluyordum.

Çıkacak bir yer kalmadı. Özür dilerim. Denedim. Çıkamıyorum. Kayboldum. Özür dilerim. Gözlerimi kapatıp Arın'ın buz gibi bedenine yaslandım.

Arın'ın buz gibi bedeni. Arın'ın. Su Krallığı'nın İlahi Lordunun buz gibi bedeni.

"Nova, beni dinle. Sadece başını kaldır ve yukarıya yüz."

İkimizin de kıyafetleri parçalanmaya başladı. İçimin çürüdüğüne ve kavladığına emindim ama ilk izleri dışarıdan alıyorduk. Kıyafetlerimizin parçaları suya karıştı ve etrafımda süzülmeye başladı. Ateşe ellerimi uzattığımı hissettim.

Çok sıcak. Çok sıcak. Dayanamıyorum artık.

Bilincim de yavaş yavaş tükeniyordu. Olup bitenleri kabul etmek istemeyen zihnim kendini en kolayına, boşluğa bırakmayı seçti.

Kendi yalnızlığımın üzerine onun çaresizliği bindi. Düşüncelerim daha fazla kül olmasın diye onun görüşüne odaklandım. Son anın

onun anları olsun diye. Kafamın içinde sadece o ve onun baktığı yer vardı şimdi.

Ne yapacağını arıyordu, bulamıyordu. Yangının içindeydik. Onun baktığı yerde de iyi bir şey kalmamıştı. Sadece yıkıntılar vardı. Kanlar ve küller vardı. Bir diyarın ve koruyucularının çöküşü vardı. Tüm yıldızları kaybetmiştik.

Başını eğdi. Yenildiğini, yenildiğimizi kabullendi. Parmaklarını gördüm. Parmaklarına baktı. Bir an sonra parmaklarındaki yüzükler parladı. Bir an sonra parmaklarındaki yüzükler yere düştü. Bir an sonra güneşe baktığını sandım. Sadece turuncu ve kırmızıydı. Sadece alevler vardı. Ejderhanın kükremesini duydum. Kollarımın arasındaki bedene daha sıkı sarıldım. Benden ne kaldıysa onunla paylaştım.

Alevler kasırga olmuş dönüyordu. Yıkıcı bir güç açığa çıkmıştı. Artık sadece daha da artan çığlıklar vardı. Kutsal bir enerji içimde çoğalıyordu. Sadece kaos ve sadece alevler vardı. Her şeyin bitişine ve başlangıcına benziyordu. Var olanı yakıp küllerinden yeni bir düzen inşa ediyordu. Karanlığın karanlıkla çarpışması. Yeni bir başlangıç ama her şeyin sonu kaçınılmaz.

Çığlık duydum. Güneşe bakan gözleri gördüm. Cehennem Kraliçesi'nin gözlerini. Cehennem Kraliçesi'nin alevlerden korktuğunu gördüm. Güneştim artık ben. Ona yaklaştım ve onu içime aldım. Cehennem Kraliçesi kül oldu.

Göğsümdeki acının yerinde daha büyük bir baskı hissettim.

Bir iliklenme.

Bağı koparan büyüyü o yapmıştı.

Ölürse büyü etkisini yitirirdi.

Güneş içimde parladı. Kopma ânından daha güçlüydü. Sonsuz bir enerji zihnimden kalbime doğru okyanus gibi taştı. Gözlerim yanında dikildiğim o bariyere dokundu. Gözlerim Arın'a dokundu. Artık acıyı hissetmiyordum. Ateş içimdeydi ama artık yanmıyordum. Onu bırakmadan önce avucumdan bir ışık huzmesi süzüldü, ışık katılaştı ve ip şeklini aldı. İp önce dirseğime kadar bileğime, sonra uzandı ve Arın'ın etrafına dolandı.

Ateş, diye fısıldadım. İçimden bir yangın koptu.

Ninova

Hava, diye fısıldadım. Su öbek öbek dalgalandı ve fırtına şimdi parmaklarımın arasındaydı.

Toprak, diye fısıldadım. Aşağıda ve yukarıda ne varsa her şeyi titreterek sarsıntıya yol açtı.

Su, dedim ve kelimeyi içime çektim. Sahip olduğum her şeyle bariyere asıldım. Avuçlarımı görünmez duvara yasladım. O şehri almak için son kez her şeyimi verdim.

Daha büyük bir patlama. Işık dokunduğum katmanı lime lime eritirken bu defa sarsıntının tüm evrende hissedildiğine emindim. Okyanus girdaba dönüştüğünde sadece bir ânım vardı. Bana doğru kâbustan uyarlanmış bir canavar gibi dönerken Arın'ın elinden yakaladım ve kendimi ileri, duvardan içeriye attım.

Şehir bizi kendisine çekti. Suyun içinde hızla sürüklendik. Arın'a sıkıca sarıldım. Gözlerimin önünden heykeller ve kaleler geçiyordu. Yosunlar ve ağaçlar vardı. Mızraklı sirenler vardı. Okyanusun içinde koca bir şehirle dönmeye başladık. Oradan oraya savruluyorduk. Korku içimdeki ışığı açığa çıkardı. Şehrin içinde parlamaya başladım. Işık o kadar yoğundu ki önümü göremez hale geldim.

Sirenler etrafımızda dönüyor ve mırıldanıyordu. Su baloncukları ile birlikte mırıldanıyorlardı. Su baloncukları. Şimdi her yerdeydiler ve hepsi bir meşale gibi ışık saçan küçük küreler halindeydi.

Fırtına yağmurları
Fırtına yağmurları
Çağırır okyanus ruhundan kopanı
Dalgalı denizler ve devrilen gemiler
Sırtlanır krallığın sahibini
Onun için nehirden gelenler
Çek kılıcını
Akıt kanını
Uyandır uykusundan uygarlığı

Şarkı kulaklarıma ninni gibi vurdu. Ateş taştıkça taştı ve çoğaldı, onu karşılayan dalgayla çarpıştı. İkisi gözümün önünde, içimde,

zihnimde ve ruhumda bir sürtüşme yaşarken başka bir ışık patlaması onları içine çekti. Işık gümüş ve mavi bir hal aldı. Buz mavisine dönene kadar girdap gibi döndü ve bir çember olana kadar yuvarlandı durdu. Girdabın içindeymiş gibi ben de dönüyordum. Saçlarım yüzümden çekildiğinde karşımda belli belirsiz bir ruh gördüm. Karşımda bir his gördüm.

Işık küreleri bir araya geldi ve devasa bir balona dönüştü. Şeffaf ve kristal küre titremeye başladı.

"Tayga..." diye fısıldadım.

Çember bir şekil aldı ve ardından siluete dönüştü. Ateş ve su yeniden bir araya gelip iki ayrı kanat halini aldı. Ve ejderin nefesi yüzüme ılık bir hava gibi çarptı. Rüzgâr ve toprak yeniden şekillendi. Şehir benimle ayaklandı. Daha hızlı savrulmaya başladık. Bir kutunun içindeydik sanki, kutu uçurumdan aşağı yuvarlanmıştı. Her darbe daha sertti. Dişlerimi sıktım ve kristalleri anımsadım.

Toprağa hükmeden kristallere de hükmeder.

"Ya hepsi ya hiçbirisin," dedi ejder.

Hepsi oldum. Titreşimlere tutunup enerjimi dışarıya çıkardım ve suyun içinde her yere yön verdim. Su gücümle okyanusa tutundum, ateşle ışığa kenetlendim. Havayla göğe asıldım ve toprakla şehri ele geçirdim. Parmaklarımdan yüzlerce baloncuk ışık olup yükseldi. Suyun içinde sarsılıyordum ama artık zemini ve şehri de hissediyordum. Parmaklarımı sıktım ve onu yerinden oynattım. Bu defa hepsiyle sadece şehre asıldım. Ateş, hava, su ve toprak. Dört bir koldan onu yakalayıp avuçlarımın arasında kıskıvrak kavradım. Üzerimdeki hâkimiyeti kırıldı ve kendini bana teslim etti.

"Ne oluyor?" diye fısıldadım.

"Ley hatları," dedi Tayga'nın bilge sesi. "Evreni sarmalayan soyut enerji alanları. Evrende manyetik alanları ve kozmik güçleri, kutsal ağları birbirine kenetleyen ruhsal enerji blokları." Yüksek titreşimleri parmak uçlarımda karıncalanmalara neden oldu, aynı anda her yerdeydim. Enerji alanı evrende büyüdü ve beni aştı, güç durdurulamaz hale geldiğinde içimde benimle birlikte patladı ve zihnimi savurdu.

Hayal meyal gördüğüm ejder ruhu da son ışık patlamasıyla birlikte yok oldu.

Ninova

İsmimin anlamını yaşattım ve kollarımda cansız bir şekilde duran Lorduma baktım.

"Tek başına boğulmayacaksın," diye fısıldadım ve gözlerimi sonsuzluğa doğru kapattım.

Ateş, hava, su ve toprak beni içine çekti ve nihayetinde evren amacına ulaştı. O kusurla doğmuş ve ona vaat edilenden daha uzun yaşamış, her defasında ölüme kafa tutmuş ama ölüm peşini bırakmamıştı. Ben bir lanetle doğmuş ve sonunda kendi felaketim olmuştum.

Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk bir güç de açığa çıkardı.

Su Krallığı'nda bir Lordun ve Vârisin sonuydu.

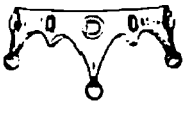

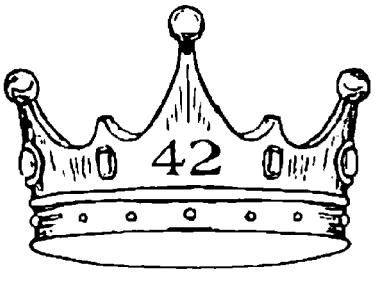

Yanan, Sönmeyen

Hava Lordu ve Ateş Lordu'nun elleri aynı anda göğüslerine gitti. İkisi de dehşetle kaplı bir acı içinde yüzlerini buruşturdu. Tenlerine kazınan, üçünü temsil eden sarmal eksilmişti. Çocukken dostluklarını simgelemesi için yaptıkları ortak bağ mührü bir kez daha ıstırap verici bir şekilde sızlamıştı. Bir asır önce olduğu gibi, Sina ve Daren bir kez daha Arın'ı kaybetmişti.

Ateş Lordu inkâr edercesine başını salladı. Zihninin içinde tüm düşünceleri, olanları ve olacakları öteleyip aralarındaki çapaya kenetlendi.

"Nova..."

Korku hiç bu kadar somut bir hale gelmemişti. Konuşmasına ya da görmesine gerek yoktu. Ateş Lordu her bir hücresinin zayıfladığını ve yok olduğunu hissediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Su Vârisi. "Geri dönebileceğimi sanmıyorum." Sesindeki çaresizlik Ateş Lordu'nun buz kesmesine neden oldu. Zihnini ona daha sıkı sardı ve onun gözlerinden etrafa bakındı. Kapkaranlık dipsiz suların içinde tüm dünya tarafından yalnız bırakılan kızın kollarının arasındaki cansız bedeni gördü. Kızın başını çevirdiğini ama karanlıktan başka hiçbir şey göremediğini, artık yerin ve göğün görünmediğini gördü.

"Hayır, hayır..." Kendi kendine reddederek başını salladı Ateş Lordu. "Yukarıya çık," diye yalvardı yukarısı olmadığını bile bile. Var gücüyle bedenlemeye çalıştı ama yapamadı. Nerede olduğunu bilmiyordu, oraya nasıl gideceğini bilmiyordu. O... kaybolmuştu.

Zihni üzerinde yaşadıkları gezegeni çekirdeğine kadar inip üç kez baştan aradı ama yoktu. Su Vârisi yoktu.

Yolu gösterecektim, diye kendi içinde çırpındı. Bilmediğin her yere seni ben götürecektim. Dünyayı karış karış edip her yeri sana ben gösterecektim.

Tekrar kızın gözlerinden baktı, körlük diye düşündü.

Etrafına bakındı. Hava Lordu'nun Tanrıça Ceni ile girdiği mücadele artık yolunda gitmiyordu. Hava Vârisi Savaroz kızlarından kalanların boğazına yapışmıştı. Ateş Vârisi Cehennem Kraliçesi ile gerçek bir vâris gibi dövüşüyordu. Toprak Vârisi Tanrıça Ugün ile sonu belli bir çarpışmanın içindeydi. Metal Lordu birliklerini yabancıları uzaklaştırmak için kontrol altında tutmayı deniyordu. Adalia ve Şafak omuz omuza vermiş ışık bekçileriyle baş etmeye çalışıyordu.

Daren etrafına baktı ve ilk kez böylesine güçsüz hissetti. Tekrar, her şeyiyle, sahip olduğu tüm güçle bedenlemeye çalıştı. Burada değillerdi. Bildiği bir yerde değillerdi. Hangi kapılardan geçtiğini bilmiyordu, ona ulaşamıyordu. Gökyüzüne baktı, o yıldıza ulaşamadığı onca anı anımsadı, bu an karşısında o ağrıların anlamı kalmadı.

"Çıkacak bir yer kalmadı. Özür dilerim. Denedim. Çıkamıyorum. Kayboldum. Özür dilerim." Su Vârisi sayıklayarak gözlerini kapattı ve Ateş Lordu'nun zihni de çıkmaza hapsedildi.

Korku geçilmez bir ordu gibi karşısına dikilmişti.

"Nova, beni dinle. Sadece başını kaldır ve yukarıya yüz." Ellerini birleştirip yüzüne yasladı. Elleri titriyordu. Kalbindeki ışığın zayıfladığını hissediyordu çünkü kalbi onun ruhuna bağlıydı. Parçalanıyordu, lime lime oluyordu ve bunu her saniyesinde hisseden Ateş Lordu artık nefes alamıyordu.

"Çok sıcak. Çok sıcak. Dayanamıyorum artık." Sesi zayıfladı, bilincini kaybettiğini hissediyordu. Kelimeler kopuk ve yaralayıcıydı. Ateş Lordu cehenneme hükmedebilirdi ve Nova şimdi yangın yerindeydi. Evrenin en altına inip alevlere kükremek istedi. Gözleri kendini kaybetmiş, etrafta dönerken onu gördü. İkiz alevi bağı kopmasaydı eğer yanmayacaktı. İkiz alevi bağı kopmasaydı eğer ateş

ona zarar vermeyecekti. Elleri iki yanından aşağı düştü. Düşünme yetisinden vazgeçmişti. Var olan her şeyin başlangıcı ve sonu arasındaki çok ince bir ipin üzerindeydi. O da ipi yakmaya karar verdi.

Gökyüzü Tanrıçası Gela ona bu yüzükleri işlediğinde çok dikkatli olmasını ve asla çıkarmamasını söylemişti.

Böylesi güç bu boyutta yıkım getirir ve her şeyi alana kadar durmaz, kanatlar taşımana ve yolu bulmana yararı olacaktır ama senin kaderin başka bir kaderle birlik içinde ve senin ateşin sadece onunla birlikte özgürleşir. Tek başına taşıyamazsın, güç taşar ve senin de canını alana kadar yanar ejderha nefesinden tüten yangınlar.

İki kez düşünmeden yüzükleri parmağından çıkardı.

Ateş Lordu'nun yüzükleri yere düştüğünde kâinatta duyulan metalik bir frekans yayıldı. Bastırılmış duygular ve enerji açığa çıktı. Kızıl ve mavi renkli alevler dört bir yandan diyarı tutuşturmaya başladı. Cehennem Kraliçesi asırlardır uyandırmaya çalıştığı ejder alevlerinin içinde çığlıklar içinde can verirken diyar geriye çekildi. Ateş Lordu içinden taşan alevlerle birlikte hareket ettiğinde herkes geriye çekiliyordu. Başında bir taç yoktu ama herkes diz çöküp yakmaması için ateşten, ejderhadan ve melez lorddan af diliyordu.

"Nova!" diye fısıldadı içinden.

Ses gelmedi.

"Ya ışık olun ya kül olun!" diye ayaklandı Ateş Lordu.

Tanrıçalar bu buyruk karşısında kaskatı kesildi. Ateş Lordu'nun alevleri onlara doğru hızla yaklaşırken birbirlerine çekildiler. El ele tutuşup güçlerini bir araya topladı, ruh bağlarından çektikleri ışığı muhafaza etmeye çalışarak alevlere karşı koymaya çalıştılar ama herkes biliyordu, sönmeyen ateş başlamıştı ve son yaprak düşene kadar yakmaya devam edecekti.

Karanlık ve dumanlarla bezeli gökyüzünde kanat çırpan anka ve butimar birbirinin etrafına dolanmaya başladı. Alevler her adımla daha yukarıya tırmanıyordu.

Su Krallığı'nın halkı bir adım öne çıktı, herkes ateşi söndürsünler diye onlara baktı. Krallığın muhafızı ve Su Lordu'nun nagueli en ön safta öfkeyle onlardan komut bekleyen halkına baktı. Su

Krallığı muhafızı ve Su Lordu'nun nagueli dönüp Ateş Lordu'na baktı. Deniz kızı gözü dönmüş ve çılgın alevlerle sarmalanmış lordun gözlerindeki kederi gördüğünde buz gibi bir titreme bedenini ele geçirdi. Alevlere ve gökyüzüne baktı. Alevlere ve söndürmeleri için onlara yakaran halka baktı. Asırlardır bu topraklarda onlara zulüm eden herkesin şimdi nasıl muhtaç olduklarını seyretti.

"Bize eşlik edin," diye seslendi Tanrıçalar bir ağızdan. "Yağmurumuza ortak olun." Birbirlerine kenetlenmiş elleri göğe doğru kalkmıştı. Herkes onlara döndü. "Hava Krallığı fırtına bulutlarını çağırın, rüzgârlarınızı alevleri uzaklaştırmak için çağırın."

Hava Lordu ve Vârisi birbirine baktı. Hava Lordu ve Vârisi yıkımın ortasında kalan yalnızlığa ve tükenmişliğe baktı. Hava Lordu ve Vârisi el ele tutuştu ve kıpırdamadı.

Tanrıçalar açıkça onları geri çeviren Lord ve Vârise öfke solurken yeniden daha kuvvetle seslendiler.

"Su Krallığı, her şeyi yakmadan önce yağmurları çağırın."

Su Krallığı kıpırdamadı. Deniz kızı bir kez daha alevlerin ortasında tek başına duran ve her şeyini yitirdiğine emin olduğu Ateş Lordu'na baktı. Ateş Lordu gökyüzünü seyrediyordu, gökyüzü ağıt yakıyordu. Anka ve butimar herkesin göreceği kadar alçaldı, birbirine dolandı ve bembeyaz alevler eşliğinde yanarak küle döndüler.

Ateş Lordu vazgeçmişti.

Ateş Lordu kaybetmişti.

"Toprak Krallığı," diye seslendi Tanrıçalar. "Sizi kolladığımız gibi diyarı kollayın. Taşlarla ve kayalarla susturun alevleri."

Toprak Vârisi'nin elinde sıkı sıkıya tuttuğu hançer yere düştü.

"Herkes yeterince mücadele etti Ugün," diye bağırdı. "Burada kazanacak bir şeyiniz kalmadı. Işığa çekilin!"

"Ateş Krallığı!" diye feryat edindi Tanrıçalar. "Durdurun yok oluşu."

Ateş Vârisi etrafına baktı ve ilk kez herkesin ondan bir komut beklediğini anladı. Cehennem Kraliçesi biraz önce herkesin gözleri önünde en çılgın alevlerde yok olmuştu. Ateş Lordu onu çevreleyen alevlerin ortasında kendinden geçmişti. Ateş Vârisi o hissi tanıdığında kalbine iğne battığını sandı ve gözünden bir yaş aktı. İçinde

Ninova

alev alev tüten bir hüzün vardı. Etrafındaki çılgınlığı ve yıkımı seyrederken sonu olmadığını düşündü. Büyük Yıkım'ı görmüştü ve kaybetmişti. İlahi Lordun döndüğünü ve bir kez daha Evran'la karşılaştığını görmüştü ve kaybetmişti. Bir kez daha evren hareket etmiş, vâris yeniden doğmuş ve kıyametin ortasında tekrar kaybetmişti. Sonsuzlukla ilgili düşünürken alevlerin fısıltılarını anımsadı.

Sonsuz zamana sahipsen kızım, sonsuz kayıplar da yaşarsın.

Şimdi herkes kaybetmişti.

Kendinden emin bir şekilde başını çevirip Tanrıçalara baktı ve dudakları yavaşça kıpırdadı. "Yan!"

Alevler Vârisin saçlarının rengini aldı ve kan kırmızı şekilde parlayıp diyarı avuç avuç dolanmaya başladı. Herkesin kulaklarında bir çığlık vardı. Kimileri kaçıyordu, kimileri artık bundan kaçamayacağını biliyordu.

"Nova," diye fısıldadı Ateş Lordu içinden ve gökyüzüne, aşağıdan yukarıya bıraktı kendini. Alevleri kendini içine çektiği bir yalnızlık rıhtımı yapmıştı. Hissettiği her şeyi inkâr edip tekrar tekrar sesleniyordu. Yanıt gelmiyordu. Biliyordu ama kabul edemiyordu. Zihninin ötesindeki görüntüler alevleri daha da harlıyordu. Kontrolünü ve bilincini yitirmişti. Kenetleme sona ermişti. Karanlık ve serin suların arasındaki parçalanmalar vardı sadece. Nasıl bir enerjinin patladığını biliyordu ve artık içinde her saniye daha da genişleyen boşluğu hissediyordu.

Daren etrafına baktı ve bir asır önceyi anımsadı.

Bir asır önce yetişememişti, bir asır sonra yetememişti.

Ateş Lordu karanlığa bulanmış kanatları ile diyarın üzerinde dönüyordu. Toprak Krallığı birbirine girmişti. Sağlam kalan tek yer kral kaya mezarlıklarıydı. Saray ve piramitler devrilmiş, onlarca belki yüzlerce masum can çöküntülerin altında kalmıştı. Kanatlarında biriken rüzgârlar gittiği her yere yangın götürüyordu. Sönmeyen ateş her döküntünün etrafından dolandı ve Toprak Krallığı da ateşler içinde kaldı.

Bu defa ateşi izledi ve ateşin peşine düştü. Yangının içinden küllerinden doğar diye bekledi ve cehennemin peşine düşerek kanatlarını daha kuvvetli çırptı, daha uzağa gitti. Büyük Yıkım'da dahi

zarar görmeyen Hava Krallığı'na üstten baktı. Her şey yıkıldığında bile ayakta kalan sarayın yıkıntılarına acıyla baktı. Bir asır önceki fedakârlıkları tek bir rüzgâr hareketiyle yerle bir olmuştu sanki. Yüzen adalar çarpışmalara kurban gitmişti ve kilometrelerce aşağıda tıpkı sarayın yıkıntıları gibi zemine çakılmıştı. Bu defa en büyük zararı Hava Krallığı almıştı. Yere çakılmadan önce kaçının çıkabilecek zamanı olduğunu düşünmemeye çalıştı; ateş oraya kadar yükselmişti şimdi.

Ormanın üzerinden geçerken acı beynine kadar tırmandı. Su Vârisi'nin korumak için her şeyi yaptığı ağaçlar felaketten nasibini almıştı. Yabancıların işgali altında olan orman yerle bir edilmişti. Barınaklar ve ağaçlar devrilmiş, herkes birbirine girmişti.

İçinden kopan yangın ormanı toza ve küle çevirirken sadece izledi. Ejderhanın açlığı var olan yıkım ve acıyla daha çok beslendi. Alevlerle birlikte şelalelere kadar karşısına çıkan her şeyi yakarak ilerledi. Hangisi diğerinin peşindeydi artık bilmiyordu.

Mağaralar en az hasarı alan yerdi ama tüm sular çekilmişti. O gelmeden önceki gibi diye düşündü. Her şey ıssız ve kalbi kadar kurak. Çektiği acıyı ve yokluğunu yok etmek ister gibi orası da alev aldı.

Bir asır boyunca kimsesizliğini ve yalnızlığını paylaştığı Ateş Krallığı'nın üzerinde süzülürken içinde kükreyen hisler ve kalbinden kazamadığı kırıklar vardı. Saray düşmüştü. Acı bir soluk burnunu yaktı. Düşünceleri sarayın üzerinde tek başına parlayan yıldızı aradı. Asıl ışığın bir atın üzerinde sarayın sınırlarına geldiği ilk anı anımsadı. Karanlığı hiç yadırgamadığında hissettiği çaresiz mutluluğa ulaşamadı. Sadece onun varlığının hayat bulduğu odada can bulmasını istediği çocuk ve artık hiç gelmeyecek gelecek ihtimali alevleri gökyüzüne kadar taşırdı.

Görkemli şatosu devrilmiş ve krallığın dört bir yanına parçaları savrulmuştu.

Varoluş amacı, geçmişi ve geleceği alevlerin içinde harıl harıl yanmış geriye külleri bile kalmamıştı.

Saray düşmüştü.

Diyar düşmüştü.

Her şeyle bir savaşa girmişlerdi ve hepsi kaybetmişti.

Ateş Lordu daha da yukarıya tırmandı, yeterince yükseğe çıkarsa gökyüzüne tırmanabileceğini sandı... Gökyüzüne tırmanırsa sönmüş yıldıza ulaşabileceğini sandı. Ve zaman etrafında büküldü. Diyar cayır cayır yanıyordu. Gücü içinde kıpır kıpır onu içinden kemiren bir canavar gibi dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Ateş Lordu sıkı sıkı bastırdığı dudaklarını araladı. Artık nefes alamıyordu. Gökyüzü çatırdadı, yukarıya çıktıkça buz gibi bir soğuk hissediyordu. Tüm duyularından silkelenip kurtulmuştu. Ne zaman kaçmak istese, ait olmadığı bir duygudan uzaklaşmak istese yaptığı gibi gökyüzünü karış karış dolaştı. Sonsuzluğa sızdı ama kalbindeki sızı bu kör sessizlikte bile susmadı.

Bir asır önce onu kaybetmişti. Bir asır boyunca her biri diğerinden daha karanlık olan gecelerde usanmadan onu beklemiş ve şikâyet etmemişti. Bir asır sonra onu bulmuş ve uzanıp alamamıştı. İçinde öfkeli bir ejderha vardı ve her ânında Lordu suçluyordu. Zafiyet gösterdin diye kendini yemesine neden oluyordu. Bırakmamalıydın. Onu asla bırakmamalıydın.

İkiz alev bağı koptuğunda canından can koptuğunu hissetmişti ama o hayattaydı ve Daren de ayakta kalmıştı. Kendisine katlanmasına yarayan tek parıltı da karanlığa gömülmüştü ama yine de hayattaydı. Yine de gökyüzü gibi karşısında duruyordu. Yine ona dalıp dalıp gidiyordu. Şimdi yoktu. Ateş Lordu'nun içindeki ejderha daha büyük bir hiddetle kükredi. Sonsuz geceyle lanetlenmişti ve gökyüzü bu döngünün sonunda tek başına parlayan yıldızı da ondan almıştı. Artık her şey diyardan göğe doğru tüten dumanlar kadar zifiriydi. Kalbi katranla bulanmış halde dalga dalga daha ve daha yukarıya doğru tırmandı.

Nefes alamıyordu. Tırmandıkça nefesi kesiliyordu. Arıyordu ama bulamıyordu. Bununla yaşayamayacağını anladı. Bu defa ölen kendisi olur diye umut ediyordu. Bir kez her şeyi kaybetmişti, her şeyi kaybeden biri tekrar nasıl her şeyini kaybetsin ki?

Ateş Lordu gökyüzüne doğru elini uzattı, artık kanatları vardı, artık geceye ve güne dokunabiliyordu ama artık yıldız orada değildi. Boşluğu, sadece boşluğu kavrayan parmaklarını sıktığında gözlerinden yaşlar süzüldü. Üst üste gözlerini kırpıştıran mavilikler

Ninova

yoktu, neşeli kıkırdamalar yoktu, gelecek ihtimali ve bedellerin mükafatı da nihai sonucu da yoktu. Sadece yokluğu vardı. Bir asır boyunca korkunç bir ıstırapla sırtında taşıdığı yokluğu vardı.

"Gela," diye feryat etti. Eteklerine dolanan küçük bir çocuk gibi ağladı. "Onu bana geri ver, Gela..." Yukarıya tırmandıkça pus çöküyordu ve buz gibi bir katman daha da yukarıya çıkmasına engel oluyordu.

Bulutlar ardında kaldığında bir çarpışma yaşandı. Ateş Lordu gökyüzünden geri çevrildi ve kanatlarının kırıldığını hissetti. Sersemletici bir ağrı her yerinden onu kamçılıyordu. Hızlı bir düşüşe geçti. Kanatlarının kırılmadığını biliyordu, acı içinden geliyordu ama yine de onları oynatamadı. Bir kez daha hareket edemedi. Bir adım daha atamadı ve kendini bıraktı.

Gökyüzünden aşağı.

Yıldızı yoksa gökyüzünün ne anlamı vardı?

Gökyüzünde dönmeye başladı ve aşağıda devasa bir ışık parladı. Gözünü alan ışık bir an düşüncelerini perdeledi ve çaresizce umut etmesine izin verdi. Işık, diye düşündü. Belki bir ihtimal, bir ihtiyaç, küçük bir ışık. Yıldız ışığı belki. Işık onu çekmeye başladı. Ateş Lordu gözlerini kısmaya çalıştı, bu küçük umut parçasına okyanusun ortasında tek başına kalmış gibi tutundu. Kanatları bir kez daha hareketlendi ve ışığın ortasına doğru tüy gibi hafif bir şekilde kondu. Gözleri ıstırapla onu yeniden hayata döndürecek bir işaret aradı ve görebildiğinde kanatlarını hiç çırpmamayı diledi.

Ugün ve Ceni tepelerinde büyük bir ışık küresiyle birlikte orada dikiliyorlardı. Nerede olduklarını anlamadı, her yer yanıp kül olmuş bir çöle benziyordu. Kalabalığı karşılarına almışlardı. Ateş Lordu başını çevirdiğinde diyardan geriye kim kaldıysa herkesin onların etrafına toplandığını gördü.

"Büyük bir enerji açığa çıktığında ona denk bir enerji de ortaya çıkar," dedi Ceni. "Bazıları bunun ikiz alevi olduğunu söyler bazıları da Su Krallığı'nda yeni bir lord ve vâris doğduğunu," diye tamamladı Ugün. "Bir asır önce olan buydu ama bugün olan büyük bir enerjinin serbest kalışı," diye gururla gülümsedi "Su Krallığı Lordu ve Vârisinin yok oluşu."

"Yeter!" diye kükredi Ateş Lordu öne çıkarak.

Hava Lordu kolundan yakalayıp hepsinin durduğu kenara çekti onu. Ugün göz ucuyla baksa da bu zavallı çırpınışın asırlardır beklediği zaferinin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

"Diyar ve gökyüzü olması gerektiği gibi bizi seçti," dedi Ceni. "Su Lordu ve Su Vârisi'nin yok oluşu sönmeyen ejderha ateşini bile bastırdı. Kıyamet sona erdi ve Elemental için yeni düzen çanları çalıyor."

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı Toprak Vârisi ağlamamak için kendini tutarak. "Nova..."

Ateş Lordu sertçe, bir kez başını salladı.

"Belki," diye reddetti Toprak Vârisi. "Oradan çıkmayı başarmış olabilirler?"

"Gördüm," dedi Ateş Lordu. "Artık onları hissedemiyorum."

Toprak Vârisi sendeledi. İçine bir şey sıkışmış gibi titrek bir nefes verdi. Yere yığılacakmış gibi hissediyordu. Çok yorulduğunu ve artık dayanamadığını biliyordu.

"Toprak Vârisi," dedi Ceni memnun ve gururlu bir tonlamayla. "Bir adım öne çık, yeni düzenin liderlerinden biri olmaya hak kazandın."

Daren başını yere eğdi. Sina ve Sonay kaşlarını çatarak ona döndü. Zorlukla başını kaldırıp etrafına baktı. Her şeyin nedenleri ve sonuçları akın akın üzerine biniyordu. Hayal ettiği gelecek buna benzemiyordu. Kendine bunu istemediğini itiraf ederken gözlerinden yaşlar döküldü. Böylesi bir zafer istememişti, buna zafer bile denmezdi. Adil bir dövüş ve adil bir zafer istemişti ama olanlar adil gelmiyordu. Amon gibi olmayacağına dair ant içmişti. Yıkımla kazanılmış bir taç takmayacaktı. Uğraşları ve çabaları gözünün önünde sıraya dizildi. Vazgeçtikleri omuzlarına çöktü. Kazanmış gibi hissetmiyordu. Beklenti ve nihayet diyen gözlerle ona bakan halkı ile göz göze geldi.

Toprak Vârisi

Geleceğin Kraliçesi

Hep bir ağızdan dökülen nidalar gerçekti. Her biri kelimeleri inanarak söylüyordu. Her şey sona ermişti ve yeni bir yaşam önlerinde duruyordu. İçinde bir iklim yoktu. Bu düzenin parçası

olmak istemiyordu ama olmazsa ne yapacaklardı? Cevabı diğerlerinde bulma umuduyla her birinin gözlerine baktı. Lordlar ve Vârislerin gözlerinde sadece tükenmişlik vardı. Kayıpların ve yenilginin acısı hepsine eşit dağıtılmıştı ama yine de çektikleri ıstırap yeterince bölünmemişti. Makul olan bu diyordu içinde bir ses. Öylece yok olup gitmeyecek hiçbir şey. Kayıplar verildi ama yaşam devam ediyor. Toprak üzerinde toprak kalmadı ama hâlâ üzerinde durduğumuz ve yeniden yeşillenmesi gereken bir diyar var. Ayağa kalk ve o düzenin parçası ol. Öne çık ve bu defa diyarı istediğin gibi, olması gerektiği gibi işle. İpleri eline al ve bir daha yıkım yaşanmasına izin verme.

Ateş ve Toprak Lordu'na baktı, ondan geriye bir şey kalmadığını biliyordu. Onunla omuz omuza veremeyeceklerini biliyordu. Daren sadece yok olmak istiyordu. Hava Lordu ve Hava Vârisi'ne baktı. Sessizlerdi ama en çok onlar devam etmek zorundaydı. En çok onların henüz doğmamış çocukları için bir geleceğe ihtiyaçları vardı. Metal Lordu'na baktı, zaten yeterince uzun süre acı çekmişlerdi. Yeterince uzun süre evlerinden uzakta kalmışlardı. Gidecek hiçbir yer olmadığının en büyük kanıtlarıydı. Kelepçelenmiş Su Krallığı'na baktı. Tanrıçaların ilk işi onları esir almak olmuştu. Bir kez daha yıkım gören halk bir kez daha tutsak edilmişti. Bu defa lordları onları gizleyecek kadar direnememişti. Bu defa vârisleri onlar için geri dönmemişti. Toprak Vârisi üzüntü dolu bir sorumluluk duygusuyla korkunç bir mücadele içindeydi. Gözlerine baktığı kimsede oraya çıkıp onlara liderlik edecek ruhu göremiyordu. Onlardan biri yapmazsa Tanrıçalar bunu kendi istedikleri şekilde yapacaktı. Derin derin soluk aldı ve o küçük hava boşluğunun içinde Arın olsa ne yapardı, diye düşündü.

İlahi Lord bu durumda olsa ne yapardı?

"Buna izin vermeyeceğim!" diye öne çıktı Toprak Vârisi. "Sahtekâr düzeninizin parçası olmayacağım. Yarattığınız yıkımın sonucu ödülünüz olmayacak." Kalabalığa doğru döndü. "Dinlemeyin onları!"

"Bekçiler!" diye buyurdu Ugün. Işık bekçileri Toprak Vârisi'ni iki yandan tutarken Ateş Lordu öne çıkıp onları kenara savurdu.

"Daha fazla direnmeyin!" dedi Tanrıça. "Buradan dönüşünüz yok. Enerjiyi hissediyorsunuz. Size son şans veriyorum. Bizler sizlerin rehberleriyiz. Tüm diyarın önünde sizlere bağışlanma hakkı sunuyoruz. Önümüzde diz çökün ve gözetim altında olmayı kabul edin ya da feragat edin ve diyarın sınırlarından sonsuza dek çekilin."

Fısıltılar çoğaldı ve herkes bu meydan okuma karşısında ne yapacaklarını merak ederek krallıkların liderlerine baktılar.

"Feragat ed..." Ateş Lordu'nun sözlerini Toprak Vârisi böldü. Ayzer elini onun ağzına kapatarak başını iki yana salladı. "Tek başıma yapamam Daren," diye fısıldadı. "Tek başıma yönetemem. Bu şekilde değil." Elini kendine çekti. "Diyarı ve onları böylece bırakamayız. Bunu yapamayız."

"O haklı," dedi Hava Vârisi herkesi şaşırtarak. "Çekip gitmek hiçbir şeyi çözmeyecek." Gözleri esir alınmış Su Halkına döndü. "Onları korumak zorundayız. Şimdi çekilirsek..."

"Şimdi çekilirsek boşa kayıp vermiş olacağız," diye tamamladı Hava Lordu. "Bir asır önce neden kenarda durduğumu öğrenmenizi hiç istemedim."

Ateş Lordu, Hava Lordu'na baktı.

"Hepinizin tutunacak bir şeyleri var," dedi. "Hâlâ önemsediğiniz şeyler var." Yutkundu. "Benim kalmadı. Bu yüzden." Nefes almakta zorluk çeker gibi duraksadı. "Bu yüzden ben geri çekiliyorum."

Öne çıkarken kimse uzanıp onu durduramadı. Tanrıçalar melez lordu "Büyük kayıp," diye karşıladılar. "Ama nasıl istersen," dediler.

Gökyüzünü kaplayan kara bulutlar dağıldı, herkes Hava Lordu'na baktı ama bunun sebebi Hava Krallığı değildi. Yer bir kez daha yarılacakmış gibi sarsılmaya başladı. Herkes Toprak Vârisi'ne baktı ama bunun sebebi değildi. Tanrıçalar dengeyi sağlamaya çalışırken üzerinde durdukları tümsek çatırdadı ve her milimetre buzla kaplanmaya başladı. Buz hızla ilerliyor ve diyarı ele geçiriyordu.

Sismik hareketlilik devam ederken uğultu boy gösterdi ve herkes dönmeye başladı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken düşmemek ya da bir yere çarpmamak için herkes yere eğilmiş, birbirine tutunarak vurgunun bitmesini bekledi.

"Ölüm parmağı," dedi Ateş Vârisi. "Bunlar buz sarkıtları." Kendi içinde parçaları birleştirirken gözleri irice açıldı. "Fey hatları," diye fısıldadı. "Fey hatları hareket ediyor. Büyük bir güç açığa çıktı ama aynı zaman ve mekânda değil." Gözleri Ateş Lordu'nun gözlerine baktı, ikisi şok içinde birbirine kenetlendi ve parçaları bir araya getirdi.

"Şimdi yaşanmadı, burada yaşanmadı ve bu boyutta son bulmadı," diye kendini ikna etmeye çabalayarak açıkladı Ateş Lordu.

"Orada olan şimdi burada yaşanıyor," diye devam etti Ateş Vârisi. "Yeraltı kaynakları," dedi avuçlarını zemine bastırarak. "Her şey aynı anda hareket ediyor ve bunu sadece..."

"Beşinci element," dedi Ateş Lordu. Dudağına değen bir soğuklukla irkilip başını kaldırarak gökyüzüne baktı. "Kar taneleri," diye fısıldadı. İçgüdüsel bir şekilde elini uzatıp bir tanesini yakalamaya çalıştı. Evren çatırdıyor ve gök gürültüsü gibi zemin kükrüyordu ama Ateş Lordu kar tanelerini yakalamaya çalışıyordu. Kar taneleri onun dokunuşunun altında su baloncuğuna dönüştü ve her biri onun dokunuşunun ardından kristal ışık küreleri gibi gökyüzünden aşağı ve yukarı doğru yol almaya başladı.

Ateş Lordu sadece kendisinin bildiği sırla tebessüm etti.

Tanrıçalar mutlak gerçeği inkâr edercesine başlarını sallamaya başladılar. Su baloncukları kayıp uygarlığın efsanesidir. Su baloncukları Atlantis işaretidir ve gökyüzünde belirdiğinde bu bir uyarıdır. Şehrin ruhundan bir parçadır ve geri döneceğinin sembolüdür.

Işıkları ile kristal küreleri yok etmek için çabaladılar. Sönen her baloncuğun içinden onlarcası çıktı ve her yere dağılmaya devam etti. Yeniden hareketlenen halk ağır çekimde doğrulup etraflarında dönmeye başladı. Su Krallığı alfinleri hiç eğilmemişti, hepsinin başı dik bir şekilde gökyüzünü seyrediyordu ve hepsi asırlardır süren acılarını ilk kez gözyaşı dökerek dışarıya akıtıyordu.

Okyanusun kuruduğunu zannedersiniz ama bir gün evrenin öbür ucundan bir damla yağmur düşer, bir nehir akar, barajlar taşar ve su yolunu bulur; onlar her zaman geri döner.

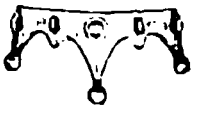

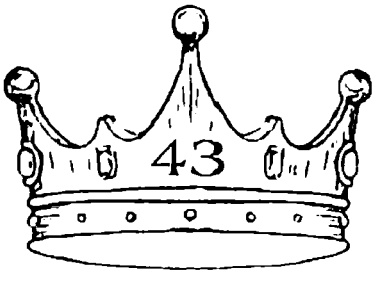

Pembe Balyoz

Şehir bizimle yukarıya tırmandı. Sadece döndüğümüzü hissediyordum. Başım dönüyordu. Gözlerim tekrar kapandı. Zemini hissediyordum, etrafımızda yükselen sütunları görüyordum. Birilerinin şehrin içindeki sığınaklara çekildiğini duyuyordum. Ama sanki bir hortumun içindeydik ve başka bir âleme sürükleniyorduk. Bir şehir, hayır, bir uygarlık. Bazı kapılar kapanırken bazıları açılıyordu. Bir diyarın yıkıldığını ve her şeyin altında kaldığımı biliyordum. Ölüp ölüp dirildiğimi biliyordum. Her şeyimi yitirdiğimi biliyordum. Kendimi koruyamıyordum. Bir yere tutunamıyordum. Düşeceğim ve yok olacağım sanırken etrafımı saran kollar beni iyice kendine bastırdı.

Buz, alabildiğine buz kristalleri. Çatırdamalarını duyuyordum. Öyle hızlıydı ki bant kaydı gibiydi. Bir filmi hızlandırmaya benziyordu. Çatlaklar ve kırıklar ve buz.

Artık delirdiğime emindim.

Gözlerimi açtım ve buz mavisi gözlerle karşı karşıya geldim. Arın bana baktı. Kaşlarını çatıp etrafa göz gezdirdi. Benden daha çok şey bilir gibi sakin ve ihtiyatlıydı. Başını çevirdi ve daha önce de şahit olduğum gibi sirenlerle göz göze gelip onlara bakh.

Birliklere emrettiği gibi.

Kollarını etrafıma daha sıkı doladı. Suyun ağırlığını ve taşkınlığı hissediyordum. Fırtınanın içinde okyanusun dibinden yeniden yüzeye tırmanan bir gemideydik. Yüzeye doğru dönerek tırmandık, kayaların belki dağların ikiye ayrıldığını gördüğümde nefes alıp

vermeyi durdurmuştum. Yarıktan yukarıya doğru yükselirken okyanus etrafımızda taştı ve yayılarak dağıldı. Çarpışmayı duydum. Kenetlenme gibi. İki kayıp parça birbiriyle buluşmuştu.

Deprem nihayet durdu. Çok derin bir soluk aldım. Ciğerlerim saatlerdir, belki günlerdir sualtında kalmanın etkisiyle yorgun düşmüştü. Kaburgalarım birbirine batıyor, her soluk boğazımı yakıyordu. Saçlarım yüzüme yapışmış, tuzla kaplanmıştım. Sarsılarak hareket ettim, ayaklarımı hissediyordum, nihayet ayaklarımın yere bastığını hissediyordum. Etrafımdaki kollar yerindeydi. Hayretle ona baktım. Onun gözleri her yerdeydi. Karşımda kanlı canlı duruyordu. Kesikleri iyileşmişti. Sanki hiç kan kaybetmemiş gibi kusursuzdu.

"Öldüm değil mi," diye fısıldadım. "Aklımı kaçırdım. Bilincimi yitirdim. Yine bir uyku halindeyim. İlmek'e döndük. Başa döndük değil mi? Yine uykularımda görüyorum seni." İdrak edemeyen bakışlarım etrafta dolaşırken gözlerimden yaşlar aktı.

Elini yüzüme yasladı. "Başardık," dedi tok bir sesle.

Akar kanlar
Akar kanlar
Uyandırır onu
İlahi kandan olanlar

Gözleri daha önce görmediği bir şeyle parlıyordu. Bana değil, o kutsanmışlığa bakıyordu. Daha önce hiç onun bir şeyden bu denli etkilendiğine şahit olmamıştım. Bir şekilde daha güçlü ve daha kendinden emindi. Onunla birlikte yemyeşil şehre baktım. Uygarlığın üzerinden akan sulara baktım. Her şey girintili çıkıntılı kayalıklara benziyordu. Her şey kayalıklar gibi görünüyordu.

Kafamın içinde Daren'e ulaşmaya çalıştım ama ulaşamadım. Ses yoktu. Bu da rüyada olduğumun en büyük kanıtıydı. Gökyüzünün bu kadar açık olması ve buz kokusu anlaşılır şey değildi. Yalandı. Arın ölmüştü ve ben oradan çıkamamıştım. Şanslıysak ikimiz de İlmek'e kaçmayı başarmıştık. Şanslıysak Daren Kerberos'un üstesinden gelir ve bizi buradan çıkarırdı.

Ya o da peşimizden giderse? Ya beni orada arar ve o da orada can verirse. Ama Tanrıçalar ölemezdi ki? Ölebilirdi. İntihar edebilirlerdi. Orada yaptığım da buydu.

"Gel benimle." Arın elimi tuttu. Yürümeye koyulduk. Onunla ilk karşılaşmamızda da böyleydi. Ben yine aklımı kaçırdığımı sanıyordum. O böyle sakin ve ihtiyatlıydı. Elimden tutup bana büyü boşluğunda yarattığı yanılsamayı gösteriyordu. Orası da böyle güzeldi. Şiirlere konu olacak kadar güzel.

Ama orada Elemental yoktu. O halde nasıl yürüdükçe diyarda var olabilmiştik? Düşüncelerim yanarken beynim hasar almış olmalıydı. Görüntüler birbirine girmişti. Burası Daren'in gözlerinden kafamın içinde gördüğüm o yerdi. Kıyamet yeri. Her yer tarumar edilmişti. Arın'ın elini sıktım, dokunuşu buz gibi soğuktu. Havada dönen su baloncukları burayı benim yarattığımı düşündürdü. Arın bedenlediğinde bir kez daha kafam karıştı ve bir kez daha silkindim. İlmek'te bedenlediğimizi hatırlamıyordum.

Geriye doğru baktım ve nerede olduğumuzu anlamaya çalıştım. Derinlerimde bir yerde diyarın sihrini hissediyordum, eskisinden farklıydı ama hâlâ Elemental'di. Her şeyin başladığı ve sona erdiği o yerdeydik. Sadece, geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yıkıntılar ve zavallılar vardı yalnızca.

Ama neden öyle duruyorlardı? Daren neden Tanrıçaların arasında esir gibi duruyordu?

Yüzünde neden öyle bir ifade vardı? Kaybetmiş gibi. Her şeyini kaybetmiş gibi. Kafamın içinde bu âna dair hiçbir şey yoktu. Kâbuslar korkulara karıştı.

Fısıltıları duyduğumda Arın'ın elini sıktım. Gerçeğe dair bir iz arıyordum. Hayaller ya da kâbuslar âleminde olmadığıma dair bir kanıt arıyordum.

"Ölmemişler!"

"Hayattalar."

"Geri döndüler."

Gözlerimi birkaç kez açıp kapattım. Parmaklarımı hareket ettirdim. Eğilip üzerime baktım. Ayaklarım çıplaktı ve yürürken çamura bulanmıştı. Hâlâ siyah taytım ve Daren'in siyah tişörtü üzerim-

Ninova

deydi. Islaklardı. Başımı çevirdim. Kusursuz görünümüne rağmen Arın'ın kıyafetleri de sırılsıklamdı. Saçlarından porselen gibi tenine su damlaları akıyordu.

İlmek'te her zaman kusursuz görünürdü. Kıyafetlerinde ufak bir kırışıklık bile olmazdı.

"Gerçek," diye fısıldadım. Kendi kendime inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Daren başını kaldırdı, gözleri bizi gördü. Gözleri beni gördü.

"Bir Lordu infaz edemezsin Ugün," dedi Arın. "Gökyüzü seni lanetler."

Ugün ve Ceni'nin ifadesini gördüğümde her şeyin gerçek olduğuna inandım. Yüzlerindeki şok ve nefret hayal edebileceğim bir şey değildi. İrkildiler ve geriye çekildiler. Daren dikleşti. Bir an oradaydı. Bedenledi. Bir an sonra tam karşımdaydı.

"Nova," diye fısıldadı yeniden doğmuş gibi.

Ağlamaya başladım. Sadece gözyaşları ve sızlanmak beni gerçek olduğuna inandırabilirdi.

Kirpikleri ıslaktı, gözleri nemliydi ve hem derin bir dehşet hem acı bir hüzün taşıyordu. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarından titrek bir soluk kaçtı. Elini uzattı ve gerçek olduğundan emin olmak ister gibi kalbimin üzerine koydu.

Attığından emin olmak ister gibi.

Bir, iki, üç kalp atışı geçti ve sanki kalbim ona buradayım derercesine daha da hızlandı. Gözleri elinin üzerindeydi ve kirpiklerinin altından yavaşça benim gözlerime kenetlendi. Öldüğümü sanmıştı. Öldüğümü sanmıştım. Dudaklarını birbirine bastırdı ve başparmağı tişörtün üzerinden kalbimi okşadı.

"Bana bir daha bunu sakın yapma," diye sersemlemiş bir halde soludu. "Yalvarıyorum sana..." Keder ve sarhoşlukla, acı içinde kaşlarını çattı.

Ona doğru atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Hayalse de gerçekse de yapmak istediğim tek şey buydu. Küt küt atan kalbime aldırmadan başımı onun göğsüne yasladım. Kolları etrafımda sımsıkı sarıldı. Onun kalbinin de benimkinden aşağı kalır yanı yoktu ama ne güzel bir ninniydi onca sessizlikten sonra.

"Nasıl," diye sayıkladı. "Nasıl?" Sesinde inkârlar ve yakarışlar vardı. Sadece kelimelerdi ama hem anlamı yoktu hem fazlası vardı. Nasıl olduğu umurunda değildi, sadece buradaydık ve bu her şeye bedeldi.

"Bilmiyorum," dedim. Kendi sesimi duymak bile korkunç hissettirdi. "Bilmiyorum." Hâlâ suların altında derin bir sessizliğin içindeymişim gibi midem dalgalandı. Yüzüme bakma ihtiyacıyla geri çekildi, biliyordum çünkü ben de öyle hissediyordum. Elleri emin olmak istercesine üzerimde dolaştı ve yüzümün iki yanında durdu.

"Seni kaybettiğimi hissettim."

"Kaybettin," dedi yanımızda duran Arın. "Atlantis'e girmeyi başardı. Bütün enerji kapılarını parçaladı."

Daren bir ona bir bana bakıyordu.

"Kahrolası senin öldüğünü gördüm!" Omzuna doğru yumruk attı.

"Muhtemelen öldüm de," dedi Arın zafer sarhoşluğuyla gülerek.

"Nasıl çıktınız?" diye sordu Daren.

Konuşamayacak kadar şoktaydım. Elimi kaldırdım ve işaret ettim. Daren'in kaşları daha da çatıldı ama parmağımın hizasına baktı. Buradan sadece neredeyse göğe kadar tırmanan kalesi görünüyordu ama ona bakmak bile ne olduğunu anlamasına yetti. Çünkü buzdandı ve anlaşılırdı.

"Zamanın sonuna geldik. Ormanlara çekilecekler ve sihir içlerinden akacak. Bilinen her şeyin sonundayız ve bilinmeyenin sınırındayız. Kilitli kapılar açılacak, yer ikiye ayrılacak, alevler gökyüzüne ulaşacak. Gök yere inecek ve yer göğe tırmanacak..." diye akıl almaz bir tonlamayla mırıldandı. Ariana'nın sözleriydi. Bilinç dışına taştığında çıkan sözleri.

Kilitli kapılar açılacak, yer ikiye ayrılacak, alevler gökyüzüne ulaşacak.

Yer ikiye ayrılmıştı ve biz en dipten bir uygarlığı yukarıya çıkarmıştık.

Kaşlarımı kaldırdım.

Ninova

"Siz ne yaptınız?" diye mırıldandı Ceni. Onlar da artık herkesin baktığı o yere bakıyordu. Kayıp uygarlığın varlığı diyarın üzerinde bu diyara aykırı başka bir renk gibi dalgalanıyordu. Enerji alanını değiştirmişti ve şimdi bambaşka, okyanuslarla ve sırlarla dolu bir sihir diyarda kol geziyordu.

Arın hareketlendiğinde Daren sıkıca elimi tuttu. İkisinin arasında ben de onlara ayak uydurarak yürümeye başladım. Herkes buradaydı. Diyarda geriye kim kaldıysa herkes. Yerliler de yabancılar da. Lordlar ve Vârisler buradaydı. Ariana ve Sonay bile buradaydı. Adalia ve Şafak, Eris... Azul ve İhram. Herkes buradaydı. Çünkü ilan edeceklerdi. Öldüğümüzü söylemiş olmalılardı. Daren bu yüzden o haldeydi.

"Öldüklerini söylemiştiniz!" diye öne çıktı Toprak Krallığı'ndan birileri. "Gökyüzünün artık lordları ve vârisleri istemediklerini söylemiştiniz."

"Yalancılar!" dedi başkaları.

"Diyarı yerle bir ettiniz. Kutsal olanlar bunu yapmaz."

"Onlar kutsanmış asıl!" dedi başka birileri. "O görünen Atlantis! Gökyüzü Su Krallığı'nı korudu ve kutsadı."

Bir söylenti başladığında herkes duyana kadar şekilden şekle girer ve yayılırdı. Gerçeklerin tıkalı kulaklara ulaşması bazen sonsuz zaman alırdı ama nihayetinde gerçek bir gün herkesin kapısını çalar, bazen yetinmez kırar geçerdi. Tanrıçaların yeri yerinden oynatan uğraşlarına rağmen buradaydık, çıplak gerçekle ve akıl almaz bir zaferle hâlâ buradaydık ve artık kimse bu gerçeğe sırtını dönemezdi.

"Şimdi ne diyeceksiniz?" diye sordu Arın. Onlarla aramızda birkaç metre kaldığında durdu. İkimizin de gözleri bir kez daha esir alınmış halkımıza döndü. Hiçbiri gerçekten esir alınmış gibi görünmüyordu. Arın öne atıldığında onu beklemeden elimi kaldırdım ve bileklerine zincirlenmiş ışık kelepçelerinden kurtuldum. Özgür kaldılar ama dağılmadılar, orada öylece durup kinle ve hırsla Tanrıçalara baktılar.

Ugün ve Ceni arkalarında çember halinde parlayan küreyi harladı ve ışık göz alıcı şekilde parladı. Yeniden söndüğünde hava bir

anlığına kapandı ve sonra yeniden açıldı. Çemberin içinden kükreyen üç başlı köpek, Kerberos dışarıya çıktı.

"Biz değil," dedi Ugün. "O söyleyecek."

Kerberos devleştikçe devleşen cüssesiyle birlikte üç başını da farklı yöne doğru hareket ettirdi ve havayı soludu. Boynu yılan gibi kıvranırken gözleri tüm evrende dolandı ve ilk günkü gibi benim gözlerimde duraksadı.

"Diyardaki en kadim varlık," dedi Ceni ve dönerek herkese seslendi. "Gökyüzü Kerberos'u kapılarımızı korusun diye kutsadı ve ona hiçbirimizde olmayan güçler bahşetti. Bu kutsal yaratığın kapılardan ayrılmadığını hepiniz biliyorsunuz ancak şimdi burada..." Kaşlarını çatarak bir suçluya bakar gibi bana baktı. "Burada çünkü Su Krallığı'nın doyumsuz koruyucuları diyarı yerle bir etmekle yetinmedi, kapıları ve boyutları arşınladı."

Daren kolumdan yakaladı, beni geriye çekmek istedi ama kolumu ondan kurtardım. "Bu benim meselem," dedim. "Uzak durun." Onlardan sıyrılarak öne doğru çıktım.

"Yere göğe sığmayan insan kızı," diye karşıladı beni üç başlı köpek. "Sana bir daha karşıma çıkmamanı söylemiştim."

Yılgın bir tebessüm dudaklarımda kıvrıldı. Kerberos havayı koklar gibi yukarıya doğru üç başını birlikte kaldırdı. Soluduğu diyar değil benim enerjimdi.

"Kes şunu!" dedi Arın öne atılarak. Ugün ve Ceni aynı anda hareket etti ve Daren ile Arın'ın göğüs hizasında soluğumu kesen ve öfkemi kat be kat artıran mor renkli ışık kalkanları belirdi. Tanrıçaların kutsal ve öldürücü darbeleri.

Onlara doğru bir kez daha izin vermeyeceğim diyen gözlerle baktım, onlar gerim gerim gerilirken gözlerim Kerberos'a döndü.

"Benimle savaşmak mı istiyorsun?" diye bir adım daha öne çıktım. Diyara zorla sürüklendiğim ilk gün olduğu gibi bakışları hoyratlaştı. Beni hiçbir zaman kabul etmemiş ve hiçbir zaman beni tanımamıştı. Diyarın sınırına cehennem köpeğini diktiğinizde böyle olurdu. Kaostan ve kötülükten besleniyordu ve yalnızca buna hizmet ediyordu.

Bana doğru koşmaya başladığında o ilk günü yaşadım. Korkudan ne yapacağını bilmeyen insan kız oldum. Hiçbir şeyden

haberi olmayan, neler yapacağını o zaman asla hayal edemeyecek köşeye itilmiş kız oldum. Yeniden çamurlara bulandım ve tırnaklarımla çamurları kazıdım. İçimdeki güç açığa çıktı. Cehennem köpeğinin nefesi saçlarımı savururken güç zincirlerinden koptu ve taştı. Üzerime atılmak üzereyken iki şey herkesin şaşkınlık ve korkuyla haykırmasına neden oldu.

Toprak Vârisi bir kez daha öne atıldı ve onunla arama girdi.

Ardımda devasa bir dalga gibi masmavi bir ejder ve tüm alemlerden daha kadim ruhu yükseldi.

"Eski dostum," diye selamladı Tayga hiç değişmeyen sesi ve bilgeliğiyle. Gözleri iri iri açılan Ayzer bir adım ötemde duruyor ve yalnızca efsanelerde adı geçen mavi ejderhaya bakıyordu. Benim gözlerimse eski dostumdaydı. Ejderhada değil, Toprak Vârisi'nde. Tarih başka şekillerde tekerrür ediyordu.

Kerberos her şeye rağmen öne atıldı, Ayzer'i omuzlarından tutup aşağıya çektim. Ejderha üzerimizden salındı ve ağzından saçılan mavi alevler cehennem köpeğini saniyeler içinde tarihten sildi. Nefesler bir kez daha tutulmuşken alevin sıcaklığı üzerimden buz gibi bir esinti misali akıp geçti.

Ateş benim ellerimde evcilleşir çünkü en başından beri ruhum ruhuna kenetliydi.

Kayıp uygarlıkla birlikte mavi ejderhayı da uyandırmıştım ve şimdi hepsinin karşısında dimdik duruyordum.

"Onu gördünüz," dedi Ceni geri adım atmadan. Nafile çabalarının son kırıntıları ile Ugün'e tutundu. "Bu zamana kadar bunu sakladık," diye devam etti. "Öldüklerinde bile ışığa uğurlanan enerjilerine saygı gösterdik ve kalanları etkilenmesin diye kusurlarını sakındık."

Ceni'nin aksine Ugün'ün sesi soluğu kesilmişti. Gözleri mavi ejderhanın katman katman koyulaşan pullarında dolaşıyordu.

"Tüm bu olanların sebebi şimdi karşınızda kendini beğenmiş bir şekilde duran kişi," dedi. "Felaketlerin sahibi," diye ekledi. Bakışlarımı ona çevirdim. Son kurşununu atıyordu ama artık tüm duygularım çeliktendi.

"Gökyüzü Tanrıçası bir asır önce Su Krallığı'nı lanetledi ve diyar o günden beri gün yüzü görmedi." Cümlenin sonuna geldiğinde

tedirgin ve nefes nefeseydi. Hiç hareket etmemesine rağmen panik ve korku soluğunu kesmişti. Bense derin bir nefes vermiş gibiydim. Bana bakmayan biri kalmışsa da artık bakıyordu. Sadece diğerleri değil, Lordlar ve Vârisler de.

"Su Krallığı'nın Vârisi bir Tanrıça kızı. Gökyüzü Tanrıçasının. Laneti bir asır önce kendi krallığını yerle bir etti. Onunla olan herkese felaket getirdi. Şimdi kutsal ışığını hepinize üstünlük kurmak için kullanıyor. Bu yanılsamalara kanmayın. Sizi koruduğumuza inanın. Kutsal ışığı kullanıp daha önce yapamadıklarını yapacaklar." Ceni başını iyice dikleştirdi. "İnkâr ediyor musun?" diye sordu.

"Doğru mu?"
"Gerçek mi?"
"O Tanrıça kızı mı?"
"Ona ne kadar benziyor."
"Doğru olmalı."

Gözlerimi kaçırmadım. Bana bir açıklama yapmamı bekleyerek bakan Ayzer çok yakınımdaydı. Yorgun bir şekilde gülümsedim. Dönüp çok ama çok uzun zamandır korktuğum gerçeği nihayet öğrenen Arın'a baktım. Ellerimi basitçe kaldırarak, hiç zorlanmadan Arın ve Daren'in önünü kesen mor ışık kalkanlarını yok ettim. Bu yeterli bir cevaptı ve artık herkes biliyordu.

Arın bana doğru döndü.

Daren aynı anda onunla arama girip beni arkasına çekti. "Herkes bir sonraki adımına dikkat etsin," dedi. "Çok dikkat etsin."

Bunu söyledi çünkü herkes kıpırdanmaya ve usul usul etrafımı sarmaya başlamıştı. Yaptıklarımdan ve yapabileceklerimden sonra hâlâ birilerine açıklama yapmam gerekiyormuş gibi etrafımı kuşatıyorlardı. Bir çember hepimizi ortasına aldı ve sonra başka bir çember oluşturarak bir sarmal yarattılar.

"Gökyüzü Tanrıçası bu yüzden bir asır önce sonsuzluğa gitti. Kendi cezasını kendi kesti," dedi Ugün. Diğerlerinin tepkisi onu harekete geçirmişti. "Bir asır sonra Vârisi döndü. Döndüğünden beri olanları düşünün."

Ninova

Gözlerim mavi ejderhaya, Tayga'ya döndü. Havada süzülüyor ve durduğu yerden olanları seyrediyordu. Herkes gibi ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi beklemiyordu. Cevapları biliyordu, en başından beri cevapları biliyordu. Ve masmavi parlayan gözleri bana bir şey anımsattı. Anka'yı bulmak için gittiğim o yeri. Anka'yı kurtarmak için geçtiğim köprünün altında gördüğüm bu gözleri. Ve oradan çıkmak için bindiğim kayığı ateşe veren alevleri. Deli gibi değil, aklı başında bir şekilde gülümsedim. En başından beri biliyordu, her zaman buradaydı ve işte bu yazgıydı.

"Bu doğru mu?" diye sordu Sina. "Nova, bu doğru mu?"

"Biliyor muydun?" diye sordu Ayzer, Daren'e.

Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı. Hayal kırıklığı.

"Ne duruyorsunuz!" diye bağırdı birisi. "Yakalayın onu!" Sesin kimden ya da hangi krallıktan geldiğini bilmiyordum. Öfkeleri bir toz zerresiymiş gibi havada uçuşuyordu.

Gözlerim titreyerek Arın'a döndü. Gözlerini kısmıştı, gözleri sadece bir hayalet gibi beni izliyordu. Olup bitenleri düşünüyor ve kendini sorguluyordu. Tüm taşlar yerine oturuyordu. Kendi yazgısının üzerine yazılan yazgım. Doğruydu. Ben hem Tanrıça kızıydım hem de Nova'ydım. Bu diyara sürüklenen, herkesin korktuğu ve kaçtığı krallığın vârisi. Dönmemesi gereken lordu geri getirmek için ölümcül günahlarla işaretlenen. Yıkımın altında bir asır boyunca kalan halkı uyandıran bendim. Diyarı bu çıkmaza sokan, Toprak Lordu'nu öldürebilen, çünkü esasında bir Tanrıça olan bendim. Ormana giren, ormanı kollayan, krallıkları birleştiren ama yine de gittiği her yere kaçınılmaz felaketler götüren bendim.

"Ben," dedim.

"Hiçbir şey söyleme," diye cümlemi böldü Arın. "Kimseye hesap vermek zorunda değilsin." Çenesini dikleştirdi ve yeniden rahat ve özverili ifadesini takındı. "Sen Su Krallığı'nın Vârisisin." Daren'e ters bir bakış atarak yanıma geldi. Elimi tuttu. Gülümseyecekken bir şey yüzünde kördüğüm oldu. Beni çekti ve arkamda birinin çığlık atarak yere devrildiğini işittim. Döndüğümde elinde kılıçıyla birinin saldırdığını gördüm.

"Sakın!" diye bağırdı Arın.

Gözlerim bir açıklama bekleyen Su Krallığı askerlerinin üzerinde dolaştı.

"Bu bir şeyi değiştirmez," dedi Arın. "Vârisler krallıkların ihtiyaçlarına göre doğar. Nova, Su Krallığı'nın Vârisi."

Tanrıça. İkiz alevi. Vâris...

Oysa ben yorgun ve yılgın olarak tanımlardım kendimi. Şu tepeyi de aşsa düz yola ulaşacağını sanıp dimdik yokuşla göz göze gelendim.

Ahuele ve Aram, Akrep Birliğinin liderleri öne çıktı. Başlarıyla selam verdiler. Üç adım önümde durup kılıçlarını çektiler. Saldıracak herhangi birine karşı ama önce Tanrıçalara karşı. Akrep Birliğinin tamamı etrafımızda bir çember oluşturdu ama diğer herkes yerinde kaldı.

"Krallığımız onun doğumunda aldı en büyük hasarı," dedi Yengeç Birliğinden biri. İçimizden biri söyledi bunu ama ne fayda, ben de içlerinden biriydim ama felaketlere gebeydim.

Ahuele konuşan kişinin üzerine atıldı ve bir kez daha kavga başladı. Etrafımda yeniden kılıçlar birbirine çarpmaya başladı. Daren ve Arın sadece uzaklaştırmaya çalışıyordu. Kendi halklarını öldüremezlerdi ve öldürürlerse her şey daha kötü bir hal alırdı. Ellerimi şakaklarıma bastırdım ve artık dayanamayarak çığlık attım.

Var gücümle feryat ettim, yeter artık diye haykıran yakıcı bir çığlık attım.

"Gök yere inecek ve ışık ve yer göğe tırmanacak..."

Gökyüzünden, doğrudan yukarıdan sert bir rüzgâr sert bir darbeyle herkesin üzerine tokat gibi çarptı. Işıktan bir ok yaydan çıktı ve yeryüzünü hedef aldı. Havayı tutan ruhlar varmış da bir anda ellerini çekmişler ve akım üzerime çökmüştü. Bir yağ tabakasının altında kalmıştık. Çığlık öbek öbek kendini tekrar ederek yankılandı. Yerden göğe yükseldi ve gökten aşağı balyoz gibi inip kulakları tırmaladı. Zifiri karanlık çöktü, havada süzülen mavi ejderha yukarıya doğru uzandı ve ruhani bir enerji açığa çıktı. Neredeyse saydam bir ışık huzmesine büründü. Ejderha yerle göğü birbirine bağlayan upuzun şeffaf ve parlak bir yol oldu. Yalnızca saf ruhlardan

kopmuş olabilecek kadar alabildiğine beyaz ışık gökyüzünü ele geçirdi.

"Bu imkânsız," dedi Ugün ve Ceni aynı anda.

Herkes durdu, herkes sustu. Esen rüzgâr dindi. Dalından dökülen bir yaprak varsa havada asılı kaldı. Akan bir nehir varsa durdu. Sadece sihir ve ışık vardı. Ses yoktu, kafamızın içinde bir uyarı vardı yalnızca. Ayağa kalktığımda zangır zangır titremeyen tek kişi bendim. Gökyüzü yaklaştı. Üzerimize yığılır gibi anbean yaklaştı. Herkes ve her şey sessiz bir emir almış gibi dizlerinin üzerine çöktü. Sadece uğultu vardı. Zaman kıvrılarak geri çekildi, Ay ve Güneş kapılarını kapatıp süngüledi.

İki yanımda duran Daren ve Arın dizlerinin üzerine çöktü.

Ugün ve Edik dizlerinin üzerine çöktü.

Sadece diz çökmemiş, herkes başını yere eğmişti.

Işığa doğru baktım. Gözlerimi almıyor artık gözlerime sesleniyordu. Bir kuşun size doğru kanat çırpmasına ve yaklaşmasına benziyordu. Bulutlar yoktu ama uzansam bulutlara dokunacakmış gibi hissettim. Parlaklığın altında bambaşka bir görü vardı. Renkler vardı, ışık cümbüşü vardı, gece ve galaksiler vardı. Işık yeniden parladı. Gök yerle bir oldu. Puslu bir hava gibiydi. Sadece ışıktı ama dokunduğumda parmağıma bulaşan bir ışık. Tenimin parıl parıl parıldamasına neden olan bir ışık.

Bir şey aşağı indi.

Hayır, biri.

Hızını yavaşlatmak için tek dizini kırıp öylece ışığın altında belirdi. Herkesin kalp atışlarını duyuyordum artık. Kimse nefes almıyor, taş sekmiyor, kuşlar kanat çırpmıyor ve şüphem yoktu ki dünyanın hiçbir yerinde çıt çıkmıyordu. Sadece biliyordum işte... Bu gezegen benim avuç içlerimdeydi ve şimdi her deliğinde neler olup bittiğini içimde bir uygarlık uyandırmış gibi seziyordum. Varlık gerçek bir hal aldığında herkes nefes almakta zorlanmaya başladı. Ugün ve Ceni bile göğüslerini tutup havayı solumaya çabalıyordu.

Yerle gök arasındaki sınır bulanıklaşmıştı. Bastığım zemini hissedemiyordum, bir an geçtiğinde ayaklarımın altında boşluk vardı sanki. Gökyüzünü göremiyordum, yerde ne varsa baktığım resimde

de o vardı şimdi. Hem kutsanmışlık vardı hem de lanet ve korkular yatıyordu... Havada tek bir toz zerresi bile kıpırdamıyordu. Çekip hançerimi kolumu kessem kan akmayacaktı, seziyordum.

"Diz çök," dedi hemen yanımda duran Arın başını kaldırmadan. "Diz çök Nova."

Ama ben karşımdaki genç kadından gözlerimi alamıyordum. Onu yalnızca görmüyor, tüm varlığımla duyumsuyordum. Kısacık saçları ile hayal edemeyeceğim bir yüzü vardı. İri gözler, küçük bir burun ve kendinden emin bir şekilde gülümseyen dolgun dudaklar. Ayağa kalktığında başım onunla birlikte yukarı döndü. Alfinleri uzun sanıyordum ama o daha uzundu. Elinde pembe renkte uzun saplı bir balyoz vardı. Onu beraberinde kaldırıp bana doğru sakince yürüdü. Gözlerinin rengini seçemiyordum. Görüyordum ama seçemiyordum. Gözlerinde noktalar halinde renkler ve tüm galaksi vardı. Tam karşımda durdu. Buram buram yayılan gücü her şeyi ve herkesi dürttü. Başını yere eğip Arın'a doğru konuştu.

"Asla gökyüzü kanından olan birine ne yapacağım söyleme." Sesi melodik bir titreşim yayıyordu. Konuşmadığını zihinlerimize seslendiğini ve ışık dilini kullandığım o zaman anladım. Tekrar bana döndüğünde ifadesi değişti. Parlak ve neredeyse korkutucu şekilde sevecendi. Gülümsemesi kıpkırmızı bir gülü anımsatıyordu.

"Merhaba, kız kardeşim." Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. "Beni mi çağırdın?"

Artık zihinlerimize değil, doğrudan bana konuşuyordu. Kendinden emin genç bir kadının sesini taşıyordu. Sesinin mekânik bir ağırlığı vardı ve bakışları değdiği her yere kutsal bir sunak kuruyordu.

"Nova." İsmimi seslendiğinde bir kez daha gözlerimi kırpıştırdım. Birden uzanıp kollarını etrafıma doladı. Ne sıcak ne de soğuktu. Aramızda şeffaf bir tabaka varmış, bir yanılsamadan ibaretmiş gibi hissettiriyordu.

Geriye çekildiğinde sadece, "Merhaba," diyebildim.

"Annemiz sihirlerini sana bahşetti," dedi bana. Binlerce kişi etrafımızda başını eğmiş korkudan titremiyormuş gibiydi. "Bense onun savaşçılarından biriyim."

Ninova

"O nerede?" diye sorabildim.

"Kim bilir."

Ama bildiğine emindim sadece bu bilgiyi paylaşmadı ve bana kardeşi olduğumu söylemesine rağmen onu sorgulayabilecek biriymişim gibi hissetmiyordum. Bir anda topuklarının üzerinde döndü. Elindeki balyozu üç kez çevirdi ve Ugün ile Ceni'nin karşısında durdu.

"Ekselansları..." İkisi de yıkılan kaleler gibi pişmanlık ve korku doluydu. Titreyen ellerini göğüslerine bastırdılar. Ne başlarını kaldırabiliyor ne de gözlerine bakabiliyorlardı.

"Altı yüz ışık yılı uzaktan gelmemin sebepleri," dedi onlara. Memnun değildi, hayır keyfi artık hiç yerinde değildi. "Ne cüretle!" diye bağırdı.

İkisi de sesini çıkaramadı. Karşısında küçüldükçe küçüldüler. Ellerinde olsa yok olacaklardı.

"Gela'yı sorgulamak size mi düştü?" diye korkunç bir gülümsemeyle onlara doğru eğildi. "Gökyüzünü sorgulamak sizin ne haddinize?" Balyozunu kaldırdı, pembe balyozdan saf siyah bir ışık parladı, bir kez çevirdi ve balyoz artık uğulduyordu. Sesi bile onları ezebilirmiş gibi herkes kulaklarını kapattı. Balyozu Ugün ve Ceni'ye doğru indirecekken öne çıkıp "Hayır," dedim. "Bunu yapma."

Bu şekilde öne çıkıp konuşmaya ve ona müdahale etmeye hakkım ya da yetkim var mıydı bilmiyordum ama kendime engel olmadım.

Balyoz yarı yolda durdu, kafası karışmış gibi bana baktı.

"Öldürme," dedim.

Balyozu yere dayayıp sapına yaslanarak dudak büktü.

"Bu kadar kolay olmasını istemiyorum." Dik bir şekilde onlara baktım. "Mensuplara çıkmalarını istiyorum. Onların karşısında olmalarını."

Ugün ve Ceni bağışlanmak istercesine daha da eğildiler, başlarını yere yasladılar ve yine tek kelime etmediler. Gözlerimin önünde bir perde vardı, her şeyin sonundaymış gibi hissettiriyordu. Ne bir duygu vardı ne de acıma. Ne olacaksa olsun sapağından sapmıştım

"Buradakilerin daha vicdanlı olduğunu söylemişlerdi bana." Bundan nahoş ve acımasız bir zevk almıştı.

"Değilim." Başımı iki yana salladım. "Onlara karşı değil."

Tüm olan biten her şey gözümün önünden geçsin istedim ama olmadı. Yaşananlar, yaşadıklarım öyle ağır ve öyle sancılıydı ki kırgınlık öyle şiddetliydi ki ben bile onları bir daha yaşayamazdım. Başka bir son ve başka bir yeniden yaratılış olana dek, belki de asırlarca kimse bir daha o kadar derine yüzmeyecekti.

"Pekâlâ," dedi balyozu yeniden elinde çevirerek. "Şunu hızlı çözelim," dedi sarkastik bir tavırla. "Gökyüzüne çıkamıyorsunuz çünkü aptalsınız. Aptalsınız çünkü göktekilere inamp onların çocuklarının lanetli olabileceğine de inanıyorsunuz."

Kimse tek kelime etmedi. Değil başını kimse gözlerini bile kaldıramıyordu. Korkuları hissedilebilir hale geldi. Değil alfinler, sınırların ötesinden gelenler ve postunu sıyırmadan elleriyle hayvanları yiyen vahşiler bile varlığı karşısında uyarılıyor ve geriye çekiliyordu.

"Yıldızlar aşağı indiğinde bu sadece şans ve bereket getirir. Yıldızlar aşağı indiğinde bu uğur getirir. Yıldızlar aşağı indiğinde kötülükler çoğalmıştır ve ışığına koşun demektir. Siz ki hem yıldızlara tapınıp hem ışıklarından korkuyorsunuz hem yıldızlara dua edip hem de ışıktan kaçınıyorsunuz." Aralarında dolaşmaya başladığında gözlerim onu takip ediyordu. Hem meraklı, gördüğü her yüzü inceleyen hem de tam olarak tanımlayamadığım bir hali vardı. Buna küçümseme diyemezdim, onları küçümseme gereği bile duymuyordu.

"Yeryüzü yaşamının basit bir inanç sistemi vardır. Siz bu gezegenin sahipleri değilsiniz, bu gezegenle ilgili kararlar verip ahkam kesemezsiniz. Sizler bu gezegende sadece misafirsiniz. Bedenleriniz sadece konak. Bir gün ışık olur ve hak ettiğinizi bulursunuz. İlahi bir ruhun çıkıp size ne yapmanız gerektiğini söylemesine ihtiyacınız yok. Aklınız ve vicdanınızı dinleyeceksiniz. Koruyacak ve kollayacaksınız. Yetinecek ve paylaşacaksınız. Hak görmeyecek ve zarar vermeyeceksiniz. Açgözlülük etmeyecek, çalmayacaksınız. Tapınmayacak, bakacak ve göreceksiniz ve anlayacaksınız."

Ninova

Onun oyunu onun kurallarıydı ama ağzından çıkan her sözün altına ismimi yazardım. Gözlerim yeniden gökyüzüne kaydı ve artık belli etmeden uzaklaştığını sezdim.

Yeniden bana döndü ve karşıma gelene kadar ayağının altındaki her şeyi kenara iterek yürüdü. "Çok zamanım yok," dedi. "Buradaki karışıklığı bir an önce çözmen gerekiyor. Sana yukarıda ihtiyacım var."

"Daha açık konuşmalısın..." Kaşlarımı kaldırdım. "Sen kimsin, adın ne?"

Bana bir adım daha yaklaştı.

"Ben biri değilim," dedi aynı sarkastik tavırla. "Ben bir şeyim."

"Bir şey mi?" diye fısıldadım.

"Bir gezegen." Ve o anda gözlerinin içinde adını bildiğim ama aklımdan bile geçiremediğim bir gezegenin halkalarını gördüğüme yemin edebilirdim.

"Gardiyan olan." Daren önce başını kaldırdı sonra dikkatle ayağa kalktı. "Gezegenlerin gardiyanı."

Kadın, kız kardeşim, gezegen, biri... Şimdi küçümseyerek ona döndü ve sadece ifadesiyle nasıl onunla konuşabildiğini ve bu bilgiye sahip olduğunu sorguladı. Cüreti meraklı bir kedi gibi dikkatini çekmişti ve sanki onu öldürmeden önce ne söyleyeceğini duymak istiyordu ama bir an önce söylese iyi ederdi çünkü pek de sabırlı değildi.

Daren istifini bozmadan kanatlarını açtığında kadının gözlerinde cevaplar belirdi. Baştan aşağı onu süzüp güldü. Gölgeye uzanan kedi pençesini geri çekmişti. "Sen şu Gela'nın evlatlığısın."

"Bana da kardeşim de." Daren ona tilki gibi sırıttı.

Kadın elini uzatıp sanki ilk kez görmüş gibi kanatlarına dokunacakken refleksle elini havada yakaladım. Sorgulayıcı bir şekilde bana döndüğünde, "Dokunulmasından hoşlanmıyor," dedim. Elini indirdi ama gözlerini kanatların üzerinde dolaştırdı ve sonra daha dikkatli bir şekilde Daren'e baktı.

"Sanırım sizinle tekrar görüşeceğiz," dedi.

"Gidiyor musun?" diye hızla sordum. "Hemen mi?"

Bir şey duymuş gibi yukarı baktı, tekrar bana döndü.

"Ziyarete gelmedim, çağırdığın için geldim."

"Nasıl çağırdım?"

"Çığlığın evrende yankılanır ve senin kanından olan birileri duyar." Nispeten bana sıcak davranmasına rağmen enerjisi ve varlığı çok katıydı ve hem uyarıyor hem itiyordu.

"Demek öyle çalışıyordu." Daren düşünceli bir şekilde mırıldandığında ikimiz de ona baktık ama kendiyle konuştuğunu ima edercesine başını salladı.

"Birileri mi?" diye biraz gerilimle sordum. "Kaç kişi?" Benim kanımdan birileri. Birileri... O böyleyse, diğerleri nasıldı... Diğerleri neydi?

"Merak ediyorsan sen gel," dedi. "Benim vaktim doldu."

O döndüğünde uğultu da yeniden hareketlendi. Ugün ve Ceni'nin yanına kadar durmadı ve onlara gerçekten tehlikeli bir keyifle baktı. Peşinden gidecekken Daren bana engel oldu ve başını iki yana salladı. Ama adını bile öğrenememiştim...

Balyozunu yere vurdu ve herkesin ellerini kulağına bastırmasına neden olan bir ses çıkardı. Gözleri son kez ışığın içinde beni buldu ve gözleri sanki beni ona doğru, içeri doğru çekiştirmeye başladı. Daren beni daha sıkı bir şekilde tuttu. Kadın güldü. Işığa doğru çekildiğinde Ugün ve Ceni de onunla birlikte göğe tırmandı. Saniyeler sonra gökyüzüne çıkan köprü silikleşti ve yok oldu. Tayga'nın, mavi ejderin yeniden belirmesini bekledim ama belirmedi. Öylece o da yok olmuştu.

Ve şimdi herkes her şeyin cevabı bendeymiş gibi bana bakıyordu.

Fırtınalar ve felaketler ve kaderler... Taraflar kurulmuş, kayıplar verilmiş ve savaşlar kazanılmıştı. Her şeyin ortasında kalmış ufalmıştım. Her şey etrafımda büyümüş ve devleşmişti. Nihayetinde en derin sulardan en sığ sulara çıkmış ve yeni bir yaşam formu kazanmıştım. Arın'a baktım. Sadece ona baktım.

Lanetli değildim, bedel değildim ve heba edilmemiştim. Birleştirici güçtüm. Ve gökyüzünde artık kapanmış köprüye bakarken anlar sonra nihayet eskisi gibi, neşeyle gülümseyebiliyordum.

"Bağışlayın Vârisim." Yengeç Birliğinden gelen ses başımı onlara çevirmeme neden oldu. Herkesin, hem de herkesin artık bana

dönmüş diz çöktüğünü o an fark ettim. Lordlar ve Vârisler ayaktaydı ama beni şaşırtarak Arın, Su Krallığı'nın İlahi Lordu benim önümde diz çöktü. Yüzünde asırların burukluğunu taşıyan bir gülümsemeyle Ateş Lordu diz çöktü. Hava Lordu ve Vârisi diz çöktü. Metal Lordu diz çöktü. Ateş Vârisi diz çöktü. Ve nihayetinde içtenlikle elini göğsüne bastırıp Toprak Vârisi de diz çöktü.

"Gökyüzü bizi sizinle kutsamış, bizse bilinmeyenin korkusuyla acı ve keder verdik size..."

Derin bir nefes aldım.

"Bağışlayın," dedi Toprak Kallığı'ndan birileri. "Herkesin yürüdüğü yolu doğru sandık, sizin yollarınızı kapattık."

"Bağışlayın," dedi Orman Krallığı'ndan birileri. "Orman ruhunun size karıştığını sizin artık doğanın parçası olduğunuzu anlamadık..."

"Bağışlayın," dedi Hava Krallığı'ndan birileri. "Yurtsuz kaldığınızda sizi hak ettiğiniz gibi ağırlayamadık."

"Bağışlayın," dedi Ateş Krallığı'ndan birileri. "Sevginizin ateşini söndürmek için uğraştık."

Büyük bir enerji açığa çıktığında karşıt bir enerji de ortaya çıkar. Kimileri bunun ikiz alevi olduğunu söyler, kimileri de Su Krallığı'nda yeni bir lordun ve vârisin doğduğunu.

Artık bunun ne olduğunu herkes biliyordu:

Nova. Parlaklığı ansızın artarak başka bir yıldız gibi görünen yıldız. Belli belirsiz olan, neredeyse sönmüş sanılırken ansızın parlayarak dikkatleri toplayan yıldız. Hiç yokken aniden görünen yıldız.

Başımı çevirip uzaktan görünen kayıp uygarlığın tepe noktalarına baktım. Bu diyara getirildiğimde hiçbir şeye sahip olmayan insan kızıydım. Şimdi ise, yılların sonunda, köprülerin sonunda, yenilginin yamacında bu diyarda bir evi olan tek kişiydim.

"Bu zamana kadar," diye başladım konuşmaya... Başta ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama sonra kelimeler kendiliğinden eşlik ettiler. "Her canlı ormanları ve doğayı işgal etti. Yaşamı doğanın içine taşıyıp orman canlılarını evsiz bıraktı. Biz aksini yapacağız. Ormanları diyara taşıyacağız ve yeni düzeni saf sevgi, saygı ve adaletin üzerine kuracağız. Vahşi doğada bir arada hayatta kalan tüm

canlılar gibi bir bütün halinde yaşayacağız." Memnuniyetle nefes aldım. "Toprak sadece Toprak Krallığı'nda yükselen duvarlar kurmayacak. Su sadece Su Krallığı'nda akmayacak. Ateş sadece Ateş Krallığı'nı ısıtmayacak. Hava sadece Hava Krallığı'na bahar getirmeyecek. Metal," dedim onları da bütünün bir parçası sayarak. "Sadece Metal Krallığı'na bir savunma kalkanı olmayacak. Birbirimizden saklanır, kaçar gibi kendi çizdiğimiz sınır çizgilerinin içinde yaşamayacağız. Hepimiz bir olacağız ve bu defa bir arada hayatta kalacağız. Diyan, evimizi birlikte inşa edeceğiz ve bir daha hiçbir şeyin aramıza duvarlar ve köprüler örmesine izin vermeyeceğiz."

Ann'a baktım ve onaylaması için bekledim. Başını salladığında gülümsedim.

"Atlantis hepimizin çatısı olacak."

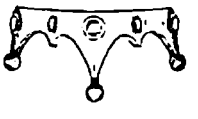

Ninova

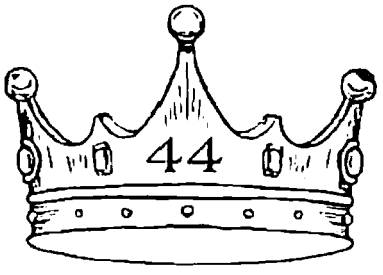

Taçlar ve Yıldızlar

Yakıcı güneşin altında sabahın erken saatlerinde ellerim yine toprağın içindeydi. Üzerimdeki elbiseyi toparlayıp elimdeki fideleri ekmek için tekrar eğildim. Toprağı eşelemek için diğer herkes gibi kazma araç gereçlerinden faydalanmak yerine toprağa hükmetme yeteneğimi kullandım ve çok daha büyük bir alanda derme çatma da olsa küçük çukurlar oluşmasına neden oldum. Elimdeki fideyi en yakınımdaki çukura gömerken daha ileride duran alfinler beni seyrediyordu. Onlara daha iyi bir gösteri yapmaya karar verip ayağa kalktım ve daha ötede ahşap bir masanın üzerinde duran fideleri biraz rüzgâr kullanarak çukurlara döktüm. Tüm fidelerin üzerine su akıtırken dudaklarım tılsımları fısıldıyordu. Bittiğinde hepsi beni alkışladı ve ben de kendimi beğenmişlik yapmak için biraz daha oyalandım.

"Senin gitmiş olman gerekmiyor mu?" Azul diğerlerine başını sallayarak bana doğru yürüyordu. Düzenini bozmak istemeyenler için tüm krallıkların yardımlaşması ile yeniden yeşerttiğimiz ormanların içine barınaklar kurulmuştu ve Azul hâlâ Orman Krallığı Vârisi olmasına rağmen o barınaklarda yaşamayı seçmişti.

Ellerimi birbirine çırparak, "Daha erken," dedim ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Güneşin parlamasına bakılırsa o kadar da erken değildi. "Ah..." diye dudaklarımı kemirdim. "Vaktin nasıl geçtiğini anlamıyorum burada."

"Evet." Üzerimdeki toprağı silkelemek için kolumdan tutup beni üç kez çevirdi. "Eminim tanrıçanın kutsal dokunuşu olmadan

da buradaki işleri halledebiliriz." Yüzündeki alaycılık kıkırdamama neden oldu.

"Hoşuma gidiyor."

"Hadi," dedi. "Onları bekletmek istemeyiz." Bana bakarken yüzünü buruşturdu. "Bu kılıkta mı geleceksin?"

Önce kendi üzerime baktım. Gündelik keten bir elbise giyinmiştim. Azul'un üzerinde ise oldukça resmi, temiz ve şık görünen bir pantolon gömlek vardı. Çizmeleri de gıcır gıcırdı. Ve saçları da alışkın olduğumdan daha derli topluydu.

"Bence bir sakıncası yok." Saçlarımı omzumdan geriye attım. Bu konuda elimden geleni yapmıştım ama neysem oydum ve artık hiç kimsenin olmadığı biri gibi davranmasını ya da zorunda hissettiği için öyle davranmasını istemiyordum.

Birlikte yan yana yürümeye koyulduk. Henüz ağaçlar istediğim kadar yeşermemiş ve büyümemişti. Işıkla ve tılsımla desteklememe rağmen diyarın yaraları da hepimizinki kadar tazeydi bu yüzden ona kendini onarması için zaman veriyor ve şefkatli davranıyorduk.

"Daha on iki gün oldu," dedi kolumdan destekleyerek. "Yine de epey yol kat ettik. Üzgün olma."

"Yo," dedim hemen. "Üzgün değilim, şimdi iyileştirdiğimizi biliyorum ama yine de bu kadar zarar görmeyebilirdi. En azından orman sağ çıkabilirdi."

"Eh," dedi imayla. "Savaşlarda böyle olur." Sonra kendini sıkarak dudaklarım birbirine bastırdı. "Ateş Lordu'nun kalbini çaldığında da böyle olur."

Sözleri istemsizce gülümsememe neden oldu. Diyarın bu halde olmasında hepimizin epey katkısı olmuştu ama yanıp kül olmasının nedeni Daren'in öldüğümü düşünmesiydi. Hâlâ bunu atlatabilmiş değildi. Herkes onun nasıl gökyüzünden cehennem yağdırdığını konuştuğu için de atlatabilecekmişiz gibi görünmüyordu. Ama bir gün gelecek ve bir asır önce olanların geride kaldığı gibi bu sızılar da iyileşecekti.

Yıkıntıları toplamak sandığımdan sarsıcıydı, elbette neye sebep olduğunuz gerçeğini saymıyordum. İlk üç gün çok zorlayıcı geçti. Herkes kim olduğu, rütbesi ve unvanı fark etmeksizin yaralıları ve

Ninova

ölenleri meydana topladı. Kan ve ceset kokusu uzun süre ne aklımızdan ne de topraklarımızdan çıkacaktı ama o akşam üstü başlayan yağmur bu sabaha kadar duraksız yağmıştı.

Yaralılar açılan şifahanelere taşınırken ölenler diyarda kalan herkesin katılımıyla birlikte ışığa uğurlandı. Kayıpları bulmak için birlikler oluşturuldu. Diyar yeniden tasarlanırken herkese söz hakkı verildi. Krallıklar yeniden inşa edilmeye başlansa da hiçbirinin artık resmi prosedürleri yoktu. Kimse sadece öyle doğduğu için bir krallığın parçası olmayacaktı. Özgür ve iradeye dayalı yeni yaşam fikri herkes tarafından kabul edilmişti. Beklediğimden daha istekli alfinler görmek bu süreçte beni en şaşırtan durum olmuştu. Krallıkların çizgileri yoktu ve diyarın dört bir yanına yaşam inşa edeceğimiz konusunda anlaşmıştık. Ormanda yaşamak için krallığınızdan feragat edip sadakatsiz olmak zorunda değildiniz. Artık dışarısı vardı ve bu sizi kimsesiz yapmıyordu.

Kayıp uygarlık ise hâlâ idrak edilmesi zor bir masal gibiydi. Diyarın bir ucuna okyanusları aşıp fırtınadan sağ çıkan bir gemi misali oturmuştu. Yüksek surları olan kendi içinde bir şehirdi ve içinde dört mevsimi yaşıyordu. Öyle büyüktü ki hâlâ keşfedilmemiş ve hiç ayak basılmamış yolları vardı. Diyarın sonu diyebileceğimiz arka kısmı buzlarla kaplıydı ve devasa buz dağlarının ardında ve altında neler olduğu gizemi bakiydi. Yine de ilk günden beri herkesin sığınabileceği bir liman olmuştu ve yeni yaşam yerlerine rağmen oradan ayrılmak istemeyen çok sayıda kişi vardı. Kayıp uygarlığın içinde yaşayan ve asırlardır suların altında nesilleri tükenmek üzere olan canlılar herkes için merak konusuydu. Ama en önemlisi bu kokuydu. İçime çekmekten asla usanmadığım tuzlu su kokusu.

Uygarlıkla birlikte nihayet okyanus diyara dönmüştü. Ve Atlantis'in kıyılarından diyarın dört bir yanına uzanıyordu. Artık sadece Su Krallığı'nın etrafında geçilmez bir set değildi, diyarın ve doğanın bir parçasıydı. Olması gerektiği gibi.

Katedrali anımsatan ve bu zamana dek resmi kararlar almamız gerektiğinde kullandığımız üç kubbeli büyük binadan içeriye girdik. Etrafta ne askerler vardı ne bekçiler. İçeride, büyük salonda Lordlar ve Vârisler bekliyordu.

Azul defalarca gerek olmadığını söylememe rağmen başıyla beni selamlayıp Okdemir ile sohbet eden İhram'ın yanına geçti. Yuvarlak bir masanın etrafında herkes kendi içinde görünüyordu ve bu manzara için birkaç saniye duraksamaya değerdi. Adalia ve Ariana'nın bile sohbet edebildiği yeni düzen içimi ısıtıyordu. Hava Varisi olarak Adalia hâlâ burada olsa da Sonay pes etmeyecekti ve kimse aramızda oluşuna karşı çıkmamıştı.

"Nihayet," dedi beni fark eden Ayzer herkesin dikkatini çekerek. "Bu kadar geç kalmak zorunda mısın?" Gözlerini devirdi ve "Her zaman..." diye ekledi.

"Birileri epey heyecanlı sanırım." Masaya doğru yanaştığımda hepsi birlikte masanın etrafında yan yana dizildiler ve masanın yuvarlak şeklini aldılar.

Ahşap masanın üzerinde gökyüzünün saklı ilmi işlenmişti. Simgelerin anlamlarını çözmek için üstatlar daha sonra çalışacaktı ama içgüdülerim bana her şeyin burada başladığını söylüyordu ve bu yüzden buradaydık. Ve masanın tam ortasında bugünün meselesi duruyordu. Temsili de olsa bir taç. Savaşlar kazanılmış, müzakereler yapılmış ve mesele yine dönüp dolaşıp tacı kimin takacağına gelmişti. Bu konuda uzun uzun düşünmüştüm ve içinden çıkamamıştım ama geride bıraktığımız on iki günde cevap kendiliğinden belirmişti.

"Bir oylama yapacağımız konusunda anlaşmıştık," dedim. Uzandım ve temsili tacı parmaklarımın arasına aldım. Son olanlardan sonra herkes kararları benim vermem gerektiğini düşünüyordu ve her şey sona ermeden önce, kıyı evinde herkes bu konuda zaten anlaşmıştı. Tacı kimin takacağına sıralamalar ya da geçmişteki kayıplar değil, hepimiz birlikte karar verecektik.

"Evet," dedi Arın kollarını göğsünde kavuşturarak. Soğukkanlılığına rağmen taca olan bakışları çok derin ve çok katıydı. Elimde ona ait bir parça tutuyordum ama artık o parçasını ne kadar sevdiğini ya da istediğini bilmiyordum.

Sadece alışkanlık.

"Bence oylamaya gerek yok," dedim ve hepsi dik dik bana bakmaya başladı. Taçla birlikte masanın etrafında dönmeye koyuldum.

Ninova

Azul ve İhram, Orman Krallığı'nın Lordu ve Vârisi olarak liderlik etmeyi kabul etmişti ve kimse karşı çıkmamıştı. Ama ikisi de taçla ilgilenmiyordu sadece burada olmalarını istediğim için simgesel olarak burada bulunuyorlardı.

Metal Krallığı'nın Lordu ve onlara koşulsuz yardımlarından sonra Vârisleri olarak kalmasını halkın kendisinin talep ettikleri Kali... Su Krallığı'na garip bir bağlılık duyan ve her şeyden önce benim kişisel muhafızım olan Kali bu isteklerini mahcubiyetle kabul etmiş olsa da hayır, ikisi de taçla ilgilenmiyordu. Okdemir sınırların ötesinde kaldığı zamanlarda halkının sorumluluğunu tek başına taşımış ve bunun altında ezilmişti. Artık istediği tek şey herkes için güvenli ve huzurlu bir yuvaydı.

Hava Krallığı'nın Lordu ve Vârisi bu konuda hep ayrı fikirlere sahip olmuştu. Sina kendi krallığının sınırları içindeki düzeni korumaktan başka bir şey istemezken Sonay daha fazlasını istemişti. Nihayetinde düellolar ve bebek müjdesi onlar için her şeyi kaçınılmaz bir şekilde değiştirmişti. Doğru an gelene kadar Adalia'nın feragat etmesini istemiyorlardı ama Sonay'ın umurunda olan tek şey vârisliğini geri kazanmaktı ve Sina da ona destek olacaktı. Önlerinde uzun, çetrefilli, bilinmez ama heyecan verici bir serüven vardı. Bu yüzden onlar da taçla ilgilenmiyordu.

Ona doğru gittiğimde Daren döndü ve masaya yaslanarak bana gülümsedi. Ateş Lordu ile ilgili her zaman çok düşünmüşümdür. Kendi özel düşlerimin dışında onun olduğu konumla da epey ilgilenmiştim. Bilinmezler ve gizler lordu. Kalbimi her bakışında daha hızlı attıran gece yarılarımın lordu. Ne istediğini hiçbir zaman doğrudan söylememişti. Hep dengesiz bir tutum sergilemiş ve zihin bulmacaları ile kafa karıştırıcı olmuştu ama nihayetinde Daren'in tahta oturmak istese de tacı o kadar önemsemediğini biliyordum. Şimdi başlattığımız yeniliği istiyordu. Her şeyi yoluna koymak istiyordu. Bir asır önce kaybettiklerini tutu geri kazanmak değil, sadece telafi etmek istiyordu. Ve el ele tutuşup bunu yapmıştık, telafi etmiştik. Bu yüzden onun tacı istemediğini biliyordum. Tıpkı yanında duran Ateş Vârisi'nin de istemediği gibi.

Ariana yeni düzende sadece hayatı boyunca olamadığı kişi olmayı arzuluyordu. Ateş Vârisi. Korkmadan, çekinmeden, sakınmadan güçlerini yaşamak ve yaşatmak istiyordu. Kırık kalbini onarmak ve artık etrafında korkmadığı, kaçmadığı birileri olsun istiyordu.

"Gökyüzü ışığının altında hepiniz benim önümde diz çöktünüz," diye mırıldandım. "Şimdi bu tacı kimin başına takarsam bunu kabul edeceksiniz. Öyle değil mi?" Ortaya sormuş olsam da cevabını beklediğim iki kişi vardı. Ve o iki kişi diğer mırıldanmaların ardından en son hevesli olmayarak başını salladı.

Arın ve Ayzer.

Su Lordu'na baktım. Her zaman hayatımın çok büyük bir parçası olan İlahi Lorda.

Onun için ne ifade ettiğimi hiç anlayamamıştım. Vârisler krallıkların ihtiyacına göre doğardı ama Arın'ın neye ihtiyacı olabilirdi ki?

Arın'ın anahtara, daha fazla güce, neşeye ya da taca ihtiyacı yoktu. Benim yarattığım kırıklığa ve zayıflığa ihtiyacı vardı. Çünkü kusursuzluk dört duvarın arasına sıkışmaktı. Okyanusun ortasında bir başına kalmaktı. Mükemmeliyet sadece senin acı çektiğin ve kimsenin görmediği bir derinlikte debelenmekti. Arın bu zamana dek her şeyi doğru yapmıştı. Hep doğru kararlar vermişti. Sadece bir robotun yapabileceği gibi. Yaşamı boyunca yaptığı hatalar bile onun doğru çerçevesindeydi. Hepimiz hatalar, yanlışlar yapar ve cezasını çekeriz. Ama Arın İlahi Lord olarak kararlar almış ve bedeller ödemişti. Su Krallığı'nın İshası sadece biri olabilmeyi bilmiyordu. Ona Tanrı demişlerdi ve kendisi için yaşama hakkı vermemişlerdi. Hiç Arın olmamıştı. Hiç sadece Arın olarak düşünüp yaşamamıştı. Hiç kalbi kırılmamıştı ama Arın çatlaklarla dolu bir buz dağıydı. Sadece hiç parçalanmamıştı.

Buz için tehlikenin ateş ya da güneş olduğunu sanırsın ama asıl tehlike soğuktur. Daha çok soğuk çatlamana ve kırılmana neden olur. Arın'a bunca zaman bu olmuştu. Ve şimdi biraz güneşe ihtiyacı vardı. Yanmaya. Erimeliydi ki çatlakların üzerinde donan katmanlar suya dönüşsün, akıp gitsin. Isınmalıydı ki o katmanların altında daha gerçek biri olabilsin.

Ninova

Bu yüzden tacı ona vermeyecektim. Arın'ın buzlarla çevirdiği kendi içindeki krallığını taçlandırmayacaktım.

Onu da geçtim ve şüpheye yer bırakmadan, içtenlikle gülümseyerek tacı Toprak Krallığı'nın Vârisi Ayzer'e uzattım.

Onun karşısından geçip gitmemi bekledi, belki de hepsi tacı kendi başıma geçirmemi bekledi. Ama bunu yapmayacaktım, ben bir yıldızdım ve ışığım doğuştan gelen bir taçtı. Ben her şey ve hiçbir şeydim.

"Beni mi seçiyorsun?" diye sordu vakur bir şekilde. İfadesinden bunu hiç beklemediği açık bir kitap gibi okunuyordu.

"Ben seni seçiyorum," dedim dikkatle. "Eğer sen de kendini seçiyorsan. Hak ettiğine inanıyorsan ama en önemlisi bunu istiyorsan."

Ayzer hafifçe kaşlarını çattı ve uzun uzun bana baktı, onca zamanın sonunda sadece birbirimize bakarak konuştuk yeniden. Onca zamanın sonunda anlaştık yeniden. Bir kez daha karşı karşıyaydık ama ne çamurluydu elbiselerimiz ne de kirliydi ellerimiz.

Tacı ellerimden aldı ve ince parmaklarının arasında sıkıca tutarak izledi. Bu sadece simgesel bir taçtı, o tacı kim alacaksa istediği gibi şekil verip işleyebilirdi ama Ayzer sanki diyarın tahtını temsil eden taç bu taçmış gibi dikkatli ve heyecanlıydı. Başı eğik bir şekilde uzun saniyeler boyunca tacı izledi. Kimse ses çıkarmadı. Kimse sorgulamadı ya da karşı çıkmadı. Hepimiz yeterince belaya bulaşmıştık ve kimse diğerinden daha masum değildi. Hak eden ya da hak etmeyen yoktu. Kaderler vardı ve kaderine yenilenler.

"Ben..." dedi. Dudaklarının titrediğini ve kararsız kaldığını fark ettiğimde başını kaldırıp gözlerime baktı. Belki artık kendimi aştığım için istediğim duygulara ulaştığını anladım ve cesaretlendirmek istercesine devam etmesi için başımı salladım.

"Ben, önceki yaşamımla ilgili çok şey hatırlamıyorum artık." Bunu konuşmanın, bununla yüzleşmenin onun için ne kadar ağır olduğunu biliyordum bu yüzden sessizliğe eşlik ettim.

"Ama hiç unutamadığım bir şeyler var. Kimsesiz olmak mesela, hiçbir yere ait olamamak. Hep çemberin dışında kalmak. Kimsenin bana ihtiyaç duymaması. Herkesin sadece kibarlıktan ve üzüldüğü için bana destek olmaya çalışması... Böyle çocuksu hisler..." Taca

bakarak omuz silkti. "Belki de bu yüzden bu diyara ve alfinlere inanmak benim için kolaydı. Esas hayatımın yalandan ibaret olduğunu düşünmek daha kolaydı." Derin bir nefes aldı. "Başka biri olduğumu, başka bir yere ait olduğumu sanmak hep daha güvenliydi. Ve bir gün bunun gerçek olduğunu öğrendim."

Onun için silikleşen benim için hâlâ taze anılar dün gibi gözlerimin ardında resimler haline geldi. Aradan yıllar değil yüz yıllar geçse bile üzerinizden atamayacağınız hisler vardı ama bir kez silkelediğinde onun aslında kıyafetin olmadığını, sadece toz ve kir olduğunu anlar ve bir daha aynalardan kaçınmazdın.

"Hepimizi apar topar topladıkları günü hiç unutmuyorum çünkü zavallı hayatımın sona erişinin miladıydı," diye devam etti. "Ve diyara geldiğimde, sizlerin arasına karıştığımda bana diyara hükmeden en güçlü krallığın vârisi olduğumu söylediklerinde... zavallı hayatıma sırtımı dönmek her şeyden daha kolaydı." Parmakları tacın çıkıntılarında dolaştı. "Bu yüzden anlatılan her şeye inanmak ve sorgulamamak da kolaydı. Çekip gitmek istediği bir yeri kim savunurdu ki?" Huzursuz bir şekilde tebessüm etti. "Amon beni bir nakış gibi ince ince işlediğinde sözlerinde hep boşluklara rastlardım, o boşlukları sorduğum kimse dolduramazdı ama o boşluklara takılıp kalmazdım. Takılırsam eğer çekip gitmek istediğim o yere geri dönerim sanıyordum. Oysa burada *biri* olmayı çok sevmiştim. Birilerinin ihtiyaç duyduğu kişi olmayı. Aslında benim ihtiyacım vardı... Üzüldükleri için değil, saygı duydukları için etrafımda olmalarına ihtiyacım vardı. Bu yüzden anlatılan hikâyeleri, önüme sunulan yolları kurcalamadım ve kabul ettim."

Gözlerindeki yaşın akmaması için duraksadı ve gözlerini tavana doğru kaydırdı.

"Bana dediler ki, Su Krallığı diyarı yerle bir etti ve Büyük Yıkım'ın ardından tüm diyarı susuzluğa terk etti. Acımasız ve korkulan Su Lordu'nun kan donduran hikâyeleri ince ince zihnime kazındı. Boşlukları görüyordum ama doğru âna kadar boşlukları doldurmak istemedim. Çünkü..." Zorunda kalarak, kelimeleri kesildiğinde nefes aldı. "Çünkü korktum. Ama Amon bana her Su Krallığı hikâyesini anlattığında aslında onun da korktuğunu bili-

yordum. Kendine bir yalan uydurduğunu ve o yalanın etrafına bir diyar kurduğunu. Bu yüzden Su Lordu'nu aradım. Su Lordu'nu araştırdım. Bir gün onu geri getirmeyi bile düşündüm. Sen benden önce davrandın." Başını kaldırmadı ama benimle birlikte gülümsedi.

"Geri getirmek istedim çünkü onunla karşı karşıya gelmek istedim. Onun masum olmadığına inanıyordum ama Amon'un anlattığı kişi olmadığını da biliyordum. Hayatım boyunca olmak istediğim birine benziyordu. Kendinden emin... Kendinden şüphe etmemeyi ben bilmiyordum ve öğrenmek istiyordum. Ama daha da önemlisi onu gözlerinin içine bakarak yenmek istiyordum. Çünkü biliyordum, hikâyeler ne kadar dallanıp budaklansa da Su Krallığı bir gün dönecekti ve artık evim olan krallığımı affetmeyecekti. Bu yüzden onu yenebilmek istedim." Başını kaldırdı ama bana bakmadı, doğrudan Arın'a baktı ve ona doğru yürüyüp tam karşısına geçti.

"Hırsım sadece taç için değildi, en yukarıya tırmanan kişi olmak istedim bu doğru ama ben sadece benim olanı korumak istedim. Tıpkı senin istediğin gibi. Ama o an geldiğinde ve Tanrıçalar bana tacı teklif ettiğinde duraksadım. Ne yapacağımı bilemedim ve Arın olsa ne yapardı diye düşündüm. İşte bu yüzden, asırlara efsane olan senin hakkın," dedi ve tacı Arın'a uzattı. "Hükümdarlığını izlemek istiyorum ve öğrenmek istiyorum. Bir gün gözlerimi kaçırmadan ve ne yapmam gerekiyor diye düşünmeden bu tacı takabilmek için."

Arın taca değil doğrudan Ayzer'e bakıyordu. Onu yeniden görmüş belki de ilk kez görmüş gibi. İlk kez Toprak Krallığı'ndan birine saygı duyarmış gibi bakıyordu. Takdir ediyordu.

Su Krallığı'nın Lordu etkileniyordu.

Tacı Ayzer'den aldı ama bir şey söylemedi. Şimdi tıpkı Ayzer gibi elinde tuttuğu tacı inceliyordu. Bazı şeyler sadece bazı şeyleri simgeler. Bu taç da hepimizin başka bir şey gördüğü yansımasıydı. Bir şeyi ne kadar arzu ediyorsak orada korktuğumuz ve sakındığımız bir eksikliğimiz olduğunu öğreniyorduk. Tıpkı yıldızların dilekleri gerçekleştirmek uğruna kayıp gitmeleri gibi. Her büyük

Ninova

insan büyük bedelleri olur ve her zirvenin ilk adımını onu aşmak isteyen korkaklar atar.

Arın'ın uzun bir konuşma yapmayacağını ya da iç dökmeyeceğini biliyordum. Tacı parmaklarının arasında bir kez çevirdi, dudak büktü ve "Senindir," dedi. Gözleri ne bana ne de Ayzer'e bakıyordu. Gözleri Daren'e bakıyordu.

"Onu bir kere yerler," diye çarpık bir şekilde güldü Daren ve bir kez daha hüznü alevlerinin içinde eritti. Sıcacık gülümsemesinin ateşinde. Ona bakmak beni her zaman gülümsetiyordu. Arın elini çekmeyince Daren doğrulup şöyle bir süzdü ve "Onca patırtıdan sonra öylece taçtan cayıyor musun?" diye sorguladı.

"Kazanmak istedim ve kazandım," dedi Arın. "Atlantis'i bulmak istedim ve buldum. Tacı almak istedim ve aldım."

"Her şey elde edene kadar mıydı?"

"Uzatma, Daren."

"Sana inanmıyorum." Daren yayvan bir şekilde masaya yaslanıp kollarını kavuşturdu.

Arın gülümsemesine karşılık verdi ve "Gerçekten," diye ekledi. "Bu diyarın artık biraz eğlenmeye ihtiyacı var. Bunu nasıl yapacağını görmek isterim. Hem..." Başını iyice dikleştirdi ve Ateş Lordu'na daha saygıdeğer bir şekilde baktı. "Hepimize küçük kardeşlerin büyüklük yapabileceğini kanıtladın. Hiçbirimizin yapamadığı bir becerin var ve bunu kanıtladın. Her şey için en çok sen sabrettin ve bunu hak ettin." Tacı sanki öylesine bir bardak uzatır gibi tekrar ona uzattı.

Daren birkaç saniye daha baktıysa da tacı aldı ve hemen arkasından gerinerek derin bir nefes aldı. Eğilip elinde tuttuğu taca bakmadı bile. Ve onu doğrudan bana uzattı.

"Birisi takacaksa bu siz olacaksınız ilahem." Her ne kadar ciddi olsa da eğlenceli bir şekilde başını eğip tacı bana uzattı. "Ne yapacağına sen karar ver."

Tacı aldım ve Arın'a baktım. Gerçekten ne hissettiğini anlamaya çalışıyordum. O tahta oturmasını istemiyordum, hayır istemiyordum ama onunla kıyı evinin kumsalında yaptığımız konuşmanın üstesinden gelemiyordum. Orada ruhuna bir şey olmuştu ve

Ninova

olup biten hiçbir şey ruh halini değiştirmedi. Ve eğer daha iyi olacaksa tacı takmasını istiyordum ama gözleri parlamadı ya da aksi bir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve bunu hak ettin dercesine onayladı.

Göğsümü gererek tacı başıma taktım. Alnımın üzerindeki ağırlığı ilk saniye canımı sıkmaya yetmişti ama herkesin atlan düşmüş gibi şaşkına dönen ifadesine değerdi. Bir de kibarlardı ki sorma, nezaketen ses edemiyorlardı...

"Hak etmediğimi söyleyemezsiniz," diye omuz silktim.

"Şaka yapıyorsun herhalde," diyen Daren oldu. Elbette. "Hani konuşmuştuk, planlarımız vardı ve planlarımız arasında bu yoktu." Kocaman açtığı ve ne halt yiyorsun diyen gözleriyle tacı işaret ediyordu.

"Ama bunu hak ettim," diye kendimi savundum.

"Ciddi misin?" diye mırıldandı.

"Tamam..." dedim kelimeyi uzatarak. Partiye geç kalalım istemiyor ve bu faslı da bir an önce kapatmak istiyordum. "Ama kabul et, bana yakıştı." Tacı dikkatlice başımdan çıkardım, parmağımı şaklattım ve yok oldu.

"Herkes hemfikir olduğuna göre kararım bu. Artık kimsenin taç takmasını istemiyorum. Yeni başlangıç ve yeni düzen." Yüzlerine baktım ve içlerinden birisinin konuşmasını, itiraz etmesini ya da bunun çok saçma olduğunu söylemesini bekledim.

"Bunu desteklesem bile..." dedi Arın. "Birinin diyar için tüm kararları vermesi gerekiyor." Ve sanki meselesi buymuş gibi hissettmeme neden oldu. Kararları veren kişi olmak istemiyormuş gibi.

"Evet," dedim gayet farkında olduğumu belli ederek. "Kararların verilmesi gerekiyor ama bir kişi tarafından değil."

Açıklamamı beklediler.

"Konsey," dedim. "Şu an burada olan herkesin parçası olduğu bir konsey kuruyoruz. Artık diyarla ilgili kararlar uzlaşmaya varılarak verilecek. Her birimizin söz hakkı olacak. Adil ve doğru şekilde." Açık konuşmak gerekirse bir arada olduğumuz zaman işler yürüyordu. Aksamalar olabilir, tartışmalar çıkabilirdi ama yürüyordu. Karşı karşıya kaldığımızda neler olduğunu hep beraber en acı

şekilde deneyimlemiştik ve bir daha ne kuyuya inmek ne de onlardan birinin indiğini görmek istiyordum. Çünkü ne tırmanacak ipim ve mecalim ne de onları çıkarmak için uzatacak halatım kalmıştı.

"Çok mantıklı," dedi İhram.

"Bütün mesele çözüldü," dedi Sonay ellerini birbirine çarparak. "Böylece ben de her şeyin dışında kalıyoruz diye mızmızlanmam."

"Ama," dedi Ayzer.

"Yine de birinin konseye önderlik etmesi gerekiyor," dedi Adalia Arın'ı işaret ederek.

"Yani birinin konsey başkanı olması lazım," diye ona destek oldu Ayzer.

"Kesin sesinizi!" diye inanamayarak söylendim. "Konsey başkanı falan yok. Hepimiz ortak karar alacağız. Diyarla ilgili birbirimize danışacak ve en doğrusunda uzlaşacağız. Artık krallıklarınızı önde tutmayacaksınız. Herkes diyar için çabalayacak. Sarmamız gereken çok yara var ve kimse güçlerini kendi sınırları için saklamayacak." Bunun en başında Su Krallığı'nın geldiğinin hayli farkındaydım ve en öncelikli amaçlarımdan biri onları yaşadıkları akvaryumdan çıkarmaktı.

"Krallık sıralamaları," dedi Sina sorgular bir şekilde.

"Krallık sıralamaları Ugün ve Ceni'nin, önceki dönemdeki Tanrıçaların yönetim biçimiydi. Artık tek bir Tanrıça var ve onun kuralları geçerli." Kendimden emin bir şekilde verdiğim karşılık hepsi için yeterli olmuştu. Geçen günlerle diyarla aramdaki ilişki değişti. İlk önce okyanusla konuşmayı öğrendim ve dalga seslerinin ürkütücü olmadığına ikna oldum. Sonra havanın fısıltısına kulak kesildim. Ateşin cızırdaması ve toprağın titreşimi. Nihayetinde diyarla iletişim kurdum ve diyar beni destekliyordu.

"Tacı takmasan da taç takıyorsun yani," dedi Ariana.

"Öyle düşünmek istiyorsanız..." diye omuz silktim. Otoritemi kullanmak niyetinde değildim ama inkâr edecek hiç değildim. "Daha parlak bir önerisi olan varsa hep birlikte tartışabiliriz."

"Ben Nova'nın fikrini sevdim ve kabul ediyorum," dedi Kali.

"Ben de," dedi Okdemir. "Hem bu yükleri paylaşmakta yardımcı olur. Taç meselesi canımı sıkıyor, alınmayın ama şu an daha önce-

likli dertlerimiz var." Okdemir dışarıda neler olduğunu biliyordu ve asıl önemli olanın ne olduğunu da biliyordu.

Herkes Arın'a baktı. İtiraz etse onu destekleyeceklerdi.

"Pekâlâ," dedi Arın. "Konsey kuralım."

"Bize uyar," dedi Sina.

"Destekliyorum," dedi Sonay.

"Akıllı baloncuk," dedi Daren.

"Kabul," dedi Ayzer.

Memnuniyetle gülümsedim ve tekrar Arın'a baktım. Ben de diğerleri gibi itiraz etmesini bekledim ve buna hazırdım. Sadece ona takıldım. Sadece onun gerçekten ne düşündüğünü ve ne istediğini bilmiyordum. Geçen zamanı bu konu hakkında konuşmak için kullanmamıştık çünkü gerçekten adil olmak istemiş ve onun etkisinde kalmak istememiştim. Ama ne olursa olsun Arın benim lordumdu ve içimde belki sadece kibirli küçük bir yan onun hükümdarlığını görmek istiyordu ama şefkat dolu daha büyük yanım onun mutlu olduğunu görmek istiyordu. Ve diyar bu haldeyken, tarumar edilmiş ve hâlâ sınırların ötesinden tıklım tıklım gelmiş kalabalığı ağırlarken tüm sorumluluğu ona bırakmak istemiyordum. Çünkü biliyordum ki hepsi başının çaresine bakacaktı, hepsi dönüp yine kendilerini saraylarına kapatacak ve yaşayacaktı. Arın ise yine beklentilerin altında tek başına direnecek ve en çok da kendi kendisine eziyet edecekti.

"Neden tek bir hükümdara değil de kalabalık bir konseye ihtiyacımız olduğunu anlamanız çok önemli," dedim ciddi bir ifadeyle. "Birçok kayıp verildi ve herkesin acısı çok taze. Yüzlerce yaralının hâlâ desteğe ihtiyacı var. Sınırlar hâlâ açık çünkü sınırlarımızın içinde hâlâ binlerce farklı türde gruplar var. Bükücüler burada kalmak istiyor. Krallıkların hepsi yıkıldı, onarırken herkesin desteği bize zaman ve güç verecek."

"Ve en önemlisi," dedi Arın. "Atlantis."

Ben de dahil herkes tekrar ona döndü ve bunun ne demek olduğunu açıklamasını bekledi.

"Pembe balyozun indiği gün," diye başladı. İsmini öğrenemediğimiz için ve ona kardeşim demekten ya da kardeşin demelerinden

kaçlanmadığım için bu şekilde hitap etmeye karar vermiştik. Atlantis kapılarını kilitledi ve halkı da saklandı. Zannediyorum ki daha önce onları sualtına gömen güç de aynı güçtü. Aynı kişi olmasa da gökyüzünden inen birileri olduğu ortada. Tacı bu yüzden reddettim," diye herkesin deli gibi merak ettiği soruyu yanıtladı. "Prensip olarak benim yaşam alanımdaki herkesin sadece benden korkmasını isterim ve onları dışarı çıkarıp diz çöktürene kadar huzur bulmayacağım. Mütemadiyen şehrin sırlarının çözülmesi ve korunması gerekiyor."

"Sence tehdit oluşturuyorlar mı?" diye gergin bir şekilde sordu Sina.

Kendinden emin bir şekilde, küçük bir gülümsemeyle "Oluşturmamalarını sağlayacağım," dedi Arın.

İşte şimdi kendisi gibiydi. Ve kimsenin ondan şüphesi yoktu.

"Görev dağılımı da yapacak mıyız?" diye sıkılgan bir tavırla konuyu değiştirdi Daren.

"Sorunlar ortada," dedim. "Ne yapmak istersiniz, herkes elini taşın altına koyacak. Buyurun." Şirinlikle gülümsedim.

Daren küçük bir çocuk gibi parmağını kaldırıp, "Biz sınırları koruyabiliriz ilahem," dedi.

"Ne tatlı," dedim. "Öyle yapın siz." Ciddiyetsizliğini bir kenara koyarsak Ateş Krallığı iyi bir orduya sahipti ve açıkçası sınırlardaki kargaşanın üstesinden gelebilirlerdi.

"Biz ormanlardan sorumluyuz," dedi İhram ama daha çok soru sorar gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Sakıncası yok," dedim Azul'a da bakarak. İkisi de onayladı ve içim epey rahatladı.

"Ayzer'le birlikte diyarın yeniden kurulmasına, inşalara yardım edebiliriz," diye öneride bulundu Okdemir.

"Aslında o işi Hava Krallığı'na bırakmayı tercih ederim," dedim. "Ve sakıncası yoksa," diye ekledim. "Ayzer için başka bir planım var ve senin için de bambaşka bir planım var."

İkisi de beklentiyle kıpırdandılar.

"Bükücüler," dedim. "Senin onları hizaya sokmanı istiyorum. Hem çok eğlenirsin hem de gerçekten diyarı öğrenmeleri gerekiyor

ve senden daha iyisi aklıma gelmedi." Bakışlarımı çevirdim ve her ne kadar diyara geldiğim ilk zamanlar eğitmenliğinden pek memnun olmasam da Ayzer'in yetişmesinde büyük payı olan kişiye döndüm. "Elbette öğretmeninle birlikte," diye ekledim.

Ariana hep sessiz kalıyordu ve şimdi ondan bahsedince sanki hâlâ burada değilmiş gibi şaşkınlık içinde doğruldu. "Olur," dedi. "Tabii ki yardım ederim."

Ayzer'e baktım.

"Bükücülerin kraliçesi olacağım," dedi parlayan gözleriyle. "Onları hizaya sokarım."

"Ve siz de," diyerek Okdemir'e döndüm. Bu iş için özellikle onu seçmiştim. "Sınırların ötesinde neler yaşadığını biliyorum. Bu zamana dek hep konuk olan sizdiniz." Sürgünleri için bulabildiğim en nazik tabir buydu. "Ama şimdi evindesin ve kapıda bir sürü kişi var. Sınırların ötesinden gelenleri ölçüp tartmanı istiyorum. Gerçekten düzeni bozmayacaklar kalabilir, ihtiyacı olan kimseyi sokağa atmak istemeyiz ama..."

"Diğerlerinin kıçlarını tekmelerim," diye sırıttı.

"Aynen öyle," diye göz kırptım. "Ve geri kalanı da zaman içinde yine birlikte çözeceğimizi umuyorum."

"Bir şey daha var," dedi Adalia çekimser bir şekilde masanın diğer tarafından. "Kendi içinizde bunu dert etmeseniz bile diğer herkes seninle..." durup özür dilercesine başını eğdi. "Sizinle ilgili sıkıntılar yaşıyor." Kıvranarak dudaklarını ısırdı. "Ben de yaşıyorum," dedi.

"Ne konuda?" diye merakla sordum.

"Kim olduğunuzla ilgili," dedi. Siz diye doğrudan benden bahsettiğini anlamamıştım. çoğunluktan bahsettiğini düşünüyordum ama şimdi ne demek istediğini biliyordum. "Su Varisi mi, hepsi mi, Tanrıça mı... Nasıl davranmamız gerektiğini bilemiyoruz." Adalia'yı ilk kez böyle eğilip bükülürken gördüğüm için biraz eğlendim ama çok da kıvrandırmak istemiyordum.

"Her zaman Su Varisi," diye onu telkin ettim. Ann gülümsedi. "Ama Tanrıça olarak üzerime düşeni yapacağım."

Adalia rahatlayarak nefesini verdi.

Ninova

Her şey değişmişti, ben değişmiştim ve hepimiz değişmiştik ama kan ve sihir değişmezdi. İnsanlığımdan hiçbir zaman vazgeçmediğim gibi Su Vârisi olmak benim yaratılışımdı. Tanrıça olmak varlığımın bir parçasıydı ve artık onu reddetmeyecektim. Bana sunulan her şeyi derin bir nefes gibi içime çekip yerdeki ve gökteki herkese elimi uzatacaktım. Bir daha kaçmayacak ve bir daha asla korkmayacaktım.

"O halde," dedim. "Kutlama zamanı. Hepiniz partiye davetlisiniz. Tepedeki avluda ve okyanus manzaralı." Bu meseleyi de hallettiğimize göre artık herkesin rahat bir nefes almaya hakkı vardı. Böylelikle omuzlarımızdaki taç ağırlığı da ateşe, havaya, toprağa ve suya karışmıştı. Ortak gökyüzünün altında hepimiz el ele vererek özgürleşmiştik.

"Sürprizlerle dolusun güzelim." Daren kolunu omzuma atıp benimle yürümeye başladığında kaburgalarını dürttüm ama nihayet özgür kalan ve akvaryumundan çıkmış bir balık gibi başımı ona yasladım.

"Sana bir şey sormak istiyorum." Bir süredir aklımdaydı ama o kadar ciddi mesele varken dile getirmemiştim.

"Sendeyim," dedi saçımı parmağında kıvırarak.

"Bana çığırtkan olduğumu söylemiştin ve aynı zamanda bana su baloncuğu demen de bir tesadüf müydü?" Olmadığını biliyordum ama olabilme ihtimalini de inkâr edemezdim. Gökyüzü ikimizi öyle ince bir ağ ile birbirine örmüştü ki her şey olabilirdi.

"Büyük Yıkım'da, mağarada suya düştüğünde Gela çığlık attı, parmağı bir ışık yaktı ve ardından ışığa çekildi. Işığı bende kaldı ve krallığımda bir yıldız oldu." Durdu ve derin bir şekilde bana bakıp son zamanlarda sürekli yaptığı gibi yanağımı okşadı. "Bu yüzden çığlığının da sende kaldığını düşündüm," dedi. "Emin değildim ve sen onca olup bitene rağmen pek çığlık atmıyordun ve yanıldığımı düşündüm." Sonra bir şey anımsamış gibi güldü. "Birkaç kez senden o çığlığı almak için uğraştım, Ateş Sarayı'na ilk geldiğinde..." Dudağını ısırıp kahkahasını bastırdı ve tepkimi izlemek için durdu.

Ağzım açık kalmıştı. İblisler iblisil İlmekten çıkıp ilk kez Ateş Krallığı'na girdiğimde beni korkunç bir trene bindirmiş ve korkmamı beklemişti ama avucunu yalamıştı.

"Kızı olduğunu bilseydim şüphem olmazdı," dedi benim yüzüm şekilden şekle girerken eğilip yanağımdan öptü. "Baloncuklarla ilgili çok masal yazıldı bu diyarda ama benim en sevdiğim içinde ejderhanın ruhunu taşıdığıydı." Yeniden ellerini yüzüme yasladı. "Çünkü ruhum bir asır boyunca senin içinde yaşadı."

Kelimeleri ve ifade ediş şekli kalbimi okşadı ve kalbime iki kanat taktı. Hem içli bir şekilde duygulandım hem de yıldızların arasındaydım.

"Masal nasıl bitiyordu?" diye fısıldadım. İç okşayıcı bir şekilde gülümsedi. "Ejderhanın ruhu azat edilir ama onu özgür bırakan kişiye zincirlenir."

"Ruhunuz kalbimde güvende Lordum," diye gülümsedim.

"Döndük dolaştık, yandık, kavrulduk ama yine sende tutuklu kaldık," diye espriyle yüzünü buruşturdu. "Ne yazgı ama... Ejderhaların canavar olması gerekiyordu!"

Parmak uçlarımda yükselip yanağını öptüm. "Zevzeksin," diye mırıldandım. "Gidip daha güzel bir şeyler giyineyim." Üstümü işaret edip geriye çekildim. "Fidanları ekmek için hızlıca hazırlanmıştım."

"Bunları beni tahrik etmek için özellikle seçtiğini sanıyordum." Belimi sıktı ve diğer eliyle elbisemin yakasından çekiştirdi. Ona cık cıklayarak etrafımıza bakındım ama herkes dağılmıştı ve yine geç kalıyordum...

"Aptal!" diye sırıttım. "Seninle yukarıda buluşuruz."

"Yukarıda derken..." Gözleri ışıl ışıl parladı. "Aklıma başka başka şeyler geliyor. Mesela, ne kadar yukarıda..."

"Çok ama çok yukarıda Lordum." Göğsünden itip diğer tarafa doğru yürümeye koyuldum.

Hâlâ burada yolu bulmakta zorlanıyordum ama merdivenleri takip edip aceleyle yerleştiğim odaya doğru yürümeye koyuldum. Atlantis görünüşüyle bir masal şehri tasviriydi. Ona uzaktan bakmak ulvi ve üstün bir gücün çağrışımını yapıyordu.

Arın'ın Evran'ı alt edip arena alanını yerle bir ederek çamur yığınından ibaret hale getirmesinden sonra Daren'in başlattığı sönmeyen ateş diyarın dört bir yanında dolaşan ve karşısına çıkan her şeyi

yakıp küle çeviren bir yangın başlatmıştı. Üzerine bastığımız toprak dışında Elemental'den geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bu bir kez daha kanıtladı ki kim olursa olsun yaşayan her canlıdan geride kalacak şey de buydu. Bir avuç toprak... Devam eden tek şey zaman ve döngüydü. Çarklar bir kez daha titremiş ve döngü sonraki aşamaya geçmişti. Toprak bir kez daha çamura dönmüş ve yaratılış ellerinde şekillenmişti. Atlantis her şeyin merkezinde, diyarın ortasında bir deniz feneri gibi belki yerin en dibinden taşmış ve karaya oturmuştu.

Şehrin yapımında bu dünyaya ait olmadığı bariz olan yeşil tozlu mermerler, kristal kayaçlar ve kırmızı kum taşı kullanılmış, şehrin göbeğinde göğe kadar tırmanan kubbeleriyle bu zamana dek gördüğüm en görkemli saray saydam görüntüye sahip mavi elmastan yapılmaydı. Saray yedi ana kattan oluşuyor ve bunlar arasında kabul salonu, taht odası, konaklama alanları bulunuyordu. Sarayın altında henüz keşfedemediğimiz yeraltına uzanan gizli geçitler ve gizli odalar olduğu aşikârdı. Şehrin her detayı itinayla işlenmişti. Mimari dengesi ve şehrin yerleşim planı ünlü bir resim tablosu gibi birbirine ölçülü ve uyumluydu.

Sarayın etrafında ahenk içinde simetrik daha küçük kubbeleri olan yapılar bulunuyordu. Cam mozaik yapımlı galerileri şehri inşa edenlerin ne denli ileri görüşlü olduğunu kanıtlıyordu. Battığı gibi gün yüzüne çıkmış ve sanki asırlardır buz tutan şehir nihayet çözülmüş ve gerçek yüzünü göstermişti.

Sarayın arkasında, şehrin kuzeyinde olan iki ila üç katlı mekânlar daha yüksek binalara eyvanlarla bağlantılıydı. Gün doğumunda ve gün batımında cam mozaiklere yapılan ışık oyunları ile oluşturulan akustik göz alıcıydı ve şehrin sokaklarında yürümeyi dillere destan bir hale getiriyordu.

Güney cephesinde astronomi kulesi, açık galeri, ilaheler mezarlığı, cam gülleri havuzu ve okyanusa açılan büyük kemerli ejder kapısı bulunuyordu. İlaheler mezarlığında Atlantis'i başlatan gökyüzü lejyonlarının detaylı ve asırlara rağmen kusursuz görünen heykelleri mevcuttu. Henüz her yeri dikkatle gezip keyfini çıkarma şansım olmamıştı ama bu şehri keşfetmek için çocuksu bir heyecan duyuyordum. Tüm bunların yanı sıra Arın bana, o benim kadar

Ninova

sabırlı değildi ve resmen şehrin her köşesini arşınlamıştı, beş tapınak olduğunu ve tapınakların unsurları temsil ettiğini anlatmıştı. Önce boşluk vardı, Arın orası için ölüm ve yaşam yargılaması tabirini kullanmıştı. Ona göre boşluk havayı doğurmuştu, hava hareketlerinin meydana getirdiği sürtünmelerin yarattığı ısı ateş unsuruna can vermişti. Ateş ısındığında ve eridiğinde suyu oluşturmuştu. Su katılaşarak toprağa şekil verdi. Arın'ın söylediğine göre Yaşam Bilgesi'nin kitabıyla bu şehir gökyüzünü yeryüzüne indirmek için inşa edilmişti ve suya işlenmişti, suyun hafızası vardı ve asırlar boyu sulara gömülü kalsa da asla unutulmadı ve asırlar sonra yeniden esas gerçeğe ulaşmamızda yol gösterdi.

Merdiveni tırmandığımda küçük koridordan ilerleyip ejder ruhunun kabartmaları olan bir kemerin altından geçtim ve bir üst kattaki avluda belli ki beni bekleyen Sonay'ı gördüm.

"Biraz konuşalım mı?" diye sordu.

"Olur," dedim. Neden burada olduğunu da ne konuşmak istediğini de biliyordum. "Üzerimi değiştireceğim. Gelsene."

Arın sarayda kalıyordu ama ben şehrin diyara açılan kapısına yakın olan ve gotik yapısını çok beğendiğim konakta kalmayı tercih etmiş ve ona geçici süreliğine diye söz vermiştim. Asıl sebebi konağın batı manzarasının ormana açılıyor olmasıydı. Saray şehrin merkezindeydi ve Atlantis'te olmayan tek şey ormandı.

Sonay peşimden odaya girip arkasından kapıyı kapattı ve öylesine etrafı incelemeye koyuldu.

"Ben hızlı bir duş alırken sen otur ve bir şeyler iç işte." Elimle masanın üzerindeki içecekleri gösterdiğimde durgun bir şekilde başını salladı.

Pembe balyozun indiği gün hepimiz için her şey geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti. Çok kayıp vermiştik, çok yaralı vardı ve sanki o balyoz esasında diyarın üzerine inmişti. Herkesin her şeyi tek bir parmak şaklatmasıyla düzeltmemi beklediğini anımsıyordum, bazı gözleri hiç unutamıyordum. Savaşa girmiştik ve bir anda olmuştu. Ne hazırlığımız vardı ne ordularımız. Sadece mücadele etmiştik ve şimdi güzel bir geleceğe gebe olsa da diyar, hepimiz paramparçaydık. Onlara sadece "yaralılara yardım etmeliyiz," diyebilmiştim ve bu birkaç keli-

ne herkesin ihtiyacı haline gelmişti çünkü tıpkı onlar gibi benim de birinin bir şey söylemesine ve her şeyi unutup o şeye odaklanmaya ihtiyacım vardı. Sınırların ötesinden gelen gruplardan çekilenler olmuştu ama kalmak için gönüllü olanlar bu defa kılıçlarını çekmek yerine kılıçlarını yere, ayaklarının ucuna bırakmıştı.

"Öyleyse yardım edin," dedim onlara da ve sonra herkes karınca gibi çalışmaya başladı. Tüm duvarlar yıkıldığında ve tüm sınırlar ortadan kalktığında herkes el ele vermeyi başarmıştı. Belki geç kalmış belki dersimizi almıştık.

Atlantis kapılarını herkese açmış olsak da kimileri korktu, kimileri ilk gecenin sabahını getiremedi ve duyduğu seslerden sonra kaçtı, kimileri kendine bir yer buldu ve kimileri de kapısından bile girmedi. Krallıklardan geriye ne kaldıysa herkes toplamak için kollarını sıvadı. Sihir en büyük kuvvetimizdi elbette ama asıl güç veren gördüğün yıkımın ve ölümlerin karşısında omzundan destekleyen ellerdi. Ve devam etme cesareti veren tek şey krallıklar, kabileler, Bükücüler, soylular, vahşiler ayırt etmeksizin bir araya gelen ve hâlâ oyun oynamayı başaran çocuklardı.

Taçtan kurtulmaya karar verdiğim an o andı. Çocukları izlerken çocuk olmayı düşlediğimde. Ve çok sevdiğim ilahi lordların çocukluğunu düşündüğümde. Hikâyelerini bin bir gece masalları gibi aşkla dinlediğim bu kişilerin bir kez daha birbirleriyle oynama hakkını ellerinden almak istememdi. Her şey bir taçla başlamıştı ve her şey taçla bitecekti.

Bizim kan, kül, fırtına, buz, mezar ama aşk ama dostluk ama aile barındıran bir devrin bitişi hikâyemiz bu şekilde sona erdi. Bütün kötücül hislerden arınıp tekrar gülümsemeler biriktirmeye karar verdiğimde...

Duştan çıktığımda masanın üzerindeki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Daha önce kenara ayırdığım elbiseyi alıp paravanın arkasına geçtim.

"Sanırım ne konuşmak istediğini biliyorum," dedim. Konuyu ben açtım çünkü o bu konuda iyi görünmüyordu.

"Böyle bir şey istemem ne kadar doğru bilmiyorum ama Nova, sen bir Tanrıçasın e "

Ninova

"Ve sana vârisliğini geri vermemi istiyorsun." Havluyla kurulanırken yüzümde eskimiş bir gülümseme belirdi. Bu olacaktı, hep olmuştu ve olmaya devam edecekti sadece bazı dersleri almış olanlarımız da olacaktı.

"Yalvarırım..." Sesinde duyduğum şeye çaresizlik ismi verilmişti ve her şey bazen bununla başlardı. Çaresizlik çaresiz olana neler yaptırmazdı ki? Çok değil, birkaç hafta önce hep birlikte izlemiştik sonuçlarını.

Güç onu nasıl kullandığınla ölçülür ve doğru şekilde kullanıldığında sahibini güçlü kılar.

Elbiseyi hızlıca giyinip ahşap paravanın arkasından çıktım ve onun yanına oturup ellerini tuttum.

"Senin için her şeyi yaparım ama bu şekilde olmuyor. Diyarın kendi sihri ve iradesi var. Bunu benden daha iyi biliyorsun. Tanrıçaların, lordların ya da vârislerin kurallarını çiğneyebilirim ama diyarın kurallarını çiğneyemem. O yüzden bunu yapamam." Sonra dikkatlice gözlerine baktım. "Ve sadece yapabilseydim de sadece yapabiliyor olduğum için bunu yapmaya hakkım olmazdı. Sen bir seçim yaptın ve bunu daima takdir edip seninle gurur duyacağım ama bunun sonucunu yaşamalı ve yapabiliyorsan kendi savaşınla bu mücadeleyi kazanmalısın."

"Biliyorum, üzgünüm sadece..." Mahcubiyet belki utançla yüzünü yere eğdi.

"Sadece çaresiz hissediyorsun ama öyle değilsin. Hayat Ağacı adağını unutma. Ama vârisliğini geri alamasan bile bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Artık hiçbir şey eskisi gibi değil ve herkesin öncelikleri değişti. Özellikle sizin önceliğiniz. Harika bir anne olacaksın ve Hava Krallığı için harika bir lider olacaksın. Vâris olsan da olmasan da. Sen bunun için doğdun."

Üzerine pus çökmüş gözleri pencereden şehri seyretmeye başladı. Hepimiz kadar yorgundu. Çoğumuzun olamayacağı kadar kırgındı. Herkes savaşı atlatmış bir o kılıcını kaybetmiş gibi hissediyordu ama bazı savaşlar kılıçla kazanılmazdı, anlıyordu ya da anlayacaktı.

"Haklısın," dedi yeniden bana baktığında. "Pes etmeyeceğim," diyerek başını salladı. "Her şeyi yaptığıma emin olmadan olmaz."

"Ve hepimiz yanında olacağız," diye gülümsedim.

"Biliyorum," diye zarifçe karşılık verdi. "Minnettarım." Ayağa kalkarken uçuk pembe elbisesinin tülleri hafif rüzgârla uçuştu. "Hazırlanman için seni bırakayım."

"Avluda görüşürüz."

O yürürken arkasından baktım, Sonay'ın upuzun ve altın gibi parlak sarı saçları açık pencereden esen rüzgâr uçuştuğunda içime bir his doğdu, gayriihtiyari bir öngörü gibiydi. Hem onu hem burukluğunu hem de onun içinde büyüyen canın kalp atışlarını hissettim. Çok güçlü bir kalp diye düşündüm. Ve Sonay'ı daha da güçlendiriyor, o kadar ki enerjisi tırmanıyor ve kalbindeki tatlı esinti tarihe ismini yazan vârislerden biri olduğunu söylüyor.

"Erdim galiba..." diye kendi kendime kaşlarımı çattım. "Bana bak sen." Normalde arkasından koşturup onu yakalar ve "hey, ilahi güçlerim senin yazgında vârisliğin olduğunu söylüyor," derdim ama artık azıcık büyümüştüm ve yolunu yürümesi için kenarda izleyecektim.

Atlantis'in tuzla karışık mistik havasını içime çekip elime bir fırça aldım, nemli ve parlak beyaz saçlarımı taramaya koyuldum. Sanki içimde kanatlarım vardı ve pırpır ediyordu, sanki içinde kanatlarım vardı ve ayaklarımı yerden kesmek istiyordu. O günden beri bu hissi aklımdan çıkaramıyordum. Yeterince derine yüzmüş ve uyandırmıştım ejderha ruhunu ve şimdi yeterince yukarı çıkarsam ne olacağını düşünmeden edemiyordum...

Alnıma dökülen perçemlerimi düzelttim ve göz alıcı bir şekilde makyaj yaptım. Aynadan kendime baktım. Üzerimde ince askılı, derin göğüs dekoltesi olan elbisenin üst kısmı bedenimi saran parıltılı mor kumaştan yapılmıştı. Belden aşağısı fırfırlı ve dökümlü şekilde yerlere kadar uzanan beyaza yakın mavi renkteydi. Üzerindeki altın ve gümüş yaldızlar yanılsamalara neden oluyordu. Sihirle şekillendirdiğim saçlarımın uçları kıvrılarak sırtımdan aşağı dökülüyordu. Gözlerimin etrafında siyah ve morla renklendirilmiş çerçeve ifademi daha katı ve sert hale getirmişti. Kayıktım ben, çarpışmaları atlatmış, denizleri aşmış ve okyanusta kürek çekiyordum artık.

Yansımadan gördüğüm ve bana ait olmayan parıltılar gözümü aldı, başımı çevirip ışık kürelerini, su baloncuklarını gördüğümde dudaklarım nahoş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Işık içimde usul usul parladı ve enerji boyut değiştirdi. Gün batıyor olmasına rağmen diyarın üzerinde mavi beyaz bir güneş doğmuş gibi içerisi aydınlandı.

Tayga.

Onunla karşılaşabilmek için hevesle döndüğümde elbisenin etekleri esintiyle birlikte uçuştu. Pencereye doğru yaklaşıp havada süzülen devasa ejder ruhuna baktım. Ona doğru attığım her adım bu soyut yansımayı somut hale getirdi. Koyu mavi pulları parlayarak belirginleşti ve katman katman mucizevi bir hal aldı. Başka bir boyutta, başka bir formda ama yine aynı bilge ruhu yansıtan mavi gözleri parladı.

"Beni çağırmak için kanını akıtan sen misin Gökyüzü Tanrıçası?"

Beni çağırmak için kanını akıtan sen misin Su Vârisi? İlk karşılaşmamızda bana bunları söylemişti. Onun ruhuna kenetlenmeden hemen önce.

"Sormak istediğim şeyler var," dedim geçmişi eski bir dostu selamlar gibi tekrar ederek.

Hırıltılı sesinden güldüğünü anladım.

"Aileni merak ediyorsun."

"Tüm gizler çözüldü ama hâlâ bilinmezlerle çevriliyim. Artık biliyorum, insanların arasında benimle olan annem Gela'ydı. Değil mi?" Beni küçükken terk eden ama gittiği her yerden gökyüzünü unutmamam için kartlarını gönderen annem. Bana belki hiçbir şeyi ama her zaman gökyüzünü anlatan annem. Geride hiçbir şey bırakmayan, posta kutularını kırmama sebep olan ama gökyüzünü miras bırakan annem...

"Gela'ydı."

"Peki ya babam?" Onun da kim olduğunu biliyordum ama Arın'ın her zaman söylediği gibi, Su Krallığı elbette kanıtlamak ister.

"Yıldız okuyan Büyük Yıkım'da ışık oldu," dedi tahminlerimi doğrulayarak.

"Gela şimdi nerede?"

"Gela gökyüzünü sırtında taşıyor ve senin adını dahi duymadığın zaman ve boyutlarda parlamaya devam ediyor." Sesinde sonsuz saygı ve ilahi bir sınanma vardı.

"Söylendiği gibi o gece gerçekten öldü mü?"

"Tanrıçalar için ölüm söz konusu değildir ama fiziksel formundan azat edildi. Işık ruhu ile galakside dolaşmaya ve gökyüzünü korumaya devam ediyor." Bir atı anımsatan uzun ve güçlü başını takdire şayan bir saygıyla eğdi.

"Peki ya sen?" diye soludum. "Orman ruhu olarak geri dönmediğini biliyorum, bunu hissedebiliyorum ama buradasın değil mi?"

"Göğün yeryüzündeki elçisi sensin ve senin olduğun yerde başka bir koruyucuya ihtiyaç yok. Sen isteyene kadar. Ben görevimi tamamladım. Sana rehberlik ettim ve zamanın en kadim mertebesine ulaştım. Ruhum bu topraklarda da diğer zaman ve mekânlarda olduğu gibi var olmaya devam edecek. Senin ışığınla varlığım sürecek." Göğsünden aşağı doğru tek bir şerit halinde uzanan ve bedeninin diğer taraflarından daha açık renkte olan pulları yıldızlar gibi ışıl ışıl parladı.

"Bana bağlısın değil mi?" diye yüzümü astım. Ne başka bir naguel ne de yolun geri kalanını başkasıyla yürümek istiyordum.

"Ejder ruhu bilgelik ve iyilik simgeler. Ulaşılamaz ve aşılamaz gücün kaynağıdır. Yalnızca doğru enerjilerle doğan onu uyandırır ve yaşatır. Tıpkı senin gibi. Her şey olana bağlanır. Senin varlığın benim varlığım için sonsuz bir kaynak."

"Aynı zamanda gökyüzüne tırmanan köprü," diye fısıldadım. "Öyle değil mi?"

"Senin haritan her zaman yanı başındaydı. Gela, Ateş Lordu'na o kanatları bahşettiğinde sana yolu gösterdi. Ateş Lordu gökyüzü muhafazası altındadır. Hem senin gibi hem senin zıttın. Farklı kanlara sahip bir güç. Parçalanmış enerji kaynağı. Bu ona kadim bir güç sağlıyor ama aynı zamanda varlığının o gücü taşıyabilmesi için seninle eşleşmesi gerekiyor. Senin sevgin Ateş Krallığı'nda kaynayan ejderhayı uyandırıyor."

"Su baloncukları..." Parmağımla etrafımda dolananlardan bir tanesine dokundum. "Bunun anlamı neydi?"

Ninova

"Şimdi içinde yaşadığım beden bu şehirde doğdu, dinlendi ve bekledi. Şehri yok eden bendim, cismin sahibi. Ejder ruhu iyiliği temsil eder ve şehir yağmalandığında onu korumanın tek yolu onunla batmaktı. Okyanusa çökerken aldığım son nefes bir su baloncuğu yarattı, fedakârlık timsali. Kırılgan ve saydam, güzel ve büyülü bu katman beni içine aldı ve hapsetti ve şehrin üzerine haberci olarak döküldü. Ona eşdeğer biri dokunana kadar serbest kalmayacaktı: ne cismim ne şehir."

"Ama," dedim tereddüt ederek. "Öyleyse eğer... Bir sabah uyandım ve boğuluyordum ve senin sesini duyduğuma eminim. Bana dedin ki..."

"Dikkatli ol Su Vârisi!" diye cümlemi tamamladı. Eğleniyordu ve sesi eskiden beni alaya aldığı gibi çıkıyordu. Hırıltılı ve kinayeli.

"Su Vârisi..." Gözlerimi devirdim. "Kırılgan ve saydam. Güzel ve büyülü. Sanırım burada Su Vârisi demenin, olayın saydam kısmıyla ilgisi var."

"Çok geçmeden meydan okumalarda biri seni çok öfkelendirdi ve sen de onu mağlup ettikten sonra ona Tanrıça olduğunu söyledin. İlan ettin ve o andan itibaren artık saydamdın. Notum yeterince açıktı, ya hepsi ya hiçbirisin."

"Ah," dedim elimle hadi oradan dercesine. "Her zaman ketum, bilgi cimrisi ve soru işaretleri ile doluydun!" Kollarımı kavuşturarak kıkırdadım.

"İyi iş çıkardın, Nova." Gözlerinde sevgi, şefkat ve dostluk dışında hiçbir şey kalmamıştı. Biz bizeydik. Nova ve onun zorlayıcı nagueli. Tayga ve onun karşısında bir hançerle çıkıp kendi ruhunu onun ruhuna bağlayan sersem kız.

"O halde başardım mı?" Tatlı tatlı ona baktım.

"Sen benimsin, ben de senin." Başını öne doğru eğdi. Geriye çekildim ve hafifçe eğildim. "Ben seninim, sen de benim."

Işığı yeniden kuvvetle parladı ve pulları gözle görülebilir bir şekilde silikleşti. Şeffaf bir katmana dönüşüp gökyüzünün bulanıklığı altında yok oldu ama içimde buram buram güçlü varlığını hissediyordum ve sonsuza kadar da hissedeceğimi biliyordum.

Cevaplar cevaplar

Benim için açılsın kapılar

Her anlamda rahat ve hazır hissederek cam gibi saydam merdivenlerden tırmanıp gökyüzünün altında, çok yüksek olan avluya çıktım. Esasında bir taç giyme töreni olması gereken bu küçük eğlenceyi son anda planladığım için biz bizeydik ama yine de bu kadar kalabalık görünmesi kapının eşiğinde beni durdurdu ve var olan tabloyu bir resmi seyreder gibi izlememe neden oldu.

Toprak Vârisi tasasız ve rahatlamış görünüyordu. Amaçlarından ve korkularından sıyrıldığında geriye sakin ve hoşgörülü bir Ayzer kalmıştı. Herkesle arasına sınırlar ve kurallar çizmeden konuşabilen Ayzer. Toprak Krallığı'nın muhafızı Eris her zaman bizden biri olmuştu, savaşta aldığı yaralar iyileşmiş ve nihayet eski kuvvetli haline dönmüştü. Ama onda bile daha fazlası vardı. Amon'un baskılarından ve kapana kısılmışlıktan azat edilmişti. Soylular ve soylu olmayanlar arasındaki ince çizgi nihayetinde toza dönüşmüş ve rüzgâr alıp savurmuştu. Dışlanmışlık artık pelerin gibi üzerinde asılı değildi.

Adalia tıpkı ruhunun bağlı olduğu Su Lordu gibi dinginleşmişti. Şafak ve Ariana ile birlikte, keyifli göründükleri bir konuşmanın ortasındaydı, neden bahsettiklerini merak ediyordum. Ariana... Saklı vâris artık saklanmıyordu ama kalp kırıklıklarıyla hüznü hâlâ üzerindeydi ve olağanüstü güzelliğine gölge düşürüyordu. Onlar için, önlerinde yepyeni bir yol vardı, o yolu nasıl yürüyeceklerinden emin değildim ama tek bildiğim; ikisinin de artık altında ezildikleri krallıkları ve sorumlulukları, fedakârlıkları ve bedelleri yoktu.

Hava Lordu ve Hava Vârisi salonun ortasında hafif müzik eşliğinde dans ederken rüzgâr gibi efil efil görünüyorlardı. Onların varlığı her zaman ruhsal olarak sakinlik getirirdi ama bu defa varlıkları geleceği işaret ediyordu. Krallıkların, felaketlerin ve savaşın ortasında birbirine sıkı sıkı sarılmış iki ruh. Krallıkların sorumluluğu ve baskısı altında da olsa kurulabilecek bir aile. Herkesin başı sıkıştığında koştuğu Lord ve Vârisin çatısı olduğu bir eve ve çocukların koşturduğu sımsıcak bir yuvaya benziyordu.

Okdemir ve Kali kaderin bambaşka iki yüzüydü. Birbirinden haberi olmayan iki ruh evrenin farklı noktalarında aynı yalnızlığı paylaşmış ve sadece tesadüfle açıklanamayacak bir mucizeyle bir araya

Ninova

gelmişlerdi. Okdemir sınırların ötesinde var olabilmek için savaşırken, Kali sınırların içinde yok edilen krallığından geri kalarak var olma mücadelesi vermişti. Onca koşturmanın sonunda birbirleri için dinlenecek bir an olmuşlardı. Belki bir dost, belki kardeş, belki de eş.

Azul ve İhram hepimize, gerçek bir lider olabilmek için öyle doğmak zorunda olmadığını ve soylu olmaya ihtiyacın olmadığını kanıtlamıştı. Onların on yıllardır ormanın içinde yarattıkları mütevazı ve adil dünya en büyük ilham kaynağım olmuştu. Çünkü göstermişlerdi, birlik içinde yaşamanın mümkün olduğunu.

Ve avlunun en kenarında tek başında duran ve onca zaman sonunda nihayet okyanusuyla kavuşan Su Lordu'nu gördüm.

Yıkılmış krallığın direnen ruhu.

Krallığın direnen ruhu.

"Bakmaya doyamıyorsun değil mi?" Yanına, korkuluklara yaslanıp ben de onun baktığı yere baktım ama aynı şeyi görmediğimize emindim.

Okyanusun parıl parıl ve ufka kadar alabildiğine uzanan görüntüsü her defasında aklımı başımdan alıyordu. Sanki tüm sihrine rağmen Elemental eskiden siyah beyazmış ve şimdi renklenmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

"Bazen hâlâ gerçek gelmiyor," dedi gözlerini ayırmadan.

"Ama gerçek."

"Ama gerçek."

Kayıp uygarlıkla ilgili söylenecek çok söz vardı ama en önemlisi sihrin burada başladığı ve bir gün sona ererse burada sona ereceğiydi. Şehir hepimizi bozguna uğratarak anlar içinde diyarla bütün haline geliyordu. Okyanusun kıyılarına göre kayalıkları şekil almış, toprağa göre eğilip bükülmüş ve diyarın enerjisine göre renklenip çiçeklenmişti. Kimse bu şehrin bu diyara sonradan eklendiğini düşünmezdi.

"Tacı neden ilk sana uzatmadığımı sormayacak mısın?" diye mırıldandım. Okyanusa bakıyordum, açık ve sakin havaya rağmen neden fırtınalı olduğunu düşünüyordum. Dalgaların neden kayalıkları ezip geçtiğini. Dibinde hangi bastırılmış hislerle çevrelenmiş bir Arın şehri olduğunu merak ediyordum.

"Cevabını bildiğim soruları sormam." Hafifçe bana dönerek gülümsedi ve tekrar artık karanlığa gömülen ufka döndü. "Beni kurtarma çaban diğer tüm mücadelelerinle takdiri hak ediyor." Duygusuz ifadesinden hissettiklerini kestirmek güçtü ama bu diyarda onu tanıyan sayılı kişi vardı ve ben onlardan biriydim.

"Kurtarabiliyor muyum peki?"

"Sanırım," dedi pek üzerinde durmadan. "Okyanus burada ama kimse altında kalmadı değil mi? Diyarı sular altında bırakacağımızı sanıyorlardı ama suların altından bir şehir uyandırıp diyarı kurtardık."

"Haklısın." Gülmeden edemedim. O günü hatırlamak hâlâ tüylerimi ürpertiyordu. Hâlâ kâbuslarımda suların altında olduğumu görüp attığım çığlıkları duyuyordum. "O günle ilgili pek konuşmadık. Sana neden söylemediğimle ilgili." Gela'nın kızı olduğumu Arın herkesle birlikte öğrenmişti ve benden öğrenmemişti. Bunun onun için yaralayıcı olduğunu biliyordum ama konuyu açmayacak kadar da düşünceliydi, onca olup bitenden sonra.

"Senden saklamak istediğim için değil..."

"Açıklamana gerek yok, Nova." Sesi bugün gökyüzü gibi duruydu. "Eğer Tanrıça çocuğu olduğunu daha önce bilseydim tam da korktuğun gibi tepki verebilirdim. Belki seni suçlardım. Belki çılgınlığı sahiplenirdim." Yerinde ters döndü ve dirseklerinden destek alarak sırtını korkuluklara yasladı. "Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz çünkü o anı yaşamayacağız ve bunun için memnunum." Başını küçük bir solukla göğe çevirdiğinde aynı anda yüksek bir dalga kayalıklara doğru şaha kalktı ve onun arkasında kırıldı. Onu ve okyanusu böylesine iç içe geçiren sihri ne kadar sevdiğimi fark ettim.

"Pekâlâ," dedim bu konunun daha fazla üzerinde durmadan. "Uygarlığın kilitli alanları olduğunu söylemiştin." Savaş nihayet sona erdiğinde hepimiz diyarda ayakta olan tek yere dönmüştük ama kaleler ayakta olsa da hiç açılmayan kapılar vardı. Arın ile ikimizin hem sualtında hem suyun üzerinde gördüğümüz yaratıklar kendilerini sakınmak istercesine bir yere kaçmış ve kapıları üstlerine kilitlemişlerdi. Arın onların hâlâ şehrin içinde olduğunu, muhtemelen neler olduğunu anlamaya çalıştıklarını düşünüyordu.

"Burası her şeyin başlangıcı," dedi düşünceli bir şekilde. "Ve ben bu şehri keşfetmek için an kolluyorum."

"Sanırım tam da bizden beklenen yaptık değil mi? Su Krallığı Lordu ve Vârisi... Sen gerçekten kayıp uygarlığın kapılarını açan kişi oldun." İtiraz etmek üzereyken onu durdurdum. "Hayır," dedim hızlıca. "Bunu benim yaptığımı söyleme. Senin kararlılığın olmasaydı ben o kapıyı aramazdım. Seni orada öyle görmek..." Anımsayınca, gözlerim aynı acıyla sızladı. "Artık var olmadığını düşünmek korkunçtu ve o darbeyi indirmeseydin ben o kapıyı kıramazdım. Bu yüzden bu benim sayemde olmuş gibi davranmayacaksın."

Bana döndü ve nazikçe yüzümü okşadı. Bakışlarında öyle çok şey yaşanıyordu ki asıl okyanus orada diye düşündüm ve orası benim bile dalamayacağım kadar derindi. Daha karanlık ve daha ıssız.

"Açacağın kapılar bunlarla sınırlı değil," dedi. "En dibe yüzdün şimdi en yukarıya uçmanın vakti."

"Beni başından atıyor musun?" diye gülümsedim ama konuyu benden önce açtığı için hem çok rahatladım hem de ona bir kez daha saygı duydum.

"Artık sana inanıyorum ve bu yüzden seni özgür bırakıyorum. Hangi kıyılarda yüzmek istiyorsan, hangi gökyüzünde parlamak istiyorsan, oraya git. Çünkü artık biliyorum, benim, krallığımızın ya da diyarın ne zaman sana ihtiyacı olursa ne olursa olsun, geleceksin ve yanımızda olacaksın. Artık gitmenden ve dönmeyeceğinden endişelenmiyorum. Tek başımıza boğulmayacağımızı biliyorum." Bana tüm dikkatini vererek bakıyordu ama yüzünde hiç mimik oynamıyordu, buna karşılık gözlerindeki güven ve gurur benim gözlerimin dolması için yeterliydi.

"Asla," dedim cılız bir gülümsemeyle.

"Ve her zaman geri döneceğimizi biliyorum." Şimdi kendini beğenmiş ve memnun bir şekilde gülümseyip tekrar okyanusa döndü.

"Her zaman," dedim. "Ama benim aklım sende kalmaya devam edecek." Bugün üzerinde kobalt mavisi bir gömlek vardı, onun üzerinde kusursuz görünse de her zamankinden daha az özenliydi,

bugün taçla ilgili konuştuğumuz esnada da bunu giyinmişti. Onun için özensiz olan bu halinin, rahat ve her şeyin sonunda özgür hissettiği için olmasını çok isterdim. Birazcık bile boş verdiyse çok mutlu olurdum ama emin olabilmek için yine de sordum.

"Tacı neden istemedin Arın?" Çünkü bir yanım, belki sadece Nova belki de sadece Su Vârisi yanım içten içe o tacı takabilecek tek kişinin o olduğunu söylüyordu.

Kendi içinde karanlık düşüncelere daldı, bunu yüzüne düşen alacalı gölgeden anlayabiliyordum. Arın'ın içinde bir şey, tehlikeli ve savunmasız, tıpkı canavarlar gibi bir şey dolanıyordu, çoğunlukla onun okyanusun kendisi olduğunu düşünürdüm ama böyle anlarda o şeyi içinden sökmek istiyordum.

"Vârisler krallıkların ihtiyacına göre doğar." Gülümsemedi ama yüzünde mutluluğa yakın bir ifade belirdi. "Bununla ilgili ikimiz de çok düşündük değil mi? Sen neyi temsil ediyordun?"

Bana bakmıyordu ama yine de ağır ağır başımı salladım. Asla cevabını bulamadığım bir soruydu.

"Paylaşacak biri," dedi Arın. Ve zarifçe bana döndü. "Yüklerimi paylaşacak biri."

Nihayet limana demir atmışım ve biri kayığımı bağlasın diye karaya attığım ipi yakalamıştı. Güvenli ve sıcak bir esinti.

"En iyisi olmak için asırlarca verilen bir mücadele, büyük bir kayıp, göz döndüren bir öfke ve dünyayı yerle bir etse soğumayacak bir intikam güdüsü... Her şeyin daha iyisinin, daha fazlasının, daha üstünün beklendiği bir güven ve sadakatle baş edebilmek... Hiç durmamak, hep sonrasını planlamak, nihayetinde her şeyi ele geçirmek ama her şeye sahip olmak değil bu, her şeyin sana sahip olması. Bir çocuğa kâğıttan bir gemi ve limanın anahtarını uzatırsan gemiyi seçer. Ben hep anahtarı seçtim." Bana döndü ve o güzel yüzünde solmuş bir gülümsemeyle baktı. "Gözlerinde tacı takmamı isteyen bir arzu var," dedi. "Hepinizde var. Herkeste var. Bunun için minnettarım. Bununla hâlâ övünüyorum ve gökyüzü biliyor, kendini beğenmiş herifin tekiyim hâlâ." Derin bir nefes alıp geriye çekildi ve ellerini ceplerine soktu. Daha önce hiç bu kadar insani, bu kadar normal bir şey yapmamıştı.

"O gün," dedi. "Kıyı evine gittiğimizde herkes bana bakıyordu ve ne yapılacağını söylememi bekliyordu. Karar verdim ve Atlantis'in peşine düştüm. Kız kardeşin tüm gücü ve kudretiyle gökyüzünden aşağı indi, Nova. Karşına geçti ve herkesin, tüm diyarın gözünün önünde seni kutsadı. Kutsanmalısın. Bir tapınaksın, hepimiz tapınmalıyız da. Ama o gitti, sen konuşmanı yaptın ve bitirdiğinde gözlerin bana döndü. Sen konuşmanı bitirdiğinde herkesin gözleri bana döndü." Kaşlarını çatarak hem bana hem de kâinata sordu. "Taç dediğin bu değil mi? Bu değilse ne ki?"

O an onun kim olduğu da ne olduğu da umurumda değildi, Arın kraldı ve diyarın tek hükümdarıydı.

O an onun kim olması gerektiği umurumda değildi, Arın kaderler, fırtınalar ve zaferlerle çevrili bir okyanusun kıyısında kâğıttan gemiyle oynayacaktı.

"Sen doğduğunda senin saltanatın başladı," dedim. "Ama öldüğünde bile bitmeyecek," diye gülümsedim. "Bana bir keresinde ne dediğini hiç unutmuyorum." O günü hatırlamak bile şu ânın çok uzak bir kıyısıydı. "Taçlar sadece kanıtlamak isteyenler içindir, senin buna ihtiyacın yok, sen doğuştan bir kraliçesin. Senin tacın benim ve benim tacım kesinlikle sensin."

Kolunu omzuma doladı ve bu defa gerçekten gülümseyerek okyanusa baktı. Nihayet okyanus bu diyarın sınırlarındaydı ama nihayet benim Okyanus Lordum kıyıya çıkmaya karar kılmıştı. Dalgaların arasında ne uzun, ne vahşi, ne kutsal ama ne bitmek bilmeyen mücadeleydi onunki. Okyanusu sırtlamış ve belki de avlamış, kıyıya peşinden getirmişti.

"Artık tüm diyara hükmetmek istemiyor musun yani?" diye direttim alttan alttan gülerek.

"Nova..." dedi kelimeyi uzatarak. "Atlantis benim ve bu diyar bir gün sadece Atlantis olarak anılacak."

Söylediğim gibi, o kimse oydu ve bunu hiçbir şey, yıldızlar bile değiştiremezdi ve olduğu kişinin taca ihtiyacı yoktu. Ve bu şehir usul usul, karış karış diyarı ele geçirecek ve her yere yayılacaktı. Onun gücü ve saltanatı gibi.

Başımı iki yana salladım. "Hazır senin olanlardan bahsediyor-

Arın." Gözlerim avlunun diğer köşesinde Azul ile sohbet eden Ariana'ya kaydı. "Neler oluyor?" diye sordum hafifçe dirseğimle onu dürterek. Arın baktığım yere baktı ama gözleri bir saniyeden daha fazla oyalanmadı.

"Pek konuşmuyoruz," dedi. Yani hiç konuşmuyorlardı. "Sanırım bana kızgın."

"Hımm..." dedim yapay bir şekilde düşünüyormuş gibi davranarak. "Kız ölümden döndüğünde ona seni bir daha sevemem dedin, üzerine deniz kıyısında tılsımlayarak kandırdın ve kimseye söylemeden tek başına ölüme gittin. Ne var ki bunda bozulacak?" Kolunun altından çıkıp kınayarak ve ayıplayarak ve hiç yakışıyor mu diye cık cıklayarak kaşlarımı çattım.

Gülüşü göğsünde ve omuzlarında bir kıpırdanma yarattı.

"Konuş onunla." Hafifçe omzuna vurarak onu sarstım, en azından denedim. Her şeyin sonunda bir sonraki adımını planlayamamak onu mahvediyor olmalıydı. İntikamlara o kadar kapılıp gitmişti ki hiçbir şey yapmadan yaşamaya alışması zaman alacaktı.

Sessiz kalması beni harekete geçirdi.

"Arın," dedim. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Ne söyleyeceğim ki?" dedi dünyadan bir haber küçük bir çocuk gibi. Yüzündeki arada kalmış şaşkınlıktan gerçekten bilmediğini fark etmek başımı iki yana sallamama neden oldu.

Ah, lordlar...

"Üzgün olduğunu?" diye soru sorar şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Bir yerden başla. Tabii hâlâ ona karşı hislerin varsa." Gözlerim gerçekten her zaman çok güzel olan Ateş Vârisi'ne kaydı. Yaşamın yeni ve kesinlikle kestirilemez haline ayak uydurmaya çalışırken görünüşü hiç etkilenmiyordu. Bu diyarda hepimiz ve her şey çok güzel görünürdü ama Ariana kötü kaderinin karşılığına baş kaldırırcasına güzeldi.

Arın yandan bana bakınca "Tamam..." diye ellerimi havaya kaldırdım. "Diyar başının çaresine bakar, krallığında her şey hiç olmadığı kadar yolunda... Vârisin..."

"Vârisin emin ellerde..." Cümlemi belime dolanan kolların sahibi tamamladı. Arın ters ters bakmayı sürdürdü ve "Orası şüpheli," dedi.

Ninova

"Düşünmeyi bırak artık," dedim. "Eğlen, gülümse ve gidip biraz flört et!"

"O ne yere bakan yürek yakandır," dedi Daren kesinlikle benim bilmediğim bir şeyi ima ederek. Arın sadece bıyık altından güldü ve elini bize doğru çırptı. "Gidin başımdan," dedi. "Canımı sıkıyorsunuz."

Daren elimden tutup beni müziğin çaldığı salona çıkardı. Ayzer ona seslendiğinde ben Ariana'ya bakıyordum ve aklıma gelen şey beni ve dolaylı olarak Daren'i durdurdu.

"Bana bir dakika verir misin?" diye sordum. Gözü ona seslenen Ayzer'den bana döndü ve kaşlarını çattı. "Veremem," dedi. "Yeterince bekledim."

Gülümsedim ve tatlı tatlı parmaklarını sıktım.

"Sadece bir dakika ve sonra seni bir anlığına da olsa rahat bırakmam için yalvaracaksın çünkü sonsuza kadar yanından ayrılmayacağım."

"Laflara bak!" dedi. Tehditkâr bir şekilde gözlerini kıstı. "Cehennemde çok işime yarardın." Kıkırdadım ve elini bırakarak geri geri yürümeye koyuldum. Ayzer onun yanına vardığında dönüp Ariana'nın yeniden Şafak ve Adalia ile sohbet ettiği köşeye yöneldim. Ateş cadısına bayıldığımdan değil ama Tanrıça olarak adil olmalı ve zavallı, aciz, ahmak lordları ve vârisleri yola sokmalıydım. Arkadaşlarımı yani...

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye doğrudan konuya girdim yanlarına vardığımda. Ateş Vârisi mağrur bir şekilde dudaklarını ıslattı, göz ucuyla Arın'a baktı ve bana doğru başını salladı.

"Bir dakikan doldu." Daren arkamdan yanaştığında Adalia dik dik ona bakıyordu.

"Bir dakika daha," diye parmağımı kaldırdım, tatlı olduğumu umduğum bir şekilde gülümsedim çünkü o pek gülümsemiyordu... Ariana'ya işaret ettim ve herkesten uzak bir köşeye çekildim.

Ateş Vârisi duvarın kenarına geldiğinde sessizce benim konuşmamı beklemeye koyuldu. Aslında ona ne söyleyeceğimden emin değildim ve onunla konuşurken pek rahat olduğum da söylenemezdi.

"Seninle hiçbir zaman çok yakın olmadık," dedim. "Hatta birbirimizi kandırmayalım, hiç yakın olmadık ve hatta birbirimizden hoşlandığımız söylenemez."

Nazik bir şekilde gülümsedi. "Ben senden her zaman hoşlandım, Nova." Eliyle hafifçe omzumu sıktı. "Sadece başka türlü davranmam gerekiyordu," diye kendini açıkladı. "Ve sonrasında da pek zamanımız olmadı." Malum dercesine dudaklarını birbirine bastırdı. O ölmüştü ama ben de pek diyar sınırlarında kalamamıştım. Ne kötü yazgılar ama!

"Haklısın," diye başımı sallayarak onayladım. "Ama ikimizin de çok önem verdiği biri var."

"Aslında ikimizin de çok önem verdiği çok kişi var," diye şimdi Şafak ile sohbet eden Daren'e baktı. "Ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Geçmişinizi bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ettim. "Ama onun için kıymetli olduğunu biliyorum. Aranızda olup bitene karışacak değilim, söz konusu kalpler olduğunda bazen söz konusu iki kişi bile çözemiyor, bu yüzden dışarıdan gözlerin dahil olmasını akıllıca bulmam." O kadar güzel konuşmuştum ki kendime hayran kaldığım için bir an duraklamam gerekti. "Ama yanlış anlamıyorsam sen onu tanıyan birisin, gerçekten tanıyanlardan ve bu diyarda onlardan çok yok."

"Sen gelene kadar öyleydi," diye kırık bir şekilde devam etmeme engel oldu. "Artık bana ihtiyacı yok." Şimdi o benim anlamak istemeyeceğim bir ihtiyaçla durdu ama nedense devamında kötü bir şey söyleyeceğini hissettim ve ben onun lafını kestim.

"Kâğıttan gemi yapmayı biliyor musun?" diye sordum.

"Anlamadım..."

"Kâğıttan gemi..." Ellerimle işaret etmeye çalıştım ama böyle bir şey ellerle nasıl işaret edilirdi ki... Düşünmek için izin istercesine işaret parmağımı kaldırdım ve etrafıma bakındım. Avlunun kenarında içecekler ve atıştırmalıklar için bir masa vardı ama işime yarayacak pek bir şey yoktu. Gözlerim duvarlarda dolaştı ve çılgınca bir şey yapmaya karar vermem sadece bir saniyemi aldı. Dört beş adımda muhtemelen birkaç asırlık o[illegible] olan ve muhtemelen çok kıymetli olan duvar

kâğıdına yanaştım ve tırnağımı bastırarak ve sandığımdan daha çok uğraşarak küçük bir kesik açtım. Atlantis'in antik duvar kâğıdından yamuk yumuk bir parça kopardığıma inanamıyordum ama bunu yaptım! Epey yamuk yumuk olan kâğıtla yanına döndüğümde Ariana pek alışkın olduğum bir şaşkınlıkla bana bakıyordu, ne yapıyor bu deli dercesine... İstemsizce ona sırıttım ve biraz bile utanmayarak duvarın üzerinde hatırladığım kadarıyla kâğıdı elimle düzelttim. Mavinin her tonunu içine alan duvar kâğıdının bize düşen parçası lacivert tonlarıydı. Kâğıdı ikiye katladım, parmağımla kat izinin üzerinden iyice bastırarak geçerken Ariana dikkatle beni seyrediyordu.

Kâğıdı çevirdim ve ortanın biraz daha aşağısından tekrar ikiye katladım. Çevirdim. Alt kısımlarını iki tarafından da yukarı doğru kıvırarak katladım, üçgen şeklini alan kâğıdın köşelerini içe doğru kıvırdım. Üçgeni tekrar kare haline getirdim, alttaki kanatları yukarı kıvırdım ve kenarları dışarıya doğru çektim. Yamuk yumuk da olsa kesinlikle işe yarardı ve kendimle gurur duyarak gemiciği Ateş Vârisi'ne uzattım.

"Nova," dedi gülmemek için dudaklarını sıkarak. "Bunu sihirle yapabilirdik duvarları parçalamana gerek yoktu."

Gözlerimi kırpıştırdım ve sahiden diye iç geçirip omuz silktim.

"Onu yakmasan iyi edersin."

Gemiyi elimden aldı ve gözlerini sorgulayıcı şekilde bana dikti. "Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

"Okyanusta yüzdürmeni. Tercihen okyanusu çok iyi bilen ama okyanusta hiç oyun oynamamış biriyle." Ariana'nın gözleri hâlâ korkuluklara yaslı bir şekilde kim bilir aklındaki hangi düşünceyi o sularda yüzdüren lorda kaydı.

Onu kendi düşünceleriyle bırakıp Daren'in orada olduğunu sanarak Şafak'ın yanına gittim. Adalia buradaydı ama Ateş Lordu ortalıkta yoktu. Hızlıca şöyle bir dönüp avluya göz attım ama hayır, burada değildi.

"Lordun nerede?" diye sordum.

"Seninle buluşacakmış," diye omuz silkti.

"Ne?"

"Öyle söyledi," diye onu onayladı Adalia

"Ben hemen şurada gözünüzün önündeydim," diye Ariana'nın az önceki yeri işaret ettim.

"Öyle söylediğini söyledi," dedi Şafak rahatsızca kıpırdanarak. "Onunla buluşacağını söylemişsin o da seninle buluşmaya gitti."

Ne saçmalıyorsun dercesine başımı salladım ve avlunun kapısına doğru yürümeye başladım. Eşikten geçip uzanan koridora ve koridordan sarkıp merdivenlere baktım ama kimse yoktu. Kaşlarımı çattım.

Gemiyi yaparken fazla mı oyalanmıştım, onu beklettiğim için kızmış mıydı... Pek ihtimal vermesem de kafam karışmıştı. Nereye kaybolmuş olabilirdi ki? Koridordan aşağı inmeye karar verdim ve basamaklara yöneldim ama bu eylem düşüncelerimi aksi bir ihtimale çekti ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Konsey kararımızdan sonra üzerimi değiştirmek için odaya giderken ona, "Yukarıda buluşuruz," demiştim.

Bunca zamandan sonra bile kelimeleri kendine köle ediyordu ve gizlerle doluydu. Şapşal bir gülümsemeyle döndüm ve diğer tarafa, buradaki en yüksek yere çıkan kulenin sarmal merdivenlerine yöneldim. Duvarlardan tutunarak attığım her adım, döndüğüm her köşede başka bir meşale doğru yolda olduğumu fısıldar gibi alev aldı.

Yolu sana gösteririm.

Daha da hızlanarak basamakları tırmandım. Kalbim nihayet diye fısıldıyordu. Aklım geri kalan her şeyi kenara çekip ona yer açıyordu. Nefesim onun soluklarıyla aynı ritmi paylaşmak için kesiliyordu. Tenim karıncalanıyor, parmak uçlarım alev alıyordu.

En tepeye çıktığımda beklentiyle gözlerim onu aradı. Çöken gecenin içinde, kulenin tepesinde tek başımaydım. İyice açığa çıkarak etrafıma bakındım, burada kimse yoktu. Biraz korku ve devasa bir hayal kırıklığı ile başımı kaldırdım.

"Yolunu mu kaybettin su baloncuğu?" Kelimelerine hem alaycılık hem özlem katmış hem de sıcacık saran kollarını bırakmıştı. Başımı kaldırdım ve daha ileriye baktım. Gecenin diğer ucunda, tapınağın yüksek kubbesinin üzerinde tek başına ama kanatlarıyla, karanlığıyla ve yıldızlarla duruyordu.

"Üzgünüm," dedim elimi boşluğa doğru uzatarak. "Seni beklettim mi?"

Aramızdaki karanlık eğilip büküldü, sadece sıcaklık ve yıldızlar kaldı. Kanatları arkasında açıldı, havaya ve rüzgârlara dönüştü. Boşlukta gülümsedim, çünkü boşlukta süzüldü ve tam karşımda durdu.

"Beklettin," dedi. "Ama kahrolası her ânına değerdi." Kaşlarını çattı, parmağı boşluğa uzanır gibi elimi tuttu. O küçücük dokunuşun temasını bütün vücudumda hissetmem kaçınılmazdı. Bedenim ona doğru kanatları olamadığını bile bile uçmak ve tırmanmak istiyordu.

"Ben de öyle yapardım," diye fısıldadım. "Senin yerinde olsam ben de beklerdim, Daren."

Parmağı dudağıma dokundu, hâlâ bana baktığında figan eden gözleri aramızda olan ama en çok o gün yaşanan kederle gözlerime tutundu.

"Biliyorum," dedi sertçe. "Ama bunu bir daha yapmasak olur mu? Bir daha hiç ayrılmasak olur mu?"

Elimi kalbinin üzerine bastırdım, gözlerimi yavaşça kapattım ve kendi ışığımla onun zavallı karanlığına dokundum. Buram buram ve karmakarışık bir güç yayan varlığı benim dokunuşumla irkildi ve elimin altındaki kalbi avuçlarımda ezilmek ister gibi çırpınmaya başladı.

"Büyük bir enerji açığa çıktığında karşıt bir enerji de açığa çıkar," diye mırıldandım gözlerimi açarak. İkiz alevi bağı aramızda hissedilir şekilde kıpırdandı. Baskı yoktu, rahatsızlık yoktu, ateş ve su yoktu, zincirli ejderhalar ve sönen yıldızlar yoktu, itme ve çekme yoktu. Sadece bağ vardı. Bir daha hiçbir şeyin ve hiçbir kuvvetin kesemeyeceği ve koparamayacağı bir bağ. Ruhlarımızı bir arada tutan ve nice zamana uzanan ip kopmuştu ve tekrar bir araya gelip düğümlendiğinde başka bir kopuş ânı yaşamaya çok yaklaşmıştık; ip, bağ çekiştirildiğinde düğüm iyice sıkışmış ve artık dağlanmıştı.

Eli aşağıdan yukarı doğru kolumu okşadı. "Seni kaybettiğimi sandığımda," dedi. "Bir kez daha," diye gözleri karardı. "Kendimi gökyüzüne attım ve gökyüzünü parçalayacağımı sandım."

"Bense seni bulduğumda," diye gülümseyerek yatıştırmaya çalıştım onu. "Kendimi karanlığa bıraktım, tüm dilekleri gerçekleştirebilecek bir yıldız gibi parlayacağımı sandım."

Dudağının kenarıyla gülümsedi.

"Sevgilim, yıldızlar hiçbir zaman gözlerin kadar parlak hissettirmedi."

Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna dolamadan önce ellerim ensesindeki saç tutamlarına dokundu. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve yıldızlara ulaşana kadar tatlı bir sarhoşlukla beni öpmesine izin verdim. Soluklarımız sonsuzluğa karıştı. Gece pelerin gibi üzerimize örtündü. Bedenim onunla kıvrıldı ve zamanın üzerine yemin ettim.

"Bir daha bunu yapmayacağız," diye söz verdim. "Bir daha hiç ayrılmayacağız, tüm zaman ve mekânlarda."

Geri çekildiğinde eğlenerek elleriyle belimi sıktı. "Eğer sözünü tutmazsan," dedi başını arkaya doğru yatırarak. "Seni bizzat cehennemde cezalandırırım ve söz veriyorum zebaniler de olur."

"Şöyle eli yüzü düzgünlerden olsun."

"Uykularını kaçıracaklar..."

"O zevk sadece size ait Lordum."

Keyiften dört köşe halde kıkırdaması, içimin gıdıklanmasına neden oldu. Bunu sonsuza kadar yapabilirdim ve yapacaktım, bu eşsiz gülüşü ve bu eşsiz geceyi her an daha da katlanarak sevecektim.

"Senin için bir şeyim var," dedi. Tek elini belimden çekti ama diğeri gevşek bir şekilde belimin kavisinde haz dolu beklenti sunarak oyalandı. Elini cebine attı ve "İçine koyacak süslü bir şey bulamadım," diye sırıttı. "Ve gökyüzü şahidim olsun ki Adalia'dan zor kurtardım."

Yüzümde silinmeyen gülümsemeyle parmaklarının ucunda sallanan kolyeye baktım. Bir anlığına yıldızlar parladı. Elbiseme baktı ve şaşkınlığıma kendini beğenmiş şekilde güldü. Mor tahmin edilebilir bir renk değildi çünkü tercih edebileceğim bir renk değildi. Ben hep maviler ya da maviye yakın renklerin içinde dolaşırdım. Bugün mor giymiştim çünkü mor kırmızı ve mavi renklerin karışımıyla elde edilirdi. Onun ve benim gibi.

"Çok güzel," diye fısıldadım. Zincirin ucunda, mor renginin iki farklı tonundan oluşan zarif ve gösterişli bir kristal taş vardı.

"Biliyorsun," dedi ben arkamı dönüp bir an önce takması için saçlarımı topladığımda. "Epey kuvvetli bir yanım seni hep zincirle-

Ninova

mek ve dizimin dibinde tutmak istiyordu." Elimde olmadan kıkırdadım. "Bu ejderhanın zincirini temsil ediyor ve ucundaki taş da ejderhanın kalbini simgeliyor." Kolye göğsüme düştüğünde içgüdüsel bir şekilde ürperdim.

Ejderhanın kalbi ve zinciri benim ellerimde.

Bir rivayete göre mavi ejderhanın kalbi mor kristaldendir, ateş ve suyu birlikte içtiğinden.

"Senin güzel boynuna..." Sıcacık nefesi bir kez daha bütünüyle bedenimi yakıp geçti. Daha yaklaşmadan ne yapacağını hissettim ve beklentiyle kalbim çırpınmaya başladı. "Dudaklarım kadar yakıştı." Söz konusu dudaklarını boynuma bastırdığında gözlerimi kapattım, heyecandan hafif aralık kalan dudaklarımdan sessiz bir soluk kaçtı.

"Bu çok güzel," diye mırıldandım ve hangisinden bahsettiğimden emin değildim, muhtemelen hem kolyeden hem de tenimi dağlayan öpücükten bahsediyordum. Yavaşça beni kendisine çevirdi.

"Sen çok güzelsin."

"Sen de fena değilsin..." Şöyle bir baktım. Simsiyah dağınık saçlar her zaman favorimdi, alev mavisi gözlerine laf söylemek cehenneme gitmek için yeterliydi, aklımı başımdan alan dudakları ve takdire şayan burnu... Büst gibi muazzam bedenini saran siyah pantolonu, çizmeleri ve daima onunla bütünleşmiş olan beyaz gömleği. "Hiç fena değilsin," diye ağır ağır başını salladım.

Parmağı kolyeyi ve tenimi okşadı.

"Ben de sana hediye vermek isterim," diye düşünmeye koyuldum. "Sarayını ne kadar çok sevdiğini biliyorum, senin için daha karanlık ve daha tozlu ve örümceklerin cirit attığı bir saray yapmama ne dersin?"

Çarpık bir şekilde güldü, parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynarken, "Ve," diye ekledim. "O odayı tekrar hazırlamamız gerekiyor, değil mi?" Muzır bir şekilde yanağımın içini ısırdım. İlk anda anlamadı ama sonra mor renkli odayı anımsadı. Ateş ve su melezi. Yüzü öyle aydınlandı ki başımı kaldırıp kontrol etmem gerekebilirdi, gözlerimi yıldızlar gibi ışıldayan gözlerinden alabilseydim eğer.

"Belki de odaları," dedi. "Kesinlikle odaları..." Başını yukarı aşağı sallayıp kendi kendini onayladı.

"Hemen de havalara girermiş," diye gözlerimi devirdim. "Abartılar lordu."

Kollarını etrafıma dolayıp bana sarıldı, başımı ona yaslayarak gözlerimi kapattım. Bu âna hapsolmak ve sonsuza kadar içinde kalmak istiyordum ama çenesini çok tutabilen biri değildim ve beni böyle sevdiği için seviniyordum.

"Daren," diye mırıldandım.

"Söyle peri masalım."

Âşık olmuş ve aklını kaçırmış bir kız gibi gülerek geri çekildim ve imalı bir şekilde başımı yana yatırdım.

"Ateş Krallığı'nda biri âşık olduğu zaman yanarmış. Yanarmış da yangın olur yine dönermiş. Öyle mi?"

"Sen yine niye ejderhaya bulaşıyorsun?" dedi, daha önce de söylediği gibi.

"Sadece ejderhalar mı âşık olabilir? Yıldızlar yanıp tutuşuyor haberin yok mu?"

"Cehennem olur yine dönerim." Burnumun üzerine düşen birkaç saç telini kenara çekerken hiç olmadığı kadar ciddiydi.

"O halde artık hazırım," dedim. "Yukarıda ne olduğunu görmek için."

"Nebulalar, bulutsular, kara delikler, beyaz cüceler, kırmızı devler..."

"Ne hoş," dedim. Sırtında dolanan ellerimi hareket ettirip kürek kemiklerine kadar uzandım, kanatlarının açıldığı hassas birleşme noktasını okşadığımda ürpertisini hissettim. "Keşke yolu bilseydim."

Kollarını arkaya uzatıp bileklerimi yakaladı ve ikimizin arasında ellerimi sıkı sıkı tuttu. Hoyrat bir rüzgârla saçlarımı savuran kanatları arkasında devleşti ve gecenin altında parıldadı.

"Yolu sana gösteririm," dedi. Belimden tutup bedenimi iyice kendine yasladı, bakışları ışıldayarak meydan okudu ve karşısında çaresiz kalacağım kadar karanlık bir şekilde gülümsedi. "Her zaman yolu sana gösteririm."

Bir an sonra ayaklarım yerden kesildi, başımı döndüren bir akım sırtımdan aşağı indi. İçgüdüsel olarak kollarımı boynuna doladım. Ok

Ninova

gibi göğe tırmandığında rüzgâr ve gece etrafımızı sardı. Korku yerini hiç görülmemiş bir heyecana bıraktı. Gökyüzünü ayağıma serdiğinde ve kanatları beni bulutlardan yukarıya çıkarırken alevleri ışığımın üzerine örtündü. Sadece hissettim. Gülümsemeleri ve kıkırdamaları, peri masallarını ve mutlu sonları. Pür dikkat ve tatmin olmuş bir keyifle beni izleyen yüzüne baktım, elimi önce yüzüne yaslayıp sessizce teşekkür ettim. Parmaklarım bu muazzam an için oyalanmadan çenesini buldu ve başını yukarıya bakacak şekilde hafifçe kaldırdım.

Yıldızlar parladı.

Ve zaman nihayete erdiğinde, Ateş Lordu'nu tutsak ettikleri karanlık lanet kırıldı.

Yüz yıllık karanlığın ardından yüzünde beliren şaşkınlık ve minnet yerini tatmin dolu bir gurura bıraktı. Gözleri bedellerin ve fedakârlıkların sonunda kavuştuğu nihai özgürlükle aydınlandı. Ejderhayı kilit altında tutan son zincir halkası da kırıldı ve kanatları için hiçbir engel kalmadı. Geriye sadece küçük bir gülümseme kaldı. Zafer dolu, şeytani bir gülümseme.

Otururum pencereden seyrederim yıldızları
Ve çıkarım gökyüzüne, seyreder yıldızlar karanlıkta kalbini dağlayanları

İsmim Nova, aklı beş karış havada bir insanım. Kendimle ilgili söyleyebileceğim tek şey bunlar olurdu. Çok değil, bir süre önce bu kadardım. Bir damla kadar.

Damla yağmur olup okyanusa karışana kadar.

İsmim Nova ama ne ismim tesadüf ne de cismim. Gökyüzünün titizlikle işlediği bir yazgının en dolambaçlı haliyim. Hem ismim kimlik hem cismim. Hepsi ve hiçbiriyim.

İsmim, Nova.

Dondurma yemekten ve geceyi izlemekten, büyükbabasıyla yıldızları okumaktan hoşlanan, arkadaşlarıyla çene çalan, derslerini hep kaçıran, panayırları çok ama çok seven insan kızıyım. Bir gün o topraklardan zorla koparılıp alınacağım ama hiçbir zaman o topraklarda kim olduğumu ve ne kadar mutlu olduğumu insan olmanın ne demek olduğunu unutmayacağım

İsmim, Nova.

Nefret edilen, ihanet edilen, taşkınlığı ile nam salmış ve Büyük Yıkım'da her şeyini kaybetmiş Su Krallığı'nın oradan oraya itilip kakılan Vârisiyim. Bir gün onlara haksızlık edildiğine inanacak ve peşlerine düşeceğim. Deniz kızlarını işkence gördükleri kuyulardan kurtaracak, halklarını bir asır süren taş kestikleri uykulardan uyandıracağım. Dönmemesi gereken, adını duyan herkesin irkildiği ve hep bir adım geri çekildiği, adının yanında hep korku tınısı eklenen, onu duyan gözlerin kaçacak bir köşe aradığı İlahi Lordu geri döndürmek uğruna yedi ölümcül günahla işaretleneceğim, en yakın dostumu ve tüm diyarı karşıma alacağım. Tek bakışı emir, ağzından çıkan tek kelime ahit olan Lordun karşısına dikilip onu omuzlarından silkeceğim. İntikam denizinin sınırlarında dolaşan, yalnızlık göğünün altında bir put kadar katı hale gelen Lordun simasına gülümsemeler çizecek, mahkûm olduğu buzdağının içinden onu çekip ben alacağım.

İsmim, Nova.

Türlü kurnazlıklarla bir sürü masumun kanına giren ve Büyük Yıkıma sebep olan Toprak Lordu'nu kendi yaşamımdan kaybetmeden öldüreceğim. Toprak Krallığı'nı zayıf düşürecek ve bir asırlık otoritelerini bir günde paramparça edeceğim. Toprak Vârisi'ni kendime rakip, düşman ve tehlike haline getireceğim. Onları küçük görecek, tehdit edecek ve aman vermeyeceğim.

İsmim, Nova.

Misafir olarak davet edildiğim Hava Krallığı'nda tarihimi ve tarihimin anlattığı gibi kimseye güvenmemeyi öğreneceğim. Nazik ve zararsız gördüğüm Hava Lordu'nun dahi kendi çıkarları söz konusu olduğunda elini kirlettiğini ve canımı yakabildiğini öğreneceğim. Yetinmeyecek onlara bir anlaşmayla gidecek ve yetinmeyecek diyarın altını üstüne getirip onların güvenli duvarlarını da aşağı indireceğim. Onları kendi safıma katacak, onların dostu olacak, onlarla savaşacak, onlarla kazanacak ve kaybedeceğim.

İsmim, Nova.

Ormana girecek ve diyarın en kadim yaratığına tuzak kurarak orman ruhunu kendime bağlayacağım. Bana sunulanlarla yetinmeyecek ve hatalarımdan kurtulacağım. Öğrenirken azat edileceğim.

Ormanın içine kaçan ve Sadakatsiz dedikleri gruplardan diz çökülmesi gereken yegâne varlığın Doğa Ana olduğunu öğrenecek ve son nefesime kadar bunun için mücadele edecek ama nihayetinde onları da önümde diz çöktüreceğim.

İsmim, Nova.

Ateş Krallığı için en büyük tehdit benim. Ateş Lordu'nun ikiz aleviyim. Uğruna krallığını, sarayını, halkını, naguelini, kanatlarını, itibarını ve gökteki ışığını feda ettiği bir asırlık hayalleri ve kâbusuyum. Bir asırdan daha uzun sürecek ama döndüğümde onun için hiçbir şeyi kolaylaştırmayacağım. Azılı düşmanı ve en büyük rakibi olan abisinin de geri dönmesine neden olacağım. Krallığında ayaklanmalar çıkartacağım. Cehennem Kraliçesi'ni uyandırma fikrini ona ben verecek ve bağımızın koparılmasına neden olacağım. Ona güvenmeyecek ve kalbini avuçlarımın arasında ezeceğim. Yardım ettiğimi düşünüp hatalar yapacak, onu küçük düşürecek ve onu karşıma alacağım. Tacı ona kaybedeceğim. Kalbimi ilk o kıracak. Ondan aldığım her şeyi ona geri vereceğim, geçip giden zamana yenileceğim. Onunla yanacak onunla söneceğim. Zincirlerini kıracak ve nihayetinde lanetini kırıp ona kaybettiği ışığını da geri vereceğim. Dipsiz, uçsuz ve bucaksız gecenin içinde geçen bu peri masalının sonunda Ateş Lordu'na daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi, kalbimi ve gülümsemelerimi feda edeceğim.

İsmim, Nova.

Gökyüzü Tanrıçasının kızıyım. Gökyüzünün yeryüzündeki elçisiyim. Yaşadığım boyutta erişilebilecek ve ulaşılabilecek en büyük güç kaynağıyım. Ve bunu öğrenene dek defalarca düşecek, okyanusları taşırmaya yetecek kadar gözyaşı dökecek, herkese ihanet edecek ve herkes tarafından ihanete uğrayacağım.

İsmim, Nova.

Karışırım gökyüzüne ve nice karanlıklarda dahi parlarım.

Açığa çıkan büyük bir enerjinin tek karşılığıyım.

Ansızın parlayan ve göz alan bir ışık patlamasıyım.

SON

Ninova